

АЛЕКСЕЙ ПЕХОВ

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

ВИЕЛИЦА НА СЕНКИТЕ

ХРОНИКИТЕ НА СИЛАТА - КНИГА ТРЕТА

АЛЕКСЕЙ ПЕХОВ

ВИЕЛИЦА НА СЕНКИТЕ

Превод: Пламен Панайотов

chitanka.info

Величествените гори на Загравия крият под короните на своите златолисти изоставените градове на загинали раси, селищата на войнствените орки, легендарния Лабиринт и гробниците на Костните дворци. Подземните катакомби пазят в своите мрачни дълбини тайни от Тъмната епоха. Страшно е да си помислиш какво очаква всеки, от глупост осмелил се да наруши покоя на това място. Но там, където героят не може да мине, ще го направи майсторът-крадец. Дали на Гарет, научил се да танцува със сенките, е съдено да направи това, което е неподвластно на героя — да вземе легендарния Рог на дъгата и да се измъкне от Загравия?... А засега Злото е надвиснало над кралството, армиите на враговете настъпват, а разклатеното равновесие е на път да пробуди виелица на сенките...

ГЛАВА 1

ЗЛАТНАТА ГОРА

— А ти какво очакваш, Гарет? Фанфари?! — не преставаше да се възмущава Кли-кли и пискливите му протести огласяха целия район.

Малкият зелен гоблин реагира доста болезнено, когато започнах да критикувам горите на Заграбия. Още щом си отворех устата, за да изразя каквото и да е недоволство, ако ще и за най-мижавото цвете, кралският шут веднага се втурваше в яростна словесна атака в защита на своята родина.

— Успокой се, просто си представях Заграбия малко по-различна — отговорих му миролюбиво, като вече съжалявах, че съм започнал този разговор.

— И каква според теб трябва да бъде? — веднага попита Кли-кли.

— Ами-и, не знам — проточих замислено, само за да се отърва от досадния гоблин.

— Щом не знаеш, защо тогава ми надуваш главата? — синеокият шут раздразнено ритна купчинката пръст, изпречила се пред него. — Това не му харесвало! Онова не му харесвало! Коя ще те вземе такъв мрънкалик?! Какво си очаквал да видиш тук с прекрасния си и наивен поглед? Величествени деветдесетярдрави дървета? Или ручей с кръв и глигани под всеки храст? Прощавай, но тук това го няма. Заграбия е гора, а не колекция от детски приказки!

— Това вече го разбрах — кимнах умиротворително аз.

— Разбрал бил, ха! — Кли-кли жадуваше за кръв.

— Кли-кли, дръж се по-тихо — без да се обръща, направи забележка на гоблина вървящият пред него Змиорка.

Кли-кли обидено изгледа високия мургав жител на Гарак, нацупи се, млъкна и в следващите два часа от него беше невъзможно да се изтръгне и една дума.

Вървахме през Заграбия вече пети ден. Да, да, разбирам как би трябвало да изглежда във вашите очи: деветима ненормалници, в това

число два тъмни елфа, един гоблин, едно широкоплещесто джудже, един свадлив брадат гном, един навъсен рицар, двама воители и един с вид на крадец, крачат между дърветата и крещят с пълно гърло. Защо крещят? Защото са психо. Защо са психо? Защото никой нормален за никакви пари няма да влезе в Страната на горите, още повече на територията на орките, известни в цяла Сиала с „топлото“ си гостоприемство към чужди. Всъщност не бяхме чак толкова ненормални (най-малкото за себе си го твърдя). Просто бяхме принудени да влезем в Загравия и тази принуда си имаше конкретно име — Рога на дъгата. Ще попитате, за какъв мрак ни е притрябвала някаква си прокълната свирка? Е, ще ви отговоря съвсем честно: ако зависеше от мен, за никакви пари не бих влязъл в гробниците на Храд Спайн, за да го търся този Рог. Но в случая нямах думата, бях обвързан с Поръчка, според която до средата на зимата трябва да доставя този Рог на Ордена на маговете в славния град Авендум, в противен случай цялото кралство ще има наистина голям проблем. Преди много години от глупост маговете скрили Рога на дъгата в дълбините на Костните дворци, а единствено той задържал човек на име Неназовимия, който вече петстотин години точи зъби за нашето кралство. Но сега силата на Рога отслабва и някъде към март очаквахме магьосника, заедно със силите на целите Безлюдни земи, да ни дойдат на гости. Разбира се, никой тук не чакаше Неназовимия с отворени обятия и затова Орденът на маговете отчаяно се нуждаеше от Рога, за да прогони врага обратно в ледената пустиня. Така, това беше просто кратко разяснение за онези, които още си блъскат главите какво правим в Загравия. Вземаме Рога, спасяваме света и се заемаме с друга безполезна и абсолютно глупава безсмислица. Тъпо? Е, склонен съм да се съглася с вас. Самият аз всяка сутрин се събуждах с тази мисъл, но кой знае защо никой не искаше да ме чуе. Нито Миралисса, още по-малко пък Алистан Маркауз. Но тук сам си бях виновен — обвързах се с Поръчка, която не може да бъде разтрогната. Сега трябваше да се мъча, да бягам, да крещя и постоянно да се измъквам от безброй... неприятности. Впрочем, Поръчката си имаше и добра страна — след изпълнението ѝ ще получа петдесет хиляди златни и кралско помилване... Само дето не бях чувал покойници да се нуждаят от пари и помилване. Обикновено на тях им е достатъчен по-дълбок гроб и надгробен камък. Защо го казвам всичко това? Затова, защото всичко, което се случило с нашия отряд по

време на пътуването от Авендум до Заграбия, беше просто като нежен пролетен полъх. Но виж в Заграбия, още повече в Храд Спайн, щяха да започнат истинските ни неприятности. Не хранех никакви илюзии (освен може би съвсем малки) за успеха на нашата мисия.

— Гарет, пак ли се занимаваш с глупости? — гласът на Кли-кли ме откъсна от мрачните мисли.

— Заниманията с глупости си е твой патент. Аз съм крадец, а не кралски шут — отговорих навъсено на малкия пакостник.

— Не ти върви — ухили се той. — По-добре да беше шут, тогава нямаше да се набуташ така и нямаше да получиш от краля сегашната си Поръчка. Щеше да си стоиш вкъщи, да си пиеш биричката...

В мен се надигна силно желание да сритам зелената гадинка, но той явно четеше мислите ми, защото бързо се втурна към Змиорката. Така че отложих сритването за по-късно.

Още в мига, в който влязохме в Заграбия, Миралисса зададе на отряда бясно темпо и към края на първия ден бях почти умрял. За нощувка спряхме на някаква полянка и първоначално бях убеден, че на сутринта със сигурност няма да стана. Ако на останалите толкова им харесва да вървят през гората — тяхна си работа, но аз по-добре да полежа на тревата и да си почина. Или, ако толкова искат, да ме носят на гръб, защото, кълна се в Сагот, не ми останаха сили за горски разходки.

На следващата сутрин беше наистина трудно. Трябваше да вложа цялата си воля, да стисна зъби и да крача, да крача, да крача. Но до обед някак си свикнах с това бързо, но ритмично темпо, а след още един ден почти престанах да забелязвам умората. Дори започнах да подозирам, че елфийката слага в котлето нещо от магическите си запаси, за да можем по-лесно да преодоляваме дневните преходи.

Откакто влязохме в горите на Заграбия, за огъня се грижеше Еграсса. Удивително, но запаленият от братовчеда на Миралисса огън почти не даваше дим. Първата нощ бях малко нервен — пламъкът можеше да привлече към нас ненужно внимание — но вечно предпазливият елф не се притесняваше особено и щом той реагираше така, то и аз не трябваше да се безпокоя.

За тези пет дни, през които бяхме в гората, при цялото ми скептично отношение към Заграбия аз видях много чудеса. Вървахме по животински пътеки, които ту се появяваха, ту отново се губеха в

гъсти папрати и бодливи къпини. Преминавахме през гъсти горички от черен заграбски дъб, борови гори, горски поляни и тревни площи, залети от слънчева светлина и обсипани с горски цветя. Прескачахме ромолящи потоци с кристалночиста вода. Гората продължаваше и продължаваше безброй левги, срещаме гъсти непроходими гъсталаци, които трябваше да заобикаляме, губейки ценно време, минавахме през десетки поляни и блатисти низини — на местата, където се разливаха преградени от неизвестни същества потоци.

И никаква следа от орките. Само катериците ни посрещаха с гневни крясъци „чак-чак!“ и дълго ни съпровождаха, скачайки от клон на клон и от дърво на дърво. Преди два дни, след като три часа лазихме по повалени от пролетна буря дървета, накрая излязохме на прекрасна горска полянка, обсипана с цветя, чиито ярки цветове направо заслепяваха очите. Но още щом водачът ни Еграсса направи крачка напред, цялата полята избухна като ярка дъга и цветята полетяха в небето, превръщайки се в хиляди пеперуди с всякакви цветове и размери. Кли-кли, по силата на естественото си любопитство, се опита да хване поне една, но както гледаше нагоре, пропадна в някаква дупка. Докато го измъкнем оттам, загубихме сума ти време. И Миралисса, и граф Маркауз бяха бесни от забавянето. Оттогава Кли-кли се стараяше да не им се мярка пред очите и най-често крачеше в компанията на вашия скромнен слуга.

Близо до дъбова горичка, покрай шумно весело поточе, носещо окапали листа, се натъкнахме на глиган. Той беше истински великан и на гърба му спокойно можеха да седнат двама души. Ако го сервираш на някоя празнична трапеза, спокойно би нахранил две роти озверели от глад воители.

Делер, като най-съобразителен и пъргав, мигом се озова на едно дърво. И то въпреки факта, че близо до земята по дървото нямаше клони, по които би трябвало да се катери всяко уважаващо себе си джудже. Глиганът погледна към нас с черните си зловни очички, изсумтя яростно и се хвърли напред. Но на Миралисса ѝ беше достатъчно да го фиксира с жълтите си очи, да изпъне ръка пред себе си и глиганът замръзна като статуя, а после изгруктя виновно и се отдалечи. От висотата на своето убежище Делер изгледа с нескрито уважение елфийката и бързо се спусна долу. Халас не пропусна да отбележи, че всички джуджета са страхливци. Делер на свой ред каза,

че гномите са прекалено некадърни, за да се катерят по дървета, затова и завиждат. Якото джудже и слабичкият гном едва не започнаха поредния си спор и се наложи Змиорката и Фенерджията да се намесват, за да разделят вечните спореци един от друг.

В гората се придвижвахме в редица по един, следвайки Еграсса. Нашата малка колона се затваряше от Алистан Маркауз. Ръката на графа не слизаше от дръжката на любимия му батарен меч, а триъгълният му дъбов щит беше метнат на гърба.

Придвижването в колона, отбеляза елфът, вече на три пъти ни било спасило живота. Халас, с истинска гномска упоритост, се възмути и каза, че това са пълни глупости и че на него не му е особено приятно постоянно да гледа под носа си задника на джуджето. При тези думи Еграсса се усмихна:

— Веднага щом ми се удаде възможност, с удоволствие ще демонстрирам на почитения мастер гном изненадите на Загравия.

Халас поглади брадата си, ухили се и в тона на елфа отвърна, че за него ще е неизразимо удоволствие да види тези изненади.

Възможността се появи съвсем скоро. Еграсса мушна с взета преди това от земята пръчка пред себе си и земята пропадна, откривайки пред погледа ни дълбока вълча яма, чието дъно бе осеяно със заострени колове като гърба на таралеж.

— Сега си представи, Халас, какво би се случило, ако не крачиш точно зад мен — усмихна се елфът, святкайки с глиги за по-голяма убедителност.

Халас озадачено изсумтя, свали си шлема, почеса се по тила, но стриктно взе да стъпва в стъпките на човека пред него чак когато елфът обезвреди още два капана — скрит в храстите самострел и масивен дънер, повесен високо в короната на огромен дъб точно над пътеката. Ако такова нещо рухнеше долу, със сигурност щеше да смаже някой.

— Кой е сложил тези капани, Еграсса? — любопитства Фенерджията, докато преместваше страховития си двуръчен меч от лявото рамо на дясното.

— Кой знае — хитро се усмихна елфът и погледна нисичкия човек. — Пътеките са прекалено много, за да контролираш всяка.

— Но ти знаеш къде какъв капан има! — Мумр реши да упорства и на всяка цена да получи отговор на въпроса си.

— Малко магия — в това е цялата хитрост — тъмният елф загадъчно се усмихна и намести с' каша на гърба си.

Ясна работа, тъмният нямаше намерение да споделя тайните на своя народ с чужди.

Веднъж, след като Кли-кли се плъсна по корем в едно блато (беше прекалено нетърпелив да се озове в храстите), на пътеката пред нас се появи лос. Изглеждаше като кралят на лосовете, размахът на рогата му надвишаваше три ярда. Лосът подуши въздуха, погледна безизразно към нас с огромните си кадифени очи и като направи елегантен скок с дългите си мощни крака, изчезна в смърчовете край пътеката. Изглеждаше, сякаш в Заграбия просто няма малки животни. Сега този лос, преди — глигана.

Халас огорчено изсумтя и изрази съжаление, че не се е сетил да убие звяра.

— С него вече наистина щяхме да се наядем!

На което Делер весело се засмя и каза, че целият разум на гномите явно е останал в брадите им, в противен случай щели да знаят, че не трябва да се забъркваш с огромни чудовища.

По цял ден в клоните на дърветата чуруликаха, цвърчаха и пееха птици. Дъбовете ни шепнеха приспивни песни, а совите успокояващо бухаха в нощната тишина. На четвъртия ден от нашето пътуване Миралисса каза, че трябва да увеличим преходите и вече ще вървим и през нощта. Някой тихо изстена (като че ли бях аз), но, естествено, никой не обърна нужното внимание на това.

Имаше пълнолуние и светлината в гората се оказа предостатъчно, а и елфите, изглежда, виждаха в тъмното като котки. Сега вървахме през по-голямата част от нощта и лягахме да спим чак на разсъмване, за да продължим отново похода си към Храд Спайн в ранните часове на деня.

През нощта разбрах каква е магията на Заграбия. По това време гората се преобразяваше, превръщайки се в див, чужд, тайнствен, но по свой си начин прекрасен свят. Тъмни клони-ръце на дъбове и кленове, тайнствен шепот в короните — дали шепнеха събудени от вятъра листа или си общуват едно с друго неведоми същества. Шепот, писукане, леко хихикане се разнасяха от дърветата, храстите и високата трева. Понякога ни следяха ярко блещукащи миниатюрни очички. Зелени, жълти, червени. Нощните обитатели на гората

наблюдаваха, говореха си, но не бързаха да излязат от дупките си пред нас.

— Какви са тези? — попитах шепнешком Кли-кли.

— Ти за бърборковците ли? Моят народ ги нарича горски духове. Всяко дърво, храст, горска поляна или поток си има свой собствен горски дух. Не им обръщай внимание, те са напълно безобидни.

— Така си е, безобидни са — Делер пробва с палец едното от остриетата на секирата си. — Да можеше да видиш какви горски духове има в Спящата гора! Не знаеш какво да очакваш от тях, а тези тук си стоят кротко и никого не закачат...

— Само зяпат — довърши Халас след Делер.

— Точно така — по изключение се съгласи с него джуджето.

Но духовете далеч не бяха всичко, което обитаваше нощна Загравия. Веднъж видяхме как въздухът в гората сякаш гори. Хиляди светулки плуваха между дърветата и мигаха в изумрудено, тюркоазено и червено. Кли-кли хвана десетина от тези безобидни създания и ги сложи на раменете си. Няколко минути гоблинът светеше като някакъв светец от историите на жреците, след това на светулките им доскуча да се возят на кралския шут и те излетяха като някакъв ярък жив калейдоскоп към своите събратя.

Нощта беше времето на советите, безшумно носещи се в лунната светлина над горските поляни. Птиците търсеха храна, вслушвайки се в звуците, идващи от тревата. Нощта беше времето и на вълците — на няколко пъти чувахме далечния им вой. Нощта беше времето и на същества, чиито имена не знаех. Крясъци на нощни птици, повече приличащи на смях на луд, резове, миризми, чуруликане, ръмжене. В нощта живееха най-различни същества и не всички бяха благоразположени към неканени гости. Четири пъти Еграсса и Миралисса ни отвеждаха встрани от пътеката и ние, скрити, чакахме опасността да отmine. Какво ни заплашваше и от какво се криехме в храстите, елфите така и не си дадоха труда да ни обяснят. Но в такива моменти дори неспокойният гоблин и скандалният гном утихваха и изпълняваха всички заповеди на елфите.

Нощем Загравия беше многоцветна. Ярка и сочна. Изумрудено свежа, тюркоазено мека, ледено синя, сладко огнена, отровно светлозелена. Припламващата тук-там студена светлина придаваше на гората приказност и омайваща красота. Светулки преливаха във всички

цветове на дъгата, гигантска паяжина светеше в синьо, докато тялото на паяка в средата ѝ лилавееше (по размери той спокойно можеше да се конкурира с тиква), изгнили пънове фосфоресцираха в зелено, изумрудени шапки на гигантски гъби, под които човек спокойно би могъл да се скрие от дъжда, пулсираха със синьо-оранжево сияние. Розови отблясъци се отразяваха във водата и блуждаеха в клоните на върбите край езерото. Студени пламъци от скитащи огънове, сини искри в короните на дърветата, проблясващи очи на нощни духове, миризма на гора, на трева, на влажна земя, на гниещи листа, на борови иглички и смола, мед и чисти ручей. Каквото и да бях казал на Кли-кли за деня, но дивата и с нищо несравнима нощна красота на горите на Заграбия ме потресе. Но най-често нощем Заграбия беше почти черна и тогава трябваше да вървим под бледо-сребристая светлина на луната.

Привечер на петия ден по тясната пътечка, лъкатушеца между обрасли с мъх лиственици, ние излязохме при Златната гора.

— Слава на боговете! — Фенерджията с облекчение хвърли раницата на земята. — Май му се вижда края!

— Прав си, Мумр — отвърна Миралисса. — Оттук до Храд Спайн е ден и половина път.

От нейните думи стомахът ми се сви. Ето го! Почти стигнахме! Това, което до преди два часа ми изглеждаше толкова далечно и недостижимо, сега вече беше на само два дни път.

— Гора като гора — Халас презрително погледна към дърветата със златисти листа. — Първите вечно се мислят за избрани! Направо да си помисли човек, че и лайното им е златно!

— Надявам се, че никога няма да ти се отдаде възможност да ги попиташ лично, Халас — ехидно се усмихна Змиорката. — Орките не са склонни да отговарят на такива въпроси.

— Хайде, трябва да продължим пътя си — милорд Алистан си свали ботуша, изтръска някакво камъче и отново го обу.

Наричаха Златната гора златна, защото освен най-обикновени дървета, тук растяха и златолисти. Те бяха величествени гиганти с тъмно оранжеви стволове и широки листа, които изглеждаха като излети от чисто злато. Златолистите растяха единствено тук, в Златната гора, и тяхната дървесина се ценеше много във всички Северни земи, да не говорим за такива страни като двете Империи и Султаната. Ако

орките уловяха някой дървосекач, първо му отсичаха ръцете със собствената му брадва, и едва след това правеха всички останали ужасни неща.

— Трябва да видиш, Гарет, колко е красива Златната гора през есента! — разчувства се Кли-кли.

— Ти бил ли си тук преди? — попита го Делер.

Кли-кли с театрално презрение погледна джуджето:

— За сведение на някои присъстващи, Златната гора е моята родина. Тя се простира чак до Планините на джуджетата — това е цялата източна Заграбия, така че няма защо да се изненадваш, че знам как изглежда през есента.

— Сега, между другото, вече е есен — подразних аз гоблина.

— Началото на септември е — презрително изсумтя шутът. — Изчакай да започне октомври...

— До началото на октомври бих искал да съм възможно най-далеч от Заграбия.

— О, мра-а-ак! — обиди се Кли-кли.

— А оттук далеч ли е до твоя дом? — поинтересува се Фенерджията, докато машинално поглаждаше пресния белег на челото си (спомен, оставен от оркски ятаган).

— Да не си решил да ми идваш на гости? — Кли-кли весело захихика. — Тогава ще трябва да походиш поне още три седмици, докато стигнеш до центъра на земите на орките. Оттам още две седмици до най-глухите пущинаци на гората, а нататък, ако съдбата е благосклонна към теб, може и да успееш да намериш гоблини, ако, разбира се, те пожелаят да бъдат намерени. Орките ни научиха да бъдем предпазливи, а и вие, хората, в миналото обичахте да ни преследвате с вашите кучета.

Тук Кли-кли беше прав — навремето гоблините си изпатили много от хората, които решили, че малките зелени създания са ужасни чудовища. Докато се изясни кое какво, от някога многочисления народ били останали едва няколко племена.

— И все пак историята на тази гора е интересна. Вярно ли е, че именно тук елфите и орките са се появили за пръв път?

— Вярно е — ухили се Кли-кли. — И веднага се хванали за гушите. Елфите дори имат такава песен. „Приказка за златото“ се казва.

— „Легенда за мекото злато“, Кли-кли, всичко объркваш — поправи го Еграсса, който слушаше нашия разговор.

— Е, все същото! — безгрижно махна с ръка Кли-кли. — Приказка, легенда... Така или иначе, докато в Загравия има дори един жив орк, мир няма да има.

— Еграсса — обърна се Мумр към елфа, — ще ни изпееш ли тази легенда?

— Да. Като спрем за почивка, ще ви я изпея.

— Забранени песни си решил да пееш, братовчеде — подсмихна се Миралисса, откъсна от близкото дърво златисточервено листо и го потърка с пръсти.

— А защо е забранена? — незабавно приближи до Миралисса Кли-кли.

— Не че е забранена, просто се счита за изключително неуважително за околните да се пее в прилично елфийско общество. Пее се основно от непокорни младежи, при това скришом, по ъглите, за да не позорят честта на предците.

— Какво ѝ е толкова лошото? — въпросително вдигна вежди Змиорката.

— В нея елфите не са представени в най-добра светлина, Змиорка — неочаквано се обади мълчалият дотогава милорд Алистан Маркауз. — А орките са представени като благородни бели овчици. Обзалагам се на половината си земи, че тази песен е измислена от хора.

— Милорд греши, песента е съчинена от елф, много отдавна. Вие чували ли сте я, милорд? — Еграсса сякаш беше изненадан, че Алистан знае за тази песен.

— Да, когато бях млад, я чух от един от вашите светли събрата.

— Хм, те биха го направили — тъмният елф поправи сребърния обръч на главата си. — Нашите родственици се отказаха от магията на нашите предци, така че не бива да се учудвам, че пеят такива песни на чужди.

— Но ти също обеща да ни пееш! — подкачи го Кли-кли.

— Аз съм друга работа! — гордо отсече елфът.

Независимо какво казваха тъмните, отношенията между тях и светлите им роднини не бяха чак толкова безоблачни.

Вървахме още цели три часа, преди елфът да нареди почивка. Отрядът се установи на полянка, обрасла с малки горски маргаритки. От белия цвят на цветята изглеждаше, сякаш е паднал сняг. Но есента нямаше сила в Страната на горите. Поне засега. По тази причина тук можеше да се срещнат и пеперуди, и летни цветя.

В края на полянката между корените на огромен габър ромолеше ручейче, така че вода нямаше да ни липсва.

— Ще останем тук тази вечер — решително каза Миралисса.

Алистан кимна. Откакто влязохме в гората, той изцяло беше отстъпил командването и във всичко се подчиняваше на Миралисса и Еграсса. Това, което не можеше да се отрече на милорд Плъх, беше разумът. Графът прекрасно разбираше, че елфите знаят за гората много повече от него и трябва да се вслушва в техните думи и предложения. Тоест знаеше кога да пусне юздите от ръцете си.

— Еграсса, обеща ни песен — напомни след вечерята Кли-кли.

— Хайде по-добре да спим — прозя се Халас. — Вече е нощ.

Гномът признаваше единствено песните на своя народ. Нещо от рода на „С чук по брадвата“ или „Песен на лудите миньори“. Всичко останало му беше абсолютно безинтересно.

— Нищо подобно! — отчаяно запротестира гоблинът.

— Халас, имаш още часове да будуваш тази нощ — припомни Змиорката на гнома. — Така че не лягай, така или иначе няма да се напиш.

— А, не позна! Първата стража е твоя и на Фенерджията, ние с Делер сме чак през втората половина на нощта, така че ще успеея.

Халас легна на хълбок и веднага, без да обръща внимание на другите, захърка.

— Е, ще чуем ли песента? — полюбопитства Мумр, на когото Миралисса тъкмо свали шевовете от челото.

Благодарение шаманството на елфийката вместо груб и грозен, минаващият през челото на Фенерджията белег беше розов и едва забележим.

— Ще я чуете, нали обещах — отговори Еграсса. — Просто за тази песен е нужна музика.

— Какъв е проблемът? Аз нали имам свирка! — Фенерджията бръкна в раницата за инструмента си.

— Боя се, че за тази песен е нужна по-нежна музика — отхвърли предложението му елфът. — А и твоята свирка е много шумна. Момент.

Еграсса пъргаво се изправи, пристъпи към своята раница и извади от нея дървена плочка, не по-голяма от длан. На нея бяха опънати тънки и едва забележими в мрака сребристи струни.

— Какво е това? — полюбопитства Делер.

— Г'дал — отвърна на въпроса на джуджето Миралисса. — Еграсса обича да свири на него през свободното си време.

Еграсса обича да свири? Което не знаех, не знаех! Най-малкото не бях забелязал тази странност на елфа по време на нашето пътуване.

Грубите пръсти на тъмния изненадващо ловко пробягаха по тънките струни и странният инструмент издаде тих напевен звук. Еграсса продължи да гали струните и мелодията заля заспалата поляна.

— Имайте предвид, че по принцип тази легенда трябва да се пее на оркски. Така че сега няма да е толкова красива — предупреди Еграсса и запя:

*Златните стрели елфите почитат,
Орките бронза признават,
Гора Златна и Черна гора,
Студена е песента на клоните.*

*Елфите с краля начело дошли,
Орките ги водел Аргад,
И един срещу друг, очи в очи,
Ръката с краля стоят.*

*„Това е нашата гора — казал кралят. —
Върнете се, приятели,
Кожата на орките няма да остане цяла,
Ако в кожата стрела стърчи!“*

*„Думите няма да ти заместят бойците —
Отвърнал му Ръката: —*

*Моите са две хиляди, а твоите —
Двеста нямат дори!*

*Твърдостта на остриетата решава съдбата,
Бронзът ще господства тук!
Ще вземем плячка, ще вземем гората,
Златото е мек метал!“*

*Елдониесса, елфийският крал,
Дълго и странно мълчал,
После усмихнал се кралят на врага
И показал своя колчан.*

*„А къде са стрелите — попитал Аргад. —
Нима се предаваш?“
Засмял се кралят: — „Мечтай си, Ръка!
Но жалко за мечтите ти!*

*Чуваш ли, Аргад, роговете?
Прах ботушите вдигат,
Идват хората, облечени в брони,
И вашето време идва!*

*Обичате бронза? Той е по-здрав —
Самата истина каза, Ръка...
Но златото е по-добро. Златото от стрелите
Замених за силата на хората.“*

*Стояли орките, вдигнали щитове,
Сгъстили своя строй,
Мълчал Ръката, с лице потъмняло,
А усмихвал се кралят.*

*„Ти си глупав елф. — Думите на Аргад
Режели като меч. —
Наистина ли вярваш, че след като се разправиш с
нас,*

Хората ще те пощадят?!“

*... Ревяла яростта, гърмял металът,
Острие намирало острие...
Аргад, получил дванайсет рани,
Паднал. И да стане не могъл.*

*Над него навел се елфийският крал:
„Ръка, защо мълчиш?“
„Благодаря, кралю, но хубаво ми е да лежа,
Златото е мек метал.*

*Ще кажа малко, а смъртта ще добави
Цената на моите думи:
Дори да си слаб, а врагът — силен —
По-добре е сам да защитаваш своя дом!“ —*

*Приключил, очи изцъклил...
И замрял — да диша забравил.
„Сбогом, Ръка на орките — казал кралят. —
Но как да разбирам твоите думи?“*

*„Тежка битка — казал човекът.
Загубих много от моите,
Орките са упорити, а бронза сече го,
Уви, не всеки метал.“*

*„Благодарни сме — отвърнал кралят.
Няма да забравим услугата...“
„За вас сме слуги? — попитал човекът.
Отговори ми, елфийски приятелю!*

*Наемникът добър е, когато трябва да коли,
Плякосва и граби...
Когато е до теб, кучето и то
Чест по-голяма отдава!“*

*„Платихме ви!“ „И ние се бихме!“
„Какво искате тогава?
Още пари? Добре, ето ви!
Не сме толкова стиснати!“*

*Ухилил се тогава войникът-човек,
С насмешка на елфа той казал:
„Няма нужда. Ще вземем всичко.
Златото е мек метал.“^[1]*

Еграсса пееше много добре, песента се лееше тихо и красиво. Думите бягаха, когато кипеше далечната битка, струните плачеха, когато Ръката на орките умираше, оставяйки на роднината-елф и кръвен враг последен съвет.

Г'далът издаде последен жален акорд и над поляната се възцари угнетяваща тишина.

— Красива легенда — прошепна най-накрая Делер.

— Не е чудно, че елфите не харесват особено тази песен. Милорд Алистан е прав — вашата раса е представена не в най-добрата светлина — каза Мумр.

— Затова пък орките са изкарани прекалено благородни — с презрителна гримаса отвърна Миралисса.

— „Не в най-добрата светлина...“, „прекалено благородни...“ — проточи Кли-кли. — Това е просто една глупава песен, всъщност нищо подобно не се е случило!

— Защо реши, че не се е случило? — Делер се протегна на походното си одеяло и широко се прозя.

— Защото това е просто легенда, Делер. Легенда, в която няма нито капка истина. Когато елфите се появили в Златната гора, не е имало никакви разговори. Орките веднага налетели на бой. И със сигурност никой не е наричал другия „приятелю“.

— Но Елдониесса наистина е съществувал. Той е бил първият и последен Единен крал на нашия народ — леко охлади разгорещения Кли-кли Миралисса. — Неговите деца са създали Домовете на елфите.

— А Аргад е живял осемстотин години по-късно, и се знае, че почти е стигнал до Листва, вие с неимоверни усилия сте успели да

отблъснете армията му на самата граница на Черната гора — подсмихна се гоблинът. — А хората се появили в Сиала хиляда и седемстотин години след описаните събития, така че Елдониесса, Аргад и човекът няма как да са се срещали помежду си. И елфите в никакъв случай не са такива идиоти, че да правят върховете на стрелите си от злато. Това не е нищо повече от легенда, треш Миралисса.

— Но признай, Кли-кли, че е красива — казах аз.

— Красива е — благосклонно кимна малкият шут. — Освен това и много поучителна.

— Поучителна? И на какво учи, гоблине? — Алистан Маркауз разръчка огъня с пръчка.

— На това, че не трябва да разчиташ на хората и да им се доверяваш, иначе можеш да загубиш дома си завинаги — отвърна гоблинът.

Никой не тръгна да спори и да възразява. Този път кралският глупак беше абсолютно прав: дай ни възможност и ще избием всичките си врагове, после приятелите си, а накрая и един друг ще се избием.

* * *

През нощта отново ме споходиха кошмари и в един момент, когато обърканите сънища препълниха главата ми, аз отворих очи. Утрото вече настъпваше, но всички още спяха, ако не броим Фенерджията. Халас и Делер хъркаха, прехвърлили задълженията си на плещите на безотказния Мумр. Воинът забеляза, че се събудих, и мълчаливо ми кимна. Известно време лежах, изненадан, че Миралисса не бърза да става и да буди другите. Дали елфийката не беше решила да даде почивка на отряда преди последния преход към Храд Спайн? Напълно вероятно.

Някъде от края на поляната долетя тихото мърморене на Кли-кли. Гоблинът обикаляше покрай самата гора и си тананикаше някаква песничка. Излиза, че не само аз не мога да спя.

— Какво си пееш? — попитах, приближавайки към него. — Ще събудиш другите.

— Аз тихичко. Искаш ли ягоди? — Кли-кли ми протегна шапката на Делер, пълна догоре с набрани ягоди.

— А Делер знае ли, че използваш любимата му шапка по такъв начин? — попитах скептично, но си взех от предложените ягоди. От тях се носеше невероятен аромат и просто не можах да устоя.

— Мислиш, че нашето джудже може да се разстрои? — замислено изду устни Кли-кли и хвърли бърз поглед към спящия Делер.

— Колко си проникателен, Кли-кли — подсмяхнах се аз и взех от шапката още една шепа ягоди.

— Ти пак стенеше на сън, Танцуващ. Лоши сънища?

— Вероятно — небрежно свих рамене аз. — За щастие, в последно време почти не помня сънищата си.

— Това не ми харесва — намръщи се гоблинът. — Май някой не иска да ги помниш.

— И кой ще е този някой?

— Господарят, например. Или слугинята му — Лафреса.

— Знаеш как да зарадваш приятелите си — казах на Кли-кли. — Ела да запалим огъня, другите още спят.

— Ти върви. Аз първо ще доям ягодите и ще върна шапката на Делер.

— М-м-м... Кли-кли, нима не виждаш, че отвътре шапката е изцапана със сок? Смачкал си половината ягоди!

— Наистина? Май не помислих за това — гоблинът замислено огледа сътвореното от него. — Според мен като е изцапана с ягоди, шапката е малко по-вкусна, отколкото обикновено. Дали да не я измия в потока?

— По-добре недей, ще стане още по-лошо — казах му аз и тръгнах обратно.

Кли-кли постъпваше като дете, сякаш не знаеше, че сега Делер ще мърмори цял ден по повод безнадеждно изцапаната си шапка! На туй отгоре шутът съвсем не навреме напомни за Господаря и Лафреса. Господарят е от лошите, по това спор няма, той още от първия ден на пътуването ни тровеше живота, но кой беше всъщност ние така и не разбрахме. Мръсникът беше всемогъщ и злопамятен, по сила спокойно можеше да се съревновава с някой от боговете. Но явно не искаше просто да ни унищожи, предпочиташе да издевателства над нас по

всевъзможни начини, а когато объркаме поредния му сложен план, той изобщо не се разстройваше, а в кратки срокове измисляше нов, още по-красив и по-опасен. Подобно на Неназовимия, Господарят не искаше да вземем Рога на дъгата от гробниците. Но ако за Неназовимия това беше въпрос на живот и смърт, то за Господаря (поне както си мисля аз) това си е поредната прищявка.

Лафреса на практика беше слугиня на Господаря, и въпреки че изглеждаше като двайсетгодишна, беше на поне няколкостотин години, или поне така го видях в един мой сън (да, да, представяте ли си, напоследък притежавам една такава кофти особеност — да виждам пророчески сънища). И освен това Лафреса според мен е най-силната шаманка (или шаманша?), която съм срещал, много по-силна от Миралисса. Слугинята на Господаря владееше забранената магия — Кронк-а-Мор, с помощта на която успя да убие двама от нашите, когато откраднахме изпод носа ѝ Ключа. И честно казано...

— Гледай в краката си, глупако! — изрева нечий бас някъде отдолу.

Така се стреснах, че едва не се научих да летя. Във всеки случай, подскочих подобаващо.

— Виждам съм много неща в живота си, но глупак така да подскача, никога! Ей! Къде гледаш, идиот? Надолу гледай! Надолу!

Изглежда гласът не представляваше никаква опасност... Послушно погледах надолу.

На земята седеше същество, наподобяващо странна кръстоска между скакалец, водно конче и коза. Точно така. Краката на това малко същество бяха като на скакалец, главата и туловището — на козел, а прозрачните мрежести крила явно бяха наследени от голямо водно конче. Цялото му тяло беше на жълто-черни ивици. С една дума, до краката ми не седеше нищо друго освен едно истинско приказно козлоконче. По размери създанието беше не по-голямо от човешка длан.

— Е, колко още дълго ще ме гледаш? — раздаде се същият глас.

Едва тогава забелязах, че на врата на козлокончето стои човече с размера на кутрето ми. Златни къдрици, плачлива физиономия, лилаво копринено костюмче, малък лък. И това същество ме гледаше с доста голяма доза раздразнение.

— Флини! — ахнах аз.

— Каква проникателност, горски духове да ми изпият кръвта! Винаги ли си толкова умен или само сутрин? Бързо ме води при елфийката!

— Каква елфийка? — ококорих се аз от наглостта на дребосъчето.

Козлокончето се издигна във въздуха и увисна пред мен, пърхайки с крила. Флинито на врата му ме гледаше неприязнено:

— Всички глупаци ли са толкова тъпи или само ти, нещастнико, дето ми се натресе на главата? Треш Миралисса от дома на Черната луна. Познаваш ли я?!

— Да.

— Тогава не се туткай, а ме заведе при нея, идиот такъв! — закрещя флинито.

— Какъв е този шум? — Кли-кли се беше приближил незабелязано. — А, флини се домъкнало!

— Ще ти дам аз на тебе едно „домъкнало“, зеления! — възмути се флинито.

— Зеления, казваш? — Кли-кли опасно присви очи. — Я да си затваряш устата, златокос дребосък, че ще стане лошо!

— Добре де, какво се стягаш? — веднага отстъпи флинито. — Просто се запознавам!

— Е, вече се запозна. Защо си се домъкнал? — Кли-кли специално наблегна на последната дума, но флинито се престори, че не е чуло обидата и изпя:

— Съобщение. Информация. Новина.

— Тогава иди и я предай, елфите вече са станали!

— Трябва да бъда представен, нали знаеш, обичай — направи недоволна гримаса флинито, сякаш беше сдъвкало кисело грозде.

— Да, знам — въздъхна Кли-кли. — Всички сте със синя кръв! Последвай ме.

Козлокончето запърха с крила и полетя до рамото на гоблина. Аз закрачих след тях като почетен ескорт.

— Лейди Миралисса, позволете ми да ви представя флини... как ти е името, дребен?

— Аарроо г'наа Шпок от клона на Кристалната роса, глупако — изсъска, разтягайки устни в усмивка, флинито.

— Аарроо г'наа Шпок от клона на Кристалната капка...

— Роса, тъпако! — гневно изсъска флинито.

— Хм, и каква е разликата? — Кли-кли се отдръпна от бръмчащото до ухото му козлоконче. Но все пак се поправи и каза: — От клона на Кристалната роса.

— Радвам се да приветствам своя брат от малкия народ до своя огън. Какво те води тук, Аарроо г'наа Шпок от клона на Кристалната роса? — приветливо кимна на флинито Миралисса.

— Съобщение. Информация. Новини — отвърна с церемониалната фраза Аарроо и приземи козлокончето на земята.

— Специално мен ли търсиш или който и да е тъмен?

— Специално вас. Главата на дома на Черната луна изпрати няколко мои братя да ви търсим, треш Миралисса, но късметът споходи мен. И всичко това, защото мога да мисля!

— Късметът е за достойния — сериозно отвърна елфийката на малкия самохвалко. — Не искаш ли да опиташ нашата храна и да пийнеш от виното ни?

— С удоволствие — изгрухтя Аарроо и потри ръчички в предвкусане на скорошно пиршество.

Еграсса вече се беше погрижил за храната и пред доволното флини се появи мъничка златна чиния с овесена каша, приготвена от Халас, и миниатюрна чашка с ароматно вино. Явно елфът носеше тези нещица специално за пътешестващите на козлокончета малки приказливци.

Докоснах Кли-кли за лакътя и го отведох настрана, така че, да не дава Сагот, флинито да не чуе разговора ни.

— Защо е това отношение към този дребосък? Не беше ли по-лесно първо да разберем защо е дошъл при нас и чак тогава да го храним?

— Ох, Гарет — огорчено цъкна с език гоблинът. — Разбира се, че не е по-лесно! Това са флинита! На тях не трябва да им се прощават грубостите, в противен случай тези хвъркати, които си пъхат носа навсякъде, ще ти се качат на главата, но и древните обичаи не си заслужава да нарушаваш. Ако имаше нещо спешно или опасно, той веднага щеше да ни каже, но щом не е толкова спешно, струва си да се придържаме към техните глупави правила. Сега той ще изяде кашата и сам всичко ще ни каже. Ти по-добре кажи благодаря, че са го пратили при нас със съобщение, иначе нямаше да се отървем само с храна.

Волните флинита обикновено вземат за информацията нещо доста по-съществено от това да си натъпчат корема. Хайде да се върнем, искам да чуя какво ще каже този дърдорко.

Флинито почти приключваше с храната. Дребосъкът ядеше със скоростта на гладен великан. Козлокончето надничаше през рамото му към чинията и тъничко, просецо мякаше. Мякането му много напомняше на писукането на някоя нещастна потъваща мишка. Аарроо както-там-му-беше-името за пореден път изблъска муцуната му настрани.

— Нямате ли нещо останало в онова ху-у-убаво котле? Че иначе Флолидал няма да ви остави на мира, докато не бъде нахранен — свадливо каза флинито и отпи от виното в чашата си.

Еграсса взе дървена лъжица и гребна от котлето, при което козлокончето изпърха с крила и се стовари върху нея като гладен ястреб на кокошка.

В това време Халас се събуди. Гномът се прозя, видя закусващото флини и затвори уста така, че зъбите му изтракаха, след което отчаяно започна да разтърква очи. След тази спешна процедура Халас отново погледна към Аарроо, но той, както и следваше да се очаква, все още си стоеше на мястото и гледайки навъсено изненадания Халас, продължаваше да дъвче.

— Странно — замислено каза гномът и сръга спящия Делер с лакът. — Ей, шапка! Вчера като че ли нищо не сме пили. Защо тогава ми се привиждат мънички човечета?

Делер се събуди, погледна към Аарроо и каза:

— Това е флини, кълвач брадати!

— Какво, да го вземе Неназовимия, флини, Делер?! Флинитата ги има само в приказките и не ядат собственоръчно приготвената ми каша!

— Гномите са по-лоши и от хората — недоволено каза Аарроо, очевидно се обръщаше към всички присъстващи на поляната. — Колкото до кашата, миличък, само от уважение към почтената треш Миралисса не хвърлям това чудо върху брадата ти. В живота си не съм опитвал такъв отвратителен бъркоч!

Гномът направо се задуши от такава наглост и не намери какво да отвърне.

— Е, стига толкова — изпуфтя флинито и избута чинията от себе си. — Всички закони са спазени.

Аарроо подсвирна, за да призове козлокончето, скочи на врата му, направи кръг над нас и като увисна във въздуха, напевно произнесе:

— Съобщение. Треш Едданрасса, глава на дома на Черната луна, изпраща на дъщеря си Миралисса поздрав и скръбна новина. Треш Едонтасса загина в сблъсък с клана на Кървавите топори. В същия сблъсък загина и треш Епевласса. Сега треш Миралисса става трета по ред за листната корона. Пред нея са само треш Меленасса и треш Епилорсса. Треш Едданрасса моли своята дъщеря да се върне у дома възможно най-скоро, оставяйки всичко друго. Съобщението е завършено. Ще върнете ли отговор?

— Как се е случило? — рязко попита Миралисса.

— Съобщението е завършено. Ще върнете ли отговор? — упорито повтори флинито.

— Отговор. Няма да се върна у дома, докато не довърша задачата, която миналата година ми възложи обединеният съвет на Домовете.

— Чуто — важно кимна флинито и козлокончето направи още един кръг над нас.

— Точно като водно конче — завистливо въздъхна Мумр, наблюдавайки полета на магическото същество.

— Информация. Безплатно — пропя междувременно флинито и изкриви лице. Явно мразеше да прави безплатно каквото и да е. — От Червената местност, онази до град Чу, са изчезнали всички птици. А също така глиганите, лосовете, мечките, вълците и почти всички горски духове.

— Защо? — рязко попита Еграсса.

— Ако знаех, информацията нямаше да е безплатна — раздражено отвърна Аарроо. — Това ми го каза духът на големия пън, който е на три левги от онова място. Самият той не знаеше, но в последно време малките жители се опитват да стоят по-далеч от тези места. И мълчат, сякаш устите им са пълни с вода.

— Глупава информация — Халас раздражено подръпна брадата си.

— Каквато кашата, такава и информацията! — ядоса се флинито и козлокончето му гневно зажува. — Ако гномът ще се заяжда, намерете си някой друг да ви донася новини! Нека този брадатият да ви ги казва!

— Млъквай, Халас — веднага каза Змиорката.

— Моля да простите на моя слуга, почтени Аарроо г"наа Шпок от клона на Кристалната роса — помирително каза Миралисса.

— Слуга? — беззвучно попитаха устните на гнома.

Делер показва юмрук на Халас. Гномът се зачерви като нажежен метален лист в ковачница, но не каза нищо.

— Така е по-добре — доволно се ухили флинито и козлокончето направи трети кръг над главите ни.

— Ние ще минаваме ли през тази територия, лейди Миралисса? — попита междуременно Алистан Маркауз.

— За съжаление, да. Това е най-краткият път.

— Но има и други, нали? — отделяйки всяка дума, уточни графът.

— Има, но ако минем през Червената местност, до утре вечер ще сме при Костните дворци. По обиколния път ще изгубим пет или шест дни. А и пътят ще минава точно по границата на обитаваните от орки земи. Прекалено опасно е.

— Няма да е по-опасно от място, от което са изчезнали всички горски духове — не се съгласи с братовчедка си Еграсса.

— Ще поемем този риск, Еграсса — блеснаха очите на елфийката.

— Ти си по-старша в рода, решението е твое — елфът вдигна ръце нагоре, показвайки, че няма намерение да спори с нея.

— Новини — флинито изчака края на разговора и изпя: — При това са цели три. Цената на първата е един танц на този упорит гном.

— Какво? — изрева Халас. — Гномите не танцуват за никого!

— Значи ми е провървяло двойно! — злорадо се ухили флинито. — Ако искате да чуete първата новина, нека гномът да танцува. Ако не искате — отлитам. аз вече изпълних поставената ми задача и общувам с вас само от учтивост.

— Ах, ти, малка... — гномът скочи и стисна юмруци. — Ей сега ще те сритам заедно с твоята миризлива и воняща коза!

— Той ще танцува — твърдо каза Алистан Маркауз.

— Какво?! Ама аз...

— Това е заповед, войнико! Танцувай! — в гласа на капитана на гвардията звънна стомана.

— Танцувай, приятелю — Делер успокояващо постави ръка на рамото на гнома. — Не мисли, че танцуваш за флини. Представи си, че танцуваш за мен.

Това реши въпроса. Гномът презрително изсумтя:

— Гном да танцува за джудже? По-скоро ще танцувам за флини!

И затанцува. Изглежда това беше някакъв боен танц на гномите. Във всеки случай, Халас танцуваше с бойна мотика в ръце, а и танцът по-скоро приличаше на битка, отколкото на нещо празнично. Фенерджията се включи да му помага, като наду свирката си. Може би Златната гора никога не беше виждала такова представление. Кли-кли весело пляскаше с ръце, а Делер полагаше отчаяни усилия да не избухне в смях.

— Това е! — изхриптя задъханият гном.

— Вие, гномите, танцувате дори по-зле, отколкото готвите — безмилостно заяви флинито.

Делер успя навреме да сграбчи Халас и да го изблъска по-далеч от греха.

— Каква е новината? — въпреки всичко Миралисса се стараяше да бъде учтива.

— Новина. В Златната гора са забелязани хора. Те са на два дни път пред вас. Повече от две десетици. Всички са въоръжени. Една жена. Не видях герб на дрехите им.

— Накъде вървяха?

— Вървяха към Червената местност. Преди два дни там все още беше спокойно.

— Готов съм да заложа душата си, че това е Балистан Паргайд с неговите хора — намръщи се милорд Алистан.

— И Лафреса. Ще са до входа много преди нас — подсмръкна с нос Кли-кли.

— Издъниха се с Ключа и сега са решили да ни организират засада на входа?

— Може би, Гарет, а може би не... — в очите на елфийката се появи безпокойство. — Няма да се изненадам, ако решат да рискуват и да се опитат да вземат най-апетитната хапка.

— Рога?

— Да. А ако ти разкажеш на някого за нашия разговор, ще те намеря — обърна се елфийката към флинито.

— Да, разбирам, по-добре не пъхай нос в елфийски тайни. Ще съм ням като гроб — недоволно изръмжа флинито.

— Имаше ли някой ранен от тези хора? — попитах аз.

— На един му нямаше лявата ръка от китката.

— Те са — кимнах аз.

Е, ако е с отрязана от китката ръка, определено е Бледния. Тази гадина отдавна ме преследваше, а по време на последния опит да ме прати в светлината Халас му отрязва ръката, и по-точно — от лявата китка. Бледния работи за Влиятелния или, както го наричат слугите на Господаря, Играча. Играчът е някаква голяма клечка в Авендум и именно благодарение на неговата „загриженост“ едва не се простих с живота си. В момента Бледния беше в свитата на Балистан Паргайд.

Граф Балистан Паргайд, за които не знаят, е слуга на Господаря, и точно от дома му в Раненг взех Ключа, с който се надявахме да проникнем в сърцето на Храд Спайн. Точно този ключ Лафреса трябваше собственоръчно да достави на Господаря, но ѝ се изпречи проблем, наречен Гарет. Аз откраднах Ключа, а Балистан Паргайд с неговите хора и Лафреса се втурнаха да ни преследват. Засега никак успяхме да ги водим за носа, дори съдът на Сагра не им помогна. Тогава Мумр уби боеца на Паргайд и после изведнъж всичко стана спокойно. Балистан Паргайд и хората му изчезнаха. Доста си блъскахме главите къде ли е отишъл. Решението на загадката беше донесено от флинито. По време на съдебния двубой Лафреса беше изчезнала някъде, но сега се разбра, че тя веднага е тръгнала към Храд Спайн, а Балистан Паргайд я е догонил по пътя. Ясно е, че Лафреса не се страхува да влезе в Заграбия (явно е сигурна, че нейното шаманство ще я спаси). А и просто нямаше друг избор: артефактът е изгубен и Посланикът, който ѝ нареди да вземе Ключа, ще бъде много разстроен, да не говорим за Господаря.

— Каква е втората новина? — Еграсса погледна към флинито.

— Цената на втората новина е щипка захар.

— Ние нямаме захар — злорадо каза Халас. — Не сме сладкари. Може би трябва да ти потанцувам отново?

Последните думи на гнома прозвучаха предизвикателно.

— А, не! Втори път сърцето ми няма да издържи подобна гледка! Какво друго може да предложите?

Спогледахме се. Мракът само знае какво би заинтригувало носителя на новини.

— Имам бонбон! — неочаквано възкликна Кли-кли.

— Покажи ми — наведе се напред Аарроо.

Кли-кли трескаво започна да пребърква многобройните си джобове и измъкна отнякъде доста смачкан, но увит в ярка златиста хартия бонбон. Явно го носеше още от Авендум. Флинито внимателно го разгледа и с отегчено лице, сякаш ни правеше невероятен компромис, каза:

— Пълен боклук, разбира се, но става. Пусни го на земята.

По мое мнение, той се преструваше, бонбонът определено му хареса. Флинито спусна козлокончето на земята и привърза бонбона към корема на зверчето си.

— Новина. В Златната гора са видели човек. Облечен е в сиво наметало, лицето му не се вижда. Въръжен е с копие. Върви бързо, почти не спира. Намира се на четири часа полет от вас. Идва точно насам. Златната гора тази седмица е като покрита с мед, всичко налита насам. От доста време не съм виждал толкова много непознати. А, да! Не ви съветвам да се свързвате с него, дървесните духове казват, че е воин.

— Ние също не сме обуцари — възмути се Делер.

— Когато дървесните духове казват, че човекът е воин, обикновено се съобразяваме с това, но ваша си работа. Цената на третата новина е пръстенът на дългуча с дългите мустаци — флинито кимна към Алистан Маркауз.

— Кой? — попита графът.

— Е, определено не сребърния с твоя герб — язвително каза флинито. — Вие, хората, сте прекалено чувствителни към тези родови дрънкулки. Да ги искаш е голяма глупост, така или иначе няма да ги дадете. Харесва ми този с червения рубин.

Алистър, без изобщо да се замисли, свали пръстена от пръста си и го остави на земята. Флинито доволно се усмихна и пръстенът, подобно на бонбона, се оказа под коремчето на козлокончето.

— Заслужава ли си новината за този пръстен? — попитах аз.

— Това вие ще решите, не аз. Новина. Орките са близо.

— Къде? — Еграсса посегна към лъка.

— В развалините на град Чу. Шестима са. Обикновени разузнавачи. Не ви очакват. Ще останат там още пет дни.

— Откъде знаеш?

— Чух — ухили се флинито. — Един от тях попадна в капан и си счупи крака, сега е в безсъзнание, така че само пет са боеспособни. Може да ги убиете, а може и да ги заобиколите.

— Ще вземем под внимание твоята информация. Това ли е всичко?

— Да, нямам повече новини, така че сбогом.

Козлокончето се издигна с бръмчене във въздуха и, почти докосвайки с корем маргаритките, полетя към гората. Беше доста натоварено и аз направо се чудех как изобщо успя да излети с такова тегло.

— Флинитата много обичат разните там накити и пръстени, Гарет — просветли ме Кли-кли.

— Ще го имам предвид.

— Мръсно копеле! — Халас изпрати отдалечаващото се флини с гневен поглед.

— Какво очакваш от флини? — престорено се изненада Кли-кли. — Те печелят от това да разпространяват новини.

— А няма ли да ни продаде по същия начин на орките? Мисля, че Първите все ще намерят с какво да платят за информация за местонахождението ни — аз изобщо не вярвах на флинито.

— Щеше да го направи, ако Първите говорят с него. Но орките не броят флинитата за нищо, а те пък са твърде горди, за да търпят такова отношение.

— Да тръгваме! — Еграсса се надигна от земята. — Все още имаме цял ден преди тъмнината, а после и нощта е пред нас. Днес трябва да изминем колкото е възможно повече разстояние.

— А какво ще правим с орките?

Въпросът на Мумр беше основателен, някъде пред нас имаше Първи, които не ни очакваха.

— Ще ги убием — Еграсса погледна към Миралисса и тя кимна: — Само петима са. Разбира се, можем и да ги заобиколим, но не е добре да оставяме Първи зад гърба си.

— Ами човекът, който ни следва? Нека аз и Делер да го изчакаме и да му зададем няколко въпроса!

— Халас, нямаш нито ум, нито фантазия! — джуджето не се церемонеше много в разговор с партньора си. — Флинито каза, че този тип е опасен и трябва да се държим колкото е възможно по-далеч от него! А и дори да го победим, помисли ли как после ще намерим отряда? Или гномите от тази сутрин като по чудо вече могат да обикалят из горите, без да се загубят?

— Това няма да е по-сложно, отколкото да обикаляш из подземни галерии — измърмори Халас.

— Не искам да се изгубя в гората и един прекрасен ден да се намъкна в някое оркско селище — отрязва го Делер.

— Никой няма да остава тук — прекъсна спора между гнома и джуджето милорд Алистан. — Ако този човек иска да върви след нас, нека върви. Ако ни настигне и ни нападне, ще се бием. Повече ме притеснява причакващият ни до Храд Спайн Балистан Паргайд и неговите хора, както и тази местност.

— За Балистан ще се погрижим, когато стигнем до него, милорд — Змиорката вече беше събрал раницата си.

— И за местността няма смисъл да се притесняваме прекалено много — Миралисса затъкна с'каша зад гърба си. — Горските духове може да са го напуснали по стотици различни причини. Да се надяваме на най-доброто.

— И да очакваме най-лошото — измърморих тихо под нос, но елфийката като че ли все пак ме чу.

— Кли-кли — гласът на Делер беше много тих, но погледът на джуджето не предвещаваше нищо добро за гоблина. — Какво си направил с шапката ми?

Гоблинът намери за най-добре да се скрие зад гърба ми. Винаги беше така — прави си номерата, а после Гарет го отнася.

[1] Стихове на Вячеслав Доронин. ↑

ГЛАВА 2

ЧЕРВЕНАТА МЕСТНОСТ

— Какво е било тук преди, Кли-кли?

— Не виждаш ли руините? Град, разбира се!

Ние с гоблина лежахме, скрити зад купчина покрити с мъх сиви камъни. До нас се извисяваше висока колона от същия сив камък, който, както и целият град Чу, беше обрасъл с тъмен, плътен мъх. Между стволите на златолисти и кедри се издигаха руините на древния град. Тук колона, там стена, малко по-нататък, до храсталака вълчи ягоди, арка с древни руни, още по-далече — огромно здание с пропаднал купол. И така докдето стига поглед. Руините израстваха направо от мекия като килим мъх, изцяло покрити него, задушаваша се сред папратите и остролистите, умираха под корените на могъщите златолисти. Вероятно някога този град е бил велик и прекрасен, но от предишното му величие бяха останали само призраците на миналото. Сега беше просто мъртъв, прояден от времето камък.

— Наясно съм, че не е село. Питам що за град е бил?

— Аз откъде да знам? — сви рамене шутът. — Тези руини помнят заминаването на огрите в Безлюдните земи и пристигането на орки и елфи в Сиала. Не знам кой е живял тук в онези времена. Но повярвай ми, Чу е много красив. Е, или е бил много красив.

— Ти и тук ли си идвал?

— Не, разбира се. Просто Чу не е единственият изоставен град в Загравия. Близо до мястото, където живее моето племе, има един, който много прилича на този тук. Наричаме го град Бу. Той е много по-добре запазен от Чу.

Свечеряваше се, слънцето потъваше зад хоризонта и вече не всички лъчи можеха да проникнат през клоните на дърветата. В гората стана сумрачно. Преместих миниатюрния си арбалет по-близо и за стотен път проверих дали е зареден. За голяма моя радост и за голямо неудовлетворение на Кли-кли, Алистан Маркауз ни остави тук, докато останалите се справят с орките. И съвсем правилно! Крадецът и шутът

не са създадени за битки и сражения. Гоблинът имаше различно мнение, но след като помърмори малко, все пак реши да остане с мен.

— Кра-а-а! Кра-а-а! Кра-ра-ра!

Крясъкът на птиците се понесе като призрак над руините, отразяваше се в стените и нарушаваше покоя на това изоставено място. За миг над стърчащите колони и над дърветата блесна синкав отблясък от заклинание, създадено на около двеста ярда оттук. Блесна и изчезна, отстъпвайки място на обичайната тишина на мъртвия град.

— Започнаха — каза Кли-кли и се надигна. — Това е работа на Миралисса.

— Нищо не чувам.

— Така е по-добре. Означава, че и други няма да чуят нищо. Ще чакаме.

И ние зачакахме. Минутите се проточиха безкрайно дълго.

Плътният дебел килим на мъха заглушаваше стъпките и чухме бягачия едва когато беше на не повече от десет ярда от нас. Кли-кли ме сграбчи за ръката и кимна към колоната. Отначало помислих бягачия за Еграсса. Но защо елфът стискаше в ръка не познатия с'каш, а ятаган? Разбира се, това не беше елф, а орк. Двете раси си приличаха прекалено много, за да ги различиш на секундата. Първият бягаше от града, като непрекъснато се оглеждаше. Ние лежахме зад камъните и оркът не можеше да ни види, слава на Сагот.

— Какво чакаш? Ще избяга — прошепна Кли-кли и измъкна от колана два метателни ножа.

Шутът беше прав: ако Първият се скрие и избегне смъртта, ще предупреди своите и тогава жална ни майка. Разстоянието до бягачия беше съвсем малко и да пропусна щеше да е истинско чудо.

Щрак!

Болтът без усилие проби леката ризница и се заби в гърба на орка. Той се препъна и падна по лице. Не изпитах никакви угризения, че стрелям в гърба на бягащ. Ако Първият имаше възможност и време, без изобщо да се замисля щеше да убие както мен, така и Кли-кли.

— Уби ли го? — Кли-кли уплашено се прилепи до мен.

— Изглежда — казах неуверено, без да бързам да прибирам арбалета.

— Точно в това е въпросът, че е само изглежда. Може да се преструва! — гоблинът не бързаше да приближава тялото.

— Кли-кли, в гърба му има болт, забит почти до оперението. Как може да е жив?

— Въпреки това не бих се приближил до него — предупреди ме Кли-кли.

Страхът и съмнението винаги са заразителни. Сега и аз гледах неподвижния орк с известно притеснение. Ами ако Кли-кли е прав и Първият само се преструва на мъртъв? Във всеки случай все още стискаше ятагана в ръка.

— Добре — въздъхнах аз. — Имай предвид, че го правя само за твое успокоение.

Трябваше да приближа до тялото и да забия втори болт в гърба му. Но дори при такъв откровен садизъм то не трепна.

— Е, сега убеди ли се, че е по-мъртъв и от камък?

— Почти — шутът внимателно приближи до тялото и го срита с върха на ботуша си. — Слава на боговете, ти си го убил.

— Не са чак толкова страшни, а и умират не по-трудно от хората.

— Само ако ги изненадаш — гласът на Еграсса ме накара да се обърна рязко и да протегна арбалета.

— Късно е, Гарет. Ако на мое място беше орк, щеше вече да си мъртъв. Освен това арбалетът ти не е зареден. Какво става тук?

— Орк, едно от онези, които трябваше да убиете вие. Гарет го застреля, но аз го забелязах — изстреля Кли-кли, нямаше намерение да приписва цялата победа на мен.

— Не, Кли-кли, този не е от тях — елфът обърна тялото и се наведе над него, оглеждайки безстрастно лицето му. — Миралисса им хвърли Мрежа за неподвижност и ние ги убихме, преди да кажат и дума. Четирима край огъня и още един до ранения, общо петима здрави. Убихме ги.

— Тогава откъде се взе този? Или е плод на болното ми въображение? — недоволно попита Кли-кли.

— Просто вашето мръсно флини не е счело за нужно да съобщи за седмия — иззад стената се появи Халас. — От самото начало казвах, че не трябва да се доверяваме на тази летяща гадинка!

— Където има седми, може да има и осми — замислено каза Еграсса.

— Както и девети, и десети — гоблинът не пропусна да поръси сол в раната.

— Да отидем при другите, там ще решим какво да правим.

Тръгнахме след елфа, последен сумтеше Халас. Еграсса уверено ни поведе през лабиринта от покрити с мъх и растителност руини. Навсякъде властваше разруха и упадък, но в същото време мястото беше... някак красиво. Красиво с някаква собствена неразбираема и загадъчна хилядолетна красота. Колоните се издигаха на височината на златолистите или лежаха натрошени и обрасли с мъх. Стените на някога величествените сгради бяха покрити с бръшлян. Минахме и покрай статуя на пиедестал, толкова древна, че беше невъзможно да се познае кой е пред нас — човек, орк или някой, живял в Сиала преди Сивата епоха.

Четиримата орки, проснати до догарящия огън, бяха надупчени със стрели доста повече от необходимото, Миралисса и Еграсса се бяха престарали. Малко по-нататък, под стария кедр, лежаха още две тела. Мъртви.

Еграсса разказа накратко на милорд Алистан за орка, който бях убил.

— Флинито може да не го е видяло, ако Първият се е криел — Миралисса замислено опипваше ръкава на тъмнозелената си дреха.

— То просто не е искало да го види, милейди — Халас все още не можеше да забрави танца си за малкия разпространител на новини.

— Халас, Делер, Мумр, Змиорка! Разделете се по двойки и намерете къде се е крил този седмия.

Змиорката кимна за всички и Дивите изчезнаха сред руините.

— След час напълно ще се стъмни — милорд Алистан оглеждаше с присвити очи небето. — Тук ли ще останем или ще продължим?

— Всичко зависи от това какво ще намерят нашите воини — неохотно каза Миралисса. — Но аз съм за това да продължим. Сега има пълнолуние, светлината е достатъчна, до сутринта можем спокойно да вървим, а после кратка почивка — и ще сме пред Храд Спайн.

— Аз също мисля, че не трябва да спираме сега, братовчедке. Да преодолеем Червената местност и чак тогава да почиваме.

— Гарет, ела да огледаме труповете — извика ме Кли-кли.

— Не се интересувам от мъртъвци.

— Е, както искаш!

Докато гоблинът обикаляше сред трупите, аз презаредих арбалета, поставяйки в него два нови болта.

— Майсторски направено, лейди Миралисса. В най-добрите традиции на Зеления взвод! Оценявам го — каза на елфийката завърналият се Кли-кли.

— Е, щом дори ти оценяваш работата ми... — усмихна се тя.

— Не, сериозен съм. Хвърляте Мрежа за неподвижност, после имате пет секунди, за да ги надупчите със стрели. Мисля, че дори когато Мрежата се е разпаднала, останалите двама все още не са били разбрали какво се е случило и лесно сте ги убили. Кой е довършил ранения?

— Кли-кли — отвърна Алистан Маркауз. — А ти откъде знаеш за работата на диверсионните отряди на елфите?

— Аз съм всъщност полиглот — ни в клин, ни в ръкав гордо отвърна Кли-кли.

— Полета ще гълташ^[1] после — Делер беше чул само последната дума на шута. — Трябва да се махаме оттук, милорд Алистан. Изтървали сме един.

— Избягал е. Били са двама, ей там напред има нещо като кладенец. Стояли са в него. Единият, за негово нещастие, е хукнал към Гарет, но другият се е насочил на югозапад. Мислех да тръгна след него, милорд, но мъхът почти не запазва следите — лицето на Змиорката беше намръщено. — А и не съм следотърсач. Ако тук беше Котката, да пребъде в светлината...

— Какво са правили в този кладенец? — попита Алистан Маркауз и Мумр мълчаливо му подаде някакво парче плат. — Човек?

— Да, милорд, мъртъв, а лицето му цялото беше накълцано, но го разпознах по дрехите — кимна Фенерджията. — Този човек беше сред хората на Балистан Паргайд по време на двубоя.

— Всичко е ясно. Орките вече знаят, че в Златната гора има чужденци и този беглец не можем го догони — разочаровано каза Миралисса. — Трябва веднага да напуснем града, докато Първите още не са пристигнали. Единственият ни шанс е да стигнем до входа на Храд Спайн, преди орките да ни настигнат.

— Искате да се скрием от тях в Костните дворци ли, милейди?

— Не е задължително. Първите не са глупави. След като злото се пробуди на по-ниските нива на гробниците, те заобикалят това място

поне на левга. Абсолютно нищо, дори близостта на елфи, няма да накара орките да вършат глупости и да приближат до Източната порта на Костните дворци.

— Тогава да не се бавим — Алистан Маркауз кимна на Еграсса да води.

Отрядът потъна в нощта.

* * *

Нощем в гората притъмнява бързо и в същото време много неусетно. Докато си вървиш по тясна, едва различима пътечка, и миг по-късно тя вече е изчезнала в мрака, обгърнал гората. Дървета, клони и храсти се разтварят в паяжината на нощта, остава ти само спомена за тях (там например имаше бор, а ето там, където сега е плътна чернилка, се издигаше старичък клен) и само ако вдигнеш поглед към небето, може да видиш силуетите на преплетените клони, закриващи обсипалите небето безброй звезди. Няколко дълги и много мъчителни секунди едва пристъпяш, болезнено напрегнал очи да видиш каквото и да е в непрогледния мрак. След това с неохота от пазвата на боговете изплува луната. Прилича на тъмножълта пита исилийско сирене, дебела и плътна, а повърхността ѝ, подобно на сиренето, е обсипана с тъмни дупки и белези. Луната ражда светлина, дарява я на нощната земя и този лунен дар залива спящата гора, лъчите се провираат през клоните и стволите на дремеците златолисти, отразяват майката-луна в сънно ромолящото поточе, танцуват по зараждащата се нощна мъгла, чийто бели струйки изплуват от мъха и се издигат нагоре. С лунната светлина гората става прекрасна и вълшебна като в приказките. Луната преобрази руините на древния град Чу. Светлината падаше върху разядените от времето лица на безименни идоли, даваше им някакво подобие на живот, вълнуваше въображението.

— У-у-ух-ху-ху-у-у! — бухането на сови или някакви други птици като плътни вълни се понесе по лъчите лунна светлина, отразявайки се в кедрите, златолистите и стените на мъртвите сгради.

Целият свят, цяла Заграбия сега дишаше сребърните нишки, струящи от диска на пълната луна. Стана светло като ден и само звездите бяха недоволни от пробудилата се луна. Те избледняха и дори

се отдръпнаха по-далеч от земята, за да не попаднат под магията на лунната светлина.

Отрядът се придвижваше бързо и скоро идоите на град Чу, гледащи с укор гърбовете ни, останаха далеч назад. Пътечката криволичеше, като ту се появяваше, ту пак се губеше в храстите край нас. Час по-късно тя напълно изчезна и ние трябваше да се провираме през гъста елхова гора. Клоните им хищнически се протягаха към нашите лица, наложи се да се прикриваме с ръце и да се сгъваме на две. Докато лажех из тези бодливи и не много гостоприемни дървета, успях да прокълна всичко, за което се сетих. Мумр, който сега вървеше пред мен, изруга още по-цветисто и от мен. Змиорката твърде бързо беше пуснал клоната и той удари Фенерджията по лицето. Не само аз въздъхнах с облекчение, когато пътечката се появи отново между дърветата.

Този път тръгнахме надолу и скоро елховата гора се смени с широколистна. Сега крачехме по ниски хълмове, обрасли с кленове и цъфнали храсти червен херминиум. Сигурно на слънчева светлина малките червени цветчета на храстите щяха да изглеждат като капчици кръв, но сега те, както и цялата гора, бяха сребърни от луната.

Минахме по брега на езеро, в чиято черна вода се отразяваха луната и звездите, изкачихме се по поредния хълм, после пак се спуснахме, прескачайки забързани по техните си работи потоци. Тук червения херминиум беше много по-голям, отколкото при езерото, и растеше накъдето и да отправах поглед, измествайки другите храсти и дори дърветата.

— Виж, все пак има един, който е останал — промърмори Кли-кли зад гърба ми.

— За какво говориш? — полюбопитствах аз.

— Ето го там, горският дух, между стеблата на червения херминиум, виждаш ли как светят очите му? А флинито каза, че са се махнали от Червената местност.

— Значи вече вървим през Червената местност?

— А ти къде мислиш, че сме? На улица Искра ли? — реагира доста враждебно Кли-кли. — Естествено, че сме в Червената местност.

— Нещо не е много червена, май пак се обърка, Кли-кли — недоверчиво се подсмихна Фенерджията.

— Отвори си очите, Мумр, сега е нощ! През деня, особено в началото на септември, тук всичко е червено от цветовете на херминиума.

— Това място сякаш не е по-различно от всяко друго — подкрепих аз Фенерджията.

— Глупаци! — нацупи се шутът и престана да разговаря с нас.

Тази нощ гоблинът не беше в настроение. По мое мнение прекалено се изнервяше от тази Червена местност.

Аз не усещах нищо, а и Валдер мълчеше. Вярно, той не се беше обаждал откакто сънувах затвора на Господаря. Може би най-сетне мъртвият архимаг ме е оставил на мира и си е отишъл? Ха! Надеждата за такъв изход беше много малка.

Кой е Валдер? Май вече ви казах. Валдер е магьосник, за съжаление починал заради Рога на дъгата още преди няколко века, но който се беше вселил в главата ми. Както и да е, това е дълга история, може би някой ден ще напиша мемоари и тогава ще узнаете всички подробности.

Пътечката се плъзгаше под краката, гърбът на Фенерджията се мерзелееше пред мен. Крачка, крачка и пак крачка. Колко ли стотици крачки съм направил, откакто напуснахме руините на град Чу? Нощта отдавна беше преполовена, звездите плуваха в небето, луната светеше все по-ярко и по-ярко. Цялата гора беше залята с червени херминиуми, растяха едва ли не под всеки златолист. Изглеждаше, сякаш нямат край. Но най-много ни тормозеше киселият мирис, излъчван от тях. Вонята досадно проникваше през носа и за час и половина от нея главата направо щеше да се пръсне от болка и зверски ти се прииска да кихаш.

Колкото по-дълбоко навлизахме в Червената местност, толкова по-напрегната ставаше тишината. Нямаше ги привичният шепот на вятъра, шумоленето на клоните, писъците на нощните птици, звуците на нощните насекоми. Никаква светлина... дори горски духове не се виждаха. Единствено звуците на нашите стъпки тихо се разнасяха в нощта. Гората сякаш умираше, тишината потискаше и предизвикваше смътна тревога. Дори лунната светлина стана някак нежива и покриваше всичко с мъртвешка ръка.

Отзад долетя тихо изсъскване на оръжие, излизащо от ножница. Обърнах се. Милорд Алистан крачеше с изваден меч, лицето на графа

беше мрачно и напрегнато.

— Не ми хар-р-рес-сва тази тишина — разтегляйки думата, прошепна Кли-кли, докато притеснено се оглеждаше на всички страни.

— Тишината още никого не е убила.

— Не ми говори, Гарет, много даже убива — отвърна нашият всезнайко.

В следващия половин час не си казахме нито дума. Всеки се вслушваше в разлялото се из Червената местност мълчание, надявайки се да улови какъвто и да е друг звук освен този, предизвикан от стъпките ни. Винаги е така. Никога не обръщаш внимание на постоянните звуци. Винаги ги приемаш като нещо подразбиращо се от самосебе си. Там чурулика птичка, там щурец скрибуца, тук шумолят листа. Но веднага щом изчезнат обичайните за ухото звуци и настъпи пълна, БЕЗМЪЛВНА тишина, ти осъзнаваш колко ти липсват всички тези постоянни и понякога ненужни чуруликания и скрибуцания.

— Дойдохме — прошепна Халас през стиснати зъби и хвана по-здрави бойната си мотика.

Пътечката стигаше до мост, който изглеждаше толкова стар, колкото и град Чу. Не бих се учудил, ако са го правили същите строители, построили и града. Но за разлика от града, мостът се оказва цял. Каменен, дълъг тридесет и широк два ярда. По него спокойно можеха да вървят едновременно двама души рамо до рамо. От двете страни, на височината на кръста, имаше правоъгълни греди, играещи ролята на парапет. На всеки пет ярда от перилата се издигаха колони, които стигаха на височина два човешки ръста. Вероятно по-рано са държали покрива на моста (сега го нямаше). А може никога да не е имало покрив и колоните да са били създадени просто за красота.

Мостът свързваше двете страни на някакво дере или пролом. Не знам как точно да го нарека, но стръмните му брегове рязко се спускаха в тъмнината и потъваха в издигащата се от невидимото в момента дъно сребърна мъгла.

— Тук е сърцето на Червената местност — съобщи ни Кли-кли.

— Ние по моста ли ще минаваме? Нещо не ми вдъхва особено доверие.

— Не се притеснявайте, милорд Алистан, мостът е по-здрави от скала, стоял е тук не едно хилядолетие — успокои капитана на гвардията Миралисса. — Ще продължим веднага.

— Чакайте — Змиорката вдигна ръка и внимателно огледа отсрещната страна. — Лейди Миралисса, Еграсса, вземете лъковете, а аз и Делер ще минем по моста.

— Змиорката е прав, ако оттатък има засада, всички ще ни отстрелят като пъдпъдъци — подкрепи го джуджето и смени любимата си шапка с шлем.

— Добре — леко кимна Алистан Маркауз. — Вървете.

Змиорката и Делер стъпиха на моста. Джуджето тичаше отпред, остриетата на секирата му страховито проблясваха на лунната светлина. Еграсса и Миралисса стояха с опънати лъкове. Воините стигнаха отсрещната страна и изчезнаха в храстите червен херминиум. Започнах да броя наум. Когато стигнах до шестнадесет, Змиорката се появи и ни махна с ръка. Беше наш ред да минем по моста. От тази страна останаха само Еграсса с все така опънат лък и Фенерджията, прикриващ елфа от възможна опасност в гръб.

— Тук дълбоко ли е? — обърнах се аз към гоблина в средата на моста.

— За първи път съм тук, точно като теб.

— Просто толкова добре познаваш тези места...

— Да познаваш някое място не означава да си бил там преди, Гарет. Как гномите и джуджетата се ориентират в подземните си лабиринти? Те са деца на планините и не е необходимо всеки път да им се казва къде е изток и къде — запад. Гоблини, дриади, елфи и орки — всички сме деца на Заграбия и никога няма да се загубим в нея. Винаги знаем къде сме, без значение в коя част от гората се намираме. На вас, хората, ви е прекалено сложно да го разберете.

Изчакахме Еграсса и Фенерджията и продължихме пътя си. Червеният херминиум започна да се разрежда. Ели и широколистни дървета изтласкаха храстите настрани, гадната миризма на цветчетата почти изчезна, но не и тишината. Отрядът все още беше в Червената местност.

Отново крачехме, крачехме и крачехме. Леката раница бавно започна да натежава, ризницата притискаше гърба ми и претърка раменете, краката ми постепенно се наливаха с умора и болка. Крайно време беше да направим почивка, не бяхме спирали от няколко часа, но Еграсса само увеличаваше темпото, опитвайки се колкото е възможно по-скоро да изведе отряда от Червената местност.

Първият, усетил нещо нередно, беше Кли-кли. Той се препъна, огледа се и вдъхна дълбоко нощният въздух.

— Кли-кли, не спирай — подкани го Халас.

— Нещо не е наред — притеснено каза гоблинът.

— Какво не е наред?

— Не знам — измърмори шутът и забърза напред.

После Еграсса спря и вдигна ръка, за да запазим тишина. Елфът дълго се вслушва в мрачното мълчание на нощната гора, а след това нещо каза на Миралисса на гърлено оркско наречие.

Тя му отговори на същия език и Еграсса отново ни поведе напред. Елфът и елфийката ежеминутно се оглеждаха. Аз също не устоях и се огледах, но зад нас бяха само тясната пътечка, посребрена от лунната светлина, и мрачните стени на елите, извисяващи се от двете ѝ страни.

— Какво става? — попита Алистан Маркауз.

— Засега нищо, милорд, просто не изоставайте — елфът почти премина в бяг.

Миралисса мърмореше нещо под нос, понякога размахваше ръце. С ужас осъзнах, че тя трескаво подготвя някакво заклинание. Да ме погълне мракът, ще кажат ли какво става или не?!

Кли-кли подскачаше пред мен, раницата го блъскаше в гърба и късокракият гоблин едва успяваше да следва темпото на Еграсса. От време на време тихичко изскимтяваше. Отначало си помислих, че така си диша от усилието, но после осъзнах: Кли-кли скимтеше от страх. Тогава се изплаших и аз. Силно.

— Кли-кли! — извиках му. — Веднага си дай раницата, ще ти е по-леко да вървиш!

Шутът ме погледна. Сините очи бяха изпълнени с първичен животински ужас. Трябваше да повторя предложението си два пъти, преди да осъзнае какво искам от него. След което веднага ми подаде малката раничка с вещите си.

— Какво става? — попитах го аз.

— Флейта! — изписка шутът.

— Каква, да я отнесе мракът, флейта?!

— Просто върви по-бързо, става ли?

И това беше всичко.

А после чух това. Чух го и в първата секунда дори не повярвах, че такова нещо е възможно. Тишината беше разкъсана от чист кристален звук на флейта. Едва доловим звук. Разстоянието до неизвестния флейтист, излязъл да посвири в нощната гора, беше доста голямо. Флейтата толкова неочаквано беше разцепила покоя на нощта, че аз спрях като вкопан и миг по-късно Делер се блъсна в мен.

— Размърдай се, Гарет, ако искаш да живееш! Не знам какво е това зад нас, но чувствам, че от него нищо приятно не можем да очакваме!

Еграсса премина в бяг. Отново се раздаде звукът на флейтата, но сега беше много по-близо от последния път, и тогава разбрах кой приближава към нас. Само едно същество издаваше звуци, толкова приличащи на флейта. Орките бяха нарекли това чудовище Ужасната флейта или Х'сан'кор.

— Спаси ни нас всичките, Сагот! — изтръгна се от гърдите ми.

— Това е малко вероятно! Просто тичай, Гарет!

И ние хукнахме. Всеки път трелите се чуваха все по-близо и по-силно. Звучите на флейта ни пришпорваха не по-лошо от боен камшик. Каквато и да беше тази твар, с чието име ни плашеха нощем като деца, със сигурност бягаше много по-бързо от нас.

— Аз... мислех... че... те... всички... отдавна... са... измрели... или... са... измислица — задъхано изхриптя Фенерджията.

Мумр хвърли раницата си, сега му остана само биргризена. Но от всички най-тежко му беше на Алистан Маркауз. Накрая капитанът на гвардията не издържа, хвърли шлема настрани, после щита, накрая дойде ред и на малкия боздуган. От оръжията на Алистан Маркауз останаха само меч и кама.

— Както... виждаш... не... всички... — отвърна Кли-кли на Мумр. — Този... е доста... жив... и гладен. Той... не е... измислица...

— Защо... бягаме? — изпъсках аз. Още три минути такова тичане и ще се разпадна на хиляди малки Гаретчета.

— За... да... не... ни... изяде... глупако! Чакаме... кога... Миралисса... ще направи заклинанието!

„Дано да е по-скоро! — помислих си аз. — Сагот, ако ме чуваш, накарай я да побърза!“

Дърветата се сляха в тъмна проблясваща маса. Светът се сви до тясната пътечка, гърбът на Кли-кли, хриптенето, изтръгващо се от

гърдите ми, мърморенето на Миралисса и воплите на излезлия да ловува Х'сан'кор. Потта се стичаше в очите, косата ми залепна за челото, идваше ми да спра, да падна и да умра на място. Но всички бягаха и не ми оставаше нищо друго, освен да бягам с тях.

— Хвърли... раницата... и двете — с хриптене ме посъветва Кли-кли.

Аз с облекчение хвърлих раницата му настрани, после свалих от гърба си и моята и веднага ми стана по-лесно да бягам. Бих хвърлил и ризницата, но за това трябваше да спра, а спирането в този момент си беше директен път към стомаха на звяра.

Звук на флейта... и точно секунда по-късно й отговори друга.

— Те са две! — изпищя Кли-кли.

Точно в този миг Миралисса завърши заклинанието и храстите вдясно от пътя се раздвижиха, отваряйки проход.

— Насам! — извика елфийката.

Нямаше нужда да ни уговаря втори път. Веднага щом се магнахме от пътеката, храстите се затвориха зад нас, а стъпканата трева като с магия се изправи, сякаш никой никога не е стъпвал отгоре ѝ. Отрядът се оказа в елхова гора, където бяхме заобиколени от непрогледна тъмнина. Примигна розова светлина и по цялото ми тяло пробягаха мравки.

— Сега сме невидими, но да не рискуваме, легнете! — заповяда Миралисса. — Кли-кли, твоят народ знае защитни заклинания, на Х'сан'кор магията на елфите не действа. Помагай!

— Не мога — изхленчи уплашеният гоблин. — Знам съвсем малко, само каквото ме е научил дядо!

— Просто направи това, което можеш! — яростно изсъска елфийката и разпиля във въздуха някакъв прах.

Кли-кли кимна и се завъртя. Изминаха десет дълги секунди и Кли-кли рухна на тревата, а светът за миг светна в розово. Не знам какво беше това, но Миралисса кимна одобрително.

— Добре, а сега не мърдайте и дори не дишайте. В момента за Флейтите вие сте само корени на дървета. Поне за минута...

Последните думи ги прошепна съвсем тихо.

Страхотно се прецакахме. За Х'сан'кор практически нищо не се знае, което е съвсем естествено — тези, които са ги срещали, обикновено на никого нищо не казват (поради внезапната си смърт).

Така че всичко, което знаем за Ужасните флейти, го знаем от страховитите легенди на елфите и гоблините за тайнствени горски чудовища, както и няколко гравюри с трупове на Флейти (аз лично все още нямах представа как изглежда тази твар). Двете намерени тела на Х'сан'кор, от особено смели трапери, навлезли в дълбините на Златната гора, били продадени за луди пари (едното тяло го взел Ордена, а другото го купил някакъв колекционер). Също така, преди около триста години, един особено смел и глупав барон от Пограничната зона организираше лов за Х'сан'кор. Половината отряд загинали, но накрая успели да хванат създанието живо. Докато маговете на Ордена бързали с потекли лиги към барона, Флейтата не стояла със скръстени ръце, а счупила клетката, където била затворена, след което избягала всичко живо в замък и в съседното село. А после изчакала маговете и убила почти всички. Оказало се, че бойната магия изобщо не ѝ действа, така че загубите били трима адепти и седем помощника. За щастие, сред представителите на Ордена имало и един архимаг, който убил чудовището, като му стоварил на главата близката мелница.

Но това бяха стари истории. С нас нямаше нито находчив архимаг, нито мелница. Сега лежахме на земята, без да мърдаме и почти без да дишаме. Отново прозвуча флейтата. Ох, колко близо, мракът да ме погълне! Втората флейта веднага отговори на първата.

— Аз съм дърво, аз съм невидим — зашепнах тихичко. Усетих как от страх косата на главата ми се изправя.

Кли-кли болезнено ме ритна с крак и сложи пръст на устните си. Мигнах с очи, за да му покажа, че съм разбрал, и млъкнах.

От нашето откритие се откриваше великолепна гледка към обляната в лунна светлина пътека. Мълчанието на нощта беше прекъсвано от трелите на флейтите и всичко, което ни оставаше, беше да се молим на Сагот да не ни забележат.

— Те гонят някого! — изсъска Мумр и незабавно си спечели болезнен удар от Змиорката.

Това, което видях след това, остана в паметта ми завинаги. По пътеката тичаше мъж. Дори не точно тичаше, а направо летеше, напрягайки всичките си сили. Неизвестният едва докосваше земята с крака, бягаше с огромни скокове от преследващите го чудовища. Ето тук ботушът му докосва земята, тласък, човек прелита около три ярда,

отново докосва земята, и отново дълъг скок. Обзалагам се, че при добро желание човекът беше способен да тича наравно с кон. Сивият плащ се развяваше зад гърба му като криле на нощна птица, лицето му беше покрито с качулка. В ръцете си държеше копие с черна дръжка и много широк листовиден връх.

За четири секунди човекът се появи, изтича покрай нас и изчезна зад дърветата. А после се появиха те. Отново запя флейта и зад завоя изскочи едно същество. Бягаше толкова бързо, че не успях да го разгледам — просто размазано червено-черно-зелено петно с абсурдно дълги крака и ръце. Миг, и създанието изчезна. Х'сан'кор дотолкова беше погълнат от преследването на плячката, че не ни забеляза, освен това благодарение на Миралисса и Кли-кли за известно време бяхме станали невидими за погледа му.

Отново прозвуча флейта, съобщавайки, че вече е близо, и притичалият покрай нас Х'сан'кор й отговори. Второто същество скочи на пътя, неочаквано се препъна и спря точно пред мястото, където се криехме. Очите, горящи с пурпурен огън, се обърнаха към нас. Аз се притиснах към земята. Сега можех да го разгледам много по-добре.

Високата около два човешки ръста фигура изглеждаше абсурдно мършава, с дълги крака и ръце, главата стоеше на също толкова мършава шия. Самата глава на Х'сан'кор приличаше на причудлив жабешки череп, покрит с кожа. По тялото нямаше никакви косми или люспи, цялата кожа на Флейтата беше на червено-черно-зелени ивици. Носът — черна вдлъбнатина, в средата на муцуната огромните очища блестяха с пурпурен пламък, на главата — къси извити рога, а устата... По някаква причина си мислех, че в нея трябва да има много зъби, но когато създанието разтегли устни и се озъби, аз с изненада открих, че в пастта му нямаше повече от пет криви жълти зъба. Никаква броня или дрехи, затова пък в дясната ноктеста лапа се виждаше нещо, приличащо на тояга с шипове, а в лявата... в лявата Х'сан'кор държеше захвърлената от мен преди по-малко от пет минути раница.

Ледени червеи се загърчиха в стомаха ми. То не може да ни види! То не трябва да ни види!

Съществуто поднесе раницата към носа си, подуши я, изсумтя и я хвърли настрана. Някъде в далечината прозвуча триумфалната мелодия на флейтата, очевидно първото същество най-сетне беше

настигнало човека. Х'сан'корът, който в това време душеше въздуха, трепна, сведе глава на една страна и се заслуша в зова на приятелчето си. Триумфалната мелодия премина в болезнен рев, а след това в нощната гора се възцари оглушителна тишина. Чувах как блъска сърцето на лежащия до мен Фенерджия. В главата ми имаше само един въпрос: защо първото същество беше изревало болезнено? Очевидно този въпрос измъчваше не само мен, Х'сан'корът направи няколко неуверени крачки по пътеката в посока рева.

Светът отново примигна в розово, безспирно бягащите по тялото ми мравки изчезнаха, заклинанията на Миралисса и Кли-кли изтекоха и чудовището ни видя. После със заплашително ръмжене се втурна напред, чупейки храстите.

— Пръснете се! — Миралисса вече беше на крака. — Ще го атакуваме от всички страни, веднага!

Е, определено се уплаших в този момент! Елфийката пееше заклинание, воините отстъпиха назад, примамвайки Х"сан"кор, а аз гледах как това приличащо на оживяла смърт същество ни приближава. Пурпурният пламък в очите на Флейтата гореше с гладен огън.

Изсвистя стрела, изстреляна от Еграсса, и аз дойдох на себе си.

— Стреляй, Гарет! — извика някой.

Улучих, болтовете попаднаха точно в гърдите на горското чудовище, и веднага започнах да презареждам, сега вече с огнени, защото от обикновените нямаше никаква полза. Съществото дори не ги усети, както, впрочем, и стрелите на елфа. В тялото му вече имаше шест от тях, но то не изпитваше никакво видимо неудобство. Пред Х"сан"кор светна зелена стена (точно същата като онази, която Миралисса създаде в гнездото на слугите на Неназовимия). Х"сан"кор спря, изрева така, че щеше да ми спуска тъпанчетата, и удари с тоягата по магическата преграда. Явно тоягата на съществото не беше обикновена, защото стената доста забележимо се огъна.

— Няма да го удържа още дълго! — извика елфийката. — Еграсса, Гарет! В очите! Целете се в очите!

По това време по Х"сан"кор вече нямаше празно място, елфът го беше надупчил със стрели от главата до петите. Чудовището направи крачка назад, а след това с рев отново атакува стената. Елфийката изстена от напрежение, опитвайки се да удържи преградата. Аз

изпразних арбалета в съществуто, огнените болтове се взривиха и веднага угаснаха, без да му причинят никаква вреда.

— На него бойната магия не му действа! — Кли-кли хвърли първата двойка метателни ножове. — С обикновени! В очите!

— Стрелите ми свършиха! — извика Еграсса.

Отново рев, удар, проблясване на стената и приглушеният стон на Миралисса.

— Вземи моите! — елфийката отчаяно шепнеше ново заклинание.

Еграсса се втурна към нея, Кли-кли се раздели с още един нож, а Халас правеше някакви заклинания над набързо стъкмен огън. Какви са тези глупости, да го отнесе мракът?!

Презареждане, издърпване на ръчката, прицелване в пурпурния пламък... Изглежда, че Х"сан"кор прекрасно разбираше човешката реч. Той видя, че се целя в най-уязвимото му място, прекъсна атаката към стената, отделяща го от нас, и в момента, в който натиснах двата спусъка, прикри очите си с ръка.

Пляк! Пляк! И двата болта попаднаха в ръката. Съществуто погледна лошо към мен, сякаш ми обещавахе хилядолетни мъчения веднага след като ме докопа, и хладнокръвно стовари тоягата в стената. Тя от своя страна жалостиво изстена, но издържа и този път.

Дзън, дзън! Тетивата на елфийския лък отново запя. Една стрела попадна в устата, друга се заби в главата и само като по някакво чудо пропусна окото. Съществуто бръкна с ръка в устата си, издърпа стрелата и изрече някаква мръсотия на тромав и абсолютно неразбираем език. Следващата стрела, пусната от Еграсса, изгоря във въздуха, без да успее да достигне целта си. Същата съдба постигна и моят болт. Тази гадина и магии ли може да прави?!

— Безполезно е! — елфът прибра лъка и изтегли с"каша.

Кли-кли виеше и се въртеше, май правеше заклинание. Миралисса завърши своето заклинание и под светлината на луната и отблясъците на гномския огън цялата трева наоколо се издигна във въздуха, събра се в едно, след което прие формата на огромен нож и удари в гърдите на Флейтата.

Не подейства. Ножът падна и се разсипа на безобидна трева. Алистан Маркауз изруга, а чудовището нададе победен кикот и стовари тоягата си върху едва държащата се стена.

Бум-бум! Двата изстрела от пистолетите се сляха в един и разсеяха Кли-кли от заклинанието.

Халас беше обвит в миризлив сив дим. Лявото око на създанието избухна и угасна. В последвалия рев се смесваха болка и ярост. Вторият изстрел беше попаднал малко по-ниско, куршумът прониза врата му. Тялото на Х"сан"кор и така беше вече черно от течащата от десетките рани кръв, а сега от врата му с ритмични тласъци изтичаше живота. Браво на гнома, навреме беше съобразил, че направеното от Флейтата заклинание може и да действа на стрели и арбалетни болтове, но гюлленцата, или куршумите, както ги наричаше Халас, може да преминат магическата преграда. Както се и случи.

Бум!

Гномът превъзходно владееше оръжието си — угасна и дясното око на чудовището. Но, противно на моите очаквания, Х"сан"кор все още здраво стоеше на крака. Слепял и виещ като сто грешника в адския казан, той се хвърли върху стената. Стената примигна за последен път и избухна, разпилявайки се на хиляди зелени парченца. Помислих, че от звъна главата ми ще се пръсне. Миралисса беззвучно се свлече на земята. Трите ели, намиращи се до разрушената стена, пламнаха в зелени пламъци. Дърветата горяха от земята до самия връх, осветявайки гората със зелена светлина. Делер запищя и се затъркала по земята, куртката му се беше запалила. Змиорката се втурна към него и започна да гаси зеления пламък от гърба му. Огънят ревеше и поглъщаше дърветата, Х'сан'кор пронизително пищеше и сляпо размахваше тоягата пред себе си, надявайки се да закачи някой от нас.

— Всички назад! Махайте се оттук, бързо! — изкрещя Халас.

Змиорката помогна на Делер да се изправи и двамата хукнаха навътре в гората. Алистан и Еграсса вдигнаха лежащата Миралисса и я завлякоха по-далеч от чудовището. Аз се втурнах след тях, сега не беше време да разсъждавам кой крив, кой прав — гномът сигурно беше приготвил поредната си изненада.

— На земята! — чухме вика на Халас и всички като един послушно паднахме.

— Ела при мен, гадинке! Ела насам! — до виещия Х'сан'кор гномът изглеждаше като малка буболечка.

Съществуването удряше на сляпо по земята с тоягата си и пристъпваше към гласа.

— Е? Аз съм тук! Хвани ме, рогата гадино!

Х'сан'кор изрѣмжа нещо и оръжието му прѣсна близката ела на милион трески. Когато Флейтата се изравни със запаления от гнома огън, Халас хвърли нещо в него и с цялата бързина, на която беше способен с късите си крачета, се втурна да бяга. От ослепителната светкавица, озарила гората, за миг престанах да виждам каквото и да е. После се раздаде оглушителен взрив, пламъците се издигнаха до самото небе и земята осезаемо се разтресе.

Когато ярките петна изчезнаха от очите ми, видях картината на унищожението, причинено от неизвестното оръжие на Халас. Елите все така продължаваха да горят и светлината им беше предостатъчна, за да видя всичко случващо се около нас. Халас стоеше на четири крака и отчаяно трѣскаше глава. Лицето на гнома беше покрито с кръв, а брадата му — опърлена. На мястото, където доскоро гореше огъня, сега имаше плитка яма. Непосредствено до нея лежеше Х'сан'кор, взривът му беше откъснал двата крака, но въпреки това съществото се опитваше да стигне с лапа до тоягата си.

— Жив е още гадината! — произнесе Мумр и хвана по-удобно дръжката на меча.

— Отрежи му главата! — извика някъде отзад Еграсса.

— Гарет, погрижи се за Халас! — заповяда Делер и вдигна секирата.

Змиорката, Делер, Алистан Маркауз и Фенерджията се втурнаха към Х'сан'кор.

— Халас, добре ли си? — аз помогнах на гнома да се изправи.

— Нищо не чувам, Гарет! — извика джуджето и поклати глава.

— Нито звук! Къде ме влачиш?!

— По-далеч!

— Какво?! Говори по-силно!

— По-далеч оттук!

— Мога и сам да вървя!

— Лицето ти е цялото покрито с кръв!

— Какво?! А! Закачи ме! Една треска!

Междувременно Алистан подскочи към чудовището и с всички сили заби меча си в гърдите му. То изрева и замахна сляпо с ръка. Ударът попадна в нагръдника на милорд Алистан и го събори на земята. Мумр бързо завъртя биргризена и спря повторно спускащата се

към графа ръка. Мечът срязва китката на Х'сан'кор и тя увисна, държейки се само на кожата. В същото време Змиорката заби „брата“ и „сестрата“ в другата ръка и я прикова към земята, а Делер замахна широко и сърпообразното острие на секирата му се вряза в челото на Х'сан'кор. Съществуто ревеше, виеше и махаше с чуканчето на свободната си ръка, от което хвърчеше кръв. Мумр пристъпи към обездвижената от Змиорката ръка и с три удара я отсече от рамото.

— Умри! Умри! Умри най-сетне, гадино! — джуджето обсипа главата на Х'сан'кор с градушка от удари.

Тежкото оръжие режеше плътта и чупеше костите. Флейтата се мяташе, хриптеше и... продължаваше да живее. Който и да беше създал това същество в зората на времето, го беше дарил с невероятна жизненост, всеки х'вар би се пръснал от завист. Гърдите на Х'сан'кор клокочеха, Алистан Маркауз беше решил да не се церемони повече и го беше направил на решето. От устата на чудовището долетяха хрипове и неразбираеми части от фрази. Според мен то беше решило да ни ощастливи с ново заклинание. Така мислех не само аз.

— Отрежете му най-сетне главата! — пронизително изкрещя Кли-кли.

— Гарет, къде ми е мотиката? — Халас притисна порязаната си вежда с лявата ръка, а с дясната се опита да ме отблъсне.

— Успокой се, те ще се справят сами!

— Да бе, ще се справят! Свалете му главата, глупаци!

— Делер, отдясно! — извика Мумр, развъртайки биргризена над главата си. — Змиорка, милорд! Отрежете му чуканчето, да не се мята! Започваме! И е-е-ех!

Биргризеньт се стовари в шията на чудовището. После секирата. После отново двуръчника. Джуджето и човекът действаха като истински дървосекачи. Накрая, когато Делер за трети път стовари секирата си, Х'сан'кор замлъкна. Този път завинаги.

— Штихс фаста райк! — изруга на гномски Делер и изтри с ръкав потта от челото си. — Изпотих се! Халас, как си?

— Какво?! Жив. А твоят гръб?

— Куртката изгоря — намръщи се джуджето и метна секирата на рамо. — Добре, че Змиорката я угаси бързо.

Елите все така продължаваха да горят, но зеленият пламък вече се бе променил на обикновен, немагичен.

— Кажи ми, приятелю Халас, какво хвърли в огъня? — замислено попита Кли-кли, докато разглеждаше ямата, образувана в земята.

— По-силно говори!

— Какво хвърли в огъня?!

— Ако знаеш много — ще умреш бързо — отреза го гномът. — Рога с барут, ето какво! Заради тази страховита гадина сега ми остана зареден само един пистолет! Както и да е... Майната му и на барута, и на пистолетите! Важното е, че всички са живи. Като кажа на момчетата във Великана, че съм убил Х'сан'кор, няма да ми повярват!

— Ти ли си го убил? Ако ние с Фенерджията не му бяхме отрязали главата, тогава щеше да види изгорялата ти брада! — Делер не възнамеряваше да стои далеч от подобен подвиг.

— Да не забравихте за първото чудовище, милорд? — обърнах се аз към Алистан Маркауз. — То е някъде там, напред, и е точно същото като това тук, но за разлика от него, е съвсем живо!

— Мисля, че за тази Флейта не трябва да се притесняваме, Гарет — тихо промълви Еграсса. — Ако Х'сан'кор беше жив, отдавна щеше да се е върнал, особено след като вдигнахме толкова много шум тук.

— Да не искаш да кажеш, че човекът го е убил? — Халас не можеше да повярва.

— Очевидно, да.

— Значи той е по-опасен и от Флейта — заключи Змиорката. — Какво става с лейди Миралисса?

Въпросът на гаракеца увисна във въздуха, всички погледнаха към елфа, който през цялото време стоеше до елфийката.

— Сега вече нищо — отвърна тъмният и прибра с'каша зад гърба си.

[1] Неразбралият Делер вместо „полиглот“ чува „поля глотать“, тоест „полета гълтам“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

ПРИ ПОРТИТЕ

Един час ни беше достатъчен, за да подготвим погребалната клада. Имаше много дървета наоколо и секирата на Делер не спря и за миг. А и останалите не изоставаха от джуджето. Сега купчината дърва, върху която положихме Миралисса, не отстъпваше по размери на погребалната клада, която направихме, когато умря Ел. До елфийката лежаха нейните с"каш и лък. Еграсса остави за себе си само колчана ѝ.

Когато Еграсса ни заведе при Миралисса, никой не повярва, че елфийката е умряла. Изглеждаше, че тя просто спи или си почива със затворени очи. Нямахме рани, бронята от синкавата стомана беше цяла. И само когато я вдигнахме, за да я поставим на кладата, от дясното ѝ ухо изтече една-единствена капка кръв.

Тя бе убита от собственото си шаманство. В момента, когато под напора на Х"сан"кор магическата стена избухна и се разпадна, животът на елфийката също избухна и се разпадна. Принцесата от дома на Черната луна изцяло се беше вложила в магията и силата на отката не ѝ остави никакви шансове за оцеляване.

Когато вълшебният пламък на кладата се превърна в див ревящ дракон, заплашващ да изгори луната и звездите, а Миралисса винаги се скри в червените езици на пламъците, Еграсса запя песента „Прошка“. Огънят яростно ревеше, приемайки душата на Миралисса и провеждайки я в светлината, но гласът на елфа заглуши този рев. Отблясъците на огъня танцуваха по лицата на воините, мълчаливо наблюдаващи беснеещите пламъци. Халас и Делер сега изглеждаха като братя — и двамата мрачни и мълчаливи. Алистан Маркауз здраво беше стиснал зъби. Змиорката, както винаги, стоеше безстрастен — на лицето му нямаше и сянка от емоция, само в очите му се прокрадваше умора. Фенерджията се беше облегал на биргризена и с присвити очи гледаше в огъня. Еграсса с настървение продължаваше да пее. Кли-кли ридаеше със сълзи и ги размазваше по бузите си. А аз... Какво аз?

Предполагам... че бях опустошен... и... много уморен. Сега не исках да правя ни-що.

— Кли-кли, спри да плачеш — Еграсса завърши песента.

— Аз не плача — сподавено подсмръкна гоблинът, опитвайки се да скрие сълзите си.

— Да не съм сляп?

— Казвам, че не плача, значи — не плача!

— Тя знаеше какво прави, гоблине. Утешавай се с това, че ако Миралисса не беше удържала стената толкова дълго, всички щяхме да сме мъртви.

— Но...

— Тя е истинска дъщеря на дома на Черната луна и го направи, за да можем да завършим това, заради което дойдохме тук. Ние, елфите, имаме напълно различно отношение към смъртта. Тя не умря напразно и това е достатъчно!

Гоблинът бързо кимна и се изсекна в огромна носна кърпа.

Продължихме по пътя си, когато от огъня останаха само димящи въглени.

* * *

До зазоряване оставаше не повече от два часа и Еграсса, без да обръща внимание на умората, ни водеше напред. Все още не можех да повярвам, че Миралисса вече я няма. Всеки друг, само не тя. По някаква причина бях убеден, че с нея ще стигнем до самия край. Но, както се казва, човек предполага, а боговете разполагат. Сивокосата елфийка с вечно учтивата полуусмивка на синкавочерните си устни и загадъчните жълти очи ни остави завинаги, изчезвайки в огъня.

Сега се придвижвахме към Храд Спайн единствено благодарение на познанията на елфа и в по-малка степен — на гоблина. Ако те двамата не бяха с нас, отрядът щеше да се загуби в гората и нямаше да намерим Костните дворци, дори да сме на сто ярда от тях. Със смъртта на Миралисса претърпяхме още една непоправима загуба — отрядът на практика се лиши от магическа защита. Да, вярно, Еграсса умееше някои неща, но като цяло беше ограничен до повърхностните знания, които се даваха на всеки от управляващите семейства в домовете на

тъмните елфи. Елфийката също не беше пълноправна шаманка, но нейните знания бяха много по-задълбочени от тези на Еграсса. Имаше го, разбира се, и Кли-кли — разочарования ученик на дядото-шаман, но специално за магията на него не би трябвало да му се има доверие, за да не се окаже човек с опърлени пети в най-неочаквания момент. Вече имахме прецеденти, когато благодарение на гоблинските познания за магията отрядът едва не се отправи при боговете. Лично аз нямах желание да рискувам повече.

Когато оставяхме погребалната клада, гоблинът извади от тялото на разчленения Х'сан'кор метателните си ножове и за изпроводяк злобно изрита отрязаната му глава, а аз си взех хвърлената от съществото раница.

Сега Кли-кли крачеше пред мен и продължаваше да подсмърча.

— Как си, Кли-кли? — попитах го съчувствено.

— Всичко е наред — носово отвърна той и скришом изтри сълзите си. — Съвсем наред.

— И аз много съжалявам, че тя умря.

— Аха. Защо се случи това, Гарет?

— Не знам, приятелю, аз не съм много добър утешител. Всичко става по волята на боговете.

— Боговете? Тази банда съществува тук само защото някакъв Танцуващ е създал този свят и им е позволил да се установят в него! — той въздъхна. — Както и да е, да не говорим за това.

Танцуващ... Това е моето проклятие. Според гоблина, аз също съм Танцуващ в сенките. Или поне така казва прочутата Книга на пророчествата на гоблинските шамани. Не знам защо той реши, че аз съм Танцуващ (първият за последните десет хиляди години), но да доказваш на гоблина, че не си овца, е все едно да накараш слънцето да се върне назад. Нито първото, нито второто е възможно. Така че понякога шутът ме нарича Танцуващ в сенките. Половин месец опитвах да се отърва от това име, какъв е този Танцуващ и какво трябва да прави. Най-накрая проклетият дребен мерзавец се предаде и ми разказа древната басня на глупавото му племе. Изглежда навремето е съществувал свят на Хаоса, първият и единствен свят във Вселената, в който живеели хората. Някои хора имали странни сили — да създават нови светове. За да направят това, имали нужда от сянка от света на Хаоса. Такива хора ги наричали Танцуващи със сенки. Танцуващите

изградили хиляди и хиляди светове и накрая се стигнало до там, че в света на Хаоса почти не останали от тези чудодейни живи сенки и той умрял. Но въпросът не е в това. Просто ако теорията на гоблина не лъже, тогава и нашият свят е създаден от някой Танцуващ със сенки. И явно човекът е бил малко луд, в противен случай защо нашият свят се е получил толкова гаден? Що се отнася до мен — изобщо не се чувствах Танцуващ, каквито и да ги дрънкаше Кли-кли. Макар че нямаше да е лошо да си създам собствен свят, където да има планини от злато и никакви скапани стражници, които да ги пазят. Но тук не можех да направя нищо, защото за създаването на нов свят са нужни сенки от Хаоса. Ах, мрак! Кой може да ги разбере тези гоблински предания?!

Неочаквано Еграсса вдигна ръка, карайки ни да спрем. Още един едва забележим жест и всички посегнахме към оръжията. С поставена на тетивата стрела елфът направи крачка напред и встрани, за да пропусне воините.

Пътеката излизаше на малка горска полянка, която, подобно на цялата гора, беше облята в лунна светлина. Виждаха се две проснати тела — един Х"сан"кор, изкормен от шията до слабините като рибата на пазара, и разкъсан човек в сива пелерина. Краката и долната част на тялото му лежаха до Х"сан"кор, а горната половина се оказа захвърлена в самия край на полянката.

— И двамата са мъртви — каза Алистан Маркауз и прибра меча в ножницата.

— Как само му вонят вътрешностите! — намръщи се Халас и закри уста и нос с ръкава на ризата си.

Гномът беше прав, от мъртвия Х"сан"кор вонеше по-лошо, отколкото от сто разлагащи се в жегата трупа.

— Да-а-а — проточи Фенерджията. — Този тип доста добре е подредил съществото. Сам да победиш Флейта — това дори не е приказка, това е...

— Легенда — подсказа му Змиорката, докато внимателно оглеждаше поляната, където се беше разиграла схватката. — Че го е убил, убил го е... но погледнете следите... Еграсса?

— Да, разпорил е корема му ето с това нещо — елфът държеше в ръцете си черното копие на непознатия. — Но това не го е спасило. Дори смъртоносно ранена, Флейтата е опасна. Умирайки, е успяла да разкъса човека на две.

— Един удар за един удар — промърмори Змиорката, докато разгледаше смачканата трева.

— Какво искаш да кажеш, воине? — попита милорд Алистан и внимателно погледна гаракеца.

— Всеки от тях е нанесъл само по един удар, милорд. Ето виждате ли тези следи на тревата? Въпреки че не съм Котката, мога да ги разчета. Всичко е свършило много бързо. Човекът е пристъпил, ударил е отдолу нагоре и е изкарал всички вътрешности на Флейтата.

— Би трябвало да е много, много бърз, за да го направи. Бърз поне колкото Х"сан"кор — не повярва на думите му Делер. — Хората не са способни на това.

— Ти видя ли колко бързо този сивия притича покрай нас? И виждаш ли какво е направил със съществото? Какво още, да те отнесе мракът, ти трябва? — попита го Халас.

— Не знам — неохотно изсумтя джуджето. — Просто не ми се вярва.

— Но е станало точно така — продължи Змиорката. — Човекът е убил съществото, но явно за пръв път се сблъсква с Х"сан"кор и непознаването на навиците на чудовището го е погубило. Помислил е, че смъртоносната рана е достатъчна и е намалил бдителността си. Преди да умре, на Флейтата ѝ е била достатъчна само секунда, за да разкъса убиеца си на две.

— Ей, Делер, отсеци му рогата от главата — Халас замислено поглаждаше дръжката на любимата си мотика и гледаше към мъртвото същество.

— Какво? — изненада се от думите му джуджето.

— Това! Ти в ръцете си секира ли имаш или пръчка? Отсеци му рогата от главата!

— Защо, да ме отнесе мракът?

— Затова! Знаеш ли колко струват рогата на Х"сан"кор?

— Не знам, все още никой никога не е продавал.

— А! Именно, никой не е продавал! Те са безценни! Така че помисли, колко златни ще ни даде за такова чудо Орденът, да гори в бездната дано! Представяш ли си, ще купим сто буренца от най-скъпото елфийско вино, от рода на „Кехлибарена сълза“ например.

— Ще се пръснеш от пиене, Халас — подкачи го Фенерджията.

— Няма да се пръсна, Мумр. Аз не го купувам само за себе си! Ще го занесем на Самотния великан, крайно време е да заредим избите с добро вино.

— На Великана, казваш? Вино, казваш? Какво пък, да опитаме! Делер си плю на ръцете и хвана секирата.

— Ех! — натъжи се междуременно Халас. — Трябваше и на първата твар да свалим рогата!

— Гарет! — Кли-кли с поглед посочи към тялото на човека.

— Защо? — напълно разбрах какво беше намислил гоблинът.

— Искам да видя лицето му. Змиорка, ще дойдеш ли с нас?

— Хайде — кратко отвърна Дивия.

Мъжът лежеше с лицето надолу, с разперени ръце.

— Гарет — предпазливо започна Кли-кли. — Обърни го.

— Сам си го обръщай — недоволно отвърнах аз.

— Ей, Мумр! — извика Змиорката. — Запали факла и я дай насам!

— Сега!

— Гарет, какво стоиш, покойникът няма сам да се обърне — Кли-кли нетърпеливо пристъпваше от крак на крак, сякаш му се искаше да отскочи до храстите.

— Нека Змиорката да го обърне — опитах да откажа аз.

— Нямам такова намерение. Мен този изобщо не ме интересува. Между другото, това вероятно е човекът, за когото ни спомена флинито — отвърна Змиорката.

Как щом трябва да се свърши някаква мръсна работа (като да се вмъкнеш в Храд Спайн за Рога на дъгата или да обърнеш труп), всеки веднага се сеца за Гарет. Защо? С въздишка обърнах мъртвеца, точно тогава приближи и Фенерджията с факлата.

— Вие какво, не сте ли виждали мъртвец? — недоволно изръмжа той.

— Дай факлата по-близо — каза Кли-кли вместо отговор. — Свали му качулката, Гарет.

Направих каквото искаше гоблина и видяхме лицето на убития. Очаквах всичко друго, но не и това, че воинът е малко момче. Само с много голямо въображение можеха да му се дадат осемнадесет години, не повече. Бледо, безкръвно лице, тънки посинели устни, кестенява коса, прилепнала към челото му. Сива разкъсана мантия, груба риза от

небоядисана вълна. На гърдите висеше дебела сребърна верига. А на веригата — опушен кристал с продълговата форма.

Наведох се над мъртвия, опитвайки се да разгледам загадъчния камък.

— Кли-кли, бързо извикай Еграсса! — неочаквано произнесе Змиорката.

— Защо? — изуми се гоблинът.

— Не ми харесва всичко това — разкъсан е на две половини, а наоколо нито капка кръв.

И тогава мъртвецът, от чието тяло беше останала само горната половина, отвори очи. Ръката му се стрелна към мен със скоростта на змия и ме сграбчи за яката на куртката.

— Не трябва да... вземате Рога... равновесието може да бъде... нарушено!

Опитах да се измъкна, но ръката ме стискаше здраво. Сивите очи гледаха право в мен, зениците на момчето бяха не по-големи от глави на топлийки... Мъртвецът оживя! Но не това ме ужаси. В устата на човека (а пред нас определено лежеше човек) блестяха тънки бели глиги.

— Не го вземайте... чухте ли? Равновесието... — прошепна човекът.

Някой със сила ме дръпна за раменете и ръката на непознатия се разтвори. Кли-кли крещеше и викаше Алистан и Еграсса.

— Добре ли си, Гарет? — попита Змиорката.

— Да — постарах се гласът ми да не трепери.

Еграсса се появи на бегом:

— Какво става тук?

— Той оживя и хвана Гарет! — заобяснява Кли-кли, кимайки уплашено към човека.

— Стига глупости, шуте — намръщи се милорд Алистан Маркауз. — Разкъсан е на две, как може да го хване?

— Вярно е, милорд — потвърдих думите на Кли-кли аз и си спечелих недоверчив поглед от капитана на гвардията.

— Нищо удивително, казват истината — Еграсса застана на колене пред тялото.

— Внимавай! — предупреди го Фенерджията.

— Не се притеснявай, мъртъв е — елфът безстрастно погледна в очите на непознатия.

Не лъжеше, смъртта вече беше сложила своя отпечатък в безжизнените очи на воина.

— Как е успял да живее толкова дълго? — все още не вярвайки на очите си, каза Алистан Маркауз.

— Много просто, вижте.

Елфът без всякаква гнусливост вдигна горната устна на човека. Не ми се беше сторило — наистина имаше тънки като игли глиги.

— Това е вече прекалено — шокирано промълви капитанът.

— Но е истина.

— В една вечер да срещнеш Х"сан"кор и... — Алистан Маркауз се поколеба.

— Какво ви притеснява толкова много? Вампир, милорд. Това е вампир.

— Вампирите не съществуват! — презрително изсумтя Халас, въртейки в ръце отрязания рог на Флейтата. — Това е също такава измислица, както...

Гномът погледна рога в ръцете си и млъкна.

— Измислица? Тогава кой ме сграбчи? Призрак? — сърцето ми все още блъскаше бясно.

— Вампирите съществуват и ако не ги виждате, това не означава, че са измислица. Ето защо е успял толкова бързо да се справи с Флейтата и да остане жив до идването ни — Еграсса предпазливо докосна глигите на вампира.

— Гарет, той ухапа ли те? — неочаквано ме попита джуджето.

Машинално вдигнах ръка към шията си.

— Не, Делер, добре съм.

— Милорд Алистан, а може ли този... вампир с вашия... трепетликов кол да го понижем за всеки случай?

— Той е мъртъв, Халас, не говори глупости — отвърна му Змиорката вместо Алистан Маркауз.

— Сега е мъртъв, а после ще скочи и ще започне да пие кръв!

— Халас, много приказки си слушал. Вампирите са почти като хората, просто са по-бързи, по-силни и пият кръв. Можеш да ги убиеш с обикновена стомана и със сигурност не с трепетлика, сребро, чесън

или слънчева светлина. Всичко това са абсолютни глупости, също като превръщането на вампира в мъгла или прилеп. Така! А това какво е?!

Еграсса видя кристала и като го свали от тялото, ни го показва.

— Милорд?

— Това вече се превръща в пълен абсурд! — от гърдите на Алистан Маркауз се изтръгна горчив смях.

— Какво е това? — любопитства Фенерджията, гледайки опушения кристал все едно е отровна змия.

— Това е знакът на Ордена на Сивите, Мумр — отвърна му Змиорката.

Халас като че ли хлъцна потресено. Делер подсвирна, свали си шлема и се почеса по тила.

Орденът на Сивите. Не знаех много за него. Както, впрочем, и всички присъстващи. Малкото, което ми беше известно, се основаваше на тихите разговори в кръчмите, непроверени слухове и една книга на моя учител Фор, където за Сивите имаше само един малък абзац. Далеч навътре в Студено море имало остров, който хорската мътва наричала островът на Сивите. Островът бил защитен с магия и никой кораб не можел да пристане там, ако обитателите му не го пожелаят. Малкото парче суша получило названието си благодарение на това, че там се намирал Орденът на Сивите. Казват, че Сивите били велики и непобедими воители. Подготвяли ги от най-ранно детство и се носи слух, че един Сив може да излезе сам срещу петнадесет опитни воители и без никакви усилия да ги изпрати в мрака. Разбира се, във всяка кръчма ще се намери умник, който лично се е срещал с тайнствените воители и ако този умник си пийне малко повече, ще ви разкаже изпълнена с ярки краски история как Сивия избил сто рицари, а после и цял дракон в добавка.

Доколко тези слухове са верни и доколко лъжи, аз лично не знам. Но дори най-глупавият слух и най-приказната история имат в основата си зрънце истина.

Казват още, че Сивите са пазители на равновесието в Сиала. Напускат своя остров само когато светът е в сериозна опасност, способна да наруши равновесието в една или друга посока. Казано с прости думи (въпреки че е неправилно), за Сивите не е от значение накъде ще залитне светът — към добро или към лошо, към светлата или тъмната страна. Те просто запазват равновесието и в конкретна

ситуация застават на страната на по-слабата страна. Когато доброто побеждава, те са редом със злото, когато злото надделява — те са рамо до рамо с доброто. За тях не е важно какви цели или идеали преследват и какво искате — мир в целия свят или зло във Вселената. Ако заплашвате равновесието, ще се опитат да ви убедят да спрете. Ако убеждаването не помогне, тогава... Сивите се славят като опасни бойци, а понякога и като великолепни магове, и ще намерят други начини да ви убедят. Ордена на Сивите е извън амбициите и извън политиката. Той не е бял и не е черен. Той е Сив.

— Сигурни ли сте, че това е истински Сив? — потресено попита Халас.

Еграсса се изправи и хвърли кристала на гнома.

— Погледни, Халас, такъв кристал Ордена на Сивите дава на всички свои воители. Или поне това ни казват нашите хроники. В живота си никога не съм срещал някой от техните братя.

— Значи излиза, че Сивите са вампири? — изписка Кли-кли, докато притеснено гледаше неподвижното тяло.

— Не... предполагам. Казват, че в техния Орден има и хора, и елфи, и дори орки. Защо да няма и вампири? — Еграсса сви рамене. — Мен ме притеснява друго: какво правеше Сивият в тази гора?

— Флинито ни каза за него — отново повтори Змиорката. — Вампирът е следвал нас.

— Знаем, но въпросът остава открит. Какво е искал от нас Сивият? Последният път, когато тези воители са напусkali острова си, е било по времето на Пролетната война.

— Той каза нещо на Гарет — изтърси Кли-кли.

Всички погледи се обърнаха към мен.

— Какво каза той, крадецо?

— Че не трябва да вземаме Рога, защото равновесието може да бъде нарушено — спомняйки си шепота на Сивия, аз отговорих абсолютно искрено.

Над поляната надвисна тишина.

— М-да — замислено проточи Кли-кли и се почеса по кривия нос. — Да не промени нещо, Гарет?

Хвърлих раздражен поглед на гоблина. За глупак ли ме взема или какво?

— Добре, добре! Вярвам ти! Значи този не е Сив. Не може Сив да каже такава нещo, нали той е на наша страна.

Чувайки тези думи, Делер не издържа и се захили.

— Какво? — изуми се гоблинът.

— Защо си мислиш, че Сивият трябва да е на наша страна, глупако? Той е на страната на равновесието, и ако това, което казва Гарет, е истина... е, тогава много ни е провървяло, че Х'сан'кор го уби, иначе това момче щеше да се опита да ни спре с всякакви средства. А аз не съм толкова луд, за да не знам, че срещу Сив, който при това е и вампир, нямаме никакъв шанс за успех. Много ни е провървяло, Кли-кли.

— Глупак си ти, Делер — обиди се Кли-кли. — Сивият със сигурност е бил на наша страна. Когато Неназовимият тръгне от Ледени игли и, да не дават боговете, мине през Самотния великан, равновесието ще се разпадне, а нали ние точно това се опитваме да не допуснем...

— Не, Кли-кли, това е истински Сив — отвърна му елфът.

— Но тогава... — започна гоблинът и погледна надолу към мъртвеца.

— Тогава уважаемото джудже е право и на нас наистина много ни е провървяло — вампирът умря, като взе със себе си и Х'сан'кор.

— Но как ни е открил? Как Ордeнът на Сивите е разбрал, че се опитваме да вземем Рога на дъгата?

— Мен ли питаш, Делер? — усмихна се тъмният елф. — Не знам повече от теб. Сивите си имат свои собствени начини да научават новините.

— Провървяло ни е, че е сам — промърмори Алистан Маркауз.

— А ако не е бил сам?

— Сам е бил, Гарет, сам — успокои ме Фенерджията. — Флинито каза...

Халас гръмко изсумтя, показвайки как се отнася към думите на Аарроо.

— Нали Сивите би трябвало да знаят, че ще вземем Рога от гробниците, за да спрем Неназовимия — продължи да държи на своето Кли-кли. — Защо тогава мислят, че ако Гарет го вземе, равновесието ще се окаже нарушено?

— Може би знаят нещо, което ние не знаем, Кли-кли? — аз си спомних своя сън-реалност, когато заради Рога на дъгата в Авендум се появи Забранената територия. — Нали неслучайно маговете на Ордена са скрили Рога в Костните дворци?

— Но ако Сивите толкова се страхуват от появата на Рога в света... ако той е толкова опасен... може би не трябва да го вземаме? — неуверено каза Фенерджията.

— Стигнахме твърде далеч, за да спираме сега, Мумр — отговори му милорд Алистан. — А и Ордена на Сивите може да греши. До Храд Спайн е половин ден път, нима ще спрем накрая, когато сме до самите порти?

— Милорд, не мислете, че съм страхливец, просто ако ситуацията наистина е такава и са ни изпратили съвсем истински Сив...

— Никой не мисли, че си страхливец, Фенерджия — прекъсна го Алистан Маркауз. — На теб не по-малко от мен ти е пределно ясно колко ни е нужен този Рог. Еграсса, нощта беше тежка и всички сме уморени. Време е да спрем за почивка.

— И аз си мислех за това — елфът прибра кристала на мъртвеца в чантата си и взе копието му от земята. — Нека да продължим още около петстотин ярда, не си струва риска да нощуваме до трупове.

— Няма ли да го погребем? — Змиорката погледна въпросително към Алистан Маркауз.

— Не — навъсено отвърна графът. — В противен случай ще загубим остатъка от нощта. Продължаваме.

— Гората ще се погрижи за тялото — каза Еграсса и напусна поляната.

* * *

Малкият огън, запален от елфа, весело пукаше и хвърляше искри в звездното небе. Аз така и не успях да заспя и просто си лежах, наблюдавайки студеното примигване на звездите. Стрелеца, Рачешката опашка, Свиная, Кучетата на Сагра... Десетки съзвездия ме гледаха през клоните на дърветата. Короната на севера, разпростряла се на

половината небе, сияеше с Камъка, мигайки на небосклона не по-зле от жаравата в огъня.

Когато умре елф, в небето светва нова звезда. Може би Еграсса беше прав, че поверието е глупаво, но въпреки това аз налягах поглед и се взирах в нощното небе, опитвайки се да видя звездата, която би трябвало да се е появила след смъртта на Миралисса. Безполезно. Дори и да се появи тази звезда, няма как да бъде видяна заради окръжаващите ни дървета.

Падаща звезда беззвучно разсече нощното небе. Тя се плъзна над главата ми и като примигна за последен път, се скри зад дърветата. Обикновено когато човек види падаща звезда, си пожелава нещо. Какво бих си пожелал аз?

Тези, които умряха по пътя, никога няма да ги върнеш. Котката остана завинаги в Харгановата пустош, близо до стария овраг. Гръмогласният, въпреки че беше предател, остана в онова мазе край Раненг. Чичо, благодарение на магията на Лафреса — на дъното на Иселина. Мармота — в земята на Пограничното кралство, пепелта на Ел стана част от река, а Миралисса намери покой под сянката на елите. Всички те останаха някъде там... назад. Направиха всичко възможно да ме доведат до Заграбия, без да жаят живота си... Така че нека този проклет Рог да попадне в ръцете ми и Орденът да спре Неназовимия. И още... нека никой от тези, които сега спят край огъня, не умре по време на нашето пътуване.

Отново студен проблясък в небето — и огнена линия очерта между звездите нова огнена пътека. Орките наричат септември Пор За'ралло, или месецът на Падащите звезди.

Още една звезда.

Ако човек дълго време гледа небето, за една нощ ще види десетки падащи звезди, които могат да станат наши желания, макар че тези желания най-вероятно никога няма да се сбъднат.

Някой се прокашля. Обърнах глава и видях Делер. Джуджето също не спеше. Той като вцепенен седеше до огъня и неотлъчно гледаше пламъците. До него кротко спеше Халас, подложил под главата си чантата на своя приятел.

Станах, предпазливо прекрачих над Фенерджията и приближих до Делер.

— Не ти ли се спи?

Той се откъсна от съзерцанието на пламъците и ме погледна.

— По-добре поспи, докато имаш такава възможност, аз още час ще съм на пост, после Халас ще ме смени.

— Не мога да заспя — казах аз и седнах до джуджето.

— Напълно те разбирам. След такава... — той замълча за миг, после каза: — Съжалявам за елфийката. Някак си е глупаво... толкова нелепа смърт... от собствената ѝ магия...

Не казах нищо, а и нямаше никаква нужда от думи. За Миралисса скърбяха всички, въпреки че се стараеха да не го показват. Просто... просто при Дивите беше така: когато умре приятел, не давай воля на сълзите, а намери врага и отмъсти.

Делер изсумтя, обърна се, вдигна някаква цепеница и я хвърли в огъня. Пламъците се отдръпнаха, после внимателно близнаха храната, сякаш я пробваха на вкус, след което с настървение се нахвърлиха и я погълнаха.

— Знаеш ли, веднъж при нас в Планините на джуджетата дошъл Сив — неочаквано започна Делер. — Случило се много отдавна, през последната година от Пурпурните години, точно преди окончателно да победим гномите. Оставало ни съвсем малко до пълната победа, родствениците ни вече били притиснати към Портата на Гранхел, когато се появил този Сив. Джуджетата не сме глупаци, приели сме го с всички почести, после го отвели пред Съвета... Сивият тогава казал, че е в наш интерес да се помирим с гномите, и то възможно най-бързо, в противен случай след няколкостотин години равновесието ще бъде нарушено. Той предупредил, че ако гномите напуснат планините и си заминат, рано или късно ще се върнат. Някаква буйна глава веднага казала — голяма работа, нека се върнат, секирите ще стигнат за всички. Знаеш ли какво казал Сивият? Че ще говорим по друг начин, когато гномите донесат в планините барут, пистолети и оръдия, които ще изобретят, само защото са били прогонени. И казал още, че след това творенията на брадатите ще попаднат в ръцете на хората и рано или късно ще плачат и джуджетата, и гномите. Така казал и си тръгнал. Дори не дочакал нашия отговор, въпреки че и на доралисец било ясно какъв щял да бъде той.

— Просто си отишъл? — не повярвах аз.

— Представяш ли си, Гарет. Просто си отишъл. Не тръгнал да убеждава, не тръгнал да ни кълца на ситно... Обърнал се и си тръгнал.

Съветът се зачудил защо Сивият постъпил така, а после решили, че дори всичко, което казал, да е истина, то до нарушаването на равновесието имало стотици години. Сивите били решили да изчакат... Ние победихме в тази война, брадатите напуснали планините и отишли в шахтите на Исилия, и за известно време всичко се успокоило. Поколенията се сменяли, повечето започнали да забравят тази история... До момента, когато гномите изобрели този проклет от мрака барут. А после и оръдията. Тогава нашите умни глави си спомнили тази стара история, а като си спомнили — и се замислили. Оказвало се, че тогава Сивият не е лъгал. Всичко се случило точно както казал той — барута, оръдията... само за тези странни пистолети никой не бил чувал. А ето че сега видях този пистолет в ръцете на Халас. Излиза, че не е далеч денят, в който гномите ще решат да се върнат в родината си... А после и вие ще се докопате до оръжията им и тогава за всички ще стане лошо... Та така...

— Защо ми разказа всичко това, Делер?

Джуджето ме погледна замислено.

— Мракът знае защо, Гарет. Просто разказаната от мен история доказва, че Сивите рядко грешат и след като вампирът ти е казал, че когато измъкнем Рога от Храд Спайн, равновесието ще се наруши, то най-вероятно така и ще стане.

— Той каза „може“.

— Знаеш ли онази гномска история? Седиш на буре с барут и фитилът гори. И цялата ти надежда е, че може би ще завали и дъждът ще изгаси фитила. Разбираш ли за какво говоря?

— Прекрасно — усмихнах се аз, знаейки накъде клони джуджето.

— Този Рог са го създали огрите, за да се защитят от собствената си магия, нали така?

— Така казва Орденът.

— Е, тогава няма смисъл да ти обяснявам колко опасни са вещите, създадени в Тъмната епоха.

— Значи и ти като Мумр мислиш, че Рогът трябва да си остане там, където е сега? В гроба на Грок?

— Не знам, Гарет... Рогът на дъгата неутрализира магията на Неназовимия. Единствено присъствието на артефакта в Авендум ще

накара магьосника да се оттегли за вечни времена. Без магията той е нищо... Така че Рогът ни е нужен. От друга страна, това „може би“... Дали няма да донесем на света нещо още по-ужасно? Неслучайно са го скрили толкова добре, нали?

— По-ужасно от Неназовимия?

— Да.

— Остава ни само да се доверим на боговете, Делер.

Джуджето тихо изсумтя и разбърка огъня с пръчка, изтръгвайки облак искри.

— Не трябваше да започвам този разговор. Сега ще се съмняваш, Гарет. Вземи този проклет Рог, пък тогава ще видим кой какво... Върви да спиш.

— Ей сега — казах аз и останах на място.

— Видя ли какво копие имаше Сивият? — попита джуджето, когато разбра, че нямам намерение да спя.

— Онова, което взе Еграсса ли?

— Не е глупав нашият елф — усмихна се джуджето. — Да, точно това копие.

— Копие като копие — едва забележимо свих рамене аз. — Просто малко странно...

— Ех, хора... Вечно се пъчите с вашето превъзходство над нас, но по много въпроси сте като малки деца. Странно... — раздражено изсумтя Делер. — Под странно формата ли имаш предвид или нещо друго?

— Формата — отвърнах аз, макар да знаех, че отговорът ми е грешен.

— Така си и мислех — въздъхна джуджето. — Това не е точно копие, това е кора. С нея може да се сече и да се пробожда. Среща се доста рядко, особено в Северните земи. Измислена е в Мумбара, страна, която е далеч отвъд Султаната. Но сега не става дума за това. Никой от вас, хората, не обърна внимание на дървената дръжка и на металното острие. А Еграсса и аз веднага ги забележахме. И Халас също, въпреки че си мълчи.

— Какво за дръжката и метала?

— На дръжката има древни руни. Едва забележими са, но това е първият език на гномите. Език от времето на Великите Грацел и Чигзан — първото джудже и първият гном. Не ме питай какво пишеше

там, аз съм воин, а не Мастер, успях да науча само няколко руни. Такова копие може да пробие през всеки магически щит.

— Уау!

— Точно така. А колкото до метала, използван за острието... Някога, още в епохата на Сътворението, са го наричали Опушена стомана. Чувал ли си за такава?

— Не.

— Не е изненадващо. От времето на Пурпурните години сме забравили много неща. Тайната на сплавта е загубена и се страхувам, че е завинаги. А преди... Преди гномите и джуджетата са работили заедно. Едните са търсили руда и са създавали стомана, другите са ѝ придавали нужната форма и са призовавали магия. Рубиновата кръв изобщо не може да се сравнява с Опушената стомана. Последната реже всичко. Няма значение върху какво е паднало острието — копринена носна кърпа, камък или най-здравата броня.

— Колко струва? — изтръгна се от мен.

— Много — усмихна се Делер. — Толкова много, че такова острие може да си позволи само крал, е, и Сивите... Представи си, че пред теб е брониран воин от първата редица. Тежка броня, масивен щит. Защитен е не по-зле от костенурка, такъв да го пронижеш с меч си е направо невъзможно... А тук просто замахваш, стоварваш меча в шлема му и мечът от Опушена стомана разрязва човека така, както нож — масло, на две еднакви, но мъртви половини. Заедно с шлема, бронята и щита. Ето такава е...

— Значи това, което взе елфът, струва много скъпо.

Спечелих си презрителния поглед на джуджето.

— Скъпо? То е безценно! Подари го на краля и можеш да поискаш херцогство плюс стотина кораба, летен дворец и каквото още ти дойде на ум...

— Съжаляваш ли, че не го взе ти? — подсмихнах се аз.

— Малко — неохотно призна Делер, — но само малко. Нито аз, нито Халас сме дораснали да имаме кора. А и секирата ми е много по-привична от това копие. Просто изведнъж ми мина безумната мисъл: ами ако нашите майстори изследват острието и успеят да разберат как да направят точно същото? Както и да е, това е безполезен разговор, така или иначе без гномите няма как да успеем.

— Тогава се помирете.

— Ти изобщо осъзнаваш ли какво предложи току-що? — изсумтя Делер. — Разбита на хиляди парченца ваза от низински фарфор вече е невъзможно да се събере, както и да се възстанови дружбата между гноми и джуджета.

— Но ти дружиш с Халас, нали?

— Ние с него сме особен случай — джуджето погледна към спящия гном. — Излазите в Безлюдните земи... Как бих могъл да се доверя на партньора си, ако не ми е приятел?

М-да, Делер и Халас си бяха наистина особен случай. Сега много рядко може да се види гном и джудже да съжителстват мирно един с друг. След Пурпурните години от предишната дружба между родствениците не беше останала никаква следа. Преместването на гномите от Планините на джуджетата в Стоманените шахти на Исилия, битката на Полето на плевелите... Нищо вече не можеше да пресече омразата, избухнала между двете някога приятелски раси.

Делер хвърли в огъня нова порция дърва:

— Хайде, Гарет, върви да спиш, утре ще е тежък ден, а ти ще си като варена риба. Или вземаш пример от елфа?

— И Еграсса ли не спи?

— А-ха, не спи. Ей там е, съвсем наблизно.

— Ще отида да се поразходя преди лягане — казах аз и се изправих.

Делер само махна с ръка — щом искаш, разхождай се.

Нощта вече приближаваше своя край, звездите бяха изсветлели, пълната луна също бледнееше. Намерих Еграсса на около двадесет ярда от лагера. Елфът се очертаваше като тъмен силует на фона на светлия ствол на златолиста. Еграсса седеше на земята, положил ръце на коленете. Очите му бяха затворени.

Под краката ми тревата леко изшумоля, Еграсса направи едва доловимо движение и ето че вече към мен гледаше стрела, готова да се отдели от тетивата. Замръзнах, давайки възможност на елфа да ме разпознае.

— Какво правиш тук? — неприязнено попита Еграсса, но прибра лъка.

— Делер ми каза, че си тук.

— И какво?

Аз се поколебах. Наистина, „и какво“? За какъв мрак дойдох тук?
Жълтите очи ме наблюдаваха внимателно.

— И аз съжалявам за случилото се с Миралисса.

Мълчание.

— Тя има дъщеря, нали?

— Откъде знаеш?

— Сама ми каза, Еграсса.

— Казала ти... Тя много се надяваше на вас, хората... уважаваше ви и считаше, че не сте толкова лоши, просто още не сте го осъзнали... Повечето елфи не мислят така. Тя не трябваше да напуска дома. Никой от нас не трябваше да го прави.

— Аз...

— Просто вземи този Рог, Гарет. Просто го вземи. Докажи и на мен, и на моя народ, че Миралисса не е грешала. Сега се махай, пречиш ми.

И край на разговора. Кой може да разбере какво им е на душата на тези елфи?

— Гарет! — повика ме той.

— Да?

— Значи ще вземеш Рога?

— Ще го взема.

— Без съмнения и колебания?

— Без съмнения и колебания — отговорих след лека пауза.

Думите ми като че ли убедиха Еграсса, във всеки случай повече не каза нито дума.

Когато се върнах при огъня, Делер вече спеше. Постът беше поет от Халас. Чувайки ме, гномът се извъртя, сграбчил мотиката, но като ме позна, неодобрително се изплю в огъня.

— Така и до разрив на сърцето може да ме докараш, Гарет — измърмори тихо.

Разперих виновно ръце, увих се в одеялото и потънах в сън без каквито и да са сънища.

* * *

— Сега може да не се притесняваме от Първите — елфът се облегна на новото си оръжие.

— Затова пък трябва да се притесняваме от хората на Балистан Паргайд, те са повече от двадесет човека — милорд Алистан провери свободно ли излиза мечът му от ножницата.

— И Лафреса — напомни Кли-кли. — Само тя струва колкото двадесет воина.

Шутът беше прав: Лафреса беше опасна, особено сега, когато до нас я няма Миралисса.

— Да тръгваме, но тихо, до портата остана съвсем малко — предупреди ни Еграсса и се отдалечи.

Вървахме през горичка, където растяха само златолисти. Тези дървета не бяха същите като онези, които бяхме видели по-рано. Огромните древни стволове бяха с над петнадесет ярда обиколка, короните им се извисяваха на недостижима височина и сякаш подпираха самото небе. От земята тук-там стърчаха оранжеви корени, всеки по-дебел поне четири пъти от бедрото на възрастен човек. През златистите корони до земята проникваха слънчеви лъчи, пробили през задържалата се утринна мъгла. Точно така си представях Загравия в моето въображение — величествена и красива.

Тр-рррррр... Тр-рррррр...

— Старае се кълвачът — респектирано изсумтя Делер.

— Тихо! — прошепна Еграсса, заслушан в горския шум.

Вятърът тихо шумолеше в короните на недоволно мърморещите златолисти, кълвачът неуморно си добиваше прехраната, огласяйки гората със звънко „тр-рррр“. Чуруликаха птички, в тревата цвърчаха насекоми, гората живееше своя си живот, сякаш сега не беше началото на есента, а средата на лятото.

— Хора... наблизо.

Елфът подпря кората на едно дърво, натегна нова тетива на лъка и измъкна стрела от колчана.

— Ще отида да проверя... Ако чуете шум, бъдете готови...

— Змиорка, върви с Еграсса — заповяда Алистан Маркауз.

— Да, милорд. Гарет, ще ми дадеш ли арбалета си?

— Вече е зареден — протегнах оръжието на гаракеца заедно с два допълнителни болта.

— Ако всичко е наред, ще изсвирия — каза Еграсса. — Змиорка, следвай ме.

Елфът и човекът се скриха в гъстите хвойнови храсти. Доста дълго време не се чу нищо, освен звуците на гората, и всички напрегнато се вслушвахме в птичите трели и шумоленето на клоните. Най-накрая до нас долетя приглушено от разстоянието изсвирване.

— Напред! — заповяда Алистан Маркауз. — Кли-кли, не ми се пречкай в краката.

— Кога съм се пречкал? — възмути се Кли-кли, докато проверяваше метателните си ножове. — Това Гарет го прави.

Аз се усмихнах, но не казах нищо и взех в ръка копието на елфа.

Еграсса и Змиорката ни чакаха на малка сенчеста поляна, обградена от златолисти. За миг ми се мярна мисълта: по волята на природата ли растат тези дървета? Прекалено гладък, прекалено идеален кръг оформяха. Изглеждаше, сякаш поляната е защитена от целия останал свят с мощна тъмнооранжева стена дървесни стволоче. В самия център на поляната имаше хълм. На височина беше около пет човешки ръста. Същинска пъпка на тялото на земята.

До хълма стояха Еграсса и Змиорката, а в краката им лежаха трима. Хора. Двама от тях бяха мъртви — стрелите на елфа лесно бяха пробивали броните на хората на Балистан Паргайд. На единия стрелата беше попаднала право в сърцето, а на другия, все още стискащ малък топор в ръката си, в окото. Третият човек беше жив — гърчеше се с арбалетен болт в крака.

— Кой е този?

— Това се опитваме да разберем и ние, милорд — подсмихна се Змиорката и ми подаде арбалета. — Първият Еграсса го простреля от раз, вторият се хвана за топора и си го получи в окото. А третият... третият реши да бяга, наложи се да го пронизем в крака.

— Кои сте вие и какво правите тук?! — рязко се обърна към пленения Алистан Маркауз.

Но онзи само скимтеше и се държеше за пронизания крак.

— Защо го питате, милорд, сякаш вече не знаете? — удиви се Кли-кли. — Това са кучетата на Балистан Паргайд, личи си по мутрите им!

— Сега ще си каже всичко — елфът настъпи мъжа по ранения крак, той изкрещя от болка и загуби съзнание.

Халас извади манерка с вода и плисна човека в лицето. Никакъв ефект. Наложил се да му удари няколко шамара. Накрая човекът потрепери и отвори очи.

— А сега ще поговорим — елфът докосна с кинжала си гърдите на мъжа. — Колко сте?

— Какво? — човекът облиза пресъхнали устни.

— Колко сте? — повтори въпроса си Еграсса и боцна човека с кинжала.

Това подейства.

— Трима, бяхме само трима! Не ме убивайте, милорди! Всичко ще ви кажа! — заговори бързо човекът, вперил разширени очи в тъмния елф.

— Къде са другите?

— Всички... заминаха.

— Лъжеш — Еграсса натисна с кинжала.

Човекът изпищя и закрещя:

— Казвам истината, всички заминаха, а нас ни оставиха да пазим! Не съм направил нищо, наистина! Не ме убивайте!

— Може би този идиот наистина не знае нищо? — избоботи Делер.

— Да бе! Еграсса, остави ми го на мен, аз бързо ще му избия тези глупости от кратуната! — предложи Халас, въртейки свирепо очи.

— Къде заминаха? — без да обръща внимание на предложението на гнома, попита Еграсса.

— В гробищата, всички влязоха в тези проклети гробища, милорд граф!

— Кога?

— Преди два дни.

— Колко хора слязоха там?

— Десет.

— Лъже — каза Кли-кли, правейки няколко прости изчисления наум.

— Това вече не е важно... Графът и той ли слезе с тях?

— Да, милорд.

— А жената? — изтръгна се от мен.

— Вещицата? И тя е с тях. Тя измисли всичко! Тя реши да се слезе тук!

— Защо са отишли там? — Еграсса безжалостно продължи разпита.

— Не ни казаха. Аз и момчетата просто трябваше да сме тук и да изчакаме да се върнат останалите, това е всичко. Повече нищо не знам!

— Много жалко — каза елфът и заби кинжала до самата дръжка в гърдите на мъжа.

Пленникът потръпна и утихна. Еграсса без никаква емоция издърпа кинжала от тялото и го избърса в дрехите на мъртвеца.

— Защо трябваше да го убиваш? — недоволно попита Фенерджията. — Той се предаде.

— Какво щяхме да го правим? — погледът на елфа блесна гневно. — Щеше да ни създава излишни грижи. Освен това в някоя прекрасна нощ можеше да се опита да ни убие.

— Делер, Халас! — Алистан Маркауз повика джуджето и гнома. — Погребете ги тези тримата. Не е нужно да се мотаем дълго тук.

С това разговорът приключи, само Халас и Делер недоволно замърмориха, че са воини, а не гробари.

— Е, какво ще кажеш за това, Гарет? — попита Змиорката, когато се отдръпнах настрани.

— Елфи — свих рамене аз, мислейки, че ме пита как се отнасям към неотдавнашното убийство.

— Нямам предвид това — намръщи се Змиорката. — Говоря за входа в Храд Спайн.

— А къде е той? — изръмжах аз.

Кли-кли трагично въздъхна:

— Гарет, ти си безнадежден! А ей това какво е, ако не вход?

— Хълмът?! — изумих се аз.

— Хълмът — подигравателно повтори и изкриви физиономия Кли-кли. — Отвори си очите! Какъв, да се задавиш с кост дано, хълм? Иди и го обиколи!

— Добре, добре! Само недей да крещиш — успокоих го аз. — Главата ми се пръска от пищенето ти.

Това май наистина беше входът към Храд Спайн, най-малкото при по-внимателна проверка хълмът се оказа изкуствено създаден. Но не беше учудващо, че се заблудих — тъй като постройката беше много стара (някъде от зората на Тъмната епоха!), задната страна на съоръжението беше обрасла с трева и храсти. Когато заобиколих хълма

и се озовах от другата страна, разбрах, че с епохата малко бях сгрешил. Разбира се, че портата не беше от времето на Тъмната епоха (макар че именно тогава неизвестните същества са създали първите и най-дълбоки нива на Храд Спайн). Портата се появила много по-късно — по време на разцвета на елфи и орки. Просто когато в Костните дворци се пробудило древното зло и елфите и орките (а след това и хората) оставили гробниците на милостта на времето, портата вече никой не я поддържал и обрасла с гора. Макар че преди тук не е имало никаква Заграбия, още по-малко Златната гора. Само за няколко хилядолетия дърветата превзели всичко. Превземали, докато не погълнали портата и не я скрили от чужди погледи.

От тази страна хълмът изглеждаше като отсечен с нож. И вместо трева и храсти имаше правоъгълен вход с височина от около три човешки ръста. Слънчевите лъчи падаха върху каменния под, който продължаваше в тъмнината.

Аз потреперих.

— Е, какво ще кажеш за това, Гарет? — отново ме попита гаракецът.

— Наистина ли стигнахме? — все още не можех да повярвам аз.

— И още как! Гледай сега! — Кли-кли се втурна към входа, пъкна глава вътре, без изобщо да се притеснява, че някой ще я отхапе, и извика:

— Бу!

— У... у... у... у... у! — отговори му ехото.

— Кли-кли... — Фенерджията се присъедини към нашата компания. — Стига с тези глупости.

— Не се притеснявай, Мумр, няма да ни изядат! — безгрижно махна с ръка шутът. — Това е просто вход, коридорът продължава хиляди ярда, като постепенно се спуска надолу. Оттук до първото ниво има наистина много път.

— Голям си многознайко, Кли-кли. Тогава ще ми кажеш ли какво е написано над входа и какви са тези статуи от двете страни?

— Не владее оркски, Гарет, за написаното питай Еграсса. Що се отнася до статуите, това не са статуи. Издялани са в самата скала, нали виждаш? А и са прекалено разрушени, вече не може да се разбере какво са изобразявали.

— Хей, вие! Историците! — извика Халас. — Я елате да направим лагера, ще имате много време да гледате!

* * *

— И така — започна Алистан Маркауз, когато всички (освен Фенерджията и Змиорката, пратени да дежурят при входа на Храд Спайн) се събрахме, — Балистан Паргайд с хората си е вече долу.

— Дано някой там да ги изяде! — искрено пожела на нашите врагове Кли-кли.

— Имат два дни преднина, крадецо. Ти нали имаш карти на Костните дворци, как мислиш, къде биха могли да са сега?

— Дворците или хората? — пристодушнo се включи в разговора шутът и веднага получи гневен поглед от милорд Алистан.

— Навсякъде, милорд — след кратко замисляне отговорих аз. — Още от първо ниво започва истински лабиринт и ако нямат карти...

Всички разбраха какво искам да кажа. Без карти в Костните дворци вие гарантирано сте покойник. За щастие аз имах карти, не за нищо рискувах да вляза в Закритата територия на Авендум. Така че ще намеря пътя до осмо ниво, където бяха гробът на Грок и Рогът. Тоест ще мога да намеря пътя, но дали ще се добера до целта?

— Мисля, че трябва да се влезе веднага — подръпна мустака си Алистан Маркауз.

— Скоро ще настъпи нощта, милорд. По-добре да изчакаме до сутринта — предпазливо започна Халас. — Няма смисъл по тъмно да се влиза в тази дупка.

— Нощ, ден... Каква е разликата, Халас? Там долу така или иначе е вечна нощ. Паргайд и онази жена искат да ни изпреварят и да вземат Рога, за да го занесат на Господаря.

— Те не могат да ни изпреварят, милорд — аз, без да го осъзнавам, се ухилих язвително. — Нямат Ключа, а без него не могат да отворят Портите на трето ниво. А ако нямат карта и Лафреса реши да тръгне в обход... Е, това ще им отнеме няколко месеца.

— Няколко месеца? — недоверчиво вдигна вежди Делер.

— Под нас е Храд Спайн — Еграсса тупна с крак по земята. — Не бих искал да унищожа илюзиите ти, Делер, но Костните дворци са

много, много по-големи от всички ваши подземни градове в Планините на джуджетата, взети заедно. Храд Спайн прилича на гигантска многослойна торта, разпростряла се на десетки левги в дълбочина и ширина. Тук са работили огри, орки, хора и незнайно още кой. Така че Гарет е прав. Ако не минеш през Портите, може да загубиш много време, докато намериш обходен път.

— И да се натъкнеш на мно-о-ого големи проблеми — допълни Кли-кли.

— Значи ти също предлагаш да изчакаме до сутринта? — обърна се капитанът към елфа, без да обръща внимание на гоблина.

— По-добре е да тръгнем отпочинали.

Плъхът сви устни и неохотно кимна.

— Добре, така и ще направим. Тогава хайде сега да решим кой ще тръгне с Гарет и кой ще остане отвън.

— Мисля, че това ще го реши Гарет — Еграсса ме погледна.

— Трябва да решава крадецът? — изуми се Алистан Маркауз и погледна към елфа — да не се шегува.

— Точно така. Той по-добре ще знае кой трябва да отиде с него и кой трябва да остане.

— Добре — процеди графът. — Какво ще кажеш, крадецо?

Поех дълбоко въздух и казах:

— Никой няма да идва с мен.

— Какво?! Ти да не си се побъркал?!

Притесних се, че Алистан Маркауз ще получи удар.

— Не, милорд Алистан — реших да кажа всичко, което мисля за безумната идея за съвместен поход в Храд Спайн. — Когато ни поведохте от Авендум, аз не се месих, милорд, и правех това, което кавахте. А когато тръгнахме през Заграбия, дори и вие слушахте Еграсса. Нямам нужда от спътници в Костните дворци. За мен вие ще бъдете единствено тежест.

— Ние сме воители, Гарет, а не тежест — обидено възрази Делер. — Кой тогава ще те спасява от онези зомбита?

— Точно за това става дума, Делер — въздъгнах аз. — Ако съм сам, ще се промъкна незабелязано покрай мъртъвците или просто ще им избягам, а с вас ще трябва да се включвам във всеки сблъсък. Там долу няма да мога да се грижа и за вас.

— Ние и сами можем да се грижим за себе си, крадецо — на Алистан Маркауз не му се нравеха думите ми. — Как ще те охранявам, ако остана тук?

— Вие ме доведохте до Храд Спайн и изпълнихте своя дълг, милорд. Освен това, както се говори, долните нива са наводнени и ще трябва да се плува, а по вас има прекалено много желязо.

— Значи ще трябва да си сваля бронята.

— Милорд, аз ще вървя бързо, а с вас... Просто не ми пречете да изпълня Поръчката.

— А хората на Балистан Паргайд?

— Шансът да ги срещна в такъв лабиринт не е особено голям.

Отне ми още цял час да доказвам, че ще ми е много по-лесно да пътувам сам. Милорд Алистан скърцаше със зъби, мръщеше се, но в крайна сметка се предаде.

— Добре, крадецо, нека е на твоето. Въпреки че не съм много доволен от решението си.

На езика ми се въртеше остроумие, но благоразумно премълчах. Нямахше смисъл да ядосвам милорд Плъх за глупости.

* * *

— Картите на Храд Спайн в тебе ли са? — попита Кли-кли.

— Да — въздъгнах аз.

Още от ранна сутрин гоблинът ми досаждаше повече, отколкото група разгорещени жреци, дрънкащи свръхбожествени глупости.

— А факли взе ли?

— Два броя.

— Подиграваш ли ми се? — ядно се осведоми шутът.

— Изобщо. Две факли са ми напълно достатъчни, за да стигна до първо ниво.

— А нататък опипом ли ще продължиш?

— Нали ти самият каза, че в подземните дворци има достатъчно светлина.

— Само ако магията все още работи, ами ако не работи? А и не навсякъде в Храд Спайн има дворци...

— Имам и „светлинки“.

— Защо тогава ме оставяш да си торможя главата? Не можа ли веднага да кажеш? — не на шега се разгневи Кли-кли. — Добре, как си с храната?

— Кли-кли, ти нарочно ли ме дразниш? Вече два пъти ме пита! — изстенах аз. — Имам две дузини сухари. Спокойно мога две седмици да не мисля за храна.

— Топли дрехи?

— Да.

Мракът знае какво ще е на голяма дълбочина. Така че бях взел от Змиорката един двойно плетен вълнен пуловер. Такива пуловери Дивите сърца слагат по време на зимните патрули из Дремещата гора. Подобна дрешка грееше направо като печка. А най-важното й предимство беше, че сгънат, пуловерът заемаше нищожно малко място и без проблем се вместише в полупразната платнена торба, която бях преметнал през рамо.

— А ти...

— Стига, Кли-кли! — жално помолих аз. — С твоите въпроси ще ме вкараш в гроба! Направи почивка поне за половин час.

— След половин час вече ще си извън обсега ми — възрази Кли-кли и безмилостно продължи: — Стиха помниш ли го?

— Какъв стих?

— И питаш? — трагично вдигна поглед към небето шутът. — Забравил си свитъка, който показва на съвета при краля?

— А! Ти за стиха-загадка ли? Прекрасно го помня.

— Повтори го.

— Кли-кли, повярвай ми, помня го перфектно.

— Тогава го повтори. Не разбираш ли, че този стих е ключът към всичко? В него се говори за това, което го няма в картите.

— Мракът да те отнесе дано — по-добре беше да го кажа, отколкото да споря с отвратително досадния гоблин. — От самото начало ли?

— Може да пропуснеш лирическите глупости.

— Добре — изръмжах аз. — Но ако не ме оставиш след това, собственоръчно ще те удуша.

Трябваше да понапрегна паметта си и да повтора стиха-загадка пред Кли-кли.

Намерих този стих съвсем случайно. Беше надраскан върху малко парче хартия, забутано между документите и картите на Храд Спайн, които взех от изоставената кула на Ордена. Стихът беше написан от мага, занесъл Рога на дъгата в Костните дворци. И няма какво да си кривя душата — благодарение на това литературно творение бях успял да набележа откъде ще мина, гледайки картите на Костните дворци по време на вечерните почивки на отряда.

— Добре — доволно кимна Кли-кли, след като приключих с декламирането и на последното четиристишие. — Не забравяй за стиховете. И между другото помни, че един откъс е променен, но всъщност аз вече ти го казах. В Книгата на пророчествата...

— Спомням си — бързо го прекъснах аз. Няма да повярвате, но сега исках само едно — колкото се може по-бързо да вляза в Храд Спайн, за да не слушам наставленията на Кли-кли.

— Много си лош, Гарет — обиди се Кли-кли. — Аз просто искам най-доброто! Добре, както и да е, после ще си спомниш за добротата на гоблина, но ще бъде късно. Наведи се.

— Какво? — не разбрах аз.

— Наведи се към мен, казвам! Прекалено съм малък, за да те стигна!

Трябваше да изпълня молбата му, макар да очаквах от шута прощален номер. Кли-кли се изправи на пръсти и постави на врата ми медальона с формата на капка. Същият, който беше намерил в Харгановата пустош на гроба на мъртвата магьосница. Медальонът притежаваше наистина безценно качество — той неутрализираше бойните магии на шаманството, ако са насочени директно към носещия го.

— В старите времена елфи и орки са поставили в дворците много магически капани. А това нещо може да те предпази от някои от тях.

— Благодаря ти, Кли-кли — съвсем искрено благодарих аз за внезапната му щедрост.

— И да ми го върнеш обратно — мрачно каза гоблинът. — А и себе си върни, най-добре заедно с Рога.

Аз се усмихнах.

— Е, крадецо, време е — каза милорд Алистан.

— Да, милорд — аз за десети път мислено прегледах снаряжението си, проверявайки дали не съм забравил нещо, и метнах арбалета на гърба. — Чакайте ме след две седмици. Ако не се случи нещо, ще се върна.

— Ще те чакаме три седмици.

— Добре. Ако не се върна до тогава, тръгвайте си.

— Ако ти не се върнеш до това време, ще тръгне някой друг. Без Рога аз при краля няма да се върна.

Кимнах. Милорд Плъх беше упорит човек и нямаше да отстъпи, докато не постигне целта си.

— Вземи, Гарет — Еграсса ми подаде гривна от червена мед. — Сложи я на ръката си.

Гривна като гривна, вярно, много стара и с поизтрити оркски руни.

— Какво е това?

— По нея ще знам, че си жив и къде се намиращ. Освен това тя ще ти осигури безопасно преминаване покрай стражите Кайю.

Изумено се втренчих в елфа, но той само сви рамене и се усмихна.

— Казват, че тя защитава, за това е била създадена, но не разчитай прекалено много на нея. Лично аз не съм я проверявал.

Кимнах благодарно и я сложих на лявата си китка. Очевидно Сагот беше решил, че днес Гарет трябва да е окичен с дрънкулки. Е, не ми пука, в стиховете се споменаваха стражите Кайю, а щом елфът вярва, че гривната ще ме спаси от слепите стражи на елфийските гробници, с благодарност ще се възползвам от предложението подарък.

— Нека боговете ти помагат — пожела ми елфът на прощаване.

— Не подвеждай своя крал и своето кралство, Гарет — високопарно каза милорд Алистан, като за пръв път от незнайно колко време ме нарече по име.

— Успех! — здраво стисна ръката ми Змиорката.

Делер и Мумр направиха същото. Халас се поколеба, изпуфтя, а после ми подаде пистолет:

— Ето! Последният. Няма ли да го вземеш?

— Благодаря, Халас, но няма смисъл. Прекалено е шумен, а и ако нивата са наводнени, барутът ще се повреди — отказах аз.

— Успех, Танцуващ в сенките — подсмръкна шутът.

— Чакайте ме след две седмици — казах още веднъж аз и като се обърнах, закрачих към черния отвор, водещ към сърцето на древните гробища.

ГЛАВА 4

ПЪТЯТ ДО ПОРТИТЕ

Факлата съскаше и яростно пукаше. Явно нямаше особено желание да я вземам със себе си в потискащия мрак на подземието. Е, напълно разбирах отчаяното ѝ нежелание да ме последва. Самоубийците, които по собствена воля биха се спуснали в изоставени гробници, ще се преброят на пръстите на едната ръка (е, може и да преувеличавам, но такива хора наистина не са чак толкова много).

На два пъти спирах и се обръщах назад. Първият път се случи, когато бях извървял по коридора не повече от сто и петдесет крачки. Просто ми се прииска за последен път да погледна слънчевата светлина. Далеч-далеч назад се виждаше малък светъл правоъгълник. Изхода. Там, зад гърба ми, беше светът на слънцето, светът на живите, а под краката ми лежеше светът на мрака и на мъртвите. Когато се обърнах за втори път, светлината вече беше изчезнала и зад гърба ми имаше само тъмнина.

Подът слизаше надолу, навлизайки все по-дълбоко и по-навътре под земята. Движех се по абсолютно празен коридор, чийто стени бяха облицовани с жълт пясъчник или много подобен на него камък. Под тавана се усещаше леко течение, което беше достатъчно при всеки полъх пламъкът на факлата да потрепва и да се люлее. Моята сянка, огромна и черна, танцуваше по стената, реагирайки на всяко трепване на пламъка. След известно време по стените се появиха картини и надписи на оркски език. Отначало бяха неясни и едва забележими (въпреки вечния мрак, властващ тук, боите, с които бяха направени рисунките и надписите, доста бледнееха), но само след още двеста ярда вече ставаше възможно да се различат изображения и букви. По първите не се заглеждах особено, а вторите просто не разбирах. Само веднъж, когато факлата изкара от мрака огромна епична битка между огри и създания, точно копие на онези, които бяха изобразени върху кутията, в която Балистан Паргайд съхраняваше Ключа, аз спрях и се загледах. Полуптиците-полумечките се сражаваха с огрите между

стилизирано изобразени дървета. Отдолу имаше като подпис някаква завъртулка, но какво означаваше, за мен така и си остана тайна.

Продължих нататък, оставяйки картината далеч зад себе си. Още хиляда ярда, и стените вече грееха с изображения и ярки цветове, които по някаква причина бяха останали неподвластни на времето. Тъмнината потискаше и аз благодарих на боговете, че имам светлина (въпреки че, от друга страна, светлината можеше да донесе и мно-о-ого неприятности на своя собственик, а по-точно — ако го види някой голям и леко гладен).

Ходех вече достатъчно дълго, в коридора разклонения нямаше, единствено все повече и повече навлизаше под земята. Не знам колко дълбоко се бях спуснал, но не пропуснах да изкажа искрената си благодарност на Сагот, че не изпитвам страх от дълбочина.

Глухият екот на моите стъпки се отразяваше в пода, блъскаше в стените и утихваше под високия таван. Пламъкът на факлата започна да намаля и се наложи да спра, за да запаля нова. Не бях забелязал колко много време беше минало. Колко ли вече вървах по този коридор, щом факлата ми взе да гасне? Хвърлих старата покрай стената и продължих. За голямо мое учудване тук не се усещаше студ, мирис на влага или задух. В лицето ми духаше сух топъл въздух, издигайки се нагоре, към изхода. Откъде на такава дълбочина духаше вятър, не исках дори да се замислям. Вентилационни шахти, магия или нещо друго? Мракът го знае. Но си духа и не спира. Главното е, че не хапе.

Появиха се стълбища. Отначало малки, с не повече от три или четири стъпала, после все по-дълги и по-дълги. Коридор, стълбище, отново сто ярда коридор и ново стълбище. Все по-дълбоко, все пониско, все по-тъмно.

Реших да направя почивка и спрях. Прислоних се до стената, нагласих факлата така, че да не угасне, изпънах крака и отпих вода от манерката. Само като си помисля колко много се спусках, а все още не бях достигнал до първо ниво. Отдъхнах, после извадих от чантата дрокра, разгънах го и извадих старите карти на Храд Спайн. Не знам къде се намирах сега, но скоро коридорът щеше да започне да се върти в спирала. Шест огромни завъртания, водещи в бездната, до първото ниво на Костните дворци. А ще трябва да продължа още — до осмо

ниво. Именно там се намираше гробът на пълководеца Грок, на чийто надгробен камък лежеше Рогът на дъгата.

До осмо ниво ми предстояха дълги и тежки дни път. В най-добрия случай — седмица. Една седмица до осмо, а колко ли ще са да се отиде до четиридесет и осмо ниво? И дори по-дълбоко, там, където нивата нямат имена и където не са влизали живи същества вече девет хилядолетия?

Коридорът зави, после още веднъж. Започна спиралата, спускайки ме все по-дълбоко и по-дълбоко.

Светлината ми показва поредния надпис, и аз спрях като вкопан. Надписът беше на човешки език. Поднесох факлата към стената. Така си и помислих — буквите бяха с тъмноръждив цвят. Писани с кръв. Някой много старателно, с големи букви, беше изписал само две думи: „НЕ ВЛИЗАЙ!“ Постоях малко пред това предупреждение, направих няколко крачки напред и се натъкнах на още едно — „ВЪРВИ СИ!“. Някой не беше пожалил нито време, нито собствената си (надявам се) кръв, за да предупреди такива като мен, че живите нямат работа тук. Благодаря за предупреждението, неизвестни човеко, но за мен е твърде късно да отстъпвам. Ще трябва да продължа напред и да изпълня Поръчката на краля.

След още цяла вечност спускане, след шестия кръг, в коридора стана по-светло. Отначало си помислих, че това е зрителна измама, но тъмнината изчезна, отстъпвайки място на плътен сумрак. След двеста крачки в коридора се появи лека сива светлина, която сякаш се излъчваше от стените. Видимостта стана съвсем приемлива и трябваше да се боря със себе си, за да не угася факлата на мига. Сагот само знае, ами ако светлината в коридора е само временно явление и хвърляйки факлата, след стотина ярда пак настъпи мрак, ще трябва да се връщам за нея. Но не стана тъмно! Сега подът под краката ми се наклони още повече, вече заприлича на стръмен хълм. Трябваше да пристъпвам много внимателно и бавно, така че, да не дава Сагот, да не се препъна и запързалия надолу по задник. Светлината не изчезна и след кратко колебание хвърлих факлата настрана. Хълмът изведнъж свърши, подът стана хоризонтален, коридорът зави и аз видях това, което вече бях загубил надежда, че ще видя — входът към първо ниво на Костните дворци.

Е, с входа леко се изхвърлих, от него като такъв не беше останало абсолютно нищо. Стълбата, свързваща преддверието на Храд Спайн с първото ниво, се беше срутила и от нея беше останала само горната част, водеща надолу — в зеещата дупка в пода.

Пристъпих внимателно към дупката и погледнах надолу. М-дя, както казва всеизвестният ми приятел Кли-кли, когато нещо не му харесва особено. Четири стъпала — и празнота. Подът се намираше на около осем ярда под мен. Отломките от самата стълба лежах долу на купчина. Странно беше всичко това... Много странно... Каква ли гадина я беше разрушила?

Да-да, именно разрушила, как иначе може да се обясни фактът, че оцелелите стъпала видимо бяха покрити с нагар, а тук-там дори и разтопени. Някой просто не е искал да се спусна надолу и предвидливо беше ударил стълбата със заклинание. Името на този „някой“ извън всякакво съмнение беше Лафреса. Само че нещо не схващах логиката на слугинята на Господаря. Първо, не е ясно какво ще прави, когато тръгне да се връща обратно заедно с Балистан Паргайд и неговите хора. И второ, най-малкото е странно от нея да си мисли, че няма да мога да слеза. Е, разбира се, скок от такава височина си е директен начин да стана на кайма, но освен със скачане има и други начини за спускане. Например с помощта на елфийското въженце-паяжина, което залепва за всяка повърхност и само изтегля собственика си на всякаква височина.

Лафреса изобщо не беше глупачка и би трябвало да знае, че ще мога да се спусна на първо ниво. Така че тук имаше нещо гнило и някъде ме чакаше горещо посрещане с фанфари и кралски глашатаи. По-добре сто пъти да се уверя, че няма опасност, и чак тогава да се спускам в устата на демона.

Трябваше да легна на пода и да се надвеса в дупката, за да огледам внимателно и подробно мястото на предстоящото приземяване. М-дя. Нищо не се промени. Великолепно осветен коридор с горящи факли по стените и купчина камъни, парчета и фин прах на пода. Що се отнася до горящите факли, всичко беше ясно, те си горят така от няколко хилядолетия и ще си горят още толкова. Шаманството не позволява огънят да угасне и аз много се надявах, че колкото по-дълбоко слизам, толкова повече светлина ще има в залите, в противен случай дори със „светлинките“ няма да издържа дълго. Но за

осветлението ще говорим по-късно, сега съм много по-притеснен от това странно разрушаване на стълбата.

Бръкнах в чантата на пояса си и извадих флакон с магически реагент. После отново легнах по корем и капнах няколко капки надолу, право върху купчината отломки.

Това, което видях, надмина всичките ми очаквания. Всъщност от изненада едва не паднах долу. Защото на купчината развалини седеше някакво същество. Явно беше покрито с някакво магическо заклинание и докато не го полях с вълшебната течност, това създание беше невидимо. В момента то се беше проснало по гръб точно под дупката и с раззината паст търпеливо чакаше вечерята да се спусне при него. Изобщо няма да се изненадам, ако това чудовище се е родило в очарователната, но несъмнено побъркана глава на Лафреса. Просто в света не може да съществува реално същество, състоящо се изцяло от уста и редове, редове, редове ослепително бели зъби-кинжали! Всъщност ако много се постарее и разтегне порядъчно, в устата му спокойно би могъл да се побере цял рицар заедно с коня.

Коварна твар е тази Лафреса. Такъв великолепен капан ми беше приготвила. Направо си представих как се спускам по въжетото надолу и с огромно учудване се оказвам в стомаха на много гладното създание. Какъв безславен край, и то още на първо ниво на Костните дворци!

Е, какво искаш да направя с теб, твар изгладняла? Виж само как си зяпнала! Прииска ми се да ѝ пусна един болт право в устата, но се страхувах, че тук не арбалет, а цяла балиста ще трябва. Обикновен болт няма даже да го усети. И медальонът на Кли-кли сигурно ще е безполезен срещу такава простотия.

Опипах ядно пода, напипах някакъв каменно парче от стълбата с размер, малко по-голям от юмрук, и го хвърлих точно в средата на отворената паст. Капанът сработи идеално — още щом камъкът падна, устата на съществото рязко се затвори.

— Щрак!

Да видим как ще го смели това!

Камъкът явно не му хареса и чудовището с оглушително „пук“ изчезна.

Това пък какво беше? Еднократен капан? Задейства се и вече е ненужен?

Но аз съм твърде подозрителна натура, за да повярвам просто ей така на внезапното изчезване на създанието. Затова не пожалих още няколко капки от еликсира, които да ми разкрият и други скрити капани с магическо съдържание. Никакъв ефект. Устата наистина я нямаше.

Заспусках се по въжето с известно притеснение. Мракът само знае, ами ако внезапно създанието се върне в най-неочаквания момент и ми отхапе краката? Затова за собствено успокоение и за да запазя душевното си равновесие, когато до пода оставаха не повече от два ярда, аз освободих ръката си от въжето, бръкнах в чантата и хвърлих на пода предварително подготвен камък. Той звучно се удари в пода, доказвайки, че под мен никой не ме чака. Спуснах се докрай, заповядах мислено на въжето да се освободи, а след това го навих и го прикрепих към пояса си. Е, време е да продължа.

Сега се намирах в малка празна зала с осем горящи факли. Във всяка стена имаше отвор и се наложи да загубя няколко секунди, докато се ориентирам в плановете. Къде е север и къде е юг на такава дълбочина е просто невъзможно да се определи, но, за мое щастие, в Залата на пристигащите, както бе отбелязана на картите, имаше много ясно указание за всички онези, които от глупост бяха решили да посетят Костните дворци. Вярно, за да определя посоките на света, трябваше да вдигна глава към тавана. Там нечии умели ръце бяха начертали огромна стрелка, указваща на пътника къде е север. Съдейки по стрелката, трябваше да мина през десния отвор.

По закона за всемирната гадост точно този отвор водеше към най-тъмния и тесен коридор. Освен това, за разлика от останалите три — широки и доста по-светли, този не слизаше надолу, а се издигаше нагоре. Спрях пред него и внимателно се ослушах. Никакъв шум. Никакъв звук. Само на около четиридесетина крачки от мен гореше самотна факла. За тук ли бях? Бръкнах в чантата и пак се консултирах с картите. Да, май бях за тук. Отново хвърлих тъжен поглед към по-приятелливите коридори, но нямаше какво да се направи, картата не греши.

Проходът към следващите зали беше направен толкова тесен, че раменете ми докосваха стените и се наложи да вървя на една страна като някакъв рак. Освен това, прекалено напласен от разказите за пробудилото се зло от костите на огрите, аз често спирах и се

вслушвах в тишината. За мое щастие тишината си оставаше тишина, не чувах никакви странни и необясними звуци. Минах покрай първата факла, после покрай втората, третата. Коридорът все така едва забележимо водеше нагоре и аз започнах все повече да се притеснявам, че се движа в неправилната посока, въпреки че картата показваше точно нея. Осмото ниво, доколкото можех да си представя, би трябвало да се намира по-ниско от първото, а не над него. Над мен беше Заграбия, а не дълбините на гробниците. Спрях до седмата факла и се опитах да я извадя от гнездото ѝ. Безполезно занимание — седеше като излята и дори не мръдна. Мракът да я отнесе, и без нея ще намеря пътя!

Изкачването свърши, коридорът зави под прав ъгъл и ме изведе на малка площадка с две разклонения. Тук беше също толкова светло, колкото и в първата зала, и нямаше нужда да проверявам картата, помнех накъде трябва да вървя.

* * *

Пътят до стълбите, водещи към второ ниво, ми отне шест часа. И съвсем не е много, като се замислиш. Честно казано, първо ниво не ме впечатли особено. Не мога да излъжа, че чак съм се разочаровал, но слуховете за Храд Спайн се оказаха излишно преувеличени. Никакви зъби, глиги, гладни усти, вечен мрак и други подобни стандартни страхотии и ужаси аз, слава на Сагот, не срещнах. Много се надявам, че и за целия останал път всичко ще е толкова скучно и унило. Всъщност от първо ниво не би трябвало да се очаква нищо друго. На първо дори хората никога никого не са погребвали, той е по-скоро нещо като антре, а и нивата на огрите са доста далеч от тук, а Портите на трето ниво надеждно защитават горните нива от дълбочинното зло. Погребенията на хората започват на второ и в по-малка степен на трето ниво (където мъртвите били погребвани около Портите). Е, и на шесто ниво, където лежах костите на воините-герои. Гробът на Грок, намиращ се на осмо ниво, беше по-скоро изключение от правилото.

Цялото първо ниво се оказа плетеница от зали, коридори и стаи. На два пъти се обърквах, след което проверявах картата и се връщах, за да търся правилното разклонение. Навсякъде ме посрещаха скучни

стени от сив базалт, без никакви украси, а понякога и доста небрежно обработени. Три пъти се натъквах на стълби, които водеха надолу, в мрака, но разумно избягвах да се спускам по тях. Не се знаеше накъде биха ме извели, освен това в картите нямаше и дума за тях. Четири пъти спирах и си почивах, унилостта и полумракът на това място навяваха смъртна тъга, очите и главата безмилостно боляха, краката отичаха, и когато стигнах до търсената стълба, въздъхнах почти с облекчение.

От тишината на мълчаливите зали ушите заглъхваха, искаше ми се да завия, само и само да чуя какъвто и да е жив звук. Изненадващо, но на такава дълбочина се оказа не студено, а по-скоро топло. И най-важното, никакво течение, никакъв полъх, пламъците на факлите не трепваха и сенките не танцуваха по стените. Вместо това въздухът в залите беше свеж и чист, все едно се разхождах из Загребия, а не дълбоко под земята. Сигурно и тук не беше минало без магия.

Като цяло, от първо ниво ми останаха някак размити впечатления. Най-малкото четиристишието от стиха-загадка, за мое щастие, не се сбъдна. Какво беше то? Ето го:

*Ако смел си и бърз, ако си храбър и ловък,
Ако лека е твоята стъпка и остра твоята мисъл,
Ще избегнеш поставените от нас капани,
От земя, вода и огън пази се ти.^[1]*

Нищо от това досега не се беше случило, и слава на Сагот. Много се надявах, че и по-нататък никое от четиристишията на глупавото стихотворение на маговете на Ордена няма да се сбъдне.

Но дори и никого да не срещнах, бях доста уморен. Най-малкото, защото през цялото време по стар навик се придържах до стените, притичвах от полусенките в сенките, стараейки се да избягвам осветените места, и на всеки две минути спирах и се заслушах в тишината. Така че бях уморен не само физически, но и психически.

За почивка намерих много удобно място, в далечния ъгъл на залата, където по стените беше плъзнал гъст полумрак. За толкова време път бях порядъчно изгладнял, така че без никакво колебание изгълтах половин сухар. Сухарът представлява неща като филия с

големина на длан, но притежава магически свойства. След като го изядох, все едно бях вечерял на кралска трапеза, където съм вкусил от сто и едно блюда. Определено засищаше, но не беше особено вкусен. И по-точно — великолепно потискаше глада, но абсолютно не способстваше за задоволяване на гастрономическите пристрастия. В най-добрия случай това нещо имаше вкус на хляб. В най-лошия — на гнило сено. Може да се яде, но не изпитваш никакво удоволствие, освен ако, разбира се, не си кон. След като изядох сухара, аз го полях с вода от манерката и се приготвих за нощувка. Днес прекалено се уморих, за да продължавам, трябваше поне малко да си почина и да събера сили. Сложих арбалета до мен и заспах. Не мога да кажа, че спях като бебе. Храд Спайн не е най-доброто място за приятни сънища. Носех се на границата между съня и дрямката, като ту потъвах в него, ту отново се озовавах на повърхността. Беше твърде лека дрямка, по време на която шест пъти трябваше да отварям очи и да хващам арбалета, но опасност нямаше, залата неизменно беше празна, само факлата примигваше на отсрещната стена. Не знам какво ме караше да се събуждам, но въпреки тези чести пробуждания, сънят ми помогна. Най-малкото се събудих отпочинал и, което беше най-изненадващо, цял и невредим. По време на съня ми никой не беше опитал да ми отхапе крака или главата, за което веднага благодарих на Сагот.

Пред широкото каменно стълбище, водещо надолу в тъмното, леко се поколебах. Кой знае какво се криеше там, в мрака, а да проверявам на собствената си кожа колко остри са зъбите на някое страшилище не ми се искаше. Но от друга страна, колкото и да си стоях тук, Рогът на дъгата нямаше да дойде при мен. Въздъгнах, извадих „светлинка“ и стъпих на първото стъпало от стълбите, водещи към второ ниво.

На стълбите цареше абсолютен мрак и ако не беше студеното магическо излъчване на „светлинката“, щях да се спускам цял час. Някое копеле или от разсеяност, или със зъл умисъл не си беше направил труда да сложи факли по стената. Стълбището се спускаше все по-надолу и по-надолу. Не се виеше в спирала, нито криволичеше като някой пияница, просто продължаваше направо и ме водеше към дълбините, а слабата светлина на магическия ми фенер едва-едва достигаше до тавана. Преди да изляза на второ ниво, преброих хиляда двеста четиридесет и четири стъпала. Кой беше построил това дълго

чудовище, издълбавайки стъпалата направо в тялото на земята, завинаги ще остане една много голяма загадка, но мислено го проклинах от дъното на душата си, особено в онези моменти, когато ми се мяркаше мисълта: как ли ще е обратното изкачване и защо никой не се е сетил да направи подеменници, както в пещерите на гномите или джуджетата? Добре, нека пишман-строителите ги съдят боговете, защото аз закъснях с хленченето и оплакванията с хиляда, ако не и повече години. Сега със сигурност никой няма да дойде и да построи персонален подеменник за Гарет-сянката.

* * *

Изненадващо, но второ ниво беше много по-различно от първо.

Първо, всички тавани тук бяха не плоски, а сводести. Второ, стените вече не изглеждаха голи и безжизнени. Ту в една, ту в друга зала се виждаха съхранили се изображения и дори надписи, някои от които на човешки. Вярно, буквите бяха древни и с много извивки. Основно това бяха указателни надписи, насочващи към една или друга секция и указващи кой къде е погребан. Също така имаше много каменни гаргойли, поставени едва ли не на всеки сто крачки. Всички статуи изглеждаха съвсем различни, поне аз не видях две еднакви. Неизвестните скулптори бяха създали гаргойли с всякакви размери и ги бяха изобразили в най-невероятни пози. Много статуи бяха толкова зли, че коленете се разтреперваха, като ги погледнеш. Издълбани бяха директно в стените и от това ми напомняха на двойка познати ми от Авендум демони. Най-малкото те също много обичаха да излизат от стените, при това в най-неочаквания момент, а с рогата си можеха да изплашат дори тези каменни статуи.

От устата на един гаргойл като сребриста нишка се точеше тънка струйка вода, падаща в недълбока чаша, която статуята държеше в своите ръце. Внимателно пробвах водата. Май не беше отровна. Така че се възползвах от възможността, напих се до насита и напълних съвсем празната си манерка.

Трето, на второ ниво факлите напълно отсъстваха. Огън гореше или в разтворените длани на гаргойлите, или в малки клетки под самия таван. Но на повечето места огън изобщо нямаше и светлината се

лееше направо от тавана, при това на някои места едва светеше и тогава из залата като гъста сметана се стелеше полумрак.

Костните дворци потвърдиха славата си на най-гигантската гробница в света, тъй като, независимо от архитектурата, рисунките по стените и десетките гаргойли, дворците си оставаха гробница за хиляди и хиляди заминали в светлината. Още до самия вход на второ ниво ме очакваха два саркофага. Представяваха каменни кутии с масивни и очевидно тежки капаци. От любопитство пристъпих към единия и прочетох на капака името на погребания и датата на смъртта му. Човекът беше погребан преди повече от седемстотин години. Спомням си, когато още бяхме в Раненг, Кли-кли настоятелно ми препоръчваше, когато се озова в Храд Спайн, да вдигна капака и да погледна вътре в някой саркофаг. За да проверя наистина ли има тяло вътре. Не съм толкова луд, че да следвам глупавите гоблински съвети. Плюс това трябва да си наистина много силен човек, такъв като Медения, за да преместиш камъка дори и на четвърт инч. А и да ме сграбчи за ушите онзи, който сега спи вечния си сън в саркофага, беше възможно във всеки един момент. Мъртвите по-добре да не ги притесняваш, особено ако не е необходимо.

Така че си продължих по пътя, като само от време на време от любопитство спирах до един или друг гроб, за да разбера името на починалия. Но любопитството ми скоро се изчерпа, наложи се отчаяно да въртя глава, за да не свърна, да не дава Сагот, в грешен коридор, а и саркофазите станаха толкова много, че ако четях имената на всички умрели, щях да си остана тук поне още поне десетина години.

Кутиите понякога стояха една върху друга, издигайки се чак до самия таван, или се криеха в нишите на стените, които сега приличаха повече от всичко на пчелна пита. И много често на капациите на саркофазите имаше изпъкнало изображение на починалия. Зачестиха и случаите, особено в отдалечените от стълбите зали, когато мъртвите бяха погребвани директно в стените, след което нишите бяха зазиждани, или в пода, оставяйки като напомняне за мъртвеца надгробна плоча.

Залите, коридорите, галериите, тунелите, проходите, стаите и стълбите сякаш никога нямаше да свършат. И навсякъде бях посрещан от мъртвешка тишина, безброй гробове и гаргойли, проследяващи попадналия тук с незрящите си каменни очи.

На първия мъртвец се натъкнах след дълго обикаляне из второ ниво и след като по навик бях пренебрегнал няколко стълби, водещи към трето ниво. (Исках да попадна на трето ниво единствено през Портите, нали специално за това си носех Ключ. Да тръгна по някой друг проход, паралелен на Портите, беше все едно да скоча в пропаст или да вляза гол в горяща къща.)

Покойникът беше проснат на пода, с разперени ръце и крака — ясно се виждаше, че е мъртъв от месеци, за което свидетелстваха доста изгнилите дрехи и освободените от плът кости. Честно казано, точно такива мъртъвци уважавам най-много, защото от тях най-малко може да се очакват неприятности. Този вид мъртъвци винаги си лежат — не пипат никого, не хрипят, не искат да те изядат или да сътворят някоя друга подлост. Образцов мъртвец, като цяло. Но виж дрехите му изобщо не ми харесаха, защото се оказаха в сиво-син цвят. И на идиот щеше да е ясно, че това не са никакви обикновени дрехи, а военна униформа. Униформа на гвардеец от кралската гвардия. За това, че приживе човекът е бил военен, свидетелстваше и счупеният меч, търкалящ се редом с останките.

Как ли е попаднал тук гвардеецът на Сталкон? Хм, вероятно бях способен да отговоря на този въпрос — човекът може да е бил член на първата експедиция, онази, която тръгнала за Рога на дъгата още през зимата и пролетта на тази година. Тогава никой не се върнал на повърхността, а Алистан Маркауз загубил в Костните дворци повече от четирийсет от хората си. И този човек е бил един от тях. А може и да грешах, тогава покойникът ще е член на втората експедиция, която също намерила своя последен приют в мрачните дълбини на подземията.

Черепът беше сплескан, сякаш го е настъпил мамут от Безлюдните земи. Интересно, какво ли го е убило? Наведох се, за да огледам по-внимателно покойника, и тук погледът ми попадна на черната торба, върху която лежеше мъртвецът. Хм, я да видим какво има тук...

Без изобщо да се гнуся (костите са си кости), аз избутах скелета на нещастника и вдигнах чантата от пода. От кръвта, с която беше пропита, тъканта се оказа твърда и тъмна. В чантата имаше книга, но уви, написаното в нея не можех да го прочета — почти цялата беше залята с кръв. Опитах се да разлистя страниците, но те бяха слепени и

едва няколко се поддадоха на упоритите ми опити. Мрак! Нищо не можеше да се прочете, макар да се виждаше, че книгата е била използвана за писане по полетата.

...б м.....т

..... попадна в к...па...

М-да, нищо не се разбираше. Може пък към последните страници нещата да се подобрят? Да видим...

Докато прелиствах книгата, попаднах на още един едва различим запис.

28 ...арт.

*П...ртите са заключен... ..итаме да намерим обход.... път.
Синята св.....на носи смъ...т!*

Аха! Значи отрядът е стигнал до Портите, водещи към трето ниво. Какво ли ще е това синята св...на? Светуна? Светлина? Или нещо друго? Да видим какво имаме по-нататък.

На последната страница нямаше нито капка кръв, но единственият оцелял запис се оказа много нечетлив и трябваше да положа известни усилия, за да прочета драсканиците. Изглежда пишещият много беше бързал.

2 април

Лейтенантът загина, създаването направо го размаза. Сиарт и Шу тръгнаха към стълбите, аз ще се опитам да задържа врага, да ми помага Сагра.

Бедният... Какво ли е изпъзляло към него от дълбините и е смачкало главата му? Огледах притеснено празната зала и входа към следващата. Както и следваше да се очаква, никакви страшилища на хоризонта. Каквото и да беше убило нещастника, то отдавна го нямаше, затова без да се притеснявам, аз влязох в съседната зала. Тук нямаше нито един погребан, само високи четвъртити колони с широки основи. На пръв поглед сякаш нямаха край. Таванът тук едва сияеше и от това залата изглеждаше безкрайна и мрачна. Аз, стараяйки се да се

държа по-близо до колоните, с бързи крачки започнах да се придвижвам из залата. Мракът само знае какво ме прихвана, но това място ужасно не ми харесваше. Минах около една четвърт от пътя и ето че тук започнаха неприятностите.

Из цялата зала се разнесе ужасно стържене и аз, не очаквайки нищо подобно, замръзнах. Осем секунди оглушителна тишина и отново стържене. На две колони от мен на стената се появиха три дълги и дълбоки драскотини. Изглеждаше, сякаш нечий мощни невидими нокти ги бяха издълбали в камъка. Не вярвайки на очите си, аз уплашено хлопнах със зъби, и веднага под същото това ужасно стържене на най-близката колона се появиха нови драскотини. От пронизващия звук челюстите ми се схванаха.

Повече не се поколебах и без забавяне хукнах в обратната посока. Колоната зад мен избухна в облак малки парченца. Нещо ме удари в дясното рамо и едва успях да остана на крака.

Бум-м-м! Бум-м-м!

Тежките крачки и стърженето се раздаваха буквално зад гърба ми, но аз се носех с всички сили напред и не се обърнах (прекомерното любопитство в Костните дворци водеше до смърт). Колоните се мяркаха отляво и отдясно, изходът от залата изглеждаше безкрайно далеч. Що се отнася до късмета, привидно толкова добре закрепеното въженце-паяжина се изплъзна от колана и падна на пода. И дума не можеше да става да спирам и да го вземам — животът си ми е по-скъп от всички вълшебни въженца на света. Каквото и да ме гонеше, определено си знаеше работата — още три колони зад мен се пръснаха от каменните крошета. Изглежда, че побеснелият великан удряше по тях с юмруци. Само че каква сила трябва да притежаваш, за да разбиваш каменни колони с дебелина на вековен дъб?

Влетях в залата, където лежеше мъртвецът, прескочих го, пробягах през цялото помещение и спрях на далечния изход. Каквото и да беше това създание, явно изходът от колонната зала беше прекалено тесен за него. Стъпките приближаваха, но, кълна се в Сагот, никого не виждах!

Отново се разнесе жалното стържене, а след това голяма част от стената до входа към колонната зала започна да пука, застана, буквално като жива, и рухна в планина от отломки.

Бум-м-м! Бум-м-м!

Невидимото чудовище стъпи върху скелета на гвардееца, превръщайки го на прах и с явното намерение да направи същото и с милия Гарет закричи в моята посока.

Няма да лъжа, мисля, че изписах, а после се втурнах да бягам. Просто да бягам, без да мисля къде трябва да завия, и без да се притеснявам, че ще се загубя. Сега трябваше да спасявам кожата си. Зад мен се раздаваха ужасните „бум-м-м“ и грохотът на рушащите се стени. Аз се хвърлих в коридора, свих наляво, надясно, пак наляво...

* * *

Грохотът на създаването отдавна беше затихнал, но нямах достатъчно смелост да спра. Разбрах, че съм се загубил, чак когато вече нямах сили да тичам. След като изпратих всичко и всички в мрака, седнах на пода и се облегнах на някакъв саркофаг. Каквото ще да става, но Гарет няма намерение да бяга повече. Колкото по-дълго се носиш през полутъмните коридори, толкова по-малки са шансовете да намериш обратния път. Рамото, където попадна парченцето от колоната, ме болеше. Очевидно щях да си имам хубава синина. Но сега трябваше да си почина, да си поема дъх и да помисля къде точно се намирам в този конкретен момент.

Строго погледнато, всичко започна толкова невинно, колкото и на първо ниво, и някой (няма да посочвам този субект с пръст) ненужно и непростимо се отпусна, остави се да бъде изненадан. Така че сам се прецаках! Не само че се загубих, но и загубих въжето-паяжина. А без него няма смисъл да се връщам, милата Лафреса разруши стълбата и осем ярда до тавана със сигурност не мога да ги преодоля, поне докато хората не се научат що-годе прилично да летят. Перспективата да издъхна в Храд Спайн се беше увеличила десетократно. Да се опитвам да си върна въженцето нямаше никакъв смисъл — не бях сигурен, че ще успея да намеря пътя назад, а и да се пъхам в бърлогата на Разрушителя на стени нещо не ми се искаше много.

И така, изходът към слънцето за мен беше затворен завинаги. Освен, разбира се, ако не намеря друг или не се появи ново елфийско въженце-паяжина (последното беше още по-малко вероятно чудо, отколкото шансът да успея да стигна до отвора в тавана). В това, че

има и други изходи от Костните дворци, аз изобщо не се съмнявах. Най-малкото съществуваха четири централни входа за Храд Спайн. Източният беше този, през който влязох. Западният — някъде в самото сърце на Заграбия, но до него пътят е стотици левги. Имаше и два входа близо до тунелите на джуджетата, но откакто злото се събудило от гробовете, джуджетата ги бяха затрупали, за да не дойде то към тяхното кралство. Така че спокойно мога да забравя за тези варианти. Но освен централните трябва да има и по-малко значими входи. Непременно трябва да има, целият въпрос беше в това ще успее ли да ги намеря? Да си обикалям ей така по първо ниво и да се утешавам с крехката надежда за чудо не влизаше в плановете ми, затова извадих картите от чантата и на слабата светлина от тавана започнах усилено да ги проучвам. Отне ми повече от половин час, преди да открия старо стълбище, което водеше от първо ниво до повърхността. По мои сметки, ако стълбището, разбира се, е оцеляло през всичките тези хилядолетия, от Портите до него имаше две левги по второ ниво и пет левги — по първо. Огромно разстояние, но тези стълби бяха много по-добре от нищо. Така че, след като (тоест ако) взема Рога, ще имам шанс да се измъкна от гробищата, макар че ще се озова на доста голямо разстояние от мястото, където ме чака отрядът. Но по-добре да се окажа в съвсем непозната гора, отколкото да умра от глад в тези мрачни каменни зали. (И коя гадина беше измислила приказката, че тук е невероятно красиво?)

Сега основният проблем и главен жизненоважен въпрос беше това, че нямах никаква представа в коя част на второ ниво се намирам. Паническото бягство от Разрушителя на стени напълно ме лиши от ориентация в пространството и сега само картите можеха да ми помогнат за намирането на верния път. Но първо трябваше да открия някоя лесно отличима и необичайна зала, след това да я намеря на картата и така да се ориентирам.

Задачата на пръв поглед изглеждаше много лесна, но всъщност се оказа доста сложна. В този сектор всички зали и коридори си приличаха. Полумрак, погребани трупове и стотици гаргойли. Колкото по-дълго обикалях в каменния лабиринт, толкова в по-голямо отчаяние изпадах.

Зала, коридор, стая, пресечка, зала, зала, коридор, коридор, полумрак и гаргойли. Тези проклети същества с отвратителни муцуни

беладоната действа на любителя на тази гадост, или както тлъст червей — на гладен шаран. Искях да кажа, че спрях като вкопан и два пъти си разтърках очите, за да се уверя, че не ми се е привидяло. Разтъркването на очите изобщо не помогна — блясъкът си остана.

Всъщност в малката кръгла стаичка имаше две каменни гробници, на чийто покриви лежаха мечове. От коридора не можех да преценя доколко добре са се запазили остриетата, но мисля, че бяха точно в същото състояние, в каквото са били по времето, когато завинаги са били положени в подземиято заедно със своите господари. Въздухът тук беше сух и много топъл, така че и дума не можеше да става за някаква влага, която да застраши метала с ръжда. Да вървят в мрака тези мечове! Във всеки оръжеен магазин е пълно с такива, макар че тези бяха в комплект с много скъпи ножници. Моето внимание беше привлечено от нещо съвсем друго: на по-близката до мен каменна гробница лежеше съвсем истинска корона. Представляваше масивен златен обръч, от който тръгваха малки златни мечове. Но не златото беше основното нещо сега. В короната имаше камъни — цели четири броя. Всеки с размер на гълъбово яйце. И тези камъчета блестяха с наситен тъмносин цвят. Кълна се във всички богове и демони, но такива нямаше дори в короната на Сталкон, а от това в мен възникна твърдо и непоколебимо желание да взема короната и да изчопля тези съкровища от нея. Оказа се, че мълвата не лъже — в Костните дворци наистина има несметни богатства, и то такива, на които биха завидели и някои кралски съкровищници. Но малко ме смущаваше фактът, че короната стоеше на съвсем видно място. Дали нямаше някаква уловка?

Предпазливо погледнах в залата и внимателно разгледах пода. Като че ли нямаше нищо опасно, всички плочи бяха плътно прилепнали една към друга. В стените — никакви отвори. Така че да не се притеснявам от стрела в корема или огнена топка в задника. Но пък таванът... Таванът беше леко странен. Стесняваше се във формата на конус, чийто връх сочеше абсолютно точно към саркофага, където стоеше короната. Не знам, може би това беше оригинална идея на строителите — да създават объркващи тавани?

Алчността се бореше с предпазливостта, и алчността победи. Камъните се оказаха прекалено голямо изкушение за мен — не можех да ги оставя да си лежат на гроба на незнайния мъртвец още петстотин

години. Направих внимателна крачка и се озовах в стаята. Още една крачка. И още една. Короната беше все по-близо и по-близо.

Едва доловимо „з-з-з“ привлече вниманието ми. Вдигнах глава и видях, че по конуса се разлива розово сияние.

„Вън!“ — изкрещяха в главата ми.

С два скока излетях в коридора и в същия момент тънкото „з-з-з“ на комара се смени с писъка на ужасен гоблин, след което ослепителен розов лъч се изстреля от тавана и в един миг стопи короната и разруши гробницата.

От стената на стаята се посипа прах и фини каменни отломки, а аз злобно изругах, сещайки се за изгубеното съкровище и за мръсниците, поставили капана. В очите ми танцуваха ярки петна, ушите ми все още пищяха. Благодарение на вселенската си алчност едва не се отправих в светлината. Благодаря на Валдер — мъртвият архимаг навреме ме предупреди за опасността. И не само ме предупреди, но за няколко секунди пое контрола над тялото ми и ме накара да изскоча от стаята.

— Благодаря ти, Валдер — прошепнах аз, но, както можеше да се очаква, в главата ми мълчаха.

Душата на починалия в Закритата територия маг не смяташе за свой дълг да общува за дреболии. Въздъхнах. Валдер не беше казал нито дума, откакто напуснах затвора на Господаря. Архимагът мълчеше вече повече от три седмици и аз бях започнал да забравям за съществуването му. Валдер се появи като винаги неочаквано и както винаги в момента, когато кожата ми я грозеше мно-о-ого голяма опасност. Духът на мъртвия човек, настанил се без да пита в главата ми, невинаги бързаше да помага. Понякога, когато животът висеше на съвсем тъничък косъм, да чакаш помощ от Валдер си беше все едно да чакаш дъжд в пустините на Султаната.

След като преминах през още четиридесет и три зали, се натъкнах на нов капан, за щастие вече активиран. Кратка част от коридора с дупка вместо под. Дъното на ямата с дълбочина около три ярда беше обсипано с остри стоманени шипове. Долу лежеше скелет, през чиито ребра, като издънки на млади дървета, стърчаха шипове. Нещастникът не беше забелязал капана и беше платил за това с живота си.

Проблемът беше в това, че Гарет, уви, не беше бълха. Дори и със засилка не бих могъл да преодолея със скок тези петнадесетина ярда. Истината беше, че на половината полет ще падна в ямата. Задънена улица. Обходен път няма и или ще преодолея ямата, или ще трябва да загубя още един ден, за да се върна назад и вече оттам да търся друг път към Портите.

След внимателно проучване на пропадналия под видях, че в стените имаше широки дълги процепи, където спокойно можеха да се окажат изчезналите плочи. Означаваше ли това, че тук има някакъв скрит механизъм и ако се активира, то плочите ще застанат на местата си и ще затворят ямата, като ми дадат възможност да продължа напред? Напълно вероятно. След още по-внимателно вглеждане забелязах излизащ от тавана правоъгълен блок. Ето че разгадах загадката. Но за мен таванът беше не по-близо, отколкото луната, особено като се отчете факта, че паяжината беше безвъзвратно изгубена. Но все още имах арбалет. Така че се прицелих и натиснах спусъка. Болтът изщрака върху стената до блока, произведе искри и като отскочи, падна в ямата. Добре, ще опитаме по друг начин. Легнах на пода, така че излизащия от тавана блок да се окаже точно над мен, вдигнах арбалета с две ръце и натиснах спусъка.

Дзън-н-н!

Блокът плавно и безшумно потъна в тавана, сливайки се с него в едно цяло. В стената нещо тихо застърга, а след това плочите се показаха от цепнатините и ба-а-авно се плъзнаха една срещу друга. Не ги изчаках да се затворят и да създадат монолитен под — прекалено голяма беше вероятността капанът да се окаже наново зареден. Сkochих върху лявата подвижна плоча и като се стараех да не пропадна в ямата, забързах напред. Успях да стигна до нормална повърхност преди плочите с глухо „п-ф-ф“ да се наместват. М-да-а-а. Сега зад гърба ми имаше абсолютно равен под. Сякаш преди минута не е имало никаква яма.

Още две зали и отново коридор с тесни дълги прорези в стените, само че този път прорезите бяха на нивото на бедрата ми. Пор-редната изненадка, да я погълне мракът! Изстреляният в пода болт не доведе до успех — всичко остана непроменено. Реших да тръгна по друг път и пристъпих до един разбит саркофаг. Наистина не знам кой се беше постарал да разбие капака му, но сега беше лесно да стигна до

останките вътре. Жълтият череп се пулеше насреща ми. Взех го в ръце (предполагам, че на покойника ще му е все едно какво правят с него) и го хвърлих на пода в коридора. От отдалечените прорези изскочиха полукръгли остриета, изсвистяха във въздуха, долетяха до входа, изщракаха и спряха. Ако бях стъпил на пода, веднага щях да бъда нарязан на две малки Гаретчета. Докато остриетата се прибираха в стената и капанът се презареждаше за следващия посетител, аз минах покрай тях и бях готов.

Засега капаните изглеждаха прекалено груби, а това говореше само за едно — всички бяха дело на човешки ръце. Мисля, че елфите и орките биха били много по-изобретателни в начините, по които да изпратят в светлината нежеланите посетители на свещените дворци.

Измина доста време и умората си взе своето. Този път си направих гнездо в ръцете на голям и страховит гаргойл. Трябваше да положа усилия, за да се кача в оформените като чаша каменни ръце, но пък се почувствах все едно съм в пазвата на Сагот. Хапнах половин сухар, свалих си ботушите, сложих чантата под главата си, стиснах заредения арбалет в ръка и заспах като бебе.

* * *

Не знам колко дълго съм спал — под земята времето тече незабележимо. Нито слънце, нито звезди. Трябваше да се ориентирам по глада и умората, и тъй като от умората нямаше и следа, спокойно можеше да се предположи, че съм спал доста дълго. Най-малкото стомахът ми протестиращо куркаше и трябваше да го напълня с другата половинка от магическата храна, за да млъкне за известно време.

От дългото лежане в каменните шепи цялото ми тяло се беше схванало и се изправих с усилие, след което се протегнах и си обух ботушите. Време беше да продължа, до Портите ми оставаше да мина не повече от десет зали. Аз специално бях спрял и поспал, за да пристигна при тях свеж и отпочинал. Първото и второто ниво си бяха направо песен, сериозните изненади ме чакаха по-нататък, в необозримите дълбини. И ако цялото зло на Костните дворци се ограничи до капани и невидимо чудовище, къртещо колони, може да

се каже, че Гарет леко се е отървал. Но интуицията кой знае защо ми нашепваше, че големите неприятности все още ми предстоят.

— Вървим, вървим, вървим, а полза никаква! Разбираш ли, че сме се изгубили в тези проклети коридори?!

Неочаквано прозвучалият глас ме накара инстинктивно да подскоча, макар че дори и да стоях изправен в цял ръст, никой нямаше да ме види. Свитите във формата на чаша ръце на гаргойла бяха великолепно скривалище.

— И всичко това е заради теб! — раздаде се втори глас.

— Заради мен ли?!

— А кой реши да пикае?! Заради теб всички се отдалечиха много и не успяхме да ги намерим! Какъв глупак съм, че останах с теб!

— Не се паникьосвай. Милорд Балистан Паргайд не изоставя хората си.

— Да бе, последните осем часа ни търси толкова упорито — изсумтя вторият.

— Както искаш! Накъде да вървим сега?

— Няма значение! Давай напред. Проклет да е денят, когато влязох под земята!

— Графът обеща да плати по сто златни на всеки.

— На мъртвите пари не са им нужни. А ние вече сме мъртви, всички припаси останаха в Лорг.

Гласовете започнаха да се отдалечават и аз си позволих да подскоча, да се хвана за ръба на чашата и да се измъкна. Двамата воители, облечени в брони и с мечове, уморено се клатеха в посоката, от която съвсем наскоро бях дошъл. Бяха се заблудили, нещастниците. Е, прав им път. След две зали ги чакаше капан, който щеше да ги направи на кървава каша. Значи Балистан Паргайд и Лафреса все пак се бяха добрали до второ ниво. Неприятна новина. Искрено се надявах, че поне са успели да загубят достатъчно хора в залите.

Изчаках воителите да се скрият в края на коридора, скочих долу и побързах по своя си път. Тук той беше прав като улица Нагледна, тоест до първата пресечка можех да вървя съвсем смело. Двете овце, които току-що бяха минали под мен, би трябвало да са активирали всички капани и тъй като бяха все още живи, спокойно можех да заключа, че пред мен няма нито една неприятна изненада. Следващите шест зали преодолях на бегот (за всеки случай, ако на онези двамата им скимне

да се върнат назад). В седмата зала, чиито стени бяха целите в черни отвори за коридорите, водещи във всички посоки, аз се поколебах, порових в картите и влязох в четвъртия от дясната ми страна. Коридорът изглеждаше най-малкото странно — седем крачки и рязък завой наляво, още седем крачки и отново наляво, после надясно, и така продължаваше достатъчно дълго. Като някаква начупена змия, построена от ръцете на безумно дете. Освен това тук беше толкова тясно, че на някои места трябваше като змиорка да се провирам между почти докосващите се стени.

Горещо благодарих на Сагот, когато стигнах до стълбите. Тук ме посрещнаха две каменни статуи. Познати същества — полуптици-полумечки. Интересно, в чий болен мозък се беше родила мисълта за такива образи? Определено няма да е в човешка. Колкото по-надолу се спусках по стълбите, толкова по-високо се издигаше таванът и толкова по-тъмно ставаше около мен.

Стълбите свършиха и аз се оказах в зала. Огромна. Необятна. И абсолютно тъмна. Вече се канех да бръкна в чантата за „светлинка“, но изведнъж подът леко започна да свети и право изпод краката ми пробяга ярко осветена пътечка. Отново магия, но тази поне не заплашваше с мигновена смърт. Пътечката продължи навътре, показвайки пътя, а после спря на далечната стена и тогава на стената се появи голям правоъгълник. До него беше толкова далече, че отначало не разбрах какво е, а когато разбрах... Когато разбрах, от все сърце благодарих на Сагот. Отпред сияеха Портите.

[1] Тук и по-нататък стиховете са на Павел Костин. ↑

ГЛАВА 5

ПРЕЗ ДРЕМЕЩИЯ МРАК

Гръмкото ехо на стъпките ми отекваше в облицования с бели мраморни плочи под, след което като уплашен от светлината прилеп се устремяваше към тавана, където се отразяваше и множеше. Вървейки към Портите по осветената пътечка, започнах да се съмнявам, че плочите под краката ми са направени от обикновен мрамор. Доколкото знаех, в природата нямаше светец мрамор. Бях изкушен да се махна от пътечката и да вървя в сенките, където щях да съм много незабележим, но, мракът да ме отнесе, нали светецата пътечка е била създадена специално, за да могат дошлите тук да минават по нея, и само Сагот знае какво ме очаква, ако направя крачка встрани. Портите приближаваха все по-близо, но аз почти не ги поглеждах. Много повече ме притесняваше това, че плочите, по които стъпвах, след мен потъмняваха и гаснеха. Зад гърба ми пристъпваше мракът. Не беше много приятно усещане. Стените на залата не се виждаха, те бяха някъде там — в черната кадифена мъгла, и бяха недостъпни за светлината, излъчвана от пътечката.

Точно пред Портите поне двадесет плочки светеха в неравномерен полукръг, оформяйки площадка с диаметър двадесетина ярда. Оттам вляво и вдясно от Портите тръгваха два коридора с високи тавани, където блещукаха малки светлини, пръскащи бледа синя светлина, която постепенно преминаваше в мъгла със същия цвят. Къде водеха тези два абсолютно идентични коридора, аз не знаех. В документите от старата кула на Ордена нямаше нито дума за тях.

Да вървят при Неназовимия тези коридори, няха никакво намерение да се занимавам с тях, като ги проучвам, сега в целия свят съществувахме само аз и Портите, извисяващи се на височина седемнадесет ярда над мен. Свалих ръкавицата от ръката си и внимателно докоснах с длан повърхността им. Оказаха се топли, сякаш имаха някакъв вътрешен огън, и в същото време ледени, все едно са били изрязани от монолитен блок тъмен лед. И още — бяха много

гладки. Дори не тръгнах да гадая от какъв материал са направени, но външно той много приличаше на черно непрозрачно стъкло. Готов бях да се обзаложа на печалбата си от сто бъдещи Поръчки, че дори тълпа великани или армия магове да блъскаат по тях, те няма да мръднат. Елфите бяха сътворили нещо невероятно и за който не притежава Ключа, пътят по-нататък беше забранен (представям си как са се вбесили орките, когато са открили, че най-лекият и кратък път към гробовете на техните предци е заключен от елфите за вечни времена).

Сега Портите едва сияеха с тъмносиня светлина, но дори тя не можеше да ми помогне да открия мястото, където едното крило се допира до другото. Стоях в единия им край и като долепих длан до тях, извървах всичките десет ярда до другия край. Ни-що. Абсолютно равна и цяла повърхност, ако не броим изкусно изваяните по нея от майстори скулптори на светли и тъмни елфи образи, разказващи за борбата на техния народ с Първите. Изображенията впечатляваха със своята красота, изразителност и внимание към малките детайли. Ето тук елф, въоръжен със с"каш, е стъпил с крак върху тялото на победения противник. Създаваше се впечатление, сякаш всичко, изобразено от неизвестните скулптори, се случва пред очите ти. Фигурите изглеждаха като живи, виждаше се всеки косъм, всяка малка брънка от ризниците, всяка бръчка в ъглите на очите на вече немладия елф. А ето тук — исполински дъб. Можеше да се види всяко листенце, всяка пукнатина върху дебелината кора. Вързани орки висят от него с главата надолу, а в скосените им очи е застинал вселенски ужас. Отдолу стоят елфи. Много елфи. Доколкото познавах расата на Вторите, те се канеха да приложат върху орките Зеления лист.

Всичко това, разбира се, беше впечатляващо, но на Портите липсваше най-важното — ключалка, в която да вкарам носения от мен Ключ. Очите ми изтекоха да се взирам, два пъти минах от край до край, но не намерих и намек за нещо подобно. Не стига, че окръжаващият мрак на огромната зала и синята мъгла на двата коридора леко ме изнервяха, а сега и с Портите нещо не беше както трябва. Най-досадното, което изобщо не можех да разбера, беше какво така ме смущава още от момента, когато се приближих до тях. Това „нещо“ постоянно ми се изплъзваше, може би защото бях твърде развълнуван, намирайки се пред една от великите легенди на това хилядолетие.

Спокойно, Гарет, спокойно. Хайде трезво да прецениш ситуацията. Ключът е в теб, а той е създаден специално за отключване на тези Порти. Значи той ТРЯБВА да ги отвори, а ти просто трябва да поразмърдаш онова, което се намира в главата ти, и да намериш проклетата ключалка. Опитвах и така, и иначе, и оттук, и оттам... Нищо. Може пък да е някаква елфийска шега — да създадат неотварящи се Порти? Тогава за какъв мрак се надуват и се свързват с джуджетата, за да им направят Ключа? Едва ли ще е за собствено удоволствие, нали? Ако Миралисса беше жива, всичко щеше да бъде много по-лесно и по-просто. Елфийката можеше да знае нещо, което Еграсса не знае. Просто е пазила тайната до момента, в който стигнем до Храд Спайн, но така и не успя да я каже...

Все пак реших загадката. Криеше се във фигурите, изобразени на Портите, и по-скоро в една от тях. В долния ляв ъгъл беше изобразен висок елф. Дясната му ръка се протягаше напред, дланта беше отворена, а в нея, почти невидима заради цвета на материала — стъкло — вдлъбнатина. Дори не вдлъбнатина, а вдлъбнатинка, незабележима сред десетките изобразени в Портите фигури. Размерите на вдлъбнатината съвсем точно съвпадаха с размерите на Ключа.

Измъкнах верижката, на която на врата ми висеше тънкия и изящен ледено-кристален Ключ, и го поставих в ръката на елфа. Ключът примига във виолетово и цялата фигура на елфа за миг засия. От прозрачен Ключът стана с точно същия цвят като Портите. Артефактът на елфите се сля с тях в едно цяло. После точно по средата на огромните порти отдолу нагоре пробяга светеща виолетова линия и Портите бавно и абсолютно безшумно започнаха да се отварят в моята посока. Трябваше да отстъпя назад, за да не ме удари някоя от тях. Нещо тихо изпука в гърдите ми и осъзнах, че връзките, с които Миралисса ме беше свързала с Ключа, се скъсаха. Нищо изненадващо: аз отворих Портите и връзките вече не бяха нужни. Ключът беше свършил своята работа.

— Връзките бяха силни — прошепна Ключът. — Бягай!

Да бягам? Но те все още не са се отворили?

— Бягай! Миризмата на врага! Връзките бяха силни! — прошепна за последно Ключът и замлъкна.

Миризмата на врага? За какво говори?

Подуших във въздуха и усетих слаба миризма на ягоди. Лафреса!

— Убийте го! — извика от тъмното мъжки глас.

Може би понякога лошо съобразявам, може би съм тъп като доралисец, може би не владеем меч, но едно не мога да отрека — когато съм притиснат до стената, мисля със скоростта на мълния, а бягам дори още по-бързо. Не ми вярвате? Е, тогава питайте доблестната стража на Вътрешния град колко пъти са успели да ме догонят. Не мисля, че ще ви отговорят истината, но така да бъде, ще ви кажа сам. Все още на никой не се е удавало да ме хване (с изключение на онзи паметен случай, когато самият барон Фраго Лантен се зае и впоследствие получи сегашната си Поръчка).

Когато граф Балистан Паргайд изкрещя заповедта си, аз вече се намирах далеч от Портите и с всички сили се носех по левия коридор. В далечината някой крещеше, че трябва да ме настигнат, а други настояваха да спра веднага или ще стане по-зле. Естествено, няха никакво намерение да спирам. За мое щастие отрядът, който ме чакаше в засада да отворя Портите, беше без арбалети, в противен случай вече щях да съм се отправил в светлината. Сега им оставаше само едно — да ме настигнат и да ме накълцат. Естествено, аз няха намерение да вземам участие в толкова неприятна процедура, и чувайки зад гърба си гласовете на преследвачите, се понесох още по-бързо напред. Имах леко предимство пред чакалите на Господаря — хукнах много по-рано от тях, а и да бягах с меч и ризница си е доста по-трудно, отколкото без тях.

Аз се носех по безкрайния коридор, облят от синя светлина, молейки се на Сагот само за това да ме дари с пресечка, за да объркам преследвачите си. За съжаление, по пътя нямаше нито едно разклонение, единствено стените на коридора се отдалечиха настрани, таванът се издигна и всяка втора синя светлинка угасна. Стана още по-мрачно, видимостта се влоши, създаваше се усещането, че бягам в призрачен свят, окъпан в плътна синкава мъгла. Синята светлина предизвикваше усещане за нереалност на случващото се, сякаш бях попаднал в илюзорния мираж на сън, който изобщо не иска да свърши.

Фш-ш-ш... Фш-ш-ш... Ф-ш-ш-ш...

Светлинките под тавана прелитаха над мен като ярки размити петна. Подът тук, както и в залата с Портите, беше облицован с бели мраморни плочки със златни жилки, но, за щастие, не светеше. Тропотът на преследвачите, въпреки, както и войнствените им викове,

се чуваше прекрасно. Идиотите все още не бяха разбрали, че да викаш в място като Храд Спайн е опасно за здравето. Имах преднина и си позволих да погледна назад, за да преценя шансовете си за оцеляване в днешната гонка. Коридорът беше зает с гъста синя мъгла и видимостта беше не повече от петдесет крачки. А аз се бях откъснал на доста по-голямо разстояние, така че в полезрението ми не се виждаше никой.

Нямах време да му мисля — псетата на Балистан Паргайд всеки момент щяха да са тук и тогава само чудо можеше да ме спаси. По стените на коридора имаше широки бордюри, от които ме се зъбеха каменни гаргойли, всеки висок два човешки ръста. Скулпторът беше изобразил съществата абсолютно еднакви — на всички главите им представляваха човешки черепи, а ръцете им бяха неестествено дълги и с по три пръста. Гаргойлите се надвесваха над пътеката и изглеждаше сякаш всеки момент някоя скулптура ще оживее и ще скочи долу. Това, което бях замислил, спокойно можеше да се получи.

Скочих на бордюра, стъпих на бедрото на гаргойла, надигнах се, вкопчих се в шията на статуята и се скрих между гърба и стената на коридора. Великолепно място. Първо, едва ли преследвачите ще тръгнат да гледат нагоре. Второ, не се виждах, и трето — аз самият перфектно виждах всичко.

За миг ми се стори, че каменният гръб на гаргойла едва забележимо потръпна. Пълна глупост, естествено, в тази синя мъгла всичко можеше да ти се привиди. Посегнах зад гърба си, извадих арбалета и зачаках гостите.

След десет дълги, но не и изтощителни секунди преследвачите се появиха. Граф Балистан Паргайд беше изпратил четирима. Тези воители изобщо не се различаваха от онези двамата, които се бяха изгубили в лабиринта на второ ниво. Брони, мечове и свирепост желание да догонят някой си Гарет, който преспокойно (лъжа) изчаква опасността на гърба на статуя. Както си и мислех, момчетата изобщо не си правеха труда да се оглеждат. Всичките им усилия бяха насочени да викат и да размахват мечове. Четворката притича покрай моето укритие и с победоносни викове се скри в синята мъгла. Е, нека си тичат, бягането, както казват, е полезно за здравето. А аз по-добре да поседя тук и да изчакам, докато се натичат и се отдалечат още повече.

Как майсторски само ме изпързала тази Лафреса! Макар че всъщност сам си бях виновен — за пръв път подцених опасен противник. Хем знаех, че тя не е случайна фигура в играта на Господаря, а освен това е силна магьосница! Така че нищо изненадващо, че е успяла да намери пътя към Портите и да избегне капаните, а също така и да ми подготви приятно посрещане. Дори няма да предполагам как се е досетила, че и аз ще стигна до Портите, но заключенията слугинята на Господаря ги беше направила съвсем правилно. Без Ключа тя не можеше да отключи Портите, затова ѝ оставаше само едно — да изчака, докато тъпака, свързан с Ключа, не отвори Портите за нея. Аз постъпих точно както е очаквала, и тогава вече в играта са се включили хората на Балистан Паргайд, жадуващи за кръвчицата ми. Да, вярно, около Портите витаеше слаб аромат на ягоди, който ме смущаваше, но аз не му обърнах внимание и ако не беше магическият ключ...

Дълъг и с нищо несравним вик на болка и ужас разтърси коридора, карайки ме уплашено да хлъцна. Неспокоен миг на тишина, а след това още един задавен вик. И още един. Косата на главата ми се размърда и се изправи. Колкото се може по-силно се притиснах към гърба на гаргойла, опитвайки се да се разтвори във въздуха.

— Спаси ме, Сагра! Спаси ме, Сагра!!! А-а-а-а!!! Спаси ме, Сагра!!!

С тези викове и молби от мъглата изскочи мъж. Единственият от четворката, която ме преследваше. Човекът беше хвърлил меча си и с всички сили се носеше обратно към залата с Портите, като призоваваше Сагра на помощ. Както и следваше да се очаква, богинята на войната не откликна на призива на човека. Затова пък откликна някой друг. Гаргойлът, намиращ се от другата страна на коридора точно срещу мен, завъртя глава към виковете на воина. Първоначално дори си помислих, че е оптическа измама, предизвикана от странната светлина, изпълнила коридора, но ето че пръстите му мръднаха, раменете потрепнаха, а когато човекът притича под оживелия гаргойл, каменното чудовище пъргаво скочи от бордюра и с цялата си тежест се стовари върху му.

Пляк!

От човека остана мокро място, той дори не разбра какво го уби. Дългите каменни ръце на чудовището хванаха тялото за краката,

размахаха го и удариха главата в бордюра. Раздаде се звук на счупен орех. Камъкът се оцвети в тъмно. Все така мълчаливо гаргойлът се върна на мястото си и застина в предишната си поза, превръщайки се в безжизнен камък. Сякаш никога не е била онази ужасна картина, която видях преди миг. Опитах се да успокоя бясно блъскащото си сърце, но беше извън силите ми. Да ме пази Сагот, но не можех да откъсна поглед от чудовището, убило човека! Но съществото не мърдаше и не показваше признаци на живот. Да бе, вече не можеш да ме заблудиш!

Гърбът на гаргойла, зад който се криех през цялото това време, отново едва забележимо потръпна. Стига, сторило ми се е... Или НЕ ми се е сторило? Спрях да дишам. Главата на каменната шия започна да се движи...

Аз казах ли, че когато е притиснат до стената, старият Гарет съобразява по-бързо от мълния? А, да, казах! А случайно не казах ли, че и бягам много бързо? И това ли казах? Тогава защо по време на цялата тази работа успях да го забравя?!

И така, сега с всички сили се носех към залата с Портите, а някъде зад гърба ми гаргойлът се пробуждаше от дългия си сън. Разбира се, няхах никакво намерение да чакам пренеприятния момент на пълното пробуждане на каменното чудовище, така че тичах като за последно, преди да успее да ме хване.

Фш-ш-ш... Фш-ш-ш... Ф-ш-ш-ш...

Сините светлини се сливаха в дълги линии. Сега бях в обратна посока. Да вървят в мрака Лафреса и Балистан Паргайд с неговите хора! Ще се промъкна някак! В залата с Портите имах поне някакъв шанс, макар да трябваше да разчитам на изненадата и малко късмет, но пък да бягам в обратна посока означаваше гарантирано да отида в светлината. А и в главата ми се въртеше една глупава идея: изскачам при Портите, при което гаргойлът спокойно би могъл да насочи драгоценното си внимание към някой от хората на Паргайд и да забрави за мен. Малко егоистична постъпка, но ефективна, спор няма.

По коридора се чуваше стържене на каменни нокти. Нещо голямо и много недружелюбно се носеше след мен. Увеличих скоростта, за да не се окажа в каменната прегръдка на преследвача. Един гаргойл пред мен се изправи и започна да слиза от бордюра, но аз вече прелитах покрай него, без да давам време на поредното оживяло творение на мрака да се опомни. Изходът от коридора вече беше

съвсем близко, когато трета твар ми прегради пътя. Гаргойлът с горящи сини въглени вместо очи беше застанал точно на пътя ми. Да спирам сега щеше да е огромна и непростима глупост, така че аз паднах на каменния под, плъзнах се по корем по мраморната плоча и минах между краката на създанието. То изобщо нямаше време да разбере какво става. Скочих на крака и хукнах. Зад гърба ми се раздаде ужасен рев — преследващото ме чудовище не беше успяло да спре и се беше врязало в гаргойла, под който така ловко се бях промушил.

Коридорът изплю моя бързонога милост обратно в залата на Портите. Светец под в близост до Портите. Мрак в останалата част на залата. И никой друг. Така си и мислех: Балистан Паргайд не е имал намерение да чака, докато хората му ме убият, и беше тръгнал към трето ниво, нали за негов късмет един идиот му беше отключил Портите. От коридора се чу сподавено разочаровано стенание. Обърнах се.

Окъпан в лъчите на синята светлина, на границата на коридора и залата стоеше гаргойлът. Стоеше и ме гледаше. Гледаше ме с безсилната ярост на някой, който не може да получи плячката си, принадлежаща му по правото на силния. По правото на пазача. Секунда се гледахме, след което гаргойлът се обърна и тръгна обратно, без да посмее да прекрачи в синята светлина.

Изпухтях облекчено и се опитах да възстановя дишането си. Неслучайно в дневника на убития гвардеец пишеше, че синята светлина носи смърт. Уф! Така без време може да си отиде човек. Кликли ме предупреждаваше. Гоблинът често се подиграваше и казваше, че ако оцелея в Костните дворци, ще ги запомня най-вече с бягане. Бягаш от едно. После бягаш от друго. След това от трето. „Удивително“ нещо бяха тези Костни дворци!

Едва не пропуснах момента, в който Портите започнаха да се затварят. Всичко ставаше абсолютно безшумно и когато забелязах магическите порти, те вече бяха затворени на една четвърт. Да не се мотая повече тук! Втурнах се към тях, трескаво търсейки фигурата на елфа, в чиято ръка оставих Ключа. Портите продължаваха безмилостно да се затварят. Мрак! Ключът ми трябваше! Еграсса ще ме откъсне главата, ако се върна без елфийската реликва! Мрак! Мрак! Мрак! Мрак! Да ми изядат мозъка демоните на бездната дано! Дланта

на елфа беше абсолютно празна! Проклетата Лафреса беше взела Ключа!

Не беше сега моментът да проклинам — отворът между Портите застрашително намаляваше и аз се втурнах напред. В противен случай, за да стигна до трето ниво, ще трябва със зъби да изгриза дупка в Портите.

Успях. Заплахата от премазване между движещите се Порти ме накара да се размърдам и аз изскочих от другата страна буквално като тапа от бутилка пенливо вино. Портите безшумно се затвориха зад мен, свеждайки до нула шанса ми да се върна по същия път. Сега или ще трябва да отнема ключа от Лафреса (което си е малко вероятно), или ще трябва да премина през бездната на ужасите и да намеря друг изход (което си е още по-малко вероятно). Оставаше ми един-единствен път — напред и само напред, надявайки се, че някоя добра душа ще светне магьосницата и аз ще сваля Ключа от тялото ѝ.

Притиснал гръб към гладката черна повърхност, аз се взирах в тъмнината. Пред самите Порти все още имаше някаква слаба светлина, но нататък... След трийсет крачки вече нищо не се виждаше. Плътен кадифен мрак. Стоях на едва осветена гранитна площадка с ширина малко по-голяма от тази на Портите и дължина около петнадесет крачки. Цялата площадка беше осеяна с огромно количество кости. Отляво и отдясно подът преминаваше в стени на пещера, потънала в мрак. Таванът не се виждаше, беше прекалено, направо чудовищно висок и отсъствието на ярка светлина надеждно го скриваше от очите ми. Отпред площадката с неравни, назъбени краища се свиваше в бездна, пълна с празнота. Изглежда Портите ме пуснаха в невероятно огромна естествена пещера, открита от строителите на Храд Спайн преди хилядолетия. Трето ниво беше много по-ниско от мястото, където се намирах сега, и към него водеше каменен мост, който започваше от магическите порти и завършваше някъде там. Ще трябва да прекося пещерата по моста пред мен. М-да... Не много обнадеждаваща перспектива, особено като се отчете, че мостът е само четири стъпки широк и няма каквото и да е подобие на парапет. Ако падна, ще си летя надолу, докато не умра от глад. Не навреме пробуденото ми любопитство ме накара да вдигна от камъните нещо, което преди е било раменна кост, и да го хвърля в бездната. Веднага съжалих за моментния си импулс — знае ли човек кого може да

притесни хвърлената кост. Съжалих, но да броя не забравих — поне да разбера дълбочината на бездънната пещера. Престанах да броя на деветдесет и три, осъзнавайки, че няма да чуя нищо. Дори и да падне вече костта, разстоянието ще е твърде голямо, за да чуя звука от удара.

Минаха повече от петнадесет минути от затварянето на Портите и беше време да тръгвам, оставяйки за известно време мислите как ще се измъквам обратно. Сега просто протаках и не бързах да стъпвам на моста. Готов съм да заложа цяла златна, че мостът е по-дълъг от живота на огр, а в същото време не виждах никакви опори под него, които да го поддържат. На какво се държеше цялата тази тежест? Каква магия беше заставила камъка да се превърне в тесен мост? А и слугите на Господаря все още можеха да са някъде наблизко, а срещата с тях на платформа с ширина четири стъпки ще е фатална за здравето. Лафреса, Балистан Паргайд, Бледния и още сума ти хора. Мисля, че те като никога ще се радват да ме видят. От една страна, натъкна ли се на тях, неприятностите са гарантирани. От друга страна, ако ги изпусна сега и се изгубят в лабиринта от дворци и зали, тогава и за Ключа мога да забравя. Както и за шанса да се върна от дълбините към слънчевите лъчи. Нямаше какво да му мисля! Трябва да се действа! Как се казваше там в стиха-загадка?

*А нататък — върви де! През отворените Порти
В покоя на залата на Заспалия шепот иди.
Тук мозъкът човешки, и елфийски, и оркски
В безумие гасне... Ще угасне и твоят.*

Много обнадеждаваща перспектива, особено като се има предвид, че Портите изобщо не са отворени, а до залата на Заспалия шепот ми предстои дълъг многодневен път по тясна каменна ивица, протегнала се между мрака и бездната.

Отхвърлих колебанията си, запалих „светлинка“ и като стъпих на моста, продължих напред. Опитвайки се да вървя в средата и да не поглеждам надолу, аз държах магическия фенер на една ръка разстояние и тайно се надявах, че моята светлина няма да привлече вниманието на недружелюбни личности, каквито спокойно биха могли да живеят тук. Мостът беше прав като струна и като цяло нямаше

проблем да се върви по него, просто трябва да забравя къде бях захвърлен и да не приближавам до ръба. Тишина и мрак. Мрак и тишина. Как бих описал Костните дворци, ако изхвърля думите мрак, тишина и полумрак? Никак. Защото Храд Спайн е точно това — подземен мрак, тишината на древните гробове и полумрак, властващ в мрачните зали, понякога незнайно как осветени.

Сега с всяка частичка на тялото си усещах неизмеримия натиск на мрака, тишината и няколкото левги камъни, земя и Сагот само знае какво още. „Светлинката“ едва-едва успяваше да прогони мрака и осветяваше моста на не повече от седем крачки напред и седем крачки назад. Съвсем недостатъчно, и аз се чувствах като самотна буболечка, озовала се в пазвата на демон. Мостът имаше едва забележим наклон и постепенно се спускаше надолу и все по-надолу. Тук беше по-хладно, отколкото на предните две нива, но в коридорите и залите често се усещаха незнайно откъде взели се мимолетни въздушни течения, докато в пещерата нямаше и най-малък полъх.

Далеч, далеч напред се появи бърза серия млечнобели светкавици. Оттук примигванията изглеждаха като мигане на миниатюрни нажежени песъчинки. Но това се оказа напълно достатъчно, за да спра като вкопан и да стисна „светлинката“ с двете си ръце, така че светлината му да не се вижда. Сега лъчите едва пробиваха през пръстите ми и осветяваха ръцете и лицето ми с бледорозова светлина. Още една поредица от млечнобели искри. Оттук до тях имаше повече от хиляда ярда. Три дълги изморителни минути аз сляпо се вглеждах в мрака, но избухвания повече не се появиха. Каквото и да беше намислила Лафреса (а аз бях сигурен, че това е нейна работа), всичко приключи. Седнах, кръстосах крака и за всеки случай изчаках още десет минути, оставяйки отряда пред мен да се отдалечи. Това не беше излишна предпазливост, въпреки че слугите на Господаря не подозираха за присъствието ми и вярваха, че съм останал някъде зад Портите. Аз изобщо не се притеснявах, че са видели светлината на „светлинката“ — прекалено голямо беше разстоянието между мен и компанията на Балистан Паргайд. „Светлинката“ в сравнение с блясъците от магията на Лафреса беше все едно да сравняваш жар от огнище с пламъците на горски пожар.

Около двацет минути по-късно чух тих равномерен тътен. Така жужат разтревожените пчели в кошера, така бучи водата, когато пада

от голяма височина. Но до източника на странния шум трябваше да се върви доста и аз вървах, вървах и вървах. Все по-надолу, по-надолу и по-надолу. Правият мост, незнайно как оцелял през хилядолетията, едва забележимо се спускаше, вече бях на около триста ярда по-ниско от Портите. Колкото по-дълго вървах, толкова по-силен ставаше неизвестният тътен.

Тялото на един от воините на Балистан Паргайд лежеше напърно на пътя, цялата повърхност на камъка бе щедро залята с прясна кръв. Главата на покойника липсваше. На моста също не я виждах, от което заключих, че е паднала в бездната. Нямаше смисъл да се чудя защо човекът е загубил главата си. Явно твърде разпаленият граф я е отсякъл от небързащ да изпълнява заповедите слуга. Вярно, това не подходеше особено на Паргайд. Не беше в негов стил. По-скоро тук се беше развихрил приятелчето ми Бледния. Мръщейки се като от зъбобол, аз стъпих в кръвта и прекрачих мъртвеца. Сега ще трябва да потърся вода, за да си измия обувките. Много същества надушват мечтания аромат на кръвта от цяла левга и нямаше смисъл излишно да привличам вниманието им към себе си.

Хвърлих неволен поглед към мъртвеца и замръзнах. Що за меч беше отнесъл главата на нещастника? Ако е било меч — ще да е бил най-тъпият в целия свят. Разрезът се оказа неравен, кожата висеше на парцали, месото на места беше като откъснато, прешлените... Всичко беше раздърпано, сякаш някой просто ей така беше откъснал главата на мъжа. Наведох се над тялото и поднесох отгоре му „светлинката“, за да разгледам по-добре раната. Точно това ме спаси.

От мрака изскочи нещо, изсвистя над мен и отново изчезна в тъмното. От изненадата едва не паднах от моста. Изправих се и се огледах, размахвайки уплашено „светлинката“ наляво и надясно в отчаян опит да разпръсна тъмнината. Този път чух шума на крилата и навреме отскочих встрани. Ужасните нокти, канеци се да ми откъснат главата, загребах въздух. Съществото издаде разочарован писък и отново се скри в мрака. Аз хвърлих източника си на светлина на моста и като седнах на земята, трескаво започнах да издърпвам арбалета. Арбалетът, разбира се, не ти е магията на Лафреса...

Сега то ме нападна отгоре, надавайки победен писък. Бързо се претърколих встрани, почти падайки от моста. Съществото отчаяно запляска с крила, за да не се блъсне в твърдата повърхност, и аз

незабавно стрелях. Естествено, пропуснах, а създанието се плъзна някъде надолу.

Докато се разправях с първото, второ същество се появи в кръга на светлината и аз трябваше да скоча напред, за да избегна срещата с ноктите му. Отново разочарован писък. Само си представете какво е да правиш акробатични скокове на тясна площадка. Мястото едва-едва стигаше да се размина с летящите твари. Грабнах „светлинката“ и хукнах напред, надявайки се, че създанията ще ме оставят на мира. Да бе! Мечтател!

Шумът на крила зад мен ме предупреди за приближаването на преследвача. Плъснах се на моста и създанието прелетя над мен, усетих полъха на крилата му. Преди да излезе от кръга на светлината, вторият ми болт се заби в него. Съществото изпищя болезнено, падна на моста и започна да блъска с крила. Забравяйки за мен, второто същество се стовари върху доскорошното си приятелче и започна да къса огромни парчета месо от него. Без да се замислям, аз извадих два къси болта, поставих ги в арбалета, издърпах лоста, опъващ тетивите, прицелих се и ги вкарах в главата на съществото. То незабавно издъхна, за което побързах да изкажа на Сагот горещата си благодарност.

Всъщност летящите същества не бяха чак толкова големи. По-скоро приличаха на прилепи, с дълги ципести крила, малки тела, глава с извит като подкова нос, големи уши и огромни черни очи. Затова пък ноктите на задните крака спокойно можеха да се конкурират с големи кинжали. Всяко създание на размер беше колкото средно голямо куче. Но най-изненадващо беше, че прилепите се оказаха най-обикновени живи същества, без никакъв магически примес. Зачудих се с какво ли се хранят, когато по моста не минават хора? В края на краищата, не всеки век ще имат късмета да откъснат главата на нищо неподозиращ пътешественик?

Мръщейки се гнусливо, аз изритах двете създания в бездната и забързах напред, стиснал арбалета в ръка. Предполагам, че Лафреса се беше развихрила тук и по-голяма част от пърхащите в непрогледната тъмнина гадинки вече бяха изпържени, но нямаше смисъл да се задържам повече, знам ли колко от тях са оцелели и дали няма да им се прииска прясно месо. Така че отново закрачих по моста с мисълта, че и той все някога ще трябва да свърши.

* * *

Бученето се превърна в гръмотевично бумтене, бумтенето се смени с грохот, грохотът премина в рев. Във въздуха витаеше свежест и почти неосезаем воден прах. Сега вече знаех какво имаше пред мен. Водопад. Нямах нито време, нито желание да разбера откъде се е взел. Много неусетно започна да просветлява. От призрачната тъмнина се появиха стени. Те съвсем слабо сияеха с мъртвешка бледозелена светлина. Стените на пещерата се приближиха, някъде високо-високо заискри неравен таван. Ревът стана неописуем, стените се приближиха още повече, от моста до тях имаше около четиридесет ярда. Влагата, увиснала във въздуха, покриваше дрехите с роса и охлаждаше кожата. От тътена на падащата вода главата ми заплашваше да се разцепи. Мостът стана мокър и камъкът блестеше в светлината на „светлинката“. Слава на Сагот, че тук не е хлъзгаво, иначе като нищо ще се зазяпам и ще полетя надолу. Още двеста ярда и ето ги и тях — водопадите. От лявата и дясната стена се появиха огромни, поне трийсет ярда големи, гротескни глави на полуптици-полумечки. Устите им бяха широко отворени и от тях с рев изригваха потоци вода. Водопад отдясно и водопад отляво. Черната вода, едва различима в светлозелената светлина, царяща в пещерата, ревеше, бушуваше и се носеше някъде надолу. Изравних се с главите в стените и само за няколко секунди станах мокър до кости (и глух също). Откъде тук вода? Някакъв подземен приток на Иселина или нещо съвсем различно? Веднага си спомних легендата за Реката на мъртвите, течаща в мрачните дълбини на земята и пренасяща душите на грешниците в мрака.

Сагот! Когато минах покрай ревящите като сто хиляди демона бездни на водопадите, ме беше страх, че или ще оглушея завинаги (да се защитя с тапи за уши изобщо не се сетих), или ще ме отнесе водната стихия. Изглеждаше, че само да протегна ръка и ще докосна някой от двата водопада. А и главите на птицемечките, които за пореден път виждах, заплашваха да поразят натрапника или поне да го изплашат до подмокряне. Впрочем моите гащи вече си бяха мокри, както и всичките ми други дрехи.

Водопадите на подземната река останаха назад, изпращайки ме със затихващо бучене. Стените отново се отдръпнаха, бледозелената им светлина угасна, приканвайки тъмнината да се върне (последната не пропусна да се възползва от поканата и веднага се появи).

Ако ще мракът да ме отнесе, но бях зверски уморен и затова реших да похапна, разполагайки се директно на моста. Същевременно трябваше да се съблека и да изцедея мокрите си дрехи. Бях настроен и леко треперех след неволното къпане в пръските на водопада. После, привел вече гардероба си в повече или по-малко изряден вид, трябваше да обърна внимание и на стомаха си, при което го дарих с доволно мокър сухар. „Светлинката“ примигна за последен път и угасна. Изругах и запалих нова. От колко време се спусках по моста? По мои сметки бяха минали почти три дни, откакто влязох в Храд Спайн, а все още бях някъде между второ и трето ниво.

След кратката почивка продължих. По това време мостът престана да бъде прав и започна да се върти в спирала, ускорявайки спускането ми. Изведнъж спиралата прекъсна. Нямаше мост. По-точно имаше, но чак след два ярда, а между двата ръба нямаше нищо. Трябваше да отстъпя назад и да щурмувам малката пропаст със скок. Миг, и мярналата се под мен бездна отстъпи място на твърда повърхност. Още на пет места мостът прекъсваше, но самите прекъсвания бяха широки не повече от половин ярд и аз с лекота ги преодолявах. Много странно, че мостът е прекъснат, но още по-странно беше, че отделните части си висяха във въздуха без никакви подпори, все едно са заковани с невидими пирони.

След цяла вечност стените се събраха отново, мостът направи последен завой и пред мен се появи изходът или по-скоро входът към трето ниво.

* * *

Зала. Думи не мога да намеря да опиша какво освети „светлинката“. Трябваше само да дам съответната заповед и кръгът на светлината се разшири до четиридесет стъпки (всичко се виждаше съвършено ясно, но животът на магическия фенер се съкращаваше до няколко часа). Видяното досега от мен в Храд Спайн изобщо не

можеше да се сравнява с първата зала от трето ниво — пред мен лежеше нивото на елфи и орки, човешки ръце не бяха участвали в създаването му. Къде е напуканият камък? Къде са базалтът и гранитът? Къде са обикновената архитектура и непретенциозната декорация на стените? Къде се дянаха грубите статуи и едва изсечените ковчези? Всичко това остана горе, а тук... Тук имаше потресаваща и с нищо несравнима красота.

Залата беше цялата в черно, примесено с яркочервено. Много красиво съчетание, ако се вгледаш внимателно. Черни стени с червени ивици и петна, изящни черни полуарки с червени орнаменти, много приличащи на оркски букви, таван, по който червени линии и жилки се сливаха помежду си в изображение на огромна паяжина. Подът беше облицован с черни матови плочки със същите червени жилки, както на тавана. Между всяка плочка имаше тънък червен междинен слой. Светлината, падайки върху червеното, караше залата да искри и придаваше на това място свършено магически и приказен вид.

В гърдите ми неприятно натежа и аз осъзнах, че съм спрял да дишам от момента, в който бях влязъл в залата. Наистина се озовах в Дворците, славата за тяхната красота се носеше из цяла Сиала и дори гномове и джуджета са идвали в Храд Спайн, за да се им насладят. Но тези времена отдавна бяха потънали в забвение заедно с Епохата на Постиженията. Храд Спайн престанал да бъде безопасен, пътят до него бил изоставен и вече рядко някой се решавал да дойде тук. Елфи и орки, джуджета и гноми, хора и гоблини. Всички те помнят какво се крие под зеления балдахин на Заграбските гори, всички разказват на внуците си легенди, предания, митове и истории от миналото величие на подземните дворци. Откакто на ниските нива се пробудило злото от костите на огрите и още незнайно кой, всичко си отишло, всичко загинало, всичко изчезнало.

По някаква причина на трето ниво цареше непрогледна тъмнина. Нямаше ги вече станалите привични магически светещи стени и ако не бяха „светлинките“, щях да се придвижвам през залите като сляпа къртица (с единственото уточнение, че за разлика от къртицата аз нямаше да стигна далече). Стъпките ми почти не се чуваха, но въпреки това аз се стараех да вървя предпазливо и намалих светлината до нейната обичайна сила. Нямаше смисъл да се правя на слънце, момчетата на Балистан Паргайд можеше да се окажат наблизко.

Черно-червената зала се смени с абсолютно същата, а от нея имаше три прохода към други три зали, напълно еднакви с първата. А от тях към още три. И така до безкрайност. Лабиринтът по своята обърканост не отстъпваше на горните нива.

Навсякъде, във всяка зала замръзналата черно-алена красота се мяркаше за миг в края на светлината на фенера и отново изчезваше, потъвайки в мрака. Застинала колона там, изящна арка тук. Колко ли зали видях за тези часове? Ако нямах картите от изоставената кула на Ордена, отдавна щях да съм се загубил в този сложен лабиринт. Предполагам, че точно това се беше случило и с изпреварилите ме с около час и половина слуги на Господаря. Ако не беше присъствието на Лафреса, веднага щях да запиша момчетата като кандидати за пътници към мрака. Но синеоката жена с някакво вътрешно усещане, без да има никаква карта, намираще правилния път в лабиринта на Костните дворци.

Всяка зала на трето ниво представляваше огромен гроб. На трето ниво се намираха най-пресните погребения на елфи и орки. Тук са погребвали в последните години на Мъртвото примирие, което и двете раси запазили в продължение на хилядолетия. По време на примирията нито Първите, нито елфите са посягали един на друг в Костните дворци, но на всичко все някога му идва края. Проляла се кръв и примирията се разпаднало. После елфите сложили Портите и така блокирали лесния път на Първите (както и на самите себе си) към гробовете на предците.

За разлика от хората старшите раси не слагали надгробни плочи, а просто зазиждали своите мъртъвци (или прахът им) в стените, и то така, че клетките на гробовете не се забелязвали и който не знаел за тях, никога дори не би предположил, че зад изкусната мазилка, или рисунка, или колона лежат костите на починали преди столетия, че дори и преди хилядолетия орки и елфи.

* * *

Трето ниво, после четвърто. И всичко това в пълна, абсолютна тъмнина. Бях в Храд Спайн вече шест дни. Ядях, спях и продължавах нататък. Минавах през зали, коридори и галерии. Все по-надалече, все

по-надълбоко... И навсякъде ни една душа. Нищо плашещо или зъбато. Каквито и същества да бяха живели тук преди векове, явно отдавна бяха починали или отишли на по-дълбоките нива. Нито едно видимо присъствие на човек или каквото и да е друго създание.

Само на четвърто ниво се натъкнах на зала с нещо малко по-различно от всичко, видяно през последните два дни. Тук липсваше безкрайното спокойствие — съвсем осезаемо лъхаше на смърт. Стените на залата бяха покрити с материал, наподобяващ дъбова кора, таванът — от преплетени каменни клони, а подът — замръзнала в мрамор трева. Ухаеше на странно съчетание от рози, канела, кардамон, джинджифил, шипка и гнилоч.

Мъртъвци. Много, повече от три дузини. Сега представляваха скелети, покрити с жълта, подобна на пергамент кожа, в стоманени брони, преливащи в небесносиньо, и с криви мечове — с'каш. Елфи. В центъра на залата останките бяха особено много. Светлината на моята „светлинка“ изтръгна от мрака лежащ на една страна ковчег от черен заграбски дъб. Ковчегът беше обърнат с дъното към мен. Стараейки се да не притеснявам костите на починалите елфи, аз заобиколих през залата, за да видя кой лежи в ковчега. Вероятно когато елфите са били нападнати изненадващо, тези, които са го носили, са го изпуснали и при удара в пода ковчегът се е отворил. Елфите са се изправили да защитят мъртвия, но самите те са загинали. От гледна точка на повечето хора, да умираш заради мъртвец си е най-глупавата постъпка, но за елфите всичко е съвсем различно. За глигестите същества думата „Дом“ и думата „Род“ са много по-ценни от собствения живот. Капакът на ковчега беше излетял на цял ярд встрани и покойникът наполовина се беше изсипал от последния си пристан. Чудя се дали духът на елфа е видял как умират онези, които са го носили? На главата на елфа имаше корона. Латинен обков и черни диаманти, редуващи се с изкусно изработени рози от потъмнено сребро. Пред мен лежеше владетелят на някой от тъмните елфийски домове. Хвърлих бърз поглед на доспехите на лежащия вляво от мен воин — върху нагръдника му беше гравирана Черна роза. В една от книгите в Кралската библиотека имаше кратка история за опит отпреди четиридесет години да се закара тялото на починал владетел до дванадесето ниво. Тъмните не успели, прекалено яростно са били притиснати, и елфите оставили тялото на владетеля си на четвърто

ниво, а те самите се оттеглили, понасяйки огромни загуби. Само една съвсем малка част от близо двеста влезли под земята тъмни успяла да се измъкне от Костните дворци.

Странно е всичко това. Много, много странно...

Какво е странното? Това, че са убили елфите без проблем, както, между другото, и втората експедиция на крал Сталкон, а мен най-безсрамно ме игнорират. Не че се оплаквам — за мен е най-добре да не срещам никой — но все пак липсата в по-ниските нива на повече или по-малко ужасните същества, за които толкова обича да разказва мълвата, ми навяваше неясни страхове. Къде са се дянали?

Стоп! Това вече не е моя работа! Ако ще и в мрака да са се провалили, главното е, че не ме закачат.

Сагот само знае какво ме подтикна, но направих (дори и по моите стандарти) глупава постъпка. Приблжих до останките на краля, положих ги обратно на мястото им, след което се напънах и претърколих внезапно натезалия ковчег в нормалното му положение. По време на тези манипулации короната, стояла повече от четиридесет години на главата на мъртвия крал, падна на пода. Вдигнах я и на светлината черните диаманти изведнъж заиграха и заживяха нов живот. Не можах да потисна възкликанието на неволно възхищение. Сагот! Тази игра, тези преливания бяха изключително красиви. Представям си какво ще стане, ако изкарам камъните на слънчева светлина. Короната на второ ниво, която беше разтопена от падналия от тавана лъч, по никакъв начин не можеше да се сравни с короната на главата на Дома на Черната роза. Нима може да се сравнява конско изпращане с нектара на боговете? За няколко секунди застинах, борейки се със собственото си „аз“. Част от мен предлагаше да взема безценната вещ, нали на мъртвеца тя вече не му трябва, а на мен ще ми донесе баснословни пари. Но другото ми „аз“ пронизително призоваваше към благоразумие и към факта, че още никой не е успял да ограби елф от управляващо семейство, без значение дали е жив или мъртъв.

Този път алчността разочаровано въздъхна и отстъпи. Мракът да ме отнесе, да вървят при Сагот тези диаманти! Елфите са отмъстителни дори след смъртта. Аз без никакво съжаление за извършваната глупост внимателно поставих черния обръч на главата

на мъртвеца. Почивай в мир, кралю, и забрави, че неволно те обезпокоих.

Погледът ми попадна на с'каш с нефритена дръжка. Острието се търкаляше на земята пред мен. Наведох се, за да го вдигна, и металът с вълнообразна шарка смътно проблесна в светлината на магическия фенер. Острие, достойно за господаря на дома. Поставих кривия меч на елфа на гърдите му, в ноздрите ме блъсна едва доловимата миризма на дива роза. Сгънах ръцете върху дръжката на меча. Първо лявата, после дясната. Но дясната китка на мъртвия внезапно се огъна и дланта му легна върху моята, след което се отпусна, обливайки ме в хлад. После ръката на елфа падна върху с'каша, преди да се досетя уплашено да измъкна своята. Дръпнах я и я притиснах към себе си, все още не вярвайки, че така леко съм се отървал. Мъртвият елф ме държа само за част от секундата, но ръката му все още ме изгаряше с леденото си докосване. Отстъпвайки уплашено от гроба, с крайчеца на съзнанието си отбелязах, че инстинктивно съм стиснал юмрука си, в който мъртвецът беше успял да сложи нещо. Ужасено разтворих длан, сякаш в нея се криеше разгневен отровен скорпион.

Мимолетно проблесна дъгата на падаща звезда. Успях да забележа, че звездата е черна. После звездата падна на пода и се раздаде едва доловим звук. Наведох се и вдигнах падналата красота. Вече не студена, а топла. Не можах да удържа поредното си възклицание на възхищение.

На дланта ми лежеше пръстен, неотстъпващ по изящество на короната на владетеля на Дома на Черната роза. Тялото на пръстена представляваше преплетени нишки черно сребро и платина, а сърцето — черен диамант. Нямах да се изненадам, ако камъкът притежава магия — по страните му, разбудени от светлината на моята „светлинка“, танцуваше целият спектър от цветове на дъгата. Разбира се, стойността на пръстена не можеше да се сравнява с тази на короната, но и този черен диамант беше достатъчен за осемгодишно безгрижно съществуване в собствен малък дворец.

Въртях пръстена в ръцете си и се чудех как така се появи. В главата ми се блъскаше една и съща мисъл: мъртвият крал сам го сложи в ръката ми. Но как?! Не, не съм чак толкова изненадан, че духът на мъртвец изведнъж се е изпълнил с благодарност към човека и му е дал ценната вещ. Да върви в мрака изненадата! В нашия свят и

по-странни неща са се случвали! Мъртвите, благодарение на неизчезналата от Сиала Кронк-а-Мор, доста често оживяваха, макар че обикновено не ги движеха благородни подбуди. Такива твари се стремяха да ти изтръгнат сърцето, а не да ти подарят пръстен. Тук се беше случило нещо съвсем различно. Не Кронк-а-Мор възкреси за миг елфа, а друга, съвършено различна магия. Но сега ме интересуваше съвсем друг въпрос: откъде се взе този пръстен в мъртвия? Много ясно си спомнях, че отначало на пръстите на елфа нямаше нищо.

Пристъпих към ковчега, без да откъсвам поглед от изсушеното лице с хлътнал нос и потънали очи. Играта на светлината и сенките направи лицето на мъртвия почти живо, почти одухотворено, но и много, много старо. Слаба миризмата на рози погъделичка ноздрите ми, аз хвърлих последен поглед към покойния крал и отстъпих назад, здраво стиснал пръстена в ръка и с ясното съзнание, че това е дар. Не очакван от елфийския народ, но все пак дар. Свалих ръкавицата на дясната си ръка и сложих пръстена, вглеждайки се в диаманта. В дълбините му внезапно се зароди златна искра, избухна, угасна и отново избухна. Избухване. Тъмнина. Избухване. Искрата едва туптеше — бавно, лениво, равномерно, сякаш в диаманта имаше затворено съвсем истинско сърце.

Прозрението както винаги идва неочаквано. М-да. Ама че си тъп, братче Гарет! Чудя се кой ли е по-глупав — аз или доралисците? Моето сърце биеше със същия ритъм като камъка. По-точно, камъкът мигаше в такт с ударите на сърцето ми. Не знам що за пръстен имах на ръката си сега и какви ще са последствията от носенето му, но разбирах, или по-скоро усещах връзки на единение с него, точно същите като онези с Ключа. Усещах себе си в камъка и камъка в себе си. Беше нещо като гъделичкане и продължи не повече от три секунди, след което пулсирането на камъка избледня и диамантът отново стана обикновен диамант. Сложих ръкавицата на ръката си, скривайки безценната вещ под нея. Реших да се заема с пръстена по-късно, когато се измъкна от Костните дворци (по-точно, ако се измъкна). Хвърлих последен поглед на залата-дърво, наметнах качулката на черната си куртка и следвайки пътя си, оставих така и непогребания елф в отново сгъстения се мрак.

* * *

Мъртва тишина, разбудена от звука на моите стъпки. Не ми стигат думите, за да опиша цялата красота на подземните дворци. Черно и червено, оранжево и златно, синьо и цветът на морски вълни, наситено пурпурно и бледа охра, студът на синия мрамор и жарта на огнения гранит. Искрящи от слюда стени и величествени колони от чист кехлибар, извисяващи се на огромна височина. Статуи на орки и елфи с омайваща красота, басейни с течаща вода и дъно, облицовано с тюркоаз, оформящ причудливи плетеници от приказни цветове. Въздушни стълби с тънки перила, които сякаш бяха създадени от изкусен майстор от един-единствен зелен планински кристал и балкони, изтъкани от тънки нишки непознат за мен метал, които опасваха стените на залите. Проблясъците на обсипаните с черно сребро стени и тавани, красотата на късна есен във всеки жест, във всяка поза на статуите, тихото, едва доловимо „хм-м-м-мм“ — песента на залите, пазещи покоя на мъртвите. Без каквото и да е движение на въздуха, без какъвто и да е звук, с изключение на песента на залите, без шепот, без лъч светлина. Каквато и магия да беше осветявала тези места, явно беше умряла заедно със заминаването на елфи и орки от Храд Спайн. Спусках се все по-дълбоко и по-дълбоко под земята и дори не ми се мислеше колко левги камъни лежах сега над главата ми. Кой, с какво чудо, с какви сили беше успял да създаде такова застинало великолепие на такава непостижима за разума дълбочина? И това беше едва четвърто ниво, а съществуват четиридесет и осмо плюс Безименните, в които не бяха посмели да се спуснат дори огрите, и то в разцвета и величието на своята раса. Този, който беше създал Храд Спайн в зората на времето, вероятно е бил равен на боговете, а може и да ги е превъзхождал.

Мракът дремеше, мъртвците спяха вечния си сън в нишите на древните гробове, само аз не знаех покой и без да обръщам внимание на красотата на подземните дворци, вървах и вървах напред, като с всяка секунда, с всяка крачка се приближавах към своята цел, своята Поръчка — към Рога на дъгата.

* * *

Беше вторият ден от пътуването ми по четвърто ниво и седмия ден в Храд Спайн. Седмицата мина и аз бях много изненадан, че още не бях полудял от потискащото усещане за самота.

Седмица. Цяла седмица, прекарана Сагот знае къде. Половината път беше изминат, оставаха само още четири нива. Ха! Само! Все още не бях стигнал до местата, споменати в пътеводния стих. Седмицата отмина като объркан и едва запомнящ се кошмар. О, мрак! Вече едва ли ще успея да се върна в срок и милорд Алистан ще трябва сам да слиза тук. От първоначалното количество сухари и „светлинки“ ми бяха останали някъде към половината и аз постепенно започнах да се притеснявам, че скоро ще трябва да намаля порцията си, да затягам колана и да се науча да бродя в непрогледен мрак. Освен това на всички нива липсваше вода и се налагаше зверски да икономисвам малкото останала, която сега се плискаше на дъното на манерката. Отчаяно ме сърбеше лицето — едноседмичната четина напомняше за себе си.

Отдавна вече трябваше да съм стигнал до стълбището към пето ниво, но стълбище нямаше, сякаш демон го беше отнесъл. Започнах да се притеснявам, че някъде съм завил в грешната посока и съм се изгубил. Картата почти не помагаше. По нея можех да определя къде е изходът, но нямах никакви шансове да разбера къде точно съм в момента. Всички зали в този сектор много си приличаха — индигото и охрата по стените се преплитаха със седефените колони и тюркоазения под (ужасна за очите комбинация). Сега търсех една-единствена зала. Залата, където имаше вход към дълга и абсолютно права галерия, която трябваше да ме отведе до търсеното стълбище. Търсех я вече четвърти час. Търсех и не можех да я намеря.

Късметът ме споходи неочаквано (ако, разбира се, езикът се обърне да го нарече късмет).

Това място не беше като всички предишни. Малка стаичка със затворена желязна врата на отсрещната стена и тесен люк в пода, покрит със стоманена решетка. Пристъпих към вратата, докато отчаяно съобразявах защо на някой му е притрябвало да слага преграда тук, особено като се има предвид, че досега в Храд Спайн не бях забелязал

изобилие от врати. Осъзнавайки, че съм пропуснал завой и съм се насочил в грешна посока, аз тръгнах да излизам от стаята, но на половината път ме чакаше великолепна и много-ого неочаквана изненада. Стената се задвижи, буквално като жива, и затвори изхода, затваряйки ме в помещението.

— Не разбирам — доволно тъпо заявих аз в мрака.

Отговори ми стържещ звук от тавана. Бързо заповядах на „светлинката“ да светне на пълна мощност и се обърнах към боговете с крайно нелицеприятна за техните уши фраза. Богохулство? И то какво! Но в този конкретен случай изобщо не ми пукаше. Таванът се движеше! При това се движеше в моята посока, заплашвайки само след няколко минути да наниже Гарет на стърчащите от него двурядови шипове, на които биха завидели всички таралежи в Сиала.

Преодолявайки вцепенението си, се хвърлих към желязната врата и бързо я огледах. Ключалка... Има! Ръцете ми леко трепереха, таванът бавно и неотвратимо се спускаше. На един от шиповете висеше човешки череп. Някой преди двеста години е имал късмета, също като мен, да свърне в грешната зала. Шперцът ми влезе в ключалката, издаде извинително „дзън!“ и се счупи. Тъпо се втренчих в парчето, останало в ключалката. Ето ти на! Яростно захвърлих настрани счупения шперц и ударих вратата с рамо, след което изсъсках от болка. Вратата дори не помисли да поддава. По-скоро ще се счупя аз, отколкото тя! Направена беше солидно и дори някой като Медения нямаше да се справи с нея. За такава врата великолепно решение ще е някой стабилен таран, който да я изкърти от пантите.

Таран аз, естествено, не носех, някак си не се сетих, че ще ми трябва, така че трябваше отчаяно да се оглеждам в търсене на спасение. Таванът беше преодолял половината път и сякаш още повече ускори движението си. Погледът ми попадна на люка в пода. Сграбчих с две ръце решетката, задърпах с всички сили и едва не се повредих. Решетката, както и следваше да се очаква, изобщо не помръдна. Логично беше да се предположи, че след толкова столетия тук и е време да ръждяса, но не! За проклетото желязо законът на времето се оказа непознат.

Трябваше да се действа, при това да се действа бързо, иначе няма да изляза жив от този капан! Неизвестните строители, неизвестно защо построили този неизвестен люк, ми предоставяха шанс да избегна

смъртта и аз нямах намерение да го изпускам. Извадих от чантата шепа флакони, избрах този, на който имаше нарисуван череп в огън, а останалите пуснах обратно. Хвърлих магическата стъкленница на решетката, стъклото звънна и се счупи, а аз изхвърчах на максимално безопасно разстояние. Ярко избухване и огън! Пропълзях на четири крака до люка, молейки се на Сагот всичко да се е получило както трябва. Шиповете от тавана почти докосваха гърба ми. Около люка остро миришеше на момина сълза и пепел, искаше ми се да кихна, очите ужасно ме боляха, а „светлинката“, изтощена от усилието да осветява цялата стая, едва мъждукаше. Решетката, покриваща люка в пода, беше изчезнала. Без да мисля за последствията, аз се напъхах вътре. Секунда полет и се ударих в каменен под, съскащ от болка.

Стържещ звук някъде отгоре подсказа, че шиповете от тавана са се срещнали с пода. „Светлинката“ прощално примигна, за миг грейна с предишната сила и угасна. Великолепно! Мястото, където попаднах, беше толкова тясно, че трябваше да покажа чудеса на ловкост, само за да се добера до чантата на пояса. С два пръста измъкнах от вътрешния джоб нов фенер, замижах, запалих го и като изчаках няколко секунди, започнах да оглеждам своето неволно убежище.

Оказа се мизерна квадратна кутийка, от която тръгваше идеално кръгъл каменен тунел, в който аз едва-едва можех да вляза. Усуках се максимално и погледнах нагоре. Квадратният люк, през който се озовах тук, беше запушен от тавана с хищно зъбеците ми се шипове.

Та-ка-а-а! Вел-ликолепно! Пътят назад е блокиран, освен ако таванът не благоволи да се издигне и да застане на своето законно и подходящо за природата му място. Погледнах го с надежда, но той дори не помръдна. Ясно. Какво остава? Правилно! Каменният тунел.

Сгънах се още по-силно, на практика легнах, и осветих в прохода. Видимостта беше не повече от пет ярда, а нататък — абсолютен мрак. Е, какво? Разбира се, можеше просто да си умра като плъх, хванат в капан, но на мен много-много не ми се искаше да се отправям толкова рано в светлината. Така че ще трябва да пълзя в тесния проход и да се надявам, че няма да се стесни до широчината на иглено ухо. Свалих арбалета и чантата с магическите играчки, после втората чанта, платнената, където държах топлия пуловер и която бях приготвил за Рога на дъгата. Освободих ремъка, който придържаше ножа на крака ми. Поставих върху платнената чанта всички неща и я

пъгнах в тръбата. Ще я бутам пред себе си, че ако, да не дава Сагот, се заклеся заради арбалета по средата на пътя, като нищо ще си умра от глад. Поставих „светлинката“ отгоре на цялата купчина, за да ми осветява пътя напред.

После легнах по корем и запълзах, бутайки багажа пред себе си. Трябваше да се извивам като змия и да работя с лакти и колене, за да се придвижвам с възможно най-голяма скорост. „Светлинката“ ми светеше право в очите и се наложи да я намаля до най-ниската възможна степен. Пълзах, извивах се и се промъквах, жулейки колене и лакти. В тунела дори глава не можех да вдигна — таванът беше плътно над мен.

Не искам да мисля колко ярда пропълзах така. Парлива пот се стичаше в очите, багажът, който бутах пред себе си, ставаше все по-тежък. Безброй пъти проклинах мрака и своята глупост, която ме накара да вляза в каменния капан. Трябваше просто да си седя и да чакам таванът да се вдигне, а не да си пъхам главата в устата на смъртта! Камъкът ме смазваше от всички страни, предизвиквайки пристъпи на страх, които заплашваха да ме потопят в бездната на паниката. Имах усещането, че въздухът се сгъстява и става толкова твърд, колкото и заобикалящият ме камък, и става много, много трудно да се диша. В такива моменти трябваше да спирам, да затварям очи и да броя наум, докато кръвта престане да блъска в ушите. След около седемдесет ярда, когато стана вече абсолютно непоносимо, а стените се свиха до такава степен, че трябваше да се извивам между тях като някакъв тирбушон, отпред се мярна едва забележима приглушена светлина. С още по-голяма жар и усърдие започнах да се придвижвам напред, към неочаквания дар на боговете — светлината. Последните шест ярда се оказаха особено трудни и ми струваха огромни усилия. Едва не си счупих ноктите, докато забивах пръсти в скалата, за да се пропълзя още малко. Дори не искам да мисля за това кой и защо е прахосал ценното си време, за да издълбае този ужасен проход в земното тяло.

Накрая стигнах до разклонение. Точно пред мен имаше неравно отворстие, водещо към мястото, откъдето идваше светлината, докато самият тунел завиваше наляво и продължаваше още по-надълбоко, като стените му се свиваха и ставаше толкова тесен, че дори не всяка хлебарка щеше да се провере, какво да кажа за мен?

От дупката, водеща към залата, до пода имаше не повече от два ярда. Първо надолу полетяха всичките ми вещи, а после и самият аз. Трябваше доста пъргаво да се извъртя, за да се приземя на крака, а не на глава, но аз успешно се справих с тази малка задача и се озовах в ярко осветено помещение.

Нямах време да се оглеждам — бързах да събера търкалящите се по пода вещи. Чантата през рамо, другата на пояса, ножът — на бедрото, по-здраво да стегна ремъците, арбалета — на гърба. Май това беше всичко. Сега вече можех и да се огледам наоколо, все пак за първи път на това ниво попадах на ярко (именно ярко) осветена зала. Доста нелепа за елфи и орки архитектура — някак излишно праволинейна, груба и неизпипана. На всяка от стените имаше голяма каменна глава на полуптица-полумечка. Муцуните на това скулптурно творчество както винаги бяха недружелюбни, очите им ярко горяха в светлината на магическите светилници. Самите светилници доста наподобяваха моите „светлинки“, но значително по-големи.

Горящите очи привлякоха моето внимание. Привлякоха го и не го пуснаха. На първата муцуна очите бяха зелени, на втората — огнено червени, на третата — наситено жълти, а на четвъртата — с дълбокия цвят на небето преди буря. Дланите на ръцете ми веднага се изпотиха, защото очите не бяха нищо друго, а скъпоценни камъни, всеки от които по размер почти не отстъпваше на юмрука ми. Ако ги съберях всичките, спокойно можех повече да не работя. Щях да забогатя за сто години напред, а цената на Поръчката, онези петдесет хиляди, които Сталкон ми обеща, ако занеса на Ордена Рога на дъгата, щеше да изглежда просто смехотворна. Да, за един такъв камък джуджетата ще ми продадат половината от планините си!

Този път дори не се замислих и като извадих ножа, пристъпих към най-близката до мен зеленоока муцуна. Поставяйки острието между скъпоценния и обикновения камък, аз започнах да действам с ножа все едно е лост, за да размърдам гигантския изумруд. Бижутото неочаквано леко поддаде и падна в ръката ми, а от празната очна дупка към пода се посипа зелен водопад. Останах с отворена уста. В рамките на десет секунди на пода се изсипа цяло състояние от малки (т.е. сега, след камъка-око, малки) изумруди. Разпръснаха се като просо по гладкия под и заблещукаха като зелени капчици в светлината на фенерите. Пъхнах окото-изумруд в чантата и с треперещи ръце

започнах да събирам малките му братя. Не ме напускахе трескавата мисъл, че щом изчистя всички очни отвори от скритите в тях съкровища, щях да стана по-богат от някои крале. Притесняваше ме само фактът, че преди мен никой не се е сетил да изпразни тази зала. Нима преминаващите оттук не са се заинтересували от камъните? Не можех да повярвам! От друга страна, попаднах в съкровищницата по тесен каменен тунел, а и залата се намираше малко по-ниско от пето ниво. Може би просто никой не е попадал тук?

Близо до главата с жълтите очи започваше дървена стълба, водеща право към тавана, където имаше люк. Именно така можеше да се излезе от залата. От събирането на изумрудите ме откъсна израснала зад гърба ми сянка. Аз абсолютно неизящно, както си бях на четири крака, отскочих настрани и на мястото, където бях до преди миг, се стовари ятаган, който оглушително звънна в мраморната плоча на пода. Обърнах се, видях моя почти убиец и се стреснах — на три метра от мен стоеше съвсем истински скелет. Скелетът не беше човешки — това го разбрах веднага. Най-вероятно на орк — прекалено широк скелет, а и глигите бяха със съответстващ размер. В дясната си ръка стискаше ятаган, в лявата — малък кръгъл щит, а в черните дупки на очите горяха милиарди пурпурни искри на пробудилата се магия. Мракът знае с какво се държаха костите му, но създанието се хвърли към мен, отчаяно размахвайки ятагана. Никога не съм мислил, че скелетите са толкова пъргави. Нападателят не ми отстъпваше по скорост, ятаганът се превърна в едно размазано петно. Доколкото схванах, незнайно откъде появилият се пазач възнамеряваше да накълца Гарет на стотина малки парченца. За съпротива и дума не можеше да става — как да убиеш мъртви кости? Скелетът едва не ме заклеши в ъгъла, но за мое щастие там беше стълбата и аз започнах да се катеря с максимална скорост по нея. Сега не ми беше до скъпоценните камъчета — трябваше да спасявам живота си. След като преодолях една четвърт от общо единадесетте ярда, които отделяха тавана от пода, почувствах, че стълбата потрепери. Хвърлих бърз поглед надолу и започнах да движа ръце и крака с удвоена скорост. Скелетът нямаше намерение да се отказва по средата. Хвърлил щита настрана и стиснал ятагана със зъби (каква гледка само!), мъртвецът пъргаво се катереше след мен. И трябва да призная, че се придвижваше много по-бързо, отколкото аз. На девет ярда от пода ме

настигна. Нямах друг избор, освен да прибягна до отчаяни мерки. Стиснах здраво с две ръце горното стъпало, свих крака и като изчаках разстоянието между нас да стане съвсем мизерно, с всички сили стоварих двата си ботуша в жълтия череп. Скелетът изскърца като скакалец, попаднал в огъня, разтвори пръсти и полетя надолу. Прелетя деветте ярда безмълвно и, удряйки се в пода, се разлетя на парченца. Черепът полетя на една страна, ребрата — на друга, прешлените — на трета. Е, дотук беше с катеренето му!

От тази височина виждах цялата зала като на длан, и на мястото на главата, от която изчоплих скъпоценния камък, имаше огромна дупка. Самата глава някак си се беше изместила встрани. Няма да се изненадам, ако, вземайки изумруда, съм пробудил за живот спящия в нищата пазач. Така че и дума не можеше да става да се спусна обратно и да взема камъните от другите глави — животът си ми беше по-скъп. Вероятно зад всяка глава имаше скелет и изобщо не бях сигурен, че ще мога да повтора номера със стълбата втори път. След преживяното нямах желание дори за втория смарагд. Ами ако ме чака още някоя изненада? Не, наистина! Дотук бях! Фор винаги ми казваше — задоволявай се с малко и никога не поставяй парите над собствения си живот. Старият крадец и жрец на Сагот, както винаги, беше прав. Предпочитах да последвам съвета му и да се задоволя с това, което лежеше в чантата ми.

Минута по-късно се оказах във вече познатата тъмнина на пурпурно-сребърните зали на пето ниво. Наложих се да запаля нова „светлинка“. Огледах мястото, където се озовах, и се ухилих. Всичко се нареждаше идеално. Точно от залата, в която попаднах, тръгваше галерията, водеща към стълбите за пето ниво.

* * *

Знаех си, че стихът-загадка на маговете, скрили Рога на дъгата в гроба на Грок, ще се окаже неточен. Бях останал с впечатлението, че залите на Заспалия шепот ще започнат веднага след като отворя Портите, т.е. точно както се казваше в стиха, но действителността се оказа къде-къде по-лоша. Когато след Портите не попаднах в залите на Шепота и преспокойно си минах през трето и четвърто ниво, аз

напълно забравих да мисля за стиховете. Малко ли неща може да са се привидели на маговете на Ордена при спускането им в Костните дворци? Естествено, и идея си нямах, че съвсем неочаквано ще попадна в залите на Шепота, които се оказаха съвсем не зали, а точно същата галерия, която водеше към пето ниво. Казах, че маговете на Ордена имат странно чувство за хумор и още по-странни асоциации. Да нарече галерията зали не всеки идиот би дръзнал. Разбира се, мен никой не ме предупреди за това КЪДЕ се намирам, а и на картите просто беше посочена галерия, без каквито и да са имена или уточнения. Но да не бързам, ще ви разкажа всичко поред.

Строго погледнато, от залата в галерията влязох в доста приповдигнато настроение. Бях намерил изхода от четвърто ниво, при това го намерих съвсем неочаквано, след близо четири часа безуспешни лутания. Как да не се радвам?! Като цяло, с бодри крачки, осветявайки пътя си със „светлинката“, аз излязох от залата и тръгнах...

Когато отпред се запали фенер, аз осъзнах, че тук нещо не е както трябва. След тъмните пространства и зали някак си започнах да се притеснявам от всякакви неочаквани прояви на благосклонност от страна на боговете. Спрях и присвих очи, опитвайки се да видя какъв е този път източникът на светлина, но разстоянието беше твърде голямо и разбрах единствено, че светлината стои неподвижна и не се движи. За всеки случай изгасих своят фенер. Докато се приближавах, малко по-далече от първата светлина се запали втора, последвана от трета, а после се появи цяла верига. Вече бях толкова близо, че видях висящи на стената факли, точно същите като тези на първо ниво. Факли, горящи от хилядолетия. Галерията беше изцяло облицована с черен мрамор на бели петънца. Мраморен под, мраморни стени, мраморни колони на балкона от дясната ми страна. Отидох до ръба и погледнах надолу. Светлина едва достигаше до пода на намиращата се под галерията зала.

— Ш-ш-ш-ш... — дочух отнякъде.

Спрях и се заслушах. Да, ушите не ме лъжеха, в галерията се носеше странно шептене. Огледах се, но наблизко нямаше източник на звук, сякаш шептенето се раздаваше в самата ми глава. Странно. Отдадох неочаквания звук на прекалено развихрилото се въображение и като престанах да му обръщам внимание, продължих напред.

След стотина крачки започна да ми се струва, че между „ш-ш-ш-ш“ започват да се прокрадват едва различни думи, но колкото и да налягах слух, така и не успях да уловя смисъла им. Може би това бяха някакви странни шегички на строителите? Надупчили са стените и като стане течение, те си съскат като беззъби демони, болни от бронхит, или като змии, сгазени от каруца.

На мъртвеца се натъкнах след около двадесет крачки. Купчина кости, това беше всичко, останало от човека. Макар че чакайте, на човек не му израстват глиги от долната челюст. Подобно на скелета, който едва не ме накълца на ситно, това е било или елф, или орк, но за мое щастие, този тук не се канеше да ме напада. Шепотът в това време се промени на напълно неразбираемо мърморене, сякаш говорещият си е натъпкал устата с гореща каша. Нов покойник ме чакаше след двадесет ярда, а за следващите пет минути преброих двадесет и шест скелета, незнайно от какво умрели и незнайно как оказали се тук. Бръцолевенето сега вече настойчиво блъскаше в съзнанието ми и усещането беше все едно някой мръсник е натъпкал в главата ми цял кошер с ядосани пчели, при това говорещи. От нестройното мърморене успях да уловя отделни думи като „кръв“, „смърт“, „умри“, „мозъци“ и други подобни в същия дух. Нека просто кажем, че не чувах думи, които биха ме зарадвали. Това мърморене и зачестилите „находки“ започнаха забележимо да ме изнервят, предизвикваха в мен желание да пратя всичко на Х'сан'кор и да потърся обходен път. Но в близките десетина левги нямаше никакви обходни пътища и ще не ще трябваше да продължа напред, полагайки максимални усилия да не обръщам внимание на настойчиво звучащите в главата ми гласове. Не се получаваха, да ме отнесе мракът! Запах простичка песен, опитвайки се да изтласкам гласовете, но ефектът беше минимален.

Следващият покойник ме изненада неимоверно. Това не бяха стари кости, а съвсем пресен труп. Готов бях да заложа душата си, че този човек само преди няколко часа е бил жив и не е имал никакво намерение да умира. Защо реших така ли? Ами защото го бях видял в Къртичи замък заедно с Балистан Паргайд. Оттук можеше да се заключи, че Лафреса със спътниците си вече беше минала по тази галерия и ми водеше с няколко часа. Умна кучка! Губиш състезанието, Гарет!

Но поне с този мъртвец всичко беше повече или по-малко разбираемо. Дори на тъп доралисец щеше да стане ясно от какво е умрял човекът. Той просто няколко пъти беше вкарал педя желязо в гърдите си, т.е. се беше самоубил. Ръката му все още стискаше дръжката на забития в гърдите кинжал. Макар че от друга страна може и да са го убили със собственото му оръжие. Но ако съм прав и това е самоубийство... Доста странен начин да си уредиш сметките с живота, особено без уважителна причина, не мислите ли? Както и да е, това не беше моя работа.

Мърморенето пулсираше в главата ми и предизвикваше тъпа болка, аз се мръщех, стисках зъби и не можех да проумея що за напаст ми се беше стоварила на главата. Обяснението се появи малко покъсно, когато от полумрака, разпрострял се между две факли, върху мен скочи някаква фигура и сграбчи вашия покорен слуга за реверите на куртката. Дори нямах време да се уплаша подобаващо.

Беше човек. Жив, но виж с главата си имаше очевидни проблеми. Както казва незабравимият Кли-кли, горният му етаж се е изнесъл. Този също беше от хората на Паргайд, макар да не го бях виждал преди. Разчорлена коса, очи, в които плиска цял океан от безумие, челюстта се тресе нагоре-надолу, ръцете треперят неконтролируемо.

— Ъ-ъ-ъ-ъ! Ти-и-и-и! Спас-и-и-и-и ме-е-е! Зло! Там има зло! То чака! Ъ-ъ-ъ-ъ! Ще ме хване! — човекът виеше и лигите му се точеха.

Опитах се да се откача ръцете му от куртката си, но безуспешно — беше се вкопчил в мен като гладен кърлеж.

— А-а-а! — завика пак. — Значи си от тях! И ти ли искаш смъртта ми?! Ъ-ъ-ъ-ъ-ъ!!!

И започна да ме тласка към ръба на балкона, а аз, естествено, започнах да се съпротивлявам. Застинахме един срещу друг и се борехме отчаяно. Това лудо копеле виеше като тълпа побъркани демони. Забих чело в носа му. От изненада той охлаби хватката си, аз се извъртях настрани, завъртях го и го бутнах. Сагот ми е свидетел, не мислех, че ще стане така, но лудият отстъпи, направи няколко крачки назад, замря на ръба на балкона, олюля се, опитвайки да запази равновесие, и с отчаян вик полетя надолу. Чу се удар. Изтичах до ръба и погледнах. Разпереното тяло на безумеца лежеше на пода, а под него се образуваше тъмно петно кръв. Мъртъв. О, мрак! Единият сам си забива нож, другият напълно се побърква. Какво изобщо става тук?

Още пет крачки, и шепотът триумфално закрепва в главата ми, карайки ме да падна на колене и да я стисна с ръце. Заля ме вълна от гнусотии и парализиращ ужас. Вече чувах не само думи. Нима думите могат така да замъглят ума? Тук имаше всичко — видения едно от друго по-страшни, миризма на разлагащи се трупове, вкус на гробищни червеи в устата, чувството, сякаш се ровя в корема на мъртвец. Гласовете изискваха, призоваха към себе си и пееха песен, принуждаваща ме да вия от ужас и да се треса от болка. Всичките ми сетива се смесиха, но всичко и всички крещяха и жадуваха смъртта ми, призоваваха да извадя ножа и да го забия в гърлото си. Песента гърмеше, кънтеше и с меки хлъзгави пръсти настойчиво човъркаше в ума ми. С всяка дума, с всеки акорд на пробудилия се шепот все повече и повече ужаси проникваха в ушите ми, изправяха се пред очите ми, усещаха се на езика ми...

Чак сега осъзнах, че съм попаднал в залите на Заспалия шепот, но вече не можех да направя нищо. Гласовете бяха по-силни от мен и аз бавно и необратимо се побърквах. Искаше ми се да направя няколко крачки и да скоча от балкона долу, или да разбия главата си в стената, или да хвана ножа. Да направя каквото и да е, но да спра ТОВА! Ръката сама, против моята воля и едва мъждукащото ми съзнание, посегна към дръжката на ножа. Сагот ми е свидетел, че опитвах да се боря, но тази борба беше равносилна на опит да се счупи масивен каменен блок с клонка. Гласовете ИЗИСКВАХА да умра и не можех да не им се подчиня.

Както и в Харгановата пустош, Валдер едва чуто прошепна:
— Ще ти помогна!

Гласовете изкрещяха в унисон с леещата се песен и изведнъж се отдръпнаха на границата на чуваемостта. Ръката ми отново стана послушна.

* * *

— По-бързо, Гарет, мога да ти осигуря само минута! Повече сега не ми е по силите! — раздаде се гласът на мъртвия архимаг.

И аз се задействах. Скочих на крака и бързо отстъпих назад, там, където гласовете все още нямаха власт над мен. Ръцете ми трепереха,

но въпреки това успях бързо да измъкна от чантата предварително приготвените памучни тапи и да ги натъпча в ушите си. Мърморенето отново приближи и стана почти различимо. Още десет драгоценни секунди ми трябваша, за да извадя стъкленицата с течността, която неутрализира враждебна магия за няколко минути (най-малкото на мен така ми бяха казали). Не знам дали това щеше да ми помогне, но нямах време да умувам, така че счупих печата със зъби и изсипах съдържанието на стъкленицата в устата си. В устата ми се разля горчицина, стомахът ми запротестира и се сгърчи, като едва не ме накара да върна всичко обратно. Трябваше да положа усилия, за да задържа изпитата гадост в себе си.

— Край, не мога повече! — прошепна Валдер и преградата, създадена от него, потрепери и рухна.

Гласовете се върнаха, но сега те бяха само гласове, които говореха гнусотии, които не бяха подкрепени от видения. Горчивата течност действаше, но докога ли? Отхвърлих всички съмнения и колебания и се втурнах напред, надявайки се да пробягам галерията преди защитната магия да отслабне дотолкова, че шепотът на гласовете отново да си възвърне силата.

— Убий се! Иди в мрака! Умри! Умри! Умри! Убий! Кръв! Убий! — в безсилна ярост шептяха гласовете. — Спри! Чакай! Умри, толкова е лесно!

Не обръщах внимание на шепота и стиснал зъби, се носех напред и само напред. Факлите като светулки профучаваха край мен. Непрекъснато трябваше да прескачам търкалящите се на пода кости. Бях се натъкнал на двама от хората на Балистан Паргайд, но къде бяха останалите? Защо не виждах труповете им? Нима Лафреса беше успяла да се справи и с Шепота?

Гласовете усетиха шанса си, приближиха и зашепнаха, заплашвайки с всякакви кошмари и цялата болка на света. Трябваше да положа усилие, за да не спра, а да продължа да бягам. Горчилката на езика ми постепенно намаляваше и с изчезването ѝ шепотът и песента се завърнаха. Последните пет ярда на галерията прелетях с три огромни скока, вече без каквато ѝ да е защита от магии. Гласовете завиха триумфално, впиха се в мозъка ми, но аз вече преодолявах последния ярд и шепотът не успя да скове разума ми в мрежата на лудостта.

Изхвърчах от галерията и гласовете веднага млъкнаха. Медальонът на Кли-кли изгори кожата ми със студ и аз, преди да успея да осъзная какво точно се случва с мен, се блъснах в граф Балистан Паргайд.

Известно време просто лежах, гълтайки въздух с уста и изчаквайки искрите да изчезнат от очите ми. Сблъсъкът ми изкара въздуха и ме накара да падна на пода. Проклетият Балистан Паргайд, толкова ненавреме ми се изпречи!

СТО-О-ОП! Балистан Паргайд?!

Прозрението, че до мен е жадуващият кръвта ми граф ме накара да скоча от пода и да хвана арбалета. Точно така. Самият граф Балистан Паргайд, както и един от воините му, стояха и ме гледаха. Гледаха ме с мъртвите си очи. С бясно блъскащо сърце, без да пускам арбалета, аз огледах застиналите хора.

Граф Балистан Паргайд беше замрял с вдигнат във въздуха крак. Воинът от отряда на графа навеки беше замръзнал с опулени от изненада очи и увиснала челюст. На светлината на факлите и двамата изглеждаха като изсечени от мътен лед, обилно покрит със скреж. Очевидно вече не представляваха опасност, но аз не бързах да прибирам оръжието си. Приблжих до воина и внимателно докоснах ръката му. Пръстите ми се опариха от студа. Наистина бяха от лед. Нечия любезна шегичка беше превърнала слугите на Господаря в ледени статуи. М-да... Нелеп, но абсолютно заслужен край за един от най-могъщите лордове на Валиостр и слуга на Господаря. Чудех се каква ли магия беше направила такова чудо с тези двамата? Шамански капан? Това ще обясни защо медальонът-капчица на Кли-кли внезапно стана по-студен от лед.

Днес ми беше провървяло двойно. Първо, неочаквано напомнилият за себе си Валдер ми спаси кожата в галерията, и второ — медальонът, намерен от гоблина в Харгановата пустош, беше неутрализирал смъртоносен капан. Хвала на Сагот за всичко добро, което прави за мен!

Заради Балистан Паргайд не веднага обърнах внимание на извитото стълбище, потъващо в пода в посока към пето ниво. Е, поредният етап от пътя беше преодолян.

ГЛАВА 6

ГОСПОДАРИТЕ НА МРАКА

Да броя стъпалата в Храд Спайн вече ми се беше превърнало в навик. Всъщност така се отвличах от мрачните мисли. Но този път броенето не помогна особено. На петстотин седемдесет и третото стъпало мрачните мисли така ме бяха обсебили, че загубих бройката и повече не продължих. Лафреса все още беше пред мен в надпреварата за Рога на дъгата, освен това в нея беше и Ключът, без който не можех да се измъкна от дворците. Тя безпогрешно намираще пътя в лабиринта на мъртвите зали, при това все едно минаваше по улица Нагледна, без да ѝ пука за дебнещите заплахи, на туй отгоре осигуряваше безопасно преминаване и на хората на покойния Балистан Паргайд. А, като стана дума за тези овце! Няма да е лошо да пресметна колко са останали със слугинята на Господаря. След като Халас уцели ферибота с оръдието и на дъното на Иселина отидоха половината от хората, изпратени да ни преследват, в групата на преследвачите останаха двадесет и осем души. Мейло Труг го уби Фенерджията в двубоя на Сагра, оставаха двадесет и седем. Един го светнаха орките в Червената местност, още трима убихме на входа на Храд Спайн. Значи, двадесет и трима. Минус онези двамата, които се изгубиха на второ ниво, и четиримата, които умряха от ръцете на гаргойлите. Седемнайсет. Един с отрязана глава на моста, още двама в галерията на Шепота, и самия Балистан Паргайд с още един воин. Колко останаха? Дванайсет. И това заедно с Лафреса и Бледния. Ако ме питаха, за мен по-добре беше всички загинали в Костните дворци да са живи, а сладката Лафреса и прескъпото ми приятелче Бледния да се бяха отправили в мрака, но съдбата беше решила друго. Така че сега са дванайсет, макар да си мисля, че ще са много по-малко. Кой знае по какъв път беше прекарала своя малък отряд синеоката вещица и колко тела са останали незабелязани от мен. Напълно вероятно е слугинята на Господаря да се придвижва напред дори съвсем сама. Разбира се, за мен това ще е по-добре, но не много. Лейди Йена е напълно способна

да се справи с десетина като мен, неслучайно Посланикът я освободи от тъмницата и я изпрати за Ключа. От все сърце се надявах милейди да се препъне някъде и да счупи прекрасната си шия.

Първата голяма опасност — залите на Заспалия Шепот, предсказани в пътеводния стих-загадка, останаха зад мен, но всичко едва започваше. Как беше по-нататък в свитъка?

*През залите на Заспалото Ехо и Мрак,
После и покрай слепите стражи Кайю,
Под погледа на Великаните, изпепеляващи всичко,
Към гробницата на Великите, загинали в боя...*

Обнадеждаващи редове, нали? Просто ме заставят с всички сили да бягам надолу, към изненадите. Във всеки случай, някои любознателни и прекалено побъркани гоблини смятат, че трябва да се бяга. Но какво да очакваш от кралски глупаци?

* * *

Събудих се от кошмар, макар да не помнех що за ужаси бях сънувал. От съня останаха само острата болка в гърдите и огромната умора, сякаш изобщо не съм спал. Отдихът, който си позволих на последния завой на стълбите, не донесе дългоочакваното облекчение и аз продължих пътя си в доста потиснато настроение. Умората от последната седмица като тежък камък ме смачкваше и притискаше към земята. Едва сега започнах да осъзнавам, че пътуването през Храд Спайн няма да е толкова лесно, колкото си бях мислил. Постоянното напрежение, постоянното очакване на някаква опасност се отразяваха на здравето ми много повече, отколкото разстоянието, което бях извървял от влизането ми до входа към пето ниво. Аз се изправих със стон (каменните стъпала, уви, не са най-удобното място за спане) и разкърших изтръпналите си ръце и крака. Стотици малки иглички започнаха да се разхождат по тялото, гъделичкайки ме ту тук, ту там. Колкото и да е странно, но това дребно неудобство ме ободри по-добре

от всичко друго и на пето ниво се озовах в едно съвсем бодро разположение на духа.

Пето ниво. Още първата зала — и отново неочаквана промяна на интериора. Къде е златото, къде е изискаността, къде е очарованието на статуите и радващата очите красота на стените? Всичко това остана на трето и четвърто ниво на подземните дворци. Тук ме посрещнаха едноцветни каменни стени с доста посредствени рисунки по тях и под с небрежно напаснати една към друга разноцветни плочи по около два квадратни ярда всяка. Докато вървах през залата ми направи впечатление, че плочите бяха в най-различни и на места съвсем несъответстващи на естетиката и вкуса на всеки уважаващ себе си художник разцветки. Най-вероятно някой беше създал голяма мозайка с помощта на плочите, но поради огромния ѝ размер не можех да разбера какво е изобразено на пода. Всяка зала си имаше своя собствена мозайка, своя разцветка на пода, но поради оскъдната светлина на моята „светлинка“ не беше възможно да видя общата картина. Наистина не знам защо тези зали бяха наречени зали на Заспалия Мрак, според мен тази почетна титла можеше смело да бъде дадена на всяко неосветено помещение, като се започне от трето ниво. Почти във всяко от тях мракът беше непрогледен. Строго погледнато, за пето ниво нямаше абсолютно нищо за разказване. Половин ден просто вървах през подземния лабиринт, само от време на време проверявах в картите и сменях „светлинките“, чийто брой неумолимо намаляваше. Стараех се да не мисля за времето, когато ще трябва да обикалям в подземията опипом (а че това все някога ще се случи, аз изобщо не се съмнявах).

Тук, в залите на Заспалия Мрак, се оказа доста по-прохладно, отколкото на горните нива. Не бих казал, че беше студено — не! Просто... свежо, знам ли? Може би защото дълбочината вече си казваше думата или защото залите в действителност бяха големи естествени пещери с горе-долу обработени стени-гробове, подове-мозайки и сталактити-сталагмити, сраснали се помежду си и превърнали се в приказни колони. Пето ниво изглеждаше необятно, а залите-пещери — безкрайни. Колкото по-далече отивах, толкова по-голям упадък на минало величие ме обграждаше с мъртвата паяжина на времето. Колоните се бяха обезформили от налепите на времето, тук-там от тавана капеше вода, а на мозаечния под вече се бяха

появили новите очертания на бъдещите колони. Стените не ги виждах, те бяха някъде там — много далеч от мен, и дълго време крачех, ориентирайки се единствено по колоните и оформената с червени плочки пътека. Самата пътека понякога се разделяше на две, на три, на четири и дори на осем нови пътеки и се налагаше дълго да прелиствам картите, напругайки до болка очите и мозъка си, опитвайки се да сравнявам оркските завъртулки в картите с тези на плочките на пода. Сагот, от този постоянен мрак съвсем лесно можеше да се побърка човек! Бях готов да си продам душата за порция добре изпечено месо, халба бира и лъч слънчева светлина. Слава на боговете, поне от вода нямах нужда. Тук тя беше в изобилие. Веднъж дори минах по дъговиден мост над малко езерце с черна и гладка като огледало вода.

Подземните пещери свършиха и отново бяха заменени от мрачните зали на Костните дворци. Стана по-топло, водата спря да се стича по стените, миризмата на влага изчезна, отстъпвайки място на едва доловима миризма на тлен.

Последното не ми се понрави особено. Откъде на къде ще вони, нали времето на погребенията на това ниво се измерва в столетия и всичко, което може да гние, отдавна би трябвало да е изгнило вече? Този аромат на стара смърт предизвикваше в мен смътни опасения, но миризмата си е миризма, засега нищо по-неприятно не се случваше.

В залите на Заспалия Мрак подухваше слаб ветрец. Той пееше някъде под тавана, издавайки постоянно мрачно „Хммм-ммм-ммм“. Когато за първи път чух този звук, си помислих, че се връща шепота от галерията от четвърто ниво, но след цяла вечност на студена пот и треперене на колене осъзнах, че това си е просто вятър и невинна шега на строителите на залите. След това престанах да обръщам внимание на постоянния звук и си крачех по пътя, без да се разсейвам от разни странности. Крачих, докато не стигнах до стена. Стената беше някак леко изпъкнала. Доста странно архитектурно решение. На картите нямаше нищо подобно и аз си позволих лукса да заповядам на фенера да светне с пълна сила. Магическата светлина изтръгна от тъмнината огромен стълб на колона, който би могъл да се обхване от около четиридесет души (ако предварително са се хванали за ръце). М-да, много дървета в Заграбия биха завидели на дебелината и височината на това каменно чудовище. А в залата такива колони имаше няколкостотин. Закрачих покрай гигантските каменни исполини и се

чувствах като жалка дребна буболечка, незнайно как оказала се на това място. Мрачните сиви великани изплуваха в лъчите на светлината, мълчаливо надвисваха над неканения гост и заплашваха да стоварят върху него далечния таван.

Първо почувствах опасността, а чак след това я видях. Да, всъщност тревожното чувство не ме напускаше по време на целия път през залата с колоните. Това постоянно „хм-м-м“, тази сива мрачност, тази едва уловима миризма на гниене... В един прекрасен момент, когато мравките за стотен път плъзнаха по гърба ми, по някаква неясна за мен причина реших, че трябва да се обърна възможно най-бързо. Не знам дали това беше мое желание или на Валдер. Един бегъл поглед ми беше достатъчен, за да пхна „светлинката“ под куртката си и да ѝ заповядам да угасне.

Далече-далече, в самото начало на колонната зала, примигваше едва видима нишка от оранжеви точки. Нямах никакви съмнения относно това, какви бяха тези точки — факли. Около четиридесетина светлилки мигаха, изчезваха за миг зад някоя от колоните и отново се появяваха, като макар и бавно, но неотклонно се придвижваха в моята посока. Готов бях да заложа душата си, че тези факлоносци не са хората на Балистан Паргайд. Тези, които се спуснаха с Лафреса в Костните дворци, трябваше да са не повече от дванадесет, а тук... Тук бройката отиваше към петдесет или шестдесет. Така че в залата шестваше някой друг.

С надеждата, че навреме съм успял да скрия „светлинката“ и тези с факлите не са видели малката искрица, аз се скрих зад близката колона и се придвижих по-близо до стената и по-далеч от центъра на залата. Да бягам напред в тъмното беше глупаво — шансът да забия чело в нещо твърдо беше много голям (да не споменавам, че ще се загубя на сто процента). По-добре беше да се скрия, дори четири дузини факли нямаше да са достатъчни да осветят безграничните пространства на залата, така имах съвсем реална възможност да изчакам опасността да отmine в някой уединен и тъмен ъгъл (освен ако не са тръгнали специално, за да издирват Гарет с факли). Сега ме занимаваше само един въпрос: тези непознати специално мен ли търсеха или това си е обикновена ежедневна разходка с разглеждане на местните забележителности? Мракът ги знае! За всеки случай си

подготвих арбалета, придърпах качулката над главата си и се притиснах към стената.

„Хммм-mmm-ммм“. Вятърът в древните зали пееше приспивно на заспалия мрак на вечността. Тъжният му вой едва се долавяше и нищо освен бясно биещото ми сърце не можеше да го заглуши. Дълго време чувах единствено ударите на сърцето си и приспивната, унасяща тъмнина на залите. И тогава залите на Заспалия Мрак трепнаха и нощта се събуди.

Те приближаваха, без изобщо да крият присъствието си. В шумното пристъпване на десетките крака се чувстваше увереността на стопани, които се разхождат в собствения си дом и не се страхуват от никакви опасности. Каквото и друго да е, но среща за днес определено не планирах, така че се спотаих като мишка, усетила идването на гладна котка.

Стъпките се чуваха все по-близо и по-близо... На далечните колони се появи оранжев отблясък от факли, вече можех да чуя и тежкото дишане на неизвестните. От една страна, това беше добре — щом дишат, значи са живи. От друга страна...

Нямах време да довърша мисълта си, защото когато най-накрая ГИ видях, веднага ми се прииска да съм на десетки левги оттук. Защо ли? Защото не всеки ден можеш да видиш как изображенията от стените оживяват. Някак си не очаквах да видя живи онези, които създателите на Костните дворци с такава маниакална старателност бяха изобразявали под формата на статуи, рисунки и мозайки. Полуптиците-полумечки, за които (СИГУРЕН СЪМ!) не знаеше дори Орденът. Високи, със същия ръст като огрите, масивни, почти квадратни, с дебели ръце-лапи и с боси крака с големи нокти, тези същества минаваха покрай мен. Главите им бяха големи и издължени, донякъде приличащи на мечешки, с малки уши, кръгли птичи очи и къси извити човки. В светлината на факлите клюновете блестяха като стоманени. Странните и, смея да кажа, нелепи създания бяха облечени в свободни дрехи с цвят на виолетки. Одеждите почти изцяло покриваха телата на съществата, оставяйки за гледане само ръцете от китките надолу, краката и главите, покрити с къса рижа козина. Или може би не беше козина, а пера. Никакви украшения и никакви оръжия. В създанията се усещаше сила, увереност и... старост. Дори

не старост, а хилядолетна древност, способна да се конкурира със самата вечност.

— Те — това е самият свят — внезапно прошепна Валдер. — Те са в Сиала от момента на нейното раждане. Първи са били не огрите и със сигурност не орките... Тези същества са живели в самото начало на Тъмната епоха. Някога велика и чужда дори за огрите раса, която сега е напъхана да живее тук. Чужди на нас... Абсолютно други... Виж, Гарет, това са те — Първите деца на този свят.

Не знам откъде архимагът беше научил за полуптиците-полумечките, но аз гледах съществата с облепени очи.

Сега те минаваха на около петнайсетина ярда от мен. Вървяха плътно един зад друг, дишаха шумно и се поклащаха от крак на крак. Всеки трети носеше това, което първоначално бях приел за факли. Всъщност се оказаха чепати черни и полирани до блясък дървени тояги, на всяка от които беше нанизан по един череп. Имаше черепи на елфи и на орки, човешки и дори на огри — те излъчваха ярка оранжева светлина, която много приличаше на цвета на огъня от факлите.

Фигура след фигура, изглеждаше, че редицата няма край. Шумно дишане, звук на стъпки, драскане на нокти по плочите на пода. Плуваха покрай мен, тези кораби на древността и миналите сили, стигнали до дъното на вековете, и огромните им сенки злоещо пробягваха по телата на колоните. Най-накрая и последният, осемдесет и шести поред, стиснал високо черепа-факла, мина покрай мен, след което настъпи тъмнина.

Откъде, от кои дълбини на Костните дворци бяха излезли тези същества, как бяха живели през всичките тези хилядолетия в Сиала, какво искат и към какво се стремят? Не знам дали са опасни, но слава на Сагот, че се разминах с полуптиците-полумечките. Мракът ги знае как Първите (наистина Първите!) ще се отнесат към неканен гост. Може да ме посрещнат с отворени обятия и да ме преведат по безопасен път до самия гроб на Грок при Рога на дъгата, а може и без какъвто и да е разговор да направят нов светилник от черепа ми. Нещо ми подсказваше, че втория вариант е много по-вероятен от първия.

И все пак не можех да остана на място. Колоната същества се придвижваше в моята посока, така че аз много внимателно, едва дишайки, последвах Древните. Държах се на разстояние, за да не бъда чул или още по-лошо — да не попадна в кръга от светлина на

черепите-светилници. Притичвах от колона на колона след полуптиците-полумечките, докато не преодолях цялата гигантска зала. Веригата от светлини пред мен потрепна, разпадна се на три и се вля в коридорите-лабиринти, след което се възцари тъмнина. През цялото време не чух нито дума от тези същества. Къде отиваха птицемечките, какви цели преследваха, какво искаха? Разбира се, не хукнах да ги догонвам и да им задавам глупави въпроси. Където и да отиваха съществата, нямах работа с тях. Както фигуративно, така и буквално. Моят път водеше в едва забележим тесен коридор, започващ между последните две колони на залата, а разделилите се на три отряда Древни тръгнаха по други коридори. В мен се появи силно изкушение да извадя картите и да видя накъде може да са тръгнали тези същества, но аз безмилостно потиснах предателското си любопитство. Ако знаеш по-малко, ще спиш по-добре. Нямах никакво съмнение, че миналите през колонната зала полуптици-полумечки са дошли тук от дълбините на Безименните нива, където никой не се бе осмелил да надникне през последните седем хилядолетия.

— Какво искат, Валдер? — изтръгна се от мен.

Изненадващо, но този път архимагът се постара да ми отговори:

— Те чакат, Гарет.

— Чакаат?! Но какво?!

Той дълго мълча. Много дълго. Вече си мислех, че няма да дочакам отговор.

— Чакаат шанс. Шанс да се върнат в нашия свят. Те са грешката на боговете, а може и на този, когото наричат Танцуващ в сенките. Те са били създадени като... като експеримент, като първите същества. Те едва не унищожиха Сиала и били наказани... и сега чакат някой да разкъса веригите, които ги държат в земните недра. Чакаат и мечтаят ТЕХНИЯТ свят да стане предишния. Без орки, огри, елфи и разбира се, без хора. Чакаат кога Държащите веригата, тези, които ние сме свикнали да наричаме Сивите, ще сгрешат и нишката на равновесието ще се скъса, както едва не се случило в една от лютите зимни нощи преди много години...

От думите на мъртвия архимаг се смразих до кости. Разбрах за какво намеква.

— Рогът на дъгата?

— Най-вероятно. Те са тези, които са пробудили злото, спящо тук. Своето собствено зло. Те чувстват, че времето е близо...

— Но откъде знаеш всичко това?

Нямаше отговор. Валдер изчезна, оставяйки ме да размишлявам и да се съмнявам.

* * *

Оскъдна вечеря, сън, който почти не ми донесе облекчение, и отново път. Коридорът ме отведе в пещера, където най-накрая не трябваше да хабя „светлинка“ и да удрям нос в стените. По размери пещерата не отстъпваше на залата с колоните — червеникавооранжеви стени и таван, от който падаха стълбове светлина, отлично осветяващи всичко. Кълна се, че светлината не беше магическа. Оказа се слънчева, съвсем истинска слънчева светлина! През първите две минути очите ми, съвсем отвикнали от нея, отказваха да виждат каквото и да е, само се пълнеха със сълзи. Трябваше доста да се поизмъча, преди да привикна с неочаквания дар на боговете и да виждам нормално. Слънчевата благодат, изливаща се от тавана, който беше на повече от шестдесет метра от мен, изглежда беше светлината на вечерното слънце, проникваща през гъстата горска зеленина. Беше нещо топло, ласкаво, не особено ярко и разбира се (особено след мрака на подземията) непостижимо прекрасно. Може би за пръв път от седмица насам бях благодарен на строителите и маговете, създали такова чудо в една от най-дълбоките пещери.

Пещерата беше толкова голяма, че неизвестните строители бяха поставили в нея малка крепост. Да, наистина! Съвсем истинска крепост! Стените бяха високи около дванайсет ярда, портите бяха откъснати и счупени. Четири изящни въздушни кули с остри като копия върхове (поправка — три бяха островърхи, а четвъртата сякаш беше ударена с магически юмрук. От нея се виждаха само руини). Още една кула имаше в самия център, с точно същата архитектура като останалите четири, но несъизмеримо по-голяма. Изящна крепост. Но здрава. Ако сега някой реши да се установи там и да организира защитата ѝ, то дори професионалните воители, решили да я атакуват, ще трябва да се поизпотят (поне според неизкушения ми поглед на

крадец). Първоначално дори не забелязах крепостта, защото нейните стени на практика не се различаваха по цвят от стените на пещерата. До незнайно как оказалия се тук бастион имаше доста път. Закрачих по червенеещата пътечка, извиваща се като змия между високите каменни израстъци-пръсти, които повсеместно стърчаха направо от пода. Пътечката беше покрита със ситно натрошени камъчета, които скърцаха под ботушите ми.

Когато се приближих, осъзнах, че няма как да заобиколя крепостта. Стените ѝ опираха в стените на пещерата, а без изгубената възможност да стигна до другата страна на пещерата — да мина през зеещия отвор, да прекося вътрешния двор и да се надявам, че на отсрещната стена на крепостта ще има друга порта. Да влизам в крепостта, както разбирате, нещо не бях много въодушевен. Твърде много кости имаше пред входа. Сиви стари кости... На много от мъртвите между ребрата стърчаха стрели. Стрелците на защитниците бяха взели богата жътва. Имаше и много оръжия, но толкова стари и ръждясали, че докосването с ботуша ги караше да се разпаднат на прах. Щитове, шлемове, лъкове с изгнили тетиви, брони с едва различими гравюри на Черна роза, Черен пламък, Черен камък, Бял лист, Бяла вода. Елфи от тъмни и светли домове, воюващи или по-скоро нападащи рамо до рамо. Аз дори знам срещу кого биха могли да се обединят някога единните елфийски домове. Само срещу своя главен и вечен враг, срещу най-близките си роднини — орките. До разбитите врати се търкаляха останки на таран. Ха! Въпреки че под стените са били убити стотици бойци, елфите все пак са успели да разбият непристъпната червена твърдина.

Какво можеше да ме чака вътре? Всички воюващи отдавна се бяха превърнали само в спомен и едва ли ще ми пречат. Постоях, помислих, преценявайки шансовете си, после въздъгнах, извадих арбалета и смених единия от обичайните болтове с огнен. Нямах голям избор — или се връщам, или влизам в крепостта.

Изненадващо, но никой не ме сграбчи нито при портите, нито в тесния коридор с бойници за отблъскване на неканени гости. Сега вместо камъчета под краката ми скърцаха стари кости. Елфите и тук ги

е чакало топло посрещане. В коридора се усещаше миризма на мухлясал от влага стар дървен таван и горчив дъх на бадем. Най-малкото странен аромат за такова място. Коридорът ме изведе във вътрешния двор на крепостта. Точно насреща като червен стълб се извисяваше централната кула. Целият двор, както и площадката пред портата, беше покрит с кости. Схватката тук е била сериозна, оркски и елфийски скелети се преплитаха в най-невероятни пози. С'кашове и ятагани като ръждиви полумесеци се валяха под краката. На много места земята, стените и костите бяха покрити със сажди, имаше и разтопени. Западната част на двора беше покрита с червеникави камъни и отломки от разрушената кула. Освен стрели и мечове, тук се беше включила и магия.

Убитите елфи бяха много, наистина много, но в същото време нямаше никакво съмнение кой е излязъл победител от тази битка. В стената на централната кула, на височина десетина ярда, бяха вбити телата на осем орки. Не бих изключил, че след като елфийските шамани и магьосници са извършили екзекуцията, орките още дълго, мно-о-ого дълго са се мъчили. Изненадващо, но времето сякаш се беше трогнало и беше пощадило мъртвите, изглеждаха все едно са умрели само преди минута. Плътта им не се беше разтопила като восък, не беше изгнила като развалено месо и не беше изсъхнала като сушена смокиня. След пътуването през Пограничното кралство, общуването с воините на Алгерт Дали и схватката в Кръстопът имах някакви познания за нашивките на най-известните кланове на орките. При орките, защитавали крепостта, нашивките бяха в бяло и черно, почти избелели. Никога не бях чувал за такива кланови цветове. Ако се измъкна от Храд Спайн, просто от любопитство ще попитам Еграсса кой клан на орките носи бели и черни цветове.

Точно пред кулата растеше голямо старо дърво, напомнящо на джудже-воин, отдъхващо след дълъг път. Широко, здраво и нискорасло. Толкова древно, колкото и червената крепост, която сега пазеше костите на падналите воини. Но за разлика от отдавна мъртвата и изоставена крепост, старото нелепо растение все още живееше. Всички клони на многолетника бяха покрити с малки бели цветчета и изглеждаше така, сякаш е завито с пухкаво снежно одеяло. Цветчетата ухаеха на бадеми и горчивият им аромат го усещах дори в устата. От миризмата вече започваше да ме боли глава и аз бързо се отдалечих.

Нямаше смисъл да се задържам в двора на крепостта повече от необходимото.

Кречех с широки, внимателни крачки, опитвайки се да не стъпвам върху костите. Глупаво, но не можех да се преборя със себе си — детските суеверия все още бяха силни и нещо ми подсказваше, че не е необходимо без причина да безпокоя останките на елфи и орки. Въпреки това невинаги успях да избегна жълтите кости, облечени в ръждясали брони. Твърде много скелети имаше и понякога няхах друг избор, освен да притисна костите в рохкия пясък на крепостния двор. Ето и сега не прецених добре и стъпих върху череп.

Хрус!

Черепът оглушително изхрущя и се разпадна, сякаш под крака ми беше не кост, а презрял гараки пьпеш. Отдръпнах се отвратен, за миг отклоних поглед от костите и погледнах към дървото.

Сърцето в гърдите ми направи безумно салто, подскочи до небесата, после рухна долу и се оплете в червата. Цветята на дървото вече не бяха бели, а червени! Кърваво червени! Кръвта избиваше по венчелистчетата под формата на огромни капки, а след това падаше долу, оросявайки кости и пясък. Тежки капки, сякаш дъжд от кошмара на някой луд, се стичаха от клоните, изскачаха от всички пори на древния ствол и се плъзгаха надолу. За няколко секунди под дървото вече успя да се оформи малко езерце. Езерцето растеше и растеше, разширяваше се и буквално като някакъв хищник поглъщаше лежащите на пясъка кости.

Агонизиращ, нескончаем, пронизващ до мозъка на костите болезнен писък се раздаде някъде отгоре и ме накара да подскоча и да свия глава в раменете. Погледнах нагоре, очаквайки да видя падащия върху мен грифон-дракон-мантикор-харпия-Посланик-Господар-Неназовим-Боговете знаят кой още, но... Но никой не се канеше да пада върху мен. Крещеше единият от орките, вбити в тялото на кулата. При това крещеше непрекъснато и мъчително. Лицето му беше изкривено от неопикуема болка. Ето тук вече не издържах и хукнах...

Хукнах направо, без да подбирам пътя, като разпръсках попадналите под краката ми кости. Оркът продължаваше да се дере като прасе, попаднало под ножа на некадърен месар. Втурнах се от единия край на двора към другия, започнах да скачам по разпръснатите каменни парчета на разрушената кула, загубих равновесие и паднах,

като едва не улучих разлялата се по двора кръв, претърколих се настрани, скочих, затиснал ушите си с ръце, и продължих да тичам. Усетих, че арбалетът пада, обърнах се, разхвърлях настрана нечий ребра, вдигнах оръжието си и отново се хвърлих напред, замяхах се... Крясъците на страдащото създание направо ме побъркваха и надигаха от дъното на моето съзнание ледените висулки на страха.

Така и остана в паметта ми — размитият от тичането двор, червеният стълб на кулата, горчивината на бадемовото дърво, изтичащата му кръв и крясъците на обречения на вечни мъки орк. Страхът ме караше да бягам, страхът беше изпълнил почти изцяло съзнанието ми и аз само като по чудо успях да изскоча през дупката, избита в срещуположната на портата стена. Виковете на орка ме побутваха в гърба и ме караха да бягам все по-бързо и по-бързо по червената пътечка. На два пъти падах, удряйки коленете си, скачах отново и продължавах да бягам. Спрях едва когато крясъците на вечно живото и вечно умиращото същество бяха погълнати от разстоянието.

Подпрях длани на коленете и задишах конвулсивно. О, мрак! Тук само това знаех — да бягам! Доникъде няма да ми стигне здравето в тези Костни дворци!

Обърнах се назад, към напуснатата крепост. Оттук тя изглеждаше не по-голяма от малко сандъче, в което някакви откачени личности си държат изпиляваща мозъка гадост. Леле, Гарет! Как успя да пробягаш на един дъх почти половината пещера?!

Слънчевата светлина, която през цялото време осветяваше оранжевата пещера, постепенно намаля и вече не беше толкова ярка и жива. Ако това се случваше на повърхността, щях да кажа, без да се замислям, че започва залезът и настъпва здрач. Всъщност най-вероятно така си и беше, тоест нямаше смисъл да стоя и да гледам, докато пещерата потъва в тъмнина. Защо да изразходвам и без това оскъдния си запас от „светлинки“, ако мога да побързам и да преодолея разстоянието до края на пещерата по светло? Със забързани крачки, като непрекъснато хвърлях поглед към тъмнеещия таван, аз се насочих по червената пътечка към далечния край на пещерата. Ситните камъчета скърцаха под ботушите ми, все едно бяха снежна кора или парчета древни кости.

* * *

Когато приближих края на пещерата, редките слънчеви лъчи вече не можеха да осветят почти нищо. Тъкмо се канех да се възползвам от ново вълшебено фенерче, когато се случи чудо. Каменните стълбове-пръсти, между които лъкатушеше пътеката, примигаха веднъж, светнаха и засияха със студена бледосиня светлина. Точно същите камъни, но по-малки по размер, растяха направо от стената и тяхното сияние ми показва незабележима досега пътека, която със странен зигзаг се изкачваше някъде нагоре по стената. Нямах кой знае какъв избор, пътеката би трябвало да ме изведе до изхода, тя изглеждаше единствения път, освен ако не исках да тръгна покрай стената, надявайки се да намеря друг начин да се измъкна оттук. Но заслужаваше ли си да се занимавам с глупости и да губя време, щом пещерата дори не е посочена в картите? Ами ако няма друг изход?

Независимо от това, че се изкачвах, вървенето се оказа лесно и след като преодолях девет двойни завоя на пътеката, се изкачих на доста голяма височина. Самата пътека беше тясна и трябваше да се притискам към стената, за да се чувствам що-годе сигурен. Разсейваш се, не забелязваш лошо положен камък — и веднага политаш надолу. Разбира се, това не беше стаярдова пропаст, но ако падна от пътеката, ще има да си събирам костите със сигурност. Надолу се стараех да не гледам, докато накрая пътеката, издълбана право в отвесната скала, не ме изведе до изхода.

Заслужаваше си да отдъхна. Разположих се на равна площадка с явно изкуствен произход, извадих сухар, разклатих манерката, за да проверя колко вода е останала, и разочаровано цъкнах с език, разбирайки, че вътре има не повече от три или четири глътки. Скоро ще имам проблем, освен ако не намеря някакъв източник или езерце, за да попълня оскъдните си запаси. Сухарът, както винаги, се оказа безвкусен и твърд като подметка на стар военен ботуш (слава на Сагот, че поне не мирише като такъв). Дъвчейки сухара, аз се наслаждавах на откритата се пред мен гледка. Оттук до тавана имаше не повече от шест ярда, а до пода — около петдесет. Цялата пещера се виждаше като на длан. Стотици искри-колони горяха с ярка студена светлина и с равномерната светлина на магически огньове, осветявайки цялата

местност. Подът и стените бяха облети в сините кръгове светлина, излъчвани от стълбовете. Красиво. Вълшебна, неописуема красота. Стълбовете-фенери, намиращи се твърде далеч, се сливаха в една ярка линия. Островчетата синя светлина потапяха пещерата в нереално приказен сън. Дори нощните светлини на горите в Заграбия бяха далеч от такава красота.

Можех да се наслаждавам на красотата безкрайно, но докато си седя тук, няма да взема Рога на дъгата. Станах със съжаление, изтръсках трохите с ръце, прибрах манерката и влязох в просторен коридор, по чийто стени се виждаха следи от сажди от факли. Тръкнах саждите с нокът. Пресни. Готов бях да заложа една златна срещу развалено яйце, че от първи опит ще позная чии факли са цапали тук. На хората на Господаря. Изглежда Лафреса беше изфабрикувала крила за себе си и за своя отряд, иначе как да се обясни, че слугите на Господаря през цялото време ме изпреварват? Е, какво пък, ще трябва да ги догоня.

* * *

Кехлибарено топли стени и малобройни магически фенери, които едва разпръскват мрака в залите. Слава на Сагот, сега поне няма да хабя от „светлинките“ си — имаше предостатъчно светлина, за да продължа свободно пътя си. Въпреки полумрака в този сектор на Костните дворци, в залите, заредили се след Оранжевата пещера, се усещаше уюта и топлината на домашно огнище. Вероятно това усещане се създаваше от кехлибара, с който строителите бяха облицовали стените на залите. Кехлибар ли? Всъщност изобщо не бях сигурен. В цяла Сиала нямаше такова количество кехлибар. Това беше нещо друго, макар и много приличащо на кехлибар. Някакъв друг камък, но със същите като на Сълзите на дърветата (така орки и елфи наричат кехлибара) цвят и наситеност. Някакъв вид кварц? Или слюда? Не знам.

Безкрайни шарени стени, изпъстрени с доста небрежни рисунки. Рисунките представляваха нещо като хроники. Пред мен се разстилаха повече или по-малко значими събития от историята на Сиала от Неназовимия само знае колко хилядолетия. Но няхах нито време, нито

желание да разглеждам цялото това творчество на орки и елфи. Нямах излишни милион години.

Подът от червен минерал, който беше със същата текстура като стените, се оказа огледало. Така че сега в залите крачеха двама Гарет, като само единият беше тук, докато другият беше там — в огледалния под. Плочите бяха доста хлъзгави. Подчинявайки се на някакъв детски импулс, аз се засилих и се плъзнах, сякаш под краката ми имаше не камък, а истински лед.

Разбрах къде съм попаднал, чак след като вървах в продължение на около час в Кехлибарения сектор (както започнах да наричам това място) и стигнах до две четириярдови статуи пред входа към поредната зала. Отдясно стоеше орк, отляво — елф. И двамата бяха в еднакви свободни дрехи, с колани под формата на верига, и с несвойствени за тях двуръчни мечове с вълнообразни остриета. Елфът и оркът бяха запушили ушите си с ръце. На пода имаше някакъв надпис на оркски, но, както правех и преди, аз пренебрегнах неразбираемите завъртулки. Дали беше предупреждение? Или пожелание за добър път? Сагот ги знае! За какъв мрак да си блъскам главата и да се притеснявам, след като така или иначе нищо не разбирах?!

Така че без да му мисля кой знае колко, аз минах покрай застиналите статуи към следващата зала. Макар че, да си призная, след оживяването на гаргойлите към всички статуи се отнасях с напълно разбираема подозрителност.

... бам! баМ! БАМ! БАМ! БАМБАМ!! БАМ-БАМ-М-м-м-!!!

Това беше наистина неочаквано! Едва не оглушах от гръмотевичното ехо на собствените си стъпки! То все нарастваше, нарастваше, после премина в рев на падащ водопад, зазвуча като поразяващ гръм на боговете и изчезна без следа, оставяйки на прощаване звън в ушите.

— Тихо — прошепнах аз и ехото веднага подхвана думата, разнасяйки я едва ли не из цял Храд Спайн.

— тихо! тихО! тиХО! тИХО! ТИХО! ТИХО-О-О-О! ХО-о-о!

Намръщих се като от зъбобол. Най-добрият начин да заявиш присъствието си на целия свят — това е като извикаш в залите на Заспалото Ехо. Най-малкият шум — и събуденото ехо ще закънти така, че всички мъртви на левга оттук ще се изправят от гробовете си.

Направих няколко пробни крачки, стараейки се да съм максимално тих. Безполезно. Дори най-внимателното ходене предизвикаше неизменно и магически многократно усилено ехо.

Реших да си сваля ботушите и да тръгна бос. Изненадващо, но тази мярка помогна и ехото почти не се събуди, така че нататък закрачих безпрепятствено и не се притеснявах, че ще ме чуят и на другите нива в Храд Спайн. Единственото неудобство беше, че проклетият огледален под се оказа ужасно студен.

След известно време, когато пръстите на краката ми вече отказваха да чувстват каквото и да е, пътят ме изведе до подземна река, уловена в плен на мраморни брегове. Черната лента на спокойната вода излизаше от дупка в кехлибарената стена, разделяше залата на две половини и изчезваше в също такава дупка в противоположната стена. Разделяйки залата, подземната река по най-нагъл начин блокираше и моя път. Преди над нея явно е имало мост, но сега от него беше останал само каменен израстък с дължина не повече от четвърт ярд. От мраморния бряг до водата имаше по-малко от половин ярд, можех да я достигна с ръка, и аз не пропуснах да се възползвам от предоставената ми възможност и напълних манерката.

На ширина каналът се оказа около три — три и половина ярда, така че спокойно можех да го прескоча със засилка, което всъщност и направих, след като предварително се обух. Подът си оставаше все така хлъзгав и скокът се получи доста неуверен. Сърцето ми подскочи, за миг ми се стори, че няма да успея и ще падна във водата, но след секунда краката ми вече докосваха отсрещния бряг. Подът бързо се плъзна изпод мен, аз паднах и се плъзнах по хълбок десетина ярда, ако не и повече. Както вече казах — съвсем истински януарски лед! Добре, че поне не си счупих нищо.

— О, мрак! — изругах и едва тогава осъзнах, че ехото не повтаря думите ми.

Залите на Заспалото Ехо бяха останали зад мен.

* * *

Лабиринтът на Петата ръка. Именно така се казваше мястото, в което попаднах. Представляваше низ от тесни криволичещи коридори

и стаи с безброй входи и изходи. Една грешна стъпка, един грешен завой — и оставаш в лабиринта завинаги. Тук можеш да обикаляш с години, да бродиш от една стая в друга, сто пъти да минеш по един и същи път, без да намериш спасителния изход, намиращ се на пет ярда от теб. Страшно място. И тъжно, като дъжд през октомври. Добре поне, че не беше тъмно — факлите-светилници горяха все така безпроблемно, както и в Кехлибарените зали.

Направо ми се зави свят в тази Пета ръка. Пътят, буквално като полудяла змия, се виеше от стая в стая, от зала в зала. В тесните коридори с ниски тавани въздухът беше застоял и направо ми се искаше да си разкъсам дрехите, за да мога да дишам по-леко.

На едно място едва не започнах да заеквам. Влязох в поредната зала и на стената видях огромна сянка. Оказа се, че това е моята сянка, увеличена десетки пъти от висящата на стената факла. Три пъти намирах скелети на предишни пътници. На последния дрехите му още не бяха напълно изгнили. Явно беше някой от първата експедиция на Сталкон, но как човекът без Ключ беше успял да се промъкне през Портите към пето ниво завинаги ще си остане загадка.

Може да се каже, че след един час скитане по тясното, задушно подземие бях готов да дам половината от кръвта си, само и само да се измъкна. Е, наистина се измъкнах, но чак след още цял един час. Просто в един прекрасен момент, следвайки указанията на картата, аз завих надясно, напуснах лабиринта и се озовах на две стъпки от пропаст. Близо до изхода гореше последната факла. Тя беше тази, която ме предпази да не прекрача в бездната. Озовах се на малка площадка, широка шест стъпки. Зад мен остана дупката, през която излязох от лабиринта на Петата ръка, а отпред и надолу — бездна. Нагоре, в тъмното, се простираше гладка стена. Площадката плавно преминаваше в пътечка, издълбана право в стената. Самата пътечка беше широка една стъпка. Крачка наляво — и рамото опира в студения базалт на стената, крачка надясно и... нищо. Празнота. Пропаст.

Изглеждаше, сякаш пътечката е изгризана в скалата със зъби. Груба и небрежна работа, извършена набързо. Заради постоянните неравности и изпъкналите камъни се наложи да се притискам към скалата и да пълзя със скоростта на охлюв. От време на време от лявата ми страна се появяваха тъмни дупки, водещи навътре в скалата. Стараех се възможно най-бързо да ги подминавам. Мракът знае какво

може да изскочи оттам. Постепенно пътеката се стесни до четвърт стъпка. Вече едва успях да поставя крак и угрозата да падна от скалата се увеличи многократно. Трябваше да впирам нокти в базалта, за да се задържа някак. Отпред и малко вдясно се появи хоризонтална верига, образувана от шест светлинки. Пътеката свърши точно пред светлинките и плавно премина в площадка, водеща към точно такава дупка, през която излязох от лабиринта на Петата ръка. Да влизам в нея нямаше смисъл, пътят ми беше в съвсем друга посока. Обърнах се към светлинките и към това, което на картите беше изобразено като тънка, едва различима върху пожълтялата хартия линия, наречена Косата на Нирена.

Беше си просто мост, но на ширина се конкурираше с последните ярдове на пътеката. А освен това беше и кръгъл! Отгоре му едва можеше да се постави крак. Наистина съвсем истински косъм! Накъде по-тънко! И това чудо беше дълго цели тридесет ярда, че и отгоре. Само опитай да преминеш, освен ако, разбира се, не си въжеиграч от Пазарния площад! Аз от високо не се страхувах, но това чудо на архитектурната мисъл не беше залък за моята уста. Всичко, на което ще съм способен, ще е да направя десетина мъ-ъ-ънички стъпчици до момента на неизбежното падане. Над моста, направо във въздуха, трептейки и мигайки като някакви огнени сърца, висяха шест големи магически фенера.

Е, съзерцанието на моста нямаше да го направи по-широк и нямаше да ме приближи до противоположната страна. Но Гарет не е глупак, в главата му освен Валдер има и мозък! Реших да не се правя на много отворен и да преодоля моста по най-удобния и безопасен начин — така че легнах върху Косата на Нирена, обхванах я с крака и започнах да се издърпвам с ръце. Пълзях със скоростта на гъсеница, която, за свое нещастие, се е натъпкала с листа на беладона. Но все пак пълзях! По-добре да се придвижвам бавно, но пък без страх от падане. Е... или почти без него. Стараех се да не гледам надолу и то съвсем не защото беше дълбоко и страшно. Причината беше, че просто не виждах дъното. Под мен беше чернота. Така че защо, питам ви, да гледам надолу, ако така или иначе няма да видя нищо?

След като преодолях около четвърт от пътя, реших, че честно съм си заслужил малко почивка и спрях, обгръщайки моста с ръце и крака така, сякаш е най-голямото съкровище в моя живот. Някъде

отдолу се издигаха едва осезаеми потоци топъл въздух. Трябва да кажа, че този ветреца беше много неприятен, защото носеше със себе си просто парализираща воня на септична яма. Дишах само с уста, но и това не помагаше особено. От вонята очите ми се насълзиха. Трябваше отново да си припомня ролята на гъсеница, която сам си бях отредил, и да продължа да пълзя напред, проклинайки моста и всичко, което ми поднасяха Костните дворци вече цяла седмица.

Представям си какво очарователно зрелище би се открило за някой, застанал на един от „бреговете“ (особено за добър стрелец). Вкопчената ми в моста и едва мърдаща фигурка беше великолепна мишена. Но предполагам, че на сто левги наоколо нямаше нищо живо, така че никой не можеше да се наслади на Гарет, влязъл в отчаяна схватка с моста. Все пак победителят в този двубой скоро беше определен и това бях аз. На всички опити на моста да ме хвърли аз отговарях с упорити откази и продължавах да пълзя напред, докато накрая не се озовах на противоположния бряг. Краката ужасно ме боляха и трябваше да седна. Браво на мен! Наистина ли успях да преодолеея поредната пречка по пътя към заветната цел? Впрочем, това беше риторичен въпрос.

Очите ме боляха, сякаш пакостливият гоблин ми е изсипал цяла количка с пясък. За пореден път широко се прозях и се плеснах по лицето, опитвайки се да прогоня съня. Не помогна особено. Всъщност не беше изненадващо! Повече от двацет часа бях на крак, почти без почивка. Умората напомняше за себе си, настояваше настойчиво и безмилостно за почивка, без никакви уговорки и отстъпки. Е, добре, ще си почина, да опустее дано! Така че седнах до стената, където беше по-тъмно, и се отпуснах. Опасност като че ли нямаше, а и да се приближат до мен щеше да е трудно — от едната страна беше мостът, а от другата — тясна пътечка, абсолютно същата като онази от другата страна на моста. Реших да поседя, да си почина малко... съвсем малко... затворих очи, че от болка ми идваше да крещя, но нямаше да спя... за нищо на света нямаше да спя... нямаше...

ГЛАВА 7

ТАНЦЪТ НА СЛЪНЧЕВИТЕ ЗАЙЧЕТА

Но не успях да заблудя сам себе си да не заспя. Не знам колко време беше минало, но се събудих внезапно, сякаш някой с всички сили ме сръга с лакът в ребрата. Рязко отворих очи и, като дойдох не себе си, се вторачих в моста. Като че ли никой... Но нали някой се разхождаше по моста! Видях го!

След само няколко секунди започнах да осъзнавам, че „виденият“ човек се явяваше просто част от присънлия ми се кошмар. Сън. Просто един сън. Но в главата ми сякаш бяха налели олово, лепкавите пръсти на преживения ужас едва-едва се бяха отпуснали. Надигнах се със стон от каменния под и започнах да раздвижвам изтръпналите си крака и ръце, като от време на време притеснено поглеждах към Косата на Нирена, сякаш очаквах да видя завръщането на съня, вече съвсем реален. Но не, нищо подобно. Само магическите фенери мистериозно си примигваха един на друг, сякаш знаеха нещо... Какво? Това са само фенери, ако ще и тройно магически да са. Няма и помен от мисли или разум в тях. Бр-р-р! Стига съм се омагьосвал, че такива неща ще ми се привидят — и след десет години няма да ги забравя! Време беше да продължа, и така вече бях загубил няколко скъпоценни часа.

Добре де, просто си мрънкам, ако някой още не е разбрал. Разбира се, че сънят беше необходим и е грях да се оплаквам за дреболии. Ако не си починех сега, щеше да се наложи да го правя в лабиринта на Четиридесет и третата ръка. Да, да, и такава чудо има в Храд Спайн! Не знам какво се е случило с лабиринтите, разположени между Пети и Четиридесет и трети, но в картите лабиринтът, разположен срещу Петата ръка (т.е. на този „бряг“), беше указан като Четиридесет и трети.

* * *

И тук, точно както в Пети, горяха магически факли. И тук също беше задушно и тясно. И тук от време на време попадах на останки от заблудили се нещастници. Но обикалях из него доста по-малко време, отколкото в Петата ръка. Някак неусетно дори за самия мен след мрака го знае кой по ред завой в някакъв тесен и полутъмен коридор аз се измъкнах от заплетените обятия на лабиринта.

В картите мястото, където бях попаднал, беше отбелязано като осемдесет и шеста североизточна Стълбищна зала. Залата на черния оникс. Черният камък жадно поглъщаше светлината на моята „светлинка“ и видимостта беше почти никаква. Не рискувах да увелича яркостта, сега трябваше да пазя всяко свое вълшебно фенерче, да удължавам живота му колкото се може повече, за да ми стигнат до излизането навън.

Дори не ми се мислеше в каква бъркотия се бях забъркал. Там горе, в предишния живот, вярвах, че слизайки в Костните дворци, се вкарвам в най-голямата и опасна авантюра на столетието. Едва сега разбрах, че това е нещо много по-сериозно. Не мога да намеря думи, за да опиша подобаващо настоящата ситуация. Сам. Съвсем сам. В почти пълна тъмнина, спускащ се все по-дълбоко и по-дълбоко, с минимални запаси, изчезващи с катастрофална скорост, без Ключ, без никаква надежда да се измъкна навън и да преодолея Портите. На какво се надявах? Предполагам, само за чудо. На Много Голямо Божествено Чудо. Разбира се, боговете направо изгарят от желание да спасят някой си Гарет и дори са се наредили на опашка. Какво, не вярвате? И аз не вярвам. Ха-ха! Това е такава глупава шега. Но само почакайте да си изгубя ума в тази непрогледна утроба, тогава ще се наслаждаваме и ще се смеем. М-да... През последните дни настроението ми е от кофти по-кофти. Какво ли ще е по-нататък?

Десетки черни стълбища се издигаха нагоре или, усуквайки се в спирала, слизаха надолу. Сред тях нямаше никакво разнообразие, бяха абсолютно еднакви, сякаш архитектите са се подчинявали на някаква сурова и неразбираема за мен система. Много дълго време вървах покрай тях, като понякога докосвах с пръсти студения камък и се вслушвах в тишината. Ониксът поглъщаше всички звуци. Във всеки случай поне аз така си мислех, докато не чух вик. Даже не го чух, а по-скоро го почувствах. Викът беше кратък, спря секунда след като го чух, а и разстоянието беше твърде голямо. Спрях и се заслушах.

Минутите минаваха, но повече викове не се чуха. Минах през цялата Стълбищна зала, после през още няколко зали, докато накрая се озовах пред вход на зала, където имаше светлина, и бързо изгасих моята „светлинка“. Кълна се във всички богове, но следващата зала не беше посочена в картите. Входът ѝ по височина и ширина не отстъпваше на Портите. И отново, както при залите на Заспалото Ехо, ме посрещнаха две статуи. Отляво — елф, отдясно — орк. Двуръчният меч на орка беше счупен и Първият с безстрастна физиономия изваждаше със стилет дясното си око. На мястото на лявото вече зееше празно очно гнездо. Бях потресен — огромната, около пет човешки ръста, статуя изглеждаше като жива. Скулпторът (както, впрочем, и всички останали строители на Храд Спайн) е бил надарен с талант от самите богове. Елфът беше запазил меча си цял, но оръжието демонстративно лежеше в босите му крака, с дръжката към мен. Аз се подсмихнах (не всеки ден ще видиш как един елф доброволно се отказва от оръжието си!). Очите си елфът явно беше решил да ги запази и да не пъха в тях разни остри предмети, така че просто ги беше покрил с ръце. М-да... Иди разбери какво са искали да кажат строителите с тези статуи! На пода отново се виждаха надписи. Вече се канех да продължа, но издълбаните в плочките букви блеснаха със сива перлена светлина, сякаш ме зовяха да им обърна по-голямо внимание. Е, обърнах им.

Отначало това бяха оркски завъртулки, после те примигнаха, пръснаха се и се събраха в квадратчета, кръгчета и триъгълничета, каквито използваха за писменост джуджетата и гномите. Още няколко мига и гномските символи се смесиха помежду си и незнайно как се превърнаха в човешки букви, след което окончателно замряха, блещукайки като перли.

„Тук своя вечен сън спят шейсет и девет владетели на Дома на Белия лист. Ако си гном, джудже, човек или дете от друга раса и можеш да прочетеш тези редове, тогава ние те умоляваме — не безпокой онези, които пазят покоя на мъртвите и потърси друг път.

А ако си презрян орк или инатливец, който не иска да слуша гласа на разума, или просто си неграмотен невежа — влез и приеми предначертаната ти от боговете съдба, и не се оплаквай, че не си бил предупреден.“

Буквите блещукаха още няколко секунди, след което се превърнаха в оркски завъртулки и угаснаха, превръщайки се отново в съвсем обикновени букви, издълбани в плочките на пода. Може би за пръв път, откакто влязох в Храд Спайн, сериозно се замислих да плюя на всичко и да потърся друг път към шесто ниво. Аз съм от тези хора, които обикновено се вслушват във вътрешния си глас и затова живеят дълго и, доколкото е възможно, щастливо. Елфите няма ей така без никаква причина да предупреждават пътника за грозяща го опасност, особено като се има предвид, че по-рано пред капаните, които срещам, нямаше никакви предупредителни надписи. Струва си да съм по-предпазлив и да не влизам в гнездо на усойница без сериозно основание. До основния път, водещ към шесто ниво, оставаше да премина само още няколко зали, при това все направо, без да завивам никъде (освен ако картите не ме лъжеха). Обходният път щеше да ми отнеме още ден и половина обикаляне по стълби, коридори и зали, а точно тези допълнителни ден и половина аз ги няхах. И без това достатъчно много изоставах от графика. И всички срокове, отпуснати ми от милорд Алистан, летяха като бесни демони.

Явно все пак пребиваването в Костните дворци беше повлияло по най-неблагоприятен начин на мозъка ми. Как иначе да си обясня, че за мен стойността на времето беше станала по-висока от стойността на собствения ми живот (кажете го на някой от моите познати и няма да повярват!). В резултат на това в главата ми се получи мимолетно замъгляване на съзнанието и аз се опомних чак след като бях направил две дузини крачки през залата, където категорично ме съветваха да не влизам. Ето така се правят най-големите глупости във Вселената. Ама вижте сега, ама аз не го направих, ама не исках, ама то само се случи. Краката сами ме отведоха на грешното място, ръцете сами ръгаха с ножа, главата не е виновна, въпреки че сега тя ще трябва да отговаря за грешките на ръцете и краката.

Страхът в мен избухна като гейзерите на Острова на дракона. Аха-аха да прелее навън.

„Спокойно, без паника! — прошепна ми вътрешният глас. — Нищо страшно не се е случило, все още можеш да се върнеш. Опитай да се успокоиш. Огледай се!“

Най-накрая да ме посъветват нещо свястно. Няколко пъти си поех дълбоко въздух, опитвайки се да успокоя дишането си и

блъскащото като барабан сърце. Действително, бях направил в забранената зала цели двайсет крачки и въпреки зловещите предупреждения на входа все още бях жив. Дали елфите не бяха решили просто да ме изплашат? Заслужаваше си да огледам и да реша дали да се връщам или да продължа напред.

Залата се оказа не особено „голяма“. Само колкото поляна за рицарски турнир. Стените бяха изградени от огромни каменни блокове, всеки с размерите на малка карета. Като цяло доста груба архитектура, особено като се има предвид, че тук почиват шестдесет и девет владетели на един от Домовете на светлите елфи. Тази зала изобщо не можеше да се сравни с красотата, която ме посрещна на последните нива. Даже беше странно. Дали наистина елфийските крале са погребани тук или това си е поредната приказка за лековерни? Но сега нямаше как да се провери — нишите между каменните блокове много, много отдавна бяха зазидани, а и едва ли по някакви най-обикновени кости би могло да се определи дали покойникът е крал.

Абсолютно хаотично разположение на колоните. Тук три, после една, а там цели осем наведнъж. Осмостенни, високи и много тънки, зад такива едва ще се скриеш. Но най-странното в залата беше, че по пода бавно и хаотично пълзяха светлинни петна. Изглеждаше, че от тавана падат слънчеви лъчи, но, естествено, тук нямаше и помен нито от лъчи, нито от слънце. Ситуацията се получаваше доста странна и някак зловеща. Полутъмна зала, едва осветена от бледата светлина, излъчвана на стените, където всяка колона хвърля плътна, мастилено черна сянка, и четиридесетина слънчеви петна, които бавно, величествено и абсолютно безсистемно пълзят по пода. Всяко с големина около ярд и половина. Там, където стоях, нямаше никакви слънчеви зайчета, но напред... Това можеше да се нарече и стадо, и рояк. Имаше нещо нечисто тук, затова реших да се върна назад. Сега бях готов да загубя проклетите ден и половина, само и само да не минавам през тази зала. Да кажа, че неведомите светлинни петна, пълзящи по пода буквално като овце по ливада, събуждаха в мен неясни страхове, означаваше да не кажа нищо.

Да вървят при Неназовимия всички тези странности и загадки! Ще потърся друг път, няма да ми се изгъркат подметките! Обърнах се към изхода и тихо изругах. Незнайно откъде появили се осем слънчеви

зайчета ми бяха преградили пътя и сега, за да напусна залата, трябваше да вървя право по тях. А да стъпвам по незнайно какво нямах никакво желание, така че ми оставаше само един изход — да прескачам петната, за мой късмет между „зайчетата“ имаше малки черни пролуки от чист под. Ярд и половина дори паралитик щеше да ги прескочи, ако има добра причина за такива скокове. Сякаш четейки моите мисли, петната започнаха да се движат и се сляха в едно голямо място.

— Гадини! — неволно се изтръгна от мен.

Петната, естествено, не разбраха и дори не трепнаха (да не говорим да се отдръпнат и да дадат път на човека). На пръв поглед, какво по-лесно от това, да ходиш по пода. Каква, строго погледнато, ще е разликата — осветен или потопен в сянка под? Като цяло никаква, но тези „зайчета“ и движението им ме смуцаваха. Дори стрелях по петното с арбалета, надявайки се да има някакъв ефект, но нищо не се случи, болтът просто се удари глухо в пода.

— Няма да си тръгна пък, и това е. Няма да си тръгна, ако ще ме режете! — промърморих аз и обърнах гръб на изхода.

Ще трябва да прекося залата, все трябва да има някакъв път през това!

Спрях на самата граница на пълзящите петна. Засега не смеех да отида по-напред. Би трябвало да има някаква система в това привидно безсмислено брожение, но досега не можех да разбера принципа на движение на петната. Те пълзяха със скоростта на парализирани мамути и по-точно, малко по-бавно от скоростта на човек, който не бърза за никъде или просто се разхожда в градския парк. Каквото и да беше това, то не бързаше за никъде и си пълзеше за собствено удоволствие. Пълзеше от поне хилядолетие, бих отбелязал. Едни петна решаваха, че е най-добре да пълзят направо, други — наляво, трети — по диагонал, четвърти — по окръжност, пети — по спирала, шести — по само на тях известна крива линия. Понякога се застъпваха едно друго и за миг се сливаха в едно голямо място, след което отново се разделяха и си продължаваха по пътя. Но винаги между петната оставаха достатъчно големи разстояния, така че при подходяща ловкост можеше просто да се бяга между тях. В началото на залата петната не бяха чак толкова много, но към центъра ѝ ставаха значително повече. Особено много бяха около някаква купчина, която

се намираше на около осемдесет ярда от мен. Колкото и да напържах взор, не можех да видя ясно какво лежи там. Да се опитам да мина залата, придържайки се към някоя от стените, не можеше и дума да става. В близост до стените „зайчетата“ бяха не по-малко, отколкото в центъра на залата.

И тогава видях нещо, на което преди не бях обърнал внимание. Не, разбира се, не разгадах принципа на пълзене на петната по пода, но пък видях места, където те категорично отказваха да пълзят. Сенките от колоните! Те лежаха на пода като дълги тъмни линии и нито едно петно не рискуваше да пресече тази преграда. Може да беше просто техен каприз, но можеше и всичко да е в резултат на това, че колоните бяха покрити с малки руни. Сенките бяха един вид малки островчета в изпълнения с движения под. Значи имах добра възможност да прекося залата, движейки се от сянка до сянка, като така избегна петната. Единственият проблем беше, че сенките от колоните се оказаха разположени под съвсем различни ъгли, сякаш в полутъмната зала има много източници на светлина, каращи сенките да падат както си искат. Е, дори и такива малки островчета бяха по-добре от нищо. По принцип, цялото това недоверие към светлинните петна можеше да се окаже просто една много голяма глупост, но нали неслучайно на входа на залата имаше предупреждение, а и това, че блокираха пътя ми назад подсказваше, че не си струва да рискувам да се разхождам, все едно съм на улица Нагледна.

Добре, така или иначе няма да стоя вечно тук. Помогни ми, Сагот!

Пристъпих границата веднага щом поредното петно мина покрай мен. Скок! Още един! И още един! И още един! Спиране. Две петна се движеха срещу мен, аз отскочих назад, като едва не настъпих трето. Вляво! Вдясно! Направо! С три скока преодолях разстоянието, което ме отделяше от първата сянка, и когато се озовах в безопасност, облекчено въздъхнах. Като цяло не беше чак толкова трудно, най-важното е да не се зазяпвам и да оставам концентриран, за да не би случайно да настъпя някое петно.

До следващата сянка имаше осем ярда празно пространство. Напред!

Бягах буквално като заек, надяващ се да оплете следите си и така да се откъсне от своите преследвачи. През цялото време се налагаше

да спирам, да пропускам петна, да скачам настрани, да прескачам през две петна наведнъж или да бягам в обратна посока. Изведнъж, без никаква причина, ме заболя лявата ръка. Болката беше тъпа и при резките движения неволно се мръщех. Напълно възможно беше да съм настинал. Спането на студен каменен под още на никого не е било от полза.

Дали петната разбраха, че скачам като пиян доралисец между тях, или просто решиха малко да се позабавляват, но започнаха да се плъзгат много по-бързо и по-хаотично, така че до петата сянка се добрах доста потен и задъхан, сякаш съм изорал цял Валиостр. Освен това на три пъти едва не се провалих, като само по чудо успях да не стъпя върху „зайче“. Болката в лявата ръка започна съвсем осезаемо да гризе костта. Трябваше да се облегна с гръб на колоната, да седна на пода и да поровя в чантата, за да намеря нещо подходящо от магическите еликсири. По време на подскачането през залата цялото съдържание на отделението, където съхранявах флаконите, незнайно как се беше разбъркало. Изругах и започнах да подреждам, проклинайки бъркотията. Няколко нищо не значещи флакона напъхах по джобовете на куртката. Да си стоят там, докато им намеря свободно място. Подреждането ми отне около две минути, а в същото време петната изобщо не помислиха да спират, дори засилиха темпото още повече. Флаконът с лечебно съдържание, който уж трябваше да убие всяка болка, изобщо не действа и аз от все сърце проклех Хонхел, който ми беше продал некачествена стока. Не мога да кажа, че движенията с лявата ръка ме причиняваха кой знае каква болка, но непрекъснатият сърбеж определено си беше неудобство.

Продължих и петната буквално полудяха, а на едно място пред мен образуваха плътен поток. Трябваше да реагирам светкавично и направих един от най-добрите скокове в живота си. Нататък стана полесно. Сенките от колоните се припокриваха една друга и следващите двайсетина ярда минах по начупена черна пътечка. Болката в ръката се засили и стана почти непоносима, трябваше да стисна зъби. Но накрая пътечката, очертана от сенките, свърши. Оттук до средата на залата нямаше повече от десетина ярда, а до следващата спасителна сянка — към тридесет. И разстоянието, което ме разделяше от нея, беше изпълнено с пълзящи петна, при това толкова много, че черни части на пода практически не се виждаха. Ето това вече беше

предизвикателство! Я опитай да преодолееш такъв участък, при това без да докосваш „зайчетата“.

После си позволих да обърна внимание на купчината в центъра, която сега беше на не повече от петнадесет крачки от мен. Това, което отдалеч изглеждаше неразбираемо, отблизо се оказа струпани едно върху друго човешки тела. Хората на Балистан Паргайд. Разбира се, за Лафреса и за Бледния място сред мъртвите не се беше намерило. Седем трупа лежах на пода в пози, които никой нормален човек не би могъл да си представи. „Нелепи“ и „неестествени“ — това бяха може би най-приличните думи, които да опишат това, което видях тук. Създаваше се впечатление, сякаш мъртвите никога не са имали кости. На единия вратът беше обърнат под такъв ъгъл, че тилът му гледаше напред, а лицето — назад. В допълнение, лактите и коленете му бяха свити в съвсем противоположни посоки, а не както им повелява майката природа, от което човекът приличаше на странна пародия на паяк. Друг труп просто беше вързан на възел, на трети краката бяха така преплетени, че да ти стане страшно. Многобройни кървави ивици по пода свидетелстваха, че смъртта е застигнала нещастниците в различни точки на залата и едва след това труповете са били събрани в центъра ѝ. Някой дори се беше опитал да се бие, на земята се търкаляше меч, но явно неуспешно — никъде не се виждаше трупа на унищожилото хората същество.

Лошо. Много лошо. Гарет, както винаги, се беше забъркал в нещо мно-ого гадно. Сега най-важното беше да разгадая що за „гадно“ е това преди то да ми откъсне главата. Защото дори непълната информация за врага е вече половин победа. В това съм се убеждавал достатъчно често при набезите си в Авендум. Дай на информатор сребърна монета — и вече имаш най-подробния план на къщата до точката, в която бъдещата жертва крие ковчежето със семейните бижута. Но всъщност сега не ставаше дума за това...

Най-малкото, докато внимателно оглеждах струпаните мъртвци, никой не бързаше да се разправи с мен. В залата нищо не се беше променило, само локвата кръв под телата стана малко по-голяма.

* * *

И тогава прозрението ме озари...

— Ама че си тъп, братче Гарет! — изръмжах аз и ядосано се плеснах по челото.

Ето къде се криеше истината! Нали не случайно, да ме отнесе мракът, пред входа пишеше: „Не безпокой онези, които защитават покоя на мъртвите“! И статуите не гледаха, а се преструваха на слепи. Слепи стражи, вечно пазещи спокойствието на елфийски владетели! Та нали в пътеводното стихотворение имаше стих, за който толкова не навреме си позволих да забравя! И неслучайно толкова ме боли ръката, на която беше гривната от червеникава мед, дадена ми от Еграсса! Именно от стражите на тази зала ме защитава тя сега — нищо, че защитата означава и болка.

Всички тези мисли преминаха през главата ми със скоростта на мълния. Вече наистина не знаех какво да правя. Да се страхувам ли от това, което може да се случи, или да се радвам, че все още съм жив. Много дълго време идвах на себе си. Мислех. Потръпвах от страх. Не се решавах отново да тръгна между слънчевите петна. Изчаквах. Хвърлях погледи към телата на нещастниците (което изобщо не увеличаваше смелостта и оптимизма ми). Най-накрая събрах кураж, пратих всичко и всички при Неназовимия, втурнах се напред, преодолях средата на залата, без дори да погледна към мъртъвците, отскочих от безшумно приближаващото се зад мен петно, направих умопомрачително салто, опитвайки се да размина едновременно с три петна, движещи се точно към мен. До разпрострялата се по пода сянка оставах не повече от пет крачки, аз вече пресмятах как ще продължа нататък и... И в крайна сметка не видях самотното „зайче“ и го настъпих със самия край на подметката.

Да кажа, че за един удар на сърцето се озовах на безопасното островче... значи все едно нищо да не кажа. Какъв ти, да го отнесе Х'сан'кор, удар на сърцето! Бях пет, десет, сто пъти по-бърз!

Арбалетът сам се озова в ръцете ми, медната гривна ми причиняваше изгаряща болка, но и през ум не ми мина да сваля амулета на тъмните елфи. Сега гривната беше единствената защита, единственото спасение срещу стражите, пазещи праха на мъртвите тук. Светлите петна в цялата зала спряха, а после над петното, в което толкова глупаво стъпих, започнаха да се появяват малки златни искрици. Отначало една, после десетина наведнъж, после сто...

Искрите се появяваха направо във въздуха, за миг светваха с ослепителна златна светлина и после започваха да пулсират в такт с ударите на моето сърце! Ставаха все по-повече и по-повече и ето че вече можеше да се забележи нечий все още неясен силует. Още миг, и пред мен стоеше блестящо златно същество, състоящо се от милион малки искрици.

Кайю. Най-големият мит на елфите, най-големият ужас на орките. Преди две хиляди години, когато в Костните дворци елфи и орки се вкопчили едни в други и в залите-гробници кръвта на воюващите роднини започнала да се лее като река, се случило нещо, което изобщо не трябвало да се случва. За отмъщение орките започнали да разрушават гробове на елфи, при това избирали само гробове на висшите родове, разпръсквайки останките на мъртвите из залите. Първите посегнали на най-важното нещо за всеки елф — на честта на Дома и на паметта на предците им. Елфите опитвали да се бият, опитвали да поставят охрана до гробовете, слагали капани, шепнели заклинания... Но на всяка защита има адекватен отговор, всяка охрана все някога се уморява, всеки капан може да бъде обезвреден и всяко заклинание може да бъде преодоляно с друго заклинание. Унищожаването на гробовете продължило и тогава някой от елфийските домове решил да призове от други светове същите тези Кайю, за да пазят гробовете от оскверняване. Това, което се случило впоследствие, може да се намери в легендите на орки и елфи, разказвани по време на особено тъмни нощи. Но оттогава никой орк не смеел да унищожават елфийски гробове.

И ето че един от тези неподкупни, безжалостни, безсмъртни слепи стражи стоеше на пет ярда от мен. Кайю изглеждаше съставен от хиляди трептящи искри, беше невъзможно да се гледа в него дълго време — от яркия златист блясък очите започваха да сълзят, фигурата на бездушния страж се размазваше и трептеше като мараня по време на много горещ ден. Можех да разгледам само силуета му. Съществуването се оказа с една глава по-ниско то мен. Две ръце, два крака, глава. Никакви опашки, рога или зъби. Какви ти зъби! Съществуването дори уста нямаше! Във всеки случай, сред искрящата глава не виждах никакво подобие на уста. Но виж очите... В Кайю на мястото, където трябваше да са разположени очите, зееха две големи празни дупки. Съществуването се оказа напълно сляпо.

Е, сляпо не сляпо, но местоположението ми определи без грешка. Или поне се отпрати в моята посока, при това изобщо не бързаше, сякаш беше убедено, че няма къде да избягам от него. Паникьосах се и изстрелях два арбалетни болта в Кайю. Те изсвистяха, минаха през тялото на създанието, без да му причинят никаква вреда (с изключение на това, че искрите в мястото на удара за миг се отдръпнаха встрани, правейки път на болтовете) и се удариха някъде в полумрака на далечната стена. Съществуто с неуловимо движение се оказа на крачка от мен и замахна с ръка, при което аз уплашено изкрещях, осъзнавайки, че това е краят, но ръката на Кайю загреба въздух само до ухото ми, а после стражът мина покрай мен и спря, предоставяйки ми изглед към гърба му. Наистина не знам кой от нас беше по-изненадан — аз или той. Кайю замръзна за секунда, очевидно се чудеше защо още съм жив, след което опита отново. Същият резултат. Сякаш някаква сила издигаше преграда между нас. Пазачът ме виждаше (колкото и странно да звучи), но не можеше да ми навреди. Благодарение на Еграсса и гривната му!

Междувременно Кайю пристъпи в най-близкото светлинно петно и искрите, изграждащи тялото му, като златен дъжд се посипаха на пода и се разтвориха в петното. Всички петна в залата отново се раздвижиха. Как да го разбирам това? Означаваше ли, че са решили да ме пуснат, или нещо друго?

Гривната изгаряше ръката ми все по-силно и по-силно и приближаваше моментът, когато болката щеше да е толкова непоносима, че да трябва да сваля защитния амулет (ако не загубя съзнание преди това). Трябваше да рискувам и да се добера до изхода, преди да е станало прекалено късно. Не си заслужаваше да си играя със съдбата и да изчаквам повече, Кайю като нищо можеше да ми поднесе някой мръсен номер.

Без да обръщам никакво внимание на петната, аз с бързи крачки (но не бегом!) се насочих към изхода. Веднага щом кракът ми докосна първото петно, Кайю отново се появи. Но този път златните искри много по-бързо се оформиха във фигурата на стража. Съществуто не се опита да атакува. Аз настъпих още едно петно, после още едно... Не от всяко петно се появяваше Кайю, ако се беше случило — цялата зала щеше да е претъпкана с тях. Общо се появиха петима пазачи. И сега те, оформили полукръг, ме следваха. Приказно красива и в същото време

страшна гледка. Пет златни създания „гледат“ към мен, после се разпадат в искри, разтварят се в най-близкото петно, изчезват за части от секундата и отново се появяват, но вече от петното, в което току-що съм стъпил. Така минахме през цялата зала. Аз — с бързи крачки, оглеждайки се постоянно през рамо, и петте същества на четири крачки зад мен. Веднага щом излязох от залата, Кайю спряха преследването. Аз гледах тях, те — мен. После играта на гледане им омръзна и пазителите на праха на елфийските владетели се разпаднаха на избледняващи искри. Петната на пода се задвижиха и зачакаха нов гост, който да стъпи тук след мрака само знае колко столетия. Болката в ръката ми бавно утихна, защитаващият ме амулет се успокои и пак стана обикновена и незабележима медна гривна.

Минах през залата на Кайю и останах жив. Това трябваше да се отпразнува, което аз всъщност веднага и направих. Вярно, че вместо вино трябваше да се задоволя с обикновена вода от подземна река, а вместо пъдпъдъци — с половинка сухар.

От залата, гмуркайки се рязко надолу, тръгваше широк коридор. След четиридесет крачки се появиха отклонения и аз започнах да ги броя, за да не пропусна това, което ми трябваше. На осемнадесетото отклонение спрях и завих надясно, оставяйки централния коридор. Там напред той преминаваше в стълбище, водещо към шесто ниво и аз изобщо не се съмнявах, че Лафреса с останалите хора на Балистан Паргайд е тръгнала именно по този път. Но аз смятах да постъпя похитро и да се отклоня от главния път. Към шесто ниво водеха много пътища и този, указан в пътеводното стихотворение, беше много по-къс от пътя, избран от слугинята на Господаря (макар и по-опасен). Така ще скъся разстоянието четворно и ще се озова в средата на нужния ми сектор от шесто ниво, докато скъпата Лафреса ще трябва да го обикаля от самото начало и да загуби почти два дни. По този начин значително ще изпреваря съперниците си. Ами ако успея да подготвя подобаващо посрещане и да си върна Ключа обратно? Почти всички (ако не и всички) спътници на Лафреса бяха загинали в Костните дворци и така шансовете ми за победа бяха нараснали многократно. Главното е „светлинките“ и храната да ми стигнат за обратния път. Накрая влязох в зала.

Тук ме чакаха великаните, чийто „поглед изпепелява“. Разбира се, не истински великани от тундрата на Безлюдните земи, а само

статуи, които изобщо не приличат на великаните, но пък са с великански размери! Всяка висока тридесет ярда! Великаните стояха един срещу друг, стискайки каменни чукове в коравите си възлести ръце. С такъв чук можете да отнесете стена на замък, при условие, че в Сиала се намери същество, способно да го вдигне. От великаните лъхаше на древност и скрита заплаха. Чие длето беше създало тези каменни колоси? Как са ги докарали на такава дълбочина и най-важното — за какво? Вместо лица статуите имаха гладката повърхност на плътен шлем с висок гребен и тесен процеп за очите. И двете статуи гледаха надолу към краката си. Между двата колоса имаше нещо като басейн, макар че от мястото, където стоях, не се виждаше никаква вода.

*Под погледа на Великаните, изпепеляващи всичко,
Към гробницата на Великите, загинали в бой...*

Може би басейнът не беше нищо друго освен вход към сектора на Героите на шесто ниво. Всъщност точно там трябваше да отида, но фразата, че исполините съвсем лесно превръщат в пепел всеки, осмелил се да попадне под погледите им, ме караше да съм предпазлив. Влизайки в залата, аз се постарях да не продължавам напред, а да потърся решение на загадката, сгушен до стената. А решение трябваше да има, нито един глупак не би построил вход, ако е невъзможно да се ползва. Значи, за да се добера до басейна, великаните ще трябва да затворят за известно време очи. Но как да ги накарам да го направят? Те са статуи! Някакъв механизъм? На пръв поглед нищо подобно не се виждаше. Признавам си честно, този път ми се наложи здраво да си поблъскам главата. Но нищо свястно не ми идваше на ум. Статуите изглеждаха монолитни и неподвижни. Някаква подла мисличка ми прошепна:

— Ами ако всички тези приказки за изпепеляване са глупости? За да може някои дървени философи да си постоят така, да се помъчат и да се върнат с празни ръце.

Прогоних далеч подлото гласче. Да бе! Глупости! Предупреждението пред залата с Кайю също уж беше глупост. Докато не настъпи момента. Само това ми липсваше, да се пъкна там, без да

проверя. Така че ще направя малък експеримент и ще сложа пред погледите на гигантите нещо друго. Цялата беда беше в това, че наоколо не виждах никакво „нещо“, което да хвърля в краката на великаните. От своите вещи няхах нищо излишно — всичко, което носех със себе си, беше прекалено важно и ценно. Дори болт не ми се прахосваше, не бяха останали чак толкова много. Но все пак трябваше да проверя „огнения“ поглед, така че пъхнах ръка в чантата и извадих най-малкия от изумрудите. Какви времена настанаха. Ако преди две седмици някой ми беше казал, че съм готов да пожертвам цял изумруд заради някакъв си скапан арбалетен болт, щях само да завъртя пръст в слепоочието, мълчаливо подсказвайки на този откачалник, че отдавна му е време да се върне в болница „Десетте мъченика“ и по-точно — в стаята с меките стени. Това какъв психо трябва да си, за да се лишиш от скъпоценен камък, а да оставиш евтин болт?!

Поставих изумруда на гладкия под, а после ловко го ритнах с крак. Камъчето проблесна прощално като зелена звездичка, плъзна се по пода, попадна под погледа на великаните и изчезна с ослепително избухване.

— Ах, ти!

Трябваше пак да се заема с насъщния проблем с проникването на шесто ниво. Прерових всички документи, взети от Закритата територия. Особено внимание обърнах на частта, която преди това изглеждаше ненужна и я носех само за пълнота. Представляваше голям брой от неясни скици, изобразяващи архитектурата на конкретни зали, неразбираема върволица от знаци, подредени във верижки, още някакви глупости... М-да. И в документите ударих на камък. Скапана идея беше. Но решението витаеше някъде тук! Усецах го!

Когато внимателно приближавах към великаните, едва не си спечелих прощален поглед и изпържен мозък. С едното око се стараех да гледам главите на статуите и мислено прекарвах по пода границата на действието на огнения им поглед. С другото се опитвах да открия някаква следа, която да ми помогне в намирането на решение. Накрая трябваше да спра, в противен случай ме заплашваше изпържване с последващо изгаряне. Сега бях съвсем близо до великаните и от мястото, където бях спрял, съвсем ясно се виждаше, че статуите не са чак толкова свършени и длетото на майстора беше обработвало

камъка съвсем грубо. А също така забелязах още нещо, точно онова, заради което си заслужаваше да си докарам огнен поглед и дори хемороиди. Всеки от великаните стоеше на доста висок кръгъл пиедестал. По принцип нищо особено — пиедестал, какво толкова? Готов съм да присъствам на изваждането на още един гномски зъб, че тези пиедестали ще се завъртят настрани при подходящо изказано желание (заедно с великаните, естествено)! Във всеки случай, обиграният поглед на опитен човек веднага ще забележи скрития механизъм. Ненапразно старият Фор ми набиваше в главата азбучни истини! Остава само да разбере как се активира механизмът и работата е опечена.

Отново подложих на щателна проверка цялата зала. Търсех нещо като лост или някаква изпъкналост, но нищо подобно не се забелязваше. После погледът ми падна на пода, плъзна се по гладките кафяви плочи, накрая спря на завъртулките и знаците на неизвестната ми азбука (ако, разбира се, това беше азбука, а не художественото творчество на някой психолог). Някъде вече бях виждал подобни завъртулки. Ами да, разбира се! В „ненужната“ част на документите! Точно сред рисунките и неясните скици имаше документ с низ от подобни символи. Отново извадих увитите в дрокра документи от джоба си и започнах да ровя в тях. Ето го! Паметта наистина не ме беше подвела. Буквите бяха същите, както на пода. Някой съвестен беше съставил ключ, но пък беше забравил да спомене кога и как да се използва.

Наведох се и като намерих плочката със символа, изобразен първи на документа, я натиснах. Тя без никакви възражения пропадна с инч надолу. Всичко се оказа просто до безобразие (особено когато в ръцете си държиш описание на ключа). Като цяло трябваше последователно да се натиснат четиринадесет от общо седемдесетте представени тук символа. Още щом и последната плочка пропадна, в залата се раздаде тихо скърцане, сякаш някъде под пода са се задвижили противотезести, след което великаните започнаха бавно да се завъртат с гръб към мен, а огнените им погледи се насочиха към далечната стена.

Нададох победен вик, сякаш бях намерил под леглото си съкровищата на династията на Сталконите.

Пътят беше свободен, страшните гиганти вече не гледаха към басейна и аз с бавни крачки на Горда и Много Доволна от Своята Неподражаема Гениалност Персона на Победител се отправих в нужната посока. Отново се раздаде скърцане, пиедесталите трепнаха и започнаха бавно да се завъртат в обратна посока. Гордата и Много Доволна Персона бързо се втурна напред, опитвайки се да преодолее разстоянието до басейна преди погледите на великаните да подновят смъртоносната си жътва и без да се замисля, скочи в черната дупка, сякаш е вода.

— А-а-а-а-а, мра-а-а-к! — изкрещях уплашено, осъзнавайки, че в най-близко време няма да мога да докосна пода с крака.

Дупката изглеждаше необятна и много дълбока. Първите двадесет ярда прелетях като камък. Вече започвах да се сбогувам с живота, когато въздухът се сгъсти, падането ми се забави и започна едно меко, плавно спускане. Стигна ми смелостта и умът да спра да крещя и да запаля „светлинка“. Бавно падах в тясна шахта. Стените й се носеха покрай мен и изчезваха някъде нагоре. Ако имах желание, лесно щях да ги стигна с ръка. Само по някакъв каприз на боговете не си бях разбил главата в самото начало на падането. Един път покрай мен премина черният отвор на някакъв тунел. Премина и се скри в мрака — нямах време да умувам дали да „се махна“ от сегашния си „път“. Така че продължих. Краката ми висяха над бездната и не се чувствах много удобно. След около двеста ярда падането се забави още повече и изведнъж се оказах в една от залите на шесто ниво, в самото сърце на сектора на Героите.

ГЛАВА 8

ГОНЕНИЦА С ПОКОЙНИЦИ

Шесто ниво беше пределната граница за хората. Дори през вековете, когато злото на костите на огрите, злото на птицемечките, което сега свободно се вихреше из Костните дворци, все още не се било пробудило, рядко някой от човешкото племе събирал смелост да се спусне под шесто ниво. Носеха се слухове, че имало ненормалници, слизали дори на дванайсетото ниво, но никой след това не ги беше виждал живи тези психари. Секторът на Героите, разположен на шесто ниво, беше единственото доказателство за присъствието на хора на тази дълбочина. По някаква причина нито елфи, нито орки бързали да погребват своите мъртви в този сектор и хората бързо се възползвали от досадната грешка на по-старите раси. Когато Първите и елфите напуснали Храд Спайн, Костните дворци останали изцяло на разположение на хората и те веднага започнали да „населяват“ празния сектор с най-влиятелните си (докато били живи, разбира се) покойници. Цели пет и половина века продължили погребенията в сектора на Героите. Само много велики и известни хора били удостоявани с честта да бъдат погребвани на нивото на Героите. Пълководци, воители, проявили се в битка, висши благородници и дори крале. После започнали да спускат тук безразборно и в резултат секторът толкова се напълнил с кости, че някои се замислили дали не си заслужава да се почистят древните гробове и старите мъртви да освободят място за нови. Но в крайна сметка решили, че е прекалено трудоемко да спускат мъртвите толкова надълбоко и започнали да погребват на горните нива. Само едно човешко погребение било извършено под шесто ниво — това на Грок, закъдето, между другото, се бях запътил и аз.

Хората разбрали защо елфи и орки не бързали да погребват своите мъртви в сектора на Героите едва когато в Храд Спайн се пробудило злото. По някаква причина точно тук най-осезаемо се проявявало Диханието на бездната. Такова злоещо име дали умните

глави в Ордена на гадостта, надигнала се от Безименните нива, която си правела шеги с мъртвите. Какви шеги ли? Ами например старите кости, лежали с векове в гробовете, без каквато и да е причина започвали да се покриват с плът, а след това и да тичат. В крайна сметка живите мъртви в сектора на Героите се наплодили повече, отколкото са хлебарките в мръсна кухня. Добре поне, че не тръгнали нагоре, а си седели като вързани за този сектор, хранейки се единствено с издигащите се от дълбините еманации на злото. В Ордена също така казваха, че случващото се на шесто ниво е просто детска игра и идващото от дълбините съвсем не е Диханието на бездната, а просто слабо негово ехо. Аз, за разлика от Халас (който започва да се тресе само при думата „Орден“), бях склонен да се доверя на маговете, както впрочем, и на ръкописите в Кралската библиотека. Съдейки по всичко, преди да се озова на седмо ниво, бих могъл да се натъкна на мно-о-ого големи неприятности, с които трудно щях да се справя.

Обзе ме лека нервна треска и аз опитах да се успокоя с мисълта, че по шесто ниво ще обикалям само някакви си жалки три часа, а това е нищо в сравнение с четвърто, където загубих къде-къде повече време. А и мисълта, че Лафреса и компания ще трябва да минат през целия сектор от началото до края, обнадеждаваше и стопляше душата ми. Пожелах на враговете си да се сблъскат с цял полк мъртъвци, за да усетят на собствен гръб какво ми е било на мен да обикалям из Забранената територия.

Трябва да кажа, че крачех много предпазливо, почти така, както в самото начало на появата ми в Костните дворци. Ежеминутно спирах и се вслушвах в потискащата мозъка тишина. Тук беше доста тъмно, само на всеки двайсет-трийсет крачки съскаха магически факли, които едва разпръскваха тъмнината. Сенките и мракът изобилстваха, имаше къде да се скрия както аз (това го можех), така и другите (надявах се, че те не го могат). Във всеки случай осветените участъци прелитах като светкавица, вътрешно треперейки от перспективата да попадна в здравите обятия на някой мъртвец.

Кафяви гранитни стени, ниски тавани (понякога се налагаше да вървя приклепнал), тесни проходи, изобилие от гробове, които външно по нищо не се отличаваха от гробниците на първо и второ ниво. Само след четиридесет минути непрекъснато ходене тесните, едва осветени

коридори започнаха да се редуват с гигантски (но също така слабо осветени) зали. Понякога тишината се нарушаваше от звука на падащи капки. В такива моменти замирах и уплашено се хващах за чантата с магическите дрънкулки, но само след няколко секунди осъзнавах, че наблизо опасност няма. Някаква миризма витаеше тук... Не бих казал неприятна, по-скоро необнадеждаваща. На мухъл, на засъхнала пот и на едва осезаем дъх на гнило месо.

На първия „лош“ гроб се натъкнах след като за стотен път проверих наличието на светлинните кристали в чантата си. Изглеждаше, сякаш някакъв умник беше сложил в ковчега барут, запалил фитила, след което сложил отгоре капака. И като резултат сега в каменния капак зееше безформена дупка, през която спокойно можеше да мине жив човек. Или НЕжив. Отдръпнах се от ковчега и се огледах. Като че ли нищо особено — ако мъртвецът беше решил да се поразходи преди вечния сън, то беше отишъл достатъчно далеч. Колкото по-далеч, толкова по-добре. Скоро във всяка зала, наред с оцелелите гробове, виждах от един до дузина разбити гробове.

На първия покойник се натъкнах съвсем неочаквано (все така става) — просто не го видях в полумрака на залата и едва не го настъпих, в последния момент успях да си отдръпна крака. Покойникът се оказа жена. Лежеше с лицето надолу и беше облечена в прекрасно съхранили се дрехи от миналия век. Пепелносивата кожа на ръцете беше покрита с язви от едва започналото разложение, дългата и много красива коса беше сплетена. Покойницата напълно, тоест абсолютно не миришеше на мърша. Съдейки по дрехите, беше погребана отдавна и по принцип за миналите столетия от нея би трябвало да са останали само кости, а не плът, почти незасегната от времето. Всичко това беше шега на пробудилия се Кронк-а-Мор. Благодаря на Сагот поне за това, че тя просто си лежи и не закача никого.

Явно все пак някои мъртъвци четат мисли, защото трупът издаде глух стон, от което на мен душата ми падна в петите, и започна да се надига от пода. Надигаше се достатъчно дълго, за да мога да дойда на себе си. Първо отскочих по-далеч от ръцете ѝ, а после извадих от чантата си зрънце светещ кристал и го хвърлих в краката на вече изправената и забелязала ме покойница. Както е известно, оживелите покойници не понасят слънчева светлина. За един кратък миг в

подземната зала се появи съвсем истинско слънце и хриптящият мъртвец рухна на пода. Слънчевата светлина, предварително затворена в магическия кристал, разруши магията на Кронк-а-Мор, която оживяваше трупа в този свят. Сега плътта на починалия падаше от костите на цели пластове и се топеше, разпръсквайки ужасна воня. Всъщност унищожаването на плътта се оказа подобно на топенето на парче захар, хвърлено в гореща вода. От гледката на мигновеното разлагане и миризмата, изпълнила залата, на мен ми прилоша и аз се обърнах, закривайки носа и устата си с ръкава на куртката. Когато се почувствах малко по-добре и реших да видя какво беше станало с мъртвеца, видях само отделни фрагменти от кости и кичур коса, плаващи в локвата, която по-рано е била човешко тяло. Костите постепенно се разтопиха и изчезнаха, сякаш някой гном по погрешка беше излял върху мъртвия цяла бъчва киселина. Бр-р-р!

Излязох от залата раздражен, че вонята здраво е попила в дрехите ми. Сега нямаше махане. Спрях в най-близкия коридор и направих това, което отдавна беше време да направя — смених обикновените болтове с огнен и светлинен. След това покрих върховете със специални порцеланови капачки, така че излъчващата се от магическите болтове светлина да не издава присъствието ми.

Уви, срещите ми с оживелите мъртъвци едва сега започваха. Малко по-надолу по коридора се срещнах с още един. Този го чух много преди да различа тъмния му тромав силует. Създанието стенеше и хриптеше като някой умиращ гребец на пиратска галера. Бързо отстъпих назад, по-далеч от факлата, и се скрих зад една от каменните гробници, стиснал светлинен кристал в ръката си. Зомбито мина покрай мен и без да ме забележи, сви в един от съседните коридори. Преди да продължа, изчаках минута, за да съм сигурен, че няма да се срещна с ходещия труп.

Оживелите мъртъвци се оказаха изненадващо много. В някои от залите можеха да се срещнат до двадесетина, всеки в различна степен на разлагане. Някои сновяха от ъгъл в ъгъл, като механичните играчки на джуджетата, други си стояха неподвижни и създаваха впечатлението, че просто са решили да подремнат за момент. Естествено, всичко това вонеше, хриптеше, свистеше, ръмжеше, а и изглеждаше отвратително.

Нататък цялото ми промъкване заприлича по-скоро на игра на криеница. Аз се криех, а те ме търсеха. Всъщност по-точно обикаляха, за щастие без дори да подозират кого и къде трябва да търсят. Аз не питаех илюзии по повод добротата на зомбитата. Добротата за тях беше нещо непознато, както и омразата. Всички, което знаеха, беше, че са гладни. Готови бяха да се хранят постоянно, а от миризмата на кръв направо си побъркваха, готови бяха на всичко, само и само да се доберат до желаната плячка. Така че ако някой от неспокойните братя ме забележи, ще трябва или да се изнеса (а хаотичният бяг е изпълнен със стълкновения с други мъртъвци), или да приема боя (а не бързах да се зачисля към глупаците, воюващи с покойници). Затова още щом мернех поредния излязъл от гроба приятел, веднага бързах да се скрия в сенките или зад някой ковчег (че дори и в него).

Най-лошо ставаше в тесните коридори, когато клатушкащата се срещу мен гнилоч блокираше пътя. Тогава трябваше бързо да се връщам обратно и да се моля срещу мен да не изскочи още някой ходещ, тогава щях да се окажа в капан. Но освен тесните коридори имаше и друго място, където опасността беше голяма — прекомерно осветените зали. През тях изобщо не беше лесно да се мине. Непременно ще се намери някоя ококорена гадина, която да те забележи. Засега Сагот беше милостив, но така не можеше да продължава вечно. Законите за световната гадост са едни и същи за всички.

Както предполагах, така и се случи. На два пъти ме забелязваха и искаха да ме изядат. Първия път просто се сблъсках с мъртвеца, обърквайки го в мрака с нечия претенциозна и оригинална статуя, незнайно защо поставена между ковчезите. Когато осъзнах, че това пред мен не е никаква статуя, вече беше твърде късно. Забелязаха ме. Създанието тръгна към мен с протегнати напред ръце-куки. „Тръгна“ — много меко казано. Мъртвецът едва се придвижваше. И нищо чудно: от цялото му тяло стърчаха кости, а изгнилите мускули почти не спомагаха за движението. Направо не проумявах как изобщо може да ходи. Създанието тъжно гъргореше и се опитваше да се добере до Гарет. Според мен, ако се постарее малко повече, сигурно може и да надмине някой охлюв.

— Ей, закъде така си се разбързал! — ухилих се аз и хукнах.

Мъртвецът реши да ме последва, но безнадеждно изостана в мрежата от коридори и накрая ме изгуби. Ха! Ако някой иска да хване Гарет, трябва да е малко по-разтропан!

После ме засякоха в зала с ковчези, закрепени директно към стените. От чиста глупост реших да мина точно покрай факлата. Естествено, скитащото наблизко парче гнило месо реши да вечеря с черния ми дроб, без да се притеснява, че долната му челюст напълно липсва. Но за разлика от първия, който се опита да хапне Гарет, този явно всеки ден правеше физзарядка, защото преди още да се опомня, едва не ме докопа. Човекът се оказа „свежар“. Създаваше впечатлението, че е умрял само преди ден, а сега е станал да провери много ли роднини тъгуват за него и дали не си струва да глътне завещанието си. Бързо трябваше да отскоча и да забия огнен болт в гърдите му.

Разнесе се силен гръм и навсякъде се разлетяха парчета. От един се отървах, но шумът привлече всички други в околността, които се оказаха точно шест и половина (половинката беше от кръста нагоре и се придвижваше на ръце). Естествено, те много се зарадваха на моята незнайно как слязла на тяхното ниво персона и се наложи да използвам цели два светлинни кристала, за да успея да ги успокоя и в достъпна форма да им обясня, че преследването на мирни и кротки преминаващи е свързано с много неприятности. От залата се наложи да се изнеса максимално спешно — разрушаването на плътта на създанията предизвика такива миазми, че оставането беше равносилно на смърт.

От гробове и гробници направо не можех да се размина. Тесните коридори останаха в миналото, заменени от просторни зали с еднотипни колони и тесни стълбища. За съжаление, всички стълби водеха нагоре, а не надолу, и аз не им обръщах внимание (освен когато трябваше да се изкача десетина стъпала, примамвайки едно зомби след себе си, а после да скоча на пода, оставяйки го с празни ръце. Докато той се чудеше как да слезе, аз успях да се скрия в тъмния ъгъл и мъртвецът разочаровано се насочи в съвсем друга посока). Стана по-лесно да се скриеш от мъртвите — заставаш зад колона и те не те виждат. Понякога зомбитата минаваха на две крачки от мен, но така и не ме забелязваха. За мое щастие обонянието на тези ходещи парцали беше насочено само към едно — да подушват миризмата на кръв.

Вонята на гнило не беше изчезнала, но носът ми престава да се мъчи и вече просто отказваше да различава миризмите. В залите се оказа прохладно. Много по-прохладно, отколкото на горните нива. За щастие все още бях много далеч от това да замръзна, но започвах да се притеснявам, че на ниските нива ще става по-лошо и ще трябва да вадя пуловера от платнената чанта.

Тук-там по стените блестеше някаква гадост, която доста напомняше на локвите, оставащи от покойниците след употребата на светлинни кристали. По същия начин и миришеше. В ъгъла на залата тази гадост пълзеше върху някакъв скелет и леко пулсираше, като вътрешности, току-що изпаднали от разпорения корем на кон. В светлината на окачената на стената факла тя изглеждаше прозрачна и позволяваше много добре да се видят човешките кости вътре, и те постепенно се отрупваха с черни мускули. Виждайки ме, скелетът се сгърчи в опит да се изправи, но плътта по костите се оказа твърде малко и мъртвецът само разкъса с кокалестите си пръсти стената на своите вътрешности. Костите не представляваха опасност и аз нямах намерение да прахосвам магически боеприпаси за тях, въпреки че ръцете доста ме засърбяха.

След това се заредиха празни зали, сякаш всички покойници едновременно бяха решили да изчезнат. Аз, честно казано, не се разстроих особено от това обстоятелство (или по-скоро изобщо не се разстроих) и с приповдигнато настроение преминах огромна част от подземните гробища, без да срещна никого.

Отново последвах тесни коридори с ниски тавани. В коридорите се появи стълбища с по пет-шест стъпала. Секторът на Героите се спускаше все по-надолу и по-надолу. А после в залите и коридорите започна да се появява вода.

Отначало почувствах миризмата на влага и изгнило, след това стените заблестяха от влага, на някои места от тавана падаха капки и се опитвах да се пъхнат във врата ми. И накрая настъпи моментът, когато последните три стъпала, водещи в поредната зала-крипта, бяха скрити под слой вода. Дълбочината беше малка, някъде до глезените, но въпреки това да се мине през залата беше много противно и страшно. Противно от това, че водата беше застояла и от нея **ВОНЕШЕ** на развалена риба, а страшно... Мракът знае само какво или кой може да се крие под водата. Отново стъпала и водата стигна до коленете.

Каменните гробници стърчаха като скръбни островчета от черната маслена повърхност на спокойната вода и аз се качих на най-близкия ковчег. Ковчезите бяха много и нататък продължих, като просто прекрачвах от един на друг, разумно разсъждавайки, че този начин на пътуване е много по-добър от „водния“. Главното беше да не разбудя спящите вътре покойници, всичко друго беше дреболии от битието.

В следващите зали нивото на водата не се увеличи, но пък намаля броят на саркофазите и в крайна сметка трябваше да се откажа от пътуването по тях. Зала след зала се оказваха наводнени, ходех до коляно във вода, стараейки се да внимавам и да не излизам в осветените от димящите факли пространства. На някои места от тавана падаха капки, а в една от залите направо валеше дъжд. В коридора, където дълбочината достигаше ярд, под водата забелязах малко фонтанче.

Мокрите дрехи бяха неудобство. За щастие вече бях преодолял наводнения участък от сектора на Героите и по къса стълба се изкачих над нивото на залите, залети с вода. До стълбата за седмо ниво оставаше съвсем малко, затова си позволих кратка почивка. Избрах най-тъмния ъгъл, след което излях водата от ботушите и изстисках панталоните си. Нямах желание да ям, което изобщо не беше изненадващо. От витаещите тук аромати дори непретенциозният гхол би загубил апетита си.

Хриповете ги чух отдалече и успях да се подготвя. Не изчакаха още малко, гадовете! Така се надявах, че всички мъртъвци са останали назад. Мъртвият, клатушкайки се колебливо, се появи от страничен коридор и се запъти право към мен. Цялата беда беше в това, че не можех да се скрия в тъмното, около мъртвеца кръжеше цял облак мухи. Или нещо много подобно на тях. Всяко насекомо тихо жужеше и излъчваше бледа зелена светлина. Получаваше се доста ярък кръг, който осветяваше пътя на покойника. За пръв път през живота си виждах мъртъвци да имат осветление. Светлината разпръскваше мрака и нямаше как да се скрия в сенките от такова чудо. Наложих се пак да използвам кристал. Съществото захриптя и се свлече на пода, а мухите с гневно жужене се стрелнаха към тавана. Покръжиха малко и като светещ облак отлетяха натам, откъдето дойде зомбито.

Още осем пъти се натъквах на скитащи из залите мъртъвци, окръжени от мухи. Трупите сияеха буквално като спуснали се от

небето посланици на боговете. Ако кажа на някого, няма да ми повярва, че съм видял такова чудо. От сияещите покойници, естествено, се стараех да се държа на цяла левга. Кой ги знае за какво, освен за осветление, служат тези мухи и как изобщо е възможно такова нещо...

По погрешка подминах залата, която търсех, и влязох в огромна зала, пълна с ковчези до самия таван. Изругах и извадих картите. Разбира се, в тъмното не се виждаше нищо и трябваше да отида до факлата, за да се ориентирам къде съм се заблудил. В същия този миг с трясък се счупи един от каменните капаци на по-отдалечените ковчези. Ето че още един неспокоен се събуди. Защо не им се спи? Толкова ли им е интересно да обикалят от зала в зала и да колекционират светещи мухи? От дупката се появи ръка. Създанието хриптеше и опипваше с ръка, търсейки някаква опора, за да се надигне. Но аз нямаше да съм аз, ако бях дал на мъртвия такова възможност. От безопасно разстояние вкарах светлинен кристал в черната дупка на ковчеза и тръгнах да търся правилната зала. Когато излизах, чух още два капача да се чупят, освобождавайки още две зомбита. Тук вече се отказах да губя време и се изнесох по-далече от греха. Нямах достатъчно светлинни кристали за всеки желаещ.

* * *

Пак се появи вода, но ако по-рано залите бяха наводнени, сега водата беше в басейни и течеше по канали, над които минаваха тесни извити мостове. Факлите по стените се увеличиха, в някои от залите под таваните горяха полилеи с хиляди свещички-звезди. Понякога между мрачните колони и сивите каменни ковчези бавно и величествено се носеха блуждаещи светлинки, всяка с размерите на юмрук. Всичко това ми причиняваше множество неудобства, тъй като ставаше все по-трудно и по-трудно да се крия от мъртвите, тоест трябваше да използвам от безценните кристали и арбалетните болтове. Сега, когато едно или друго създание ме забелязваше, аз най-често просто бягах от неповратливата и тъпа гадина, но това невинаги беше възможно. Един от мъртвите ме преследва цели двадесет минути, увличайки и други със себе си. В крайна сметка, когато зад мен вече

имаше върволица от четиринадесет същества с различна степен на разлагане, разумът надделя над алчността и аз похабих един скъпоценен кристал, за да успокоя веселите си спътници. Но не се успокоиха. Крачещите последни не получиха необходимата порция слънчева светлина и гневно засъскаха. Трябваше да се простя с още един кристал.

Точно по времето, когато приключих с върволицата преследвачи и се бях покатерил на дебела напречна греда, за да пропусна едно необичайно пъргаво зомби, секторът на Героите се разтресе. Подът потрепери, раздвижи се, а стените се затресоха, все едно треперят от студ. Колоната, към която се бях притиснал, опитвайки се да остана на крака, започна да се напуква. Няколко ковчега, висящи под самия таван, рухнаха на пода и се разбиха, разпръсквайки останките на мъртвите из цялата зала. Дори водата в канала образува вълни и се разплиска на брега. След това до ушите ми достигна приглушен от разстоянието тътен и неочаквано земетресението утихна. Погледнах притеснено към тавана. Слава на боговете, че не се срути и не ме затрупа. И слава на Сагот, че не вървах покрай стената, иначе някой от падналите ковчези би могъл да ме превърне в голя-а-амо петно.

Предпазливо продължих нататък, гледайки удивено причинените от земетресението разрушения. В една от залите дванайсет колони се бяха срутили наведнъж и едва не си счупих краката, докато минавах през скалните отломки. Трябва ли да споменавам такива дреболии като разбити ковчези, обърнати надгробни плочи и срутени мостове над каналите? Макар да се зарадвах много на мъртвеца, чиито крака бяха смазани от каменен блок. Виждайки жив човек, създанието оголи жълти зъби, засъска и се опита да ме достигне. За щастие, не му се получи — огромният каменен къс надеждно беше обездвижил нещастника за следващите хиляда години. Освен ако тази гадина не се сети да си прегризе краката. Но за мен тази твар не представляваше опасност, така че веднага я изхвърлих от мислите си и продължих напред. До заветните стълби ми оставаше да мина през три зали.

И естествено, в предпоследната зала ме очакваше изненада в лицето на повече от шейсетина покойника. Как изобщо се бяха побрали тук? Стояха наредени в редица като истински войници, и сякаш чакаха нечия заповед. Бързо се отдръпнах в мрака на коридора, докато тези недружелюбно настроени личности не са ме забелязали.

Да-а-а... Покрай такова стълпотворение не човек, а и комар не може да мине. Веднага ще го забележат. Сложих втори светлинен болт в празното ложе на арбалета и влязох в залата.

Изненадващо, но те дори не благоволиха да ме забележат. Всички като един се взираха в противоположната посока. Какво толкова имаше там?

Обхвана ме някакво безумство и без никаква причина гръмко извиках на цялата зала, като сам се изплаших от гласа си:

— Бихте ли ми отделили малко внимание?!

Застиналото море мъртъвци се раздвижи, олюля и захриптя. Ето един се обърна, после друг, после десет, дващест и накрая цялата зала гледаше към мен. Лицата им бяха разядени от проказата на разложението. Кожите им бяха в жълти, черни, сиви и зелени оттенъци. Навсякъде се виждаха язви и дупки. Някои бяха без нос, други — без очи, трети бяха изгубили челюст или цяла ръка. Костите проблясваха през рехавата плът и сивите парчета от това, което някога е било погребални дрехи. Черепите ми се зъбеха, съскаха ми, после ръцете им се протегнаха към мен... Накрая като по команда морето трупове се люшна в моята посока.

Първият болт забих право в тълпата. Светлина, стонове, воня...

Вторият път стрелях в тавана и светлината заля тълпата зомбита не по-лошо от слънце.

Бързо се оттеглих в коридора, за да съм колкото е възможно по-далеч от залата, и с цялата си бързина презаредих оръжието с два нови болта. След което се върнах. И едва не умрях от вонята. Подът се люлееше и бълбукаше, плътта се топеше, костите се разпаднаха. От присъстващите по-рано в залата мъртъвци само петима показваха слаби признаци на живот (без значение колко богохулно звучеше). Създанията се гърчеха и хриптяха. Без да се церемоня, аз изпратих още един светлинен болт в тавана и отново се оттеглих в коридора.

В коридора останах поне дващест минути, изчаквайки вонята в залата да се разнесе поне малко. Да вляза в този момент беше извън моите сили. А и честно казано, поради банално отвращение просто не можех да стъпя в течния бульон, който съвсем доскоро представляваше човешка плът. Но в крайна сметка няхах друг избор, трябваше да мина. Помолих Сагот да ми даде сили и като зарових лице в яката на куртката си, прекрачих в залата. Миризмата изобщо не беше изчезнала,

от нея очите ми запариха, стомахът ми се разбунтува и аз бързо се втурнах напред, преди да си изповръщам червата. Под краката ми се разнасяше грозно жвакане, подът беше хлъзгав и само като по чудо не се плъснах в мерзостта, заляла гранитните плочи.

Криволичещ начупен коридор, осем стъпала надолу, коридор, завой, коридор. Зала.

— Да ви отнесе мракът дано! — изкрещях гневно аз.

Нямаше никакви стълби към седмо ниво.

* * *

Бях закъснял само с някакъв си половин час. Ако бях по-бърз, щях да стигна дотук преди началото на злополучното земетресение. Сега беше твърде късно. Дали в тази зала строителите на Костните дворци бяха положили по-малко усилия и не бяха укрепили тавана, или просто късметът ми е бил такъв... Разтърсването в сектора на Героите беше съборило колоните, поддържащи тавана, и сега пред мен имаше безразборно струпани каменни блокове, по-дребни парчета и все още неслегнал се прах. Стълбите бяха завинаги покрити с камъни и ще трябват години усилия, за да се ползват пак.

И какво да правя сега? Както казва Кли-кли в подобни ситуации, сваляш гащите и бягаш. Заради кълбящия се в залата прах дишането беше трудно и се върнах в коридора. Тук седнах точно под факлата и за сто милионен път се заех с изследването на картите и пътеводните документи.

Изследването не ме обнадежди. В сектора на Героите тези стълби бяха единствените и ако исках да се спусна надолу, трябваше да се върна на мястото на първото ми появяване на шесто ниво. А оттам... Оттам ме чакаше толкова ходене, че направо се обливах в студена пот. По-лесно ще е да разчистя тукашните стълби от камъните! Секторът на Героите изобщо не е толкова малък, а колко мъртви срещнах по пътя... докато стигна до стълбите. Освен това броят на кристалите и магическите ми болтове не беше неограничен и все някой ден щяха да свършат.

Бях ужасно уморен, но да спя тук беше равносилно на самоубийство. Вероятността да се събудя, защото някой отдавна

мъртъв и много гладен ти откъсва крака беше изключително висока. Така че ще отида някъде по-далеч, докъдето ми стигнат силите, и тогава ще видим дали ще спя или няма да спя...

* * *

Направо се изгубих в преплетените коридори и зали в сектора на Героите. Вървях, вървях и пак вървях. В продължение на три часа ходене и кратка дрямка върху един ковчег на втория „етаж“ не срещнах нито един крачещ покойник. Сякаш изобщо не ги е имало. Но разбитите ковчези говореха за обратното и аз продължавах да бъда много предпазлив, докато не започнаха „спокойните“ места (т.е. ковчезите бяха цели и не вонеше на трупове). И точно тогава допуснах грешка. Искам да кажа, че се отпуснах и веднага бях наказан от някой с особено извратено чувство за хумор.

От мрака към мен изскочи нещо. Беше толкова бързо, че едва имах време да отскоча настрани и ноктите на създаването закачиха единствено чантата с магическите дрънкулки, която висеше от дясната ми страна. Естествено, никоя чанта не е създадена да издържи на такъв удар. Ремъкът, с който беше прикрепена към колана ми, се скъса. Целият ми магически запас, арбалетните болтове и куп важни и полезни неща паднаха на пода. Време да ги взема нямах — слава на Сагот, че самият аз останах жив. Докато мъртвецът (а това беше именно мъртвец, но изключително пъргав) се мъчеше с вещите ми, аз отскочих назад и забих в него огнен болт. Раздаде се силен гръм и горещата вълна ме събори, а в ушите ми зазвъняха небесни камбани. Когато най-накрая се надигнах, пред погледа ми се появи следната картина — парчета гореща плът бяха полепнали по всички стени, а на мястото, където се търкаляше чантата ми, стоеше цяла бригада мъртъвци. След кратък размисъл създаванията се насочиха към мен.

Дали тези мъртъвци бяха „неправилни“ или някой добряк им беше натрил задниците с горещ гараки пипер, но тези момчета се движеха много по-бързо от обикновените зомбита. Тоест със скоростта на живите хора. Нямах какво толкова да му мисля, така или иначе сега не можех да си върна чантата. Изстрелях втория болт в тълпата,

метнах арбалета на гърба и хукнах. Трябваше да спасявам собствения си живот, а за загубата на чантата ще си поплача по-късно.

* * *

Все още бягах. Кли-кли неслучайно ме предупреждаваше, че в Храд Спайн постоянно ще трябва да бягам. Ето че бягах. Бягах. Бягах. Бягах. Бригадата прекалено гладни и прекалено мъртви момчета едва не ме настъпваше по петите. Никога не бях мислил, че изсъхналите и мумифицирани тела притежават такава пъргавина. Хлътвах в съседни коридори, носех се през зали, опитвах се да объркам следите си, но нищо от това не ми помогна. Преследвачите не изоставаха и това само ме подтикваше да продължавам, макар че, признавам си честно, започвах да се уморявам. Най-накрая, когато се оказах в тъмна зала, аз се прилепих до стената и извадих ножа, приготвяйки се за неизбежното.

Не ме забелязаха. Десетината мършащи продължиха напред, а аз след кратко изчакване се затичах в обратната посока. Свих в плетеница от тесни коридори. Постарах се да объркам преследвачите и в същото време да се върна в залата, където остана торбата. Без оръжие, карти, храна и прочие припаси аз бях гарантирано мъртъв. Не се получи. Достигналите до мен хрипове ме информираха, че момчетата отново са попаднали на следите ми. Изругах и продължих да бягам. Какво друго всъщност ми оставаше да правя? Още не бях готов да се изправя срещу мъртъвците само с един нож. Коридорът започна плавно да завива надясно. Бягах, оставяйки зад себе си разклонение, още по-тъсно от това тук. Бягах. Завивах. Бягах. Завивах. Бягах... И се сблъсках лице в лице с друга тълпа от същите като преследващите ме в момента създания. Секунда объркване. И аз, и те бяхме изненадани от неочакваната среща.

Дойдох на себе си миг по-рано от тях. Обърнах се и хукнах обратно, срещу първите преследвачи. Зад гърба си чух хрипове — и тази група се включваше в състезанието за наградата, носеща името Гарет. Напънах се още и вече бягах на предела на възможностите си. Трябваше да стигна до разклонението преди отпред да се появят

преследвачите. Тъмните ъгловати фигури, едва видими в светлината на единствената факла, се появиха точно на пътя ми.

И все пак успях. В разклонението се оказах частица от секундата по-рано, отколкото те. Мършавите ръце-куки загребах единствено въздух, а аз се втурнах в прохода и в същия миг втората бригада покойници се вряза в моите преследвачи. В резултат на това отново успях да избягам без каквато и да е вреда за кожата си. Но Х"сан"кор да ме изяде, колко тежко ми беше да бягам!

Хрипове зад гърба ми. Настър-рвените преследвачи си падаха по мен! Напред. Наляво. Напред. Наляво. Надясно. Надясно. Надясно. Напред. Прескочих някакъв канал. Напред. Напред. Надясно. Напред. Наляво. Избягнах толкова ненавреме изпречил ми се ковчег. Напред. Наляво. Няма изход. Назад. Надясно. Напред. Надясно. Наляво.

Влетях в някакъв коридор и шокирано се втренчих в гърбовете на цяла тълпа зомбита. Същите, които от цели петнайсет минути се носеха след мен в енергичен галоп. Стояха и душеха. Досега не бях забелязал тази способност на мъртъвците. Тогава един от труповете се обърна и ме „погледна“ с черните дупки на очите си...

Бягах. Пак бягах. Отново бягах. Влетях в зала, където се разхождаха няколко най-обикновени мъртъвци. Единият тръгна към мен в опит да ме спре. Врязах се в него с цялата си тежест. Облъхна ме остра миризма на гнило. И двамата паднахме. Претърколих се през глава и скочих, проклинайки толкова ненавреме изпречилия ми се идиот.

Хрипове зад гърба. Оставаше ми само да бягам. И аз бягах.

ГЛАВА 9

СДЕЛКА

Към края на втория ден (макар че кой ще се наеме да определя колко време е минало?) стомахът спря с гневното къркорене и с настояването за храна, но болката от гладуването си остана. Дори опитът ми да залъжа глада с бутилка от най-доброто вино в моя живот не доведе до нищо добро, единствено се напих буквално като доралисец, натряскан до козирката. Отначало, разбира се, се чувствах волен и безгрижен, но когато се събудих, главата ужасно ме болеше, а виното, естествено, едва покриваше дъното на бутилката.

Не, не! Не бълнувам. Всъщност вече два дни не бях хапвал нищо и само отпивах от бутилка „Майдингска лоза“, отлежавала четиристотин години. Виното, трябва да призная, беше невероятно, такова не можеш да намериш дори в избите на крале и жреци, но бих дал безценната бутилка и за един сухар, стига да се намери някой тук да ми предложи такава замяна. Неволно си спомних за загубената чанта с останалите припаси.

Това беше вторият ден, откакто оживелите мъртви решиха да си поиграят с мен на гоненица, и аз си седя в убежището. По-точно, НА своето убежище. Ами да. Понякога и каменен ковчег може да се нарече така. Как попаднах на ковчег ли (слава на Сагот, че не в него)? Ами много просто! В онзи злополучен миг, когато ме приклециха от всички страни, трябваше бързо да намеря безопасно място. А ковчегът, разположен на второто ниво на залата, беше точно такава място, така че без да се замислям, бързо се покатерих на него. Хм... Макар че сега би било много интересно да чуя как така съм успял да се кача на зазидания в стената ковчег, разположен на височина пет ярда от пода. Вярно, в състоянието, в което бях тогава, може би щях да скоча и по-високо. На луната, например. В онзи момент направих всичко светкавично, но сега силно се съмнявам, че бих могъл да го повтора отново.

Добре, наистина много избързвам. Ето какво всъщност се случи наистина...

* * *

Влетях в някаква зала. Съвсем малка, до една от стените се виждаше миниатюрен басейн. Два изхода. Осем факли. Подтикван от хриповете зад мен, аз се втурнах напред, но тогава и от двата изхода пред мен нахълтаха мъртъвци. На входа зад гърба ми пък се появиха преследвачите. Прецених ситуацията за секунда, засилих се, с един скок преодолях трите ярда водна повърхност на басейна, стъпих на някакъв ковчег и като използвах едва забележими вдлъбнатини и издатини по стената, се покатерих на ковчеза на второ ниво. Поех си дъх. Огледах се. Оттук гледката беше прекрасна. Под мен имаше пет ярда празнота, а след това — вода. Отпред — залата, претъпкана с живи трупове. Скапанияците се бяха събрали тук едва ли не от целия сектор на Героите. Стоят, не мърдат и мълчаливо гледат. Дали аз съм си такъв „късметлия“ и всичко случващо се тук беше нелепа случайност, дали мъртвите все пак могат да мислят и ми бяха поставили капан, или пък някой умишлено ги беше събрал тук?!

Във всеки случай да сляза долу означаваше да бъда изяден. Нямах да успея да се измъкна от обсадата. Така че слизането засега го забравям. Да стоя тук пък означаваше да умра от глад — нещо не виждах някой да ми носи храна. Оставаше ми само да мисля, да се надявам на спасение и да си играя на гледанка с мъртвите. Макар че последното доста бързо ми омръзна — лицата на моите пазачи бяха прекалено отвратителни и не предразполагаха към игра.

Първото нещо, което направих, разбира се, беше да си почина и да дойда на себе си. Толкова много бягане изцежда силите. След като дишането ми се нормализира и сърцето ми престана с опитите да изскочи от гърдите, аз огледах убежището си. Оказа се каменна кутия с дължина три ярда и широчина — един ярд, тоест достатъчно място, на което да се разположи неканен гост. Капакът беше масивен, с надпис отгоре: „Любимият виночерпец на херцог Патийски — шести“. По странно стечение на обстоятелствата бяха забравили да споменат името на този виночерпец. Както, впрочем, и датата на смъртта му.

Затова пък някой много оригинално беше оставил върху ковчега покрита с мъх бутилка. Скептично огледах този сюрприз. Издълбаните в стъклото име и цифри казваха, че това е вино и че е на най-малко четиристотин години. Нямах абсолютно нищо друго за правене, така че извадих нож и изрязах печата на корковата тапа. Поради липса на тирбушон избутах тапата в бутилката. Подуших. Опитах. Изсумтях одобрително. Вино за от крал нагоре.

Все още се надявах да се измъкна оттук жив, но след около час осъзнах, че гадинките долу изобщо и не мислят да ходят някъде, което уби в мен всяка надежда за благоприятен изход. Или ще слеза и ще ме изядат, или ще умра от глад. Впрочем, дори ако тези зомбита се махнат, аз така се бях залутал по време на бягството, че нямах никакъв шанс да намеря обратния път до чантата, в която бяха картите на Храд Спайн. А без картите... Без картите няма как да стигна до осмо ниво и със сигурност няма как да се измъкна навън. Искам да кажа, че така или иначе бях мъртъв. В мен беше единствено платнената чанта на гърба ми с пуловера и изумрудите, но в нея нямаше нито карти, нито храна...

В крайна сметка изпразних бутилката вино и се почувствах добре. До момента на събуждането...

* * *

Та такива ми ти работи. Събудих се преди около шест часа, а в залата нищо не се беше променило. Мъртъвците все още си бяха тук. Вонята им беше неизменна и способна да се конкурира с тази от бърлогата на най-мръсния гхол. Направо не се дишаше.

— Ей, какво гледате, твари?!

Естествено, никакъв отговор. Никой дори не изсъска. Просто най-безцеремонно ме игнорираха. Бих стрелял по гадинките с арбалета, но за съжаление нямах повече болтове. Затова ми оставаше само да хвърля празната бутилка в тълпата. Тя се превъртя няколко пъти във въздуха и се вряза в един от тях, отнасяйки почти половината от изгнилата му глава, без да срещне никакво съпротивление от страна на черепа, сякаш него изобщо го нямаше. Мъртвецът изобщо не се смути от това обстоятелство и си остана неподвижен. Ех! Никога не

съм мислил, че ще мечтая за стадо гладни гхоли! Как добре щяха да ги отнесат малките твари!

— Забавляваш ли се?

Гласът, раздал се в залата, беше такава изненада за мен, че направо подскочих. Със страх. Той стоеше в сянката на колоната и виждах само едва очертаня тъмен човешки силует с огромни крила. Златистите очи ме гледаха с прикрита насмешка. На мъртъвците Посланикът не обръщаше никакво внимание, както, впрочем, и те на него.

— Нещо такова — колкото и да се стараех да съм спокоен, гласът ми предателски трепереше.

Слугата на Господаря! Посланикът! Тук! В залата! До мен! Устата ми пресъхна, дланите се изпотиха, гръбнакът ми омекна. Сега вече нямах никакви съмнения кой и защо е призовал мъртъвците тук.

— Имам предложение за теб — Посланикът като че ли не забеляза страха ми.

— Какво е то? — успях да не припадна аз.

— „Майдингска лоза“, четиристотингодишно. Даваш ми бутилката, а аз ти давам целия сухар, става ли?

Аз така си и останах с отворена уста. Изглежда нямаше да ме убива веднага.

— Ах, да, съвсем забравих, че ти тъкмо хвърли бутилката, при това празна. Така че оттеглям предложението си.

Посланикът замахна и хвърли сухара в тълпата зомбита.

Стори ми се, че чак скръцнах със зъби. Тази твар просто ми се подиграваше.

— Доста далеч стигна в Костните дворци, крадецо. Не всеки може да се похвали с това. Срамота е да те хванат така, при това точно тези тъпи твари. Каж ми, още дълго ли смяташ да стоиш тук?

— Докато не ми омръзне — не знам какво беше замислил Посланикът заедно с Господаря, но те вече не можеха да ме уплашат. Толкова бях уплашен, че повече нямаше накъде.

— М-м-м? Мисля, че вече ти е омръзнало. Или греша?

Не казах нищо и ми се стори, че Посланикът се усмихна.

— Добре, Гарет. Хайде без всякакви предисловия да пристъпим към работа.

— Към каква работа, Посланик?

— О! Виждам, че знаеш как ме наричат! — той отново се ухили.
— Сам ли се досети или си подслушал, докато обикаляше из владенията на моя господар? Как е раната ти? Виждам, че в Първичния, където избяга, все така добре лекуват!

И отново аз не му отговорих и отново той се престори, че не го забелязва.

— Бях изпратен от Господаря. Изпратен, за да ти предложи изход от капана. Проявяваш ли интерес или да си тръгвам?

— Проявявам интерес, продължавай.

— Добре. Откажи се от Поръчката, забрави за Рога на дъгата и ще бъдеш възнаграден.

— И с какво ще ме възнаградиш? Още веднъж ще ми разпориш корема?

— Ей, защо говориш така? Ако исках, щях да те убия още сега. Колко там ти е обещал кралят? Петдесет хиляди? Какво ще кажеш, да речем, за триста? Малко ли е? Може би ще ти хареса цифрата осемстотин? Назови цената си, крадецо.

Аха. Направо ти повярвах. Може и да получа това злато, но ще го сложат на гроба ми. Ако изобщо го сложат. Така че не кълва на съмнителни договори. Особено на договори с такива типове.

— Доволен съм от цената, предложена ми от краля. Поръчката...

Вестителят гръмко изсумтя, изразявайки презрението си:

— Поръчката? Ти да не си благородник?! Откога крадците спазват думата си?

Ама какво всички са се хванали за думата „крадец“! Първо сенките от света на Хаоса, сега и този. Аз също си имам професионални принципи! Освен това не съм полудял и нямам намерение да нарушавам Поръчката. Нямам намерение да се прецаквам.

— А... Страхуваш се да нарушиш Поръчката, за да не разстроиш любимия си Сагот? — той сякаш четеше мислите ми. — Вие, хората, прекалено много треперите пред тези, които сте свикнали да наричате богове. Не се притеснявай, крадецо. Боговете са само банда безполезни хрантутници и зависят от думата на Господаря. Можеш да не се страхуваш, никой няма да те накаже за отказа от Поръчката. Господарят ще се погрижи за това веднага след като дадеш съгласието си.

Боговете зависят от Господаря? Това вече беше новина!

— Тук нямам нужда от пари — измърморих аз. — Златото не се яде.

— Забравих да спомена, че ако приемеш предложението, ще бъдеш заведен където пожелаеш. А може би просто не ти трябват пари? Изумрудите в чантата ти спокойно ще стигнат да си купиш малко графство, какво да искаш повече? Значи искаш нещо друго? Каж ми, и ако е по силите на Господаря, ще го получиш. Съгласи се, че това е добра цена? Получаваш всичко, което искаш, трябва само да забравиш за Рога на дъгата.

— Безсмъртие? — изведнъж изтърсих аз.

— Безсмъртие? Може би...

Удостоих го с много подозрителен поглед.

— Какъв е този твой Господар? Защо не иска Рогът на дъгата да напусне Храд Спайн? — бях толкова безочлив, че реших да карам направо.

— Е, какво пък, имаме много време и Господарят ми позволи да отговоря на някои от твоите въпроси. Ти нали не бързаеш за никъде?

Златистите очи проблеснаха и реших, че няма смисъл да отговарям на този въпрос. И така всичко беше ясно.

— Моят повелител е Господарят на този свят. Той е създал Сиала от сянка от Първичния свят, той е...

— Танцуващ със сенки! — изтърсих аз.

— Сега разбирам, че молбата ти за безсмъртие е била просто проверка. Много неща си научил... За съжаление.

Проверка? Но аз не мислех да го проверявам! Казах го просто така.

— Правилно, крадецо. Преди много време Господарят е бил Танцуващ със сенки и е създал този свят. Виждам, че вече ти е известно много повече, отколкото предполагаме. Всъщност това не е изненадващо, нали ти също си Танцуващ със сенки.

Аз потръпнах.

— Не отричай, крадецо. Ти си Танцуващ, иначе изобщо нямаше да се церемоня с теб.

— Не отричам.

Аз да не съм глупак, че сам да си нахлузвам примката? Щом сега трябва да съм Танцуващ, значи ще бъда Танцуващ. Ако ме нарече

магаре, и с това ще се съглася без никакви възражения.

— Така вече е добре — в гласа му се усети удовлетворение. — Ти си Танцуващ и само затова ти се предлага право на избор. Да те убиват така или иначе е безсмислено, и докато не се окажеш в някой от Великите Домове, ти си безсмъртен.

— А аз мислех, че това се отнася само за онези, които са преминали през всички Домове — измърморих аз, без да мисля.

— Танцуващите имат преимущество.

Аха, сега вече и аз те проверих, гнида златоока!

— Е, а за Рога на дъгата — продължи той междуременно. — Ти ги видя, нали?

— Кои?

— Първите деца на Господаря? Падналите?

Разбрах, че говори за птицемечките, и кимнах.

— Те били Първите и Господарят ги надарил със сили, почти равни на своите. Те приели този дар и поискали да станат новите Господари на света. Решили да поиграят Играта. Тогава Падналите били низвергнати и заключени в сърцето на Костните дворци. Това достатъчно ли ти е, крадецо?

— Все още не съм чул какво общо има Рогът на дъгата.

Посланикът въздъхна:

— Не е лесно с теб. Добре, слушай по-нататък. Господарят не можел да унищожи Първите си деца и само ги потопил в сън, но Втората раса, тези, които вие сте свикнали да наричате огри, в един от не най-добрите си дни случайно събудили спящото зло в Храд Спайн. Точно тогава огрите създали и Рога на дъгата. Създали го много порано, отколкото е прието да се счита. Рогът на дъгата възпира Падналите и те не могат да излязат и да овладеят първичната сила на този свят. Оставало им само да чакат кога веригите ще се скъсат. Така че Рогът на дъгата е създаден не само за да съдържа Кронк-а-Мор, първородната магия. Главната цел на огрите била друга — да не допуснат Падналите в Сиала. А огрите скъпо платили за своето любопитство. Те създали Рога и така спасили света, но с цената на гибелта на своята раса. Защото това, което вие сега наричате огри, не са нищо повече от животни. Заради спасението на света те загубили разума си и се оказали във властта на първородната магия. Докато

Рогът на дъгата е тук, Падналите не могат да се измъкнат в света на Сиала.

— Рогът на дъгата лежи в Храд Спайн от не чак толкова дълго време. Не и през всичките тези хилядолетия, за които досега ми разправяше.

— Така е. Докато Рогът се намирал в елфите, всичко било наред, и ако не била борещата се срещу Господаря страна, нищо нямало да се случи. Но сега нямам намерение да ти разказвам всичко. Просто си спомни какво се случило, когато Орденът се опитал да спре Неназовимия с помощта на артефакта.

— Спомням си много добре. Магът-отстъпник каза, че така му е заповядал Господаря!

— Ти си сляп, Гарет! Господарят няма нищо общо с това. Във всеки случай — не и Господарят на Сиала.

И отново ме остави да седя с отворена уста.

— Изненадан ли си? Всеки свят си има свой собствен Господар и между Танцуващите винаги върви Игра. Единият спасява своя си свят, а другият се опитва да го промени към по-лошо. Играта и борбата са тест за жизнеността на света.

— И чия играчка се явява Неназовимия?

— Да знаеш много е вредно, крадецо. И така, какъв е твоят отговор?

— Твоят Господар служи на злото, Посланик!

И тогава той се засмя. С весел, искрен смях. Смееше се и се смееше, не можеше да спре и да се успокои. Смя се дотогава, докато дори и ехото не се умори да повтаря смеха му.

— Какво е зло, крадецо? Освети ме! Какво е добро? Кой може да определи какво е първото и какво е второто? Къде е тази неуловима граница между добро и зло?

— Твоят Господар се опита да убие мен и моите приятели!

— И това е зло? — той насмешливо изсумтя. — Значи всеки си има свое зло? Ако някой иска да те убие, това е зло. Ако този човек ти даде злато, спаси ти живота и убие някой друг, когото не познаваш, това добро ли е? Отговори ми, крадецо!

Аз мълчах, но той и не очакваше отговор.

— Орк убива дърводелец и разбира се, от гледна точка на семейството на последния, е извършено ужасно зло. Но от гледна

точка на орка той определено е сътворил добро, като е спасил свещените дървета от посегателството на човека. Виждаш ли, крадецо, злото става добро, а доброто — зло, просто трябва да го погледнеш от различни брегове на реката на Живота! Теб се опитаха да те убият, но ти имаше късмет, късмет като на самия мрак, крадецо! Господарят започна да подозира кой си наистина, след като разби заклинанието на скъпата Лафреса. А когато самичък попадна в Дома му, оцеля след моя удар и не позволи да се разкъсат връзките с Ключа, всичко си дойде на мястото. И опитите да те убият спряха. Танцуващ със сенки не убива друг Танцуващ.

— Само дете Лафреса и нейните хора забравиха за това.

— Тя действа на свой собствен риск. Господарят не успя да я предупреди.

Или не е искал. Във всеки случай и капчица не вярвах в историята за Рога на дъгата.

— За покушенията над твоята скъпоценна персона се разбрахме. Какво друго можеш да наречеш зло?

— Господарят освободи демоните от мрака.

— И какво от това? Ти не разбираш Играта, не разбираш защо са били необходими демоните.

— Тогава ми обясни!

— А, не, Гарет! Обещавам ти, че пак ще се сблъскаш с демоните и ще разбереш защо Господарят трябваше да ги пусне и да докара Конят на сенките в Авендум.

— Докара го, а после много бързо опита да си го вземе.

— Конят си свърши работата, а и другият Господар...

— Опитваш се да ме убедиш, че в Сиала обикаля цяла тълпа Господари! — и сам не се усетих как го прекъснах.

— Какво говориш! На Сиала има само един Господар, но има и друг, който води Играта.

— И защо му е това?

— Как защо? Такава е Играта.

— Играта? — вдигнах вежди аз.

— Какво те изненадва, крадецо? Животът е твърде скучен за онези, които създават светове. И понякога участват в Игри. Това е всичко. И не си ти човекът, който да се оплаква от демоните. Спомням си, че ако не беше случайно намерения и никому неизвестен свитък,

демоните все още щяха да обикалят из Авендум. Ето виждаш ли, ти също участва в Играта. И сега тази Игра продължава, и в нея Рогът на дъгата е козова карта. Господарят се опитва да не допусне завръщането му в света.

— За тях всичко това е просто глупава игра?

— Глупава? Благодарение на Играта този свят живее.

— Не ти вярвам!

— Не ми и трябва. Аз разговарям с теб само защото така ми заповяда Господарят.

— Добре! — аз се разгорещявах все повече и повече. — Но нали няма да отречеш, че Неназовимият се появи благодарение на твоя Господар!

— Няма — отвърна много спокойно Посланикът.

— Значи няма да отречеш, че Неназовимият е зло?

И отново ехото на залата повтори смеха на слугата.

— Зло?! Мислех, че сме приключили с тази тема, Танцуващ! За теб той може и да е зло... Той просто иска да свали твоя крал и да унищожи кралството... Историята се пише от победителите, крадецо! Така е било и така ще бъде! По някаква причина всички забравят да споменат подробността, че династията на Сталконите изби цялото семейство на този, когото сега наричат Неназовимия! Всички! Избити! Това не е ли зло? И не е ли добро, че сега той иска отмъщение?

— Това не е добро. Това е отмъщение.

— Така да е — не тръгна да спори той. — Така да е. Но Неназовимият е нужен на този свят. Той ви е като спирачка, не позволява да се развихряте прекалено и да се забравите.

— За какво говориш?

— Когато на Сиала живели Падналите и огрите, а Играта още не била започнала, Господарят се стараел да не се намесва в света, но после се появили младите раси, и сред тях вие, хората. Всичко се променило. Вие сте по-лоши и от малки деца. Вас трябва да ви направляват, да ви посочват цел. В противен случай, оставени без надзор, ще натворите такива глупости, че Играта ще приключи, преди да се разиграе. Нямате ли цел, вие разрушавате всичко, което попадне пред очите ви. Ще дойде ден, когато вие ще унищожите този свят. А на Господаря това не му се иска, затова той ви дава много цели. Ето например, Неназовимия.

— Не разбирам.

— Нищо чудно. Ти си Танцуващ само по кръв. За да разбереш, трябва да станеш Танцуващ и по дух, трябва да минеш през Великите Домове, но това е още пред теб. Какво би се случило, ако Неназовимият не заплашваше Валиостр от север?

— Всички ще живеят щастливо — измърморих аз.

— Съмнявам се. Може би това би било възможно преди шестстотин години, когато кралството ви не беше толкова силно, но сега, когато вашата армия е най-силната в Северните земи, много се съмнявам. Без постоянната заплаха от север вие бихте насочили вниманието си на юг. Война с Мирануех. Колко хиляди ще останат на бойното поле? После орките. Те винаги са ви пречели и в крайна сметка ще ги изтребите. И отново хиляди и хиляди животи. А орките си имат своя собствена цел в този свят. А после ще дойде ред на съюзниците ви. Какво имаме в крайна сметка, Гарет? Ако не е Неназовимия, който виси като меч над Валиостр — целият север на Сиала ще потъне в кръв. А Неназовимият не е единствената сила, която възпира хората.

— Остави тези дрънканици за философите, Посланик! — вбесих се аз. — Само магьосникът да дойде във Валиостр и всичко ще стане точно както казваш, само че след падането на Валиостр с всичко това ще се заемат орките!

— Ти не разбираш целта на Играта, Танцуващ.

— Не ме интересуват такива игри! Как може някой да решава всичко за другите?!

— Това е неговият свят, не забравяй.

— И ако това е неговият свят, то му е позволено да унищожи съюза между тъмните и хората и по този начин да спаси орките? — възразих аз, припомняйки си предишен сън.

— Орките са нужни на този свят и Господарят не иска те да изчезнат заради вашето безразсъдство.

— Още една възпираща сила?

— Не само — уклончиво отвърна Посланикът и попита: — Така че какво ще ми отговориш, крадецо? Съгласен ли си да забравиш за Рога на дъгата?

Аз мълчах, усилено съобразявайки какво да отговоря на Посланика, после казах:

— А какво ще стане, ако не съм съгласен?

— О, нищо!

— Нищо? — не можех да повярвам на ушите си.

— А ти какво очакваше? Че ще започна да те заплашвам ли?

Нищо такова! Ти просто ще останеш да стоиш тук, където си сега, докато умреш от глад. Разбира се, ще се възродиш в Дома на Любовта... след известно време, когато вече всички ще са забравили за Рога. Да не смяташ, че този Рог е чак толкова важен за Господаря? Всичко, което виждаш пред себе си, всичките ти приятели, целият свят — това е просто една голяма Игра, която вие никога няма да разберете. Ако Рогът остане тук — Господарят ще спечели. Ако вземеш Рога, Господарят така или иначе пак ще спечели, макар че ще е десет пъти по-трудно! Дори ако Сивите не направят нищо, дори ако равновесието се наруши, дори и ако Падналите се измъкнат и унищожат Сиала, Играта просто ще продължи по друго разклонение. От теб нищо не зависи. Просто ако Рогът остане недокоснат, Играта ще е много полесна за спечелване, това е всичко.

Не ми харесваше целият този разговор, всички тези приказки за Падналите, за други Господари, за глупавата Игра... Не вярвах на Посланика.

— Защо тези Паднали сами не вземат това, което лежи под носа им?

— Времето за въпроси свърши, трябва ми твоят отговор.

— Щом като от мен нищо не зависи, отговорът ми е „не“.

Златните очи внимателно ме изучаваха. След дълго мълчание Посланикът най-накрая каза:

— Какво пък, Господарят знаеше, че ще отговориш точно така. Жалко, крадецо. Тогава ти предлагам да сключим сделка.

— Каква? — попитах предпазливо, подозирайки някакъв номер.

— Ще ти предложи два варианта как да се измъкнеш от капана, а в замяна ти ще изпълниш една Поръчка за Господаря.

— Каква?

— Кой знае какво ще потрябва да се открадне за Господаря в близко бъдеще? Засега ми е достатъчна думата ти.

Аз мълчах.

— И така, съгласен ли си? — в гласа му се прокрадна недоволна нотка. — Щом като Рогът на дъгата е склонен да се появи в света, нека

това да го направи друг Танцуващ. Ще изострим Играта.

Какво рискувах? Разбира се, Господарят си има някакъв план, иначе не би ми позволил да завладея Рога, ако ще и да съм трижди Танцуващ със сенки. Но какво ми пука за игрите на боговете или на който там управлява света?

— Съгласен съм.

— Чудесно! Първият начин да се измъкнеш оттук е да се самоубиеш. Нали имаш нож? Ти си Танцуващ и си безсмъртен. Още щом умреш, ще се озовеш в Дома на Любовта.

— Този вариант не ми харесва, Посланик.

Разбира се, радващо е да разбереш, че си безсмъртен (въпреки че не вярвах в това), но нямах намерение да си режа гърлото от ухо до ухо.

— Тогава вторият вариант ще ти хареса повече. Под теб има басейн. Ако се гмурнеш в него и поплуваш, ще излезеш на Нивото между нивата. От него може да стигнеш до всяко място в Костните дворци. Потърси врата с червен триъгълник. Преминавайки през нея, ще се озовеш направо на осмо ниво, съвсем близо до гроба на Грок. През цялото време върви направо, не завивай никъде и ще се озовеш при него. До скоро, крадецо, оставям те в приятна и надеждна компания.

— Почакай! Каж ми кой е Играчът?

— Играчът? — стори ми се, че се подсмихна. — Играчът е стара и хитра лисица.

— Как се казва!

— Ще го разбереш, когато му дойде времето, крадецо. Имаш ли други въпроси?

— Щом си тук, защо ти не вземеш Рога?

— Ако можех, този разговор нямаше да го провеждаме.

— Колко време трябва да плувам под вода?

— О! Съвсем малко! Не повече от шест минути.

Миг — и него вече го нямаше в залата.

И точно тук започна да ме втриса. Все още не можех да повярвам, че съм разговарял с Посланика, все още не можех да повярвам, че той дори с пръст не ме докосна, все още не можех да повярвам, че знам кой е този Господар и какво иска.

* * *

Шест минути без въздух! Изпратих проклятие след жълтоокото създание, надявайки се, че то непременно ще го настигне. Целият следващ час не се решавах да предприема нещо. Първо, не се доверявах на Господаря, който през цялото време ме забъркваше в интриги, а тук изведнъж реши да ми помага. Щом като иска да взема Рога СЕГА, тогава защо веднага не ме изпрати при него? И второ, просто се страхувах от това, което можеше да се крие под черната вода. А и съвсем не бях уверен, че ще издържа без въздух толкова време. Но нямаше какво да направя, нали? Мъртъвците все още чакаха да се спусна при тях и сякаш започнаха да стават нетърпеливи. Колко му е да запълзят към мен...

Гмуркането ще трябва да е с ботушите. Да, няма да е много удобно да плувате, но пък да обикалям Костните дворци без обувки ще е още по-неудобно. Заради ботушите ще трябва да жертвам нещо. Да облекча плуването по някакъв начин. Разбира се, куртката! Свалих я, оставайки само по черна риза. От джобовете на куртката извадих флаконите с магии, които бях пъкнал там по време на сортирането в залата на Кайю. Три броя. Две „плашещи“, почти като тези, които използвах в Раненг, когато шайката на Неназовимия се втурна след нас. Третият... Третият беше с някаква черна течност, Хонхел ми го беше дал като бонус (което си беше най-малкото странно за алчното джудже). И до днес не мислех, че ще ми потрябва. Предназначението му беше да можеш да дишаш свободно под вода. Днес щеше да ми послужи много добре, с негова помощ можеше да се диша малко повече от минута.

След куртката дойде ред на арбалета. За последен път докоснах верния приятел, а после без каквото и да е съжаление го поставих върху куртката. Така или иначе без болтове беше безполезен, а под водата не ми трябваше допълнителна тежест. Какво следваше? Ножа? Не, да се разделя с всички оръжия ще бъде абсолютна глупост. Ножът остава. От ботуша извадих добрия стар бръснач и го сложих до арбалета. После отворих платнената чанта. Нея ще трябва да я взема със себе си. Ако стигна до Рога, ще има в какво да го сложа. Пуловерът, плътно обвит в дрокра, също трябва да се запази. Но виж

изумрудите — въвн. Разбира се, не всички. Оставих си „окото“ и точно една четвърт от дребните. Не бяха чак толкова тежки. Единствената „светлинка“, останала като по чудо на дъното на чантата, посрещнах с радостни възгласи. Какво още оставаше? Всъщност нямаше нищо повече. Медальонът на Кли-кли, гривната на Еграсса и пръстенът на краля на елфите не тежаха почти нищо, а и магическите играчки никога не са били излишни.

Е, това беше всичко. Надявах се, че все някога някой ще се натъкне на лежащите тук вещи и те ще му помогнат.

Време беше.

Заставах на ръба с лице към стената и с гръб към залата, после увиснах на ръце, стиснал капака на ковчега на любимия виночерпец на херцога, разтворих пръсти, полетях пет ярда надолу и цопнах в басейна.

ГЛАВА 10

НИВОТО МЕЖДУ НИВАТА

Деветдесет и осем. Деветдесет и девет. Сто!

Изскочих, гълтайки въздух с широко отворена уста, и се закашлях. Вечерното слънце бавно се спускаше зад хоризонта и изобщо не топлеше. След цял час във водата леко треперех и исках само едно — да изляза от река Кристална мечта, да се подсуша и да пийна нещо горещо. Например, вино с подправки.

— Колко? — гласът на Фор ме откъсна от мечтите.

— Сто четиридесет и седем! — излъгах аз, без да ми мигне окото.

— Лъжеш, престоя под вода не повече от минута.

Погледнах навъсено към учителя си. Фор беше присвил очи към залязващото слънце буквално като котка и отхапваше от малка зелена ябълка.

— Минута също е много — възразих аз, нямах намерение да се предавам и да отстъпвам по този въпрос.

— Малко е! — възрази моят учител.

— Тук е студено — опитах да го умилостивя аз.

Да бе. Как пък не! По-лесно е от джудже да измолиш злато, отколкото да размекнеш Фор по време на урок!

— На теб ти е студено? Днес е необичайно хубав ден.

— Тогава ти влез във водата вместо мен, а аз ще видя колко е хубав — измърморих недоволно под нос, но Фор ме чу.

— За четиринадесетгодишен лаик говориш прекалено много — беззлобно подхвърли той и хвърли огризката, като не пропусна да ме уцели точно в челото.

— У-у-у — проточих аз и обидено потърках улученото място. — Защо аз се занимавам с тази глупост, а не Бас?

— Защото от Бас никога няма да излезе свестен крадец.

— А от мен ще излезе?

— Ако по-малко лъжеш и спориш, може и да излезе.

— Не лъжа чак толкова много — възмутих се аз.

— И спориш малко, така ли?

Стигна ми ума да замълча.

— Хайде, хлапе, започвай. Все още имаш време за няколко потапяния, преди да дойде време да се прибираме вкъщи.

— Добре, учителю — обречено въздъгнах аз. — Но защо изобщо ми е това? Аз да не съм риба!

— Задържането на дишането е много важно. Всяка допълнителна секунда може да увеличи шансовете ти за оцеляване.

— Как така?

— Ами ако в къщата, където се промъкваш, се задейства капан с отровен газ, ще трябва да не дишаш чак докато не излезеш от опасната зона. Или някой хитрец те хвърли от Кейовете. Вързан. Ще ти трябва известно време, за да се отвържеш. Или си се гмурнал и трябва да стоиш под вода, за да не те пронизе някоя стрела. Виждаш ли колко много причини има да спреш да мрънкаш и да се заемеш с обучението?

— Аз изобщо не мрънкам! И докога ще се гмуркам така?

— Докато не издържиш без проблем поне две минути.

— Две минути?! — ужасих се аз.

— Но по-добре да са три — безжалостно ме довърши Фор.

— Три минути?!

— Слушай, Гарет! — майсторът-крадец ме погледна внимателно.

— Ти мой ученик ли реши да станеш или мое ехо?

— Ученик.

— Щом си ученик, тогава се гмуркай! Времето си върви.

Да. Точно това целях. Колкото по-дълго говорех с Фор, толкова по-малко щях да стоя под водата. Слънцето почти се скриваше зад морето, в което се вливаше река Кристална мечта.

— Така или иначе днес няма да успея да издържа три минути — позлорадствах аз.

— Не само днес, но и утре. Но не се притеснявай, хлапе, имаме цяло лято за тренировки, а като захладнее, ще напълня бъчвата и ще продължиш с тренировките у дома.

Това си беше удар под кръста. Усещах, че наставникът ми няма да ме остави, докато не издържа под вода тези скапани три минути. Погледнах обидено към Фор, поех дълбоко дъх и се гмурнах.

* * *

Ех, стари Фор! Знаел ли е тогава учителят ми, че безкрайното стоене в бъчвата с вода един ден ще ми спаси живота?

Заради оскъдното осветление водата в Костните дворци винаги ми изглеждаше черна. Но достатъчно беше да се гмурна и стана ясно, че по прозрачност не отстъпва на сълза. „Светлинката“, закрепена на лявата си ръка с ивици плат, безмилостно изрязани от захвърлената куртка, прекрасно осветяваше кладенеца, през който се спусках все по-надолу и по-надолу. На дълбочина четири ярда кладенецът свърши. В една от стените му имаше кръгла дупка. Натам. Следваше хоризонтален коридор. Тук „светлинката“ вече не ми трябваше, стените излъчваха бледо зелена светлина.

Плувах без да се суея, като правех мощни загребвания с ръце и си помагах с крака. Напред и само напред.

Минута.

Кръглият тунел изведнъж пое нагоре и свърши. Със скоростта на щука, напускаща дупката си, аз се измъкнах от него и се оказах под самия таван на изцяло наводнена зала. Водата беше толкова прозрачна, а стените сияеха толкова ярко, че подът на девет метра под мен се виждаше като на длан. До най-малката мраморна плочка, до изображенията върху каменните капаци на ковчезите. Подът бавно плуваше под мен. Стигнах до стена. Ще трябва да се гмурна, за да стигна до прохода към следващата зала.

Две минути.

Тук всичко беше същото като в предишната зала. Тъмните призраци на ковчезите, статуите до стените. Елфийска красота. И много добре си спомнях, че на картите нямаше нищо подобно. Плувах, носейки се едва ли не под самия таван, и забелязах нова „дупка“. Тежестта в гърдите ми постепенно нарастваше, пред очите ми взе да притъмнява. Вече бях на предела. Пъхнах се в „дупката“, залата остана зад мен. Дробовете ми направо изгаряха, махнах тапата на флакона, черната течност бавно се смеси с водата. Но нищо не се случи и аз започнах да се паникьосвам.

Три минути.

От уплаха отворих уста и... задишах. Черната течност се беше разтворила във водата и сега около мен се беше оформило нещо като голям балон с невидими стени. Водата, която свободно минаваше през балона, можеше да се диша доста сносно. Имах малко повече от минута.

Заплувах с удвоени сили. Коридорът изглеждаше безкраен. Разклонение. Три направления. В кое от тях? Средното! Направо! Там, само там!

Магическият балон се пръсна и аз едва успях да се запася с въздух. Отново пред мен е запушено, тунелът слиза вертикално надолу. Три ярда през кладенеца и излязох от широко разтворената уста на гаргойл. Зала. От хилядите малки мехурчета, които се издигаха към тавана, абсолютно нищо не се виждаше.

Минута

Плувах „опипом“, но противоположната стена не се виждаше, дори и да се блъсна в нея. Опитах да стигна до пода, но не можах. Усещах как стотиците бодливи мехурчета ме побутват нагоре. Дори не опитах да се боря. Просто нямах време за това. Плувах. Болката в гърдите ми се увеличаваше.

Две минути.

Вече шест минути бях под вода, но мечтания изход го нямаше. Или Посланикът беше излъгал, или бях сгрешил коридора. Стена! Най-накрая. Замятах се наляво-надясно като попова лъжичка, попаднала в кипяща тенджерата. Нямаше изход! И нов флакон със заклинание също нямаше! С конвулсивни движения се заиздигах към тавана.

Да!

Мехурчетата като весела тълпа се вмъкваха в някаква цепнатина в тавана! Тръгнах след тях и се оказах в още един кладенец, но този поне водеше право нагоре. Там, отпред, блестеше нещо неуловимо прекрасно. Блъсках с крака, пред очите ми пак взе да причернява, започнах да си мисля, че спешно трябва да се науча да дишам под вода или направо да си събирам нещата за отправяне в светлината. Сребристите проблясване вече беше съвсем близо, много приличаше на тънък слой, простиращ се от стена до стена. Мехурчетата свободно минаваха през него. Значи и аз щях да мина. Докосвам слоя, по цялото ми тяло пробягаха иглички... полетях... и вече не бях в тесния тунел, а някъде...

* * *

Бях на брега на огромно подземно езеро. А може и да не беше огромно, но „светлинката“ не можеше да освети другия бряг. Вдишвах опияняващия аромат на въздуха. И треперех. Докато плувах, водата изглеждаше много топла. Да, тя си беше топла, но достатъчно беше да изляза на брега — и от нищото ме нападна такъв студ, че закопнях за хубав огън (и с удоволствие бих го запалил, но нямах дърва). Веднага свалих всичките си дрехи и извадих от мократа чанта обвития в дрокр пуловер. Благодарение на елфийската тъкан той се оказа сух, сякаш не е бил няколко минути по-рано във водата. Облякох го и веднага се почувствах по-добре. В допълнение към топлия пуловер заподскачах и заразмахвах крака и ръце. След дълго плуване това обикновено помага да влезеш във форма.

Не знам как се оказах в езеро, не знам и къде се намираше то — дали в пещера, дали в зала, но Посланикът не ме беше излъгал — това беше Нивото между нивата. Защото в сектора на Героите със сигурност нямаше нищо подобно.

О, мрак! Все още ми беше студено! Изстисках си дрехите, но без слънце щяха да съхнат Сагот знае колко време.

* * *

Трябваше да тръгна много преди дрехите ми да изсъхнат. Имах само един магически фенер и силата му вече беше към края си. А наоколо беше мрак и си заслужаваше да бързам, освен, естествено, ако не исках да блъскам с нос по стените като къртица и да се придвижвам пипнешком. Какво ще стане, след като „светлинката“ изгасне, се опитвах да не мисля. Е, да, признавам, таях глупавата надежда, че ще се появи осветление, или че ще попадна на склад с факли, или (което би било още по-добре) в магазин на джуджета, където се продават магически дрънкулки. А докато само си мечтаех, продължавах да крача, или по-точно да бягам по свършено прав коридор, чиито стени в светлината на „светлинката“ имаха цвета на засъхнала кръв.

Не можех да тичам вечно. В хълбока вече започваше да ме пронизва тъпа болка и затова минах на ходом. Бях уморен и много, ама наистина МНОГО гладен. Два дни на принудително гладуване и водопой (не бих го нарекъл по друг начин) на брега на пещерното езеро (макар че след подводната разходка вече ми се повдигаше от вода) не допринасяха за спокойствието на стомаха ми. За парче хляб бях готов да дам дясното си око. Или лявото. Естествено, никой нямаше намерение да ми предлага подобно нещо или да ми подхвърля тайно самун хляб, така че бях принуден да слушам не само ехото на собствените си крачки, но и гладните протести в стомаха си.

Накрая настъпи и най-неприятният момент. В началото светлината на магическия фенер избледня, замъгли се, след което неуверено примигна и угасна. После отново светна, уплашено затрептя в опит да се разгори с нова сила, и светна. За миг озари коридора на цели двайсет ярда, след което окончателно угасна, потапяйки ме в непрогледен мрак. Сега бях по-безпомощен и от новородено котенце.

Раздразнено хвърлих угасналата пръчка настрана. Дотук бях. А Фор ме предупреждаваше. По-добре килия в Сивите камъни, отколкото да обикалям така в мрака, очаквайки незнайно от кого незнайно какво. Помрънках си малко да ми олекне, след което поставих лявата си ръка на стената и запъплих (именно запъплих) напред. Всичко това много ми напомняше на обикалянето в затвора на Господаря. Тогава пъплех по същия начин. Докосвах стената с ръка и се вирах в тъмнината. Но колкото и да се вирах, все тая. Сега нямаше да си видя пръстите на ръцете, дори и да си бръкна в окото с тях. Наистина беше ТЪМНО.

Няма да лъжа, не знам колко дълго продължих така. Скоростта ми беше никаква, постоянно се страхувах да не пропадна в някоя дупка, незнайно как появила се под краката, или да се натъкна на някой коварен капан. Колкото до капаните, след кратък размисъл просто изхвърлих мисълта за присъствието им от главата си. Защо да хабя нерви, след като не мога да видя и най-примитивния? На три пъти почивах, а един път опитах да подремна, но спазмите на празния стомах не ми позволиха да заспя.

Левият крак напред, после десният крак напред. Да се държа до стената. Да не спирам. Да вървя. За това, че всичките ми усилия най-вероятно ще останат напразни, се стараех да не мисля. Изтласквах лошите мисли далеч от мен, но те постоянно се връщаха с нова сила.

Под краката ми се раздаде едва доловимо хрус и аз спрях. Наведох се и зашарих с ръце по пода. Пръстите ми напипаха нещо дребно, с неравни остри краища. Парченце или от счупена съдина, или от кост. Но откъде ще се вземе тук съдина? Ами отникъде. Затова пък кости в Костните дворци колкото искаш.

Тогава въпросът беше откъде са се взели тук костите? Разбира се, можеше да се предположи, че това са останки от погребани тук, но кой ще погребва мъртви на място, до което беше практически невъзможно да се стигне? А и дали изобщо орки и елфи са знаели за това място? Ако костите не са от гроб, то... То някой като мен се е опитал да мине по този коридор, но е останал тук завинаги. Но колко хора и нехора би трябвало да са минали оттук, та костите им да хрущят под краката като снежна кора? Много, а това по принцип беше невъзможно (освен ако не са идвали тук от хилядолетия). Защо костите (ако това бяха кости) са толкова ситно раздробени? И щом си зададох този въпрос, веднага станах нервен.

Хрус, хрус. Хрус, хрус.

Този гаден звук започна да ме дразни. И да ме смущава. Нещо в него не беше наред. Спрях.

Хрус.

Не разбирах... Това пък що за чудо беше?! Направих още няколко крачки, като напрегнато се ослушвах.

Хрус. Хрус.

Спрях.

Хрус. Хрус.

Това вече беше странно! Още една шега на строителите на подземията, свързана със загадъчно ехо? Искайки да проверя своята теория, извиках силно:

— Хей!

Ни-що. Никакво ответно „хей“ или поне „ей-ей-й“. Никакво скапано ехо, както казваше Чичо, да пребъде в светлината. Дясната ми ръка някак случайно падна върху дръжката на ножа. Вече досещайки се за какво става въпрос, аз продължих още малко.

Хрус-хрус.

Спиране и вече познатото: хрус.

Това не беше ехо! Това бяха чужди стъпки! Някой вървеше след мен! Опитваше се да върви в такт с моите крачки и спираше, когато

спирах и аз. Но го правеше много неумело, затова и го чух. Целият се превърнах в слух, но този, който беше зад мен, не мърдаше и не издаваше нито звук. Притиснал гръб към стената, аз усилено се борех с паниката. Главното е да не правя резки движения, кой знае как ще реагира моят невидим спътник на размахващ нож човек. Разбира се, аз нищо не виждах, но този до мен би трябвало да вижда прекрасно, щом беше решил да се засели в подобно неосветено място.

За минута нищо не се случи, а после някой много внимателно докосна лявото ми рамо. Докосна го и веднага се отдръпна. Трябваше да събера цялата си воля в юмрук, за да не закрещя и да не втурна да бягам. Отново докосване, този път доста по-уверено. Аз се размърдах и отново ме оставиха на спокойствие.

— Махай се! — изграчих с несвойствен глас.

Никакъв отговор.

Докосване. Замахнах, но създанието се оказа прекалено пъргаво и отскочи, преди да успея да го закача.

— Махай се! Чуваш ли?!

Никакъв отговор. И изведнъж:

— Махай се! Чуваш ли?!

Гласът на този, който стоеше в тъмния коридор, се оказа тънък, свистящ. Сякаш създанието пробваше думите на вкус.

Удар в гърдите.

— Махай се? — ме попитаха.

С този спешно трябваше да се направи нещо. Зашарих в чантата. Изумруди, изумруди... Половин чанта изумруди за факла! Цяла чанта! Най-накрая пръстите ми напипаха единия от двата стъклени цилиндъра.

— Чуваш ли! — този път бях ощипан.

Как само ме заболя! Какво следваше? Да опитат Гарет със зъби?

Затворих очи и хвърлих флакона с магически еликсир на пода. Гръм, ярка светлина. Някой уплашено изкрещя. Останките от еликсира бавно угаснаха, но успях да различа несъразмерна, стърчена от болка сянка. Без да се замислям, измъкнах ножа и размахвайки го на кръст, се втурнах напред. Преди еликсирът да престане да действа и заслепеното създание да си възвърне способността да вижда, аз три пъти го ударих с ножа. С всеки мой удар на мястото се разливаше нещо светещо с отровно зелен цвят. Дали от страх или защото много бързах,

но по всяка вероятност не засегнах нито един жизненоважен орган на съществуването. Съскащо и с течаща светеща кръв, то ме отблъсна от себе си и бързо потъна в тъмнината.

Поех си дъх чак когато крясъците от болка на странното създание окончателно затихнаха някъде в далечината. Цялото острие до дръжката беше изцапано с кръв, а и по пода имаше предостатъчно отровназелени фосфоресциращи петна. Кръвта се оказа странна, но в този конкретен случай изобщо не ми пукаше, важното беше, че благодарение на нея вече имах осветление. Острието на ножа направо излъчваше зелена светлина. Толкова за осветлението, макар че светещата кръв осветяваше не повече от две крачки. Във всеки случай две крачки си е по-добре от нищо. Протегнах ръката с ножа напред и продължих пътя си, като много се надявах, че наоколо няма повече страшилища.

След около петдесет ярда костите спряха да хруцят под краката ми. С моя късмет създанието беше избягало напред по коридора и мисълта за повторна среща изобщо не ми се нравеше. Но пък от него беше изтекла кръв и сега на пода се виждаше пътечка от яркозелени петна. Истинска пътеводна пътечка през мрака. Сега вървях достатъчно бързо и уверено (особено в сравнение с досегашното ми пълзене в тъмното). Но кръвта по ножа започна да засъхва и да губи своите магически свойства. Още пет минути — и отново ще се окажа в тъмнина. Така че закрачих по-енергично и преди зелената кръв съвсем да угасне, отпред се мярна едва забележима искрица светлина. Изглежда все пак щях да се измъкна от тъмнината.

* * *

Обнадежден, аз се отправих към жълтата искра. Изведнъж от нея се отдели по-малка искрица, потрепна и изчезна. Тогава ме осени, че светлината не е от осветена зала, а от факли или фенери. Фактът, че една от светлинките се движеше, ме изпълни с много сериозни опасения. Веднага си спомних за птицемечките и техните светилници-черепи. Това място беше напълно в стила им и много им подходеше. Но искрата, от която се отдели светлинката, си оставаше неподвижна и след известно вътрешно убеждаване аз продължих напред.

* * *

Проклетият коридор остана зад гърба ми и се озовах в... предполагам, че това беше пещера. Просто не можех да преценя истинските ѝ размери. Тук духаше съвсем истински вятър. Миришеше на пръст, свежа пролетна трева и гъби. Шапките на гъбите, наподобяващи огромни куполи на катедрали, излъчваха равномерна жълта светлина. Тя осветяваше всичко в радиус двайсетина ярда и аз много добре виждах растящата в пещерата трева и пътечката, отиваща някъде в тъмното. Също така видях и какво беше останало от създанието, което ме нападна в коридора — тяло без глава, две ръце и един крак. Около трупа се бутаха четири... хм... да кажем, че са мравки. Най-малкото тези същества приличаха преди всичко на мравки. Вярно, на земята едва ли можеш да срещнеш мравки с големина на човешка ръка, при това абсолютно бели, сякаш са се овалели в брашно. Шест крака, бясно мърдащи мустачки на издължена глава, здрави челюсти и липса на какъвто и да е намек за очи. Мравките делово се суетяха около трупа. Ето едната отрязва (или откъсна) крака на създанието и го замъкна някъде в дълбините на пещерата. Професионално.

На моята особа не обръщаха никакво внимание и сякаш изобщо нямаха намерение да ме нападат, което мен, като човек мирен и съвсем не зъл, неизказано ме радваше. Заобиколих бригадата насекоми-гиганти и се насочих към заинтригувалите ме гъби. На една от шапките стоеше друга мравка. Спрях, без да смея да се приближа. Сагот само знае какво ще направи, ако се откъсне от заниманието си и ме усети. Междувременно мравката откъсна част от вече доста разръфаната шапка и като се премести на пънчето на гъбата, заслиза към пода, стиснала мечтаната плячка с челюсти. Изчаках, докато мравката с храната-фенера-плячката потъне в мрака, и чак тогава пристъпих към гъбата. С какво бях по-лош от мравка? Аз също трябва да отрежа малко фенерче за собствени нужди.

Но не се получи. Отникъде появила се мравка ми прегради пътя. Тази не беше работник, а воин, за което говореше размерът ѝ (с лакът по-голяма от събратята си) и по-здравите челюсти (такива без проблем биха отхапали крак). Аз помахих с ръка, опитвайки се да привлека

вниманието ѝ. Никакъв ефект, само мустачките ѝ потрепнаха. Направих крачка към мравката и в отговор тя раздражено изщрака с челюсти. Разбрах. Няма да ме пусне при гъбата.

— Ако имах арбалет, щеше да се държиш доста по-прилично.

И на това пазачът не реагира. Защо да разговаря с мен, щом нямам арбалет?

В същото време мравките-работници вече бяха разфасовали тялото на коридорната твар на парчета и се изнесоха заедно с плячката, оставяйки някои дребни парченца на тревата. Хайде да сменим подхода.

Мушнах с ножа най-голямото парче и го хвърлих в краката на пазача. Той подозрително размърда мустачки, внимателно изследва парчето и видимо останал доволен от подхода ми, без никакви възражения ме пусна да отида при гъбата. Отрязах си парче с големината на юмрук и като оставих мравката да пази месото до идването на някой от работниците, тръгнах по пътеката.

Светлината от гъбата беше дори по-силна от тази на „светлинка“ и след потискащо дългия коридор, свързващ залата с Подземното езеро и тази пещера, светлината беше истински подарък от боговете. Пътеката се оказа права като доралиски път. Без пресичания, без разклонения. Просто вървиш и не мислиш за нищо. Ха! Лесно е да се каже — не мисли за нищо! А храната? Смили се над мен, Сагот! Сега бях готов да омета цял бик, натъпкан с три овце, които на свой ред трябва да са пълни с пьдпъдъци или с каквото там ги пълнят такива блюда. Като цяло, ако някой още не е разбрал, много исках да ЯМ. От парчето гъба, което носех в ръка, се носеше невероятен аромат и аз постоянно преглъщах слюнка, за да не го изям и естествено, да умра със смъртта на храбрите. Или смъртта на гладните. Но да хапна гъбата не ми позволяваше все още не напълно обезумелият от глад разсъдък. Първо, аз не съм гоблински шаман, за да ям сурови гъби, а след това да пиша всякакви безумни книги с предсказания. И второ, не исках да се гърча на тревата в предсмъртни конвулсии, ако внезапно гъбата се окаже отровна. Така че се налагаше стоически да се боря със самия себе си, за да не зарежа всякакви опасения и да започна да лапам източника си на осветление.

Гроздът гъби, на който се бях натъкнал при излизането си от коридора, не беше единственият в пещерата. От време на време

погледът ми се натъкваше и на други острови светлина. Естествено, всяка гъба се водеше на отчет и се охраняваше зорко от една, а понякога и от две мравки-пазачи. Колкото по-дълбоко навлизах в пещерата, толкова повече мравки срещях по пътя си. Това бяха предимно бързаци по свои си работи работници, но понякога се сблъсках и с пазачи. Те също не ми обръщаха никакво внимание, стига да не правя резки движения и да не ги приближавам прекалено. Работниците очевидно се трудеха за благополучието на своя мравуняк. Някои бързаха за не знам къде си, други хранеха пазачите, тъпчейки съмнителни черни хапки в широко разтворените им челюсти. Трети пък мъкнеха камъни, парчета гъби, пръчки (откъде ли се бяха взели тук?) и мракът знае какво още.

Един път трябваше да спра и да изчакам, докато две дузини работници прекарат стадо от малки (не по-големи от дланта ми) бели буболечки. Листни въшки. Направих крачка напред и веднага отскочих настрана, тъй като един от работниците обърна задника си към мен и изстреля струя миризлива и разяждаща течност. За щастие мравката пропусна, но миризмата привлече всички воители наоколо и те веднага образуваха пръстен около мен. Стоях ни жив, ни умрял чак докато стадото и пастирите изчезнаха в тъмнината на пещерата. Едва след това пръстенът от мравки-воители се разпадна и те ме освободиха, изщраквайки предупредително с челюсти на прощаване.

След този случай потиснах любопитството си и си обещах да не се натрапвам на насекомите. Защо да провокирам местните обитатели, особено като знам, че ако им скимне да ме накъсат на парчета, аз не можех да направя нищо? Просто ще ме повалят и ще ме стъпчат. Срещу големия им брой никакво оръжие нямаше да ме спаси.

Но все пак ми се наложи да наруша обещанието си и плътно да се приближа до мравките и тяхната собственост. Това се случи чак след като броят им чувствително намалее — сега срещнах по две или три на минута, а не петдесет, както беше по-рано.

Под светлината на гъбата от тъмнината изплува следната картинка — покрай пътеката растяха ниски разклонени храсти и около тях пълзяха двойка мравки-работници. Те късаха някакви тъмнозелени плодове, всеки с големина на ябълка. Изглежда вечеряха. Изчаках, докато се наситят и си тръгнат, след което се огледах и като не забелязах присъствие на пазачи, започнах да късам плодове и да ги

пъхам в чантата си, трезво разсъждавайки, че щом насекомите не умират от тези ябълки, то и аз няма да умра... вероятно. Дългите шипове по клоните бодяха ръката ми дори и през кожените ръкавици, аз се мръщех и сумтях, но не преставах да ощетявам мравешката ферма и се успокоих чак когато напълних чантата догоре. Щом приключих, бързо се отдалечих, докато още не са ме хванали на местопрестъплението.

Все пак ми трябваше много смелост, за да се реша да опитам плода. Отгоре беше покрит с плътна кора и се наложи да поработя с ножа. Лек аромат на сливи и малини погъделичка ноздрите ми. Моят стомах приветствено изкъркори. Миришеше нормално. Отхапах парче и се опомних чак след като бях омел четири плода. Удивително, но гладът изчезна, сякаш съм изял цяла печена гъска. Ако плодът все пак се окаже отровен и умра, поне ще умра сит.

Веднага ми стана по-весело. Дори се изпълних с оптимизъм и пътят вече не ми изглеждаше мрачен и безкраен. Четиридесет минути по-късно Пещерата на мравките, както започнах да наричам това място, остана зад мен. По широки стълби стигнах до следващата пещера. Колоните тук приличаха на драконови зъби и изглеждаше все едно се намирам някъде в средата на устата на огромно чудовище. Гъбата си светеше, пътеката никъде не мислеше да изчезва, така че без каквито и да са проблеми и неочаквани неприятности Гарет-сянката стигна до крайната цел на пътуването си. Колоните-глиги отстъпиха настрана, откривайки ми вход към доста малка пещера. Пътеката се разклоняваше на осем части, излизащи от пещерата в осем коридора. Но те не ме интересуваха — пътуването ми през Нивото между нивата, ако се вярваше на думите на Посланика, приключваше тук. В стените на пещерата имаше множество врати, излети от бронз, който под влиянието на времето отдавна беше придобил тъмнозелен цвят. Масивни дръжки от същата сплав и никакъв намек за ключалка или резе.

Напуснах пътеката и по меката трева пристъпих към най-близката врата. Намерих това, което търсех, чак след старателно взиране. Малко синьо кръгче в долния ъгъл на вратата. Сега оставаше да намеря врата с червен триъгълник, да се помоля на Сагот и да пристъпя в осмо ниво. Закрачих покрай вратите, търсейки правилния знак.

Зелено кръгче, жълто квадратче, червено квадратче, черен ромб, пурпурно кръгче, триъгълник, но оранжев. Минавах покрай врати, на които бяха изрисувани кръгчета, квадратчета, ромбчета и триъгълници във всякакви цветове и разцветки. Единствено червеното триъгълниче липсваше. Накрая стигнах и до последната врата, кръгът беше завършен. На нея имаше зелена линия. Нима бях пропуснал търсената врата? А може и изобщо да нямаше такъв знак? Може би е просто шегичка на Посланика? Ще трябва още веднъж да проверя всички знаци. Ами ако съм го пропуснал?

Първата врата. На вратата кръгче. Червено. Бр-р-р! Какво става? Сигурен бях, че преди кръгчето тук беше синьо! Следваща врата, и сега вместо зелено кръгче имаше бял ромб. Следваща врата — и вместо жълто квадратче се виждаше кафяв триъгълник. Значи направих кръг и всички знаци се промениха. Спокойствие, Гарет! Сега не е време да се дивиш на чудеса. Отново проверих всички врати и отново не намерих червения триъгълник. Всичко, което си помислиш, избор на фигури и цветове като на Големия пазар в Раненг, единствено малкото червено триъгълниче сякаш беше пропаднало вдън земя.

Трети кръг Първата врата. Зелен квадрат. Колко време ще продължава това? Спокойно, Гарет, спокойно. Няма повод за паника. Ще обикалям в кръг толкова, колкото е необходимо. Ще гледам вратите, докато не намеря желаната. Случайно докоснах с ръка студения бронз и веднага отскочих назад.

За миг вратата беше станала прозрачна. Видях какво имаше зад нея! Не можах да преодоля любопитството си и отново притиснах длан към метала. За няколко секунди нищо не се случи, след това по метала пробягаха малки вълнички и вратата става напълно прозрачна. Виждах пред себе си Портите. Пристъпих към следващата врата. Сложих ръка. Появи се огромна ярко осветена зала, пълна догоре с купища диаманти. Не знам къде в Костните дворци беше това чудо, но който се озове там, ще е невероятен късметлия. Ще се обогати навеки.

Продължих нататък и гледах зад вратите, като не забравях да търся и червеното триъгълниче. Десетки безлични зали от всички нива. След Портите не срещнах нито едно поне малко познато ми място. Но видях толкова много различни места от Храд Спайн, че в главата ми стана истинска каша. Запомних единствено скелета, обикалящ в някаква зала от ъгъл до ъгъл, както и пурпурните искри в

някаква зала. Представете си плътното, непрогледно кадифе на нощта, на чийто фон се пръскат много далечни пурпурни искрици, много приличащи на огнените снежинки от света на Хаоса. Нямах съмнение, че тази врата водеше към едно от най-дълбоките нива на Костните дворци.

Още една врата. Поставих ръка. И гръмко извика от изненада. Зад вратата властваше нощта. Силите на месечината едва стигаха да осветят поляна, обградена от величествени златолисти. Недалеч от входа към Храд Спайн гори малък огън. Плахото му трептене пробуди в сърцето ми странна тъга. Около огъня лежах хора. Всички спяха, само фигурата на часовия беше застинала на границата между светлината на огъня и нощта. Стражът помръдна и аз разпознах Змиорката.

Ето го шансът! Ето я възможността още сега да се измъкна от Храд Спайн! Само трябва да отворя вратата, да пристъпя през нея и щях да се окажа на свобода. Отварям вратата и повече няма да ги има проклетите стени, гробници, подземия. Няма да ги има страха, умората, безкрайните кошмари по време на кратките почивки, глада и бягането. Да пратя Рога на дъгата в мрака, да пратя Поръчката някъде по-далече и да забравя тези дни, сякаш са били просто един страшен сън. Ръката ми против моята воля легна върху дръжката на вратата и тя без никакви усилия се отвори. В лицето ме удари свежестта на есенната нощ и дима на лагерния огън. Аз вдишах този аромат като най-великия дар на боговете. Една крачка, и кошмарът щеше да свърши. Само една крачка. Отворих вратата по-широко и пантите тихо изскърцаха. Този звук беше напълно достатъчен за Змиорката да се разсъни и предпазливо да тръгне в моята посока. Не знам дали беше видял нещо или просто се беше насочил към звука, но на мен много ми се прииска да извикам и да привлека вниманието му към себе си.

— Погледни съседната врата, Гарет — прошепна ми Валдер.

Гласът му разруши илюзията и аз погледнах натам, накъдето ме съветваше. В ъгъла на вратата, намираща се от дясната ми страна, беше нарисован триъгълник. Червен. Проклинайки наред всички богове, заедно с Господаря и шегобийката Съдба, аз хлопнах вратата към свободата и стиснал здраво дръжката, направих крачка назад. Тресях се като болен, и нищо чудно! Едва не оплесках всичко. На

косъм бях да изгоря мостовете. Проклятие! И какво ме беше прихванало?!

— Благодаря, Валдер.

— Просто си помислих, че едва ли ще искаш отново да минаваш всичките осем нива — за пръв път, откакто се срещнахме, той се усмихна.

— Правилно си помислил — все още не можех да дойда на себе си. — Още веднъж благодаря.

— Не ми благодаря, имам си собствен интерес в тази работа.

— Какъв? — попитах го.

— Цялата ми несмърт започна от Рога на дъгата, когато... е, знаеш какво имам предвид.

Наистина знаех. Това беше първият от поредицата съновидения.

— Утешавам се с надеждата, че... — той се поколеба, сякаш се страхуваше да не изплаши едва покълналата надежда. — Че ако Рогът отново се окаже до мен, ще мога да напусна този свят и да се успокоя. Така че виждаш ли, Гарет, дори и безплътният дух търси изгода.

— Да се надяваме, че си прав, Валдер, и Рогът ще ти помогне.

— Да се надяваме — въздъхна той.

— Ти чу ли разговора ми с Посланика?

— Да.

— Той истината ли каза?

Кратко мълчание.

— Да. Рогът на дъгата е тази сила, която може да разруши равновесието.

— А Господаря? Всичко, което Посланикът каза за него, за тези същества и за мен вярно ли е?

— Не знам.

— Но ако Рогът е способен да наруши равновесието, може би не бива...

— Независимо дали ще вземеш Рога или не, равновесието може да се наруши. Сега нищо не зависи от Рога.

— И какво да правя сега?

— Изпълни Поръчката и се моли на Сагот — каза Валдер и утихна.

Изпълни Поръчката и не мисли за нищо друго. Ха! Приблжих до вратата с червения триъгълник, поех си дъх и като я отворих,

пристъпих на осмо ниво на Костните дворци.

ГЛАВА 11

РОГЪТ НА ДЪГАТА

Оказах се в малка стаичка, където миришеше на старост, прах и свещи. И ако не друго, то поне свещите бяха повече от достатъчно. Цялата стая беше пълна със свещници. Масивна метална маса, отрупана с книги и свитъци, тежки драперии от тъмночервен бархет по стените, подът — покрит с избелял от времето и едва ли не разпадащ се под краката ми султанатски килим. В далечния ъгъл, близо до изхода от стаята, имаше малък шкаф с рафтове, пълни с буркани и колби. На една от стените — картина в тежка претенциозна позлатена рамка. Вече никой не можеше да разбере какво е изобразил неизвестния художник — всички цветове бяха избледнели. В близост до масата стояха два сандъка, обковани в бронз.

Погледнах назад, но вратата, благодарение на която се бях оказал в тази стая, я нямаше. Просто се беше разтворила във въздуха. Вече не можех да се върна на Нивото между нивата и ми оставаше само да се надявам, че вратата с червения триъгълник ме е отвела именно на осмо ниво, а не на трийсетото или първо.

Докато приближавах към масата, аз от чисто любопитство вдигнах капака на по-близкия сандък. Уви, нямаше съкровище. Сандъкът се оказа пълен догоре с подбрана пшеница. Много странен избор. На кого би му хрумнало да мъкне от първо ниво до тук такава безполезна вещ? Вторият сандък беше пълен с пшеница до половина. Раздразнено затръшнах капака и насочих вниманието си към масата с книгите и пожълтелите свитъци, покрити с дебел слой прах. Нямах намерение дори да ги докосвам, но незнайно защо решилият да проговори Валдер прошепна:

— Чакай. Отиди при тях.

Отидох до масата и взех първата попаднала ми книга.

— Не ги разбирам тези драсканици — погледнах корицата без каквото и да е интерес аз.

— Аз ги разбирам. Това е старинен оркски. Магическа книга. Безценна е.

Е, може и да е безценна, но нямах намерение да я мъкна със себе си. Книгата беше по-тежка от Кли-кли, когато е преял с череша.

— Вземи онази там, с железния обков.

Избутах свитъците, вдигайки цял облак прах, и извадих книгата, която Валдер посочи. Размерът ѝ беше малко повече от длан, а дебелината — два пръста. На железната корица се виждаше гномска писменост.

— Малка книга със заклинанията на гоблините.

Само ми се стори или в гласа на Валдер прозвуча благоговение? Впрочем имаше за какво да се диви! Всички книги на джуджетата бяха скрити в Зам-да-Морт и до тях нямаха достъп нито гномите (джуджетата не ги допускаха на по-малко от оръдеен изстрел до своите планини), нито джуджетата (които така и не можеха да разгадаят как се отваря магическата съкровищница). Ето защо това, което сега държах в ръцете си, беше огромна ценност и за двете раси. Повъртях книгата в ръце и внимателно я върнах на мястото ѝ. Нямах намерение да я вземам, нито да информирам Халас и Делер за своята находка. Нямах да доведе до нищо добро. Малката книжка, облечена в желязо, като нищо можеше да разпали пожар, който да завърши с нова битка на Полето на плевелите. Нека книгата да си остане в тази стая. Във всеки случай няма аз да бъда този, който ще отприщи поредната кървава касапница между джуджета и гноми.

— Интересува ли те още нещо, Валдер?

Мълчание.

Свих рамене и тръгнах към изхода. Време беше да взема Рога на дъгата и да се изнасям от тези негостоприемни места.

* * *

Мечтател! „Да взема Рога на дъгата“! Първо трябва да се добера до тази пищялка! А да се добера се оказа не чак толкова лесно!

Излизайки от стаята-библиотека, попаднах в нещо широко, което не можеше да се нарече нито коридор, нито зала. Както и на шесто ниво, тук царяха сумрак и плътни сенки. Восъчните факли пращяха и

се опитвах да осветят подземните дворци, но силиците им, уви, не стигаха. Около мен всичко изглеждаше спокойно, но аз не забравях за предпазливостта и ежеминутно спирах и се ослушвах. Слава на Сагот, нямаше нищо ужасно или тайнствено. На осмо ниво се оказа доста хладно, от страничните коридори имаше постоянни течения, които ме пронизваха до кости.

Нямах карти, но помнейки думите на Посланика, крачех само напред и не се отклонявах никъде. Разбира се, да му се доверявам беше глупаво, но досега всичките му думи бяха верни и не мислех, че импровизацията ще е най-добрият начин да се измъкна от неприятната ситуация, в която се бях озовал благодарение на загубата на пътеводните карти.

След половин час ходене факлите по стените се разрешиха, а след това съвсем изчезнаха и отново трябваше да вадя гъбата-светилник. Последва поредица от зали с редици масивни колони покрай стените, сводести тавани и ясно изразени контрафорси. От архитектурата лъхаше груба небрежност и припряност, макар да бях сигурен, че залите са създадени от орки и елфи. Но определено ги бяха правили през пръсти, сякаш са нямали търпение да напуснат осмо ниво възможно най-бързо. В интерес на истината, това беше напълно логично желание за всяко разумно същество, макар че го разбрах чак около четиридесет минути след като последната факла остана зад гърба ми.

Светлината на моята гъба изтръгна от мрака на необятната зала една доста интересна картина. Това нямаше да го нарисува дори някой луд от болница „Десетте мъченика“. Просто няма да му дойде на ум, че такова нещо би могло да съществува. Признавам си честно: по гърба ми пробягаха мравки, устата ми пресъхна, а езикът залепна за небцето. Не всеки ден имаш „късмета“ да станеш свидетел на епизод от това, с което толкова често ни плашат жреците (има предвид приказките им за идването на мрака в Сиала и други подобни истории). Точно пред мен се извисяваше деветярдова стена. По принцип нищо особено, ако не обърнеш внимание на факта, че вместо тухли строителите бяха използвали човешки черепи.

Хиляда хиляди черепа ме гледаха с черните си очни кухини, хиляда хиляди показваха зъбите си в язвителна усмивка, хиляда хиляди сияеха с ослепителна белота. Хиляда хиляди? Или повече?

Колко черепа са били нужни, за да се създаде такава стена? Представляваха страшна и в същото време завладяваща картина. Зловеща красота и нереалност на случващото се. Кой и как е създал това? Защо? И откъде е намерил такава планина от човешки черепи? И дали моята глава няма да се превърне в поредната тухла в зловещата стена? Колко много въпроси само. И нито един отговор.

Черепите напълно преграждаха по-нататъшното ми придвижване. Тръгнах покрай тях, но опрях в стената на залата. Поех обратно и скоро намерих отвор във формата на арка, чийто свод беше облицован с ребра. Промъкнах се през арката и...

Това се казва „и“! Сега вече бях сигурен, че Костните дворци са получили името си благодарение на това място. Пред мен лежеше склад, хранилище, колекция, съкровищница от човешки кости! Купища останки и скелети, които някога са били хора. Това не можеше да се присъни дори и в най-лошия кошмар. Стените на залата бяха облицовани с черепи, таванът — с кръстосани помежду си ребра и лопатки, огромните полилеи се състояха от цели ярдове гръбначни стълбове, ребрени решетки и черепи, в които гореше магически огън, перфектно осветяващ Костните зали. Крачех покрай тези останки и настръхвах всеки път, когато хвърлях поглед към костите. Не беше много приятно да ходиш по гигантски отворен гроб — склад за човешки смърти. Определено вдъхваше ужас. Изглеждаше, сякаш душите на тези, които така и са останали непогребани през изминалите столетия, ме гледат през тъмните дупки на безбройните черепи.

Сред всички кости нямаше нито един цял скелет. Този, който беше събрал експонатите за този огромен и страшен музей, не беше пожалил времето си да раздели костите и да ги сортира. Покрай стените бяха струпани (натрупани, складирани, подредени) купчини от различни кости. Отделно лежаха прешлените (всеки прешлен от гръбначния стълб в точно определена купчина), отделно — ребрата (всяко от дванадесетте ребра на човешкия скелет си беше в своята собствена купчина), тазовите кости, долните челюсти, големите и малките пищали, лопатките, лакътните, лъчевите, на пръстите (всяка фаланга от ръката и от крака си беше в собствена купчина), имаше дори и зъби. Между купчините (някои достигаха на височина повече от шест ярда) се виеше една съвсем прилична пътечка. Тръгнах по нея, като се стараех да не зяпам прекалено и особено да не гледам към

черепите. Хиляди и хиляди дупки сезираха в мен. В гърдите ми бушуваше абсолютно детски страх. Да вървиш между планини от останки, мълчаливо заслушани във вечността и всичко живо — не е ли това вселенски ужас?

А после започнаха пирамидите. Както и следваше да се очаква, за построяването им бяха използвани черепите на нещастните покойници. Всяка пирамида се издигаше на височина поне десетина ярда. Подравнени като по конец, черепите идеално си пасваха един с друг. Според мен във всяка такава пирамида бяха използвани няколко хиляди глави на мъртвци. Във всяка от тях се виждаше тъмния триъгълник на отвор-ниша. Не знам за какво служеше, но лично аз за никакви пари не бих влязъл там.

* * *

Далечния звън го чух чак след като подминах осмата пирамида. Създаваше впечатление, сякаш някой е увесил верига по себе си и джобовете му са пълни с дребни монети.

Звън, звън. Звън, звън.

Стъпките на неизвестния се приближаваха и аз се защурах напред-назад, търсейки къде да се скрия. Все така става — никога не се заричай. Изглежда Сагот ме беше чул и беше решил да се пошегува, защото единственото място, където можех да се скрия, беше нишата в пирамидата. Нямах време да умувам, всеки миг неизвестният щеше да е тук, и тогава само мракът знае какво ще се случи. Имах единствено нож и вратата ми в моята способност да се спася от неизвестно какво клонеше към нула. Нишата се оказа доста просторна и се вместих в нея без никакви усилия. Гъбата трябваше да я скрия в чантата, светлината издаваше присъствието ми. Светът около мен потъна в мрак.

Звън, звън — стъпките приближаваха все по-близо и по-близо.

Внезапно от тъмнината изплуваха стените на пирамидата, намиращи се точно срещу мен. Неизвестният носеше факла. А после го видях. Както и очаквах, създанието нямаше нито вериги, нито пари в джобовете си (поради липсата на последните). Просто всяка негова крачка по пода се превръщаше в звън. Звънящият се оказа от

многочислената порода на неспокойните мъртъвци. Във всеки случай лицето му беше мумифицирано и изсъхнало като стафида, носът му напълно отсъстваше, а бузите му бяха изтръгнати и зъбите му се виждаха през дупките. Имаше черни, ахатови, мъртви очи. Същите като на Бас. Съществуто беше облечено в ботуши с невероятно дълги шутовски носове, с яркооранжево трико и шапка на придворен глупак, но на нея вместо камбанки висяха миниатюрни златни черепчета. В лявата си ръка създанието държеше факла, а в дясната — кистен^[1]. Видът на Звънаря беше едновременно страшен и нелеп до невъзможност. Седях в своето убежище буквално като мишка. Звънарят продължи да проверява поверената му територия и потъна в мрака. Изчаках, докато стъпките му напълно утихнат, и излязох от пирамидата. Трябваше да премина Костните зали колкото се може по-бързо, в противен случай щях да си имам сериозни неприятности. Срещу кистен ножът определено не беше най-доброто оръжие.

Когато отново чух звънене, вече без колебание се свих в поредната пирамида и шутът-покойник пак не ме забеляза. Още четири пъти ми се налагаше да се крия от патрулиращите в Костните зали създания.

Нагрупаните покрай стените планини от кости някак вече престанаха да ме смущават и плашат, не ми беше до тях. Сега Гаретсянката имаше само едно притеснение — да не се сблъска с някой Звънар.

Костните пирамиди отстъпиха встрани и аз се озовах... Навярно би могло да се нарече площад. Напълно свободно пространство, без никакви следи от кости. Гъбата-светилник даваше оскъдна светлина, така че трябваше да продължа малко на късмет, надявайки се, че наблизо няма Звънар. В самия център на площада имаше статуя. Може би тук следва да кажа, че долната ми челюст едва не удари пода — толкова неочаквано се оказа откритото се пред погледа ми творение.

Гледах самата Смърт. Тя изглеждаше издялана от едно-единствено парче кост, което по своята структура и ослепителна перлена белота много напомняше бивни на мамут. Вярно, размерът на статуята малко смущаваше. Шест ярда на височина не е шега. Или материалът просто приличаше на скъпоценната кост, или навремето мамутите са били с доста по-големи размери, а после са измършавели от глад и лоши условия за живот в Безлюдните земи.

Смъртта седеше на масивен трон, изработен от човешки кости. Босите ѝ крака бяха стъпили на огромен череп, който, също като статуята с трона, беше част от монументалната скулптура. Смъртта беше облечена в непретенциозна рокля без ръкави, по-подходяща за обикновена селянка, тръгнала за местния фестивал на реколтата, а не на Кралица на Живота и Съдбата. Лицето ѝ беше скрито под полумаска-череп и за страничния наблюдател оставаха видими само пълните устни (сега плътно свити и напрегнати) и идеалната брадичка. Пищни бели коси обгръщаха голите рамене. Майсторството на скулптора не предизвикваше никакви съмнения, косата изглеждаше като истинска, а фигурата — почти жива. Обикновено в храмовете слугинята на Сагра — Смъртта, винаги я изобразяваха с оръжие (коса или сърп на дълга дървена дръжка), но тук нямаше нищо подобно. В ръцете си жената държеше букет цветя. Изящните дълги пръсти внимателно стискаха нежни бели нарциси — символът на смъртта и забвението. Но най-вече бях поразен от очите ѝ, или по-скоро от липсата им (в края на краищата всички знаят, че Смъртта е сляпа, но никога не греши в своя избор). Двете черни дупки в маската-череп сякаш гледаха само мен, все едно казваха, че не е далеч времето, когато и моите кости ще бъдат сортирани в залите на осмо ниво. Но не бих казал, че се уплаших много. Смъртта никога не плаши онези, за които идва. Защо да се плашат? Всеки все някога става нейна награда. Независимо от това колко много сме живели, краят е винаги един и същ — с нейното пристигане. Без значение дали тя е с нарциси или с коса. Дори и безсмъртните, дори и боговете в крайна сметка ще бъдат нейни, всичко е просто въпрос на време, а Смъртта умее да чака. Вечността я е научила на търпение, тя знае, че рано или късно всички ще попаднат под нейния всевиждащ и в същото време сляп поглед.

Ох, тези черни дупки! Не знам кой беше посмял да изобрази Смъртта, не знам на кого се беше удало да я изобрази ТОЛКОВА жива, но е бил несъмнено един от Великите Майстори на Сиала. Черните отвори на полумаската-череп наистина се оказаха всевиждащи. Където и да се отклонявах, имах ясното усещане, че тя ме наблюдава. Не със заплаха, а така... със затаен интерес, може би.

Отново се чу приближаващ се звън на стъпки и аз, след като хвърлих прощален поглед на Смъртта, се втурнах напред с надеждата, че пътищата ни с Господарката на Живота скоро няма да се пресекат и

ще се срещнем с нея чак на последния кръстопът. Господарка на Живота? Последен кръстопът? Откъде ги знаех тези названия? Дали се обаждаше паметта на Валдер или това бяха знания на Танцуващ със сенки.

Ех! Само да не се сблъскам със Звънар! Не се сблъсках, слава на Сагот. Стигнах до стена с черепи, намерих арка, минах през нея и се озовах в обичайните подземни дворци-гробница.

* * *

Сънят ми беше изпълнен с кошмари така, както исилийски хляб — със стафиди. Сънувах Смъртта, сънувах, че тя се извисява над мен, сънувах, че вятърът на Хаоса развява бялата ѝ коса и ленената рокля, сякаш иска да я разкъса, сънувах, че тя се навежда, канейки се да положи при краката ми букет нарциси, все едно иска да каже, че принадлежа единствено на нея. Сънувах как снежната буря, състояща се от изгарящи вихри и пурпурни огнени снежинки, изтръгва цветята от ръката ѝ и ги отнася, а после откъсва полумаската-череп от лицето на Смъртта. Тя се прикрива с ръце и се извъръща, преди да успее да видя лицето ѝ.

— Рано е още — прошепва вятърът на Хаоса, развявайки гривата на невероятната ѝ коса.

— Рано е още — мъркат огнените снежинки, извивайки се в искрящ танц около Смъртта.

— Върви си, нашият свят се нуждае от него — моли непреклонната Кралица незнайно откъде появилият се пурпурен пламък.

— За всичко трябва да платите. Съгласни ли сте? — гласът ѝ е необичайно млад и звънък.

— Той е наш — в хор отвързват трите сенки. — Ще платим.

Смъртта кимва и отстъпва настрана, за да даде път на сенките, а след това изчезва. Тя е търпелива. И умее да чака.

* * *

Събудих се Дълго се вирах в мрака в краката ми, страхувайки се да видя бледите и разбъркани от вятъра нарциси. Страхувах се да не чуя рева на пурпурния пламък и вятъра на света на Хаоса. Страхувах се от среща със сенките. Сън. Това беше само сън, изпълнен с низ от безсмислени кошмари. Но, Сагот, колко реално изглеждаха само! Станах и в движение натъпках в уста един от плодовете, взети от Пещерата на мравките. Направих няколко крачки и замръзнах. По цялото ми тяло се разбягаха мравки.

Блестейки самотно на светлината на гъбата-светилник, на пода лежеше мъничък златен череп. Звънче от шапката на Звънаря. Докато съм спал, съществото е стояло на две крачки от мен, но не ме е убило, а си е отишло. Но защо му е трябвало да оставя на пода тази изящна дрънкулка? Намек? Предупреждение, че Смъртта ме помни? Че сънят не е бил точно сън и всичко, което видях в последния си кошмар, е самата истина?

Х'сан'кор го знае! Дори не смея да предположа защо са ми оставили череп, но със сигурност няма да го взема. Заобиколих лежащата на пода дрънкулка и потънах в плетеницата от зали на осмо ниво.

* * *

За три часа и половина път не срещнах нищо опасно и ужасно (слава на Сагот!). Все така се придържах към съвета на Посланика и вървах само напред, през централната зала на нивото, без да завивам никъде. Скоро в залите отново се появиха факли, необходимостта от гъбата-светилник отпадна и аз я прибрах в чантата.

Архитектурата на залите от осмо ниво отново се промени кардинално. Грубостта и небрежността на гранита изчезнаха, отстъпвайки място на невероятната изразителност и изящество на среброто и мрачното спокойствие на черния мрамор. Всяка зала беше съкровищница, среброто тук би било достатъчно за пет замъка. Прекрасни сребърни вложки в черните мраморни колони, изумително красиви скоби за факли, балкони на второ ниво, изработени от съвсем тънки мраморни плочи с преплитащи се сребърни нишки. От зала в зала се минаваше през широко отворени врати, направени от най-

добрата дървесина в Сиала — заграбски дъб. Масивни панти от благороден метал, изкусни дръжки на вратите, изобразяващи някакви непознати за мен животни. На всяка врата имаше рисунки, направени със сребърна боя. Основно с честта да бъдат увековечени бяха удостоявани дървета и, колкото и да е странно за културите на орки и елфи, богове. Просто тези богове много приличаха на хора и не предизвикваха онзи благоговеен трепет, който възниква в някои от хората, когато посещават храмовете на боговете или Събора в Авендум.

Според мен Сребърните зали надминаха по красота Кехлибарените зали и по нищо не отстъпваха на червено-черните дворци на четвърто ниво. Доколкото ми беше по силите и възможностите, аз се възхищавах на застиналата красота на среброто и студения мрамор, но въпреки това не забравях да се оглеждам и да не пристъпвам в осветените места. Красотата си е красота, предпазливостта — предпазливост, но бедата се случи — централната зала зави надясно под прав ъгъл. Като цяло в това нямаше нищо страшно, ако не беше съветът на Посланика през цялото време да вървя направо и само направо и никъде да не завивам. Така че ако следвам логиката, ще трябва да вървя напред по коридора и да не си тъпча главата с разни глупости, а ако постъпвам както досега, тогава... тогава ще трябва да мина през малката сребърна врата, скрита между двата мраморни перваза. По нея не се виждаха никакви ключалки или други подобни човешки щуротии. Ако във вратата имаше тайна ключалка и ако тя беше създадена от елфи или орки, тогава ще трябва да се потрудя много, ама наистина много, и въпреки това надеждата, че ще отворя вратата, ще си остане съвсем малка. А ако се замисля за такива чудесни и невероятни неща като допълнителни тайни ключалки, двойни пружини и любовта на глигестите към различните видове изненади, сиреч капани, то можех да очаквам от вратата множество впечатления, които с нищо нямаше да отстъпват на онези, които имах при Портите.

Започнах с оглед на вратата от безопасно разстояние. Не пипай нещо, което ти вдъхва смътни опасения — това е едно от основните правила на майстора-крадец. По-добре първо проучи всичко внимателно, и чак след това пъхай ръка в гномското огнище.

Вратата се оказа ниска, стигаше ми някъде до гърдите, и ако (повтарям, ако) успеех да я отключа, щеше да се наложи да вървя сгънат на две. От различните фигурки и плътно обсипалите я листенца, плодчета и подобни на тях очарователни безсмислици (няма да крия, много красиво направени) по нея нямаше празно място. Въобще красотата на Храд Спайн си е тема за отделен разговор и ако някога настъпи време, когато злото, събудило се от гробовете, изчезне или поне заспи за малко, тук ще се изсипе толкова народ (основно джуджета и гноми), че само пари за вход да събираш ти стига.

Но да се върнем на вратата. Всичко можеше да играе ролята на ключ, а скритата пружина спокойно би могла да е под някое листенце или плодче. Само да натиснеш правилното място и вратата ще се отвори не по-лошо от известната ми секретна кутийка на покойния Балистан Паргайд.

Е, ами... да започвам.

Но не се наложи да започвам. Тъкмо се наках да натисна предварително набелязаното сребърно кленово листо и видях не по-дебела от косъм пролука между мраморната стена и вратата. Само бутнах с пръст вратата и тя не пропусна да се отвори. М-да, братче Гарет, толкова много демагогия и всичко за нищо. „Секретни пружини“. „Капани“. А тя да се окаже отключена.

Веднага зад вратата започваше тесен коридор с много нисък таван. Пламъците в мъничките лампички, разположени в не по-малко малките стенни ниши, трепереха като ранен молец. Трябваше да се наведа, таванът висеше точно над мен и се създаваше впечатлението, че целият този проход е правен за нискорасли гноми, джуджета и гоблини, и определено не за хора, орки и елфи. За мое щастие коридорът се оказа сравнително къс и след малко стигнах до поредната сребърна врата. Тази врата също се оказа незаключена. Отворих, забравил за предпазливостта, и нагло пристъпих в просторна зала, огледах се, осъзнах, че никой тук не е щастлив да ме види и с максимално възможна скорост изхвърчах обратно в коридора. Хлопнах вратата и искрено съжалих, че няма никакво резе.

Как се казваше там в пътеводното стихотворение?

В заучен строй, потънали в сянка,

*Мъртви рицари мълчаливо стоят,
И само един от мечовете им не ще умре,
Един — на сенките станал по-близък от брат.*

Е, това четиристишие напълно съответстваше на видяното в залата. Притиснали се към стените ѝ, в сенките на квадратните колони, един срещу друг стояха орки и елфи. Но пък Кли-кли твърдеше, че стихът е променен и в знаменитата Книга на пророчествата на гоблините Бруг-грук звучал малко по-различно:

*Измъчени от жаждата и проклетия мрак,
Немъртви грешници наказание търпят,
И само един не ще умре от глигите им,
Един, що със сенките танцува като брат.*

Наистина не знаех кой от милордите стихоплетци е прав и чий стих е по-верен. Във всеки случай, както първата, така и втората версия на стиха открито предупреждаваше, че ако забравиш за предпазливостта, може внезапно да се сбогуваш с главата си.

Никой не се опита да отвори вратата след мен. Явно за момента нищо не ме заплашваше, така че я открянах малко и надникнах в залата. Нищо не се беше променило. Орките и елфите продължаваха да си стоят покрай стените и само се гледаха едни други. Осмелих се да вляза вътре и от безопасно разстояние започнах да изучавам фигурите. И установих, че това бяха скулптури на воители. Направени в реални размери, всички в брони и с оръжия. Изглеждаха така, все едно още няколко секунди — и статуите ще оживеят и ще се нахвърлят едни на други.

Колоните, издигащи се през средата на залата, излъчваха сребриста светлина, но в близост до стените властваше плътна сянка, и от това повечето статуи изглеждаха зловещо. Спомняйки си, че в Храд Спайн понякога оживяваха неща, които не бива да оживяват, аз тръгнах през залата с максимална предпазливост. Проблемът беше, че центърът на залата беше прекалено осветен и да мина оттам щеше да е върхът на глупостта, а ако се движа в сенките, ще трябва да мина много близо до

орките или елфите. Не ме напускаше съвсем разумната мисъл: как тогава да оцелея? В крайна сметка избрах втория вариант. Щом в стиха се препоръчва, че трябва да се върви в сенките и да не се излиза на светло, значи така и ще направя. Избрах страната на елфите (тези момчета нямаха почти никакви копия в ръцете си, тоест щях да имам повече място за маневри).

В огромната зала имаше поне няколко хиляди статуи. Някой прекалено усърден беше успял да напъха цяла армия. Трябва ли да споменавам, че фигурите не бяха еднакви и изобщо не си приличаха. Всеки елф си имаше собствено лице, собствена поза, броня и оръжие. Отначало ми се стори, че скулптурите стоят хаотично и едва след известно време стана ясно, че това е строй. Сложен и същевременно много ефективен. Отпред бяха елфи в тежки брони, с много широки с'кашове, прикрепени на дълги дървени дръжки, зад тях стояха стрелци с леки брони. Зад стрелците имаше три реда мечоносци с пътечки между тях, за да могат стрелците в случай на нужда да има къде да отстъпят. С вдигнати копия и прикрити зад тежки продълговати щитове, срещу елфите бяха застинали орките. Те също имаха стрелци, мечоносци и момчета с мощни двуръчни топори. Нали ви казах — цяла армия.

Минах покрай редиците на каменното войнство и никой, нито една от статуите дори не си и помисли да се раздвижи и да ме накълца на малки Гаретчета. Влизайки в следващата зала, спрях и си поех дъх. Изглеждаше, сякаш боговете са плеснали с ръце и са спрели времето в самия разгар на битката. Заученият строй се беше разпаднал, сега статуите на орки и елфи бяха размесени. Първите и Вторите се биеха помежду си из цялата зала. Скулптурната композиция на битката беше просто потресаваща.

Много елфи и орки вече лежаха на пода. Кой със стрела, стърчаща от отвора за очите или от процепите между доспехите, кой с разкъсана ризница, кой с копие в корема, кой с отрязана ръка, кой изгубил глава. Точно пред мен беше застинал орк, забиващ копие в елф, опитващ се да стане от земята. Малко по-нататък в ожесточена схватка се бяха сблъскали ятагани и с'кашове на двадесетина непримирими врагове. Вървах през замръзналата битка, заобикалях бойците и гледах.

Тук озъбен орк прикриваше с щит падналия си другар и не забелязваше, че елф, въоръжен с оркски топор, стои зад гърба му. Тук един Втори се опитваше да се задържи на седлото, а Първият беше хванал коня за юздата и вече замахваше да отреже с ятаган крака на ездача. Тук елф и орк, лежащи на пода, се бяха сплели в кълбо на смъртта и всеки от бойците се опитваше да удържи ръката на другия и в същото време да порази врага със своя кинжал.

Продължих нататък, забравил за предпазливостта, и гледах статуите като омагьосан. Чаках замръзналото време да се разтопи, чаках кога в пещерата ще се разнесе ревът, звъntenето на оръжията и крясъците на бойците.

Ето в самия център за залата малоброен отряд от Първи, направил с помощта на копия защита тип „таралеж“, се опитваше да удържи елфийски конници. Тук пък елфи бяха пуснали стрелите си в десетината нападащи ги орки и посягаха към колчаните си за нов смъртоносен дъжд. Шестима от Първите, въпреки своите ризници, вече лежаха на пода, но другите четирима, единият от които ранен със стрела в крака, продължаваха да тичат към враговете си. Интересно, ако битката беше истинска, дали щяха да успеят да стигнат до Вторите преди стрелците да дадат нов залп?

Продължих нататък.

Тук елф в отчаянието си се опитваше да се предпази с ръка от падащия върху него топор на озверял орк с нашивки на клана на Груунските ухорези.

Продължих нататък.

Елф с вдигнати нагоре ръце, отворените длани гледаха напред. Но той изобщо не мисли да се предава. Около елфа бяха натъркаляни множество орки, сякаш са дървета, повалени от особено силен ураган. Шаманът на елфите беше разпръснал отряда на Първите като зло куче, докопало котило слепи котенца.

Продължих нататък.

Орк, скрит зад щит, на който беше изобразена някаква митична птица, отблъскваше атаките на трима доста млади и много усърдни елфи. Четвъртият Втори вече се беше сбoguвал с живота си, а петият с болезнена гримаса се опитваше да превърже пънчето, останало от дясната му ръка.

Продължих нататък.

Елф беше впил глиги в гърлото на орк.

Нататък...

Елф се опитваше да задържи вътрешностите си, изпаднали от разпорения му корем.

Нататък...

Орк разбиваше главата на елф с груба сопа.

Напред...

Елф от упор пускаше стрела в зазяпал се орк.

Нова картина...

Командири на Първите и Вторите бяха започнали дуел с копия, а наоколо, забравили за враждата, стояха елфи и орки и гледаха битката. Тук пък елф държеше един Първи за косата и замахваше със с'каша, за да му отреже главата. Друг елф лежеше, притиснат от собствения си кон, а ръката му беше извита под неестествен ъгъл. Друг орк, застанал сам в сенките, се целеше с лък в командира на един от елфийските отряди.

Продължих нататък. Като безтегловно перце се носех между фигурите, промъквах се под така и незабили се копия и така и неотпуснали се мечове.

С интерес разгледах как елфи и орки се опитват да се справят с незнайно откъде появил се огр, въоръжен с каменен чук. Погледът ми се натъкна на орка. За пръв път виждах жена от расата на Първите. Тя много приличаше на Миралисса, единствено косата ѝ беше не прибрана, а сплетена в дълга опашка. Въоръжена беше с две извити саби и скулпторът я беше уловил в момент на атака. Едната крива сабя разпаряше гърлото на елф, а втората беше устремена напред, към друг противник. Приближих плътно до нея, вглеждайки се в гладкото лице, на което лежеше печатът на дива красота и отчаяние. Не се сдържах и докоснах бузата ѝ с пръст. За секунда нищо не се случи, а след това по бузата на статуята плъзнаха няколко тънки криви пукнатини. Пукнатините обхванаха цялото лице, като се разклоняваха и се умножаваха, докато накрая парченцата камъни започнаха да падат, откривайки истинското лице на жената-воин. С празните си очни кухини ме гледаше череп с остатъци разложена плът по себе си. Цялата дива красота на орката беше изчезнала в един миг.

Едва сега разбрах, че това не е камък, а само тънко покритие, покриващо някога живи фигури. Разбрах, че в огромните зали са

събрани не статуи, а някога живи и изведнъж застинали във вечен сън орки и елфи, на които някой беше изиграл жестока шега, принуждавайки покойните да участват в неспираща от хилядолетия война. Вече не исках да гледам битката и се постарях да напусна залите възможно най-бързо. Продължих да се промъквам през редиците на елфите, стараяйки се да не докосвам никого, за да не унищожа обвинката на мъртвите воители.

И все пак ми беше любопитно, дали наистина е имало битка тук? Ако наистина е имало, тогава каква сила и магия може за миг да превърне бойците в статуи, оцелели в продължение на хилядолетия? Разбира се, нямах отговор на този въпрос, но това само ме накара да забързам още повече ход, съвсем разумно предполагайки, че гадостта се случва в най-неочакваните моменти и мен също може да ме хване някой ужасен магически капан. Не е много приятно да осъзнаеш, че и теб някой ще те види след хиляда години във вид на статуя „Гарет, бързащ към Рога на дъгата, но така и не стигнал до него“.

Залите на Воините свършиха също така неочаквано, както и започнаха. Напред нямаше нито една статуя. Хм, доколкото си спомнях, за пръв път нито един ред от четиристишието не се изпълни. Никой не тръгна да ме промушва с меч или с глиги. Също така остана неясно защо „измъчени от жаждата“ и „немъртви грешници“. Като цяло изобщо не се разстроих, че нищо неприятно не се случи, но... нали досега стихотворението никога не беше грешало, а тук имаше такова неочаквано несъответствие между думи и дела. Може би бях минал в удобно и безопасно време?

— По-точно някой или нещо е минало преди теб и е обезопасило пътя — прошепна Валдер и аз подскочих от изненада.

— Валдер! — изсъсках гневно. — Нали искаш да продължиш да стоиш в главата ми? Тогава бъди любезен и не ме плаши повече така, защото ще умра от разрив на сърцето и ще трябва да си търсиш друго убежище!

Никакъв отговор.

Чак тогава осъзнах, че архимагът говори за... СТОП! Кой би могъл да мине преди мен и да обезопаси пътя?! Отговорът беше очевиден.

— Лафреса?

Този път той счете за свой дълг да отговори:

— Тук се усещат остатъци от Кронк-а-Мор. Някой е приспал тези... Възможно е да е Лафреса.

— Но как е успяла?! Аз съм много пред нея!

— Аз откъде да знам? — отвърна архимагът и млъкна.

Сега вече наистина загазих! Само магьосницата ми трябваше! Независимо колко ме уверяваше Посланикът, че Господарят вече ми няма зъб, не бях толкова глупав да се срещам лице в лице с вещицата, която беше влязла в Храд Спайн единствено заради мен и Ключа. Излишно е да казвам, че страстта на лейди Йена към мен едва ли е угаснала и че трябва да се държа колкото се може по-далеч от нея.

Последва поредица от слабо осветени стаи със стълбища, водещи в дълбините на Костните дворци. Продължих през галерия, а после отново зала. Влязох и, както би казал Кли-кли, просто онемях. Кръглата зала беше с диаметър около шестнадесет ярда. С огледални стени, огледален таван, а подът беше скрит от очите с тънък слой гъста млечна мъгла. Странно. Много странно.

Светът примигна, нещо сякаш притисна очите ми. Миг — и странните усещания изчезнаха. Изчезнаха заедно с изхода. Сега на негово място продължаваше огледалната стена. Обърнах се. Входът също го нямаше. Някой беше решил да ме зазида в кръгла зала.

Опитах да не се паникьосвам и пристъпих към мястото, където по-рано беше изходът, след което докоснах огледалото с ръка с тайната надежда да го избутам настрана и да отворя прохода към свободата. При по-старателно оглеждане и проучване се оказа, че стените на залата са не огледални, а сребърни. Бяха изградени от масивни плочи чисто сребро, излъсквани дълго-дълго време с речен пясък, за да им се предаде огледален блясък. Но най-интересното беше, че идеалните огледални стени отразяваха всичко в залата, но по някаква причина забравяха да покажат моята скромна персона. Тръгнах да обикалям покрай стената, опитвайки се да разреша загадката на залата и да намеря изход. Първи кръг. Втори. Трети. Нищо. В залата нещо се промени, но не можех да разбера какво. След това забелязах, че мъглата е изчезнала и сега подът беше покрит със ситна червено-жълта мозайка. Вървах като омагьосан. Кръг — и мозайката стана зелено-синя. Кръг — и вече беше черно-бяла.

Глупости някакви се получаваха. Или подът беше решил безспирно да си сменя цвета, или... Не, глупости! Макар че... Макар

че може да е верен и варианта, при който като вървя през цялото време в кръг в малката огледална зала на Храд Спайн, аз в същото време да се придвижвам напред. Значеше ли това, че по този начин ще стигна до изхода? Очевидно, да, всъщност на мен друго не ми и оставаше.

Още няколко кръга — и отпред, направо от въздуха, се появи човек. Измъкнах ножа, защото пътеката ме беше довела до Бледния. Той не мърдаше, цялото му внимание беше погълнато от огледалото, пред което наемният убиец и поддръжник на Господаря стоеше. Ударих гръмко с крак по пода. Никаква реакция. Ами ако скъпият ми приятел Ролио, желязец моята смърт още от самия Авендум, само се преструваше и чакаше подходящ момент? Не, не изглеждаше така.

Държейки ножа в готовност, аз пристъпих към заклетия си враг и спрях до него. Той така и не мръдна. Трябваше само да протегна ръката с ножа и Бледния щеше да е покойник. Исках го толкова дълго, но сега не бързах, а с удивление гледах лицето му.

Бледния така и не откъсваше очи от огледалото. Очите на убиеца бяха изцъклени от ужас и а-ха да изскочат от орбитите си, устните му бяха изкривени в измъчена гримаса, а от ъгълчето на устата му до брадичката и гърдите се точеше тънка струйка слюнка. Лявата ръка от китката липсваше. Внимателно го докоснах с ножа по рамото. Нула внимание. Обзе ме любопитство и погледнах в огледалото. Не видях нищо особено. Само Бледния и залата. Моето отражение отново го нямаше. Странно огледало в още едно странно и загадъчно място на Храд Спайн.

Дрехите на Ролио бяха омачкани и тук-там разкъсани, а по лицето му се виждаха няколко натъртвания. От оръжията имаше само кинжал и няколко метателни звезди на колана. След кратко размишление взех звездите за себе си. Макар че не бях в голямо разбирателство с това оръжие, когато джобовете са празни е грях да се оплакваш от намерен петак. Убиецът нямаше нито храна, нито лични вещи, и аз разочаровано цъкнах с език.

Не го убих. Не знам какво ме спря, но... Ами просто не можех! От него сега не идваше никаква заплаха. Разумът на Ролио се скиташе някъде много далече, а да прережа гърлото на безволно тяло не бях обучен. Не беше до образование или до квалификация, просто не можех. Затова го оставих сам с огледалото в света на сънищата. Вярно, че при отдалечаването си не се обърнах с гръб към Бледния. Много е

неприятно да получиш нещо остро между лопатките. Когато все пак се извърнах от убиеца и направих буквално три крачки, се раздадоха бълбукащи хрипове. Бледния лежеше на пода, а от устата му в непрекъснат червен поток течеше кръв. В очите му отново се беше пробудил разумът и ужасът от осъзнаването на скорошната смърт. Той ме забеляза, опита се да изкриви устни в своята вечно насмешлива усмивка и умря. Очите му потъмняха и се обърнаха, а кръвта спря да тече и да залива дрехите и пода. Спокойно гледах тялото на този, който толкова много искаше да ме прати в мрака през последните два месеца, и после продължих пътя си — така или иначе нямах последни думи за своя враг.

Както и следваше да се очаква, при следващия кръг тялото и кръвта на Роли бяха изчезнали. Хвърлих неволен поглед към огледалото и изумено замръзнах. Определено изобщо не очаквах това, което ми показваше то...

* * *

Позната стая. Масивна маса, столове с извити облегалки и дълбоко кресло до прозореца, преграден с фигурална дървена решетка. На най-близката стена се виждаше картина на някаква божествена тема. Масата се огъваше от чинии с храна и бутилки вино. На нея стоеше човек и ядеше пиле. Човекът вдигна поглед от чинията, протегна силната си дебела ръка към бокала с вино и ме забеляза.

— Ей, малък! Защо се забави толкова дълго? — Фор приветливо ми махна с ръка.

Гледах го изумено.

— Какво ти става, Гарет? Как мина всичко? Не стой като дърво, тъкмо исках да ти кажа, че нашето малко начинание изглежда ще ни донесе значителни доходи и ние трябва...

Отскочих от огледалото като от болен от чума-меденка. Все едно ме удариха с чук. Х'сан'кор! Колко истинско изглеждаше! Едва не се заблудих! Но нали това наистина беше Фор! Старият ми учител! Единственото несъответствие беше, че той вече не е в Авендум. Избяга в Гарак веднага след заминаването ми с отряда. В Гарак беше много по-безопасно, отколкото в нашата столица. Погледнах пак в

огледалото, но не видях нито стаята, нито Фор. Миражът беше изчезнал и среброто отново отразяваше само залата.

Продължих нататък...

Залезът в ясна лятна вечер винаги е красив, особено когато се намираш на висок хълм, откъдето се вижда цялата околност. Отдолу се виеше широката лента на река. В лъчите на залязващото слънце водата й беше придобила цвета на разтопена мед. На отсрещния бряг се виждаше някакво селище — или голямо село, или малко градче. Ласкавият летен вятър духаше в лицето ми и носеше със себе си миризмата на вода, детелини и дим от малък огън. Чуваше се приглушено от разстоянието мучене на крави, които пастир подкарва към дома.

На хълма имаше голямо разклонено дърво, под дървото гореше огън, а на него — весело къкрещо котле. От котлето се носеше невероятен аромат на рибена чорба. Около огъня седяха трима. Най-възрастният, с гъста сива брада, приличаща на сплъстена овча вълна, важно и съсредоточено разбъркваше чорбата с дървена лъжица. Другите двама — висок, плешив воин с белег, пресичащ челото му, и малък пухкав мъж със смешни мустаци, играеха на зарове и беззлобно се ругаеха един друг. Иззад дървото се появи четвърти. В едната си ръка държеше мрежа, а в другата — щука.

— Добър улов, Мармот — одобрително кимна с плешивата си глава Арнх и хвърли заровете.

— О, Сагра! Пак спечели! — Котката огорчено поклати глава. — Като не върви — не върви! Чичо, кога ще ядем?!

— Когато се съберат всички — недоволно измърмори в брадата си десетникът на Дивите.

— Е-е-е, как го измисли! — проточи Мармота, хвърляйки щуката и мрежата в тревата. — Когато дойдат при нас! Дотогава десет пъти ще сме умрели от глад!

— Ето Гарет вече дойде — съобщи Арнх и стана от тревата. — Ти при нас за постоянно или не съвсем?

— Не съвсем — тъпо промърморих аз.

— Ще хапнеш ли с нас, Гарет? — Чичо опита чорбата с лъжицата и като изпръхтя одобрително, свали котлето от огъня.

— Вие сте мъртви — казах им тъпо аз.

— Наистина? — Мармота и Котката озадачено се спогледаха.

— Аз съм по-жив от всякога и много искам да ям — отвърна най-накрая Котката. — Така че идваш ли?

Поклатих отрицателно глава и се отдръпнах от огъня.

— Е, щом не си гладен, ние ще започваме, а ти иди при водата за останалите, докога ще ги чакаме?!

Кимнах и продължих да се отдръпвам. Това не беше моето място! Това си е просто сън! Друг свят! Друга реалност! Тук приятелите ми бяха живи и дори не мислеха да умират.

— Ей, Гарет! Предай на Халас, че днес нямам намерение да готвя! — викът на Чичо ме настигна в момента, когато картината в огледалото вече изчезваше.

Продължих нататък и видях Лафреса. Тя стоеше и гледаше в огледалото на около десетина ярда от мен. Извадих ножа, направих крачка...

— Вухджааз умен демон! — старият ми приятел излезе от стената и ме сграбчи за реверите.

— Махни се! — аз го ударих с ножа по лапата и от изненада той разтвори пръсти.

— Не можеш да говориш така с мен — изумено изсъска демонът, облъхвайки ме с аромат на помийна яма. — Вухджааз много умен демон!

— А Шдуъйрук е още по-умен! — нагло му казах аз и отстъпих назад.

— Хш-ша? — изглежда успях да го ядосам. — Ела тук и ще ти изсмуча мозъка от костите!

— По-добре виж кой е зад теб! — подхвърлих аз и издърпах ръката си.

Той се обърна и аз се възползвах от това, отстъпих назад и се озовах в огледалната зала.

Лафреса се откъсна от огледалото, забеляза ме и присви очи. След това направи крачка в противоположната посока и замръзна пред друга огледална стена. Последвах нейния пример и се оказах...

Горска поляна, оградена от високи ели. Тревата беше черна от телата на елфи. Само двама бяха живи. Стояха и мълчаливо гледаха към тялото на победения Х'сан'кор. Не можех да ги видя кои точно бяха, само си личеше, че са мъж и жена. А после разбрах...

Неволно направих бърза крачка към тях. Те чуха шумоленето на тревата и се обърнаха. Мъжът опъна лъка и стрелата ме погледна право в лицето. Златистото око на елфа внимателно следеше всяко мое движение. Другото око го нямаше — стар спомен от оркиска стрела.

Ел.

— Какво искаш, човеко? — гласът на Миралисса беше хриплив.

— Аз...

— Махай се оттук, това е нашата гора! — единственото око на к'лиссанга проблесна.

— Защо си дошъл тук? — Миралисса изтри стичащата се от раненото ѝ ухо кръв.

— За Рога на дъгата.

— Рога на дъгата? — тя тъжно поклати глава. — Твърде късно. Сега Рогът е в Първите и дори ние не можем да направим нищо. Елфите загубиха битката и Листва беше разрушена. Тук не е място за теб.

— Добре — отвърнах аз и отстъпих.

Пред мен не бяха тези елфи, които познавах. Тези бяха съвсем различни. Чужди.

Ел не ме изпускаше от поглед с единственото си око и каза нещо на елфийката на оркски. В думите му имаше въпрос.

— Дулле — кимна тя и се обърна, загубила всякакъв интерес към мен.

„Дулле“. Като че ли бях чувал тази дума. Скочих в момента, когато елфът пусна стрелата в мен...

Паднах на пода, гледайки ужасено в празното огледало. „Дулле“ на оркски означаваше „стреляй“. Ако не си бях спомнил думата, която Миралисса веднъж каза на Еграсса, сега щях да лежа със стрела в главата. Продължих нататък, забързан към все така изпреварващата ме Лафреса, любопитен какви още изненади ще ми поднесат огледалата...

А огледалата ме зовяха, предлагаха, молеха, умоляваха, изискваха, заплашваха и искаха да ме затворят в себе си завинаги. Пред мен минаваха като върволица от ярки картини лицата на тези, които познавах, и на тези, които щях да срещна, и на тези, които така и никога нямаше да срещна.

— Гарет! Ела тук!

— Гарет, ела при нас!

— Умри!

— Какво толкова да останеш?!

— Влизай, сега си с нас!

— Привет, Гарет!

— Хей, Гарет, виждаш ли ме?

— Ама моля ви, заповядайте, добри господине!

Научил се вече да различавам реалността от виденията, аз ги отблъсквах и не им обръщах внимание, успявайки да се отскубна от лепкавата паяжина на огледалата. Невинаги ми се получаваше веднага, понякога образите бяха толкова ярки и силни, че трябваше да полагам сериозни усилия над себе си, за да успея.

Лафреса също продължаваше напред, при това с усилие. Ту я догонвах, ту пак изоставах, замирайки пред едно или друго огледало. А после Лафреса изчезна и аз останах напълно сам. Стъпка, още една, и още...

— Ей, Гарет! — викаше ме Гръмогласния, лицето му беше зверски наръфано. — Ела да поговорим!

Само поклатих глава и минах покрай огледалото.

— Спри, хулюган! — умоляваше Болт и измъкна иззад гърба си бутилка евтино вино. — Само виж какво си имам тук!

Минах покрай него.

— В името на краля, крадецо! — барон Фраго Лантен се опитваше да ми прегради пътя с десетина стражници. — Ела тук, иначе Сивите камъни са ти гарантирани!

Дори не им обърнах внимание.

— Искаш ли злато, Гарет? — Маркун разклащаше цяла чанта със злато под носа ми. — Просто спри!

Само се ухилвам и зад гърба ми се разнасят пискливите му ругатни.

— Кой сега ще ми плати за кръчмата? — отчаяно кършеше ръце Гозмо.

Свих рамене.

— Ей, Гарет! — чувам познат глас. — Ела тук!

Спрях, дълго време гледах отражението и накрая направих крачка към огледалото...

Гледах го, а той гледаше мен. Имахме време за това. Сега разполагахме с цяла вечност и нямаше причина да бързаме.

— Е, как изглеждам? — попита ме той с искрен интерес.

— Честно казано, не много добре.

— Нищо чудно, имах лош образец за оригинал — той се усмихна и усмивката му излезе някак отровно-гадна. Нима и моята беше такава?

Продължих да гледам. Към своя двойник, към себе си. Към точното копие на майстора-крадец Гарет-сянката. Бледо лице, черни кръгове под уморените очи, черна четина за брада, мръсни, изпомачкани и окъсани дрехи. Ужасяващ вид. Някои покойници, да не говорим за бедните, са доста по-добре.

— Кой си ти?

Съвсем навременен въпрос, нали?

— Аз? Аз съм аз. Или ти. Всичко зависи от това от коя страна ще погледнеш и какво в крайна сметка искаш да видиш.

— Нали ти ме извика? Така че казвай каквото ще казваш, аз си имам предостатъчно работа и нямам време да си говоря със собствените си отражения!

— Всъщност въпросът е кой от нас е отражение, Гарет — очите му злобно се присвиха.

— Ще си играем на словесни двубои ли, двойнико?

— Имаш нещо против словесните двубои ли, двойнико?

— Да.

— Ето я и първата разлика между нас, ти не си любител на разговорите, Гарет.

— Какво искаш? — мутрата му (моята мутра) започна да ме ядосва.

— Ей, ей, по-спокойно! — от очите му бликаше насмешка. — Гледай по-весело на света, отражение! Тук има много хубави и прекрасни неща, просто ти не знаеш как да ги използваш.

Мълчах. Чаках.

— Е, добре — въздъхна той. — Защо ти трябва всичко това?

— Кое всичко това?

— Не разбираш ли?

— Не — съвсем искрено му отвърнах аз.

— Всички тези проблеми, всички тези опити да се спаси някого или нещо, всички тези приятели, всички тези морални комплекси и други идиотщини, от които няма никаква полза. Защо се включи в тази авантюра? Преди не беше такъв. Преди повече приличаше на мен.

— Радвам се, че сега между нас няма нищо общо.

— О, я стига, Гарет! С всичкото това тичане си се превърнал в безволево мекотело, зависещо от други хора! Спомни си златното време, когато беше само ти и нощта, когато разчиташе само на себе си и на врата ти не висяха дузина приятели, разни задължения и правила. Нима преди ни беше лошо? Спомни си времето, когато безпроблемно проникваше в дома на някой тлъст задник и го обираше до шушка! Спомни си времето, когато, без да мислиш за последствията, забиваше болт във всеки, който ти застане на пътя! Преди убиваше с лекота, преди не би оставил Бледния жив!

— Никога не съм убивал тези, които просто ми пречат, отражение! Ако беше така, тогава половината Авендум щеше да е в гробищата. Винаги съм се защитавал, за да спася живота си. Не бъркай себе си с мен. От убийството не чувствам никакво удоволствие! Ако срещата ни е заради спомените, то по-добре да тръгвам. Нашият разговор няма да доведе до нищо.

Направих крачка назад и гърбът ми опря в студеното сребро на огледалото. Той се засмя и смехът му никак не ми хареса. Сега с него изобщо не си приличахме, сега бяхме съвършено различни хора.

— Оттук можеш да излезеш само с мен, Гарет.

— Кой си ти? — отново го попитах аз.

— Вече ти казах кой съм. Проблеми с паметта ли имаш?

— Значи не ме извика само да си побъбрим? Май винаги търсиш собствена изгода, а, двойнико?

— Изгода? Хм, не си съвсем безнадежден, отражение — в очите му се мярна затаена искрица интерес. — Да, попадна ми много изгодна сделка и като стар приятел аз искам да ти предложа дял в този малък бизнес.

Реших да играя по правилата му.

— Малкият бизнес означава малка печалба — ухилих се, старейки се да копирам неговата усмивка.

Той пак се засмя:

— Ах, Гарет! А аз си помислих, че съвсем съм те загубил! Не се притеснявай, в този малък бизнес има много пари.

— Какво трябва да направим?

— Ние? Кълна се в мрака, това ми харесва! Всъщност нищо. Как ти звучи, а? Получаваш куп злато за нищоправене?

— Винаги съм готов да участвам в такава сложна задача — този път да копирам усмивката му се оказа много по-лесно.

— Отлично! Просто не трябва да изкарваш проклетата пищялка от Костните дворци и ще получим торба, пълна със злато.

— Цяла торба? — направих изненадана и недоверчива гримаса. — Сигурен ли си?

— Не се притеснявай, приятелю. Вече за всичко съм се договорил.

— И кой е Поръчителят?

— Ами, да го наречем страничен наблюдател. Неговото име няма да ти говори нищо.

— По принцип нямам нищо против, само че предишната Поръчка...

— О, остави я. Не вярвам в глупави поверия и гневът на боговете. Е, съгласен ли си?

— Може би да — кимнах аз и отражението се отпусна. — Но имам леко допълнение по повод предишните ми думи.

— Какво е то? — той започна да се приближава към мен.

— Помниш ли, казах, че убивам без удоволствие?

— Е? — в очите на двойника застина недоумение.

— Излъгах — казах аз и, като хванах ножа, ударих отражението си в гърдите.

Той или разбра, или почувства, така че бързо отскочи настрана. Успях само да разкъсам дрехата му. Миг — и в ръката му се появи нож.

— Глупак! — изсъска гневно и се хвърли към мен.

Много е трудно да се биеш със самия себе си. Винаги знаех къде ще ударя, а ако аз знаех, знаеше и той. Владеехме ножовете еднакво и след минутно обикаляне сред огледалата резултатът беше само няколко плитки порязвания за всеки от нас.

Сега ще удари в гърлото и когато пристъпя напред и наляво, ще контраатакува, като се опита да стигне до рамото ми.

Той замахна към гърлото ми, аз направих крачка напред и наляво и отражението веднага се опита да ме улучи в дясното рамо. Знаех го и затова посрещнах ножа му с моя. Светкавично преминах в атака, устремих се към лицето му, сграбчих куртката му със свободната си ръка, дръпнах го към себе си и веднага получих ритник в стомаха. Той отскочи назад, за да избегне разсичащия удар, увеличи дистанцията и се опита да възстанови дишането си.

— Остаряваш — ухили се и издуха от ножа си кичура коса, отрязан от главата ми.

Не казах нищо и той отново се хвърли към мен. Обикаляне, звън на нож в нож, съскане през зъби, когато някой от нас получаваше поредната драскотина. Никой не можеше да победи, всичките ми опити да се добера до двойника се разбиваха в моята (или неговата?) защита. Накрая, дишайки тежко и двамата, спряхме един срещу друг.

— Трудно е да се биеш с някой, който чете мислите ти, нали, отражение? — попита той и облиза окървавената си китка.

— Лесно е — казах аз и хвърлих в двойника си шепата малки метателни звезди, които бях взел от Бледния.

Разбира се, той прочете какво ще направя и, разбира се, опита да ги избегне, но този път не му се получи нищо. Аз бях хвърлил звездите без да се целя, при това с лявата ръка, и той не знаеше накъде трябва да отскочи. След хвърлянето всяка от петте звезди полетя по собствена, напълно хаотична траектория (нали ви казах, че съм слаб хвърляч). Три минаха покрай него, но две го улучиха. Първата удари двойника точно в дясната китка и той изпусна ножа, след което се изви, за да избегне други две звезди, но се натъкна на последната, която се заби в левия му крак. Изруга и падна на пода. С два скока се озовах до него, минах зад гърба му и опрях нож в гърлото.

— Колко глупаво се издъних — проговори с дървен глас отражението, като се стараеше да не мърда. — Мисля, че няма да го

направиш.

— Защо?

— Доста сложно е да убиеш самия себе си. Нали знаеш — има поверие, че ако убиеш двойника си, отиваш в мрака след него?

По челото му се плъзна самотна капка пот.

— Не ми ли каза точно ти, че не вярваш в глупави поверия? — попитах и му прерязах гърлото.

Огледалата около мен се пръснаха и аз отново се озовах в огледалната зала, но сега на мястото на едно от огледалата зееше изходът. Тялото на двойника, лежащо на пода, потръпна и се превърна в белезникава мъгла.

Бях издържал изпитанието на собственото си „аз“ и затова пътят беше открит, така че като направих крачка, аз напуснах огледалната зала.

* * *

Отначало дори не разбрах къде съм попаднал. Това беше най-обикновена и с нищо незабележима зала без никакъв изход. Недоумяващо се запътих напред, чудейки се къде съм сгрешил и кое ме беше довело до задънена улица. И тогава се случи. Залата се промени.

Отначало не разбрах нищо и от страх едва не напълних гащите. Във всеки случай стомахът ми се спусна някъде надолу и ми се струваше, че пропадам в бездна. Напълно оправдана реакция за всеки човек, който изведнъж се е оказал някъде между небето и земята. Трябваше да направя огромно усилие над себе си, за да не изпадна в паника и да съобразя, че както и преди, си стоя на пода, а не се мотая мракът знае къде.

Не знам дали беше магия или някакъв друг номер, но стените, подът и таванът на залата сякаш вече не съществуваха. Създаваше се впечатление, че се намирам в нощно небе. Около мен примигваха звезди. Хиляди и хиляди ярки звезди. Беше приказна, завладяваща картина. Звездите бяха по стените, по пода и по тавана, а в средата на залата сияеше идеалният кръг на бледа луна. Виолетова луна, носеща

името Селена. А щом Селена беше тук, то и Рогът на дъгата щеше да е съвсем наблизно.

Докато пристъпвах към луната, сърцето ми бясно туптеше. Почти го направих! Направих това, в което и самият аз до днес не вярвах!

Ру-у-у-у-у-у-у-у-о-о-о-о-о!

Чист, дълбок и в същото време тъжен призив се понесе сред звездите. Някъде там горе, при гроба на Грок, духаше вятър, и Рогът на дъгата отразяваше вечния му зов.

Ру-у-у-у-у-у-у-у-о-о-о-о! У-у-у-у-у-а-а-а-а-р-р-р-у-у-у-у!

Този звук ме караше да настръхвам. Той зовеше. Меланхоничната песен на вятъра и Рога направо разтърсваше.

Така и не стигнах до Селена. Ослепителна нишка на мълния удари точно пред краката ми, аз отскочих настрани и затворих очи, като отчаяно се опитвах да възстановя зрението си след ярката светкавица. Във въздуха замириса на мълнии и магия. Когато способността ми да виждам се върна, от другата страна на Селена сред звездното небе видях Лафреса. Тя вече не се опитваше да атакува и просто чакаше да дойда на себе си.

Изглеждаше така, сякаш все още се намира на бала, а не в сърцето на Костните дворци. Във всеки случай Лафреса изобщо не приличаше на човек, промъквал се през гробниците цели две седмици. Дрехите ѝ бяха съвършено чисти и дори изгладени, на ушите си носеше обици във формата на сребърни паяци, а на пояса — широк кинжал. От времето на запознанството ни на бала на Балистан Паргайд лейди Йена изобщо не се беше променила. Невисока, с руси коси, събрани в къса опашка, на високите скули играеха виолетовите отражения на луната. Но сините ѝ очи вече гледаха не замислено, а напрегнато — ловяха всеки мой жест, всяко мое движение. Върху отворената длан на дясната ѝ ръка проблясваше малка пурпурна сфера. Знаех какво представлява, затова ми струваше доста усилия да отвърна поглед от нея и да погледна Лафреса в очите.

— Лейди Йена.

— Радвам се, че ме помниш, крадецо — пухкавите ѝ устни се изкривиха в усмивка.

Гласът на жената коренно се разминаваше с външния ѝ вид. Звучеше много, много уморено.

— Нали искаш да доживееш до старост? — ни в клин, ни в ръкав попита тя.

— Имам такава идея.

— Тогава те съветвам да стоиш по-далече от Селена и да не ми заставаш на пътя, в противен случай ще трябва да те спра.

— Мисля, че твоят Господар ти забрани да ме докосваш.

— Само ако не ми се пречкаш в краката. Не искаш да нахраниш червеите, нали?

— Посланикът ме информира, че съм безсмъртен — продължих да протакам времето аз.

— Всички, които принадлежат към Домовете, са безсмъртни. Но не и в самите Домове. А тази зала е преддверие към Дома на болката и тук и аз, и ти сме смъртни. Така че стой настрана, крадецо!

— Както кажете, лейди Йена — бях чул всичко, което исках, и бавно започнах да отстъпвам към стената. Не съм самоубиец, че да влизам в схватка с една от най-могъщите магьоснички.

Тя продължи да следи внимателно моите движения. А аз продължих да се моля на Сагот всичко да се получи и лейди Йена да не реши да метне някоя пурпурна сфера въпреки волята на Господаря. Лафреса търпеливо изчака, докато опра гръб на стената, и едва тогава пристъпи към Селена. Изглежда въпреки всичко се страхуваше от Танцуващия със сенки (лаская се, знам). Пред виолетовата луна тя за миг се поколеба, след което направи последната крачка и стъпи в нея. Веднага бе обгърната от нежно кадифено сияние. А после, после лейди Йена, обгърната от светлината на луната, започна бавно да се издига над пода към звездите. Тя се засмя и смехът ѝ, смях на искрен детски възторг, се понесе сред звездите, а те ѝ отвърнаха, като се завъртяха около виолетовото сияние във весел танц. Признавам, че беше много красиво.

Лейди Йена изобщо забрави за мен, но аз не реагирах, а само гледах как се възнася към звездите и чаках. Разбира се, би било добре да кажа, че накрая триумфално и злобно се е изсмяла в лицето ми или че е казала нещо от рода на „Сега Рогът на дъгата е мой“, но нищо подобно нямаше.

Звездите и стълбът светлина, издигащ се от Селена, увлякоха лейди Йена към Рога на дъгата, който продължаваше да призовава с неговото си: „У-у-у-у-у-у-о-о-о-о-о-о-о“.

А аз чаках, чаках и накрая дочаках. Селена от виолетова стана черна и светлината ѝ помръкна. Звездите, танцуващи около Лафреса, избухнаха в пурпурен огън и започнаха да падат от небето, оставяйки след себе си искрящи опашки, но никоя не стигна до пода — всички се стопиха във въздуха. Загубвайки светлинната си опора, слугинята на Господаря, без изобщо да извика, с тъп звук тупна точно в центъра на луната.

Падането от височина мракът знае колко ярда винаги е смъртоносно, в дадения случай се оказа двойно смъртоносно. Смъртта в един от Великите Домове е окончателна дори за онези, които преди това са били безсмъртни и са се прераждали в Дома на Любовта. Самата Лафреса ми каза къде се намираме и аз, като си спомних предупреждението на Сагот да не стъпвам върху Селена, не се натисках, а позволих на Лафреса да изпита върху себе си един от капаните на Костните дворци. Слава на боговете, всичко мина добре. Златото, платено за съвета на стария просяк, ми спаси живота. В края на краищата ако един просяк, откликващ на името Сагот, не ме беше посъветвал да не стъпвам върху Селена, не се знаеше как щяха да се развият нещата.

Мълчаливо гледах как нараства тъмното петно кръв под натрошеното и изкривено от падането тяло. До последно не можех да повярвам, че ще успея да победя тази, която в други времена са наричали Лиа.

У-у-у-у-у-у-о-о-о-о-о-о! — меланхоличната песен на Рога, намиращ се някъде горе, отново ме върна в реалността.

Вдигнах глава към тавана в опит да видя мястото, където лежеше Рогът на дъгата, но, разбира се, не видях нищо. Прекалено високо беше.

Докато се пулех и взирах, тялото на Лафреса започна бавно да потъва в Селена, сякаш не лежеше на пода, а на някаква гъста слуз или тиня. След няколко секунди лейди Йена, донесла толкова много неприятности на отряда, изчезна завинаги в черната луна, а след още един миг Селена отново стана виолетова и на „небето“ светнаха хиляди звезди и съзвездия, сякаш в залата не се беше случило нищо.

В средата на Селена нещо проблесна. Присвих очи, опитвайки се да видя какво точно е това, но уви, не се получи. След смъртта на лейди Йена няха особено желание да приближавам до опасното

място, но, след като трезво разсъдих, че докато не стъпя върху магическата луна, нищо не ме заплашва, аз се приближих почти плътно до нея. В центъра на луната лежеше Ключът. Дали магията на джуджетата и Кронк-а-Мор беше неприятна на вълшебството, използвано за създаването на тази зала, или аз бях голям късметлия, но фактът си оставаше факт — Ключът беше пред мен, само ръка да протегнеш. Е, аз не съм глупак, така че я протегнах. Но не го достигнах, за съжаление. За да го взема, трябваше да стъпя върху Селена, а за такова геройство все още не бях готов. По принцип, безизходна ситуация, но с малко повече използване на главата всичко може да бъде решено. Ремъкът на чантата, вързан около дръжката на ножа, и няколко опита с импровизираната въдица ми донесоха богат улов. Във всеки случай, сега Еграсса нямаше да ми откъсне главата за загубата на елфийската светиня. За мой късмет Лафреса не беше махнала верижката на Ключа, така че веднага го провесих на врата си.

Р-р-у-у-у-у-у-о-о-о-о!

Време беше да тръгвам. Вече имах Ключа, а ме очакваше и дълъг обратен път, макар че се налагаше да го измина без картите... Хм, хм. За това ще мисля малко по-късно, когато Рогът на дъгата вече ще е в ръцете ми. Целият въпрос сега беше как да стигна до него? Селена отпада. Видях какво се случи с вече покойната Лафреса, така че няхах намерение да изкушавам съдбата, като се подложа на светлината на вълшебната луна. Трябваше да има друг път. Във всеки случай, поне така излизаше от думите на Сагот, който ми препоръчваше да поработя с краката си, ако искам да доживея до дълбока старост. Оставаше ми само да намеря този път.

Тръгнах да обикалям звездното небе, търсейки стълба, която да води нагоре.

Р-р-р-у-у-у-у-ту-ду-у-у-у!

— Чувам те, чувам — измърморих аз, докато вървах покрай стената.

Езикът ми не би се обърнал, за да нарека ТОВА стълба. Само правоъгълни каменни стъпала, забити в небето между звездните струпвания. При това много неудобни. За да се изкача горе, щеше да се наложи доста да се поизпотя. Но няхах избор, Рогът на дъгата нямаше сам да дойде при мен. Стъпих на първото стъпало, скочих, хванах се за второто и се изтеглих на него. Изправих се, подскочих, издърпах се и

стъпих на третото. Светът примигна и магията на звездното небе изчезна. Под мен отново лежеше най-обикновена и с нищо неотличаваща се, но ярко осветена от струящата от стените светлина, зала от осмо ниво.

Продължих да се изкачвам още дълго време и доста се задъхах. Да балансирам на тясното стъпало, където едва имаше място да сложа двата си крака, се оказа най-трудната задача. Надолу се стараех да не поглеждам. Вече бях на такава височина, че, да не дава Сагот, едно замайване — и просто щях да последвам Лафреса. След поредицата каменни блокове-стъпала, когато ръцете ми вече бяха готови да откажат, се появиха забити в стената метални скоби. Катеренето стана много по-лесно и след известно време се озовах на широка каменна площадка.

Тук духаше доста осезаем вятър.

У-у-у-у-у-у-у-у-о-о-о-о-о-о!

От това място звукът на Рога беше много по-дълбок и по-ясен. Проклетата пищялка беше някъде наблизо. Някъде съвсем наблизо. Още едно примигване на света около мен и отново се оказах в самия център на звездното небе. Някъде долу гореше виолетовата искра на Селена и аз едва можех да я различа сред пръснатите звезди. Не очаквах, че съм успял да се изкача толкова високо.

Така. Сега накъде? Скобите свършиха, нататък започваше гладка стена, едва различима сред магическите звезди. Стълбата, водеща към върха, се оказа там, където най-малко от всичко очаквах да бъде. Започваше над пропастта на три ярда встрани от площадката, на която се намирах сега. За пореден път от престоя ми в Костните дворци съжалих за загубата на въженцето-паяжина. Ако беше с мен, да се добера до висящата сред звездите стълба щеше да е най-лесното нещо на света. Сега имах право на един-единствен опит, един-единствен шанс да скоча. Ако не стигнех до нея или не успеех да се хвана — участта ми щеше да е същата като на сладката Лафреса.

Още веднъж замислено огледах стълбата, потъваща в звездното небе. По принцип можеше да се получи, така или иначе нямах друг избор. М-да... Сагот да ме пази!

Под краката ми се мярнаха звезди, стълбата се уголеми, устреми се някъде нагоре и аз едва успях да се хвана за най-долното стъпало. То се оказа ужасно хлъзгаво и само по волята на боговете пръстите ми

не се плъзнаха и аз не се отправих в своя последен полет за среща със Селена. Загърчих се, заизвивах се като змия, заскърцах със зъби. После се набрах нагоре, прехвърлих лявата си ръка върху горното стъпало, пак се набрах, праметнах крак на първото стъпало и изпълзах на стълбата.

У-у-у-у-у-у-у-о-о-о-о-о-о-о-о-о-о!

Вятърът се беше развилнял на воля и сега Рогът пееше постоянно, огласяйки тишината на Звездната зала с мощен боен рев. Х"сан"кор да ме отнесе, уморих се да изкачвам тази безкрайна стълба. Кога ще свърши най-сетне? И накрая тя свърши, слава на Сагот! Влязох в ярко осветен коридор, оставяйки звездите зад гърба си.

У-у-у-у-у-у-у-о-о-о-о-о-о-о-р-а-а-а!

От зова на Рога подът трепереше, но сега аз вече не бързах. Нищо няма да му се случи, ще почака, докато си почина. Двадесет ярда по коридора и отново звездното небе разпери одеялото си над моята глава. Перлен мост, висящ между звездните светлини. Преминах по него и се озовах пред гроба на Грок. Представляваше прекрасно аметистово съоръжение. Нещо средно между лятна беседка и малък некропол. Четири тънки изящни колони поддържаха купол в нежносив цвят. Под купола имаше надгробна плоча, на която бяха издълбани думите „На Грок, великият воин, от благодарната страна“.

— Стигнах — прошепнах, все още не вярвайки, че съм достигнал целта на пътуването си.

Стоях на гроба на Грок — известният пълководец от миналото и брат на Неназовимия. Никакъв свещен трепет или нещо подобно. Великият командир, легендата, спасил страната от орките по време на Пролетната война. И какво от това? Ето аз също почти ще спася страната, а и съдейки по малкото останали сведения, Грок не е бил чак толкова голям герой, щом върви в комплект с Неназовимия.

Върху гроба на видно място лежеше моята цел — Рогът на дъгата. Изобщо не се беше променил, откакто го бях видял за пръв път в моя сън в Закритата територия. Голям усукан рог, хвърлящ бронзови отблясъци, инкрустиран със седеф и синкава оргска кост. Красива, изкусно направена вещ. Истински боен рог, който не би се срамувал да притежава дори крал.

— Ще ми позволиш ли? — в гласа на Валдер се прокраднаха умоляващи нотки.

— Действай — казах аз и се отворих, предоставяйки му пълна свобода.

Сега вече видях съвсем различен Рог. Около него сияеше пъстър ореол, който едва-едва примигваше от изтичащата сила. Силата, която държеше Неназовимия в Безлюдните земи. Силата, която удържаше Падналите в дълбините на Храд Спайн и не им позволяваше да се върнат в Сиала. Силата, създадена от огрите. Силата, която беше погубила тази раса и беше спасила другите. Тя изтичаше, изчезваше — като вода, просмукваща се през пясък. Времето на магията, изпълнила Рога, беше на привършване.

— Ти можеш ли да върнеш отново магията в него? — обърнах се аз към архимага, без да откъсвам поглед от Рога.

— Не, за това ще трябва силата на целия Съвет. Съжалявам.

— Нищо — казах му, макар тайно да питаех някаква неясна надежда, че Валдер ще успее да се справи и няма да има нужда да мъкна такава опасна играчка със себе си. — Рогът е тук. Сега ще успееш ли да си тръгнеш от мен?

— Не... Той е твърде слаб. Може би по-късно, когато го напълнят със сила. Извинявай.

— Не се извинявай. Твоята компания започва да ми харесва. Така е много по-добре, отколкото да си говоря сам.

Тих, едва доловим смях в отговор. След което продължи:

— Вземай го, Гарет, и да се прибираме у дома.

Валдер беше прав, нямаше какво да му мисля. Облизах внезапно пресъхналите си устни и с бясно биешко сърце пристъпих към гроба.

Ето го. Лежи пред мен. Спасението и гибелта на този свят. Големият коз в глупавите игри на Господарите. Какво ли ще стане, ако се осмеля да го изнеса от Храд Спайн? Дали изобщо ще спаси някого или ще донесе поредните беди и нещастия? Как да постъпя? Да избираш беше толкова страшно! Да решаваш съдбата на света и да държиш властта в ръцете си! Да знаеш, че благодарение на твоята постъпка везните могат просто да се обърнат и всичко да полети в мрака. Дали изобщо си струваше да взема тази вещ? И дали си струваше момчетата от отряда да дадат живота си за нея?

Стоях и не знаех какво да правя и как да постъпя. Буквално бях вцепенен. Не можех да мръдна нито ръка, нито крак, сякаш бях

омагьосан. Стоях и гледах Рога на дъгата, а той си лежеше и мълчеше, чакайки дошлия при гроба на Грок човек най-накрая да се реши.

— Без съмнения и колебания — прошепнах аз като заклинание (обещание, дадено на Еграсса), а след това пратих всичко в мрака, пристъпих напред и вдигнах Рога от гроба.

Последното нещо, което си спомням, беше, че небето избухна и за втори път в един ден заплака с огнените сълзи на умиращи звезди.

[1] кистен — наричан още „гъвкав боздуган“, е оръжие с дървена дръжка и тежка метална топка, свързани с верига. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

НОЩНА ПЕПЕРУДА

Сън. Сънят е винаги облекчение, сънят е като водопад, който отмива от пътника натрупаната умора. Всеки се нуждае от сън, но понякога заедно със съня идват и кошмарите. Те са вечните спътници на съня, винаги са някъде наблизо и винаги чакат да се разсееш, да им дадеш свобода — и тогава настъпва най-сладостния миг за подръзките и набрали сили кошмари. Те ще се втурнат като вихрушка в съзнанието, ще избутат съня и като кърлежи ще се впият в отдъхващия мозък.

Всеки кошмар си има своя цел. Един се промъква, за да плаши и да пие от кладенеца на страха на своята жертва, друг всъщност е само ехо на съвестта на спящия, трети ще разчопли стари рани, четвърти ще пробуди съмнения и нерешителност, пети ще те накара да се побъркаш или да се самоубиеш, шести...

Ярък. Ослепителен. Лъчезарен. Нереален. Потресаваш. Искрящ. Блестящ сняг. Покрил като дебело пухено одеяло пустите улици на Авендум, той потръпва под лъчите на безобидното декемврийско слънце. Снегът хрупа, а милиарди красиви, идеално правилни снежинки умират под стъпките ми. Вървя по пустите улици, вслушвайки се в това хрупане. Опитвам се да чуя и нещо друго, но градът или спи, или се е притаил в очакване на идващия и мълчаливо чака. Във Вътрешния град на Авендум също няма никой, дори неизменните и падащи си по златото стражници, които пазят мира на богатите в тази част на града, ги няма. Снежното одеяло изглежда абсолютно недокоснато, сякаш цяла седмица никой не се е осмелил да стъпи на него. Правя няколко завоя, напускам главната улица, минавам два квартала, където къщите са покрити със сняг, и се оказвам на също така пуст площад. На около триста ярда от мен величествено се извисява прекрасната кула на Ордена. Сега е зима и кулата изглежда като изсечена от масивен блок светлосин лед. Още един от многото фокуси на Ордена, благодарение на който всеки нов сезон камъните, от

които е изградена постройката, изглеждат ту ледени, ту дървени, ту огнени.

Между мен и кулата стои фигура, наметната със сив плащ. Непознатият сваля качулката и аз го разпознавам. Веднъж вече съм имал удоволствието да се срещна с този човек. Човек? Не, всъщност вампир. Бледо, безкръвно лице, тънки посинели устни, кестенява коса. Сив разкъсан плащ, груба риза от небоядисана вълна. На гърдите има дебела сребърна верига, опушеният кристал с продълговата форма искри на слънцето не по-лошо от голям диамант или сълза на дракон. Човекът небрежно държи в ръцете си кора. Той не заплашва, няма и нужда от това, а върхът на причудливото му копие гледа към небето.

Спирам, взирайки се в безучастните очи на Сивия. Мълчим. Не знам колко време минава, но никой от нас не иска да наруши проточилото се мълчание.

Внезапно тънка димна пелена покрива слънчевия диск и буквално за няколко секунди синьото небе се сменя с ниски сиви облаци. Нещо бяло и миниатюрно безшумно падна между нас. Снежинка. Веднага от облака я последват и други. Те падат в абсолютна тишина и безветрие. Светът помръкна, зимният здрач със скоростта на лека кавалерия обхвана града.

— Знаеш защо съм тук — това не е въпрос.

— Досещам се — отвърщам неохотно и свивам устни.

— Всички вие отидохте твърде далеч. Веригите, удържащи Падналите, могат да се скъсат във всеки един момент и тогава светът ще се разтресе. Дай ми това, преди везните окончателно да са се изместили.

И през ум не ми мина да се бия с него. Зная какво ще се случи, ако откажа и не дам своето съкровище — за едно мигване на окото неговата кора ще ме разполови и Сивият пак ще вземе Рога на дъгата. Този тип не е лъжица за моята уста. Обидно е да загубиш това, към което си се домогвал месеци наред и си вече само на няколко крачки от изпълнението на Поръчката. Но аз мълчаливо свалям чантата от рамото си и му я подавам.

— Той вътре ли е? — вампирът поглежда към чантата.

— Да.

Сивият пристъпва към мен, протяга ръка и взема това, което доскоро беше целта на живота ми.

Редките снежинки отстъпват място на плътен снеговалеж, пробудилият се вятър подгонва снежинките над площада. От снега кестенявата коса на Сивия става бяла, но той изобщо не обръща внимание на това. Яркият зимен ден, властвал само до преди няколко секунди в града, се сменя с незнайно откъде появила се дълбока непрогледна нощ.

Удар на сърцето, и в нощното небе се родиха огнени звезди. Те се появиха на хоризонта, приближиха и започнаха да падат на площада. Почти всички падаха в снега и с гневно съскане угасваха. Една едва не ме закача, само като по чудо пропусна крака ми.

Сега можех по-добре да видя „звездата“ — оказа се стрела с червено-зелено оперение. Сивият няма моя късмет и четири горящи стрели се забиват в гърдите му, сякаш стрелците са знаели къде трябва да се целят. Воинът се олюля, падна на колене, но така и не пусна кората и чантата с Рога. След първия залп „звезди“ последва втори, много по-многоброен и съгласуван. Но този път стрелите не стигнаха до площада, а паднаха по покривите на околните къщи. Веднага трета вълна се посипа над Авендум, но този път това не бяха стрели, а огромни огнени топки, изстреляни от катапулти. Те чупеха покривите на къщите, експлодираха с гръмко „Ф-у-уух!“ и пръскаха около себе си огън, предизвиквайки пожари. Навреме успях да забележа летящата към площада огнена топка и с всички сили се втурнах да бягам, забравяйки на мига за Сивия и Рога на дъгата.

Зад гърба ми въздъхна великан, мека гореща ръка ме побутна в гърба и осъзнах, че противно на всички закони на природата съм се научил да летя. Летя... Секунда... Миг... За един удар на сърцето се реех над площада като орел. А след това с всички сили паднах в снежната пряспа, издигаща се до стената на една от къщите.

— Ф-у-уух! — със закъснение издиша великанът.

Изскочих от пряспата, където ме отнесе взривът (слава на Сагот, че не се убих), като плюея сняг от устата си, и замаяно се огледах.

Площадът се беше превърнал в островчета от сняг и огън. Вятърът бушуваше, гонейки снежинките наляво-надясно, хвърляше ги в огъня, където те умираха с хиляди, но така и не можеше да угаси разбеснелите се пламъци.

Сивият все така стоеше на колене, дори не се опитваше да стане, и аз разбрах, че от падането на първите стрели бяха изминали не

повече от десетина секунди. С вампира ни разделяха пламъците, но аз забелязах пътечка, очертана от бели островчета сняг. Сега или никога! Извадих арбалета, в който като по чудо имаше два огнени болта. Заслужаваше си да рискувам. Направих първата крачка към все още зашеметения вампир.

Тишината се спуска като сапунен мехур, някъде отдалеч се чу звука на бойни рогове, които призоваваха жителите на Авендум на оръжие. Тревожно заби и камбаната на Събора.

— Тревога! Тревога! Ставайте! Ставайте!

Покрай мен притичаха тридесетина воители. В ръцете си имаха копия, мечове, алебарди и арбалети, а на подмишниците — ленти: сиво-сини — за кралската гвардия, и черно-оранжеви — за градската стража. Без да ми обръщат никакво внимание, воителите оформиха строй пред тясната уличка, стигаща до площада, като така я блокираха. Първият ред застана на коляно и насочи копията напред, а тези с алебардите и арбалетчиците оформиха втория ред. Последните веднага дадоха залп иззад гърбовете на другарите си. Част от воителите започнаха да презареждат оръжията си, а друга част хвърлиха арбалетите и хванаха мечовете. От снежната пелена с рев се появи лавина от воители. Върху шлемовете им се виждаха червено-зелени пера. О, мрак! Воители на Рачешкото херцогство в града! Как се беше случило това?!

Битката започна. Арбалетчиците дадоха втори залп и няколко нападателни паднаха. След това двете групи се сблъскаха. Червено-зелените умираха на копията и алебардите, но защитниците на Авендум бяха твърде малко, а враговете не спираха и не спираха да се изливат в безкраен поток от снежната завеса. Тук и на таралеж щеше да стане ясно, че воителите на краля и стражниците на Лантен няма да издържат дълго. Минута-две — и „раците“ ще пробият до площада.

Трябва да взема Рога и да го занеса в кулата, преди да е станало твърде късно. Обърнах се и хукнах към Сивия. Вампирът, облегнат на кората, се опитваше да стане. Затичах се с всички сили, но ме изпревариха...

От сянката на кулата на Ордена се появи... сянка? Фигура? Силует? Знаех, че това е жив човек, но виждах единствено размито петно. Той се плъзна през огъня и снега, стигна до Сивия... Въпреки нараняванията, вампирът беше бърз, нечовешки бърз, неговата кора се

взриви в мътна мъгла и изсвистях като подпалена котка, но човекът-петно се отдръпна, озова се зад Сивия и атакува. Пурпурната сфера разцепи воина на две половини, а човекът-петно, вече напълно забравил за противника си, бързо се наведе и взе моята чанта от земята.

Вятърът продължаваше да беснее и да плюе сняг право в очите ми. Не чувах нито камбаните, нито бойните рогове, нито битката. Всичко изчезна. В целия свят останахме само аз и той. Непознатият ме погледна. Беше само кратък поглед, но аз разбрах, че убиецът на Сивия ще донесе победата в Играта на единия от Господарите. Примигнах, за да махна досадните снежинки, и човекът-петно използва това, за да изчезне. Събрах смелост и отидох до лежащия на снега Сив. Както се и очакваше, вампирът все още беше жив.

— Играчът на Господаря премина на другата страна... овладя... веригата... Вие не трябваше... да вземате Рога... сега... равновесието е нарушено...

Гледах го недоумяващо и нищо не разбирах. Играчът е отказал да служи на Господаря на Сиала? Нима предсказанието на Сивите се сбъдна? Нима Танцуващият със сенки, създал Сиала, е загубил? И тогава светът замръзна. Спряха снежинките, спряха огнените езици на площада и в пламналите къщи, горящите стрели замръзнаха във въздуха, замръзнаха и воините, стиснали мечове и копия. Миг на всепоглъщащо нищо.

Ту-туп! Ту-туп! Как само блъскаше сърцето ми!

А после светът потрепери. Светът се взриви. Светът умираше. Виждах как се разпадат законите на магията, как се късат хилядолетни вериги, виждах как светът се свива към първия си, изначален ден, когато не е имало нищо от това, което сме свикнали да наричаме Сиала. Разбушувалите се морета разрушаваха страни, вулканите се пробудиха, от небето падаха звезди, изгаряйки цели градове със своя небесен огън. Портите към други светове се отвориха и в Сиала нахлуха демони и други, по-лоши от тях. Целият свят се завъртя в последен предсмъртен танц, агония, виелица от пробудили се сенки от древността. Пожари, безумства, епидемии, глад, войни и създания от мрака унищожаваша света и проправяха пътя за онзи, който толкова дълго беше чакал този сладостен миг — мига на разрушаването на равновесието. От Храд Спайн като тъмен вал, като черен поток,

стъпвайки по костите и пепелта на мъртвите раси, се изливаха тези, които Сивия наричаше Падналите, а аз — птицемечките.

Закресях. Закресях до преграждане и светът, сякаш криво огледало, се пръсна на парченца и ме накара да се събудя...

Събудих се в пълен мрак. Беше горещо, толкова горещо, че беше трудно да се диша. Всяко поемане на дъх заплашваше да изгори белите ми дробове, очите ми направо щяха да се пръснат и намерих сили да се удивя, че все още дрехите и косата ми не са пламнали. Закрих лице с ръкав, но това не донесе желаното облекчение, все още ми беше трудно да дишам.

— Хиляди демони! — измърморих сковано. — Къде попаднах този път?

— Там, където беше два пъти и дойде отново. Не ти ли казахме, че който веднъж е научил пътя към Първичния свят, винаги се връща тук?

Ясно, отново по някакви неведоми пътища се бях озовал в света на Хаоса и отново бях посрещнат от последните три сенки на Първичния свят. Поради факта, че тук беше тъмно, така и не можех да ги видя и само чух гласовете им.

— Точно вие ми го казахте, лейди.

— Радвам се, че не си ни забравил. Здравей, Танцуващ.

— Моите почитания. Този път тук е горещо.

— Нашият свят умира, а това, което донесе тук, само ускорява агонията му.

Аз машинално протегнах ръка и напипах чантата, в която лежеше Рогът.

— Сън — промърморих с облекчение, спомняйки си видението, при което загина Сиала.

Една от сенките горчиво се засмя.

— Сън? Или може би блян? Може би си видял бъдещето? Или миналото?

— Или нещо, което сега вече никога няма да се случи? — подкрепи сестра си друга сянка.

— Не знам.

— И ние не знаем какво може да види един Танцуващ и докъде могат да доведат тези видения. Везните вече се люлеят и ти трябва да побързаш.

— Да побързам за къде? — доволно тъпо попитах аз към тъмното.

— За последното хвърляне на заровете. За там, където свършва тази партия на Играта. Тя все още може да се спечели, въпреки факта, че Рогът отново е излязъл от подземните дворци на Затвора на Падналите.

— Върви си, Танцуващ. Присъствието на артефакта ускорява гибелта на нашия Дом.

Три правоъгълника светлина прорязаха тъмнината и аз неволно замижах, а когато отворих очи, пред мен имаше три изхода, водещи някъде в белезникавата светлина.

— Какво е това? — попитах сенките, които сега станаха различни.

— Това? Това е твоят изход от нашия свят.

— Но тук има три врати!

— Знаем — втората сякаш се усмихна. — Ще трябва да избереш една от тях.

Почувствах някакъв номер.

— Тук няма капани, Танцуващ. Това са просто врати на Съдбата. Всички последващи събития зависят от това през коя врата ще решиш да си отидеш.

Приятна перспектива, дума да няма!

— Какви са тези врати?

— Никой не знае. Избери със сърцето и върви. Сбогом — каза Третата.

— Сбогом, Танцуващ.

— Сбогом — като ехо повтори Първата сянка.

Да ме отнесе мракът! Какво значение имаше през коя врата щях да изляза! Така или иначе всичко щеше да е на зло, в това бях сигурен на сто процента! Тръгнах към най-близката, дясната врата.

На половината път спрях. В главата ми съвсем неканена се промъкна една малка мисличка — че този път сенките ми показаха изхода от света на Хаоса, без да ги моля за това. Може би беше заради Рога на дъгата, който отравяше Първичния свят и го заплашваше с пълен колапс. Последният път ме молеха да остана, умоляваха ме да им помогна, да върна живота в техния свят, превърнал се в кошмар

благодарение на Танцуващите със сенки. А сега от тях не чух нито дума за помощ.

Обърнах се и видях, че през цялото време мълчаливо са ме наблюдавали.

— Какво ще му се случи?

Разбраха за какво говоря.

— Светът на Хаоса ще умре. Ако не днес, то утре. Той се държа твърде дълго за живота, но на всичко все някога му идва края.

— И за всичко трябва да се плаща — каза Третата и аз веднага си спомних Смъртта, която каза същите тези думи на сенките.

Сенките платиха за живота ми с живота на техния свят.

— А какво ще стане с вас, лейди?

Нямаше отговор. Но аз продължих да чакам и накрая Третата не издържа и отговори:

— Това е нашият свят. Ние сме последните и ще останем тук до края.

Разбрах, че правя глупост, но не можех да направя нищо със себе си. Не ми харесва да съм задължен на никого и ако имам възможност да платя дълга си... Обърнах гръб на изходите от Първичния свят и те веднага изчезнаха. Но този път сенките не се сляха с мрака, виждах силуетите им прекрасно.

— Разбираш ли, че сега не можеш да излезеш оттук? — в гласа на Първата определено се усещаше страх.

— Ще изляза през огъня, както преди.

— Огънят вече умря, Танцуващ!

— Ще потанцуваме ли, лейди? — попитах аз, без да обръщам внимание на последните им думи...

Когато напуснах този свят, него вече нищо не го заплашваше. Пурпурният първичен пламък ревеше, а огнените снежинки кръжаха около мен в бавен омагьосващ танц. Сред вечната пустота и огнената лудост имаше остров, обрасъл с висока сребриста трева. В средата на острова се виждаше малко езеро с гладка като огледало вода, в която пламъците и пурпурните снежинки се отразяваха. Над езерото се извисяваше обсипан с бели цветове кестен с ледено-огнени листа. Скоро плодовете му щяха да узреят и да дадат живот на още стотици подобни островчета. А засега този остров беше първата тухла във възраждането на света на Хаоса. Вече можех да оставя Първичния свят

и да се заема със собствените си дела. Той щеше да живее и заедно със сенките да дочака мен или друг Танцуващ. Бях изплатил дълга си към трите сенки напълно...

* * *

Събудих се, защото в лицето ми се търкаше нещо мокро и ужасно студено. Трябваше да отворя очи и да видя гадината, пречеща ми нормално да се наспя. Пред мен стоеше същество. Голямо, космато и доста опасно. Обур — гигантската мечка от горите на Заграбия.

Опитах се да не мърдам, може би създанието ще ме класифицира като неподходящ за ядене обект и ще отиде да ловува глигани. Неочаквано обурът ме близна по лицето. Очаквах всичко друго, но не и такъв ход. Ошашавено се ококорих срещу звяра. Той не намери нищо по-добро от това да изскимти тихо в отговор.

— Кис-кис — изхилих се глупаво аз, все още не на себе си от толкова неочакваната среща.

Достатъчно сложно беше да свикна с идеята, че едно от най-страшните животни в Заграбските гори не се кани да ме изяде (във всеки случай, поне не в момента). В отговор обурът отново ме близна по лицето.

Внимателно седнах, опитвайки се да изхвърля от главата си мисълта за извисяващото се над мен туловище, и започнах да оглеждам мястото, където се бях озовал. По всичко изглеждаше, че този път бях в Заграбия. Във всеки случай това място изобщо не приличаше на Храд Спайн. Ели, златолисти, изсъхнала трева, синьо небе над главата. Незнайно какво чудо ме беше извадило от Костните дворци на повърхността. Вероятно шегичка на Рога на дъгата.

Рогът! Панически зашарих с ръце около себе си, забравяйки за надвисналия над мен обур. Слава на Сагот, Рогът лежеше до мен, покрит с килим от паднали листа. Веднага прибрах реликвата в чантата си.

Обурът отново се опита да ме достигне с език, но като видях, че нищо не ме заплашва, аз го изблъсках от себе си и се изправих на крака. Веднага всичко си дойде на мястото. Обурът престана да изглежда огромен и стана просто голям. Също така забелязах, че не

стои много уверено на краката си и че черните му очи бяха абсолютно пусти. Страшният и ужасен обур се оказа обурче, на което очите му се бяха отворили съвсем наскоро. Явно някак си се беше измъкнало от бърлогата и ме беше взел за майка си. Само това ми трябваше! Ами ако майката забележи изчезването на скъпоценното си съкровище, натъкне се на мен и реши, че съм замесен в изчезването на обурчето? Не си завиждах. Срещата с гигантска разярена мечка още на никого не е помогнала да оправи разклатеното си здраве. Време беше да изчезвам!

За съжаление от гениалната ми идея не излезе нищо. Обурчето се лепна за мен като вързано.

— Фу! Седни! Стой на място!

Нищо от арсенала на кучешките команди не ми помогна. Звярът само ме гледаше глупаво и тихо скимтеше. Въздъхнах, счупих един клон от близката ела и леко чукнах мечето по носа. То уплашено изписка, отскочи настрани и пронизително се заоплакваше от злодейката-съдба, а и за да извика майка си. И тя не пропусна да откликне — иззад дърветата се раздаде раздражението ѝ рев. Чувайки така заплашителния звук на чупещи се храсти, аз реших да вдигам гълъбите. Да се срещам с мамчето и да обяснявам, че нямам нищо общо и само минавам оттук, нямаше никакъв смисъл. Така че единственият изход от тази деликатна ситуация беше спринт в пресечена местност.

Ама как тичах само! Веднъж дори паднах и зарових нос в изгнилите листа, когато някакъв подъл дървесен корен ненадейно се изпречи в краката ми. Спрях чак когато разбрах, че мечката май се е отказала от идеята да ми смъкне кожата. От изтощение се свлякох на меката постеля от златни листа, претърколих се по гръб и през полуголите клони на златолистите започнах да гледам небето.

Ех, да ме благослови Сагот, колко е хубаво! След мрачните тъмни лабиринти, където миришеше на гнило и на мъртви времена, гледката на небето ме довеждаше до детски възторг. Боговете само знаят какво ме изкара от Храд Спайн обратно в Загравия, но определено беше най-добрият вариант, нищо, че не знаех в коя точно част на гората съм сега и колко далеч е входът, където ме чакаха приятелите ми. Загравия беше добре. Много, много по-добре от Костните дворци. Тук все някак можех да се нахраня, а и шансовете ми да се сблъскам със сериозни неприятности бяха несъизмеримо по-малки, отколкото под земята. Пък

и честно казано, ако бях останал в Храд Спайн, просто гробовете щяха да станат с един повече, защото обратният път без картите за мен щеше да е непосилен. Затова хвала на всички богове, че се озовах в Заграбия.

От друга страна, редно беше да се позамисля къде все пак се намирам. Е, че съм в Заграбия и в Златната гора — това и на доралиски вожд щеше да е ясно, но къде точно и колко време ще ми е нужно, за да стигна до отряда? Макар че за какво говорех? Да стигна до отряда... В момента не знаех къде е входът за Храд Спайн, а да обикалям из Заграбия, без да знам пътя беше все едно като... да обикалям из Заграбия, без да знам пътя. Глупаво и безсмислено занимание. Освен това, ако изхождах от факта, че извървах в Костните дворци мракът само знае колко левги и ако в крайна сметка бях пренесен в Заграбия точно над гроба на Грок, то за да стигна до входа към Храд Спайн, щеше да ми трябва наистина много време. Оставаше ми само един шанс — да тръгна на север и да се надявам, че ще изляза от Златната гора и ще се озова в по-познати, а защо не и обитавани места. И тогава ще решавам какво и как. Е, и разбира се, трябва да разчитам на амулета на Еграсса, който не само ме спаси от Кайю, но и, да се надяваме, ще укаже на елфа къде да ме търси. Според мен отрядът вече знае, че съм излязъл от подземията, и бърза към мен...

Голям златен лист описа златна дъга в небето и безшумно се приземи на лицето ми. Свалих зловредното нещо и го хвърлих настрана. Листата падат. Да ме изяде най-долния от семейството на демоните! Едва сега осъзнах, че докато тичах из подземията, септември почти беше свършил. Нищо чудно, че листата падаха и небето беше придобило бездънен светлолилав оттенък. Разбира се, това не беше Авендум, където в края на септември вече е доста студено и се изливат проливни дъждове, но и в Заграбия се чувстваше лекият полъх на есента. Трябва да се измъкна от гората преди започването на проливните пороища и студовете, а после и заледяването. Без плащ и само с пуловер рано или късно щях да умра от студ и простуда.

„Трябва да се измъкна от гората“ — за стотен път си помислих аз.

Щом трябва... За мое щастие, макар и да бях градски жител, уроците на Фор не бяха минали напразно и аз все още бях способен да

определя накъде е север. Така че тръгнах. Бавно. Трябваше да намеря някаква животинска пътечка — така щеше да ми е много по-лесно да се придвижвам, отколкото да се провирам през храстите и сухата трева. Също така ме притесняваше и перспективата да се окажа пред някое блато или се сблъскам с глутница вълци.

Заграбия, както винаги, беше прекрасна. Облечена в есенна премяна и поразяваща със своята яркост, гората се къпеше в червено-златисто-огнени цветове. Яркожълтите гъсталаци на червения херминиум, отдавна разделили се с цветчетата си, плавно преминаваха в златното на златолистите, което на свой ред се сменяше с огненочервените експлозии на заграбските офики и трепетлики. А сините листа на момините сълзи изглеждаха невъобразимо приказни островчета в царството на златната есен. И само мрачните сурови ели се бунтуваха срещу вездесъщата есен, нарушавайки септемврийския празник с мръснозеления си цвят. Цялата земя беше покрита с дебел, непокътнат слой окапали листа. В гората властваше безветрие и тишината на заспал в преддверието на зимата великан. Имах чувството, че съм единствен в цяла Заграбия.

Вървях, докато падне пълен мрак и — о, чудо! — изобщо не се уморих. Макар и да не намерих никаква пътечка, да вървя беше сравнително лесно. Нямаше нито паднали дървета, нито стръмни дерета, нито блатата. Само веднъж пътят ми беше пресечен от малко ручейче, виещо се между огромните корени на златолистите. То беше толкова добро, че сподели водата си с мен.

В гората, при това през есента, притъмняваше доста бързо и едва успях да си намеря убежище в разцепения ствол на стара ела. Само за миг настъпващия здрач беше заменен от непрогледна тъмнина. Небето стана мъгливо, не се виждаха никакви звезди, единствено малкият диск на пълната луна изглеждаше като жалко подобие на онази, която блестеше от небето в средата на лятото. С известни усилия вечерях с опротивелите ми вече плодове от Мравешката пещера. Не ми се спеше и просто седях и се кокорех в тъмнината на нощната гора. След известно време по съседните дървета започнаха да се появяват многоцветни светлинки — горските духове се бяха събудили. Червените и зелени искрици удивено оглеждаха незнайно как появилия се в тяхната гора човек. Изобщо не се съмнявах, че сега между духовете се провежда разгорещено обсъждане на чудото Гарет. Е, нека

си обсъждат, нямах нищо против, стига да не ме закачат. В компанията на горските духове беше по-малко самотно. Гледах мигащите очи чак докато сънят ме обори.

* * *

Съвсем до ухото ми крещеше някаква сврака и трябваше да отворя очи. Бяло-черната птица стоеше на клона над мен и ме гледаше ту с едното, ту с другото око.

— Махай се, гадино злокобна! — аз я замерих с пръчка и свраката с гневни крясъци, които огласиха цялата гора, се скри зад дърветата.

Изругах през зъби, станах и потръпнах. Сутрин в гората е хладно, да не говоря за нощта. По някое време се бях събудил от студ и само като по чудо успях да заспя отново. Ако така продължава и занапред, в някоя от следващите нощи със сигурност ще пукна или най-малкото ще настина — две мнения по въпроса нямаше.

Съдейки по мъглата, оформила се около корените на дърветата, сега беше ранна утрин и слънцето тъкмо беше изгряло. Между другото, днес небето вече не ме радваше — бяха започнали да се появяват облаци с доста неприятен цвят. Само дъжд ми трябваше сега. Есенният дъжд е едно от най-гадните „удоволствия“ за пътешественика.

Но през целия ден, слава на Сагот, дъжд така и не заваля, така че в крайна сметка направих доста приличен преход. По някое време се натъкнах на животинска пътечка и скоростта ми значително нарасна. Нито Валдер, нито Рогът на дъгата показваха никакви признаци на живот. Смешно звучеше, но притежавах един от най-мощните артефакти в света, а нямах никаква полза от него. Нито топли дрехи, нито верния арбалет, нито храна. Поне да можеше веднага да ме пренесе в Авендум, а не да съм принуден да се влача през есенни гъсталаци! Пътеката се гмурна в гъстите дебри на някакъв ужасно плътен храсталак, подозрително приличащ на дива роза, и аз с целия си акъл реших да мина през него, в резултат на което цяла Заграбия чу проклятията ми по повод скапаните бодливи недоразумения, израсли на пътя на невинния пътник. Но когато храстите останаха зад мен,

пътеката ме изведе до брега на малко горско езеро със сухи тръстики по бреговете и ръждивокафява вода, накъдрена от малки вълнички. Напих се и продължих. До мръкване оставаше още около час и имах време да се огледам за по-удобно място за нощуване, отколкото беше брегът на езерото. Ако през летните нощи, и особено сутрин, от водата вееше прохлада, то през есента от нея идваше студ и аз нямах никакво желание да мръзна повече, отколкото изискват обстоятелствата. За съжаление, от езерото не тръгнаха никакви пътеки и трябваше така да си проправям път, че душата ми излезе. Когато езерото и малкият гол овраг останаха зад гърба ми, в гората се появиха доста големи петна, обрасли с ниски млади борове. Сега вече можех да се придвижвам, все едно съм на някоя широка улица, и аз бях готов да прекарам нощта на това място, но изведнъж носът ми вдигна тревога. Почувствах слаб, едва доловим и смесващ се с дъха на есента мирис на дим.

— Или е пожар, или някой си е запалил огън — промърморих аз, притиснах се до най-близкия боров ствол и извадих ножа.

Всеки друг, изгубил се във величествените гори на Загравия, би постъпил различно и с радостни викове би се втурнал към огъня и разумните същества, които го бяха запалили, но аз, нали знаете, съм умен. Не можеш ме преметна току-така. Понякога обществото на разумните същества е много по-опасно от самотата. Така че няма защо да предизвиквам съдбата. Първо внимателно щях да проуча и едва след това да крещя: „Братя, тук съм!“ Това спокойно можеше да се окаже отряд оркски разузнавачи или малко по-добре — някой елфийски отряд, промъкнал се на територията на орките. Първите и Вторите обичаха да си устройват подобни завършващи с кланета набези в земите на другите. Че около мен беше законна територия на орките — в това изобщо не се съмнявах, макар за мое щастие още не се бях сблъсквал с тях (и да дават боговете все да е така). Разумно погледнато, ако пред мен бяха елфи, не биваше да тръгна към тях като някой глиган през сухи храсталаци. Момчетата щяха да ме надупчат със стрели като игленик, и едва след това щяха да тръгнат да гледат кой се е засилил към огъня им. Докато не им кажех имената на Еграсса и Миралисса, не можех да ги помоля за помощ, а дотогава трябваше да съм предпазлив. Имах само две очи и не исках да получа стрела във всяко от тях. Също така не бива да забравям и за перспективата да срещна орки. Ако те са запалили огъня, тогава трябва по най-бързия

начин да се изнеса оттук и да се моля на сутринта следотърсачите на Първите да не се натъкнат на следите на непознатия и да не се втурнат да ме преследват. Кой друг освен елфите и Първите би могъл да е запалил огън? Гоблините. Не мисля, че това ще е някой от малките зелени дребосъци. Гоблинското племе е доста предпазливо и не би палило огньовете на такива места. А и територията на Златната гора по принцип не предразполага към небрежно поведение. Така че гоблините по-скоро отпадат. Кой друг? Хора? Много се съмнявах. В сърцето на Заграбия представители на моето племе влизат изключително рядко и само при много голяма необходимост. Но ако около огъня са хора, то те са или авантюристи, или воители на Пограничното кралство, или пълни глупаци. Във всеки случай, докато стоя тук, нямаше да разбере. Така че тръгнах напред, ориентирайки се по едва доловимата миризма на дим. Петната и борове свършиха и около мен отново се настаниха величествените златолисти в комплект с ниски трепетлики и брези. Видимостта веднага намаля и сега иди разбери какво се крие зад червено-златната стена на листата и кафеникавите дървесни стволове. А ако добавим към всички неприятности и настъпващия здрач, който заплашваше всеки миг да се превърне в непрогледен мрак, ставаше съвсем лошо. Миризмата на дим се усили и това ми подсказа, че вървя в правилната посока. Под крака ми предателски изпука съчка, аз замръзнах и се намръщих, сякаш ме бяха настъпили по любимия мазол. Ах, колко не навреме! Благодаря на късмета си на крадец, че бях все още твърде далеч от огъня и не могат да ме чуят.

„Трябва да си по-внимателен, Гарет“ — помислих си за стотен път и преместих ножа от дясната в лявата ръка, след което избърсах мигновено изпотилата се длан. Отдавна не съм бил толкова нервен. Все едно съм новак, който ще обира минувач за пръв път в живота си!

Най-сетне между стволовете на дърветата се мярна светлината на огъня. Плъзнах се към най-близкия златолист и, притиснат до ствола, се взрях в сгъстяващия се мрак. Светлината отново премига, трепна, изчезна и пак се появи.

„По-внимателно, Гарет! По-внимателно! Бързай бавно!“

И аз бързах. Но много бавно. Едва ли не на четири крака. За да не ме забележат, да не дава Сагот. В началото светлината на огъня беше с размер на малка песъчинка, после стана колкото нокът, а накрая и колкото половин длан. Здравчът се смени с мрак. Миризмата на

готвено, миризмата на месо, каквото не бях ял от сто години, направо ме побъркваше и караше стомаха ми призивно да курка. Огънят ме зовеше и аз предпазливо приближавах към него, все по-близо и по-близо. Тихо и незабележимо.

До огъня оставах около петдесетина ярда и аз спрях, криейки се зад поредния дървесен ствол. Опитах се да видя кой седи до огъня, но безрезултатно. От моето укритие видимостта беше лоша и освен отблясъци от огъня не можех да видя нищо друго.

Направих крачка напред и веднага небето се срути върху мен. То с цялата си сила ме блъсна в гърба и ме накара да заровя лице в листата. Извих се и се опитах слепешком да замахна с ножа, но някой прекалено бърз изключително грубо стъпи на ръката ми. Извиках и разтворих пръсти. Те ми бяха по-скъпи от ножа. Опитах да се преобърна — не се получи. Да ритам нямаше смисъл — онзи, който беше скочил от дървото върху мен, сега беше седнал точно между лопатките ми и не можех да го стигна с крака. Впрочем, не можех и да го махна — гадината се отличаваше със сериозно тегло. Отначало си помислих, че ме е нападнал рис или някаква дива котка, но котките, доколкото ми беше известно, не обездвижваха ръката, държаща оръжие. Започнах да се боря чак когато втори нападател седна на краката ми и изви лявата ми ръка зад гърба. Извиках силно. Този тип направо щеше да ми я измъкне от рамото. После дойде редът на дясната ръка, но аз на мига поумнях и спрях да се съпротивлявам. В резултат на това процедурата се получи не толкова болезнена. Онзи, който седеше на гърба ми, не продумваше, само държеше лапата си на тила ми и ме принуждаваше да вдишвам миризмата на гнили листа и влажна земя. В това време вторият здраво стягаше китките ми с въже. Всичко това беше направено бързо и абсолютно безмълвно.

Уха! Ставаше все по-весело. Накрая този, който седеше на краката ми, се изправи, но другарят му дори не помисли да извърши същата благородна постъпка и да слезе от Гарет. Той само ме сграбчи за косата, дръпна главата ми към себе си така, че сълзи избиха в очите ми, след което допря нещо остро и ужасно студено до моето гърло. Счетох за умно да се втренча в небето и да не продумвам.

— Така, така, така — проговори правият. — Като глупава нощна пеперудка полетя към светлината... Кого са ни довели духовете на гората?

— Маймуна, предполагам — каза този, който ме държеше за косата.

— Обърни го.

Веднага пуснаха косата ми и взеха ножа, след което доста безцеремонно ме обърнаха, но за да не скоча, превантивно поставиха крак на гърдите ми така, че едва можех да дишам.

Не успях да видя кой стои над мен. Просто тъмни силуети. Можеха да са както хора, така и елфи или орки.

— И наистина е маймуна — подсмихна се този, който ме обърна: — Карад драг су'ин тар? <Да го изпратим в мрака? (орк.)>

— Кро! Алле бар натиш, кита'л у Багард <Не! Ще го занесем при огъня, нека Багард да реши (орк.)>.

Мракът само знае за какво дрънкаха тези момчета, но езикът им без съмнение беше оркски. Разумно преценявайки, че хора едва ли ще тръгнат доброволно да бръщолевят на такъв ужас, аз ги зачеркнах от списъка. Оставаха орки или елфи. Междувременно тези двамата продължиха да си дърдорят, като единият постоянно казваше „кро“, а другият през цялото време споменаваше някакво „тара“. Изглежда не можеха да стигнат до единно мнение. Опитах се да кажа тежката си дума и се размърдах. Веднага кракът на този, който стоеше над мен, ме притисна малко по-силно и аз с прощално огорчено изскимтяване утихнах. Най-накрая този с „тара“-та се предаде.

— Добре, един повече, един по-малко, все едно. Ще го вземем — тези думи вече бяха за моите уши.

С рязко дръпване ме изправиха на крака.

— Ако опиташ някой номер, нощна пеперудке, няма да стигнеш до огъня. Ще ти изгорим крилцата още тук, схвана ли или трябва да те ударя?

— Схванах.

— Прекрасно — после доста грубо ме бутнаха в гърба. — Мисат'у но алдди Олаг <Наблюдавай пеперудката, Олаг (орк.)>.

— Мисат'а <Ще я наблюдавам (орк.)>.

Какъв съм глупак! Изобщо не съобразих, че около огъня може да има поставени часови.

Отново ме бутнаха в посока към огъня. Да, моите похитители бяха прави — като нощна пеперуда полетях към огъня и в крайна сметка си изгорих крилата.

ГЛАВА 13

В ПЛЕН

Спътниците ми определено не се отличаваха с учтиви маниери и ако този, който вървеше пред мен, просто бързаше, то вторият непрекъснато ме буташе в гърба и на няколко пъти едва не ме събори. Най-накрая излязохме на малка горска полянка, където гореше огън. Около огъня седяха десетина човека (или нечовека). Още няколко стояха или лежах на разстояние от огъня, но не можех да ги преброя. Като цяло — многобройна компания.

— Гхей Багард! Масат"у нер ашпа туг Олаге перега! <Ей, Багард! Виж какво хванахме с Олаг! (орк.)> — извика Големия.

Фигурите около огъня се размърдаха и станаха на крака. Мен ме избутаха по-близо до огъня. Момчетата, които ме плениха, имаха тъмна кожа, жълти очи, черни устни, глиги и коси с цвят на пепел.

„Елфи!“ — зарадвах се аз, но после се вгледах по-внимателно и много, много се разстроих. Страховете ми се бяха сбъднали. От двете злини попаднах на по-лошата. Елфите никога не събират косите си на опашка, елфите не са толкова масивни и елфите никога не носят ятагани. Вечен мрак и всички богове на Сиала, заедно с проклетия Господар! Първите! Бях попаднал в лапите на орки! Макар че имах и някакъв късмет. На жълто-кафявите им одежди се виждаха нашивки на клана на Ходещите по потока, а това беше много по-добре, отколкото среща с Груунските ухорези. Във всеки случай поне нямаше да ме убият веднага.

— Къде го намерихте този? — попита нисък орк.

— Обикаляше около огъня, Багард — преминавайки на човешки език, проговори Неголемият.

— Маймуната сама ли беше?

— Да, преди да го хванем, огледахме цялата околност. Сам е. Олаг ще потвърди.

Неголемият кимна. Орките отново преминаха на техния език и заговориха бързо. Стоях като овен и очаквах какво щеше да излезе от

всичко това. Като че ли Багард беше главният в този отряд, във всеки случай той каза няколко резки фрази и шестима Първи изчезнаха в нощните гъсталаци.

— Оръжие? — Багард отново заговори на човешки език.

Олаг протегна ножа ми на командира. Багард безмълвно повъртя острието в ръце и го предаде на един от орките, които стояха до него.

— Това ли е всичко, Фагред? — изглежда Първият беше леко изненадан.

— Да — кимна Здравенякът.

— Обискирахте ли го?

— Кро.

— Не прилича много на воин — каза един от орките.

— Сега ще разберем, дайте го до огъня!

Фагред и Олаг ме сграбчиха под мишниците и ме завлякоха до огъня. Аз, разбира се, очаквах, че сега ще започнат да горят петите ми, и започнах да се съпротивлявам, но оркът, който беше взел ножа ми, така ме удари в корема, че веднага ми изби всички мисли за съпротива. Сега имах само една грижа — да успея да вдишам. Безцеремонно ме настаниха до огъня и Фагред започна да задава въпроси:

— Кой си ти? Колко сте? Какво правиш в нашата гора?

Всеки въпрос на орка беше придружен от звънка плесница. Като се има предвид размерът на лапите му — а оркът беше не по-малък от Медения — то аз съвсем правилно се опасявах за целостта на главата си. Уви, няхах никакво време за отговор, защото шамарите се сипеха върху мен със същата скорост, с каквата и въпросите. А въпросите се редуваха с изключително бързи темпове. Когато Фагред започна да ги повтаря за пети път, все по-разпаден от моето мълчание, се раздаде гласът на Багард:

— Достатъчно!

Фагред, мърморейки недоволно, се отдалечи.

— Претърсете го.

Отново ме изправиха на крака, свалиха чантата и ловко опипаха дрехите ми.

— Недл кро <Няма нищо (орк.)>.

— Казах ви, че не прилича на воин — промърмори единият от орките и хвърли няколко смърчови клона в огъня.

По това време се върнаха шестимата воители, изпратени от Багард на разузнаване. Единият от Първите поклати отрицателно глава и прибра стрелата в колчана.

— Ако не прилича на воин... — жълтите очи на Багард ме проучваха внимателно. — Шокрен, провери маймуната!

От сенките излезе орк и аз изстинах — на главата си носеше странна шапка, която много приличаше на шаманска. Само шаман ми трябваше сега! Шокрен някак неуловимо приличаше на Багард, най-вероятно двамата бяха роднини. Шаманът приближи и без да ме докосва, мълчаливо прекара разтворена длан по мен.

— Шията — изръмжа Шокрен и нечий чевръсти пръсти бързо ме избавиха от медальона-капчица на Кли-кли. Шаманът кимна удовлетворено. — Ръката, лявата.

Гривната на Еграсса се нареди до медальона на Кли-кли.

Шокрен стигна с длан до ботушите ми и каза:

— Това е, вече е чист.

— Какви са тези дрънкулки? — Олаг въртеше в ръце гривната от червеникава мед.

— Дълго е за обяснение — Шокрен прибра медальона в чантата си, след което взе гривната от ръцете на Олаг.

Поддържа я в ръце, като внимателно я проучваше, след което я хвърли на тревата и заповяда:

— Всички назад!

Орките послушно се отдръпнаха, като Олаг се погрижи за мен и мълчаливо ме издърпа настрани. Междувременно шаманът замърмори нещо, сгъна пръстите на лявата си ръка в сложна плетеница и изведнъж гривната на Еграсса се разтопи, образувайки малка локва.

— Сега вече няма да те намерят, маймуно — ухили се шаманът.

— Проследяваща магия? — разбиращо вдигна вежди Багард.

— Да.

— На Нисшите?

— Тяхна изработка.

Нисши? Така Първите наричаха елфите, ако не греша. Между другото, сега на Еграсса ще му е доста проблематично да ме намери.

— Значи нашата пеперудка се е забъркала с това стадо? — злокобно изсумтя Фагред.

— Дайте ми чантата му — внезапно каза шаманът.

Един от Първите веднага му подаде моята чанта. Трябва ли да казвам какво се случи, когато шаманът измъкна Рога на дъгата? Естествено, обикновените орки не разбраха нищо, но Шокрен, Багард и Олаг многозначително се спогледаха. А на шамана ръцете му се разтрепериха.

— Какво е това? — протягайки шия, предпазливо попита Фагред.

— Това е нещото, което ще помогне на Ръката в битката с Нисшите — благоговейно измърмори Багард. — Запомнете този ден, воини.

— Ах, ти, пеперудке! — Олаг криво се усмихна: — Какви още съкровища си ни донесъл?

Шокрен внимателно положи Рога върху проснатия плащ на един от воините и отново взе чантата ми. Шепата плодове с презрение беше хвърлена настрана, след което от чантата се появи Ключът. Сълзата на дракона заблестя в светлината на огъня и от гърлата на Първите едновременно се изтръгна възхитено възклицание. Изглежда сега всички знаеха какво държеше в ръката си шамана. А той държеше Ключа с два пръста, сякаш се страхуваше, че реликвата ще вземе да изчезне.

— Ключът от Портите! — прошепна един от воините.

— Вярно, легендарният Ключ. Но как реликвата на Нисшите е попаднала в човека? — Шокрен ме погледна. — Беше ли в Храд Спайн?

— Да — не виждах смисъл да лъжа.

— Това от там ли е? — шаманът кимна към Рога.

— Да.

— Добре — видимо оркът беше напълно доволен от едносричните ми отговори.

— Други подаръци донесе ли ни, пеперудке? — поинтересува се Фагред.

Шаманът мълчаливо обърна чантата и на плаща се посипа изумруден дъжд. Някой от Първите тихо се подсмихна.

— А с него какво да правим, Багард? — попита Фагред.

Командирът на отряда безразлично сви рамене:

— Излишни гърла не ни трябва.

Огромният орк се ухили разбиращо и извади ножа си.

— Чакай, Багард — Шокрен прибра всички съкровища обратно в чантата. — Тази маймуна не е толкова проста, колкото изглежда. Когато имам свободно време, ще поговоря с него, а мисля, че и Ръката също ще иска да си поговори с него.

— Ръката е далеч — намръщи се Багард.

По някаква незнайна причина орките изобщо не искаха да говорят на своя език.

— Ще му изпратя гарван с известие, той да реши какво да правим. Във всеки случай Нощната пеперудка ще е добър залог за Празника на есента. Засега го изпрати при останалите.

— Добре — съгласи се Багард, а после заговори на оркски.

Първите видимо изгубиха всякакъв интерес към мен и, възбудено разговаряйки помежду си, започнаха да се разполагат около огъня. Шаманът преметна моята чанта през рамо — мисля, че сега нямаше да се раздели с нея дори ако го нападнат всички тъмни елфи от Черната гора. Проклятие! Орките сложиха ръка на Рога на дъгата и на Ключа! Ако Еграсса научи, ще го хване паралич от мъка! Изглежда орките не ми обръщаха внимание и реших да рискувам, т.е. да се изнеса. По-добре да бягам из Заграбия с вързани ръце, отколкото да оставам в обществото на Първите. Естествено, за всяка глупост трябва да се плаща, и аз си платих. Фагред, както се оказа, изобщо не ме беше изпускарал от поглед, и успях да пробягам не повече от шест ярда. Проклетият жълтоок мръсник ме настигна, свали ме на земята и с всичка сила стовари юмрук в тила ми. Пред очите ми избухнаха едновременно пет луни и аз загубих съзнание.

* * *

— Стига, остави го, така или иначе никой от нас няма да живее дълго.

— Това си е моя работа, по-добре ми дай вода, човеко.

— Какво си се разбързал, зеления. За този Първите не са дали дажба!

— Дай му вода, Киор.

— Дай му вода, Киор. Дай му вода... Вечно си така! Вземи, зеления.

На челото ми сложиха нещо ужасно приятно и студено. Счетох за най-добре да отворя очи.

— Поздравления за събуждането.

Изумено се вторачих в говорещия. Уж вече не спях, а видението продължаваше. Или това все пак не беше сън?

— Кли-кли, ти ли си?! — изхриптях аз и се опитах да стана.

По-добре да не го бях правил. Земята и дърветата веднага се завъртяха и аз със стон се строполих на леглото от смърчови клони.

— Грещиш, момче — подсмихна се междувременно гоблинът и махна мокрия парцал от челото ми.

Да, сега и сам виждах, че това не е Кли-кли. Този гоблин беше много по-стар от моя кралски глупак. Кожата му изглеждаше светлозелена и на петна, имаше рошави вежди, крив нос, половината му зъби ги нямаше, а очите му бяха не бледосини, а виолетови. А и като цяло самият гоблин приличаше на малка, сбръчкана зелена майmunка.

— Аз...

— Ти направи достатъчно голяма глупост, опитвайки се да избягаш от Първите. Как този побойник не те уби, ето на кое не преставам да се чудя! Как си?

— Главата ме боли — намръщих се аз и направих втори опит да стана.

Този път се получи и земята дори не се залюля.

— Не се притеснявай, скоро ще ти откъснат главата и повече нищо няма да те боли — закашля се някой встрани от мен.

Счетох за нужно да извъртя очи и да видя говорещия. Оказа се огромен мъж, обрасъл чак до очите с гъста черна брада. Той предизвикателно издържа погледа ми и отново се закашля.

— Това е Киор — поясни гоблинът, а в гласа му не усетих и намек за любов към това космато чудо на природата. — А това е Мис.

До Киор седеше мършав мъж на около четирийсет и пет. Плешив, с кафяви очи и мустаци. Дясното му рамо беше небрежно превързано. Мис ми кимна любезно:

— Добре дошъл в нашата „късметлийска“ компания, човече.

— Воин? — попитах аз, намирайки в себе си сили да му кимна в отговор.

— А-ха — отвърна Мис и затвори очи.

Да, познах. Но какво правеше воин от Пограничното кралство в тези дебри?

— Имаш ли си име? — попита ме в това време гоблинът.

— Гарет.

— А аз съм Гло-гло — усмихна се зеления. — Сега се познаваме.

Над Заграбия настъпи утро, но светлината беше малко, тъй като небето бе облачно и всеки момент щеше да завали. Огънят в средата на поляната едва гореше, повечето орки спяха. Само няколко часови в самия край на гората стояха на пост. Вярно, бях сигурен, че Багард е поставил скрити постове из цялата околност. Колко ли време съм бил в безсъзнание? Цяла нощ?! Здрава ръка имаше този Фагред! В тила ми пулсираше тъпа болка и мръщейки се, аз го опипах с лявата ръка. Едва тогава осъзнах, че ръцете ми вече не са вързани.

— Просто е излишно — сякаш четеше мислите ми, отговори гоблинът. — Къде ще избягаш тук? Виж там!

Погледнах в посоката, указана от гоблина. На клона на най-близкото дърво леко се поклащаше увесен за краката човек.

— Това е партньорът на нашия Киор — охотно ми поясни Гло-гло. — Вчера реши да избяга, и ето го увесен за назидание на останалите. И корема за всеки случай му разпориха.

— Мълчи, зеления! — злобно проблеснаха очите на Киор.

— Намълчах се вече, стига! — гоблинът седна до мен и ми зашепна на ухо: — Не му обръщай внимание, Гарет. Киор е браконьер, преследвал е златни котки в оркските земи и Първите го хванали. Между другото, хванаха го вчера, около три часа преди твоята поява. Успешен ден имаха орките.

— Ясно — измърморих аз, опитвайки се да спра потока на красноречието му.

— А ти как се озова в Заграбия?

— Разхождах се — подсмяхнах се аз.

— Ох, тези тайни — въздъхна Гло-гло — Това на Киор можеш да го кажеш, че просто си се разхождал. Мислиш ли, че не видях какво извади Първия от чантата ти?

— Откъде знаеш какво е това? — полюбопитствах аз.

— Аз все пак съм шаман.

Изсумтях недоверчиво:

— Обикновено шаманите не попадат толкова лесно в ръцете на орки.

— Така е, но само ако преди това не са притъпили бдителността си — огорчено въздъхна Гло-гло. — А аз наистина съм шаман.

— Тогава какво правиш тук?

За мен, щом гоблинът е шаман, той е длъжен да намери начин да избяга.

— Същото, каквото и ти. Виж — гоблинът ми показва ръцете си, върху които бяха надянати ръкавици.

Странни, трябва да кажа, бяха тези ръкавици. Във всеки случай, на всяка ръкавица имаше ключалка и пристягаща верига. Получаваше се нещо като окови. Не можеха да се свалят просто така. Макар че ключалките бяха обикновени и мисля, че ако опитам, бих могъл да ги отключа. На всяка от ръкавиците бяха изписани някакви руни.

— Това пък защо?

— За да не мога да правя заклинания — разстроено изхриптя шаманът. — Ръкавиците ограничават движенията на пръстите, а руните не позволяват на магията да действа и докато тези оркски неща са на ръцете ми, за никакви заклинания и дума не може да става. Мога да опитам, но какво в крайна сметка ще се получи дори и за горските духове ще е неизвестно.

— И след това някои още се опитват да твърдят, че шаманството е по-добро от магията? — без да се обръщам към никого конкретно, измърморих аз.

Но Гло-гло ме чу и като прие думите ми лично, обидено изсумтя.

— Дай ми време да си освободя ръцете, за всичко ще си платят! — откъснато процеди гоблинът, гледайки с присвити очи спящите орки.

— Освен ако преди това не ти отрежат ръцете — „обнадежди“ го Мис.

— Няма да ги отрежат — безгрижно каза гоблинът. — До празника на есента няма от какво да се притеснявам.

— А какво ще стане след това? — попитах аз.

— Супа с котка! — отрязва все още сърдитият ми Гло-гло.

Междувременно започна да вали ситен дъжд. А ситният дъжд сутрин не е най-приятният подарък. Лагерът постепенно се събуди. Въпреки дъжда, орките отново разпалиха огъня. Багард сновеше сред

Първите, раздаваше заповеди и воините доста бодро ги изпълняваха. Забелязах шамана, който така и не се разделяше с моята чанта. Стори ми се, че чак заскърцах със зъби от яд. С какъв акъл се набутах между шамарите, вместо да заобиколя огъня и да изчакам елфът да ме открие?! Една фраза, която бях чул преди много време близо го Пазарния площад в Авендум, изплува в главата ми. Тогава в нашата барака живееше една жена и тя беше сладкодумна разказвачка. Мнозина я смятаха за вещица и я наричаха Тъмната звезда, макар че всъщност името ѝ беше Гати и не беше никаква вещица, това го знам със сигурност. Та веднъж тя каза: Тръгнал да стриже овцете — върнал се остриган до голо. Това е точно за мен, не мислите ли? Тръгнах за където не ми е работа и орките веднага ме остригаха до голо.

Орките се занимаваха със своите си дела, а ние стояхме под дъжда. Идилия, с една дума. Така минаха два часа и въпреки непрекъснатия дъжд, аз някак успях да задрема. Събуди ме отчаяното бутане на Гло-гло. Търкайки сънливо очи, се опитах да разбера какво става.

— Започна се — прошепна Мис, а после мръсно изруга.

— Какво се започна? — не разбрах аз, но никой от моите другари по нещастие не сметна за необходимо да отговори.

Всички като един гледаха към центъра на поляната. Аз, така и без да получа разяснения, също започнах да наблюдавам суетящите се орки. Един заливаше огъня, друг бързо трупаше вещи. Двама орки довякоха от гората огромен пън. Какво ставаше тук, мракът да го отнесе?

— Колко са?

— Колко са кои? — Мис най-накрая реши да ми отговори.

— Орките.

— Деветнайсет. Те са авангард, гонят тъмните.

— Тъмните? — не разбрах аз.

— Тъмните. Елфите. Отряд елфи добре се е развихрил в земите на орките, а отрядът на Багард се втурнал да ги преследва и в крайна сметка хванаха не само елфите, но и всички нас — изплю Гло-гло.

— Хванали са елфите? — положително днес не съобразявах добре.

Впрочем, това често ми се случва, след като се ме ударили с нещо тежко по главата.

— Е, не всичките... — проточи Гло-гло, гледайки как Фагред поставя пъна в средата на поляната. — Само тези, които са нямали късмета да умрат в битката. Ето ги, между другото, и тях.

Изад дървото, където висеше един от пленниците, се появиха осем орки, които бутяха четирима елфи. Бяха твърде далече, за да видя лицата на пленените и гербовете на техните Домове, но несъмнено един от четиримата беше жена. Елфите изглеждаха така, сякаш са били в стая, пълна с побеснели котки. По Вторите нямаше здраво място, добре ги бяха обработили. Единият едва вървеше и двама негови другари го подкрепяха. Заведоха елфите до средата на поляната, където вече се бяха събрали всички орки, и Багард кимна леко.

— Какво ще правят с тях? — попитах аз, макар че вече знаех отговора.

Разправата беше бърза и кървава. Орките не тръгнаха да губят време в изтезания и тем подобни елфийски забавления. Просто положиха елфите един по един на импровизирания дръвник и огромният Фагред им отсече главите със своя топор. Орките безстрастно наблюдаваха езекуцията, а когато всичко свърши, те извлациха телата при висящия на дървото покойник.

— Това е всичко — изкашля се гоблинът.

— Май не е всичко — процеди Мис, докато внимателно наблюдаваше действията на орките.

Проследих погледа му и всичко в стомаха ми се обърна. Багард сочеше на другите Първи към притихналата ни група. Трима воители се отделиха от отряда и тръгнаха към нас.

— Няма да им се дам просто така — промърмори воинът от Пограничието. — Нека си намерят друга овца за колене.

Мис стискаше в ръка незнайно откъде взела се къса остра треска. С такава спокойно можеше да прониже око или врат. Въпросът беше — ще му позволят ли орките да го направи? Двама воители приближиха към нас и аз подгънах крака в случай, че Мис реши да действа и аз ще трябва да спъвам по-близкия орк. Но Първите, без да обърнат никакво внимание на мен и Мис, сграбчиха мигновено пребледнелия Киор под мишниците и го повлякоха към дръвника. Траперът крещеше и се бореше до момента, докато третият орк не заби дръжката на копието си в корема му.

— Защо него? — с дрезгав глас попитах аз.

— Той е браконьер — неохотно каза Гло-гло. — Когато го хванаха, откриха в него няколко кожи на златни котки. А за орките браконьер е равносилно на дървосекач.

В това време домъкнаха крещящия Киор до дръвника, но не го сложиха на него, а просто го разпънаха на тревата, все едно ще го разчекват, и Фагред вдигна страховития си топор. Два бързи удара — и крясъците на браконьера преминаха в хрипове.

— Да ни пази Сагот — промърморих аз и се обърнах.

Оркът беше отрязал двете ръце на мъжа от раменете.

— Сагот тук няма да помогне — обади се Мис. — Ех, да имаше две десетици от нашите Горски котки с лъкове...

Междувременно Киор утихна. Никой от орките не беше тръгнал да превързва ужасните му рани и браконьерът много бързо умря от загуба на кръв — дано боговете са били милостиви и да е загубил съзнание още в началото. В това време орките провесиха обезглавените тела на елфите до вече висящия приятел на Киор и сега нанизваха главите на тъмните на забити в земята колове.

Към нас приближи Олаг, внимателно ни изгледа и произнесе:

— Погледнете висящото месо и запомнете: същото ще се случи и с вас тримата, ако дори само един реши да бяга. Ясно ли ви е, маймуни, или ще трябва да повтарям?

— Не мисли, че сме по-глупави от теб, орк — прокашля се Гло-гло. — Не сме глухи и всичко разбрахме.

Изглежда шаманът изобщо не се страхуваше, че Първият ще го нарани. Олаг се подсмихна и погледна към гоблина, сякаш го виждаше за първи път.

— Е, щом ти е ясно, зеления, пригответи маймуните за път, тръгваме — каза и си тръгна.

— Къде отиваме? — попитах аз, треперейки от проклетата влага, изливаща се от небето.

— Там — неопределено промърмори гоблинът и се загърна с плаща.

* * *

За никакво бягство и дума не можеше да става. Нас тримата ни поставиха в средата на колоната и да избягаме, без да ни забележат, беше доста проблематично. Също така не биваше да забравяме, че отзад крачеха безгрижно пеещият Олаг и Фагред с топора си. Последният ме притесняваше най-много, защото всеки път, когато срещях погледа му, оркът се усмихваше замечтано и поглаждаше оръжието си. Очевидно беше за какво си мисли. Нямах да се успокои, докато не ми отсече главата. Така че ще трябва да се постарая и да отсроча удоволствието на този нервак колкото се може по-дълго.

Дъждът, за щастие, свърши, но времето си остана не толкова топло и сухо, че да се чувствам уютно. Така че зъзних, траках със зъби и се молах на боговете да разгонят облаците и да открият слънцето. Пред мен ситнеше дребният Гло-гло. Той постоянно кашляше, хъхреше и тихо проклинаше под нос. И това изглежда забавляваше орките.

— Ей, човече! — повика ме Мис.

— Да? — попитах, без да се обръщам. Нямах нужда да привличам излишно вниманието на Първите.

— Ти май спомена Сагот. Да не си крадец?

— Улучи в десетката — казах аз, прекрачвайки проснатия през пътеката дебел клон.

— Как попадна тук?

— Прекратете разговорите, маймуни! — изрева Фагред. — Ще си говорите като спрем за почивка!

Млъкнах, защото вече бях разбрал, че Фагред не обича да се шегува и няма търпимостта на Олаг.

Багард водеше отряда някъде на юг, дълбоко в Загравия. Не бих казал, че се разхождахме, но и определено не бързахме. Дори късокракият Гло-гло успяваше да поддържа темпото, зададено от орките. Багард, трябва да му се признае, не страдаше от небрежност, така че през цялото време няколко орки вървяха пред нас и разузнаваха района за евентуални проблеми от рода на елфийски стрелци или задрямал Х"сан"кор. Покрай нас, забързан към водача на малката ни колона, мина Шокрен. На рамото на шамана беше кацнал голям гарван. Аз хвърлих замечтан поглед към чантата си, която сега висеше отстрани на орка. Шокрен забеляза интереса ми и се намръщи. Видях как шамана настигна Багард и като ме посочи, му каза нещо. Багард замислено кимна и спря встрани. Ох, сега ще става нещо!

Багард изчака да стигна до него и тръгна с мен.

— Моят брат каза, че трябва да ти дадем куртка.

Честно казано, тези думи ме шашнаха.

— Ще бъда много благодарен — казах предпазливо.

— Не ми е нужна благодарността на маймуна — отрязва оркът. —

Ти си нисше същество и, което е най-забавното, дори не можеш да го разбереш. Фагред, скелл драго с"и ллост! <Фагред, дай му куртката си! (орк.)>

Мракът знае какво излая Багард, но вървящият зад нас Фагред недоволно изсумтя:

— Прза? Шедо т"на гхону! <Защо? Той така или иначе ще умре! (орк.)>

— Не и сега. Може Ръката да се нуждае от него, или искаш маймуната да умре от студ по пътя?

Огромният орк веднага спря да спори и минута по-късно ми подаде кожена куртка с качулка, която беше извадил от преметнатата през рамото му чанта. Дрехата се оказа и с мъхеста подплата. Истински ден на изненадите! Вярно, че куртката беше малко по-голяма от необходимото, но аз, разбира се, не мислех да се оплаквам. Веднага ми стана по-топло. Но пък не виждах радост в жълтите очи на Фагред по повод жертването на куртката. Боях се, че е драснал още една резка в сметката на една прекалено приказлива маймуна.

Три пъти спирахме за почивка. Единия път ни позволиха и да се нахраним, а после отново ни изкараха на пътеката. До вечерта изминахме още много ярдове и когато накрая Багард спря отряда за нощувка, аз без никакво колебание се свлякох на земята.

— Рано е още за сън, Нощна пеперудке! — болезнено ме срита в гърба Фагред. — Първо трябва да си направиш легло.

Изправих се, мърморейки наум проклетия към злобния орк, и засъбирах падналите листа на купчина. После заповядаха на нас двамата с Мис да начупим елхови клонки и едва след това орките ни оставиха на мира. Появи се Шокрен, размаха ръце и после ги отпусна.

— Какво беше това?

— Това е елементарна аларма — охотно ми обясни Гло-гло. — Излезеш ли извън границите на кръга и ще започне такъв шум, че всички орки ще хукнат насам.

— Нещо не виждам никакъв кръг.

— Ама че си и ти, човеко! — искрено се изненада старият шаман. — Да не смяташ, че оркът е глупак? Всичко е така замислено, че да не го виждаш!

Стъмни се. Орките запалиха огън и буквално забравиха за нас. А и за какво им беше да ни мислят?! Магията на Шокрен вършеше цялата им работа. После Първите започнаха да приготвят вечерята и аз трябваше постоянно да преглъщам слюнката си, за да не се задавя. Изненадващо, но когато храната стана готова, Олаг и още един орк дойдоха при нас. Оставиха ни съвсем приемливо количество месо и манерка с вода. Явно в плановете на Първите не влизаше да ни уморят от глад.

По време на храненето постепенно се разприказвахме. Гло-гло ми се нахвърли по повод Рога на дъгата и трябваше да разкажа на упорития гоблин кратка и порядъчно окастрина версия на историята. Старият шаман като че ли остана доволен от разказа ми и ме остави на мира.

— А ти как се озова тук, Мис? — обърнах се аз към воина от Пограничието, когато приключихме с вечерята.

— Ами тези... — неохотно кимна в посока на орките старият воин. — Знаеш ли какво е далечен рейд?

— Предполагам — отвърнах му той. — Сигурно е подобно на разходките на Дивите, когато стигат чак до Ледени игли?

— А-ха — навъсено потвърди Мис. — Точно същото. При нас далечен рейд казваме, когато тръгнем да обикаляме из Златната гора и да огледаме добре ли се държат орките и дали не подготвят някоя изненада. Но с момчетата попаднахме на засада. Тези се посипаха от дърветата върху нас буквално като презрели круши, никой от нашите не успя да реагира, всички бяха убити. А мен този техния магьосник ме вцепени. За забавление.

— Разбрах — отвърнах му съчувствено. — Гло-гло, ти така и не каза защо сме им нужни живи и къде ни водят.

— Защо ти си им нужен жив и така е ясно. Планират сериозен разговор с теб. А нас ни оставиха живи за забавление, макар да си мисля, че и ти няма да избегнеш нашата съдба. — отпусна се гоблинът на смърчовите клони.

— За какво говориш?

— Не се ли досещаш? — весело изпръхтя Гло-гло.

— Няма да повярваш, но нищо не разбирам.

— В Лабиринта ни водят. В Лабиринта, човеко! Чувал ли си за това прекрасно място?

— Чувал съм — казах, уплашен до смърт.

— Чувал бил — подразни ме гоблинът. — При тези жълтооки плъхове скоро е Празникът на есента. А какъв празник ще е без гоблин в Лабиринта? Мислиш си, че са добрички, щом не са ме убили веднага? Пазят ме за скапания им Лабиринт, затова и ще изтърпят почти всяка гадост, която им кажа!

— Ей, вие! Маймуните! Нахранихте ли се? Тогава заспивайте, утре отново сме на път! — извика някой от часовите.

* * *

Стана полунощ, а аз така и не можех да заспя. Явно новината, че се канят да ме пуснат в Лабиринта, си оказваше своето влияние. Огънят едва гореше, орките спяха и само сенките на часовите пресичаха поляната. Тази вечер не беше толкова студена, колкото предишната, въпреки че според Гло-гло (който сега тихо похъркваше до мен) октомври беше настъпил. Звездите така и не се появиха на небето, но бледият призрак на луната присъстваше. Все още си мислех, че съм във властта на поредния кошмар и се надявах да се събудя в Костните дворци. Рогът на дъгата в лапите на орките, аз съм в плен, в очакване на мрачната перспектива на Лабиринта, а приятелите ми не могат да ми помогнат, защото някакъв прекалено умен шаман взе, че разтопи гривната. Да бягам беше невъзможно, поне не и докато Шокрен и Фагред бяха наблизко. А и къде можех да избягам? Наоколо бяха диви гори, а орките са тук като у дома си, веднага ще ме намерят и тогава боговете да ме пазят. А и Рогът ще остане в шамана... Какво ми оставаше? Оставаше ми само да чакам подходящ случай и много късмет. Утешавайки се с безумния призрак на надеждата, аз най-накрая потънах в сън.

* * *

Следващият ден по нищо не се различаваше от предходния. Ръмеше отвратителен дъжд, но този път се чувствах съвсем комфортно, тъй като куртката на Фагред ме защитаваше от дребните капризи на есенното време. Вървахме през жълто-червената, все още непробудила се от нощната дрямка гора. След това половин ден трябваше да газим през блато, обрасло със сухи тръстики. Мракът знае защо Багард ни преведе оттук, но аз доволно много се наскачах от хълмче на хълмче. Ще ви кажа само, че споменът ми от тези скокове е достатъчно ярък. Когато се намираш във въздуха, а под теб е тъмната недокосната повърхност на водата, под която е вечно гладната бездна на блатото... Всеки скок трябваше да се преценя много внимателно, но в крайна сметка един от Първите не прецени. Това се случи вечерта, когато всички вече бяха уморени от безкрайното скачане по проклетото блато. Един от орките не прецени дължината на скока си и падна във водата само на ярд и половина от островчето, на което растеше самотна хилава трепетлика. Не успяха да го спасят. Той на мига потъна целият под водата и колкото и да беснееше командирът на орките, не успяха да измъкнат воина от бездната. В крайна сметка след петминутни опити да напипат с пръчки потъналия, орките се отказаха и продължиха напред, а черната и незабавно успокоила се повърхност ни изпрати с няколко въздушни мехурчета. Фагред направо откачи, а аз гледах да не му попадам пред погледа. Най-трудно му беше на Мис, който след всеки скок се мръщеше и съскаше — обаждаше се раненото му рамо. А Гло-гло всъщност би трябвало да си остане в блатото. Гоблинският шаман не се отличаваше с особен ръст или пъргавина. Но по заповед на Багард Олаг си даде оръжието на своето приятелче Фагред и после качи Гло-гло на раменете си. Гоблинът, разбира се, не можа да устои и веднага заяви, че се е случило истинско чудо — за пръв път гоблин язди орк. Олаг веднага свали Гло-гло от „кончето“, хвана го за яката, потопа го до кръста в блатото и любезно се поинтересува дали зелената гнида ще млъкне и ако не, дали Олаг да не разтвори пръсти и да отправи безполезното нисше същество право в Локвата на бездната? Гло-гло веднага разбра, че Олаг не оценява шегата му и увери Първия, че ще бъде безмълвен като катерица, намерила орехи. Очевидно оркът остана удовлетворен от обещанието на Гло-гло и отново го метна на раменете си, без изобщо да се притесни, че шаманът е порядъчно мокър. Гло-гло, между другото,

спази обещанието си и докато отрядът не се добра до твърда земя и Олаг не се освободи от товара си, гоблинът не каза нито дума, само изпъшкваше, когато Първият скачаше от островче на островче.

— Гло-гло — обърнах се към гоблина аз, — защо изобщо трябваше да минаваме през блатото?

Вървахме по широка пътека, лъкатушеща между стари, обветрени камъни, пръснати в гъсталаци от трънки или някаква друга неизвестна за мен растителност.

— През Локвата на бездната ли? — уточни шаманът. — Така е много по-бързо, макар и по-опасно. Ако бяхме заобиколили блатото, щяхме да загубим четири дни, а така за половин ден приключихме.

— Ох, по-бързо да идва почивката — изсъска вървящият зад мен Мис и веднага получи ритник от Фагред.

— Уморихте ли се, маймуни? — поинтересува се оркът. — Само ми кажете и ще облекча страданията ви. Завинаги.

Естествено, никой и не помисли да му отговаря. Не е много забавно да получиш още един ритник от този скот.

— След половин час ще се стъмни — измърмори Мис.

— Почти стигнахме — гоблинът потърка болящия го гръб. — Ей сега сами ще видите.

И наистина, не минаха и десет минути и храсталаците се смениха от червени кленове, а те на свой ред отстъпиха място на огромни разперени дъбове. Камъните престанаха да бъдат просто камъни и започнаха да приличат на древни руини. Още няколко минути и аз вече крачех през град, пък макар и този град да беше много по-разрушен от град Чу. На земята се виждаха едва забележимите основи на сгради, както и разпръснати около дърветата каменни блокове и плочи. През целия път през тези руини така и не видях нито една цяла постройка. Само веднъж забелязах паднала колона, чиято по-голяма част беше вкопана в земята. Дъбовете тук бяха почти като плътна стена и трябваше (не лъжа!) буквално да се провирам между стволите, за да попадна в центъра на пръстена, образуван от дърветата. Поредната шега на природата или някой умишлено беше засадил дърветата така? Това място много ми напомняше на пръстена от златолисти при входа към Костните дворци. Ако обикалях сам из тези места, без внимателния надзор на орките,

никога не бих предположил, че зад дървесната стена може да се крие нещо.

Точно в центъра на голяма поляна, вече доста обрасъл с издънки от млади дъбови дървета, се издигаше кръгла каменна платформа, а от нея се издигаше висок, ослепителен бял иглоподобен обелиск. Той буквално поглъщаше обкръжаващата го светлина и дори на фона на величествените дървета изглеждаше истинско съвършенство.

— Единственото нещо, оцеляло в този град — кимна безразлично към съоръжението Гло-гло, без изобщо да споделя възторга ни с Мис по повод красотата на това място. — Всичко останало е потънало в праха на времето.

— Това град Бу ли е? — попитах аз стария гоблин, припомняйки си историите на Кли-кли.

— Не, това е Безименния град — отвърна Гло-гло. — А ти откъде знаеш за град Бу?

— Един познат гоблин ме просветли.

— Ох, тези познати гоблини. Как каза, че се казва? Кли-кли?

— Да.

— И къде е той сега?

— Някъде около входа към Костните дворци.

Гло-гло недоволено се намръщи, но не каза нищо.

Нас, като затворници, ни сложиха на самата граница на дъбовете, а Шокрен отново очерта магическия кръг, за да не се измъкнем, да не дават боговете. Никой нямаше намерение да допуска маймуните до обелиска. Жалко. Наистина много исках да докосна странния камък. Аз физически усещах излъчваната от него топлина.

— Гло-гло, знаеш ли кой е построил това чудо? — попитах приготвящият се за нощувка гоблин.

— Същите, които са живели тук преди орки и огри — отвърна ми гоблинът, когато вече започвах да мисля, че шаманът е решил да пропусне думите ми покрай ушите си. — Хайде да спим, мисля, че днес няма да ни хранят повече.

Гло-гло сгреши, буквално след час ни донесоха храна и о, да ме пазят боговете на Сиала, вино! Истинско оркско вино, което много рядко някой човек може да опита, най-вече поради нежеланието на орките да споделят такива неща с маймуните (единственото нещо, което орките охотно даваха на хората, беше ятаган през шията). Така

че когато стана тъмно, си направихме малко празненство. Олаг беше толкова любезен, че донесе факла с дълга дръжка и я постави близо до затвора ни, който нямаше нито стени, нито решетки.

— Първите дори са решили да осветят трапезата ни — възкликна мигновено разсънлият се Гло-гло.

— Не точно! — изсумтя Мис, докато душеше виното в манерката. — По-скоро, за да ни наблюдават по-лесно.

— Знам, не съм глупак! — подсмихна се Гло-гло, докато тъпчеше в уста голямо парче месо.

— Защо са толкова щедри? — попитах аз и погледнах към сияещия в мрака обелиск.

Гледката, да ви кажа, си заслужаваше!

— Защото ние сме ценни пленници. А и утре никъде няма да ходим. Предполагам, че ще останем тук в продължение на шест дни, не по-малко. Можем да се отпуснем.

— А ти откъде знаеш, зеления? — Мис ми подаде манерката и аз му кимнах признателно.

— Все пак аз съм шаман — обиди се гоблинът. — Преди два часа, точно след блатото, при Шокрен долетя гарван със съобщение.

— Можеш да четеш от разстояние? — изумих се аз.

— Глупости! — изсумтя Гло-гло. — Просто ние, гоблините, имаме добър слух. Много по-добър от вашия, великане. Така че чух какво каза Шокрен на Багард. Смисълът се свеждаше до това нашият отряд да отиде в Безименния град и да изчака до Обелиска на древните идването на друг оркски отряд. И тъй като другият отряд е чак при Лисичите хълмове, ще му трябват най-малко шест дни, за да стигне до нас.

— Между другото, знаеш ли колко е оттук до Източната порта на Храд Спайн? — попитах някак между другото шамана.

Гло-гло бързо ме погледна изпод смръщените си вежди и отвърна:

— Ако е във вашите левги, не знам, не ги разбирам. Но ако е в дни... Е, ти лично ще трябва да вървиш цели две седмици, че и повече, аз, ако побързам, ще се справя за седмица и половина. А орки и елфи, ако се разбързат, ще го вземат за седмица. Мислиш, че твоите приятели все още те чакат?

Аз свих рамене:

— Дори и да чакат, си мислят, че съм под земята.

— Или мъртъв — „обнадежди“ ме Гло-гло. — Гривната ти е унищожена и онзи, който ти я е дал, може да реши, че си покойник.

— Дали можем да им изпратим послание — обърнах се умолително към гоблина с надеждата, че шаманът веднага ще направи чудо за мен.

— Как? Да помоля някоя птица? Или пеперуда? Това го има само в приказките. Стига вече, хайде да спим, утре ще си говорим. Вече приближава полунощ.

* * *

Кошмарите са моят бич. А след Храд Спайн не минаваше и нощ, без да ме залее някаква гадост. Ето и тази нощ ми се присъни, че отново се намирам в стаята със спускащия се таван, само че този път в пода нямаше никаква дупка и на мен ми оставаше само да се мятам от ъгъл в ъгъл и да чакам кога шиповете от тавана ще стигнат до мен. Събудих се миг преди да ме понижат. Седнах, тресейки се целия. След малко дойдох на себе си и се огледах.

Съдейки по луната, до разсъмване оставаха повече от три часа. Факлата, оставена от Олаг, беше изгаснала и никой не се беше погрижил да я замени с нова. На поляната весело горяха цели четири огъня, които заедно със светлината от обелиска бяха достатъчни, за да се видят налягалите тук и там орки. Само един не спеше — този, който поддържаше огъня. Странно... Първите бяха толкова уверени в себе си, че дори не бяха поставили часови... Но аз ги разбирах, това място вселяваше във всички присъстващи чувство за сигурност и защитеност.

Всички спяха и това щеше да е великолепен шанс да избягам, ако не беше проклетият защитен кръг на Шокрен. Зачудих се, ако Гло-гло нямаше ръкавици на ръцете си, дали щеше да успее да разруши магията на оркския шаман? Вече втори ден се бях вкопчил в безумната идея да освободя стария гоблин от магическите му окови. За съжаление ключалките, които държаха ръкавиците на ръцете на гоблина, след по-внимателно оглеждане се оказаха доста сложна изработка — да ги отключа с клечка и дума не можеше да става.

Трябваше ми нещо по-тънко и желязно, а нищо подобно нямах нито аз, нито Мис, нито Гло-гло. Така че ми оставаше само да чакам и да е надявам, че ще ми се открие шанс и ще успея да отключая миниатюрните ключалки.

„Ами ако Гло-гло се провали?“ — помислих си аз.

Може пък да е шаман толкова, колкото и Кли-кли? Тогава освобождаването на гоблина от оковите щеше да е явно самоубийство. Но нямах друг избор, нали така?

Накрая се задоволих с факта, че ако ми е съдено да изгоря от магията на гоблина, то поне ще изгоря в компанията на орките, и отново се настаних с намерението да поспя поне до сутринта, но уви, не се получи! Съвсем случайно хвърлих поглед към останките от храната и така си и останах да лежа с отворена уста. Точно до недояденото парче печено месо стоеше козлоконче. А редом с него се въртеше флини и полагаше отчаяни усилия да отвърти здраво затегнатата капачка на манерката с вино (ние с Мис нарочно бяхме оставили малко вино за утре). Сърцето ми отчаяно заблъска. Само да не се изплаши! Само да не отлети!

Внимателно се надигнах на лакът и прошепнах:

— Ей, флини!

Той подскочи и се обърна, изваждайки миниатюрен кинжал. Козлокончето също се откъсва от храната и с тревожно писукане отлетя при господаря си. За голямо мое съжаление това флини ми беше непознато и нямаше нищо общо с Аарроо г"наа Шпок. Дори къдриците на дребосъка бяха не златни, а черни, макар че не бих тръгнал да споря за това. Както се казва, през нощта всички котки са сиви.

— Майната ти, дългуч! — флинито заплашително размаха смехотворното си оръжие.

— Не мислех, че флинитата са крадци.

— Аз не съм крадец! — обиди се дребосъкът. — Тази храна е ничия!

Огорчено цъкнах с език:

— Храната е моя и ти го знаеш много добре.

— Е, добре! — изръмжа флинито и раздражено се метна на козлокончето. — Гледай да не се задавиш с нея, свидливецо!

— Почакай! — бързо прошепнах аз.

— Какво искаш? — доста неприветливо попита той, но козлокончето увисна във въздуха.

Аз трескаво подбирах думите си:

— Искам да предадеш съобщение.

— Не става! — изсумтя дребосъкът. — Не искам да имам работа с вашия народ!

— Ще си платя!

— Не става! Какво ценно може да има пленник, когото орките обискират по пет пъти на ден?

Но гадинката не бързаше да отлита. Чакаше. Ами ако все пак в мен се намери нещо по-така... И аз намерих това „нещо“. Шокрен пропусна или не усети дара на мъртвия крал на елфите. Или може би пръстенът нямаше никакви магически способности и биенето на сърцето в черния диамант беше просто някакъв фокус. Така или иначе пръстенът през цялото време си стоеше на ръката ми, под ръкавицата, и сега трябваше да се разделя с него. За съжаление не притежавах това бижу за дълго, но сега поне имах шанс да използвам благоразумно подаръка на мъртвия крал. Спомних си думите на Кли-кли, че флинитата направо си губят ума по всякакви пръстени и бижута. Свалих ръкавицата и показах пръстена. Дори сега, в светлината на белия обелиск и студената луна, в дълбините на камъка отчаяно трептеше светлинка, повтаряйки бесните удари на моето сърце.

— О-о-о-о... — с неочаквано тънко гласче проточи флинито.

Малкото създание не можеше да откъсне поглед от пръстена. Седнах и козлокончето кацна в краката ми. После свалих пръстена от пръста си и го завъртях в ръка, карайки черния диамант да лови лунните лъчи и да ги превръща в ледена феерия от пламъци. По мое мнение флинито беше изпаднало в най-дълбок екстаз.

— Това достатъчно ценно ли е, за да изпълниш най-обикновена задача?

Дребосъкът намери в себе си сили да кимне, но така и не отмести поглед от пръстена:

— Аз съм Иирроо з'маа Олок от клона на Езерната пеперуда. Какво трябва да направя за това?!

— Можеш ли да ни освободиш и да ни изведеш така, че орките да не забележат нищо?

— Не — въздъхна тъжно. — Може би ще мога да направя нещо друго за теб?

Флинито беше самата любезност.

— Ще ти дам пръстена, ако предадеш съобщение.

— Съгласен! Какво, на кого и къде? — бързо изстреля малкият вестносец.

— Отлети при Източната порта на Храд Спайн, намери Еграсса от дома на Черната луна или милорд Алистан Маркауз и им предай, че Гарет е жив и е в плен на Първите. Рогът също е в орките и те ме водят към Лабиринта. Също така им кажи къде си ме срещнал. Разбра ли?

Флинито, като някакъв отвъдморски папагал, повтори всичко казано от мен. Кимнах удовлетворено и сложих пръстена на земята. Козлокончето веднага падна върху бижутото и флинито бързо, сякаш се страхуваше да не премисля, привърза пръстена към корема му. Гледах флинито и, честно казано, бях малко нервен. Съвсем разбираеми съмнения разкъсваха душата ми — получаваше заплащането си предварително, но дали щеше да свърши работата или да полети право вкъщи, а след това да се смее в компанията на роднините си за това, колко яко е баламосал дългуча?

Вероятно моите мисли се бяха изписали на физиономията ми, защото флинито ме погледна и разбиращо се усмихна:

— Успокой се, човеко. Ние винаги изпълняваме нашата работа, това е въпрос на професионална етика.

Да му се не види, той знаеше думите! Е, щом е „професионална етика“, значи можеш да бъда спокоен.

— Може да не са при портата.

— Няма да ми е за пръв път — безразлично сви рамене флинито. — Ще огледам и околността. Преди колко време евентуално може да са си тръгнали оттам?

Замислих се:

— Три или четири дни.

— Отлично! Сбогом, човече!

— Кога ще стигнеш до входа на Храд Спайн?

— Днес, към обед — отвърна флинито и като забеляза недоумяващият ми поглед, се ухили: — Имаме си своите собствени малки тайни относно пътуването из Заграбия, иначе новината, която носим, ще загуби стойността си заради изгубеното време.

— Побързай, флини.

— Не учи учения, човеко! Това, което ми даде, е безценно, и аз, така да бъде, от чиста любезност, след като намеря твоите приятели, ще предупредя когото трябва. Хайде, Лозирел!

Преди да успея да попитам флинито кого е решил да предупреждава, козлокончето изчезна в нощната гора, отнасяйки своя малък ездач и моята голяма надежда.

— Да се надяваме, че флинито ще намери твоите приятели и те ще успеят да ни измъкнат — прозвуча глас и аз стреснато се обърнах.

Старият гоблин ме гледаше с усмивка. Беше ме слушал през цялото време на разговора ми с флинито.

* * *

В професията на крадеца една от безспорните добродетели е способността да чакаш. На покрива на сграда, в тъмен пращен ъгъл, до шията в лайна — без значение къде се намираш и кого чакаш, ако си търпелив, късметът винаги ще те съпътства. Затова след като флинито отлетя, аз се постарях да го изхвърля от главата си, в противен случай времето щеше да се влачи ужасяващо бавно.

Минаха четири дни, а орките изобщо не мислеха да отиват някъде. Като цяло на нас Първите не обръщаха никакво внимание, освен Олаг, който периодично проверяваше дали не замисляме някакви номера, както и намръщените погледи на Фагред. Внимание не ни обръщаха, но за храненето — хранеха ни. Не е тайна, че впечатлението от орките винаги се изгражда въз основа на разни измислици и легенди. Много рядко пишещите научни трудове за расата на Първите са успявали да видят същите тези Първи живи. Затова и в моите представи (особено след краткото ми познанство с орките на зелевото поле и в някои сънища-реалности) Първите бяха жестоки, груби и недодялани същества, но в крайна сметка... В крайна сметка, по характер те толкова приличаха на елфите, че направо бяха като две капки вода. Всъщност защо да се изненадаме? Бяха най-близки роднини, да ги отнесе мракът! Единствената разлика беше, че орките не понасяха чужди и считаха всички други раси за много по-нисши от себе си.

Но да се върна към заблудите. Лично аз мислех, че нас най-малкото ще ни държат гладни, ще ни бият ежедневно, ще ни пъхат нажежени игли под ноктите и прочее подобни зверства. В крайна сметка всичко се оказа съвсем различно — никой и не мислеше да ни докосва (няколкото ритника на Фагред не ги броя) и ни хранеха повече от прилично — нашата храна по нищо не се различаваше от храната на орките, единствено вино повече не ни дадоха.

Времето се оправи, вятърът отнесе мъглата и дъждовните облаци някъде на юг, към Планините на джуджетата, и небето отново поразяваше с есенната си синева, така красиво хармонираща с жълтите листа на дърветата. Освен това стана и по-топло. Вероятно последната, или може би предпоследната повече или по-малко топла седмица за тази година. Въпреки че Заграбия се намираше в южната част на нашето кралство (ха! Това беше мнението на нашите благородници. Елфите и орките мислеха малко по-различно — за тях кралството на горите по никакъв начин не принадлежи на Валиостр), но скоро и тук щеше да пропълзи неприятното северно време. Но засега все още можех да вдишвам с пълни гърди аромата на още неокапалите листа, да се наслаждавам на нежното, едва топлецо октомврийско слънце и за стотен път да се опитвам да измисля Великия и Страшен план за похищение на Рога на дъгата и за последващото бягство. Разбира се, нищо умно не се появяваше в главата ми, а плановете, започващи с „да взема ятаган от орките, да накълцам всички и да стана победител и герой“ веднага биваха отхвърляни незабавно и без никакви съжаления. Така че ми оставаше само да чакам, да чакам и още веднъж да чакам.

На два пъти при Шокрен долитаха гарвани, но какво казваха донесените послания можехме само да гадаем. Гло-гло през цялото време седеше настръхнал под стария си плащ и само понякога язвително отговаряше на нашите въпроси или вмъкваше безсмислени забележки по време на разговорите между мен и Мис. Основното занимание на стария шаман оставаше бързото и едва доловимо мърморене под нос. Или от старост гоблинът съвсем беше изперкал, или въпреки ръкавиците подготвяше някакво заклинание. Най-вероятно второто ми предположение беше вярното, защото появеше ли се някой орк край нас, Гло-гло веднага млъкваше, а ако на хоризонта се мернеше физиономията на Шокрен, старият шаман директно се преструваше, че спи. Като си спомних опитите на Кли-кли и как

изгори къщата с шайката на Неназовимия, аз се стараех да държа очите и ушите си отворени. Да не дава Сагот гоблинът да реши да си поиграе с магията. Разбира се, аз изобщо не се съмнявах в способностите на гоблина, просто с тези блокиращи ръкавици на ръцете той като нищо можеше да обърка нещо там, да не постави пръсти в нужната позиция и в крайна сметка хитрото шаманство да ни донесе, например, не крила, а лют гаракски пипер в задника. А подобно нещо с подходящ „късмет“ и „умения“ спокойно можеше да се случи. Недостатъци на магията, така да се каже.

Мис първоначално не беше склонен към задушежни разговори, но с течение на времето се оказа, че жителят на Пограничието е прекрасен събеседник. Раната на война постепенно зарастваше, а орките, проявявайки нечувана загриженост, намериха чист парцал и някакъв мехлем за по-добро изцеление. Гло-гло заби нос в мехлема, остана доволен от получения резултат и като посъветва Мис да сменя превръзката по-често, отново започна да си мърмори под нос.

На петия ден се появиха Олаг и ухиленият Фагред. В ръцете си последният носеше въже. В главата ми веднага изскочи лошата мисъл, че сега някой ще бъде обесен.

— Нощна пеперудке, ставай! — заповяда Олаг.

Както сигурно сте се досетили, това предложение ме разстрои до такава степен, че аз дори останах да седя на място.

— Къде ще го водите? — застъпи се за мен гоблинът.

— Не е твоя работа, зеления! — изръмжа Фагред.

— Ставай, Пеперудке! Шокрен не обича да чака! Или искаш аз да те вдигна? — попита Олаг.

Логично заключавайки, че Шокрен — това не ти е бесилка, аз станах на крака и Фагред веднага ми метна примка около врата, а другия край на въжето омота около ръката си. На такава импровизирана каишка ме отведоха при шамана на орките.

Шокрен си говореше нещо с Багард, но когато видя, че са ме довели, прекрати разговора.

— Перо ат за нукоку на тенши <Водете го след мен (орк.)> — каза шаманът и тръгна към обелиска.

Понякога много съжالياвах, че не знам оркски език.

Фагред дръпна въжето, като едва не ми счупи врата, и ме повлече след Шокрен. Олаг вървеше до мен и от време на време ме побутваше

в гърба. Все едно водят овца на пазар! Естествено, не тръгнах да протестирам, защото това щеше да е отличен повод да получа един по зъбите от Фагред. Отведоха ме до края на гората, където Шокрен седна на земята и впери замислен поглед в мен. Естествено, на Гарет никои не предложи да седне. Така че трябваше да стърча, при това с глупавата каишка на врата, и да се преструвам на скучаещ идиот. Шаманът сякаш леко се разстрои, че погледът му не дава желания резултат, и като направи недоволна физиономия, каза:

— Трябва да изясня някои детайли относно появата ти в нашата гора и да разбера как си успял да вземеш Рога. Ще отговаряш ли или да кажа на Фагред да те увеси за известно време?

— Ще отговарям — бързо казах аз.

— Са'руум^[1] — изсъска застаналият зад мен Олаг.

— Ще отговарям, са'руум — послушно повторих аз.

— Добре. Ако усетя, че ме лъжеш, Фагред ще те увеси.

Хвърлих поглед към доволната физиономия на огромния орк. Гадината сигурно мечтаеше и виждаше как Шокрен ме хваща в лъжа.

А после се посипаха въпросите. Естествено, въпреки оркските заплахи, аз не възнамерявах да казвам за Поръчката. За четири дни бездействие бях успял да измисля напълно правдива история, да преценя всички аспекти, да подсигурия няколко изхода и в резултат не само някакъв си шаман на орките, а дори и скъпоценният ми приятел Арцивус, главата на Ордена на Валиоостр, никога не би различил истината от лъжата. Така че за ушите на Шокрен и на моите пазачи беше разказана сърцераздирателната история за един стар и много богат граф, който поръчал на моя милост крадеца да му донесе някакъв неизвестен за мен Рог за неговата колекция. Похарчена била планина от злато, но в крайна сметка ми помогнали да стигна до Храд Спайн, а там боговете ме направлявали. Взел съм Рога, по пътя съм събирал изумруди и по някакъв начин съм се озовал в Заграбия. Как точно съм се озовал? Което не знам, не знам. Някаква магия, шегичка на мрака, с една дума. Как Ключът е попаднал в мен? Много просто, господин са"руум. Той вече бил в колекцията на графа, елфите му го продали.

Олаг веднага гръмко изсумтя, показвайки на цялата гора как се отнася към елфите, продали собствените си реликви на хората, но Шокрен изсъска на война и отново започна да ми задава

нескончаемите си въпроси. Как съм стигнал? С какъв отряд? Имало ли е в този отряд елфи? Да бе, ако ви кажа, че е имало елфи, веднага ще ми лепнат етикета на елфийска подлога.

— Елфи нямаше — изгърсих аз и веднага съжалих за казаното.

Физиономията на Фагред стана някак много, ама наистина много доволна.

— Лъжеш — с безизразен глас каза Шокрен. — В град Чу ти и твоите приятелчета-маймуни сте убили нашите воители. Фагред е бил единственият, който успял да се измъкне. Увеси го!

— Вие убихте брат ми! Ранения! — Фагред дръпна въжето със сила и аз паднах на колене, хващайки с ръце затягащата се примка.

„Жалко, че тогава не успях да те довърша!“ — мярна се в главата ми. О, мрак, как само се издъних! Да говориш с шаман е също толкова трудно, колкото и да говориш с Вухджааз. Отново трябваше да импровизирам.

— Имаше елфи! Имаше! — изкрещях, виждайки как Олаг прехвърля въжето през клона на най-близкото дърво. — Само че това не бяха истински елфи!

Шокрен вдигна ръка, показвайки на воилите, че малко са избързали с ексекуцията.

— Какви ги дрънкаш, маймуно? Как така не са истински елфи?!

Как се казваше там? Да лъжеш, докато луната посинее?

— Тези бяха копелета!

— И без теб знаем, че всички елфи са копелета! — Фагред пак опъна въжето.

— Не, не! На тях баците им са човеци, а майките — елфийки!

Колкото по-невероятна е измислицата, толкова повече прилича на истина. Не знам дали това, което току-що съчиних, изобщо беше възможно (никъде не се е чувало за нещо подобно), но орките налапаха стръвта заедно с въдицата. Първите винаги са имали не особено добро мнение за елфите и чувайки ТОВА, повярваха на мига. Олаг като че ли изруга, а да гледаш Фагред беше страшно и в същото време смешно, изглеждаше, сякаш всеки момент ще повърне. Шокрен замислено търкаше брадичката си.

— Знаех, че са садисти, но че с маймуните... така... — Олаг дори не сметна за необходимо да говори на оркски.

— Добре, дайте го обратно. Имам още няколко въпроса към него — изръмжа Шокрен.

Осъзнавайки, че бесенето засега се отменя, аз малко си отдахнах. „Няколкото въпроса“ се проточи цял един час, но аз се справих отлично, нито веднъж не се оплетох, макар че шаманът ме разпитваше доста професионално. Накрая той се изправи от барабана и каза:

— Махайте го, научих всичко, което исках.

С тези думи оркът се отправи към обелиска, а мен ме повлякоха обратно при Мис и Гло-гло, намиращи се на другата страна на поляната. По средата на пътя на Фагред му се прииска да си поиграе — започна да дърпа въжето и с широка усмивка ми предлагаше да си играя с него на кученце.

— Хайде, Пеперудке, кажи „бау“! Нищо няма да ти струва. Хайде, давай! Кажи „бау“!

Всяко предложение беше придружено от дърпане на въжето. Аз стоически мълчах.

— Лошо куче! Лошо! Кажи „бау“!

— Достатъчно, Фагред — спря го другарят му. — Този може още да ни е нужен.

— Шокрен научи от него всичко, което иска. Кажи „бау“, Пеперудке, иначе ще трябва да те накажа!

— А когато дойде времето, на кого ще залагаш? — внезапно се озъби Олаг. — На зеления или на ранената маймуна?!

Фагред се намръщи, замисли се, а после кимна:

— Добре, прав си, Олаг. Засега можеш да не лаеш, Пеперудке, но твоето време скоро ще дойде. О, вечна гора! Багард ме вика. Върни маймуната, ей сега идвам

Фагред предаде въжето в ръцете на Олаг и забърза към командира на орките.

— Седни — заповяда Олаг и давайки пример, седна директно върху жълтите листа, покривали цялата земя.

Трябваше да седна. По принцип сега, един на един, бих могъл да опитам да се справя с орка, но две неща ме спираха — кинжалът, който Олаг извади веднага след като партньорът му се отдалечи, и фактът, че сега бяхме видими отвсякъде. Докато стигна до дърветата, просто ще бъда надупчен със стрели. Затова трябваше да седна до Първия и да чакам Фагред да се върне.

— Ти си глупава маймуна — неочаквано каза Олаг. — Толкова ли ти беше трудно да угодиш на Фагред?

— Не се считам за глупава маймуна и не искам да забавлявам приятеля ти.

В разговор с Олаг можех да си позволя думи, които никога не бих използвал в разговор с Фагред.

— Не си маймуна? — в погледа на орка проблесна едва забележима искрица любопитство. — Какъв си тогава?

— Аз? Определено не и маймуна.

— Всички хора са маймуни! — безапелационно отсече Олаг — Вие сте по-лоши от животните, вие сте нисши, вие сте същата грешка на боговете като елфите, които се появиха веднага след нас. Този свят трябва да принадлежи на нас! Ние. Ние бяхме единствените му господари, докато не се появиха нисшите. Да, вие можете да говорите, но дай ми два месеца срок и ще науча и гарван да говори. Да можеш да говориш не означава да можеш да мислиш! Всички вие, които сте се появили на нашата земя, които сечете горите ни и не ни пускате в собствените ни земи, не сте нищо повече от мръсни и вонящи маймуни, които са се научили да говорят и да правят оръжия! Стадо животни! Ако не бяхте вие, и в Сиала щеше да е много по-добре! Ние, орките, сме Първите деца на боговете! По-висши! Защо трябва да делим Сиала с елфите, които дойдоха в Заграбия наготово, когато вече бяхме изгонили оттук и последните огри, губейки хиляди?! Но елфите горе-долу стават! Те са жестоки и коварни, пролели са кръвта на много мои братя, но рано или късно ние ще се справим с тях! А виж хората... Вие се появихте най-последни, дори доралисците, тези потомци на кози, се появиха преди вас! Вие се появихте в нашия свят и ние пропуснахме тази заплаха! Глупаци! Докато воювахме с елфите и се опитвахме да измъкнем джуджета и гноми от проклетите планини, вие се разпръснахте по целия свят и стана късно. Болното от чума дърво трябва да се изгори веднага! Но вие сте по-лоши даже от чумата! Вие сте по-лоши от хлебарки! Вие се плодите със скоростта на елфийска стрела и се отличавате с безумието на побеснял вълк! Знаете само да убивате и да унищожавате всичко красиво в нашия свят! Хората сте тъпи маймуни и няма да спрете, докато не разкъсате Сиала на хиляди малки парчета и не се напиете с кръв и вино! Наш дълг е да ви спрем по всякакъв начин, да изтрием човешката раса от лицето на Сиала и то

така, че дори и спомен за вас да не остане! А когато и последното от вашите деца се удави в океана, ние ще се върнем и ще се разправим с елфите и с всички други, които са ви подкрепяли. Ако победим вас, значи и с другите ще се справим! Това, което не се получи във Войната на позора, ще се получи сега! Докато ние с теб си говорим, маймуно, Ръката изкарва моите братя по оръжие от нашите градове и скоро, много скоро ние ще излезем от Заграбия, ще дойдем с марш до Авендум и Шамар, а после ще дойде ред и на другите бърлоги на хората! Няма да оставим камък върху камък от вашите градове, ще изкореним племето ви, защото такива като вас нямат място в нашия свят. А това, което ти донесе тук, ще ни помогне в битката!

Слушах мълчаливо. Проникновена реч на истински фанатик, всъщност те всички бяха фанатици. Очите на орка горяха със златен огън и той здраво стискаше кинжала, очевидно възнамеряваше да го използва в мига, в който започна да му възразявам. Първите, Първите... Чудя се какво ли щеше да каже, ако разбере за Падналите?

— Вие, незнаещи какво е чест животни, искате от нас преклонение! Искате съюз! Искате да ви дадем нашата гора, която по право принадлежи на Първите, дошли в Сиала! Как изобщо може да искате нещо от нас?! Как гнусни червеи могат да ни молят за каквото и да е, отговори ми, маймуно! С какво сте по-добри от животни?! С какво?! Елфите, макар и достойни за смърт, но поне знаят какво е чест и гордост, а скотовете като вас заслужават само смърт. Дори наследникът на вашия крал, и той е луд!

— Остави го, Олаг — неочаквано меко каза приближилият се Фагред. — Той и без това няма да разбере нищо.

— Да — въздъхна Олаг и прибра кинжала в пояса си. — Няма да разбере. Ставай, Пеперудке, и помни, ако докато стигнем до мястото ти, се осмелиш още веднъж да отвориш уста, ще ти отрежа езика.

И през ум не ми минаваше да говоря. Но ме тревожеше много лошата новина, прокраднала се в речта на орка — че тази есен Първите са решили да пробват границите на съюзническите кралства и да ни спретнат нова Пролетна война.

[1] Са'руум — уважително обръщение на орките към техния шаман. ↑

ГЛАВА 14

ЛАБИРИНТЪТ

Гло-гло сгреши — отрядът орки, който чакахме през цялото време, се появи не на шестия, а на седмия ден, при това чак привечер. За това време орките успяха съвсем да ми опротивеят. Както казваше милорд Алгерт, от тях просто ми се повдига и те просто ме вбесяват. Разбира се, повечето неприятности идваха от Фагред — якият орк просто не знаеше какво друго да прави и ако не беше Олаг, синините по мен щяха да са доста повече. Към шестия ден Багард започна видимо да нервничи и ежечасно хвърляше поглед към слънцето в очакване кога неговите роднини ще благоволят да се появят. Напрежението леко спадна, когато при Шокрен долетя поредния гарван. Гло-гло пък напротив — не проявяваше никакво безпокойство, сякаш той беше пленил орките, а не обратното. Старият шаман продължаваше да си мърмори под нос гоблински скоропоговорки и на притеснените ми погледи отвърщаше със загадъчни усмивчици, които, признавам, ме изнервяха още по-силно. Мис в последно време основно спеше или седеше втрещен в една точка и понякога не можех да го достигна. Всъщност от това чакане и аз бавно се побърквах, така че се стараех или да спя (докато ботушът на Фагред не прекъсне съня), или да наблюдавам действията и навиците на орките, докато някоя глигеста твар не ме посъветва (моля, обърнете внимание, че ме съветваше изключително неучтиво и грубо) да заспивам. Думите на Олаг, че след толкова много векове покой Първите са решили да пробват защитите на Валиостр и Пограничното кралство не ми излизаха от главата. Е, Пограничието може и да устои, но южните граници на родния Валиостр (с разхайтените гарнизони, където вече не помнят как се държи меч) ще се сринат. И ще подгонят Първите нашата армия чак до самата Иселина. Докато бойците се опомнят, докато пристигнат сили от севера и от Мирануех, ще мине поне седмица, а за това време орките много злини ще сътворят. А дори и армията да дойде, дали ще се справим? Една надежда са бароните — такива като Оро Хабсбърг,

както и градове като Майдинг и Мойциг, които са съвсем близо до Заграбия. Стените им могат да задържат армията орки, макар и за кратко време. Да се надяваме, да се надяваме...

Не забравях и за малкия флини: ако е изпълнил поръката ми и е намерил отряда, то помощта би трябвало вече да идва. Въпросът беше — ще успеят ли?

Колкото до пристигация отряд орки — привечер някъде зад дърветата кресна птица. Орките, седящи около огъня и доobelиска, веднага наскочаха и някой от тях изкрещя като невидимата птица. Първата птица отговори и няколко мига по-късно на поляната се изсипаха орки. Те продължаваха да се появяват и когато и последният излезе иззад дърветата, бях успял да преброя седемдесет и шест Първи — без пленниците. По-голямата част от пленниците се оказаха елфи, но имаше и четирима човека. Всички те бяха воители на Пограничието и Мис трепна, когато ги забеляза.

— Аз ги познавам! Тези момчета са от гарнизона до Пияния ручей. Как са попаднали тук?! Дали не си прав, Гарет, и тези нехора са тръгнали на война?!

— Не мисля — каза Гло-гло. — Ако е така, пленените щяха да са мно-ого повече. Вероятно, също като теб, са влезли в Златната гора и са ги изненадали!

— Всичко е възможно — въздъхна Мис.

— Сега пак ще се започне!

— За какво говориш, Гло-гло?

— За все същото, Гарет. Че на елфите сега ще им кльцнат главите!

Гоблинът се оказа прав, но не съвсем. Екзекутираха само двама елфи, при това не тук, а ги отведоха някъде навътре в гората. Останалите под усилен охрана и под зора на Шокрен бяха отведени доobelиска, където ги оставиха заедно с хората, очевидно, за по-добри времена.

— А може и да не ги заколят — малко замислено проточи Гло-гло. — Може би този път са решили да направят малко изключение и да пуснат тъмните в лабиринта.

— Виждаш ли какви нашивки носят? — попитах гоблина.

— Същите са като на останалите — Ходещи по потока. Като цяло са слаб клан.

— Не, не! Питам за елфите!

— А-а-а... Като че ли от дома на Черната вода. Те са зловещи, най-близо са до Златната гора от всички Тъмни домове, от тях орките плачат с кървави сълзи, но сега явно е дошъл редът на елфите да плачат.

— Елфите не плачат — възрази Мис.

— Всички плачат, Мис, всички.

— Е, ти знаеш по-добре — не започна да спори с гоблина воинът.
— Виж, нашите приятелчета пак идват.

Към нас наистина крачеха неразделната двойка — Олаг и Фагред.

— Пригответе се, маймуни, след пет минути тръгваме. Надявам се, че в тъпите ви глави не се въртят мисли за бягство? А ако да, кажете ни още сега. По-добре веднага да си изгубите главите, отколкото да се люлеете на дървото, потрошени като риби.

Естествено, никой от нас нямаше намерение да бяга, а ако имаше, изобщо нямаше намерение да им казва. Олаг кимна удовлетворено и като си намести ятагана, тръгна към обелиска. Фагред щеше да го последва, но се задържа. Ухили се щастливо и като ме хвана за косата, прошепна в ухото ми:

— Вчера при Шокрен долетя гарван, Пеперудо. Вече не си нужен, така че се готви да потичаш в лабиринта.

Като каза това, той, много доволен от себе си, побърза да настигне Олаг.

— Съжалявам, момчето ми — Гло-гло утешително ме потупа по рамото.

— Всъщност не се разстроих много — без да си кривя душата, отвърнах аз. — Рано или късно...

— Ще повоюваме още! — лукаво ми намигна гоблинът.

Много се надявам, че ако започнем да воюваме, орките ще ни запомнят завинаги, защото такива воини като стария, леко смахнат шаман и крадецът, който от глупост се е натресъл на Първите, би трябвало да има какво още да покажат.

* * *

— А този Олаг не излъга — каза Гло-гло, докато изтупваше съвсем истинския сламен дюшек. — Орките са тръгнали. Всички села са празни, има само жени, деца, старци и минимален брой воини. Първите са изтеглили силите си на север. Ох, ще става нещо!

— Не е ли глупаво? — Мис лежеше с ръце, пъхнати зад главата, и гледаше към ниския таван. — Докато се занимават с нас, тъмните ще нахълтат в домовете им...

— Глупости... Сигурен съм, че на запад също са разположени значителни сили и между Златната и Черната гора има верига от оркски гарнизони. Нито един елф няма да се промъкне.

Може би гоблинът беше прав, кой знае? Във всеки случай за петте дни, през които вървахме през Заграбия, орките говореха само за великия поход. Ние все повече и повече се отклонявахме на юг, навлизайки в сърцето на оркските гори. По пътя от време на време се натъквахме на техни села. Впрочем, не бих ги нарекъл точно села. По-скоро бяха добре укрепени и замаскирани поселища. Самата гора защитаваше своите обитатели от нападение на врагове. Воините в такива крепости бяха достатъчно, за да издържат в случай на неочаквана атака. Къщите на мирните жители изглеждаха солидни — направени от камък и дърво, а имаше къщички на два, че дори и три етажа, построени на дърветата. Самите дървета бяха свързани с олекотени мостове, за да можеш свободно да се придвижваш от едно дърво на друго, но само при условие, че нямаш страх от високо. Тези дървени мостове и къщички бяха идеално място за стрелци в случай, че врагът пробие защитната линия и нахлуе в поселището. Докато врагът тича долу, стрелците ще вземат своя дан от него, а и при опит да се качиш по дебелите, величествени дървета, няма да има защита от стрелите и също ще има много жертви.

Прекарахме последните две нощи именно в такива селца. Нас тримата ни държаха отделно от другите пленници — както каза Гло-гло, ние се явявахме собственост на Багард. Бяхме състезателните му кончета за Празника на есента. Нас ни пазеха, хранеха, слагаха ни да спим под покрив, дори се намираха сламени дюшеци. Много се надявах, че тук няма бълхи. Но и ни охраняваха повече — освен вече станалия задължителен кръг на Шокрен поставяха и пазач на вратата.

През целия път времето изобщо не се промени. Всички дни бяха много ясни и слънчеви, макар и доста хладни. Никакъв намек за дъжд,

въпреки че вече бяхме почти в средата на есента.

— Утре следобед ще стигнем до лабиринта — като че ли случайно ни информира Гло-гло.

Сякаш ме удариха в стомаха.

— А вдругиден е шибаният оркски празник, така че се гответе.

Гоблинът отново започна да мърмори под нос, сякаш нас изобщо ни нямаше. Да ме отнесе Неназовимия, всички гоблини ли обичаха да развалят настроението на ближния си преди лягане! Или просто на мен ми вървеше на глупави представители на зеленото племе?

* * *

И отново старият гоблин се оказа прав! На следващия ден стигнахме до ниски, полуразрушени скали, обрасли с огненочервена кленова гора, и лабиринтът се оказа на една ръка разстояние. Във всеки случай, така каза гоблинът — лично аз самият не виждах никакъв лабиринт. Наоколо бяха само гората и тези ниски скали, повече приличащи на хълмове, обгърнати от есенната тишина. И малко оркско село без никакъв намек за стени или други отбранителни съоръжения.

— Това ли е лабиринтът?! — никога не се бях разочаровал толкова.

— Разбира се, че не — гоблинът невъзмутимо сви рамене, погледна ме и веднага се спъна в корена в краката му. — О, горски духове! Мракът да ви отнесе всички! Лабиринтът е по-нататък, Гарет.

— Млъквайте, твари! — изрева някакъв орк и заплашително размаха копие към нас.

Трябваше да почакам с разговора. Нас тримата ни сложиха в дълбока яма в самия край на селото. А ямата за всеки случай я покриха със стоманена решетка.

— Смешно — изсумтя Мис. — Няма да стигна до решетката, дори и да скачам. А ако завали, ще се намокрим.

— Важното е да не се удавим, да се намокрим не е толкова страшно — отвърна Гло-гло. — Та за какво говорех? А! За лабиринта! Та значи... лабиринтът е точно зад горичката, която беше от дясната ни страна. На десетина минути път от тук.

— Тоест на десет минути от селото е разположен градът? — уточних аз.

— Кой го каза? — впи поглед в мен Гло-гло.

— Ти го каза.

— Не съм казвал нищо за никакъв град — възрази старият шаман. — Говорех за лабиринта.

— Но нали лабиринтът и градът са едно и също нещо? Също както Листва при елфите.

Шаманът ми хвърли крайно подозрителен поглед и осъзнавайки, че не се шегувам, презрително изсумтя:

— Къде е Листва, къде е лабиринтът! Листва е град на Черния пламък, най-големият в Загравия и бивша, така да се каже, столица на елфите, преди те да се разделят на светли и тъмни и да се появят Домовете. С една дума, първият изначален град. А лабиринта... Тук вашите „експерти“ всичко са смесили. Лабиринтът не е град, лабиринтът е просто едно съоръжение. Като цяло — лабиринт. В него не живеят орки, тук Първите идват веднъж годишно, само за Празника на есента, за да се забавляват, така да се каже, и да пускат гоблини.

— Ето какво било... — проточи Мис.

— Само не очаквайте препълнени трибуни. Тази година ще е най-бедната откъм аплодисменти. Орките са решили да воюват и не мисля, че тук ще се съберат повече от триста Първи.

— Разбрах... Макар да си мислех, че тук Шокрен ще се срещне с Ръката и ще му предаде Рога.

— Не, Гарет. Рогът не е спешен и сега не е нужен на Ръката. Какво да прави с него? Докато Първите не се противопоставят на Неназовимия, когото поне формално признават за съюзник, Рогът не им трябва. А за да си поиграят с него, ако не греша, ще им трябва не само Шокрен, а мно-ого голям брой техни магьосници. Така че първоначално Шокрен ще се наслади на бяганията в лабиринта, а след това заедно с всички отряди ще тръгне на север. Поне аз така мисля.

— Той ли е единственият шаман тук?

— Откъде да знам? Да не съм никакъв ясновидец. Надявам се, че е сам, и много се надявам да не е толкова силен, колкото мислят за него, в противен случай цената на магията ми няма да струва пукнатата пара.

— Ти първо си свали ръкавиците и после прави магии — подсмихна се Мис.

— Утре ще е труден ден — не тръгна да спори с воина гоблинът. — Съветвам ви да съберете сили, да ни помагат боговете.

Разбира се, аз също се надявах на боговете, но обикновено така се случваше, че когато ми е най-напечено, всички богове се намираха много, много далеч и се налагаше сам да се справям с всички номера на съдбата. Така че цялата ми надежда беше в самия мен и в отряда, който отдавна трябваше вече да е тук.

* * *

— Яж, Гарет — с пълна уста предложи Гло-гло и ми протегна от храната, която още в ранно утро ни бяха спуснали в ямата. — Днес трябва да си сит.

— Благодаря, не искам — измърморих аз.

Наистина изобщо не ми се ядеше, не можех да си представя да хапна нещо, макар че се наспах изненадващо добре. Гоблинът и Мис закусваха така, че ушите им плющяха, а аз изобщо не можех да избягам от глъчката, стигаща до нашата яма. Орките, да ги отнесе мракът, още от ранно утро бяха започнали със забавленията и вече бяха успели да пуснат някой в лабиринта. Било то елфи, или пленените воители на Пограничието, или още някой, за когото не знаех. Ревът на тълпата ту утихваше, ту отново се усилваше, напомняйки ми за далечен гръмотевичен тътен.

— Забавляват се, гадините! — през зъби процеди Мис, вслушвайки се във виковете на тълпата.

Никой не му отговори. Аз бях изнервен, а Гло-гло още продължаваше да си повтаря под нос гоблинските скоропоговорки. Накрая дойде и нашия ред да вземем участие в представлението. Решетката се плъзна встрани и на фона на облачното небе се появи физиономията на Фагред. Той и още някакъв непознат орк спуснаха стълбата, по която вече бяхме имали щастието да се спуснем тук, след което извика:

— Ей, плешива маймуно! Време е да излизаш!

Мис бавно стана и се протегна.

— А ние? — тихо попитах аз.

— Ние сме за следващото влизане — също толкова тихо ми отговори Гло-гло.

— Помнете ме с добро, ако не се видим — сбогува се Мис и се изкачи по стълбата.

Излезе от ямата и орките пак сложиха решетката на мястото ѝ.

— Слушай ме много внимателно, човеко — внезапно зашепна Гло-гло, поглеждайки притеснено нагоре. — Досега мълчах, защото не знаех с кой от вас ще бъда в комплект, а да кажа по-рано означаваше почти да пропусна малкият шанс, който ни остава. Ако горските духове са избрали теб да бъдеш мой спътник... Слушай и запомняй, няма да имам време да го кажа втори път. Мълчи и просто слушай! Вече съм успявал да избягам от лабиринта, отдавна беше, преди повече от тридесет години. Тогава успях да се измъкна от Първите цял, така че знам за какво говоря. В лабиринта винаги пускат по шестима — три двойки. Всяка двойка е окована с една верига. И ги оковават по различен начин, както им нашепнат горските духове. Най-приемливият вариант е ръка-ръка. Но може да има и други: ръка-крак, крак-крак. Или още по-лошо — крак-шия или ръка-шия. Последните два за нас са неприемливи — ако ти окачат верига около врата, а на мен — около крака, няма да бягаме дълго, така че ще се молим да не се случва нищо такова. Когато ни поведат към лабиринта, не забравяй да накуцваш...

— Това пък защо? — прекъснах го аз.

— Мълчи и слушай! — озъби се гоблинът. — Куцай и то така, че всички да повярват. Понякога на Първите им идва идеята, че пленниците им бягат прекалено бързо, а това не е много добре. За да бягат бавно, на някои им режат сухожилието на крака. Надявам се, че не искаш да пълзиш през лабиринта? Правилно, че не искаш. Когато ни пуснат в лабиринта, трябва да изтичаме до центъра му. В центъра има камък, достатъчно е да стъпим на него, за да спечелим. Само че не е толкова лесно, и по-точно, почти е невъзможно. Само една двойка от всеки петдесет достига до камъка. Ако хукнем по пътя, който води към камъка, ние сме обречени, но има обходен път. Натъкнах се на него предния път, когато от глупост хукнах в погрешна посока. Пътят се охранява от „стълбове“ и ако ги преодолеем, ще можем да се промъкнем през тесен процепа към камъка. Шансът е много малък, но е по-добър, отколкото да тичаме като всички останали. Така че не се

съпротивлявай и не стой като дърво, когато хукна в съвсем различна посока.

— Какво ни очаква в лабиринта, какви опасности?

— Първата опасност са Ловците. Това са четирима орки. Тяхната задача е да ни вземат главите, но ние от своя страна също можем да убиваме Ловците, и никой от Първите, които гледат този глупав спектакъл, няма да ни откъщава за това. Как точно ще подхождат Ловците — всички заедно или поотделно — не знам. Всеки път го правят по различен начин. Втората опасност са капаните. Както обикновени, така и магически. С последните мисля, че ще мога да се справя. Третата заплаха са създанията. Това са творения на оркската магия и са различни видове, но от тях най-опасни са „стълбовете“. Всички те могат да бъдат убити, стига да знаеш как, но да се надяваме, че няма да ни се налага да стигаме толкова далеч. Запомни най-важното — прави всичко, което ти кажа, без значение колко странно може да ти изглежда. Ясно ли е?

— Напълно. А дали орките знаят за твоя таен процеп?

— Знаят, но не смятат за необходимо да го затварят. Това внася приятен смут в техните залагания. Слава на горските духове, че те дори не подозират, че вече съм имал съмнителното удоволствие да тичам през лабиринта.

— Тази информация би могла да спаси живота на Мис.

— Какво да кажа, Гарет? — въздъхна Гло-гло, дори нямаше намерение да се оправдава. — Може да си прав и това би го спасило, а може и да не си прав и той просто ще се загуби в преплетените коридори и няма да намери нужната стая. Но едно знам със сигурност — ако му бях казал, шансът ми да оцелея щеше да стане неизмеримо по-малък. Орките никога няма да позволят два пъти за един ден някой да се промъкне като плъх през процепа към камъка. Такава е житейската истина.

Не казах нищо на гоблина. Вероятно беше прав. А може и да не беше. Кой знае? Не е за мен да го съдя.

Слушах далечния рев на тълпата и се чудех: кога ли ще дойде нашият ред? Наложих се доста да почакаме. Повече от два часа. Накрая вече леко се тресях, или по-точно направо подскачах. Нервите ми бяха опънати до скъсване и копнеех само за едно: проклетото чакане да приключи веднъж завинаги. Е, накрая наистина приключи. Решетката

отново се плъзна настрани, стълбата отново се спусна, и отново мутрата на Фагред се появи горе.

— Вашето приятелче отпътува в друг свят. Излизайте, маймуни, редът ви дойде.

Значи Мис не беше успял. Да пребъде в светлината!

Още щом излязох от ямата, веднага ме повалиха и вързаха ръцете ми, след това направиха същото и с Гло-гло.

— Вървите след мен, мълчите, слушате. Разбрахте ли? — попита единият от орките.

— Разбрахте — отвърна Гло-гло.

— Размърдай се, Пеперудо — Фагред ме побутна напред, но този път в бутането нямаше грубост. Пазеше си състезателните коне, гадината.

Във всеки случай не забравих съвета на стария шаман и закуцуках доста видимо, все едно десният ми крак поддава.

— Какво ти е на крака? — веднага приближи Фагред.

— Изкълчих го, когато слизах в ямата — излъгах аз.

Фагред притеснено се намръщи, но не каза нищо.

— Преди да влезете в лабиринта, ще ви оковат във вериги — започна да ни просвещава оркът. — В лабиринта трябва да намерите поставен на земята триъгълен камък. Застанете ли на него — играта приключва. След вас ще тръгнат четирима Ловци — не е забранено да се опитвате да ги убиете. Имате право да си изберете всяко оръжие от тези, които ще ви бъдат показани. Няма ограничения във времето, през което ще сте в лабиринта. Това е всичко. Разбрахте ли или трябва да повтора?

— Всичко разбрахме — отново отвърна Гло-гло.

Интересно, орките наистина ли си мислеха, че не разбираме нищо от първия път? Крясъците на тълпата станаха по-ясни, селцето остана назад, кленовете се отдръпнаха встрани и пред нас се откри долина, обградена с покрити с гори скали. В долината не растеше нищо, също така нямаше и намек за река. Създаваше се впечатление, че тук някога е действала магия. Във всеки случай, на петдесетина ярда от нас долината свършваше с пропаст — гигантска яма, която се виеше между надвисналите скали докъде стигаше поглед. В скалите бяха изсечени някакви подобия на площадки за гледане. Много от площадките бяха празни, а на други можеха да се видят орки. Гло-гло

леко беше сгрешил в сметките си — нямаше двеста или дори триста Първи. По моя преценка в планините, нагласени да гледат събитията в ямата, имаше повече от петстотин орки. Излизаше, че не всички се бяха отправили в поход на север.

— Чакаме тук — изръмжа Фагред, когато стигнахме до самия ръб на ямата.

Предостави ми се уникалната възможност да погледна надолу. Ямата беше дълбока около двадесет и пет ярда. И цялата беше преградена със стени, поставени както дойде, и именно този хаотичен безпорядък създаваше това, което наричаха лабиринт. Бях малко разочарован. Наистина не мислех, че грандиозната структура на орките ще се окаже обикновена, макар и ужасно огромна яма, в която те просто са поставили прегради. Преградите бяха направени от някакво диво пълзящо растение, което въпреки че бяхме в средата на октомври, оставаше зелено. Най-малкото на мен така ми изглеждаше.

— Гло-гло, какви са тези цветя? — тихо прошепнах аз.

— Съветвам те да се държиш колкото се може по-далеч от стените — изсъска в отговор гоблинът. — Това са жълти очички и не само че поглъщат всичко, което им попадне, но и са отровни.

— Благодаря ти, зарадва ме.

В това време пристигна Олаг и ни поведоха по ръба на ямата до стълба, водеща надолу. След като се спуснахме, се оказахме в нещо като кошара, оградена от основната част на лабиринта със здрава решетка. Освен нас двамата с Гло-гло и петимата орки, които бяха с нас (в тях влизаха Олаг и Фагред, следящи някой да не ни повреди преждевременно), имаше още десетина Първи, както и двама човека и двама елфи. Последните, макар и мръсни и доста пребити, се държаха подчертано гордо, сякаш орките, а не те, бяха пленници, и лабиринтът целият им принадлежи.

— Последната партида? — обърна се към Олаг орк в кожена престилка.

— Да.

— Да започваме.

— Ръка-ръка — тикна пръст към елфите той.

— Крак-крак — това беше за хората.

Двама Първи започнаха старателно да окоават бъдещите бегълци в лабиринта с верига. Кожената престилка приближи към нас,

замисли се за миг и каза:

— Шия-крак.

Гло-гло глухо изстена, но тогава напред пристъпи Фагред и като хвана кожената престилка за ръкава, го дръпна настрана. Успях да забележа как един от МОИТЕ изумруди изчезна в ръката на Кожената престилка. Оркът отново пристъпи към нас, помисли и нареди:

— Ръка-ръка.

На лявата ми ръка надянаха тежка гривна, свързана към друга такава с верига с дължина около един ярд. Втората гривна отиде при гоблина и обгърна дясната му ръка.

— Гледай да не ни разочароваш, Пеперудо — заплашително изсъска в ухото ми Фагред.

— Колко бързо тичаш? — попита ме Кожената престилка.

— Не виждаш ли, че куца?! — обади се гоблинът и веднага получи шамар по врата от Фагред.

Но пък Кожената престилка ме подмина.

— Колко бързо тичаш? — сега Кожената престилка се обърна към един от двамата воини-хора.

— Бързо — навъсено отговори човекът. — Така, че няма да ме стигнеш.

— Това е добре — сериозно кимна Кожената престилка и отстъпи встрани.

— Изберете си оръжие и без глупости!

Никой нямаше намерение да сглупява, дори гордите и мълчаливи елфи. Не е много оригинална идея да се хвърлиш с меч на орка, когато шестима стрелци те държат под прицел.

На две големи маси, разположени близо до самата решетка, беше струпана цяла планина оръжия. Още толкова имаше покрай стените. Естествено, нищо метателно или стрелящо. Нито лъкове, нито арбалети, нито дротици, нито метателни ножове, нито дори най-обикновени прашки. Орките подхождаха разумно и не искаха някой пленник да посегне на живота на зрителите. Така че трябваше да избирам от колецо-режеция асортимент. Докато с гоблина обикаляхме между масите, елфите си взеха по един с'каш, а двамата човека се ограничиха с меч и едноръчен топор. Аз, разбира се, бих взел нещо от рода на копие или алебарда — с такова оръжие можех да държа на разстояние всеки враг (или почти всеки) — но това изискваше и двете

ми ръце да бъдат свободни. А и с копие се тича трудно. Така че след кратко колебание избрах къс и широк меч, какъвто използва бронираната пехота. По дължина той не се различаваше много от моя нож, макар да беше малко по-широк и по-тежък от него. Освен това вървеше в комплект с ножница, така че ръцете ми щяха да са свободни. Гоблинът огледа железата и разочаровано изсумтя, но след това се зарови в най-отдалечената купчина и измъкна дълъг султанатски кинжал с подобно на пламък острие. Размаха го няколко пъти за проба и го пхна в колана си.

* * *

— Това е, излизайте! — заповяда Кожената престилка и по негов знак орките започнаха да вдигат решетката.

Елфите не изчакаха решетката да се вдигне докрай и скочиха напред, озовавайки се в лабиринта. Тъмните с всички сили се втурнаха напред. Явно също си имаха някакъв план. Най-малкото нямаха намерение да преодоляват лабиринта заедно с нас. После дойде ред на хората. Гло-гло също не губеше време напразно и като ме дръпна напред, изскочи в лабиринта. Зад гърба ни решетката започна бавно да се спуска и от ужасното ѝ скърцане едва успях да различа вика на Кожената престилка:

— Ей, бегача!

Ние всички като по команда се обърнахме и един от оркските стрелци заби стрела в крака на човека, който беше казал, че бяга много бързо.

— Опитай сега да бягаш бързо, маймуно!

Орките зацвилиха.

— А ти каза, че режат сухожилията — изръмжах аз, насочвайки се към падналия човек.

— На времето мен... ПАЗИ СЕ!

Гло-гло отскочи настрани и ме дръпна със себе си. Колкото и малък да беше гоблинът, сила имаше достатъчно и аз едва успях да се задържа на крака. От прохода, в който преди малко бяха избягали елфите, изскочиха две същества. На пръв поглед приличаха на обикновени човешки скелети, но малко по-високи и с четири ръце

вместо две. Също така имаха точно същия тъмнозелен цвят като стените на лабиринта. Изглежда съществата бяха не от кости и месо, а от растения. От скалите се разнесе ентузиазираният рев на орките. Представлението беше започнало.

— Да бягаме! — изкрещя гоблинът, опитвайки се да надвика рева на публиката. — На тях вече не можеш да им помогнеш!

Проклинайки всички богове и гадния гоблин, аз се втурнах след него, оставяйки пристъпващите към двамата воини същества, и се вмъкнах в някакъв тесен коридор с много високи стени. Малкият шаман се оказа доста пъргав и аз едва успявах да тичам с него.

— Наляво... пропускаме три коридора отляво... надясно... напред... отново наляво... — мърмореше си гоблинът и ме водеше по само на него известен път.

Притеснено погледнах назад, но зелените създания изглежда и не мислеха да ни преследват.

— Какво беше това? — попитах Гло-гло.

— Творения на оркското шаманство, по принцип не са опасни, ако не им се пречкаш в краката. Елементарни са за избягване.

— Нещо много бързо отскочи от тях!

— Не ме разсейвай! Сега май беше направо... Да! Тук!

И гоблинът отново се затича напред, като ме повлече със себе си. През следващите три минути съвсем се дезориентирах в зеления лабиринт и като послушно кученце тичах след гоблина. Накрая Гло-гло рязко сви наляво и се оказахме в задънен коридор.

— Пристигнахме? — изпръхтах аз и планините ни отвърнаха с радостен рев.

Кажете ми, как могат да ни видят орките?! Но ни виждаха, да ги отнесат демоните в мрака!

— Къде ме доведе, Гло-гло?

— Млъкни малко и ме остави да помисля! Не съм бил тук от тридесет години, а и паметта ми вече не е същата. Така-а-а, къде може да съм сбъркал?

— А може би...

— Млъкни!

Последвах съвета на гоблина и зачаках кога поредната светла идея ще го озари. За пореден път съжалих, че се свързах с гоблини. На

тези момчета в главите им само вятър вее и винаги ми докарват главоболие.

Докато гоблинът мислеше, аз нетърпеливо пристъпвах от крак на крак и притеснено хвърлях погледи към зеления коридор. Слава на Сагот, засега всичко беше тихо (ако не броим виковете на орките и отчаяния спор на гоблина със самия себе си). Така че можех да разгледам лабиринта по-подробно. Зелените храсти се издигаха на десетина ярда и нямаше защо да се притеснявам, че някой ще прескочи над стената. Не само височината беше непреодолима, но и самите храсти бяха толкова гъсти и с дълги шипове, че направо ставаше страшно. Но подът в лабиринта ме изненада най-много — целият беше облицован с малки сиви плочки, плътно прилепени една към друга. И нито петънце мръсотия, сякаш се почиства всеки ден.

— Не забелязах никакви капани.

— Няма и да забележиш — изсумтя гоблинът. — Всички капани са разположени по централните пътеки, а тук обикновено не идва нито един глупак.

— Освен ние двамата с теб — подхвърлих аз.

— Аха. Да вървим, умнико, знам кратък път!

И гоблинът ме поведе обратно. След като се увери, че върви в правилната посока, Гло-гло премина в бяг. Отново се потопихме в дълбините на лабиринта и се понесохме между зелените стени, докато пред нас не се появи същество, което беше като близък на онези двете, които ни нападнаха близо до входа. Само че на това някой съвместно беше отрязал едната от четирите лапи. Виждайки непознати, зеленият скелет с енергичен тръс се насочи към нас.

— О, мрак! — изругах аз и извадих меч.

Гло-гло явно откачи, защото се втурна срещу нашата смърт, а и възмутено закрепця, когато се опитах да го спра. Така че продължих да тичам след него и да се надявам, че знае какво прави. Гоблинът внезапно спря, изпъна ръка напред, завъртя се около оста си, увличайки ме със себе си, и като прошепна бързо нещо, замърда пръсти в ръкавиците. Отначало нищо не се случи, а след това бързащото към нас същество спря и от цялото му тяло започнаха да цъфтят безброй жълти цветчета. Същото се случваше и с най-близкия участък от стената.

— За всеки случай да се отдръпнем по-далеч — със съвсем спокоен тон каза Гло-гло. — Да не стане напечено.

И ние отстъпихме назад.

— Втори път няма да се получи, това заклинание беше в мен още преди да ми сложат ръкавиците — самодоволно обяви Гло-гло.

Междувременно по стената и по нападналото ни същество не остана празно място от жълтите цветчета. После цветчетата се пръснаха и съществото се разпадна, превръщайки се в нещо, което много напомняше на изсъхнало сено. Същото се случи и с част от стената. Тя просто се свлече и отвори проход към съседния коридор. С нашия късмет, естествено, от дупката надникна един доста изненадан орк. Първият беше въоръжен с копие с широк връх, което въобще не ме зарадва. След като ни забеляза, оркът престана да се изненадва и се зае със задълженията си. Какви задължения? Как какви?! Разбира се, че да се сдобие в качеството ѝ на военен трофей с безценната глава на някой си Гарет, е, и с гоблинската по възможност. Трябва ли да казвам, че нито аз, нито Гло-гло ей така, от добра душа, имахме намерение да предоставяме собствените си глави на някакъв си там Ловец. Така че се понесохме в обратната посока. Оркът, за наше нещастие, съобразяваше достатъчно бързо и веднага се втурна след нас, поклащайки копието си. Зрителите радостно задюдюкаха.

Аз отново се подчиних на волята на Гло-гло и просто тичах след него. Гоблинът стигна до кръстовище, зави няколко пъти и се озовахме в коридора, който вървеше успоредно на онзи, в който се натъкнахме на преследвача си.

— Този Първи си мисли, че е по-умен от мен — неочаквано се захили старият шаман.

Явно беше превъртял! Намерил време да се радва!

Причината за радостното настроение на гоблина разбрах няколко секунди по-късно — в стената зееше огромна дупка, появила се тук благодарение на гоблинското шаманство, и след като минахме през нея, се озовахме в коридора, от който преди малко трябваше да бягаме.

— Сега направо... надясно... направо, минаваме четири пресечки... така... трета... четвърта... на петата наляво...

Бях шокиран как гоблина, идвал тук само веднъж, беше запомнил толкова точно маршрута. Изскочихме на доста голяма кръгла площадка, от която тръгваха шест прохода, и се втурнахме напред.

— Третият от дясната страна!

Но не стигнахме до желания проход, тъй като Гло-гло изсъска:

— Замръзни и дори не дишай!

Погледнах към шамана, превърнал се в някакво подобие на статуя. Какви ги вършеше? После погледът ми се премести от гоблина към центъра на площадката. Там от нищото се беше появило нещо зелено, кръстоска между огромен сапунен мехур и паяк, с единствената разлика, че вместо крака съществото имаше шест или осем броя човешки ръце. Не забелязах нито глава, нито очи, нито уста. Съществото седеше с подвити под него ръце-крака и тихо гъргореше.

— Гарет, не мърдай и мълчи — гоблинът не откъсваше поглед от паяка. — Ако не се движим, няма да ни докосне.

— Какво е това? — прошепнах предпазливо.

Гоблинът не счете за нужно да ми отговаря. Тогава на площадката, с копието в готовност, се появи много доволния от себе си орк. Забелязвайки паяка, Ловецът на мига се охлади и също спря. Паякът скочи на крака (или по-скоро на ръце), премести се няколко ярда към орка и отново седна на земята, очевидно загуби от поглед застиналата плячка. Първият ни хвърли яростен поглед с жълтите си очи и аз въпреки катастрофалната ситуация (съдейки по вида на гоблина и орка) не можах да устоя и му намигнах. Като че ли моят жест разстрои орка до невъзможност и той изръмжа. Паякът веднага се придвижи още няколко метра към него и Ловецът трябваше да млъкне. Хм, забавно, значи рискуват точно като нас, като слизат в лабиринта за главите ни.

Гло-гло отново започна да шепне под нос, а после направи нещо като щракане с пръсти. И го направи въпреки факта, че глупавите ръкавици все още бяха на ръцете му. Оркът изкрещя изненадано и подскочи цял ярд, сякаш му бяха забили гореща игла в задника. Паякът бързо се втурна напред и го сграбчи с всичките си осем ръце. Какво се случи по-нататък не видях, защото с всички сили тичах след Гло-гло. Мисля, че оркът не беше за завиждане. Е, отървахме се от единия Ловец и сега бяха останали трима. Накрая Гло-гло реши, че след толкова дълъг пробег няма да е лошо да отдъхнем и спря на едно от кръстовищата.

— Какво... беше... това? — гълтайки на пресекулки въздух, попитах аз.

се оказаха ужасно тъпи. Стигнахме до задънена улица и като изчакахме последния скок на създанието, просто паднахме на земята. Съществото, буквално като някакъв голям скакалец, прелетя над главите ни и се заби в стената. Стената незабавно оживя, оплете зеленото създание с клони и го засмука в себе си.

— Ух! — това беше всичко, което успях да промълвя, виждайки такова чудо.

— Нищо удивително — Гло-гло изтупа плаща си: — Съществото и стената са родени от едно заклинание, така че ако се докоснат, просто се сливат.

— И знаеш всичко това!

— Аз съм шаман, момчето ми, а не някакъв си шарлатанин! Един шаман трябва да знае много, в противен случай племето му няма да оцелее дълго. Хайде, размърдай копита, остана още малко.

Тръгнахме, но не за дълго, защото още на най-близката пресечка се натъкнахме на втория Ловец. За щастие, той стоеше с гръб към нас и се вглеждаше някъде в далечината, стиснал готов за стрелба лък. Дали не чакаше в засада?

От нас до Първия бяха не повече от седем ярда. Нищо особено, но лично аз не бях сигурен, че ако опитам да атакувам Първия, няма да получа стрела. С Гло-гло се спогледахме и той посочи с поглед меча ми. Поклатих глава. Гоблинът направи свирепа физиономия. Въздъгнах и ба-а-авно започнах да изваждам меча от ножницата му. За мой късмет оркът дори не помисли да се обърне. Но тук, за съжаление, издрънча веригата ни и Първият започна да се обръща, като в същото време вдигаше лъка. Нямах време да мисля, така че с всички сили метнах тежкия къс меч в орка. Невъзможното се случи. Сигурно днес късметът беше на моя страна, защото, след като направи няколко завъртания във въздуха, мечът се заби в гърдите на така и неуспелият да стреля орк. Ударът беше толкова силен, че Ловецът отлетя назад и удари гръб в стената.

— Да ме отнесат горските духове! — възторжено поклати глава Гло-гло — Не знаех, че си толкова добър.

— Аз също — отвърнах на гоблина, докато със съжаление наблюдавах как тялото на орка постепенно изчезва в гъстата зелена ограда заедно с меча ми.

— Хайде, Гарет, останаха още две пресечки и сме там. Ще изиграем всички Първи! — и Гло-гло, без да обръща внимание на трупа на орка и загубата на меча, тръгна напред.

— А ти сигурен ли си, че след трийсет години орките не са затворили твоя процеп?

— Не съм, но трябва да се надяваме на по-доброто.

Ама че надежда.

Точно след два пресечки гоблинът ме хвана за ръката и каза:

— Гледай.

Пред нас беше абсолютно същата площадка като онази, на която срещнахме мехуротърбуха. Но тази нямаше никакви изходи, а в средата ѝ стърчаха три високи зелени стълба. Два от тях си бяха стълбове като стълбове — спокойно можеха да се намират в някой дворец, но от третата незнайно защо точно от средата излизаха две ръце, които много приличаха на щипките на богомолка, само че сто пъти по-големи и по-остри.

— И какво ни очаква този път? — изстенах аз.

— Това са „стълбовете“, за които ти говорих — отвърна гоблинът. — Онези без щипките в момента спят, а третият гадняр пази. Невероятно подвижни са, но ако успеем да минем покрай тях, ще сме точно до процепа.

— А къде е този процеп? — изглежда засега не ни обръщаха никакво внимание и аз малко се отпуснах.

— Ей го там! — гоблинът невъзмутимо посочи с пръст в противоположната страна на площадката.

Трябваше да се вгледам много внимателно, за да видя гоблинската дупка.

— Да не ми се подиграваш?! — едва ли не с пълен глас изкрещях аз: — Там дори и бременна мишка едва ли ще мине!

— Да приемем, че аз ще мина оттам без никакъв проблем — сприхаво отвърна гоблинът.

— Но аз не съм ти! Няма да мога да мина!

— Ще минеш и още как!

— За какъв мрак те послушах?! — изстенах аз.

— Такъв, че благодарение на мен може дори да оцелееш — нищо не можеше да смути шамана. — Повярвай ми, момче, процепът е много по-голям, отколкото изглежда. Това е положението, няма какво

да се бавим повече, защото може да се появи някой от другите Ловци или кой знае каква друга още твар. Просто с всички сили тичай към процепа и не попадай в щипките на „стълба“.

— А другите?

— На другите ще им трябва поне половин минута, за да се събудят. Готов ли си?

Преглътнах конвулсивно и кимнах.

— Тръгваме на три... Три! Давай!

Проклетият гоблин не предупреди, че няма да каже „едно“ и „две“, така че едва не пропуснах момента и се втурнах след него, кълнейки наред всички зелени създания. Не успяхме да преодолеем и една четвърт от пътя, когато „стълбът“ съвсем безшумно и много бързо тръгна към нас. Един удар на сърцето и той вече се извисяваше над нас. Трябваше да проявя чудеса от ловкост, за да избегна нежеланата среща с падащата щипка. Успях, но „стълбът“ веднага посегна отново, успявайки незнайно как да се обърне. Отскочих в едната посока, Гло-гло в другата и щипката удари по свързващата ни верига съвсем близо до ръката на гоблина. Веригата се скъса и Гло-гло остана само с гривната си, а аз — с цялата верига. Огласяйки лабиринта със сочни ругатни, започнах тичешком да навивам веригата около ръката си и в същото време се опитвах да настигна летящия като стрела гоблин. „Стълбът“ ме следваше по петите, така че се гмурнах в тесния процеп след Гло-гло. Някъде зад гърба ми се чу как щипките удариха по каменните плочки и аз отчаяно заработих с ръце и крака, отдалечавайки се колкото се може повече от леко разстроения „стълб“. За наше щастие създанието реши да не щурмува стената и ни остави на мира.

— Гло-гло, да те отнесе мракът! — изръмжах на пълзящия отпред гоблин. — Забави малко, не мога да те стигна!

Шаманът послушно спря и изчака да стигна до него.

— Ама как само се справихме, а? — гордо се изкикоти гоблинът.

— Е, ако не обръщаме внимание на факта, че този твой „стълб“ едва не ни закова и че в твоята дупка е по-тясно, отколкото под леглото и на най-алчния търговец, то да... справихме се.

— Не се притеснявай, тук спокойно ще се събереш! — Гло-гло беше прекалено доволен от себе си, за да обръща внимание на моето

мрънкане. — Само не надигай глава, че стената веднага ще те довърши.

Можеше и да не ми го напомня! И без него знаех, че ако се дръпна наляво или надясно, веднага ще докосна зелените стени на процепа.

— Колко ще пълзим така?

Шаманът не посмя да се обърне с лице към мен. Всяко невнимателно движение на това място би могло да приключи със смърт, която без съмнение щеше да бъде една от най-нелепите в историята на Вселената. Това е като да избягаш от Сивите камъни и изпълзвяйки на равно място, да си счупиш врата. Законът на вселенската гадост в действие, така да се каже.

— Колко далече ще пълзим по твоя миши тунел? — отново попитах аз.

— Сто и петдесет ярда ще издържиш ли?

Скръцнах със зъби и казах:

— Имам ли избор? Ще издържа. Само дано проhodят да не стане по-тесен.

— Няма да стане. Пълзи.

И ние запълзяхме. Подобно „удоволствие“ съм получавал само в Храд Спайн, когато трябваше да пълзя по дълъг и тесен каменен тунел. Но там се страхувах да не заседна, а тук — да не докосна стените. Когато ние, по моите изчисления, бяхме преодолели по-голямата част от пътя, Гло-гло внезапно спря, успокои пъхтенето си и измърмори:

— Хм, Гарет... тук има малка неприятност.

— Каква? — попитах с трепет в гласа, като вече си представях, че гоблинът е изправен лице в лице с поредното чудовище от лабиринта.

— Има мъртвец на пътя.

— Жив?

— Как жив?! Казвам ти, мъртвец!

— Имах предвид оживял...

— На дневна светлина?! — изсумтя гоблинът. — Не, най-обикновен мъртвец. Скелет.

— Тогава какъв е проблемът?

— Проблемът е в това, че се е проснал точно на нашия път. Аз може и да успея да мина над него, но за теб много се съмнявам.

— Само не ми казвай, че ще трябва да се пълзи обратно! — изхриптах злобно аз, дори не се опитах да вдигна глава.

— Няма начин! Ей сега ще го оправя!

— Как точно?

— Костица по костица. Изчакай.

Трябваше да легна и да слушам подсмърчането на гоблина. Накрая дори моето търпение се изчерпа и аз изсъсках, сякаш и аз бях студена:

— Скоро ли ще свършиш?!

— Готово, разглобих го милия! Надявам се, че мъртвецът няма да ни се обиди. Така, сега ще махна черепа от пътя... Ах, проклетникът! Ето... Това беше, продължаваме!

Не знам как беше успял, но на пътя срещнах само няколко вбити в земята кости (в тунела нямаше каменни плочки), с всичко останало Гло-гло беше нахранил стената. По-нататъшният път към спасението премина без никакви инциденти и когато двамата с шамана излязохме от тунела, бяхме посрещнати от рева на трибуните. Отново се оказахме на кръгла площадка, в центъра на която лежеше масивна сива триъгълна плоча. А между плочата и нас стоеше третият Ловец. Виждайки ни, той се усмихна, поклони ни се (което само по себе си беше малко изненадващо) и извади ятагана. И доралисец щеше да разбере, че за едно „благодаря“ няма кой да ни пусне до камъка. Първият не бързаше да атакува, очевидно чакаше кога ние ще се опитаме да пробием до камъка. Гледайки ятагана му, аз съжалих за толкова несвоевременната загуба на меча си.

— И какво ще правим? — процедих, без да мърдам устни. — Тази гнида не спи и само гледа как да ни накълца на малки парчета.

— Имам кинжал — Гло-гло извади от колана си своята източна дрънкулка.

— Разчиташ, че този тип ще види твоята клечка за зъби и ще умре от смях? — попитах, без да откъсвам поглед от ухиления орк.

— А ако хвърлиш камата в Ловеца? Като меча.

— Две чудеса за един ден е прекалено невероятно. Няма да се получи. А ти как си с твоята магия?

— Изключено. С ръкавиците може да се получи такова нещо, че по-добре дори да не опитвам.

Оркът видимо започна да губи търпение и ни повика с пръст, като продължаваше да се усмихва.

— Хайде, Гло-гло, заобиколи го в кръг — реших аз. — Няма да стигне до двамата едновременно.

— Глупости.

— Така поне единият ще стигне до камъка. Хайде.

Гоблинът реши да не спори и започна да заобикаля орка по дъга. Първият не очакваше такъв оригинален ход от маймуните, веднага спря да се усмихва и се втурна да го пресрещне. Гло-гло увеличи скоростта. Аз използвах момента и се втурнах към камъка, при което оркът веднага забрави за гоблина и се извърна към мен. Продължих да се нося към него и завъртях веригата, от която имах цял ярд, над главата си. Шаманът от своя страна ме послуша и като реши да не се прави на герой, скочи върху камъка и на мига изчезна. Оркът продължаваше да стои на пътя ми. Хвърлих веригата напред, целейки орка в лицето, но той с ловкостта на танцьор отстъпи настрани и замахна с ятагана. Аз доста непохватно паднах на земята, претърколих се и прибрах веригата. Очевидно оркът не искаше да ме убива веднага, а първо да позабавлява публиката. Но сега се бях озовал между него и плочата и нямайки никакво намерение да изпускам този късмет, се втурнах към камъка, оставяйки орка с широко отворена уста. Нима този кретен е очаквал, че ще започна да изкушавам съдбата и ще изляза с жалкото си парче верига срещу ятаган?! Наистина Първите твърде много подценяват хората! Може и да сме маймуни, недостойни да живеят в Сиала, но със сигурност не сме глупави!

— Спри, страхливецо! Бий се! — изреваха отзад, но беше късно, аз вече скачах на плочата.

Бам! И ето ме в ограждението на Кожената престилка. До мен, ухилен, стоеше Гло-гло. Някои от орките изглеждаха доволни и потриваха ръце, други ругаеха. За миг ухилените физиономии на Олаг и Фагред ми изглеждаха като родни и любими. Вероятно и те, и техният командир заедно с шамана днес бяха спечелили планина от скъпоценности, или на каквото там залагат орките?

— Дайте си ръцете, маймуни! — измърмори Кожената престилка. — Ще ви сваля веригите.

— Поздравления, Гарет! — засмя се Гло-гло. — Сега ти се присъедини към малкото, които са преминали през лабиринта и са

оцелели.

— Рано се радваш, зеления — измърмори Кожената престилка.
— Да видим как ще победите утре, когато запушат дупката.

Така и си останах с отворена уста чак докато Олаг и Фагред ни изкараха двамата с гоблина горе.

* * *

— Ти нищо не спомена за второ влизане в лабиринта! — обвинително заявих на Гло-гло, след като отново ни прибраха в ямата.

— Не исках да те разстройвам прекалено рано — предпазливо започна гоблинът.

Стиснах зъби и преброих до десет. Като че ли леко ми олекна. Във всеки случай, желанието ми да изпадна в паника и да закрепця истерично беше изчезнало.

— Гло-гло — много проникновено започнах аз, — а кога смяташе да ми кажеш?

— Тази вечер — веднага отвърна Гло-гло.

— И колко пъти трябва да се спускам в този проклет от мрака лабиринт?

Гоблинът се поколеба и се опита да не среща погледа ми.

— Е, колко? — продължих да настоявам аз.

— Празникът започва в средата на есента и продължава осем дни.

— Осем дни? — повторих като ехо аз.

Значи сме длъжни още седем пъти да забавляваме Първите и да рискуваме собствената си кожа.

— Ами помисли, ако ти бях казал това на сутринта, как щеше да влезеш в лабиринта?

— Осем дни?! — още не можех да повярвам на такава невероятна свинщина.

— Ето, виждаш ли? — въздъхна гоблинът. — Точно за това говорех.

— И какво? Някой успявал ли е да издържи всичките осем дни? — въпросът, честно казано, си беше чисто риторичен.

— Не, разбира се — неохотно отвърна шаманът. — Няма такива, които да са издържали осем дни. Максимум три.

— Тогава на какво разчитаме, Гло-гло?

— Може би ще успее да измисля нещо. Ех! Ако не бяха ръкавиците, щях да разбия цялото това село на трески!

Замълчах. Нямах какво да кажа. Едва сега започнах да осъзнавам в какви лайна бях нагазил.

— Как си успял да се избавиш от натрапчивото внимание на орките по време на първото ти посещение в лабиринта?

— А-а-а... — гоблинът доволно се усмихна, припомняйки си миналото. — Тогава избягах веднага след първото влизане в лабиринта. По онова време нямаше никакви ями, а и орките ни пазеха през пръсти. А како се има предвид, че се бяха натряскали в чест на празника, да избягам в далечното и красиво време на моята младост беше доста просто и лесно. Не като сега.

— Значи и тази нощ орките ще пиянстват...

— Да, но ние с теб не сме козлокончета, не можем да се издигнем в небето, а и да можехме, решетката нямаше да ни позволи.

В този момент решетката се плъзна настрани и Олаг и Фагред надникнаха отгоре.

— Добре бягате, маймуни. Багард и Шокрен са много доволни от вас. Това е от тях.

И орките ни спуснаха торба с храна и две манерки.

— Яжте и събирайте сили. Утре отново ще трябва да бягате.

Решетката отново застана на мястото си, но Фагред не се успокои и напомни, че няма да откъсва поглед от нас.

Тази вечер си направихме пиршество. Бяха ни дали много храна, при това разнообразна и съвсем прясна. Едната манерка се оказа пълна с вода, а другата — с вино.

Орките също не стояха кротко и ние дълго слушахме техните песни и думкането на барабаните. Веселяха се, гадовете, и по принцип имаха пълно право на това. В края на краищата нали не те седяха в проклетата яма!

* * *

— Пс-с-с! Пст! Ей! Гарет, тук ли си?!

Съскането на нажежен тиган проби през съня ми. Реших да не обръщам внимание на дразнещия шум и да поспя още малко, но не би! Съскането и не мислеше да спира, а след това към него се прибави и сръгване в ребрата. За последното виновен беше Гло-гло. Нямах избор и се събудих.

— Какво? — попитах гоблина.

— Там има някой!

Погледнах нагоре, но облаците бяха скрили звездите и луната и нощта беше тъмна, така че нямаше защо да се опитвам да видя нещо. Отгоре отново се чу изпискване:

— Пс-с-с-с! Гарет, там ли си?!

— Кой е т... Кли-кли, ти ли си?!!

— Най-накрая! — радостно задърдори кралският глупак. — Вече си мислех, че онзи флини ни е излъгал!

— Сам ли си?

— Не, с Еграсса.

— Можете ли да вдигнете решетката? — наистина не мислех, че мога ТОЛКОВА силно да се зарадвам. На косъм бях да започна да танцувам!

— Не можем, Гарет — отвърна Еграсса. — На нея има ключалка. Ако я разбием, орките ще чуят. Знаеш ли в кого е ключът?

— Чакайте малко! Ако ти сваля ръкавиците, ще успееш ли да махнеш решетката тихо? — обърнах се аз към Гло-гло, който през цялото време мълчеше.

— Да.

— Ключът не ни трябва. Имате ли нещо тънко и остро?

— Защо ти е?

— Имате ли или не?

— Не! — изсъска Еграсса.

— Аз имам! Пиронче! — каза Кли-кли.

— Давай го тук! — зарадвах се аз, стараяйки се да не мисля защо му е на гоблина гвоздей и в чий ботуш е мислел да го поставя.

— Хвърлих го!

Аз, естествено, не видях и не чух нищо. Сега иди го търси този гвоздей! За мое щастие Гло-гло притежаваше далеч по-добър слух от

моя и успя да напипа нашето спасение. Гвоздеят се оказа мно-ого малък и мно-ого тънък. Сякаш го бяха правили по поръчка.

— Намери ли го? — раздаде се отгоре.

— Да, сега чакайте.

— Действай по-бързо! Орките могат да се събудят всеки момент.

— Не ме препирай! — изсъсках аз и започнах отчаяно да човъркам в ключалката на лявата ръкавица на Гло-гло.

Шаманът покорно чакаше.

— Колко има, преди да започне да става светло? — попитах го тихо.

— Около два часа — също толкова тихо отвърна той. — Може и малко повече, след около десет минути ще започне да вали.

— А ти откъде знаеш?

— Шаманите са длъжни да знаят кога ще вали.

— Като жабите? — глупаво се ухилих аз.

Стори ли ми се или гоблинът наистина се усмихваше в тъмното? В този момент ключалката леко щракна и шаманът свали ръкавицата си. Заех се с втората ключалка.

— Ако завали и никой не вдигне тревога, ще имаме чудесна възможност да се опитаме да прикрием следите си.

— А ако не се получи?

— Представи си какво ще направят с нас почти петстотин изтрезнели Първи, на които сме съсипали празника.

Неволно потръпнах и в този момент изщрака и втората ключалка. Гло-гло вече беше свободен от ръкавиците си.

— Колко е хубаво — промърмори тихо. — Притисни се към стената и кажи на твоите приятели да се отдалечат от решетката.

— Еграсса! Кли-кли!

— Да? Получава ли се?

— Чудесно! Отдалечете се от ямата. На десетина ярда! Ще правим фокус!

— Но ти...

— Кли-кли, поне сега недей да спориш!

— Но...

— Отдалечихме се — отвърна Еграсса.

Най-вероятно елфът безцеремонно беше сграбчил Кли-кли за яката и го беше дръпнал настрана. В тъмното не виждах какво прави

гоблинът, просто в ямата внезапно се изви вятър, втурна се нагоре и решетката абсолютно безшумно излетя някъде в небето.

— Това е — въздъхна Гло-гло. — Повикай твоите да ни измъкнат задниците.

— А решетката да се падне обратно на главите ни? — признавам, бях възхитен от демонстрацията на гоблина.

— Не се притеснявай, момчето ми.

След това спуснаха стълбата в ямата и аз първи започнах да се изкачвам. До самия ръб на ямата нечий силни ръце ме сграбчиха и аз се оказах на земята. Тук беше много по-светло, отколкото долу, и успях да различа доволния Кли-кли, Алистан Маркауз и Еграсса.

— Жив ли си, крадецо?

— Да, милорд.

— Страхотен фокус направи! — възкликна Кли-кли: — Хоп, и тя отлетя в небето! Направо не повярвах на очите си!

— Не съм сам — предупредих спасителите си аз и в този момент Гло-гло се появи. — Това е почитаемият Гло-гло, шаман.

— Ой! — тихичко изписка Кли-кли, забелязвайки шамана, и кой знае защо се скри зад елфа.

— Много ми е приятно, почитаеми — кимна милорд Плъх. — А сега, ако никой не възразява, нека се махнем оттук, преди да се появят орките.

— Рогът е в тях — казах аз.

— Вече не — отвърна Еграсса и ми подаде чантата.

МОЯТА ЧАНТА!!!

— Как? — промълвих аз, не вярвайки на очите си.

— Флинитата се постараха. За пръстена, който си им дал, сега са ни задължени до гроб — обясни елфът.

— А Шокрен?

— Какъв Шокрен?

— Шаманът, в който беше моята чанта — поясних аз.

— Получи стрела в шията — зарадва ме милорд Алистан. — Затова трябва да тръгваме, докато не са вдигнали тревога.

Отказах се да питам как са успели да се промъкнат в сърцето на оркското село, незабелязано да убият шамана и да вземат чантата с Рога. Също така се стараех да не мисля за факта, че първата им работа е била да спасят Рога, а не мен.

— Вървете след мен, но тихо — предупреди ни Еграсса и тръгна напред.

Веднага последвах елфа, но Кли-кли ме настигна и бързо се нареди пред мен. Гло-гло и Алистан завършваха колоната. Някъде към края на селото горяха огньовете и звучаха песни. От високата суха трева като черен призрак се появи Змиорката. Когато ме забележа, той едва забележимо кимна, после погледна изненадано Гло-гло, но така и не каза нищо, докато Алистан Маркауз не го попита:

— Всичко спокойно ли е?

— Да, само тези двамата вървяха към ямата, наложи се да се поизпотят.

Сега видях двата трупа. Не се удържах и пристъпих по-близо. Така си и мислех. Олаг и Фагред. И двамата убити с взети назаем от Кли-кли метателни ножове.

— Имаше ли шум? — разтревожено попита милорд Алистан.

— Дори не разбраха какво се случва — подсмихна се Змиорката.

Гло-гло мрачно се изплю върху тялото на Фагред.

— Приключихме, всички към дърветата!

На бегом пресякохме поляната и се озовахме под сенките на спящите кленове. От стволите се отделиха две дребни фигури.

— Казах ти, че ще им се получи, брада!

— Ако не бяхме останали в гората, щеше да се получи още по-добре, шапка! Привет, Гарет, от сто години не сме се виждали! Ух! Май си си пуснал брада, точно като мен! А кой е този с теб?

— Като че ли гоблин — пристъпи по-близо Делер.

— Няма да издържа втори шут! — изстена Халас, но Еграсса бързо им запуши устите.

Нещо прошумоля в листата на кленовете и първите дъждовни капки паднаха по лицето ми.

— Трябва да се махаме, почтени, и то бързо! — Гло-гло взе инициативата в свои ръце.

— Само гоблин остава да ни учи! — недоволно измърмори Халас.

— Сега трябва да тръгнем на изток — продължи старият шаман, сякаш нищо не е чул. — Щом излезем отвъд границите на скалите, ще тръгнем по потока, той тече право на север. В близост до водата ще мога да залича нашите следи.

— Решено! — Еграсса кой знае защо веднага повярва на гоблина.
— Ще показваш ли пътя?

— Да, да вървим.

И ние потънахме в мократа гора. Дъждът приспивно ромолеше по листата, беше мокро, студено и много тъмно. Вървах след Халас и затова не веднага забелязах кога Мумр се е присъединил към отряда. Фенерджията просто се появи до нас, тупна ме приятелски с юмрук по рамото и побърза напред да докладва на Алистан.

— Змиорка — повиках вървящият след мен гаракец. — Орките изобщо ли не са поставили охрана през нощта?

Бях малко притеснен, че всичко приключи толкова просто.

— Премагнахме петима по периметъра, при това тихо — отвърна Змиорката. — Защо да се страхуват в собствения си дом, при това в навечерието на празника, за който ни разказа Еграсса? Мисля, че ако не беше този празник, нямаше да те измъкнем толкова лесно, да не говоря за Рога.

— Флинитата ни казаха всичко — появи се отстрани Кли-кли. — И за Рога, и за теб.

— Толкова ли е ценен този пръстен за тях?

— За тях — да. Ние, между другото, едва успяхме да дойдем навреме. Носехме се в галоп, за да те измъкнем, а ти дори едно благодаря не каза!

— Благодаря, Кли-кли.

— Няма за какво — самодоволно откликна шутът. — Много се радвам, че си оцелял, Танцуващ в сенките. Честна дума.

— Аз също.

— Между другото, как се запозна с него? — кимна гоблинът в посока на вървящият пред отряда Гло-гло.

— С него заедно бягахме в лабиринта.

— А-а-а — леко удивено възкликна гоблинът и изостана от мен.

По-нататъшният път премина в мълчание. Гло-гло увеличи темпото толкова много, че понякога трябваше да тичаме след него. Дъждът не само не спря, но дори се усили и аз плътно се увих в куртката на вече покойния Фагред, Х'сан'кор да му изяде костите! Вървахме цял час без почивка и аз си представих какво им е на воините, които са бързали през половин Заграбия, за да ми помогнат, а сега заедно с мен бягаха от орките. Когато започна да се зазорява,

напуснахме местността на старите скали и се озовахме до весело бълбукащ и много широк поток. Сега пътят ни продължи покрай брега. Двадесет минути по-късно Еграсса помоли Гло-гло да спре и като вдигна ръка, помоли за тишина.

— Какво става? — попитах Кли-кли.

— Ш-ш-шт — изсъска той.

Като всички други и аз започнах да се вслушвам в утринната тишина и шума на дъжда. Накрая също чух звука. Той почти се сливаше с дъжда и затова отначало дори не разбрах какво означава.

Бум-м-м! Бум-м-м! Бум-м-м!

Едва чуващ се, едва различим тътен на бойните барабани на орките, вдигащи тревога.

— Най-накрая забелязаха, че ямата е празна, а шаманът опънал петалата! — изплю се Халас.

— Трябва да побързаме.

— Накъде повече да бързаме, Гарет? И така се носим, не жалим крака! — недоволно изръмжа Делер.

— Не жалейки, а не не жалим — поправи го гномът.

— А ако някой ще ме учи, него със стола по главата ще го хлопна, не жалим ръце! — упорито заяви Делер.

— Вървете под дърветата, аз трябва да помисля малко — подхвърли Гло-гло.

Милорд Алистан се нагани да възрази, но Еграсса само поклати глава. Графът недоволно се намръщи, но реши да последва съвета на елфа. В това време дъждът премина в нещо средно между роса и ръмене, така че стана малко по-приятно, а и дърветата даваха някаква защита. Всички се отдалечихме от стария гоблин и започнахме да го гледаме как се върти, размахва ръце и разпилява листа. Всичко това продължи доста дълго време и милорд Маркауз започна да се изнервя, както, впрочем, и всички останали.

— Докога ще гледаме как старият глупак изкукуругва? — не издържа накрая Фенерджията.

— Той не е стар глупак! — веднага се озъби Кли-кли: — Това е Гло-гло, един от най-великите шамани на нашето време!

— А ти откъде знаеш? — саркастично попита Халас.

— Просто знам! — недоволно се нацупи Кли-кли и заби поглед в ботушите си. — Между другото, той е пазителят на Книгата на

пророчествата на Великия шаман Тре-тре.

Мумр погледна към подскачащия шаман и подсвирна респектирано.

Бум-м-м! Бум-м-м! Бум-м-м! — едва доловимо се чуваха барабаните на орките.

— Така, няма да мине час и ще ни настигнат, милорд! — сега вече не издържа търпеливият Змиорка.

— Ой! — изписка Кли-кли и закри очи с ръце.

Фенерджията витиевато изруга. Всички останали се взряха в това, което правеше Гло-гло. А имаше какво да се види! Гоблинът беше завършил заклинанието си и всички листа, докдето поглед стигаше, се откъснаха от дърветата и увиснаха във въздуха. После към висящите във въздуха се присъединиха и всички листа, които до този момент спокойно си лежаха на земята. А след това се случи и нещо още по-странно — сякаш хиляди ръце започнаха да разкъсват нещастните листа и не се успокоиха, докато всеки лист не се превърна в стотици малки парченца. Миг — и гората се изпълни със заплашително жужене, издавано от хилядите крила на създанията, появили се от парченцата листа. Над гората увисна плътен, тъмен, полюшващ се жив облак. И тогава всяко парченце от този огромен и необятен облак започна да расте и растеше дотогава, докато не достигна размера на голям юмрук.

— Спасете ни, богове! — опита се да надвика жуженето Халас.

— Няма да ни спасят! — извика Змиорката.

Тогава гоблинът махна с ръка в посоката, от която се чуваха барабаните, и облакът магически пчели се устреми натам. Бяха стотици хиляди и наистина изглеждаха много страшно. Една от пчелите се откъсна от облака и полетя към нас. Увисна на три ярда над нас и аз много добре видях сияещите ѝ в сребристо безчувствени очи, мъхнатото жълто-черно тяло и страховитото виолетово жило. Пчелата погледна към замръзналата ни група и видимо удовлетворена от видяното, полетя да догони сестрите си.

Размърдахме се чак когато жуженето им стихна в далечината.

— Да му се не видят и листата! — промърмори Халас, поглеждайки притеснено към Гло-гло.

— Радвам се, че ти хареса, гноме — Гло-гло, уморено мръщейки се, приближи към нас. — Цяла седмица подготвих това заклинание,

така че и на самия мен ми беше интересно да видя какво ще се получи. Сега трябва да си почина половин час. Няма какъде да бързате — Първите ще бъдат прекалено заети, за да мислят за нас. Ще убиват моите хвъркати, шаманите на Първите също неслучайно ги наричат шамани. Ще се усетят до петнайсетина секунди след като видят какво ги е нападнало, но докато ги неутрализират, гарантирам поне триста трупа сред орките.

Цифрата впечатляваше, както впрочем и самото заклинание.

— Гноме, имаш ли вода?

Халас припряно протегна манерката си към Гло-гло. Той отпи, върна я обратно и каза:

— Това е, поразходете се половин час под дъждеца, а аз тук ще седна под дървото да посъбера сили.

Еграсса отново се съгласи с гоблина и ние се отдръпнахме, оставяйки шамана сам. Без листа гората беше странно гола и това я направеше още по-студена.

— Видя ли това? — шокирано се обърна Делер към Фенерджията.

— А ти? Не бих си разменил мястото с орките за никакви обещания на Сагра.

— Казах ви, че това е САМИЯТ Гло-гло! — направи ужасни очи Кли-кли. — А вие, тъпацы, не ме слушахте! Кажете благодаря, че не ви е превърнал в червеи!

Халас уплашено погледна към гоблина. Гло-гло седеше със затворени очи и изглежда спеше.

— Това е много силен шаман. Най-силният, който съм виждал. За да се създаде Пчелно възмездие, на нас ще ни трябва пет от десетте най-силни елфски шамана! — тихо каза елфът на милорд Алистан.

Графът, както винаги, мълчаливо кимна и седна под най-близкия клен.

— Мисля, че няма да загубим нищо, ако го изчакаме да дойде на себе си.

— Забелязахте ли, че барабаните млъкнаха? — обади се изпод качулката си шутът.

Ние се заслушахме. Наистина, в Заграбия властваше пълна тишина, само потокът предпазливо ромолеше, стараяйки се да не

привлече вниманието на великия шаман. В мен постепенно започна да се оформя една много интересна мисъл. Ако предположим, че...

— ... Стига де, Гарет! — гласът на Кли-кли ме изтръгна от унеса. — Разбира се, не чу нищо от това, което ти казах, нали?

Гоблинът стоеше с ръце на кръста.

— А? Прости ми, Кли-кли. Замислих се.

Шутът въздъхна и отново ме попита:

— Къде е арбалетът ти? Орките ли го взеха?

— Не, оставих го в Храд Спайн.

— Ще разкажеш ли как беше там?

— Не сега. Може би малко по-късно.

— Разбирам — въздъхна Кли-кли и спря да ме тормози с въпроси.

— Трудно ли беше, Гарет? — съчувствено попита Халас.

— Да.

— Но ти направи всичко, което ти поръча кралят. Браво, Гарет. Радвам се, че сбърках за теб — неочаквано се обади капитанът на гвардията.

— Благодаря, милорд Алистан.

Издърпах качулката и подложих лицето си под струите на отново усилилия се дъжд. Някой тихо възкликна.

— Какво е станало с косата ти, Гарет? — попита Змиорката.

— Какво да е станало?

Кли-кли бързо извади малко огледало от един от джобовете си и ми го подаде. В него видях, че слепоочията ми са напълно сиви.

ГЛАВА 15

ШАМАН И ШУТ

За щастие, никой не започна да ме тормози с въпросите си и следващите десетина минути се разхождах абсолютно сам покрай потока. Трябваше да се поуспокоя малко и да помисля, а сивата коса на слепоочията беше нищо, главното беше, че главата ми остана цяла. После, когато изплъзващата се през цялото време идея се оформи окончателно, аз се отдалечих от потока и тръгнах право към седналия под дървото Гло-гло. Халас ме изпрати с поглед, но не каза нищо, както, впрочем, и останалите. Приблжих до Гло-гло и приклеках до него. Старият шаман дори не благоволи да отвори очи. Дали спеше?

— Искаш да попиташ нещо ли, момчето ми? — неочаквано заговори Гло-гло.

— Да.

— Не обръщай внимание, че съм затворил очи. Слушам те.

— Чудя се защо гоблините гинат под мечовете на хората и ятаганите на орките, след като владеят заклинания с такава мощ?

— Наистина ли мислиш, че вашите историци ще се решат да кажат истината? — криво се усмихна гоблинът. — Ние не сме овце, Гарет. Ние загивахме, но вземахме със себе си много врагове.

— Тоест...

— Тоест не вярвай на историите, че гоблините са беззащитно племе. Да, ние сме малки на ръст, но нашето шаманство е най-близо до Кронк-а-Мор и ние скъпо продаваме живота си. Знаещ ли защо хората изведнъж, без никаква причина, започнаха да ни изтребват?

— Ами... — проточих аз, не смеейки да продължа.

— Не, не защото имаме страшни муцуни, макар че ще замълча за вашите физиономии. И не защото сте решили, че сме съюзници на орките. Всичко е много по-просто и по-сложно. Ние владеем почти изначалната магия и по-точно бойното ѝ приложение, и нашите знания не даваха покой на вашия Орден, затова те бяха готови на всичко, само и само да се сдобият с нашето шаманство и нашите книги. Естествено,

ние не искахме да ги споделяме — това знание не е за хората — и в резултат на това Орденът не се успокои, докато почти не ни унищожи. Или по-точно, докато хората не загубиха над сто хиляди души в нашите гори. Не се учудвай, че не си чувал нищо за това. Никой не е чувал. Това са истории от миналото, а Орденът никога не говори за своите поражения — гоблинът още веднъж се усмихна и отвори очи.

— Но...

— А при гоблините това не е тайна. Ние винаги с радост си спомняме как натрихме носовете на вашите магьосници и войници. Сега не идват при нас, а и ние не бързаем да излизаме от гората. Ние си имаме наши си работи, вие — ваши си. Отговорих ли на въпроса ти?

— Във връзка с това, което ми каза, имам още един.

— Давай.

— Никога няма да повярвам, че шаман с такава сила като теб може толкова лесно да попадне в ръцете на Багард.

— Умен си ти, Танцуващ — подсмихна се гоблинът и аз трепнах от изненада.

— Откъде ти...

— Просто знам и точка. Нали току-що ти казах, че гоблините си имат собствена цел в този свят. Няма да те тормозя с дълги лекции за равновесието и Великите домове, ти и така, доколкото разбрах, знаеш много неща. В последно време основната ми цел, както и целта на моя баща и на бащата на моя баща...

— Разбрах — бързо прекъснах гоблина аз, подозирайки, че изреждането на всички предци на стария шаман може да продължи толкова дълго, че просто ще забравя въпроса си.

— Разбрал бил — недоволно ме изгледа Гло-гло. — Не са ли те учили, че не е възпитано да прекъсваш по-възрастните? И така, за какво говорех? А... Така че целта на моите предци, водещи родословието си от Великия луд шаман Тре-тре, е да чакат появата на Танцуващия в сенките. Тоест теб.

— Много приятно — скептично изсумтях аз.

— Не бъди язвителен. Трябваше да чакаме в нашия свят да се появи Танцуващ, както го е предсказал Тре-тре във Великата книга Брук-грук. А когато Танцуващият се появи, трябваше да го научим как да попадне в Първичния свят и как да му върне живота.

— О! — това беше всичко, което казах.

— Но, както виждам, всичко това ти си успял да го направиш и без моя помощ — малко разочаровано изсумтя гоблинът. — Не отричай, виждам блясъка на изначалния пламък в очите ти, а и тези прошарени слепоочия... На знаещия това казва много. Та такива ми ти работи.

— Все още не си отговорил на моя въпрос.

— Наистина ли? — Гло-гло направи учудена физиономия. — Не ми провървя — аз съм последният в рода Тре-тре по мъжка линия и ти се появи твърде късно. Когато звездите те посочиха, аз бях прекалено стар и на плещите ми лежеше твърде голяма отговорност, за да напусна Загравия. Трябваше да действам по различен начин, надявайки се, че там, където не съм се справил аз, други ще се справят. Имаш печат, момчето ми, печат, който всеки гоблин от моя род вижда. Дори не го вижда, а го усеща от сто левги. Така че знаех, когато излезе от Храд Спайн, знаех какво ще се случи по-нататък и то изобщо не ми харесваше. Трябваше да импровизирам, но усилията си заслужаваха. Да попадна в ръцете на орките беше доста лесно, а след това трябваше просто да изчакам, докато и ти попаднеш при тях, и да изиграя ролята на глупав шаман. Това е.

— Но не се получи по начина, по който искаше, нали?

— Да. Не очаквах, че в отряда на орките ще има шаман, че ще ме разпознаят и че ще се лиша от моите умения. Ако не бях с ръкавици, щяхме да избягаме още на първата нощ след нашата среща.

— Не беше ли по-лесно не да попадаш в плен, а просто да ме предупредиш да не ме хванат орките?

— Не беше по-лесно! — отсече старият шаман — Знаех какво ще се случи, но не знаех къде да те търся. Вие, Танцуващите, сте малко по-особени. Вас търсеца магия трудно ви лови. Трябваше да действам чрез орките.

— А в лабиринта наистина ли си бил?

— Бил съм. Всичко, което казах за лабиринта, е самата истина. Въпреки че, честно казано, не очаквах да се върна в него след тридесет години.

— Рискувал си.

— Рискът напълно се оправда. Ако твоите приятели не бяха дошли, имах предварително подготвени козове.

— Какви по-точно?

— Вече не е важно. Е? Време е да тръгваме, докато Първите не са се свързали.

— Още един въпрос.

— Ух! Прекалено любопитен си. Казвай, какво друго?

— Защо изобщо ви е притрябвал Танцуващ?

— Рав-но-ве-си-е! Искам моите потомци да живеят в Сиала още хиляди и хиляди години, а тип като теб може да изпрати цялото равновесие на майната му само с едно щракване на пръстите.

— Рогът?

— Забрави за тази пищялка! Рогът си е само Рог. В сравнение с теб той е като нощна пеперуда срещу пламъка на свещ! Това е, край на въпросите!

— Други ще се справят — измърморих аз, докато се надигах от земята.

— Какво? — не разбра Гло-гло.

— Преди малко каза, че там, където не си се справил ти, други ще се справят. Кого имаше предвид?

Зададох въпроса и веднага намерих отговора му, застанал недалеч от нас, ококорил притеснено сините си очи изпод наметнатата качулка.

— Вече всичко си разбрал, защо питаш? — усмихна се шаманът.

— Не можех да отида лично, трябваше да изпратя... ученичка. Кли-кли, ела тук!

Кралският шут предпазливо се приближи.

— Ученичка? — тъпо повторих аз.

— Какво е толкова изненадващо? — подсмихна се Гло-гло: — Нямахте кого друг да изпратя. В Брук-грук беше казано, че ще се срещнеш с краля на Валиостр, така че за да е сигурно, че ще те срещне, ученичката трябваше да стане шут.

— Кли-кли? — обърнах се за разяснение към мълчаливия гоблин.

— Да? — тъжно изписка изпод качулката той. — Всичко е истина, Гарет. Много съжалявам, ако съм ти причинил неудобство. Но така трябваше.

— Ти по-добре ми кажи къде ти заповядах да бъдеш през цялото време?! — заплашително свъси вежди Гло-гло.

— До Гарет — тихо промърмори шутът.

— По-високо! Не чувам!

— До Гарет!

— Защо тогава той влезе сам в Костните дворци и аз трябваше да зарежа всички дела на племето и да се втурвам да му помагам, докато ти правеше незнайно ка...

— Но, дядо! — обидено прекъсна не на шега разлютения шаман Кли-кли.

— Дядо?! — облеших се аз.

— И какво толкова те изненадва, Гарет? Съвсем естествено е да взема за ученичка собствената си кръв.

— Дядо! — изписка Кли-кли и ме погледна изплашено.

— Просто Кли-кли многократно казваше, че дядо му е бил шаман, затова си помислих, че щом е бил, значи е починал.

— Значи си ме и погребала?! — свирепо завъртя очи Гло-гло. — Е, благодаря ти!

— Но аз...

— И на кого си се метнала такава? Пак позориш предците си!

Кли-кли опита да се оправдае, а Гло-гло го кастреше наред, мърморейки, че явно си е заслужил горските духове да му пратят такава ученичка. Аз само слушах, но нищо не разбирах. От прекаления изблик на чувства старият шаман изглежда започна да се отплесва.

— Кли-кли! — включих се в разговора аз, когато Гло-гло реши да направи кратка пауза, за да си поеме дъх. — Защо се обръща към теб като към момиче?

Като че ли сега на гоблина му се искаше да потъне в земята. Поне аз останах с такова впечатление.

— Глупав човек! — плесна с ръце Гло-гло. — Нали съвсем по човешки ти казах, че аз съм последният в рода на великия шаман Тре-тре по мъжка линия! Кли-кли е моя внучка.

— Кли-кли! Ти... ти си ТЯ?! Ти си момиче?!!

Гоблинът (гоблинката?!!) имаше достатъчно съвест, за да не среща погледа ми и да измърмори нещо под нос. Различих едва доловимо „да“.

Седнах, както си бях с отворена уста. Трябва да кажа, че това си беше удар! Животът досега не ми беше поднасял такива неочаквани изненади! Беше немислимо! Кли-кли се оказа тя! Гоблинка! Момиче!

През цялото това време той, или по-скоро тя, ни е водила за носа! Да, колко ловко! Чак сега ми се отвориха очите за някои странности на шута, които се оказваха не чак такива странности. Видът ми сигурно е бил много особен, и Гло-гло разбиращо се усмихна, а Кли-кли беше готова да потъне в земята. Когато повече или по-малко дойдох на себе си, сметох за по-добре да се засмея. Никой досега не ме беше премятал така!

— Ти... ти не се ли сърдиш? — уплашено ме попита тя.

— Не, Кли-кли! — поклатих глава аз. — Ако съм сърдит, това е само на себе си, че не съм разбрал веднага.

— Нямаше и да разбереш — с известна нотка на превъзходство отговори тя. — За хората всички гоблини са еднакви.

— Но защо, да ме отнесе Х"сан'кор?!

— Така беше по-лесно, Гарет — тя едва забележимо сви рамене. — Много врати се отвориха за мен, включително и в кралския дворец. А и с вас беше много по-лесно. Ако милорд Алистан знаеше коя съм всъщност, едва ли би ми позволил да пътувам с вас. А ако се стигнеше до там, нямаше да мога да те наглеждам.

— Едва ли би могъл да направи нещо. В крайна сметка нали донесе писмо от краля с неговото разрешение за участие в кампанията.

— Писмото беше фалшиво — подсмихна се Кли-кли. — Наистина ли мислиш, че кралят ще изпрати своя шут на такава мисия?

— Трудно ли беше да играеш мъжка роля? — включи се в разговора Гло-гло.

— Свикнах, дядо. По-трудно беше да съм шут и глупак. Макар че... когато си шут и си пред очите на всички, никой не те забелязва, никой не те приема сериозно, не те смята за заплаха и можеш да правиш неща, които са неприемливи за другите.

— Нима никой не се е досетил коя си всъщност, Кли-кли?

— Казах ти, Гарет. За хората всички ние изглеждаме еднакво.

Шутът беше прав. О, мрак! Не мога да свикна! Тя беше права. Колко често виждаме гоблини във Валиостр? Не често. А колко често виждаме гоблинки? Още по-рядко, отколкото гоблини. И по-точно, никога не сме виждали. Носеха се слухове, че жените на гоблините никога не напускат Заграбия и никой не ги е виждал. Иди сега вярвай на слухове.

— Да-а-а... — поклатих глава аз, все още не вярвайки на случилото се.

— Наистина... — тя сбърчи чело. — Всъщност Миралисса знаеше. Трябваше да ѝ кажа. Тя ми помагаше да те направлявам и да те спасявам.

— Да ме направляваш? Да ме спасяваш?

— Колко пъти остана жив благодарение на мен, а? А за колко пъти никога няма да узнаеш?!

Не казах нищо.

— Ето я нея, благодарността! Да не мислиш, че първия път беше много лесно да те прехвърлим в Първичния свят? С Миралисса едва не се пръснахме. А да те насочим... Уф! Какво ли ти разправям! Не мога да помня всичко! — махна с ръка тя.

Можех само шокирано да слушам нейните откровения. Виж я ти Кли-кли!

— Така че освен Миралисса, да пребъде в светлината, и теб, никой друг не знае. А, да, казах и на Медения, преди да тръгнем.

Гоблинката се ухили. Ето защо Медения се хилеше, без да спира, когато Кли-кли му прошепна нещо в ухото!

— И какво сега? — попитах аз.

— Какво сега ли, момчето ми? — повтори Гло-гло: — Ако говорим за далечни планове, сега трябва колкото се може по-бързо да се озовеш в Авендум и да предадеш Рога на дъгата на този ваш Орден. Ти се оказа много по-силен, отколкото си мислех... За добро, разбира се. Така че засега не е нужно да се притеснявам за равновесието. Не, не е нужно да ми казваш за Рога, Падналите и Великата игра на Господарите. Всичко това го знам много добре и без теб. Колкото до това, какво ти можеш да направиш, в бъдеще е възможно, забележи, евентуално леко изместване на равновесието — съвсем малка досадна неприятност.

— А какво бих могъл да направя?

— Защо да говорим за това сега? — каза Гло-гло. — Ти нали мина през Огледалото на избора и избра своя път. И щом аз съм спокоен, значи и ти не трябва да се тревожиш. Не е нужно да знаеш всички аспекти на пророчеството точно сега. Ще ги разбереш, когато им дойде времето, пред себе си имаш цяла вечност в буквалния и

преносен смисъл на тази дума. Сега е важен само Рогът, всичко останало е второстепенно.

— Мастер гоблин! — обърна се към Гло-гло Еграсса. — Починахте ли си?

— Сега идвам! — отвърна шаманът. — Че си починах, починах си, но поне една седмица няма да мога да призова нищо по-сложно от най-обикновена огнена сфера. Трябва ли да ти казвам, Гарет, че не е задължително да споменаващ за нашия разговор?

— Не.

— Това е добре. Я ела сега да помогнеш на стареца да стане. Създаването на това проклето заклинание изсмука всичките ми сили.

Протегнах ръка на гоблина и му помогнах да се изправи на крака.

— Благодаря, момчето ми. Ще отида да поговоря с елфа и с мустакатия ви предводител.

Гло-гло тръгна към нетърпеливо чакащите ни воини. Аз щях да го последвам, но Кли-кли ме повика:

— Ей, Гарет!

— Да? — обърнах се аз.

— Наистина ли не си ми много сърдит? Ами... за това... разбираш какво имам предвид.

Замълчах за момент, подбирайки думите си. През цялото това време тя не отклони напрегнатия си поглед от мен.

— Наистина, Кли-кли — отвърнах накрая. — На теб не мога да ти се сърдя дълго.

Стори ли ми се или в очите й се мярна неизказано облекчение?

— Честна дума?

— Честна благородна дума на майстор-крадец, Кли-кли.

— Добре тогава! — веднага се развесели тя. — Само не казвай на никого, че ще започнат да треперят над мен. Да ме пазят, за да не ми се случи нищо.

— Страхуваш се, че ще грижат прекалено много за теб?

— Просто не познаваш нашите гном и джудже така, както ги познавам аз. Делер е по-зле и от квачка, и ако разбере истината...

Разтегнах устни в ехидна усмивка, представяйки си физиономията на Делер, когато узнае, че Кли-кли е не той, а тя. А и Халас сигурно от изненада щеше да захапе собствената си брада. Кли-

кли явно прочете мислите ми и беззлобно ме сръга с юмрук в ребрата. Дали пред теб е гоблин или гоблинка — все едно, няма да скучаеш.

* * *

Дъждът спря чак на другата сутрин. През това време бяхме изминали мракът знае какво разстояние и доста се откъснахме от евентуалните преследвачи. Или поне вече не чувахме екота на оркските барабани. Нощувахме до някакви огромни канари, които до известна степен ни предпазваха от дъжда. Самото спиране беше ужасно кратко. Имах чувството, че едва съм затворил очи, и Фенерджията вече ме разтърсва да тръгваме. Милорд Алистан най-накрая благоволи да забележи, че съм невъоръжен като монахиня на Силна. Мумр веднага ми връчи своя кинжал, а Делер се втурна да ми дава малката си секира, която постоянно висеше на гърба му до щита, но аз отказах. Не беше оръжие за мен.

— Владееш ли бойна пика, Гарет? — неочаквано се поинтересува Еграсса.

— Не — въпросът малко ме изненада. — Евентуално тояга, но не много добре.

— Всичко е едно и също. Значи ще се справиш и с копие. Вземи — елфът ми подаде кората на Сивия. — На мен ми стига с'каша и лъка, а на теб копието ще ти е по-удобно. Най-малкото ще успееш за известно време да задържиш враговете на разстояние.

— Благодаря — взех оръжието аз.

— Само ако ще го въртиш, не забравяй, че единият му край е потежък. Не бих искал да видя как копието излита от ръцете ти в най-неподходящия момент — предупреди ме Еграсса и въпросът за оръжието повече не се повдигна.

Сега, имайки в ръцете си наследството на Сивия вампир, се почувствах доста по-уверен. А и ризницата, която бях оставил на Мумр преди влизането си в Храд Спайн, ми вдъхваше допълнителна увереност. Трябваше да ям, каквото боговете дали. А в този ден боговете бяха не особено благосклонни към нас и може да се каже, че не се наядох като хората. По-скоро само залъгах глада.

Гло-гло още от сутринта наложи бясно темпо и ни поведе покрай потока, който беше нараснал неимоверно от нощния дъжд. Кли-кли ситнеше отпред, точно зад Гло-гло, и аз постоянно се улавях, че все още не мога да свикна с мисълта, че гоблинът всъщност е гоблинка.

Настроението в отряда беше леко приповдигнато, което, между другото, беше разбираемо — орките, изглежда, не се канеха да ни преследват. От радост Халас дори запя „Песента на лудите миньори“:

*Забива бобърът зъби в кората,
За да се гмурне с нея под водата.
Язовец земята копае, дупка си прави,
Ние също скалите дълбаем!*

*Смее се планината и мълчаливо шепне
В душите наши глупави думи
Но кирките верни я яростно блъскат,
И ярост кипи между нас!*

*Пие от реката онзи, що под светлината живее,
За да удави страха от планините,
А ние ярост пием, че дава сила,
И само смехът гуляе между нас!*

*Треперят пред нас и земя, и гранит,
А ние ги къртим безспир.
Ни смъртен, ни бог в мините ще издържи —
Само да влязат, и ще ги погубим!*

*На планините сме ние Крале, и равнините
За нас са равни като тепсия.
Ако промъкне се някой в нашия дом —
В своята кръв ще се удави!*

*Можем планините със земята да изравним
И да заставим реките да се запенят
И под ножа ще мине всеки, посмял да се умори*

За да дадем на яростта да се навилнее!

*Света ние вдигаме с една ръка
С неговото мързеливо мрънкане,
Забрави, ако ни срещнеш, своя вечен покой,
Посрещни Девата-смърт с изпъчени гърди!*

*Дори битката да е далеч — за нея ние копнеем
Плюем на огъня и потопите,
Ние сме Костите на земята, ние сме Предсмъртния
призрак,
Ние сме Ярост! Напред, миньори!^[1]*

— Виж ти — беззлобно промърмори Делер, изслушвайки песента до края. — Щастливецът пак се разкудкудака.

— Просто завиждаш, че твоят народ няма такива песни дори в Зам-да-Морт — ухили се Халас, предвкушвайки хубавия спор.

— В Замъка на смъртта има от всичко по много и ти го знаеш прекрасно — не тръгна да спори с джуджето Делер.

— Да, чувал съм — веднага стана сериозен Халас и повече не запя.

До обяд съвсем се изясни и слънцето се показа. Да се върви стана доста по-приятно. Гло-гло внезапно започна да се изкачва наляво и потокът, който толкова дълго беше наш спътник, се скри зад дърветата. Сега вървахме не на север, а на запад. Изглежда милорд Алистан не беше доволен от това обстоятелство и на Гло-гло му се наложи да обяснява, че недалеч оттук има оркски град и трябва да го заобиколим, ако, разбира се, не искаме да се възползваме от гостоприемството на Първите. След като порядъчно се полутахме в гората, привечер отново се озовахме близо до стария ни познат — потока, и докато все още беше светло, продължихме по него до гъста смърчова горичка, която го обгръщаше в рошавите си трънливи обятия. Тук и ноцувахме, надеждно скрити от любопитни очи от огромните ели. Еграсса забрани да се пали огън — орките бяха близо — и трябваше да прекараме нощта без огън. Здрачът покри гората доста бързо, но всъщност през есента това беше нормално. Халас и

Делер веднага заспаха (трябваше да са на пост през втората половина на нощта), а Гло-гло дръпна Кли-кли встрани. Какво каза старият шаман на своята внучка и ученичка за мен остана тайна. Като че ли й даваше някакви съвети и много се надявах да не са за мен. Аз също се приготвих да спя и тъкмо легнах, добре увит в топлото одеяло, когато някой ме потупа по рамото. Мумр.

— Да?

— Покажи го, а? — в гласа на Мумр се прокрадваха умоляващи нотки.

— Кого да покажа? — не разбрах аз.

— Рогът. При лабиринта не можехме да го разгледаме. А ни е много любопитно за какво беше цялата тази работа.

— Много е тъмно! А Еграсса забрани да палим огън. Първите може да помиришат дима.

— Има решение — неочаквано се обади Еграсса и между дланите му затрептя малка светлинка. — Не съм много добър в заклинанията, но все пак мога да ви осигуря три минути светлина.

Магическата светлина се оказа точно толкова, че да позволи да си видим лицата. Освен Делер и Халас, никой не беше легнал да спи. Всички чакаха Гарет да им покаже Рога. Така че станах и отворих чантата, с която сега и за миг не се разделях.

— Ето какъв бил... — промълви Змиорката, ококорен към Рога.

— Ще позволиш ли? — някак плахо помоли милорд Алистан.

С готовност му подадох Рога на дъгата. Ако ме питаха мен — да го взема завинаги. Нека той пази тази пищялка за любимия си крал.

— Чудя се какво ли ще стане, ако сега духна в него? — влизайки в образа на глупак, попита Кли-кли.

— Ще ти дам аз едно духане, шуте! Така ще те духна, че...! — заплашително изръмжа милорд Алистан и ми подаде Рога обратно.

Но Гло-гло ме изпревари. Той беше най-близо до капитана на гвардията и Рогът се оказа в ръцете на стария шаман. Гло-гло затвори очи, докосна артефакта с чело, намръщи се, сякаш беше изял чепка кисело грозде, и произнесе присъдата си:

— Той е слаб. Много слаб Силата почти го е напуснала, останала му е за не повече от няколко седмици, а после... — Гло-гло не довърши, но и така на всички беше ясно какво ще се случи след това.

— Значи трябва да побързаме — каза Алистан Маркауз.

— Все още имаме достатъчно време, милорд. В началото на ноември С'у-дар вече е покрит със сняг и на Неназовимия ще са му нужни много усилия, за да се измъкне от бърлогата си. А и от Ледени игли до Самотния великан пътят не е малко. Армията на магьосника ще стигне до крепостта не по-рано от средата на януари — успокой го Фенерджията.

— Мумр е прав, милорд. Зимната кампания е твърде сложно нещо. Безлюдните земи са покрити със сняг, Дремещата гора през зимата става опасна дори и за слугите на Неназовимия, Рачешкото херцогство ще се надигне чак след два месеца — Змиорката замислено поклати глава. — Врагът ще изчака пролетта, когато проходите се освободят от снега.

— А ако не изчака? — попита Еграсса. — Ако Неназовимият усети слабост, не се ли страхувате да се изложите на атаката на кобрата?

— Ако не изчака, тази зимна кампания ще унищожи четвърт от армията му, треш Еграсса.

Воините се впуснаха в спорове и обсъждане на възможни варианти за вражеска атака. Кли-кли отчаяно се прозя, прикривайки устата си с длан, а и аз, честно казано, се държах с последни сили. На другите сякаш нищо им нямаше. Железни ли бяха, или какво? Преди да заспя, прибрах обратно в чантата Рога на дъгата, като същевременно проверих дали другите неща са там. Ключът беше налице, но изумрудите, които толкова усърдно влачех през половината Костни дворци, бяха изчезнали безследно. Бих се разсмял, ако не ми се спеше толкова много. Проклетите орки все пак бяха успели да откраднат това, което ми се полагаше, мракът да ги отнесе!

* * *

Някъде през нощта отново започна да вали, но аз се скрих под елфийския плащ и до сутринта спах като труп. Последните дни няха никакви сънища. Още щом затворех очи, и потъвах в някакво лепкаво и тъмно блато, от което на сутринта ме измъкваше Мумр. Ето и днес се събудих чак след като Фенерджията ме потупа по рамото. Ех! От такъв живот съвсем загубих тренинг! Преди всеки подозрителен звук ме

събуждаше, а сега вечер бях толкова уморен, че само залпове на гномски оръдия можеха да ме събудят. Изпълзях изпод плаща и сънено разтърках очи. Дъждът, за наше щастие, беше спрял, но пък от нищото се беше появила мъгла. И това в края на октомври! Разбира се, това беше Загравия, при нас в Авендум мъглата по това време на годината е рядкост, да не кажа чудо. Мъглата беше увиснала между елите като млечен воал, а дърветата на петдесетина метра от нас не се виждаха. Събудих се последен, всички останали вече бяха станали. Халас раздаваше оскъдни дажби. Забелязвайки ме, гномът ми намигна и подаде парче хляб и късче сушено месо. Това беше цялата закуска.

— Колко е часът? — изстенах аз.

— Мракът само знае, Гарет — обади се Делер, докато плъзгаше точилото по острието на любимата си секира. — Безпрецедентна мъгла, така че не мога да кажа нищо, но стана светло преди около петнайсет минути.

— Тръгваме, Гарет, прибирай одеялото — Алистан Маркауз нямаше намерение да ме чака да се разсънвам.

Сега вървахме бавно, не се знаеше какво се крие в мъглата и щеше да е тъпо да попаднем на някой оркски капан. Така че трябваше да се придвижваме, като внимаваме за възможни неприятности. Наоколо властваше абсолютна тишина, мъглата поглъщаше всички звуци и дори ромолящият поток сега звучеше някак приглушено и зловещо. Кли-кли трепереше и притеснено въртеше глава. Забелязвайки, че я гледам, тя се намръщи, но все пак каза:

— Мразя мъглата, в нея сме като слепи.

— Не се притеснявай, Кли-кли — ободри я Халас. — Ако имаше нещо в мъглата, отдавна щяхме да сме загазили. Сам знаеш.

— Знам — измърмори тя, — но въпреки това се чувствам някак недобре. Нещо трябва да се случи. Усещам го с носа си.

— Само не предизвиквай паника, шуте — помоли Змиорката, но въпреки скептичния си тон веднага провери дали „братът“ и „сестрата“ излизат лесно от ножниците си.

Гоблинката само въздъхна разочаровано.

За предупреждението ѝ си спомнихме след четиридесет минути. Вече беше съвсем светло, но мъглата не мислеше да се маха и затова не веднага успяхме да чуем звука.

Бум-м-м! Бум-м-м! Бум-м-м!

Мъглата поглъщаше звуците и усещах тътена на барабаните по-скоро с кожата си, отколкото с ушите.

— Орки! — изръмжа Делер и стисна секирата.

— Успели са все пак!

Халас заизвива витиевати ругатни на смесица от човешки и гномски. В кратката си реч гномът успя да спомене орките, появили се в Сиала по някакво недоразумение. След това започна да изброява сношенията, с които се занимават Първите в свободното си от блъскане на барабани време. От толкова внушителен списък с извращения всяко разумно създание би трябвало да намрази Първите до края на живота си. Делер потресено слушаше зловещата реч на своя партньор, а Кли-кли изглеждаше леко смутена. Сигурен бях, че е чувала подобни неща и преди, но в толкова голямо количество — никога. В друго време бих се възхитил от способността на Халас да вплита една в друга толкова сложни ругатни, но сега не ми беше до това — орките отново ни дишаха във врата. Милорд Алистан и Еграсса също нямаха намерение да слушат гномската тирада.

— Халас, замълчи! — извика графът.

Гномът млъкна в средата на особено цветист израз, а Еграсса легна на земята, разчисти листата, каза няколко думи на гърлено наречие и се заслуша. Барабаните не млъкваха.

— Те са на около час и половина път от нас. И се придвижват много бързо.

— Колко са, треш Еграсса? — попита графът, стиснал дръжката на меча и забил поглед в стената на мъглата.

— Не знам, милорд. Не съм такъв майстор, за да сплитам подобни заклинания. Всичко, което мога да кажа, е, че са много.

— Твоите пчели не ни помогнаха особено много, шамане! — язвително се обърна Халас към Гло-гло. — И какво смяташ ще правиш сега?

— Да те хвана за краката и да издухам оркската армия с главата ти! — избухна Гло-гло. — Ако не беше моето заклинание, вече щяха да ти горят петите с нажежено желязо!

— Не му обръщайте внимание, почтени! — намеси се разговора Делер. — Той не от злоба, а от скудоумие.

От такава несправедливост Халас направо се задъха, покри се с червени петна, стисна юмруци, но не се сби. Сега не му беше времето

за бой и спорове.

— Вие можете ли да ни помогнете, най-почтени? — хвана бика за рогата милорд Алистан.

— Ако милорд графът има предвид очарователни пчели или някаква буря с мълнии, то отговорът ми е не. Още дълго време няма да мога да създам нещо внушително. Само дреболии.

— А Кли-кли? — изтърсих аз.

— Не това е специализирал, Гарет — поклати глава Гло-гло. — Трябва още много да учи и да учи.

— Само заклинания на шут ми липсват! Вие ще можете ли нещо?

— Да, в силите ми е да отклоня преследвачите от вас, най-малкото — за известно време. Ето ви това, вземете го — Гло-гло подаде на милорд Алистан нещо, приличащо на буца кал.

Според мен това наистина беше кал.

— Какво е това? — направи гримаса Фенерджията.

— Вашето спасение — Гло-гло избърса ръцете си в плаща. — Ако съвсем са ви притиснали, смачкайте тази буца в юмрук, и тези, които ви преследват, ще тръгнат след този, който е смачкал калта.

— Какъв е смисълът? — не разбра Змиорката.

— Смисълът е, че онзи, който активира заклинанието, ще се отдалечи от отряда, а орките ще тръгнат след него, вярвайки, че преследват всички. Проблемът е, че този самотник най-вероятно ще умре, орките не изпускат следа и рано или късно ще го настигнат. Така че, милорд, сами решете кой от вас ще го активира при необходимост. Аз ще успея да увлека тези, които сега ни преследват, и ще ги увлека далече, имам достатъчно сили за това, благодаря на горските духове, така че се притеснявайте не за тези, които са зад вас, а за онези, които са пред вас. Преследвачите, щом са оцелели, със сигурност вече са успели да предупредят роднините си за вас, а отпред има две големи оркски селища. Гората е залята с Първи, така че се оглеждайте във всички посоки. Вървете покрай потока до езерото, после завийте на северозапад и след четири дни Златната гора ще свърши. Може и да се измъкнете. Треш Еграсса, надявам се късметът да ви се усмихне.

Елфът кимна.

— Казах всичко, вървете бързо, опитайте се да не спирате и бъдете нащрек. Кли-кли, ела за малко.

Гло-гло отведе внучката си настрана и започна да ѝ обяснява нещо. Останалите се заеха с проверка на оръжията.

— Гарет, провери си ботушите — посъветва ме Змиорката.

— Защо?

— Ще вървим бързо. По-точно, ще бягаме. Ако ти протриват краката, няма да имаш време да спиращ.

Реших, че е най-добре да последвам съвета на Змиорката. Кликли се върна и Гло-гло се обърна към всички ни:

— Да ви пазят горските духове — след което добави само за мен. — Пази се, Танцуващ, и направи това, което трябва.

Не знам какво имаше предвид под „направи“, но за всеки случай кимнах:

— Благодаря, че ме измъкна от лабиринта, Гло-гло.

Старият шаман само се усмихна и като кимна за сбогом, изчезна зад дърветата.

— Напред — каза Еграсса и хукна покрай потока.

[1] стихове на Михаил Фьодоров. ↑

ГЛАВА 16

ПЕСЕНТА НА ФЛЕЙТАТА

Нямах сили да бягам повече и просто рухнах на земята. Сега трябва да полежа, да си поема дъх, да събера сили. Но на мечтата ми не беше съдено да се осъществи. От двете страни ме сграбчиха под мишниците и рязко ме изправиха на крака.

— Ще настигнем... Ще убием... Ще настигнем! — пееха барабаните зад стената на мъглата.

— Бягай, Гарет! — изпъшка Змиорката.

— Само още малко! — подкрепи приятеля си Фенерджията. — Хайде, човече! Ще се справиш!

Кимнах, гълтайки отчаяно въздух. Отстрани болезнено ме прорязваше, но трябваше да бягам, нямах избор.

— Вземаме го! — изрева Змиорката и двамата с Мумр ме повлякоха напред.

Напрегнах всички сили, за да местя краката си. Халас и Делер последваха примера на Мумр и Змиорката и грабнаха уморената Кликли. Тя дори нямаше сили да се съпротивлява. Оказа се, че само аз и гоблинката не издържаме на двучасовото бягане. Воините също бяха уморени, а сега и ние им се увесихме като воденични камъни. В продължение на десет минути ползвах услугите на Змиорката и Фенерджията, след което хукнах сам.

— Ще можеш ли? — попита за всеки случай гаракецът. — Дай ми копието.

Съвсем леко поклатих глава и като стиснах зъби, се затичах.

— Ще настигнем... Ще убием...

Към обяд мъглата все още си стоеше. Заграбия сякаш беше решила да ни скрие завинаги от очите на целия свят в своите гъсти гори. Но точно сега ми беше все едно. Когато след цяла вечност Еграсса осъзна, че само той може да поддържа собственото си темпо, а на останалите им трябва спешна почивка, елфът заповяда да спрем. Където си стоях, там и се строполих.

— Как ти харесва тази гоненица? — задъхано изхриптя Кли-кли, докато гълташе въздух с широко отворена уста.

— Не съм свикнал да бягам на толкова дълги дистанции — отвърнах аз. — Ти как си?

— Добре. Но на Делер, който ме мъкнеше на гръб, последните четиридесет минути му бяха трудни.

— Не се притеснявай, приятелю, добре съм — Делер, както и всички останали, дишаше като пробит ковашки мях.

— Нещо не си личи — изсумтя Кли-кли. — Повече не прави така. И сам мога да бягам.

— Да не съм сляп? Мислиш, че не видях как ти се подкосяваха краката?

— Барабаните спряха! — включи се Змиорката в разговора ни. Той седеше, подпрял гръб на ствола на стар златолист.

Заслушах се внимателно в настъпилата тишина, но тежкото пъхтене на гнома зверски ми пречеше.

— Халас, престани да пъхтиш! — помоли Мумр.

Джуджето яростно изсумтя, но не каза нищо и се постара да диша по-тихо. Наистина, грохотът на оркските барабани, който ни обещавахе всички земни мъки, вече не се чуваше.

— Изостанали ли са? — облекчено попита Мумр.

На Фенерджията му беше най-тежко. Да тича през гората с биргризена и освен това да се грижи за мен не беше много лесна задача.

— Или Първите са решили да ни преследват мълчаливо, което за тях е съвсем нехарактерно, или гоблинът е успял да ги отклони от следата ни — замислено промърмори Еграсса. — Колко време ви трябва да си починете, милорд?

— А колко имаме?

— Малко повече от десет минути, след това трябва да продължим, ако не искаме оркските патрули да попаднат на нас. Ще вървим по потока, добре, че тече на север. Орките не са богове, напълно възможно е да загубят следите ни и ако побързаме, ще излезем от Златната гора след около седмица. А после ще ни трябва още седмица, за да излезем от Заграбия.

— Ние раздражихме Първите, така че едва ли ще ни оставят на границата на Златната гора, Еграсса — възрази Змиорката.

— Може да си прав, а може и да не си — отвърна му тъмният елф. — Ако не вдигаме шум и не привличаме внимание към себе си, спокойно мога да ви изведа от Загравия. Само, в името на всички богове, придвижвайте се много тихо. Мъглата е гъста, орките са близо и предпочитам не те първи да забележат нас, а ние да разберем за тяхното присъствие.

* * *

За мен осемте орки се движеха много тихо, но според Еграсса бяха прекалено шумни, така че не ни представляваше трудност да се скрием и да се нахвърлим върху тях всички вкупом. Не трябваше да ги пускаме, можеха да се натъкнат на нашите следи и, разбирайки, че сме ние, да се втурнат да ни преследват или още по-лошо — да предупредят приятелите си. В този случай целият ефект от изненадата щеше да бъде загубен и ние отново щяхме да се озовем в ролята на лисица, бягаща от глутница хрътки. Аз, разбира се, с радост бих си кротувал, но бяхме осем на осем и всяко острие имаше значение, така че трябваше да се включа в схватката наравно с другите.

Всичко свърши почти веднага. Орките не подозираха за нашата засада и ефектът от изненадата изигра фатална роля за тях. Кли-кли и Змиорката едновременно хвърлиха метателни ножове, а Еграсса стреля с лъка. Преди орките да разберат нещо, четирима от тях вече бяха мъртви, а другите четирима се хванаха за ятаганите. Единият се хвърли към Еграсса като най-опасен, но пътят му бе преграден от Мумр, на когото беше заповядано да защитава единствения ни стрелец с всички средства. Фенерджията посрещна Първия със стойка „глупак“^[1] и оркът се хвана на този хитър прием. Мумр не възнамеряваше да вдига меч за удар, той просто „влезе“ и бързо мушна орка в слабините, веднага „излезе“ настрани, озова се зад противника си и с едно плавно движение му отрязва крака. В тази кратка схватка не успях да взема участие. Алистан, стиснал батарското си оръжие с две ръце, се сблъска с друг орк, но противниците успяха да разменят само по един удар, преди Еграсса да забие стрела в гърба на Първия. Същата съдба сполетя и орка, нахвърлил се на Делер. Въпреки битката джуджето забеляза Еграсса, който вече дебнеше със

стрела на тетивата. Делер реши да не се прави на герой и пъргаво отскочи настрани, давайки възможност на елфа да стреля без да се притеснява, че може да го улучи. Оркът получи стрела в окото и се свлече на земята. Последният от четворката свали Халас. Първият се опита да удари гнома с топор, но Щастливецът сграбчи дръжката на вражеския топор и удари орка с мотиката в крака, а когато Първият пусна оръжието си и започна да пада по гръб, джуджето прихвана топора и го стовари в главата на падналия враг. Цялата битка отне около двадесет секунди.

— Видя ли само как го подредих? — обърна се към Делер напъченият Халас.

— Не беше зле — похвали го джуджето и веднага добави малко горчилка. — Но какво щеше да стине, ако оркът беше малко по-пъргав и съобразителен?

— За какво говориш? — гневно се намръщи гномът.

— За това, че само глупаците хващат дръжката на топора в основата ѝ. Ами ако Първият беше завъртял дръжката с другата ръка? Щеше да излетиш в храстите като тапа на газирано вино!

— Намерил кой да ме учи! Да не мислиш, че не видях как отскочи от орка?

— Стига, Халас — успокои разгневения гном Змиорката. — Важното е, че всички сме цели. Какво ще правим с телата, Еграсса?

— Ще ги скрием, може и да не ги намерят за известно време.

— Как само ги подредихме, а, Гарет? — приближи Кли-кли. — Точно като орехи. Видя ли как хвърлих ножовете?

— Не.

— Ех! Пропусна много — разочаровано въздъхна тя.

— Ти по-добре ми кажи кога ще се вдигне мъглата?

— Откъде да знам? Това е Заграбия, в края на октомври мъглите могат да се задържат и цяла седмица. Разбирам, че за нас това не е много добре, но тук вече каквото кажат горските духове.

— Кли-кли, извади ножовете си и моите стрели, а всички останали хващайте телата за ръцете и краката и ги издърпайте подалеч от потока — заповяда елфът. — Ще рискувам да използвам малко магия, може да отклони орките от следата.

Скрихме телата между корените на два стари и почти сплели се помежду си дъба. Отгоре натрупахме цяла планина пожълтели листа.

Змиорката и Халас още веднъж огледаха мястото на битката и се постараха да унищожат всички следи от кръв. Междувременно Еграсса правеше някакво заклинание на гроба.

— Излишни усилия — въздъхна Мумр, докато бършеше острието на меча си със сноп листа. — Тук е така отъпкано, все едно са минали стадо мамути. Не можеш да върнеш земята на място и да положиш листата обратно. Ех, ако лейди Миралисса беше тук...

— За това нищо не може да се направи, Мумр — съгласи се с него Кли-кли. — Аз бих опитал, но не съм сигурен, че моето шаманство няма да послужи като сигнална камбанка за всички шамани на орките.

— Дори не си го помисляй, Кли-кли! Малко са ни останалите проблеми, та и твоите фокуси. Още не съм забравил как изгори поддръжниците на Неназовимия и едва не изпече и нас! — изсумтя Делер. — Нека, докато има такава възможност, да си живеем без твоите заклинания.

— Моята работа е да предлага — Кли-кли изобщо не се обиди от думите на джуджето. — Тогава по-добре да изчезваме бързичко, докато не са ни открили.

— Мъдри думи, шуте — навъсено обади се Алистан Маркауз и прибра меча в ножницата си. — Тръгваме!

* * *

Боговете бяха милостиви и до края на деня никой не ни намери. Веднъж Еграсса се зачуди дали не чува далечен тътен на барабани, но се оказа вятърът, свирещ в клоните на оголените от листа дървета. Потокът, който ни съпровождаше през всичките тези два дни, нарасна до малка рекичка, която на свой ред се вля в едно голямо езеро, до което стигнахме привечер. Мъглата и настъпващата тъмнина си свършиха работата и срещуположният бряг на езерото не се виждаше.

Прекарахме нощта на брега, като си направихме убежище в гъстите сухи тръстики. Мумр се отдалечи малко и подплаши самотна патица, но Еграсса дори и не помисли да я убива. Нямаше на какво да я сготвим, защото елфът ни забрани да палим огън. Трябваше да се

задоволим с остатъците от оскъдните ни запаси. Халас мърмореше, че още два дни и ще трябва да се учим да ядем листа.

Нощта беше неспокойна и много студена. Студените пориви на вятъра, виещ в люлеещото се море от тръстики, пронизваха до кости и аз на няколко пъти се събуждах треперещ от студ. Зловещи звуци. После отново заспивах. Но веднага щом го направех, започвах да сънувам как през високите тръстики се промъкват орки и се канят да ни нападнат. Отново се събуждах и дълго гледах към поклащащата се стена от суха трева, докато накрая отново заспивах.

Милорд Алистан ни вдигна още по тъмно и обгърнати от гъстата мъгла, продължихме пътя си на север.

* * *

Докато стане светло, бяхме изминали доста голямо разстояние. Езерото остана далеч зад гърба ни, но проклетата мъгла нямаше никакво намерение да се разтваря под първите слънчеви лъчи и от това Заграбия изглеждаше като гора, извадена от приказка за призраци. Тъмните силуети на дървесните стволоче изскачаха от млечната пелена. Изглеждаше, сякаш всичко наоколо е мъртво или се е скрило, очаквайки мъглата да се махне от гората. В Заграбия вече се бях сблъсквал с подобно мълчание — когато минавахме през Червения тракт. Още щом си помислих за това, което ни се случи в тракта, и сякаш тъпа игла се заби в сърцето ми. Потръпнах и се опитах да не мисля за неприятностите. Само това оставаше — да пророкувам Х"сан'кор да ни подгони. Но колкото повече се опитвах да не мисля за лошото, толкова повече неприятни мисли плъзваха в главата ми. Тъпата игла в сърцето не изчезна и аз се мръщех и съсках, когато следваше особено силно пробуждане. Най-накрая не издържах и шепнешком попитах Кли-кли, която обикновено първа усещаше неприятностите:

— Кли-кли, нищо ли не те безпокои?

Тя спря, подуши въздуха и като помисли малко, отговори:

— Хремата.

— Не говоря за това! — малко се подразних от недосетливостта ѝ. — Ти нали почувства нещо недобро в Червения тракт.

— Почувствах — съгласи се тя. — Но там имаше опасност. А тук не усещам нищо такова. Освен че гората спи, но така е винаги, когато има мъгла. Ако има опасност, то тя е най-обикновена, а такава не мога да усетя. Но виж ти... Ти си Танцуващ със сенки, може би затова... Делер, иди и кажи на Еграсса, че на нашия Гарет му е някак неспокойно. Сякаш е надвиснала беда.

Делер не каза нищо, дори не се изненада, само ме погледна внимателно изпод рижите си вежди и тръгна към крачещия отпред елф.

Джуджето така и не успя да предупреди никого. Всичко стана бързо и много неочаквано. От мъглата мълчаливо се появиха сенки с голи ятагани, други две или три скочиха от дърветата, намиращи се до нашата пътека, а за капак земята на две места избухна с фонтан от листа и от замаскираните ями излязоха няколко същества, много приличащи на кръстоска между маймуна и вълк. Засадата беше организирана майсторски. Изглежда ни чакаха от много дълго време и този път не Първите, а ние бяхме изненаданите.

— Орки! — изкрещя Мумр и свали биргризена от рамото си.

— Лирде драаст! П"ун едрон! <Хванете ги живи! С изключение на елфа! (орк.)> — извика единият от орките.

Някой от Първите наду малък ловджийски рог и неочаквано силния звук се разнесе из цялата гора, пробивайки мъглата. В ръцете си Еграсса вече държеше лък и проклетият тръбач, забравил за рога си, сграбчи забитата в гърдите му стрела. Но беше късно — някъде далеч-далеч, на самата граница на чуваемостта, в отговор прозвуча друг рог. Преди битката да ме завърти в смъртоносния си вихър, успях да видя, че Змиорката задържа двама орки и не им позволява да се приближат до Еграсса. После вече не ми беше до това. Двамата с Кли-кли бяхме най-близо до ямите и маймуновълците с ръмжене се втурнаха към нас. Движеха се много бързо, но някак странично, като раци. Мършави, обрасли с мръсножълта козина на кафяви петна, внушителен набор вълчи зъби и масивни нашийници, обсипани с шипове.

— Грууни! — изписка Кли-кли и хвърли един от четирите си ножа в най-близката твар.

Ножът улучи грууна отстрани. Домашният любимец на орките изпищя, претърколи се през глава и се замята, риейки с лапи земя и

листа. Останалите пет твари, без изобщо да се смутят от смъртта на приятелчето си, продължиха към нас.

Бум! — гръмна зад гърба ми.

Халас използва последния си пистолет. От неочаквания звук един от грууните спря като вкопан и Делер, който тъкмо се беше разправил със своя орк, хвърли в звяра малката брадва, която измъкна някъде иззад гърба си. С глух звук оръжието раздробил главата на грууна. Раздробил я, но не го убил. От болка и ярост кървящата твар явно загубил и последните остатъци от мозък и впи зъби в крака на най-близкия орк.

— Пази се! — изкрещя Кли-кли.

Съвсем машинално поставих кората пред себе си и грууна с цялата си маса се наниза на острието на копие. Кли-кли хвърли следващия нож, но този път не толкова успешно, и оръжието се заби в крака на съществото. Докато звярът пицеше и се въртеше на място, останалите живи се втурнаха към мен едновременно от двете страни. Отчаяно дръпнах кората към себе си, освобождавайки оръжието от увисналото на него тежко тяло. Единият от грууните скочи към гърлото ми, но получи стрела в ребрата. Благодаря, Еграсса. От инерцията създаването се блъсна в мен и двамата паднахме на земята. Аз бързо се претърколих настрани, като едва не изтървах копие си, а на мястото, където бях до преди миг, с четирите си лапи се стовари последният от грууните. Но разстоянието беше съвсем малко и звярът ме закачи с предната си лапа. Ноктите съвсем лесно разкъсаха куртката и ме спаси само това, че под нея се намираше така дразнещата ме ризница. Пренебрегвайки болката от удара, аз стоварих и двата си крака в муцуната на съществото. Груунът изпищя и изхвърча настрани, но успя да се приземи на лапи и пак се хвърли към мен. Но аз вече бях на крака и подготвен. Копието посрещна грууна във въздуха и Опушената стомана без усилие преряза маймуната на две половинки. Не почувствах никакво съпротивление. Междувременно Кли-кли довърши ранения груун и сега бързо вадеше ножовете си от труповете. Някъде отдясно свистеше мечът на милорд Алистан. Еграсса беше заменил лъка със с"каш и гръб в гръб със Змиорката отблъскваше атаките на атакуващите ги орки.

— Зад теб, Гарет! — изкрещя някой, май беше Мумр.

Незабавно отскочих встрани. Оркът, който се канеше да ми отсече главата, явно се разстрои до невъзможност и тръгна след мен. Изсвистя метателен нож, но за съжаление Кли-кли улучи Първия точно в центъра на щита, на който беше изобразена някаква странна птица. Копието ми беше по-дълго от ятагана, така че имах леко предимство и задържах орка на разстояние, докато Кли-кли не хвърли втори нож. Този път попадна в рамото. Попадна и отскочи. Явно под жълтата куртка на орка се криеха доспехи. Без никакво колебание замагнах с кората, оркът бързо се прикри с кръглия щит, но копието на Сивия с лекота го разсече, както и ръката на Първия. Завъртях се около оста си и оркът се лиши и от другата си ръка. Обичам магически играчки!

— Караде тиг су'ин тар! <Изпратете ги в мрака! (орк.)> — отново гракнаха на оркски.

Така, с тези е приключено, какво става при другите? Змиорката и Еграсса се държаха, Делер не се виждаше, Мумр успешно размахваше своето желязо едновременно срещу трима, Халас тъкмо довършваше своя Първи, разбивайки лицето му с мотиката, Кли-кли отиваше на помощ на Фенерджията... Но виж милорд Плъх нямаше да го бъде дълго, един нападател с копие се промъкваше зад него и сега ще го набучи на шиш. Закресях, привличайки вниманието на орка, и като размахвах копието, се хвърлих на помощ на Алистан Маркауз. Оркът прие предизвикателството и като хвана копието с две ръце в средата, тръгна към мен. Удряше ту с острието, ту с тъпото на копието и аз едва успявах да парирам ударите му. За никаква контраатака и дума не можеше да става. Само за оцеляване. Първият се оказа ужасно бърз, едва не заби дръжката на копието в лицето ми, и ме спаси само това, че се извих назад. Но правейки това, аз загубих стабилност и оркът ме атакува със средата на копието, намиращо се между ръцете му, като просто ме отблъсна от себе си. Едва се задържах на крака и с всичка сила ударих с дръжката на кората по пръстите му. Оркът изкреся от болка, пусна копието с лявата си ръка и аз ударих Първия под коленете с тази част от дръжката, която беше по-далеч от острието. Противникът ми падна и аз, без да се замислям, го приковах към земята. Извадих кората и бързо се огледах.

Милорд Алистан довършваше последния от противниците си. Оркът отбиваше ударите на батарното острие с вече порядъчно накълцан щит, но минутите му бяха преброени. Кли-кли изглеждаше

цяла. Еграсса и Змиорката бързаха да ни помогнат, вече се бяха разправили със своите противници. Халас, който беше най-далеч от мен, притискаше един орк. Гномът беше избил ятагана от ръцете на Първия и сега оркът се защитаваше само с кинжал. Халас направи крачка напред, за да приключи с противника си завинаги, но се препъна в тялото на мъртъв груун и за миг загуби равновесие. Първият веднага се възползва от грешката на гнома, пристъпи към него и като сграбчи брадата му, го придърпа към себе си и едновременно с това заби кинжала в незащитеното лице на гнома. Халас падна, а оркът вдигна оръжието си за довършващ удар. Аз се втурнах на помощ, макар да осъзнавах, че ще закъснея, но Делер ме изпревари. Той изрева и хвърли с две ръце ужасната си брадва към орка. Оръжието изсвистя във въздуха като размит сияещ кръг и се вряза в Първия, прерязвайки горната част на торса и главата.

— Делер, отзад! — извика Змиорката, но твърде късно.

Появилият се зад джуджето орк заби в гърба му късото си широко острие, толкова различно от обичайните оркски ятагани. Ударът беше толкова силен, че острието на меча излезе от гърдите на воина. Дивият се олюля и падна на колене. Преди оркът да успее да освободи меча си, стрелите на Еграсса го превърнаха в игленик.

Всичко свърши. Оркът, който удари Делер, беше последният. Всички се втурнахме към Халас и Делер. Груунът, получил стрела в хълбока от Еграсса, все още беше жив и скимтейки, се опитваше да я извади със зъби. Забавих се, за да го довърша. Ловните рогове на орките прозвучаха отново, но този път много по-близо.

— О, светлина! — изстена Кли-кли и падна на колене до Халас. — Колко кръв! Колко кръв!

Тя продължи да повтаря за кръвта, а в очите ѝ проблесна паника. За първи път виждах нашия шут в подобно състояние.

— О, светлина! Как така? — до гоблинката се търкаляше оркски нож с назъбено острие.

Погледнах гоблина и веднага разбрах, че работата е лоша. Ударът на оркския кинжал беше попаднал в дясната буза. От назъбеното острие раната се беше получила доста неравна. Цялата дясна половина на лицето на Халас представляваше една огромна рана. Оркът беше ударил с оръжието си от горе на долу и от това беше пострадало окото на Щастливеца. Сега на мястото му зееше кървава бразда. И навсякъде

имаше кръв. Много кръв. Гномът все още беше жив, но изглеждаше в безсъзнание.

Еграсса безцеремонно изблъска Кли-кли настрана и започна да действа, шепнейки оркски заклинания и посипвайки отворената рана с някакъв жълт прах.

— Змиорка! Как е Делер? — извика суетящият се около Халас Фенерджия.

— Умира! — стигна до нас.

— О, мрак! О, мрак! Майната ви на всички! — изкрещя Мумр. — Гарет, иди при Змиорката, може би все още...

Без да слушам повече, аз се втурнах да помагам на Змиорката. Там вече беше и милорд Алистан. Гаракецът не смееше да извади меча от гърба на джуджето, това би засилило и без това силното кървене. Делер беше в съзнание и се опитваше да каже нещо, но само беззвучно мърдаше устни.

— Може ли да му се помогне? — попитах аз.

— Само чудо — навъсено подхвърли Алистан Маркауз.

Но чудото не се случи. След минута, така и без да каже нищо, риждото джудже умря.

— Да пребъдеш в светлината — промълви Змиорката и внимателно затвори очите му.

Как успяхме така да се насадим! Колко глупаво се получи! Делер е мъртъв, Халас е на прага на смъртта. Какво недогледахме?

— Гарет, после ще скърбим! — Змиорката яростно разтърси рамото ми. — Вземи се в ръце!

Гаракецът беше прав: сега не му беше времето. Мумр незнайно откъде беше извадил чисти парцали и превързваше раната на гнома. Парцалите веднага се напоиха с кръв, но след магическата помощ на Еграсса кръвта поне намаля.

Роговете на орките ни предупредиха, че Първите бързат към нас с всички сили, и изведнъж отдясно им отговориха.

— Времето ни е малко, Мумр.

— Знам! — изръмжа воинът, докато бинтоваше главата на гнома. — Почти приключвам!

— Делер? — попита елфът.

— Мъртъв.

Кли-кли изхълца и закри лицето си с ръце. Аз я потупах по рамото, опитвайки се някак да я утеша.

— Време е да тръгваме! Орките скоро ще са тук!

— Свърших! — ръцете на Фенерджията целите бяха в кръв. — Но няма да издържи дълго, страхувам се, че само отсрочихме края.

— Да се надяваме на най-доброто. Няма време да правим носилка, ще трябва да го носим — каза Алистан.

— Кли-кли — обърнах се аз към подсмърчащата гоблинка, — вземи кората.

На мен се налагаше да нося гнома, защото ако ни настигнат орките, воините трябва да са готови да отблъснат атаката.

— Няма да се справиш сам — спря ме Фенерджията. — Змиорка, вземи острието ми.

Гаракецът кимна и сложи биргризена на рамото си.

— Хайде, Гарет! И по-внимателно!

Ние предпазливо вдигнахме ранения гном.

— А Делер? — изхлипа Кли-кли. — Няма ли да го погребем?

— Нямаме време за това, гоблине. Горските духове ще се погрижат за тялото му — отвърна Еграсса.

Кли-кли неохотно кимна и някак си смали. Роговете на орките отекнаха в мъглата.

— Тръгваме, преди да е станало прекалено късно!

Напускайки бойното поле, хвърлих прощален поглед към Делер. Докато се опитвахме да спасим Халас, Змиорката се беше погрижил за мъртвия. Беше извадил оркския меч и положил секирата на гърдите на джуджето, след което сложи ръцете му върху дръжката ѝ. Мумр в движение шепнеше думите на погребалната песен на Дивите сърца. Изминахме двадесет ярда, когато Кли-кли внезапно се обърна и се втурна назад.

— Спри, Кли-кли! — извиках аз, но тя продължи. — Спри, глупако!

— Какво прави той?! — изруга милорд Алистан. — Върни се, шуте!

— О, мрак! Само това ни липсваше!

Гоблинката се върна след минута. В ръцете си държеше шапката-котле на джуджето. Милорд Алистан изруга, но не тръгна да чете конско на Кли-кли, явно го отложи за по-подходящо време.

Не можеш да тичаш бързо с ранен гном, но ние някак си успяхме... засега. Когато ръцете ми бяха на път да се откъснат, Змиорката и Алистан Маркауз ни смениха. По пътя още два пъти се сменяхме и също толкова пъти спирахме, за да проверим състоянието на гнома. Излишно е да казвам, че Халас се държеше само като по чудо, а Еграсса огорчено поклати глава:

— Часовете му са преброени. Халас няма да преживее тази нощ.

— Ще видим! — изръмжа Змиорката, гневен на целия свят.

— Не можем да го носим вечно, от това само му става по-зле.

— Предлагаш да го зарежем ли?!

Жълтите очи на елфа светнаха гневно и той сложи ръка на дръжката на кривия си нож.

— Забравяш се — тонът на елфа беше много студен.

— Само дуел ми липсва сега! — разгневи се милорд Алистан. — Змиорка!

Змиорката стисна челюсти, но все пак каза:

— Прощавай, Еграсса, разгорещих се.

Тъмният елф едва забележимо кимна.

— Разбирам. Но не можем да бягаме вечно. Първите са на не повече от десет минути от нас. Втора такава битка няма да издържим, особено ако имат лъкове.

— Ще трябва да приемем боя — съгласи се гаракецът. — По-добре да го направим сега, докато още не сме паднали от умора.

— Тази битка ще ни е последната.

— Така да бъде, елфе. Така да бъде. Но нямам намерение да чакам да ме заколят и ще се постарая да надупча няколко Първи.

Еграсса се обърна към милорд Алистан.

— Милорд?

— Трябва ми минутка да помисля — сви дебелиите си вежди капитанът на гвардията.

— Добре. Гарет, Кли-кли, останете близо до Халас. Змиорка, вдясно. Мумр, вляво. Опитайте се да ги задържите по-дълго и да не ги пропускате, докато не ми свършат стрелите. Виждате ли ей онзи златолист...

Елфът продължи да раздава заповеди, но аз вече не го слушах. Да ме отнесе Неназовимия! Дотук ли бяхме?!

— Само дано да няма стрелци — тихо прошепна Кли-кли.

Пръстите ѝ играеха, отчаяно сплитайки някаква сложна фигура.

— Сигурна ли си какво правиш? — попитах я предпазливо.

— Никога не съм бил толкова сигурна, Танцуващ. Това, разбира се, не са Пчелите на възмездието, но и Прашен чук едва ли ще им е по вкуса.

— Колко са там?

— Колкото ни нападнаха преди. Не повече от седемнадесет.

— Седемнадесет орки са ни нападнали?!

— И пет кучета-грууни. Не забеляза ли? Ако не беше Еграсса с лъка, щяхме да пострадаме много повече.

— Чуйте ме! — неочаквано се обади мълчалият през цялото това време Алистан Маркауз. — Не трябва да започвате битка сега. Кли-кли, дръж!

Той хвърли нещо малко на гоблинката и тя ловко го хвана. Оказа се сребърен пръстен с личния герб на графа.

— Милорд, не бива! — уплашено възкликна Кли-кли.

— Трябва, шуте, това е единственият ви шанс. Ако се прибереш, дай го на сина ми.

— Какво става? — неразбиращо попита Мумр.

Впрочем, не само той нищо не разбираше. Не всички са толкова умни като Кли-кли или Змиорката.

— Сигурен ли сте, милорд? — попита гаракецът. — Може би ще е по-добре аз?

— Сигурен съм — отвърна капитанът на гвардията. — Шаманът го знаеше, затова даде това нещо на мен. Ще се опитам да ги отдалеча колкото се може по-далеч от вас. Еграсса, води отряда!

— Не се притеснявайте, милорд. Ще ги отведе до самия Авендум — тържествено кимна тъмният елф. — Ще вземете ли кората? С него ще издържите повече.

— Не, свикнал съм с меча. Гарет!

— Да, милорд? — устата ми по някаква причина пресъхна.

— Предай Рога на Арцивус, за да прокуди онази твар обратно в снега. Ако не го направиш, ще те докопам от оня свят!

Само кимнах. Графът извади подаръка на Гло-гло, смачка калната топка в юмука си и веднага от въздуха се появиха наши призрачни двойници. Милорд Алистан се обърна и без да се оглежда,

хукна на запад. Нашите двойници го последваха, оставяйки по земята съвсем истински следи.

— Еграсса, трябва да побързаме. Заклинанието на Гло-гло няма да трае вечно и скоро пак ще започнем да оставяме следи.

— Прав си, Кли-кли. Гарет, Мумр! Вдигайте гнома.

* * *

Звучите на роговете отдавна бяха утихнали, а ние бягахме ли бягахме. На душата ми беше пусто — бяхме живи само благодарение на това, че милорд Алистан отведе орките. С ума си разбирах, че никой от нас няма да го види отново, поне не и в този живот... но в сърцето ми все още имаше надежда. Може би ще се отърве? Може би ще му се удаде да заблуди орките, а след това да ни настигне?

— Докато не видя тялото му, ще считам милорда за жив — сякаш прочела мислите ми, тихо прошепна тичащата до мен Кли-кли. — Какво ще кажа сега на краля?

Въпросът ѝ остана без отговор.

— Трябва да спрем — изпръхтя Мумр. — Отново започна да кърви.

Погледнах Халас. Наистина, изпод превръзката избиваше кръв.

— Еграсса! Змиорка! — извика към вървящите отпред воини Кли-кли. — Трябва да спрем.

— Не сега — отсече Еграсса.

— Ако не спрем кървенето, Халас ще умре!

— Добре, но действайте бързо. Ловните отряди са загубили следите ни, но това е само отсрочка.

Положихме Халас на килима есенни листа и Кли-кли и Змиорката започнаха да се суеят над ранения гном.

— Гарет, Мумр, елате за минутка — извика ни елфът. — Аз ще разузная, а вие намерете два дълги пръта. Докато още има време, ще се опитаме да направим носилка.

— Два пръта не са достатъчни, треш Еграсса — избъбрих аз.

— Знам, ще сложим между тях плащ от дрокр. Тъканта трябва да издържи. И не се бавете, наистина нямаме време.

Мумр измъкна мотиката на Халас от пояса си, сложи я до кората и хвана двуръчния меч. Не ни трябваше много време, за да намерим търсеното. Фенерджията просто отсече две млади дръвчета, окастри ги от клоните и вече имахме два пръта. Занесохме ги до мястото, където Кли-кли продължаваше да се грижи за гнома, и от елфийските плащове и прътовете стъкмихме съвсем сносна носилка, на която положихме Халас.

— Как е той? — обърнах се аз към Кли-кли.

— Зле. Не успях да спра кръвта. Ако Миралисса беше тук...

— Миралисса вече я няма, Кли-кли — безмилостно го прекъсна Еграсса. — Уповавай се на боговете, не на мъртвите. Животът на гнома е в техните ръце. Змиорка, вдигаме го.

Сега елфът и гаракецът понесоха гнома, Кли-кли водеше отпред, а ние с Фенерджията вървахме зад носилката. След час аз смених Змиорката, а Мумр — Еграсса. Да го носим на носилката се оказа много по-удобно, отколкото на ръце. Придвижвахме се по-бързо, а и Кли-кли ни изведе на широка животинска пътека, която водеше право на север. В следобедните часове заваля ситен есенен дъждец и аз покрих Халас с плаща си, тъй като куртката на покойния Фагред ми беше достатъчна. Сега нашият доста оредял отряд се водеше от Еграсса, а освободената от почетната длъжност на водач Кли-кли се въртеше около нас и следеше за състоянието на Халас. Понякога гномът започваше да стене, при което гоблинката хващаше ръката му и тихо започваше да шепне нещо под нос. Когато гномът се успокоеше, Кли-кли просто мълчаливо вървеше до него, като от време на време се озърташе назад. Разбира се, и тя подобно на мен се надяваше, че милорд Алистан ще се върне. Кли-кли забеляза бързия ми поглед:

— Забеляза ли, Танцуващ, че мъглата се разсейва?

Е, чак пък разсейва. Видимостта, разбира се, беше станала по-добра, но дърветата все още бяха увити в мъгла.

— Малко — съгласих се с нея аз. — Сигурно е заради дъжда.

Кли-кли тихо изсумтя, но не каза нищо.

— Колко време още ще вървим през Златната гора?

— Ако Халас е жив, тогава около седмица и половина, може и повече. А ако... — тя направи пауза — ако не оживее, една седмица.

Това е житейската истина — раненият гном забавяше придвижването ни. Разбира се, изобщо и дума не можеше да става да

зарежем Халас, но... Еграсса можеше да настоява за това, ако ни притиснат много силно. А ако трябва да избира между приятелския дълг и дълга пред целия останал свят, аз бях сигурен, че елфът ще избере по-малкото зло, поне според него, а това нямаше да се понрави на Змиорката. Опитвах се да не мисля какво ще се случи след това.

В продължение на два часа вървахме през студената дъждовна гора. Слава на боговете, че това беше южната част на Валиостр. В северната част на кралството първите замръзвания отдавна би трябвало да са започнали, а сутрин локвите най-вероятно са покрити с тънка ледена кора. Добре щеше да е да се измъкнем от Заграбия преди началото на ноември, когато тук става много студено и неприятно. Халас вече не стенеше. Цветът на лицето му можеше да се конкурира със снега в Гигантската пустош. Нито Кли-кли, нито Еграсса можеха да му помогнат. Всички отдавна знаехме, че гномът няма да преживее нощта, но упорито продължавахме да носим носилката, сякаш се опитвахме да изпреварим самата смърт.

— Бум-бум! Бум-бум! Бум-бум! Бум! Бум-бум!

— Орки! Много близо! — възкликна Кли-кли и веднага хвана ножовете.

— Мракът да ги отнесе! — изплю Фенерджията.

О, мрак! Изглеждаше, че оркските барабани са зад онези златолисти. Близо. Много близо. Еграсса направи познатия ми трик с прослушването на земята. Когато елфът се изправи, лицето му не изразяваше нищо добро.

— Първите са на не повече от петнадесет минути тичане. И са много.

— Колко много? — реших да задам въпроса, който вълнуваше всички.

— Повече от четиридесет. Сега сме в земите на клана на Груунските ухорези.

Фенерджията витиевата спомена всички оркски майки. На никого нямаше нужда да се обяснява, че срещу толкова много Първи не можем да устоим. Какви ти четиридесет! Дори петнадесет орки щяха да са достатъчни, за да ни пратят в светлината. Прекалено уморени бяхме от безкрайната гонитба из Заграбия.

— Трябва ми поляна! — неочаквано каза Кли-кли. — Еграсса, трябва ми голяма поляна!

— Какво си намислил?

— Подготвил съм Прашен чук, остава ми само да нарисувам активиращата руна. Сега заклинанието е единственият ни шанс да оцелеем! За да се получи обаче добре, наоколо не трябва да има дървета, трябва ни поляна, при това възможно по-голяма.

— Кли-кли, сигурен ли си в твоето заклинание?

— Да ме вземат горските духове — да! Този път ще трябва да ми се доверите. Или заклинанието, или мечовете! Аз бих заложил на заклинанието.

— Нека да е на твоето, Кли-кли. Казваш, значи, поляна?

Барабаните бумтяха като демонски сърца. Кли-кли тичаше пред нас, а ние четиримата носехме носилките. Тичахме с всички сили, но пътеката се виеше напред и за съжаление никаква полянка или пространство без дървета не се появяваше.

— Стой, Кли-кли! — извика Еграсса. — Махаме се от пътеката! Наляво!

Не знам какво беше почувствал елфът, но гоблинката незабавно последваха съвета му и се хвърли в гъстата смърчова гора. За нас стана по-сложно — с носилка в гъста гора не се стига далече.

— Оставете го! — заповяда Змиорката.

Спуснахме носилката на земята и гаракецът с пшккане взе гнома в ръце.

* * *

— Напред! Махнете клоните от пътя, нищо не виждам!

Еграсса посегна към с"каша, но аз му подадох кората. Магическото копие на Сивия режеше елховите клони като трева, елфът съвсем лесно ни оформи просека в гъстата смърчова горичка, без да се притеснява, че орките ще открият пътеката ни. Във всеки случай нас щяха да ни намерят.

Бум-бум! Бум! Бум-бум!

Елшакът свърши и се озовахме на голяма черна поляна, едва покрита с трептяща мъгла.

— Как разбра? — възкликна Фенерджията.

— Подуших я — елфът неочаквано се усмихна. — Мисля, че и Кли-кли също. Тук е имало пожар. Виждате ли как са обгорели дърветата?

Под ботушите ни се разнесе мляскащ звук от черната мръсотия, образувана от смесването на дъжда, пепелта и почвата. Беше хлъзгава, което означаваше, че и за сражение щеше да е сложно. Пък и този дъжд. Спряхме в средата на поляната, оттук заобикалящите я дървета изглеждаха като черни призраци, криеци се в мъглата. Не стига мъглата, а и този дъжд... Нищо не се виждаше. Мумр хвърли плаща на земята и Змиорката положи Халас на него.

— Когато всичко започне, стойте зад гърба ми и не минавайте напред, докато не ви кажа. Разбрахте ли? — обърна се към нас Кли-кли, докато припряно рисуваше с пръст в мръсотията нещо подобно на гъста гъсеница с крила.

— Да. А когато ти приключиш, отиди при Халас и не минавай напред — Еграсса смени тетивата на страховития си лък. — Змиорка, прикривай ме колкото можеш. Мумр, Гарет, на фланговете. Не пристъпвай напред, крадецо.

— И през ум не ми минава — дрезгаво отговорих аз.

Бум-бум! Бум! Бум-бум! Бум-бум!

— Близо са. Готов ли си, Кли-кли?

— Всичко е готово — с подсмърчане отвърна гоблинката, след което махна качулката от главата си. — Сега е моментът да започнем да се молим.

— Не сте избрали най-подходящото време. Особено за такава магия.

Звънкият младежки глас, раздал се зад гърбовете ни, прозвуча абсолютно неочаквано. Дори ми се стори, че за момент този глас заглуши рева на барабаните. Еграсса рязко се извъртя. Стрелата беше готова всеки момент да се откъсне от тетивата на лъка. Напускайки ножницата, изсвистяха „братът“ и „сестрата“ на Змиорката, а биргризенът на Фенерджията се завъртя над главата му. Кли-кли се откъсна от рисунката си и тихо изписка. Бяхме изненадани по най-банален начин, а чувствителният гоблин и опитният елф не усетиха нищо.

Когато видях говорещия, може би... може би се изненадах. Очаквах да видя каквото и да е, чак до Х"сан"кор с ботуши, но четири

малки момичета на такова място... Това умът ми не го побираше! Бяха четири и много си приличаха. Като сестри. В главата ми проблесна мисълта: „Как така четири дванайсетгодишни момичета са стигнали толкова далеч в гората и къде гледат родителите им?“

Бяха още деца. Невисоки. С къси черни коси, мокри от дъжда. Очите... големи, кръгли, като копчета. Изцяло черни. Тези очи някак си приличаха на очи на Продалите се, но за разлика от слугите на Господаря, чийто зеници бяха по-мъртви и от най-черния кехлибар, очите на нелепата четворка бяха живи. Бих казал дори — безумно живи. На лявата буза на всяка от непознатите с червена боя беше нарисувана пречупена линия, приличаща на мълния. Всъщност само три от момичетата имаха по една „мълния“ — тези, които стояха малко зад четвъртата. На четвъртата, който ни говореше, мълниите бяха и на двете бузи, а и под очите ѝ бяха очертани две тънки червени линии. Означаваше ли това, че тя е по-старша от другите три? Момичетата бяха облечени в нещо като ризи. Кожа, вълна. Къси полички, състоящи се от дълги кожени лентички. Никакви обувки. Есенният студ и дъждът очевидно не ги притесняваха. Макар че аз бих се замислил да ходя бос в такова време. За украшения имаха единствено тънки огърлици с карнеоли и гривни от същите камъни. За оръжия — прави кинжали с широка основа и тясно острие.

Еграсса отпусна лъка и неочаквано коленичи. Кли-кли направи много почтителен поклон. Аз, Змиорката и Фенерджията изглеждахме малко изненадани. За Кли-кли както и да е, но това елф от кралско потекло да коленичи пред някакви си малки момиченца! Имаше на какво да се изненадваме.

— Синът на дома на Черната луна приветства Дъщерите на гората! — произнесе Еграсса.

Опулих очи. Дъщери на гората! Така елфите и орките наричаха дриадите! Нима сега пред мен стоеше поредната приказка на Заграбските гори? Много неща говореха за дриадите, но малко хора бяха стигали до среща с Дъщерите на гората, между другото елфи, орки и гоблини не бяха по късметлии от нас. Тези, в чиито вени пее кръвта на Заграбия, никога не бързат да се показват пред очите на други раси. Елфите и орките смятат, че са едва ли не господари на Заграбия, но те са само едни от многото, които обитават горите на Кралството. Дриадите — ето кои живееха в Заграбия и я управляваха.

Те търпят присъствието на другите в своята гора, а Младите раси разбират това и се стараят да не притесняват дриадите. Дори гордите и непреклонни орки склоняват глава пред Дъщерите на гората. Във всеки случай, така се говореше. Дриадите не се интересуват от кавгите между орки и елфи, стига да не причиняват вреда на гората. Още по-малко се интересуват от делата на хората. Дриадите повече са загрижени за това как живее Заграбия. Те наблюдават гората и ѝ помагат, започвайки с нощните пеперуди и потомството на ливадните мишки и завършвайки със семейството глигани и горичката златолисти. И си представях всичко друго, но не и че дриадите ще се окажат толкова подобни на човешки деца.

— Черната луна... — стоящата отпред дриада се усмихна. — Горди като пламък и избухливи като вода^[2]. Как е твоето име, елфе?

— Еграсса, госпожо. На вашите услуги.

— Услуги? Ние не се нуждаем от ниции услуги. На нас гората ни помага. Но аз забравих добрите маниери, простете ми. Казвам се Звънък ручей — малкото момиче погледна елфа с необичайна сериозност.

Той само склони глава още по-ниско.

— Радваме се да се срещнем с Владетелката на дриадите — тихо изписка Кли-кли.

Уау! Изглежда се бяхме сблъскали с някаква важна клечка. Барабаните думкаха зад гърбовете ни и Мумр, неспособен да се въздържи, погледна назад. Звънкия ручей забеляза това и каза:

— Не се притеснявай, човеко. Имаме малко време, преди да се случи това, което е предопределено. Стани, елфе, не бива крал да стои на колене даже и пред Владетелката на дриадите.

— Госпожата греши, аз не съм крал — сдържано каза Еграсса и се изправи.

— Госпожата само избързва със събитията — влезе му в тона дриадата. — Аз гледам в бъдещето, макар да виждам малко. Всичко е покрито с вълни и причината е, че този човек носи в себе си виелица.

Звънък ручей ме погледна:

— Ти взе от Люлката на мъртвите това, което не трябва да се взима, и сега то е в моята гора. По-рано, когато беше в елфите, аз си затварях очите, но сега, когато силата му отслабва, не искам гибелта на Заграбия. Трябва да напуснете гората и то възможно най-скоро.

— Повярвайте ми, госпожо — смирено отвърна Кли-кли, — и ние това искаме. Дори не сме си помисляли да причиняваме вреда на гората.

— И това го казва тази, която едва не направи бойно заклинание, способно да превърне горичката златолисти в трески — поклати глава Звънък ручей, но за щастие на гоблинката никой от отряда не обърна внимание на тези думи на Владетелката на друидите. — Виждам, че приятелят ви е ранен.

— Орки.

— Орки — тя кимна тъжно. — Флинито ми разказа какво се случва, но едва сега успях да дойда. Слънчево зайче ще се погрижи за вашия приятел.

Една от трите мълчаливи дриади се наведе над ранения, но аз си мислех за флинито. Дребосъкът ми беше обещал, че ще предупреди когото трябва, но и идея си нямах, че става дума за дриадите!

Барабаните продължаваха да бият.

— Орките са горди и упорити — въздъхна Звънък ручей. — Рогът ги е заслепил. Те не искаха да слушат дриадите и да оставят артефакта на съдбата му.

— Орките се осмеляват да не се подчиняват? — ужасено прошепна Кли-кли. — Но...

— Но те се канят да дойдат тук и да вземат Рога — сурово каза дриадата. — За това Първите не са получили заповед от дриадите.

— Но нали госпожата няма да допусне Първите да завладеят Рога? — жално каза Кли-кли, слушайки барабаните.

— Няма да го допусна, въпреки че бих искала Рогът никога да не беше напускал мрачните дълбини на Люлката на мъртвите. Първите направиха своя избор, а аз — моя. Гората е над всичко и аз ще ви изведа от Заграбия.

— Простете, че се намесвам. Не си мислете нищо лошо, аз съм прост човек — обади се Фенерджията. — Но как четири малки дриади с кинжали могат да спрат Първите?

Кли-кли зашепна през стиснати зъби, но дриадата само тъжно се усмихна:

— Там, където стоманата не помага, ще помогне гората, човеко.

Зад дърветата се раздаде оглушителен трясък и Змиорката отново сграбчи острието.

— Прибери си оръжието! — студено заповяда на гаракеца една от дриадите.

Змиорката хвърли въпросителен поглед към елфа. Еграсса, без да откъсва поглед от дърветата, едва забележимо кимна. През гората към нас се придвижваше нещо голямо. На устните на Звънък ручей застина загадъчна усмивка. Храстите по края на поляната се залюляха и шумно рухнаха. От мъглата се появиха огромни сенки.

— Спаси ни, Сагра! — хлъцна Змиорката. — Това...

— Това са Гръм, Смерч, Градушка, Ураган и Грохот — в гласа на Звънък ручей се долавяше гордост. — Те се съгласиха да ми помогнат.

Изобщо не забелязах кога Кли-кли ме е хванала за ръката. Изглежда беше изплашена не по-малко от мен. А имаше от какво да се плаши!

Когато отрядът влезе в Заграбия, ние се сблъскахме с един глиган. Беше здрав, достигнал разцвета на силите си секач и аз си помислих, че това е кралят на глиганите и да се намери по-голям звяр е просто невъзможно. Оказа се, че съм грешал. И то съм грешал много. Този глиган изобщо не можеше да се сравнява с петте, застинали пред нас. Тези бяха боговете на гората. Кралете на глиганите. Всеки се извисяваше на повече от четири ярда височина, а дори не можех да си представя теглото им. Бяха чудовищно огромни, толкова огромни, че пред тях всички ние изглеждахме като жалки буболечки. Издължени масивни муцуни, огромни тъмножълти глиги, способни с един удар да разпорят корема на мамут, кафява блестяща четина, интелигентни черни очи. Вероятно до края на живота си няма да забравя величието на тези красиви животни. Те застанаха в полукръг пред нас и зачакаха заповедите на Владетелката на дриадите.

— Ние не заповядваме, човеко — Звънък ручей ме погледна в очите. — Не ни е в силите да заповядваме на гората. Ние просто молим за помощ. Поведи воините си, Грохот!

Един от глиганите отвори страховитата си уста и изрева толкова силно, че едва не оглушах, след което се втурна към звука на оркските барабани. Четворката глигани с войнствено ръмжене последва своя водач. Петте горски богове стигнаха до дърветата и като трошаха гъстия храсталак, изчезнаха.

— Грохот и неговите воини ще спрат Първите. Едва ли някой ще се изплъзне от техните глиги и копита, така че имате няколко дни.

— Благодаря, Владетелко — каза Еграсса, притискайки дясната си ръка към сърцето. — Моят дом е в неизмерим дълг към теб.

— Ще запомня твоите думи, елфе, и ще те помоля да върнеш дълга, когато му дойде времето — сериозно кимна дриадата.

— Госпожо, ако орките открият телата на другарите си, ще разберат какво се е случило и отново ще започнат да ни преследват.

— Няма да намерят тела — каза Слънчево зайче, отдръпвайки се от Халас. — Воините на Грохот винаги изяждат враговете си.

Достатъчно беше да си представя как гигантите поглъщат трупите на орките и по гърба ми пробягаха мравки. Точно в този момент барабаните на орките млъкнаха. След секунда прозвуча звук на рог. Орките вдигаха тревога. Но едва започнал, звукът прекъсна и в гората се възцари тишина.

— Това е всичко, сега е време да тръгвате — обърна се дриадата към елфа. — Слънчево зайче?

— Сериозна рана, Владетелко. Направих всичко, което можах.

— Той ще оживее ли? — изтръгна се от Фенерджията.

— Да. Сега има треска, но след два дни ще може да стои на крака. За съжаление не успях да спася окото му.

— Гората не е всесилна — въздъхна Звънък ручей. — Важното е, че ще оцелее.

Гората не е всесилна? Много се съмнявам. Във всеки случай и най-изкусният лечител не би могъл да направи това, което направи дриадата. Не всеки маг на Ордена би могъл да излекува такава рана и да измъкне гнома от здравите обятия на красавицата-смърт. А тази дриада с вид на дванайсетгодишно момиче успя.

— Мумр, вземи Гарет и идете за носилката — тихо каза Еграсса.

— Няма нужда — спря ни Звънък ручей. — Нямам намерение да търпя Рога в своята гора повече, отколкото е необходимо.

— Какво означава това, госпожо?

— Означава, че пеша ще излизате от Заграбия твърде дълго. Това не устройва гората. Ако силата напусне Рога, ужасни неща ще се случат близо до Люлката на мъртвите. Така че колкото по-далеч се окажете от мястото, наречено Храд Спайн, толкова по-добре за гората. Няма да се налага да се забърквам още по-силно с делата на хора и елфи.

Дриадата въздъхна. Очевидно не ѝ харесваше това, което се канеше да направи.

— Ще ни дадете коне? — удивих се аз.

— Конете? Не. Конете не могат да се придвижват толкова бързо през гората. За вас имам нещо друго. Пухкаво облаче?

Дриадата, застанала до Слънчево зайче, кимна и остро изсвири. На поляната излязоха четири лоса. Лосовете приближиха и замряха до дриадите.

— Благодаря, че отговори на нашата молба, Бягащ-на-лунна-светлина — поклони се Звънък ручей. — Тези пришълци трябва да бъдат откарани до земите на хората възможно най-бързо.

Кафявите очи на лоса внимателно ни погледнаха. После красивото животно склони рогатата си глава и изсумтя в знак на съгласие.

— Благодаря ти, приятелю. Не се бави, Еграсса от дома на Черната луна. Ти и твоите хора трябва да тръгвате.

— Как да седим на тях и да ги управляваме? — Фенерджията с недоверие и лек страх погледна към лосовете.

— Те не се нуждаят от управление. Пухкаво облаче и Слънчево зайче ще дойдат с вас, така че няма нужда да се притеснявате.

Мумр отново погледна замрелият пред него лос, преглътна конвулсивно, но така и не каза нищо. Качихме се на лосовете в пълна тишина. Първи на гърба на най-близкото животно скочи Змиорката. После протегна ръка на Мумр и му помогна да се настани зад него. На мен се падна лос, чиито размери по нищо не отстъпваха на Бягащ-на-лунна-светлина. Докато се чудех как да се кача, животното ме избави от всякакви проблеми, като се отпусна на колене. Бързо се настаних на мокрия от дъжда гръб. Кли-кли, която нямаше намерение да ме пуска, седна зад мен и се вкопчи в куртката ми. Лосът плавно изправи крака и за да не би случайно да падна, аз се хванах с една ръка (другата държеше кората) за рогата му. Звярът като че ли не възразяваше на тази фамилиарност. С помощта на елфа дриадите качиха Халас на третия лос. С гнома остана Слънчево зайче, която здраво обгърна ранения през талията. Върху Бягащ-на-лунна-светлина се качиха Еграсса и Пухкаво облаче.

— Още веднъж ви благодаря, Владетелко, за помощта, която ни оказахте — произнесе на прощаване Еграсса. — Вратите на моя дом са

винаги отворени за Дъщерите на гората и нищо не ги заплашва там. Кълна се в честта на своя род.

— Благодарни не на мен, кралю. Благодарни на гората — малкото момиче с мъдрите очи погледна към извисяващия се над нея Еграсса. — Може би ще намеря време да дойда в твоя Дом, когато настане мир и нищо не застрашава равновесието. Надявам се на това. Но стига, вече чувам как Грохот и неговите воители идват насам. Трябва да се махате, след битка те винаги искат да ядат, а орките не са били достатъчно, за да наситят Децата на гората. Ако решат да ви изядат, дори и аз не мога да ги спра. Така че по-добре тръгвайте.

Звънък ручей се извърна от нас, махна с ръка за сбогом и Бягац-на-лунна-светлина, възприел нейния жест като заповед, се стрелна с бодър тръс към потъналите в мъгла дървета.

* * *

Звънък ручей беше права — лосовете се оказаха много по-добри и от най-прекрасните коне. До падането на нощта четирите животни тичаха без прекъсване през Загравия. Там, където конете отдавна биха паднали със счупени крака или просто не биха могли да минат, лосовете продължаваха напред. Бягац-на-лунна-светлина водеше напърно и мощните му копита мачкаха храстите. Блатистите горски низини, наводнени от непрекъснатия дъжд, и дървесните отломки бяха преодолявани на бегот или с уверени мощни скокове. Лосовете бяха неуморни и за половин ден преодоляхме разстояние, което коне щяха да изминат за ден и половина, и то в най-добрия случай. Отначало се страхувах да не падна от лоса, но всичките ми стракове се оказаха напразни. Звярът, въпреки непроходимите гъсталаци, се носеше толкова гладко, че ако го видеха кралските парадни коне, просто щяха да умрат от завист.

Когато започна да се смрачава, Пухкаво облаче помоли Бягац-на-лунна-светлина да спре и леко скочи на земята. Ние последвахме примера й, после свалихме Халас от лоса. Гномът така и не бе дошъл в съзнание, но сега поне не беше толкова блед, както сутринта. Халас тихо изстена.

— Има треска — каза Слънчево зайче, скачайки от лоса. — Раната вече е почти заздравяла, но той все още е слаб.

— Това магия на гората ли е? — поинтересува се Кли-кли. — Никога не съм чувала рани да зарастват само за половин ден.

— Гората няма магия, гората има сила и я споделя с нас. Прощавай, но не мога да го обясня. Занесете гнома при златолиста, преди да заспим, ще го прегледам още веднъж.

— Да запаля огън? — обърна се Змиорката към Еграсса.

Гаракецът с поглед посочи към дриадите, но Еграсса само поклати глава.

— Те нямат нищо против огъня.

Въпреки дъжда и влажната дървесина, Дивият много бързо успя да го запали. Вярно, че от огъня нямаше голяма полза — само дим. Лосовете се скриха в гората, а Пухкаво облаче каза, че ще се върнат на зазоряване. Слънчево зайче се зае с Халас. Кли-кли се въртеше наблизко. Пухкаво облаче ни раздаде пресен хляб или по-скоро питки. Така че не гладувахме. После дриадата се приближи до златолиста, притисна длан към дървесния ствол и помоли дървото да ни предпази от дъжда. Кълна се в първата си Поръчка — дървото ѝ се подчини! То сякаш се надвеси над нас и клоните му се преплетоха в нещо като огромен чадър. Стана много по-приятно (водата вече не се стичаше във вратовете ни). Пухкаво облаче ни препоръча да заспиваме.

— Утре ще е тежък ден — каза тя. — Трябва да поспите, ако не искате да изпадате от своите коне.

Еграсса се канеше да назначи часове за нощта, но дриадата направи презрителна физиономия:

— Спете спокойно. Докато сме с вас, нищо не ви заплашва.

— А Първите?

— Няма да посмеят да нападнат Дъщери на гората. Не се страхувайте.

Еграсса изглежда остана напълно удовлетворен от думите на дриадата и веднага заспа. Змиорката последва примера му. Мумр поседя още малко до огъня, въздъхна, след което си легна.

— А ти, Гарет? — попита ме Кли-кли.

— Не ми се спи — излъгах аз. — Но ти заспивай, не се притеснявай. Аз ще постоя още малко.

— И на мен не ми се спи — отсече гоблинката и остана до мен.

Слънчево зайче седеше срещу мен и без да мига, гледаше танцуващите езици на огъня. Пухкаво облаче изчезна в тъмнината на гората. Къде отиде, не знаех. Всички мълчахме и постепенно Кли-кли започна да клюма. После сънят обори внучката на Гло-гло и тя се сви, облегната на рамото ми. Дори започна да похърква. Уморена, което не беше изненадващо — днес всички бяхме много уморени. Тежък ден. Неприятен ден. Черен ден. Същият като много други през последните месеци. Отрядът понесе непоправими загуби. Все още не можех да повярвам, че рижото джудже, което още от ранна утрин започваше спорове с гнома, сега е мъртво и е оставено на милостта на горските духове. Делер плати с живота си за живота на Халас, и тази ужасна цена щеше да е напразна, ако не бяха дриадите. Как ще живее сега гномът без своя партньор и приятел? Делер вече го няма, както впрочем и много други от нашето малко братство, които тръгнаха на път с мен за Рога на дъгата. Алистан потъна в мъглата, увеличайки орките със себе си, и изчезна. Най-лошото беше, че никога няма да разберем какво се е случило с графа, как е умрял. Умрял? Рано погребвах капитана на кралската гвардия. В крайна сметка не съм видял тялото му, тоест за мен той ще си остане жив. А може би наистина е жив? Може би милорд Алистан е успял да се измъкне от Първите и сега върви сам-самичък през Загравия?

Почувствах погледа и погледнах Дъщерята на гората.

— Той няма да се върне, човеко. — Дриадата тъжно въздъхна.

— Откъде знаеш... знаете, госпожо?

— Гората и горските духове ми казаха. Ти не чуваш... Повярвай ми, много съжалявам, че не успяхме да дойдем по-рано.

— Как... — в гърлото ми внезапно заседна буца. — Как е умрял?

— Наистина ли искаш да знаеш? — пламъкът на огъня се отразяваше в големите ѝ черни очи. — Защо ти е тази болка? Той е мъртъв, това не е ли достатъчно?

— За мен, не.

— Добре тогава, виж. И не казвай после, че не съм те предупредила.

Черните ѝ очи внезапно просветнаха в наситено зелено и преди да разбере какво се случва, светът потъна в мрак.

* * *

Ловните рогове победно ечаха зад гърба му, но все още имаше достатъчно сили, за да продължи да бяга и да отведе орките по-далеч от отряда. Много се надяваше, че Еграсса ще успее да изведе хората от проклетата гора, тогава и за Валиостр ще има надежда. Призраците, създадени от заклинанието на стария шаман, мълчаливо крачеха зад гърба му и съвестно оставяха следи по земята и по листата. Тичаше бързо, но в същото време се стараеше и да пести сили за предстоящата битка. Граф Алистан Маркауз не хранеше никакви илюзии за спасение. Знаеше, че Първите рано или късно ще го настигнат, както и че едва ли ще се справи с тях. Можеше да бяга още най-много пет минути — след това всяка следваща крачка, всеки ярд щеше да изцежда силите му и колкото по-дълго бяга, толкова по-лесно Първите ще го заловят жив. А жив при орките граф Алистан Маркауз не искаше да попада. Гората се простираше навсякъде, не се виждаше никаква пролука или проблясък между дърветата, само плътна мъгла. Продължителното бягане до предела на силите вече не решаваше нищо. Време беше да потърси място, където да умре. Никога не си беше представял, че ще свърши така, сред дъжд, мъгла и мрачна есенна гора. От смъртта той не се страхуваше, Алистан Маркауз я бе виждал достатъчно много през живота си, най-много се страхуваше, че никой няма да разбере как е умрял. Като малък мечтаеше да умре като герой на бойното поле, защитавайки знамето или закривайки с тяло тогава още младия крал. Красива смърт, достойна за песен. Но смъртта не се избира — тя е тази, която прави своя избор кога да дойде при някого и да го отведе в светлината. Или в мрака. Краят винаги е един и каква е разликата къде ще умреш — в разгара на битка или в мъглива гора? Но той ще организира на Първите една малка война и ще продаде живота си скъпо, само дано орките не решат да използват лъковете си, а да влязат в бой. Разбира се, той можеше и да не поема тази задача, а да натовари с нея или Змиорката, или Фенерджията, но ще може ли после да спи нормално, знаейки, че вместо себе си е изпратил друг в обятията на смъртта? Свикнал бе първи да влиза в битка, първи да насочва коня си към вражеските копиеносци. Винаги първи, винаги на върха на атаката. За това го и уважаваха воините.

Роговете отново прозвучаха и графът изруга. Първите бяха скъсили разстоянието и трябваше да побърза, ако, разбира се, не иска да приеме боя, облегал гръб на някое дърво. Алистан Маркауз никога не се беше обръщал към боговете с молби, смятайки, че не трябва да бъдат притеснявани за дреболии. Той пазеше единствената си молитва, пазеше я за случай, когато си струва да се обърне към Сагра. И сега от цялото си сърце помоли ужасната богиня на войната да му дари място за боя, така че тя, след като види малката му война, най-важната битка в живота му, да кимне одобрително. И богинята чу графа. Кленовете останаха назад, гората се раздели и милорд Алистан Маркауз се озова пред дълбока клисура, чието дъно беше скрито от гъста мъгла. Над нея минаваше мост. Малко напомняше на моста в Червената местност. Също така стар и също така удобен за отбрана. Каменен, дълъг десетина ярда и широк два. При добро желание по него спокойно можеха да вървят двама, но да се развърти за нормална атака можеше само един. От двете страни имаше високи до кръста правоъгълни бариери, играещи ролята на перила. А на всеки пет ярда от тях излизаха колони, които достигаха на височина два човешки ръста. Десет ярда не беше кой знае какво разстояние, затова въпреки мъглата отсрещният бряг се виждаше много добре. Там имаше дъвен и почти недокоснат от времето град. Стените вървяха покрай ръба на клисурата, а мостът опираше в каменни порти, които сега, уви, бяха затворени. Прекрасно, ще мине моста и ще изчака Първите. Имаше дори няколко минути да си почине. Трябва да застане в края на моста и тогава боят ще е един срещу един, орките просто няма да имат място за атака или за обход по фланговете, а ако все пак намерят, портата на два метра от ръба на клисурата ще пази гърба му.

Той бавно премина моста и когато се обърна с лице към звучащите иззад дърветата песни на враговете, призраците изчезнаха. Заклинанието на Гло-гло беше престанало да действа. Какво път, то свърши своята работа, сега графът трябваше да свърши своята.

Оставаше единствено да чака орките да се появят. За миг капитанът на гвардията съжали, че е само с лека броня, а не с прочутите си доспехи. Но какъв смисъл да съжаляваш сега? Нито шлем, нито щит, благодарение на които би могъл да издържи много по-дълго. От оръжията разполагаше само с меч и кинжал. Въпреки дъжда, графът свали плаща и го хвърли под краката си. Сега няма да

ограничава движенията му, а и плащът ще покрива мократа земя и ще му попречи да се подхлъзне. Милорд Алистан хвърли ножницата настрани и стисна с две ръце батарското си острие. Мечът беше малко по-дълъг от обичайните остриета — разбира се, той отстъпваше по размери и на биргризените, и на еспадроните, и на биденхандерите, но беше напълно достатъчен за това втората ръка да намери място на дръжката. Беше готов. Оставаше му само да чака.

Рогът запя съвсем близо, а после от пелената на мъглата се появиха орките. Шест, десет, петнадесет, седемнадесет. Седемнадесет Първи. Орките забелязаха Алистан Маркауз и един от тях вдигна стиснат юмрук. Преследвачите забавиха темпото и преминаха на ходом, оглеждайки подозрително наоколо, очевидно се страхуваха от засада. Графът се ухили. Първите спряха до самия мост.

— Къде са твоите спътници, човеко?! — извика един от тях.

— Далече — тихо каза графът, но те го чуха.

— Предай се, иначе ще умреш!

Милорд Плъх едва забележимо поклати глава. Двама орки пристъпиха напред и графът осъзна, че всичко се развива не както се надяваше. Срещу стрелци с лък той беше уязвим и нямаше да издържи дори минута.

— Какво, Първи, уплашихте ли се?! — с всички сили извика Алистан Маркауз и гласът му отекна над клисурата и изоставения град. — Или вие не сте орки?! Онези, които считат себе си за висша раса, се уплашиха от маймуна?! Какви ги вършите, Първи?! Нямате ли смелост да излезете срещу мен с ятагани, а не с оръжия за деца и страхливци?! Вие сте седемнайсет, а аз съм сам! Хайде, орки! Докажете на глупавата маймуна, че вие наистина сте Първи! Просто трябва да извадите ятагани и да преминете моста!

Капитанът на гвардията искаше да играе по оркската гордост и му се получи. Във всеки случай, един от орките спря стрелците и започна да се съветва с другите воители. Графът чакаше. Чакаше и се молеше. А после усети поглед, който пробиваше гърба му, и рязко се обърна.

Тя стоеше зад него. Жената беше облечена в проста рокля без ръкави, пищната бяла коса падаше по голите ѝ рамене, а лицето ѝ беше скрито от полумаска-череп. В ръцете си непознатата държеше букет

бели нарциси и неотлъчно гледаше в Алистан Маркауз с празните си очни дупки.

— Не!!! — той гневно и яростно поклати глава. — Не! Само не така! Не от стрели!

Тя мълчеше.

— Трябва ми време! Съвсем малко! А после ще тръгна с теб! Дай ми само няколко минути, в името на Сагра! Ще взема със себе си колкото се може повече!

За миг му се стори, че Смъртта ще откаже, но тя замислено откъсна листо от нарциса и безшумно отстъпи назад, към портите.

„Ще почакам, но не за дълго.“

Той по-скоро усети, отколкото чу думите ѝ, и като стисна още по-здраво дръжката на меча си, изръмжа, предвкушвайки предстоящата битка. Орките спряха да се съвещават и един от тях отзова стрелците.

— За последен път ти предлагаме да се предадеш, плъх!

Плъх? Какво пък, той наистина беше Плъх. Имаше честта да го носи на герба си. „Не притискай плъха в ъгъла“ — това беше девизът на рода му. Орките просто не знаят колко опасен е плъхът, когато е притиснат в ъгъла. Няма какво да губи и ще продаде живота си скъпо.

— Хайде, Първи! Ще ви покажа на какво са способни плъховете!

Това реши въпроса. Орките стъпиха на моста и без да бързат, започнаха да се приближават. Отпред крачеше висок орк, въоръжен с ятаган и кръгъл щит. Добро оръжие, но врагът нямаше дори ризница, само куртка от дебела груба кожа и лек полушлем. Алистан Маркауз тръгна срещу тях. По-добре беше да се срещнат в средата на моста, така ще има къде да отстъпва.

По някаква причина в този момент милорд Алистан си спомни детството. За пръв път хвана меч на девет години, но фехтовалната наука не се отдаваше на младия граф. Не можеше да усети ритъма, музиката, танца на меча. Това продължи чак докато учителят не реши да донесе флейта на Оръжейния двор. Старият воин свиреше добре, флейтата направо пееше в ръцете му, и музиката, лееща се из целия двор, помогна на деветгодишното момче да усети оръжието. Музиката го водеше заедно с меча, подсказваше кога трябва да удари, кога да смени стойката или да блокира удар. Старият Майстор беше доволен от сина на своя господар. Минаха години, на гроба на първия учител на Алистан Маркауз отдавна бяха израснали цветя, но песента на

флейтата остана завинаги в сърцето на графа. Само трябваше да хване дръжката на меча и победната песен на флейтата се пробуждаше, пееше в ушите му, помагаше му както в битки, така и в турнирни двубои. Вероятно точно благодарение на песента на флейтата той в крайна сметка се превърна в един от най-добрите мечове на Валиоостр.

Ето и сега флейтата му пееше, пееше за последен път. Веселата, дръзка мелодия подхвана Алистан Маркауз и го хвърли в битката.

Пей, флейта! Пей!

Той посрещна първия орк със „среден глигански зъб“ и без да изчака атаката, удари пръв. Противникът, за негово нещастие, беше в лява позиция и държеше щита пред себе си. Левият му крак се оказа апетитна хапка и батарното острие проблесна като розова светкавица и се стовари надолу, срязвайки кости и плът. Оркът закрещя и падна. Милорд Алистан нанесе няколко бързи и силни удара по шлема му. Мечът, сблъсквайки се с метала на шлема, издаваше звън на камбанки, а флейтата пееше заедно с него.

Пей, флейта! Пей!

Вторият орк, въпреки смъртта на другаря си, се втурна напред. „Дясностоящ бик“, бързо промушване, оркът се прикри с щита и незабавно нанесе ответен удар. Ятаганът с неприятно изсвистяване проряза въздуха и се натъкна на „корона“. Батарното острие, подложено от графа, спокойно прие удара, изтласка ятагана от себе си, насочи се към лицето, измести се леко и удари в щита.

Пей, флейта! Пей!

Оркът се отдръпна, препъна се в трупа на своя другар и веднага се прости с ятагана и дясната си ръка.

Пей, флейта! Пей!

Но не успя да довърши Първия. Поредният орк прескочи над ранения си другар и се хвърли в яростна атака. В ръцете си държеше ятаган и дълъг кинжал. Другите Първи отнесоха безръкия орк далеч от ожесточената схватка. Този път графът попадна на опитен противник, а липсата на щит не го правеше по-уязвим. Ятаганът и кинжалът изписваха сложна сребриста плетеница пред орка, която изглеждаше невъзможна за пробиване. Сблъсък. Още един. И още. Всеки път, когато се срещаше с вражеската стомана, батарното острие яростно пицеше, а флейтата откликваше.

Пей, флейта! Пей!

Оркът премина в атака и замагна с ятагана отгоре надолу, но беше посрещнат с „прозорец“, веднага опита да го заобиколи, и в този момент Алистан Маркауз завъртя вражеското острие, оттласна го надясно и „влезе“ напред, като с всички сили стовари дръжката на меч под брадичката на орка.

Пей, флейта! Пей!

Тежката метална топка, с която завършваше дръжката на меч, раздробиха костта и оркът, губейки съзнание от ужасната болка, се свлече на земята. Алистан Маркауз не възнамеряваше да оставя противника си жив. Сега не беше времето за благородни рицарски постъпки, сега целта му беше само една — да вземе със себе си колкото е възможно повече Първи. Тежкото батарно острие се завъртя около дясната му китка, сякаш беше перце, след което графът прихвана меч с две ръце и го заби в лежащия противник.

Пей, флейта! Пей!

Още не е време за умиране! Още малко танци и песни!

После трябваше да отскочи назад, като размаха острието пред себе си, за да не допусне следващия нападател до себе си. Нямахме време да хване меч в по-удобен хват, но за да задържи орка на разстояние, и сегашният ставаше. Мощните замахвания отдолу нагоре бяха твърде опасни за гмуркане под тях. Така че оркът трябваше да изчака и като се прикрива с щита, бавно да се придвижва напред.

Пей, флейта! Пей!

Първият не беше глупак и осъзна, че с такова бясно темпо човекът няма да издържи дълго. Оставаше му само да изчака момента, в който врагът ще се разкрие, и да го довърши. Но оркът не дочака този момент. Батарното острие се издигна уж за удар, но с неочаквано завъртане рицарят промени захвата и застина в „гневна позиция“^[3].

Пей, флейта! Пей!

Оркът спря. Сега нямаше никаква възможност да приближи към графа, освен ако не иска да се наниже на острието.

— Какво става, маймунке? Сам ни извика, а сега се криеш!

Алистан Маркауз не отговори. Досега всичко се развиваше в негова полза, но така не можеше да продължава дълго. По някаква причина лявата му буза беше влажна, а от брадичката му противно капеше. Пот? Бързо сведе поглед — цялата му куртка беше покрита с кръв. О, мрак! Значи оркът с кинжала се беше оказал прекалено бърз.

Графът дори не беше забелязал кога Първият го е ранил. Странно, че не чувстваше никаква болка. Без съмнение лявата половина на лицето му беше срязана. Слава на Сагра, че ударът е попаднал под нивото на очите, в противен случай течащата от челото кръв щеше да пречи на битката.

Това беше. Стига е чакал! Сега!

Пей, флейта! Пей!

Флейтата пееше, мечът ѝ пригласяше. Ятаганът разсичаше въздуха, щитът поемаше мощните вертикални удари. Когато батарното острие отново се стовари, оркът промени тактиката и вместо тъпо да подложи щит, леко го отдръпна към себе си, като по този начин омекоти удара. Мечът се заби в щита и Първият ликуващо замахна с ятагана и се откри. Неочаквано появилият се в лявата ръка на Алистан Маркауз кинжал се устреми в пролуката и пробивайки с лекота оркската куртка, се заби в мястото, което воините наричат „кървава ябълка“. Оркът изхриптя, пусна ятагана, вкопчи се в дръжката на кинжала, която стърчеше между ключиците му, а графът отскочи назад и с рязко завъртане освободи меча си.

Пей, флейта! Пей!

Бузата му гори, сякаш палачите са зашили в нея шепа горящи въглени, но сега не му беше до болката, срещу него се насочваха двама противника едновременно. Първият, с копие, се засили напред като глиган. Вторият, с топор, ловко скочи на лявото перило на моста и замахна отгоре. Алистан Маркауз се плъзна под падащия топор и с всички сили блъсна орка с лакът през краката. Нападателят загуби равновесие и полетя в оврага.

Пей, флейта! Пей!

Остра болка в дясната ръка. Копиеносецът не губеше време и заби дръжката на копието си в предмишницата. Първият разчиташе, че ръката на човека ще изтръпне и той ще изпусне меча. Но не му се получи. Алистан Маркауз хвана острието с лявата си ръка и ритна приближилия на опасно разстояние орк в корема. Първият падна на гръб, претърколи се през глава, скочи и сякаш нищо не се е случило, отново се хвърли към капитана на гвардията.

Пей, флейта! Пей!

Като държеше оръжието с две ръце над главата си, сякаш това не беше копие, а някаква бойна кука, оркът започна яростно да мушка

към шията и гърдите на Алистан Маркауз. Графът успяваше, макар и с големи усилия, да отбива ударите.

Пей, флейта! Пей!

Пот се стичаше по лицето му и се смесваше с кръвта, изтичаща от раната. Ушите му звъняха, краката му се наливаха с олово, въздухът не достигаше. Вече не знаеше от колко време се бие на моста. Цялото внимание на графа беше съсредоточено върху златистите очи на противника. Върхът на копието описваше кръгове, после се втурваше към рамото, променяше посоката си, насочваше се към коляното, политаше към брадичката. Беше му все по-трудно и по-трудно да отбива ударите. Всичко, което можеше да прави, беше да го отклонява наляво или надясно от себе си. Да счупи оркското оръжие и дума не можеше да става — почти една четвърт от дръжката беше обкована с желязо.

Пей, флейта! Пей!

Всеки чакаше кога противникът му ще направи грешка, кога ще се открие, зазяпа, препъне или просто няма да успее да се прикрие от удара. Мечът в ръцете на Алистан Маркауз с всяка секунда ставаше все по-тежък и по-тежък. Тук той едва успя да отблъсне удара на копието надясно, след това продължи движението на острието и премина в посичащ удар, опитвайки да достигне Първия...

Оркът се оказа по-бърз. Той практически легна на земята и с две ръце изхвърли късото си копие напред. Тесният четириъгълен връх проби ризницата на Алистан Маркауз и удари графа в десния хълбок. И отново той не почувства болка. Само чувството, че са го ударили с чук.

Пей, флейта! Пей!

В разгара на битката никога не усещаш болка, едва по-късно, когато битката е свършила, умората те наляга. Сега действаше така, както трябва. Хвана забитото в него копие с лявата си ръка и с рязко усилие го извади от себе си. Зарадва се, че дръжката удари изненадания от такъв обрат на събитията орк в гърдите, и хвърли копието надясно, осигурявайки си възможност да приближи до шокирания враг.

Пей, флейта! Пей!

Първият се сбoguва с буйната си глава, а графът притисна лявата си ръка към десния хълбок. После вдигна ръкавицата към очите си.

Кръвта имаше нереално черен цвят. Лоша работа. Графът много добре знаеше какво се случва, когато стомана пробие черния дроб. Това е краят.

Ръце с тънки, изящни пръсти настойчиво легнаха на раменете му. Той яростно закрепва, разтърси рамене, отхвърли ръцете и накара Смъртта да отстъпи назад.

— Не още! Ще успее да взема още един!

Пей, флейта! Пей!

Мостът свърши и веднага двама Първи се хвърлиха към него. Трети се опита да заобиколи Алистан Маркауз по фланга. Наложил се да държи меч с една ръка, а другата да притиска към ранения хълбок. Това щеше да забави поне за малко кръвта и да му осигури допълнителна минута.

Пей, флейта! Пей!

Забавлявай Смъртта! Радвай я със своята песен, да запомни тази битка завинаги! Колко жалко, че освен нея и жълтооките твари никой друг няма да види най-добрата му битка!

И флейтата пееше, а мечът от Пееща стомана повтаряше след нея яростно и отчаяно. Отдръпни се, удари, прихвани контраудара, отстъпи настрана. Още един удар. И още. Притисни гръб към портата. Удари. Прикрий се.

Пей, флейта! Пей!

Той изхвърли лявата си ръка напред и кръвта от ръкавицата попадна в очите на орка. Жълтоокият за миг загуби темпо и графът, като хвана меч с две ръце (вече не му пукаше за раната), отрязва краката му и мина през него.

Пей, флейта! Пей!

Песента на флейтата гърмеше над Загребия, разнасяше се по света. Интересно дали отрядът чува как пее флейтата? Вероятно не, сега те са далеч. Много далеч. Графът се усмихна победоносно.

Пред очите му тъмнееше, в ушите му бучеше и кой знае защо главата му се въртеше. Той замахваше на сляпо, действайки интуитивно, предугаждайки всеки следващ удар. Да, още малко!

Пей, флейта! Пей!

Острието се сблъсква с нещо твърдо, спира за миг, дръжката на меч едва не излита от ръцете му, а след това се чува нечий кратък бълбукащ вик.

Пей, флейта! Пей!

Е, Смърт, видя ли? Това е много по-добре от стрелите. Той ще повоюва още. Орките ще запомнят тази битка и ще разказват за нея на внуците си. Защо е толкова тъмно? Защо е толкова тежко? Това пак твоите ръце ли са, Смърт? Не още! Не още! Чуваш ли как пее флейтата?! Чуваш ли музиката?!

Пей, флейта! Пе...

[1] „Глукак“, или „средна желязна врата“ — една от защитните стойки при фехтовка с двуръчни остриета. Мечът се държи отпред, като върхът гледа към земята, така че мечоносецът да изглежда уязвим. Провокативна позиция, от която е възможно да се нанесе опасна контраатака. ↑

[2] Горди като пламък и избухливи като вода — намек за дома на Черния пламък и за дома на Черната вода. ↑

[3] гневна позиция — една от позициите при фехтовка с двуръчни или дълги остриета. Ръцете са протегнати напред и леко сгънати в лактите. Мечът е насочен към лицето и шията на противника. Това е класическа отбранителна позиция, която държи противника на разстояние и дава възможност на воина за кратък отдих преди контраатаката. ↑

ГЛАВА 17

ИЗЛИЗАНЕ ОТ ГОРАТА

На следващата сутрин Слънчево зайче не каза нито дума за това, което бях видях снощи, а и аз не я попитах нищо повече. Кли-кли явно нещо заподозря, тъй като цяла сутрин подозрително хвърляше погледи в моята посока, но, слава на Сагот, не ме притесни с въпроси. През нощта мъглата, задържала се през последните два дни в Загравия, беше изчезнала. Гномът изглеждаше малко по-добре, във всеки случай вече не беше толкова бледен, а и дишането му беше станало равномерно. Докато Пухкаво облаче раздаваше на нашия малък навъсен отряд незнайно откъде появили се пресен хляб, сирене и месо, Слънчево зайче шептеше заклинания над Халас. Тъкмо започвахме със закуската и лосовете се появиха. Трябваше да дъвчем в движение, Бягац-на-лунна-светлина нямаше намерение да ни чака да утолим глада си.

Лосовете тичаха цял ден, само на два пъти спираха по молба на дриадите. Изглежда зверовете изобщо не се уморяваха, носейки се през най-глухите горски гъсталаци, което не можеше да се каже за нас, седящите на гърбовете им. Дриадите почти не говореха с нас, с изключение на кратки безсмислени фрази. Само с Еграсса малките Дъщери на гората бяха подчертано любезни и приветливи. На Кли-кли изобщо не обръщаха внимание, а и гоблинката като че ли не го искаше. През целия път тя беше много замислена и тъжна. Станалите ни толкова привични щуротии бяха свършили. Шутът изчезна, умря. Кли-кли се превърна в самата себе си и това беше много непривично. Честно казано, на няколко пъти се улавях, че никога неуниващият шут Кли-кли е започнал да ми липсва.

Кратката почивка отново се смени с бесен галоп през есенната гора. Животните все едно бягаха от пожар, едва се задържах да не падна. Добре, че ми стигна умът да върна кората на Еграсса. Едва ли нещо ни заплашваше в компанията на дриадите, така че нямаше нужда

от оръжие, а след като елфът си взе копието, стана много по-лесно да се задържа на лоса.

Спиряхме чак на здрачаване и дори тогава това беше желание на дриадите, а не на лосовете. Имах чувството, че нашите рогати коне, ако им дадеш свобода, биха могли да тичат без прекъсване няколко дни и никаква тъмнина не би ги притеснила.

* * *

Огънят гореше, Мумр тихо свиреше със свирката си. Дори не можех да си спомня кога за последно бях слушал музикалните изпълнения на Фенерджията. Дриадите, както впрочем и лосовете, изчезнаха в нощната гора, оставяйки ни сами. Слънчево зайче каза, че ще бъдат наблизко, така че няма за какво да се притесняваме.

— Къде отиват? — попита Змиорката, когато непретенциозната мелодия на свирката най-накрая утихна.

— Дриадите отиват да говорят с гората — отговори след кратка пауза Еграсса. — Да чуят новините, да се посъветват, може и нещо друго. Не знам... Ние с орките така и не се научихме да чуваме гората. Така че не мога да ви кажа нищо. Може би Кли-кли знае повече.

— Всъщност не. Знам толкова, колкото и Еграсса. С гората могат да разговарят само нейните Дъщери. Нашите старци казват, че преди и гоблините са можели да разговарят със Заграбия, но това е в миналото. Сега гората мълчи и единствено с по-приказливите горски духове можем да си говорим... Твърде много се е изгубило в Сивата епоха...

Кли-кли млъкна и се взря в огъня.

— Халас се събуди! — изкрещя Фенерджията, който беше тръгнал да види гнома.

Халас действително беше дошъл в съзнание и сега, облегнат на едно дърво, внимателно опипваше превръзката си. Забелязвайки ни, гномът криво се усмихна и изсъска от болка.

— Кой ми е направил това чудо?

— Трябва да лежиш, Халас — подскочи Кли-кли. — Ранен си.

— Щом говоря и съм жив, значи не е сериозно — изсумтя гномът, но не махна превръзката. — Кой ме подреди така?

— Нищо ли не помниш?

— Само откъслечни неща — замислено проточи гномът. — О, подземна бездна! Главата ми се върти и цялото ми лице гори! Защо мълчите? Лошо ли ме е закачил?!

— Изгуби едното си око — безмилостно каза Змиорката, като реши да не крие нищо от гнома. — Ранен си доста лошо. Ако не ни бяха помогнали, вече щяхме да сме ти изпели Прощалната песен.

Халас замислено прехапа устни:

— Значи ми е провървяло. Окото не е глава, ще се оправя някак... А къде е Делер? И милорд Маркауз нещо не се вижда... Защо мълчите?

— Те нямаха твоя късмет — отново се обади Змиорката. — Загинаха.

— Делер... Как? — изграчи гномът.

Змиорката му разказа.

— Оставете ме — прошепна гнома, след като чу цялата история, и се извърна.

Фенерджията се канеше да каже нещо, но Змиорката едва забележимо поклати глава. Всички се върнахме към огъня, само Кликли, въпреки молбата на гнома, остана до него.

— Бяха големи приятели. Дори беше странно — тъжно каза Змиорката. — Когато Щастливецът се появи в Самотния великан, с Делер едва не се избиха. А после стана така, че на един рейд отряда на Халас попадна в засада в Рачешкото херцогство. Магът на Ордена ги подведе. Джуджето трябваше да бъде обесено, но Делер го измъкна едва ли не от ешафода. Оттогава на гнома му лепнаха прозвището Халас. Двамата с джуджето станаха неразделни, макар че и ден не минава, без да се карат...

— Вие както искате, но аз отивам да спя — подхвърли Мумр и вдигна биргризена си. — Утре пак цял ден ще яздим.

— Еграсса! — аз извадих Ключа от чантата си. — Мисля, че е по-добре да го вземеш.

Елфът погледна Ключа и като кимна безмълвно, го окачи на врата си.

— Как изглеждат, Гарет?

— Кои?

— Портите.

Замислих си:

— Не мога да ги опиша.

— Разбирам — елфът внезапно се усмихна. — Никой не може да ги опише. Вероятно някой ден ще трябва да сляза и да видя това творение на нашите майстори. Там е много красиво, нали?

— Не винаги — отговорих предпазливо. — Не съм привърженик на красотата, която може да ме изяде, ако разбираш за какво говоря.

— Казват, че там има несметни съкровища. Много ли взе със себе си, Гарет? — ъглите на устните на гаракеца трепнаха в едва забележима усмивка.

— Не чак толкова много — изръмжах аз, припомняйки си изгубените изумрудни. — Всичко, което взех от Храд Спайн, орките ми го взеха.

— Съчувствам ти — каза Еграсса.

Интересно, сериозно ли го казваше или ми се подиграва?

— Еграсса, мога ли да ти задам един въпрос? — реших да сменя темата.

— Опитай.

— Кой оркски клан има черно-бели нашивки?

— Черно-бели? Нещо бъркаш, такъв клан няма. Защо ти хрумна да питаш?

— В Костните дворци видях тела на орки, на чиито дрехи имаше черно-бели нашивки.

— Такъв клан няма. Вече няма. Това е кланът на Загиналите, ние сме го изстребили още в Сивата епоха.

— Загиналите? — Кли-кли седна до нас, после улови погледа на Змиорката и каза: — Халас заспа. Та за Загиналите... Защо сте ги нарекли така? Кланът на Аргад?

— Да, гоблине, точно кланът на Аргад. Ние се потрудохме да го изтрием от лицето на земята и в крайна сметка успяхме.

— Защо чак такава крайност, Еграсса?

— Аргад стигнал с войните си почти до Листва. Не сме можели да преглътнем такова оскърбление. Загиналите забранили на другите оркски кланове да се намесват в тяхната битка. В крайна сметка сме победили. Последните стотина Загинали се скрили в Костните дворци, в една от седемте крепости, които преди били пропускателни пунктове, през които всеки желаещ е можел свободно да мине. Черно-белите буквално си изгубили ума, започнали да нападат всички, дори и

собствените си събрата. Другите кланове се отказали от тях и това било добре дошло за нас. Превзели сме крепостта, а нашите шамани зазидали Аргад и пълководците му в централната кула. Живи. Така казват нашите легенди. Оттогава през крепостта рядко някой се осмелява да мине. Моите предци се престарали и душите на мъртвите и досега отмъщават на пътниците.

— Аз минах — сякаш между другото вмъкнах аз.

— Искаш да кажеш, че си видял Аргад? — Еграсса ме погледна недоверчиво.

— Ако някой от зазиданите в кулата мъртви е бил Аргад, тогава да.

— Значи си голям късметлия, щом си минал цял и невредим през крепостта.

— Или вашите легенди грешат — тихо отвърна Змиорката.

— Просто Гарет е Танцуващ, това е обяснението — изказа тежкото си мнение Кли-кли. — Друг не би минал.

— Благодаря ти, Кли-кли — отвърнах злъчно. — Ти всели в мен увереност в моята изключителност.

— Но ти наистина си изключителен! — възмути се тя. — Ти си Танцуващ със сенки! Великата книга Брук-грук не лъже!

— Повтаряш се, шуте — въздъхнах аз. — Кажй нещо ново.

— Дриадите идват — прошепна Кли-кли и от тъмнината в светлия кръг пристъпиха Слънчево зайче и Пухкаво облаче.

— Гората говори с нас — каза Слънчево зайче, без да бърза да сяда.

— Трябва ли да знаем какво ви е казала?

— Да, елфе. Орките са нападнали. Войната е започнала.

Аз изохках, Кли-кли изписка, Мумр, който така и не успя да заспи, изруга, само Змиорката и Еграсса останаха безстрастни, сякаш им съобщиха не за война, а че утре на закуска няма да ни дадат кифли със сладко.

— Кога са нападнали?

— Преди няколко дни.

— Това ли е всичко, което трябва да знаем?

— Не, но ние не разбираме нищо от война и няма да можем да ви обясним както трябва. Само ще ви объркаме. Звънък ручей ни е изпратила флини, скоро ще бъде тук.

— Колко скоро? — Еграсса пое разговора с дриадите.

Пухкаво облаче затвори очи, сякаш се вслушва във вятъра, който духаше в голите клони на дърветата.

— Ще бъде при огъня след няколко минути. Но трябва да знаете, че утре ще се наложи да променим посоката.

— Как?!

— На запад. Не искаме, когато излезете от Гората, да се озовете в ръцете на орките.

Аха. Не искат Рогът на дъгата да попадне в оркски лапи. За нас не се интересуват.

— Ще ви прехвърлим на западния бряг на Черната река. Ще се озовете съвсем близо до човешки град. Мойциг, ако съм го запомнила правилно. Орките са го заобиколили. Флинито ще пристигне скоро, съветвам ви да го изслушате. Утре ще излезем от Златната гора.

Дриадите отново изчезнаха зад дърветата. Явно не горяха от желание да са в нашата весела компания.

— И какво се получава? — Фенерджията замислено потърка брадясалата си буза. — Щом утре излизаме от Златната гора... Значи при такава скорост след три, не, след два дни ще напуснем Загравия?

— Ще разчитаме точно на това — Змиорката стисна и разтвори юмруци. — Сега в южната част на кралството е горещо!

— Но ако излезем на западния бряг на Иселина, тогава от Загравия веднага ще попаднем във Валиостр?

— Винаги си бил гений, Гарет — язвително подхвърли Кли-кли. — Да, абсолютно си прав. Ще се окажем в най-южната част на южен Валиостр. По на юг няма накъде. От Мойциг до Раненг е само девет дни път. Оттам още седмица и сме у дома.

— Недей, Кли-кли — обади се Змиорката. — Няма смисъл да предполагаш. Не се знае какво може да ни се случи.

— Но ако нищо не ни се случи, скоро ще сме там.

— Кли-кли, приключи ли? — осведомих се аз.

— Аха.

— Нали не възразяваш да продължа аз?

— Аха.

— Благодаря.

— Аха. Няма за какво, Гарет.

Изпепелих я с поглед, но тя направи най-невинната си физиономия, сякаш е света вода ненапита.

— Така, ето за какво става дума. Просто си мислех, че от Заграбия ще излезем в Пограничното кралство, и то точно при Кукувица.

— При Кукувица? Не, Гарет, заблудил си се. И то мно-ого. Къде е Кукувица, къде сме ние?! — изсумтя Кли-кли и протегна ръце към огъня.

— Докато си бил в Храд Спайн, май не си забелязал колко път си изминал, а, крадецо? — проблеснаха очите на Еграсса. — Но са много левги, уверявам те. Ти излезе от Костните дворци толкова далеч от портата, а и след това с Първите много път измина. Едва успяхме да дойдем до лабиринта.

— Точно така, факт! — потвърди Фенерджията.

— Така че не си струва да отиваме в Кукувица. Това ще е огромно отклонение.

— Ами Медения?

— Мисля, че вече не е в замъка. Милорд Алистан, да пребъде в светлината, преди да влезем в Заграбия му остави писмо. Ако се е възстановил, Медения отдавна би трябвало да е препуснал към Авендум с писмото за краля.

— А конете? Не мисля, че лосовете ще ни закарат чак до столицата.

— Имаме достатъчно пари, за да си купим нови коне.

Златото — добре, но ми беше жално за Пчеличка. Вече бях свикнал с нея, а сега ще трябва да се кача на нов кон. Освен това Пчеличка беше кралски подарък.

Първо чухме жуженето, а след това към нас се стрелна и малката сянка на козлоконче. На животинката се оказа моят стар познат, същият, който за награда получи елфийския пръстен и на практика измъкна задника ми от лабиринта.

— Иирроо з'маа Олок от клона на Езерната пеперуда се радва да приветства треш Еграсса и неговите спътници! — изпя флинито, а козлокончето закръжи над огъня.

— Щастлив съм да приветствам брата от малкия народ край своя лагерен огън. Какво те води тук, Иирроо з'маа Олок от клона на Езерната пеперуда?

— Новини — звънна кристалното гласче. — Безплатно.

Последното, както си личеше от тона на Иирроо, не беше много добре. Флинитата бяха свикнали да получават пари за своя труд.

— Не искаш ли първо да вкусиш нашата храна и да пийнеш от нашето вино? — тържествено произнесе Еграсса церемониалната фраза.

— Хе! — откликна чернокосото флини. — Храна от дриади, а вино изобщо не подушвам. Не, благодаря за предложението. Този път нещата са твърде спешни и твърде важни. Храната ще почака. Но ако може Лозирел да почине някъде, няма да откажа. От половин ден сме на крила.

Без да дочака разрешение, козлокончето кацна на земята и с изплезен език облекчено издиша.

— Радвам се да видя, че си се измъкнал от лапите на Първите, дългуч! — обърна се към мен флинито. — Нали не възразявате, че ще говоря от земята, треш Еграсса. Боя се, че следващите десет минути Лозирел трябва да си почине.

Никой не възрази.

Новините, които ни донесе Иирроо, не бяха най-приятните. Този път орките добре се бяха подготвили — поражението в Пролетната война не е било напразно за Първите. Ръката събрал всички, които успял, и когато всичко било готово, ударил. Ударил бързо и стремително. Орките били толкова много, че Военният вожд на Първите рискувал да раздели многохилядната си армия на три юмрука. Първият юмрук нападнал Пограничното кралство, вторият ударил по Валиостр и сега с бърз марш настъпвал към Раненг, като практически не срещал никаква съпротива по пътя си. Третият юмрук ударил по югозападните провинции на Валиостр, но основната сила на удара се стоварила върху Черната гора.

— Вашите съплеменници, треш Еграсса, не очаквали нищо подобно. Преди домовете да успеят да се организират... — флинито се поколеба, не смеейки да огласи лошите новини.

— Продължавай — лицето на Еграсса сякаш беше изсечено от камък.

— Те преминали като лавина през Черната гора. Дом Черна вода приел битката, за да задържи Първите, докато останалите домове съберат своите воини. Никой не оцелял от Черната вода, целият дом

бил унищожен. Орките успели да стигнат до Листва. Древният град е напълно разрушен. Черният пламък също едва не бил унищожен. Почти всички роднини на великия Елодсса Разрушителя на закони били убити. Сега този дом се управлява от Мелессана Нощната лисица. Черна луна пристигнали навреме и затворили пробива, поемайки върху себе си основния удар на Първите. После дошли и другите домове и кой е победил, не знам.

— Ясно — Еграсса погали дръжката на с"каша.

— Това не са всички лоши новини, треш Еграсса.

— Нима може да стане и по-лошо?

— Черна луна са се жертвали, за да защитят Черния пламък. Сега целият дом на Черния пламък са станали ваши к'лиссанги. Казаха, че е въпрос на чест — да бъдат верни на тези, които са ги спасили.

— Това е невъзможно — отсече Еграсса. — Черният пламък са водещият дом. Те не могат да служат на нас. Очевидно Нощната лисица е полудяла от скръб!

— Мелессана е прекалено млада, но думите са казани и Съветът на Черния пламък ги е одобрил.

— Моят чичо никога няма да се съгласи на такова нечувано нарушение на закона!

— Треш Еданрасса, главата на дома на Черната луна, е загинал, защитавайки Пламъка. Неговата дъщеря — треш Мелессана — е умряла редом с баща си. Съжалявам.

Еграсса скръцна със зъби.

— А Епилорсса?

— Треш Епилорсса трябва да сложи листната корона, но преди повече от месец той замина с отряд от триста стрелци в Авендум.

— И кой сега управлява дома?

— Вашият по-малък брат, треш Еграсса. Той ви очаква да се върнете.

— Короната ще бъде моя чак след Епилорсса! — отсече Еграсса. — Аз имам задача, възложена ми от обединения съвет на домовете! Не мога да се върна сега. Ще предадеш ли моето съобщение на брат ми?

— Да. Ще го предам безплатно.

Вдигнах вежди. Това пред нас флини ли беше? Той забеляза съмнението ми и каза, обръщайки се към всички:

— Времената сега са мрачни. Ако не помогнем на елфите да победят орките, няма да има на кой да казваме новини. Може и да сме алчни, но не сме глупави. Вашето съобщение, треш Еграсса?

— Предай на по-малкия ми брат, нека се осланя на съвета и да чака връщането на Епилорсса. Аз ще се върна веднага щом мога. И трябва да се направи нещо с Черния пламък.

— Ти знаеш какво трябва да се направи, елфе, знаеш и се страхуваш — Пухкаво облаче тихо излезе от мрака. — Веднъж вече имаше такъв случай.

— Във всеки случай, това решение ще трябва да го вземе Епилорсса, когато се върне — отсече Еграсса. — Само главата на дома...

— А ти сигурен ли си, че твоят брат ще се върне от север? Сигурен ли си, че той ще иска листната корона? Знаеш как се отнася към властта. Звънък ручей видя теб като крал. По-добре побързай към дома, елфе. Ние ще заведем твоите приятели до човешките земи. Бракът между краля на Луната и кралицата на Пламъка ще реши всички въпроси. Те няма да бъдат к'лисанги.

— Да постъпят така е въпрос на чест за Пламъка. Ако целият дом реши да ни служи в продължение на осем години, това е тяхно право. Докато бракът с Нощната лисица ще обедини домовете ни завинаги, а на това съветът няма да се съгласи. Ако един дом стане по-силен от всички останали, това рано или късно ще доведе до един-единствен крал. А единната власт в Черната гора рано или късно приключва с разкол. Сега нямам право да се връщам.

— Това са въпроси на политиката. Във всеки случай ти каза своята дума. Побързай, флини.

— Чакай! — извика Змиорката към вече качилият се на козлокончето Иirroo. — Ти каза за елфите. Ами хората?

— Съжалявам, но не знам. Знам, че Пограничното кралство ще се бие до смърт, знам, че вторият юмрук, най-големият, се движи към Раненг, знам, че част от третия юмрук е обсадил Майдинг. Градът се държи. Мойциг е останал встрани от пътя на Първите. Тези земи все още не са засегнати от войната и ако побързате, ще успеете да се промъкнете. Това са новини от вчера, сега може да има и нещо друго, но аз не го знам. Съжалявам. Довиждане!

Козлокончето тъжно избръмча, направи прощален кръг и се плъзна в тъмнината на гората. После Змиорката, Мумр и Еграсса започнаха да спорят за това какво би могло да става във Валиостр и каква война са ни спретнали орките. Военният им вожд се оказа хитър — беше вързал ръцете на Пограничното кралство и елфите, а основните сили придвижваше към Валиостр. Нямаше от кого да очакваме помощ. Валиостр би могъл да се справи и със собствени сили, но гарнизоните по южната граница бяха слаби, с малко войници. По-голяма част от войската беше разположена на север и по границата с Мирануех. Уязвимият юг беше открит — буквално поднесен на тепсия. Никой не е очаквал, че Първите ще се решат да повторят Пролетната война. Да даде Сагот нашата армия да успее да стигне преди тях до Раненг. Пограничието и целият юг ще трябва да си ги връщаме с бой. И то при условие, че удържим Раненг, а Пограничното кралство и елфите задържат орките при себе си. Ако Пограничието и Черната гора паднат и нови тълпи орки се втурнат към нас — всичко ще е загубено. При лошо развитие на нещата ще ни преследват чак до Студено море. Обнадеждаваща перспектива, нали? И никакъв Неназовим няма да ни трябва. Нито Рог. Всичко ще е свършило дълго преди магьосникът да се появи при нас от Ледени игли.

На следващата сутрин Халас вече стоеше съвсем стабилно на краката си. На присъствието на дриадите и лосовете гномът изобщо не реагира. Щастливецът беше мрачен, навъсен и почти не говореше. Чувайки от Кли-кли новината за избухването на война, гномът само мрачно кимна. Единствената си дума каза едва когато Фенерджията му подаде мотиката. Гномът прошепна „благодаря“ и метна мотиката на гърба си. Кли-кли колебливо му връчи шапката на Делер. Гномът я повъртя в ръце, изкашля се и я надяна на главата си.

— Кога ще ми свалят тези бинтове? Вече съм добре.

— Когато му дойде времето — отвърна Слънчево зайче, докато галеше шията на един от лосовете.

— И кога ще дойде то?

— Скоро.

Халас изсумтя, но не тръгна да спори с дриадата. Също така премълча, когато разбра, че ще трябва да язди зад Дъщерята на гората.

Целият студен есенен ден отново трябваше да прекараме в път. Лосовете толкова увеличиха скоростта си, че светът около нас се сля в

едно размито златистокафяво петно. Сега основната ми грижа беше не да се оглеждам, а да не падна от лоса или да не изгубя Кли-кли, която дори успя да поспи малко, облегната на гърба ми.

Следобед Златната гора свърши. Фенерджията благодари на Сагра. Продължихме в обикновена есенна гора. Тук по дърветата нямаше листа. Кое то не беше изненадващо — все пак бяха последните дни на октомври. Скоро щяха да започнат истинските студове, а и снегът нямаше да се забави. Тогава вече щяхме да измръзнем. Как в такова време дриадите ходеха боси?

Близостта на Дъщерите на гората беше гаранция за нашата безопасност, така че през нощта палехме огромни огньове, без да се притесняваме, че орките могат да ни намерят. Огънят фучеше и ставаше малко по-топло. Във всеки случай поне за Кли-кли, която се простуди и постоянно кашляше, топлината на огъня беше от полза. За Гло-гло и мисията на ученичката на стария шаман повече не отворихме дума, стигайки до мълчаливо съгласие, че нищо такова няма. Щом Кли-кли трябва да се грижи за мен, нека се грижи. Поне съм свикнал с това, а Кли-кли е много по-добър вариант от който и да е друг. Еграсса мислеше за своите, разкъсваше се между нас и дълга към своя дом. Фенерджията наблюдаваше Халас. Гномът напълно се възстанови от раната, но все така беше мрачен, като есенното небе над главите ни.

На втория ден след излизането ни от Златната гора Пухкаво облаче съобщи, че вечерта няма да спираме за нощувка. Халас злъчно отбеляза, че дори гном не би издържал цял ден езда върху рошавия звяр и той не е съгласен с този вариант. Също така Халас изключително неуважително (на гнома не му пукаше, че пред него стои дриада. Гномите никога не са виждали дриади и не разбираха защо трябва да говорят учтиво с тях) се интересува кога ще благоволят да му свалят задушавачата го превръзка. Слънчево зайче въздъхна и съвсем по човешки каза на гнома, че веднага ще свали превръзката, но ако след това Халас не млъкне, тя ще каже на Бягащ-влунна-светлина да го смачка с копитата си. Халас изсумтя и се съгласи, че сделката е напълно справедлива. Щастливецът дълго разглежда лицето си в огледалцето на Кли-кли, а след това с безизразен глас помоли Мумр за някакъв парцал, за да закрие празното си око. Фенерджията му даде широка черна лента и сега гномът приличаше на някакъв пират или Весел обесник. Да, гномът притежаваше железни

нерви. Ако такова нещо се беше случило на мен, не бих се ограничил до молба за превръзка на окото, защото цялата дясна страна на лицето на Халас представляваше ужасен розов белег. И можеше да изплаши неподготвен човек не по-малко от кинжал, допрян в ребрата.

Препускахме цяла нощ и този път дори аз успях да заспя. Събудих се от това, че лосът спря. Беше ранно утро, тъмните силуети на дърветата се извисяваха на фона на просветляващото небе. Миришеше на студена свежест и вода. Треперейки от студ, аз слязох от лоса, след което помогнах и на Кли-кли да слезе.

— Иселина — каза тя.

Беше толкова студено, че с думите от устата ѝ излизаха и облаци пара.

Ако тук някъде течеше Черната река, то аз не я виждах. Водата беше черна, както и гората около нас.

— И сега какво? — изръмжа Халас, свивайки се в плаща.

— Благодаря, Бягащ-в-лунна-светлина — обърна се Пухкаво облаче към лоса.

Звярът изсумтя, облъкна с пара дриадата, обърна се и изчезна в гората. Останалите „коне“ го последваха. Миг, и лосовете вече ги нямаше, дори храстите не се чупеха, сякаш ни бяха носили не животни от плът и кръв, а безплътни духове.

— Сега? Сега ще плуваме — отговори му Слънчево зайче.

— Сега?!

— Да.

— А не е ли твърде тъмно и студено за плуване, любезна лейди?

Кълна се във всички богове, но дълбоко в душата си Слънчево зайче сигурно вече съжаляваше, че е излекувала гнома. Във всеки случай тя игнорира въпроса на Халас и не му отговори. За разлика от Пухкаво облаче.

— Почакай малко и ще разбереш всичко.

Нямахме избор, трябваше да чакаме. В клоните на близкото дърво забелязах две малки сини точки.

— Виж, Кли-кли. Горски дух.

— Отдавна го видях. Той се грижи за тази част от гората.

— А къде са всички останали? — попита Змиорката. — През септември имаше много повече.

— Спят зимен сън. Ще са така до пролетта. Оставили са наблюдатели да се грижат за гората, докато самите те спят.

— Значи на този не му е провървяло — съжалих аз горския дух.
— Сега цяла зима ще трябва да кисне тук.

— Няма избор. Такъв е животът. Ако искаш, вземи го със себе си. Ще си имаш домашен любимец — предложи Кли-кли.

— Благодаря, но ти си ми достатъчна — изтърсих аз и веднага получих много болезнен лакът в ребрата.

В този момент от гората излетя сфера, излъчваща равномерна златиста светлина, и кацна на рамото на Слънчево зайче. При внимателно вглеждане сферата се оказа голяма светулка. Но не размера ме изненада. Просто не бях срещал живи светулки в края на есента. По всички закони на вселената насекомото трябваше много отдавна да е умряло или да се е скрило за зимата в някаква дупка, а не да лети като свещен огън из гората. Но за тази светулка законите на вселената явно не важаха. Или просто не беше успяла да се запознае с тях.

— Сега можем да отидем до водата. Всичко е готово — каза Слънчево зайче и уверено тръгна към реката. Светлината на светулката беше напълно достатъчна, за да виждаме пътя.

— Така си и мислех! — недоволно каза Халас, когато слязохме до реката. — Лодка! Мразя лодките!

— Това не е лодка, а сал — опроверга го Кли-кли.

— И каква е разликата? Лодка, сал, ферибот, кораб или корито? Мразя всичко плаващо!

— Предпочиташ да останеш в гората ли? — попита Еграсса.

Халас въздъхна и неохотно се качи на сала.

Салът беше голям, така че имаше достатъчно място за всички. Аз, Змиорката, Фенерджията и Еграсса хванахме прътовете, а дриадите, гоблинът и гномът, който веднага се почувства зле, се разположиха в центъра. Елфът сръза дебелото въже, което задържаше сала до брега, след което трябваше да се понапънем малко и като си помагаме с прътовете, да избутаме нашето ново средство за придвижване в средата на реката.

— Откъде се взе тук този сал? — попита Фенерджията, докато натискаше своя прът.

— Предполагам, че дриадите са се постарали — отвърнах аз.

— Има ли значение откъде се е взел? Важното е, че е тук. А дали дриадите са се постарали или Сагра ни го е изпратила, изобщо не ме интересува — измърмори Змиорката и като извади пръта от водата, внимателно го постави в краката си.

Аз също прибрах своя, салът кротко си плуваше, а дъното вече не го стигах — имаше ли смисъл да се мъча?

Когато съвсем се развидели, светулката излетя от рамото на Слънчево зайче и с протяжно бръмчене полетя към гората. Самата гора като мрачен унил великан се извисяваше от двете страни на Черната река, сякаш се опитваше да я стисне в своите обятия. Иселина тук изобщо не беше същата като при Болтник. Един добър стрелец спокойно би изпратил стрела от единия до другия ѝ бряг. Но въпреки че беше значително по-тясна, течението ѝ се оказа също толкова лениво, както когато за пръв път я прекосихме. Така че поне още седмица щяхме да излизаме от Заграбия. Не беше ли по-лесно да продължим с лосовете? Така мислех не само аз. Еграсса изрази на глас моите съмнения, но Пухкаво облаче го успокои, че скоро ще заплаваме по-бързо. Елфът кимна, гоблинката се отказа от въпросите си (дриадите просто ги игнорираха), а аз започнах да си мисля дали Дъщерите на гората не се канят да ускорят течението на реката.

Фенерджията попита дали не е време да хапнем. Всички с радост приеха предложението му. Е, или почти всички... Когато Кли-кли предложи храна на гнома, Халас мълчаливо погледна гоблинката с единственото си око, стана и с твърда крачка се отдалечи към далечния край на сала, където се надвеси над водата и започна да повръща. Кли-кли огорчено въздъхна и веднага омете порцията на гнома. Да не отива нахалост.

След като закуската приключи, Пухкаво облаче помоли Змиорката и Мумр да вземат струпаните на сала въжета и да ги завържат към скобите. Аз отдавна бях забелязал дебелите въжета, сплетени от влакна на арт, и двете масивни железни скоби, забити в дървените трупи. Но единствено можех да гадая за какво е всичко това.

— Оставете единия край на въжето свободен. И стягайте здраво! — каза дриадата.

Змиорката и Фенерджията съвместно изпълниха задачата.

— И сега какво? — попита приключилият с повръщането и хленченето Халас.

— Чакаме — кратко подхвърли Пухкаво облаче.

Очевидно гномът вече беше успял да омръзне на дриадите.

Не чакахме дълго. Кли-кли изписка и посочи с пръст назад. Халас изохка и дори намери сили да подскочи, Мумр грабна биргризена, а Еграсса — лъка.

— Няма нужда от стрели, елфе! — рязко каза Пухкаво облаче. — Това са приятели.

Елфът кимна, но не бързаше да прибира лъка.

Бяха две и летяха над реката, догонвайки ни бързо. С плавни движения на дългите криле и невероятна грация на полета. После съществата се снишиха, преминаха над водата, почти докосвайки огледалото на реката с гърдите си, стигнаха до сала и рязко се изстреляха в небето, облъхвайки ни с крилете си, като започнаха да набират височина.

— Дракони! — ахна Халас, придържайки шапката си. — Кълна се в подземната бездна и мотиката си, това са дракони!

— По-лошо! — отвърна му елфът. — Това са виверни!

В това време виверните вече бяха достигнали сериозна височина, за миг увиснаха в облачното есенно небе и се спуснаха надолу.

— Размърдайте се! — извика Пухкаво облаче. — Когато прелетят над нас, хвърлете въжетата!

Фенерджията гръмко спомена нечия майка и двамата със Змиорката се хвърлиха към въжетата. Виверните отново приближаваха сала. За миг срещнах погледа на пламтящите, наклонени очи на виверната, след което Дивите хвърлиха във въздуха свободните краища на въжетата. Мощните лапи ловко ги уловиха и старателно сгънатите въжета започнаха да се развиват с ужасяваща скорост.

— Дръжте се! — извика Слънчево зайче.

„Интересно, за какво да се държим?“ — успях да си помисля, преди въжетата да се опънат.

Салът рязко се понесе напред, аз не можах да се задържа и паднах по гръб. Слава на боговете, че не във водата! Само дриадите, Змиорката и Еграсса останаха на крака. Кли-кли падна върху Халас и веднага над водата се понесоха отбрани ругатни на гномски език.

Виверните, плавно размахвайки крила, дърпаха сала с такава скорост, че водата зад борда закипя. Всяка шхуна, виждайки с каква скорост се движи салът, щеше да почернее от завист и да завърши

живота си със самоубийство, като се блъсне в най-близкия риф. С такова темпо след няколко дни ще се озовем в Морето на бурите (освен ако, разбира се, на виверните не им омръзнеше да ни дърпат).

Съществата, които теглеха нашия сал, бяха не по-големи от крави, но силата им беше чудовищна. Широки крила, дълга гъвкава шия, тясна клинообразна змийска глава и други подобни „радости на живота“. Вивернът често го бъркат с дракон, но това вероятно е от страх. Драконите са много по-големи като размер, нямат никакво желание да попадат пред очите на хората и да се бъркат в техните дела, а също така нямат свадлив и кръвожаден характер. Виверните са опасни, по-добре не се изпречвай на пътя им. Те са неуравновесени, избухливи, агресивни и със слабо изразено чувство за самосъхранение (т.е. понякога се нахвърлят даже на отряди елфийски стрелци). Да контактуваш с виверн е все едно да си пъкнеш в гащите побесняло животно. Рано или късно ще те ухапе. Обикновено по нашите земи рядко се срещат виверни, на север те живеят само в Загравия и по южните склонове на Планините на джуджетата, но виж в Низините или в горите на И'аляла е пълно с тях. Тези същества обичат да похапват добитък, а и човешко рядко отказват. Така че беше двойно изненадващо да ги гледам как ни помагат. Дриадите отново се проявиха като истински Дъщери на гората. Единствено на тях биха се подчинили подобни люспести и крилати същества.

Халас избухна в поредната обидна тирада, изразяваща презрението и омразата му към всякакви лодки, всякакви виверни и всякакви магарета, замъкнали порядъчния гном наред реката. Мумр го помоли да не предизвиква съдбата и да млъкне, в противен случай нашите крилати коне ще изядат гнома заедно с любимата му мотика, че и нас в добавка. Халас се замисли за миг, намести превръзката на окоето и замълча. Но продължи да гледа навъсено към виверните и да мърмори гадости под нос. Кли-кли неприязнено наблюдаваше размахващите криле същества и аз започнах да се опасявам, че ще направи някаква глупост, за да поддържа образа си на шут. Като например да хвърли към виверните нещо тежко — и сбогом живот. Постарах се да я ангажирам с разговор, като я разпитам по-подробно за Гло-гло и неговите планове по повод моята толкова популярна сред гоблините персона. Но тъкмо започнахме разговора и към нас се присъедини Мумр, а после и Змиорката. Наложих се да сменя темата.

Фенерджията се размечта, че не би било лошо да хапнем добре, че то в тази гора освен Х"сан"кори, орки и виверни друго не се намира. На мрънкането му Змиорката само се усмихна разбиращо, но стоически премълча, а след това се зае да излъска „брата“ и „сестрата“. Халас отново си спомни, че мрази лодките, и направи няколко разходки до ръба на сала, след което изтощено задряма на рамото на Фенерджията. Еграсса и Слънчево зайче си говореха на оркски и нямахме възможност да разберем за какво става дума. Макар да си мисля, че Кли-кли разбираше много добре оркски. Хитруша си беше тя. Само Пухкаво облаче беше заета. Дриадата се беше разположила на „носа“ на сала и гледаше нашите „коне“ да не се отклоняват от средата на реката.

Към обяд облачното небе стана още по-мрачно и час-два по-късно започна да ръми. На сал, на сред река, а сега и с изливаща се от небето вода — не можеше да се каже, че е най-приятният ден. Загърнахме се с плащовете, но дори това не ни спаси от студа и влагата.

— Последният дъжд за тази година — подсмръкна с нос Кли-кли.

— Какво те кара да мислиш така?

— Имаме нюх за такива неща, Мумр-бубр. Щом казвам, че е последният, значи е последният. Студът вече настъпва.

— Той отдавна е тук — възрази Халас. — Сутрин от студ съм целият схванат.

— Глупости — изсумтя Кли-кли. — Това не е истински студ. А сега ще стане още по-студено и ако нещо падне от небето, то ще е единствено сняг.

— Ти си нашият всезнайко, Кли-кли — усмихна се Змиорката.

— Така си е! — съгласи се с него гоблинката и като погледнаха оловносивото небе, огорчено въздъхна.

Виверните се придържаха към средата на реката, равномерно махаха с крила и теглеха сала. Бреговете се носеха покрай нас с такава скорост, сякаш сме оседлали вълшебен кон от приказка на доралисците и сме му пъхнали в задника горещ въглен.

Усещаше се, че виверните не изпитват удоволствие от работата си. Веднъж дори успяха да се сбият във въздуха и щеше да има страхотна битка, ако не беше заплашителният вик на Пухкаво облаче.

Виверните се трудиха до мръкване и чак когато взе да се смрачава, те хвърлиха въжетата и изчезнаха във вечерното небе, уморено размахвайки крила.

— И как да разбирам това своеволие? — подскочи Халас. — Кой ще ни тегли сега?

— Свикна ли с удобствата, моряче? — ухили се Мумр.

— Няма смисъл да товариш виверните повече, отколкото е нужно, гноме — косата на Пухкаво облаче беше мокра от дъжда, но това изглежда изобщо не я притесняваше. — Те си свършиха своята работа и сега бързат към гнездото.

— На нас също ни трябва нещо като гнездо. Авендум се нарича — злобно изсумтя гномът.

— Почти стигнахме, Халас. Това са границите на Загравия. Утре сутрин ще бъдем във Валиостр — успокой го елфът.

— Ще бъдем, ако не се удавим — недоволно промърмори гномът. — А с въжетата какво да правим? В този студ ще трябва да ги вадим от водата!

— Хайде стига, Халас, не е чак толкова студено — изписка Кли-кли.

— Въжетата вече не ни трябват, може да ги отрежете — каза Слънчево зайче.

— А можем ли да запалим огън? — умолително попита гоблинката. — Нали ще плаваме цяла нощ!

— Какъв огън, Кли-кли? — удиви се Мумр. — При такъв дъжд! А и ще трябва да гребем до брега, тук дърва няма. Или смяташ да разпалиш огън с помощта на плаща си?

— Не! С помощта на главата ти! — вбеси се Кли-кли и до настъпването на нощта не продума.

ГЛАВА 18

МАРГЕНДСКАТА ПОДКОВА

— Сигурен ли си, че тук няма орки, Еграсса? — попита Фенерджията.

— Да — отговори елфът, но въпреки това не пусна лъка от ръцете си.

Това малко ме изнервяше, както, впрочем, и другите. Бяхме свикнали да се доверяваме на интуицията на тъмния. А сега Еграсса беше напрегнат и концентриран, сякаш всеки момент щяхме да бъдем нападнати.

— Откъде такава увереност? — обади се Кли-кли.

— Нали и сам чу флинито, че около Мойциг орки няма.

— Това беше много отдавна! От Майдинг до Мойциг са пет дни езда. Орките недолюбват коне, но са напълно способни да преодолеят такова разстояние за този срок. Видяхме флинито преди доста време, така че няма да се изненадам, ако всичко се е променило поне десет пъти и тези земи вече са пълни с Първи.

— Не пророкувай — беззлобно подхвърли на гоблинката крачещият пред мен Халас.

— Не пророкувам, просто малко се притеснявам.

— Вземи пример от Змиорката.

— Той винаги е спокоен. Аз не мога така.

— Тогава поне не мрънкай, иначе няма да чуя, ако някой орк се промъква към теб — посъветва я гномът.

— Аз съм спокоен, Кли-кли, защото съм склонен да вярвам на думите на дриадите. Щом ни изведоха точно тук, това е защото тук е повече или по-малко безопасно — обади се мълчалият цяла сутрин Змиорка.

— Че ни изведоха, изведоха ни, но не тръгнаха с нас! — изръмжа Халас, все още не забравил как Слънчево зайче му даде някаква горчива отвара.

— Те са Дъщери на гората. Извън Заграбия нямат сила. А и хората е по-вероятно да ги вземат за момиченца, отколкото за властелини на Кралството на горите — застъпи се за дриадите Кликли.

За дълго време в отряда се възцари тишина. Всички бяха прекалено заети да внимават за възможна опасност и разговорът спря от само себе си...

Нашият сал беше пристанал на левия бряг на Иселина още в ранни зори. Оттам до границата на Заграбия бяха не повече от триста ярда. Дриадите първи напуснаха сала, изчакаха и ние да се озовем на брега, след което ни поведоха напред. Дъждът беше спрял още в началото на нощта, а след полунощ беше свил студ и сега земята и стволовете на дърветата бяха покрити с тънък слой слана, а редките локви — с ледена коричка.

Няколко минути по-късно излязохме от Заграбия. Отпред, докъдето стигаше поглед, се простираше хълмиста равнина, обрасла с рядка сива гора. Отрядът се оказа на южната граница на Валиостр.

Дриадите отново преминаха на оркски и размениха няколко фрази с Еграсса. После мълчаливо ни кимнаха, за миг задържаха поглед върху чантата, в която се намираще Рогът, и се скриха в гората. Изглеждаше, че храстите и черните дървета правят път на Дъщерите на гората.

Еграсса поправи сребърния обръч и мълчаливо ни поведе далеч от Заграбия. След петстотин ярда не устоях и погледнах назад. Едва ли някога щях да видя легендарната гора пак.

Заграбия беше застинала като тъмна мълчалива стена. И беше много различна от буйната зеленина, която бях видял от стената на Кукувица. Всъщност изобщо не приличаше на златно есенно кралство. Нормална, макар и огромна гора. Ноември беше унищожил всички багри. Неслучайно елфи и орки го наричат Сивия месец.

Но всичко това е поезия, докато житейската истина беше, че съществува съвсем реална възможност да се натъкнем на Първи, които уж не са в този район. Напуснахме Заграбия преди два часа и засега местността изглеждаше мирна. Не си личеше тук да е минавала многохилядна армия — на земята нямаше никакви други следи освен нашите. Еграсса водеше отряда по течението на реката и според изчисленията му скоро би трябвало да стигнем до Мойциг, разположен

на левия бряг на Иселина. Не искахме да заобикаляме града, имахме нужда от коне (представям си как са скочили цените заради избухването на войната) и от новини за това какво се случва по границите на кралството. Тази война се случи много ненавреме. Дори и да устоим и Първите да не ни изтласкат в Студено море, загубите ще бъдат твърде големи и армията няма да успее да се възстанови от такъв удар до пролетта. Цялата ни надежда щеше да е в Арцивус и Ордена. Може би ще могат да създадат нещо с Рога на дъгата и Неназовимият няма да дойде за нашите души.

След като се спуснахме по нисък, покрит с трепетлики хълм, излязохме на доста широк път и тръгнахме по него. От студа калта, образувана в резултат на вчерашния дъжд, беше замръзнала в най-причудливи изпъкналости и вдлъбнатини. Не беше много удобно да се ходи, но определено бе за предпочитане пред рядката каша, в която щяхме да крачим и която щеше значително да ни забави, ако не беше студът. Трижди съжалих за липсата на коне. Вече ми беше писнало да ходя пеша. Слава на Сагот, че обуцарят не ме излъга и обувките ми не се разпаднаха някъде в лабиринта.

— Забелязахте ли нещо странно? — внезапно започна разговор Змиорката.

— Правилно разсъждаваш, боецо — отзова се Еграсса. — И на мен не ми харесва.

— За какво говорите? — недоумяващо попита Кли-кли и за всеки случай се хвана за метателния нож.

— Вече цял час вървим по пътя, а още не сме срещнали никого — поясни Змиорката.

— Какво му е толкова странното? — Мумр прехвърли биргризена от едното рамо на другото. — Кой ще е толкова луд да тръгне към Заграбия? Пътят нали натам води?

— Не само натам — възрази Еграсса. — Доколкото си спомням, има няколко рибарски селца близо до Заграбия и по това време рибарите трябваше да са продали рибата и да се връщат от Мойциг.

— Може да не е кълвяло? Или да не са искали да продават рибата — предположих аз.

— По време на война? Цените на храната трябва толкова да са скочили, че всеки рибар за един ден ще изкара месечен доход! Да висят

в града и да продават — ето какво трябва да правят рибарите! — изръмжа Халас.

— Тогава не знам...

— Аз знам! Кълна се в планинската кирка, Гарет, тук работата намирисва. Ще загазим! Кълна се в Яростта на дълбините, ще загазим!

— Сега пък ти започна да пророкуваш — ядоса се на гнома Кликли.

— Трябва да действаме, а не да вървим по пътя като стадо овце! Тук всеки стрелец ще ни свали, само ще броим стрелите! Еграсса, нека да отида напред! Ако има засада, може да успее да ви предупредя.

— Не — поклати глава след кратко обмисляне елфът. — Ще отидем аз и Змиорката. Вие продължавайте по пътя, ако нещо се случи, ще ви дадем знак. Гарет, вземи копието.

Елфът ми подаде кората и заедно с гаракеца се втурнаха напред. Ние ги изчакахме да се скрият зад поредния хълм и едва след това продължихме по пътя. В продължение на половин час нищо не се случи, а после се раздаде изсвирване.

Сърцето ми мигновено падна в петите, но Фенерджията разсея страха ми:

— Това е Змиорката, подканя ни да вървим по-бързо. Попаднали са на нещо интересно.

— Интересно не означава опасно, нали?

— Ако имаше нещо опасно, щеше да подсвирне по съвсем друг начин, Гарет. Но все пак се постарай да стоиш зад гърба ми.

— Ще се постарая и обещавам да не изпъквам. И Кликли ще държа да не се пречка — каквото и да казват, аз притежавам някои много добри качества и най-важното от тях е благоразумието.

Пътят се изкачваше по поредния нисък хълм и ние побързахме напред. На върха се появи Змиорката и ни махна с ръка. Когато стигнахме горе, видяхме какво беше привлякло вниманието на нашите разузнавачи — отпред лежеше Мойциг.

— И кой ми говореше, че Първите не са стигнали до тук? — възкликна Халас.

Въпросът му остана без отговор. От хълма се откриваше прекрасна гледка към реката, огромното неравно поле, тук-там обрасло с рядка гора, и градът, намиращ се на около четвърт левга от нас. Отдясно, между полето, града и реката, се извисяваха масивните сиви

стени на малък замък. Доколкото знаех, от другата страна на Мойциг имаше още два замъка. Идеята на строителите е била градът да остане в средата на триъгълника, образуван от трите замъка. Съвсем удачно отбранително решение — преди да тръгнеш да щурмуваш градските стени, трябва да се справиш със замъците, в противен случай съществува съвсем реална опасност да бъдеш атакуван по фланговете или в тила от воините в замъците, точно когато си най-зает да разбиваш градските порти. Но и щурмуването на един от бастионите може да се окаже нож с две остриета. Докато се занимаваш с единия замък, ще дойде помощ от другия, а и от града няма да пропуснат възможност да те захаят. Така че Мойциг беше наистина костелив орех и да го превземеш с щурм беше практически невъзможно, освен ако не започнеш едновременна атака над трите замъка и града, а това става възможно само с много голяма армия. Поне десет хиляди. Ако всички орки се бяха насочили към стените на Мойциг, а не да се разделят на три отделни армии, щяха да имат шанс, а така... така това очевидно е загубена кауза, за което говореше и полето.

Беше цялото почерняло от трупове. Стоях твърде далеч, за да мога да видя детайли, но и бобър щеше да разбере, че Първите са нападнали най-близкия замък и са били атакувани по фланговете от армиите на Мойциг и на другите бастиони. Замъкът, който орките се бяха опитали да превземат, беше устоял, но част от стените му и три от шестте кули бяха разрушени. Няма да се изненадам, ако тук е действало оркско шаманство. Но дори магията не беше успяла да помогне на Първите и те не бяха устояли на човешката армия. И за миг не се усъмних кой е победил в тази битка.

— Колко ли са? — машинално се изтръгна от мен.

— На пръв поглед не повече от хиляда и петстотин — присвил единственото си око, каза Халас. — Голяма касапница е било. Жалко, че не успяхме да вземем участие.

Лично аз изобщо не съжалявах, че сме закъснели за битката. Мракът може да ги разбере тези гноми, дай им само брони да разбиват с мотиките.

— Не мисля, че са хиляда и петстотин — възрази Фенерджията. — И наши би трябвало да има там. Така че орките са не повече от хиляда.

— Защо да гадаем? Хайде да отидем и да видим! А най-добре да попитаме някой!

— Закъде се разбърза, Халас? Според мен е по-добре да не отиваме там! Ще ни избият като някакви дезертъори, и вечна ти памет. Така че при тази ситуация предлагам да заобиколим града. Защо сами да си слагаме примката на врата?

— Ще трябва да отидем, Мумр. Без коне до следващия град ще пътуваме твърде дълго.

— А защо в града, Еграсса? Ще отидем в кое да е село и ще купим коне.

— Аха! — Кли-кли направо излъчваше вълни от цинизъм. — И веднага ще ти продадат! И парадна юзда със седло в добавка! Понякога трябва и да мислиш! Във всички околни села няма да намериш и една сваятна кобила! Всички животни армията ги е прибрала, а ако не, то селяните няма да си дадат орните коне.

— Значи ще се наложи Гарет да ги открадне — невъзмутимо парира Мумр.

— Не съм конекрадец — подскочих аз и бързо добавих: — Освен това може да го приемат за мародерство и да ни обесят на най-близкото дърво.

— Ще трябва да отидем — думите на Фенерджията за дезертъорите изобщо не смутиха елфа. — Сега информацията е много по-важна от конете. Заслужава си да чуем какво знаят тук, преди да тръгнем към Авендум. Първите може да са обсадили цялата местност, а този отряд да е просто авангардът им.

С тези думи Еграсса започна да се спуска по хълма. Останалите го последвахме. Кли-кли за всеки случай се вкопчи в ръкава ми, но този път не се опитах да се освободя от упоритите ѝ пръсти. Нека си върви.

— На какво са разчитали? — попитах аз. — Хиляда да превземат толкова укрепен град е просто невъзможно.

— Защо да е невъзможно? — чу ме Змиорката. — Напълно е възможно. Доколкото си спомням военната история и историята на Пролетната война, вече е имало такъв случай. В онази война деветстотин Първи светкавично превзели Майдинг, хващайки го неподготвен, като разгромили тройно превъзхождащите ги сили на хората, а след това удържали града до пристигането на основната им

армия. Вероятно тези тук са решили да повторят подвига на своите предци.

— И в крайна сметка са си счупили зъбите! — безмилостно отсече Халас. — Такова нещо трябва да се обмисли! Хиляда да се опитат да разбият отбраната! Дори и джуджета щяха да се досетят, че хората ще чуят за придвижването на орките по източния бряг на Иселина и ще успеят да се подготвят! Ама че са глупави тези орки! Само доралисците са по-тъпи от тях!

— Първите не са глупави, Халас — в гласа на Еграсса се прокрадна горчивина и... болка? — Просто са били млади, а на младостта е присъща самонадеяността.

— Не разбирам.

— Еграсса има по-добро зрение от твоето — разясни му Кли-кли. — Изчакай да стигнем до мястото, където се е състояла битката, и ще разбереш всичко.

— А може ли да заобиколим това място?

— Какво става, Гарет? — намръщи се Фенерджията. — Откога започна да се страхуваш от мъртвите?

„Откакто бях в Храд Спайн!“ — отговорих мислено, но благоразумно замълчах. Просто не разбирах защо трябва да минаваме направо и да крачим през труповете, когато има съвсем свободно пространство, стига леко да свием наляво.

Еграсса изглежда разсъждаваше като мен, защото свърна от пътя и когато се приближихме до бойното поле, повечето от убитите останаха вдясно от нас, но и това, което видяхме, беше напълно достатъчно.

Елфът се оказа прав — доколкото виждах, орките наистина бяха млади. Много млади. Съвсем още деца. Явно бяха решили да повторят подвига на своите предци, но в крайна сметка бяха срещнали смъртта.

— Хлапета... — прошепна Кли-кли. — Колко странно, Гарет. Те са наши врагове, страшни врагове. Мразят всички останали, но сега ми е жал за тях.

— Прав си, шуте. Децата не бива да са там, където истинските воители хващат мечове. Какво ги е движело? Защо е тази глупава атака? В края на краищата те са знаели, че нямат никакъв шанс да спечелят — прошепна Змиорката, старейки се да не гледа лицата на мъртвите.

— Може би са били обкръжени и са нямали избор? — предположих аз.

— Следите казват точно обратното. Никой не ги е обкръжавал, а и Загребия е съвсем близо. Можели са да пробият. Между другото, Първите са повече от хиляда. Всички тела, които са тук, са оркски. Човешките вече са махнати.

— Чудя се кога е станала тази битка?

— Клане, Гарет — поправи ме Еграсса. — Това поле е поле на клане, а не бойно поле. На глупавите паленца не са им оставили никакъв шанс. Усецаш ли, Кли-кли?

— Да.

— За какво говорите, да ме отнесе мракът?!

— За магия, Халас. Тук са използвали магия.

— Не съм сляп, гоблине. Слава на боговете, все още имам едно око! Виждам как е разрушила замъкът!

— Но тази е направена от хора.

— Какво?! — в един глас попитахме ние с Фенерджията.

— Тук не е имало никакво шаманство, само вълшебство. Тоест тук са действали или хора, или светли елфи. Последното, както разбираш, е много съмнително.

— Защо им е било тогава да рушат собствения си замък, умнико?!

— Откат, Халас. Така наречения откат. Цената на магията. Тук са използвали едно от най-силните заклинания на вашия Орден. Смея да предположа, че са ударили с някаква гадост, която временно е обездвижила всички орки. Заклинанието явно е било толкова силно, че не са могли да контролират отката и той е ударил по замъка. Но по-голямата част от удара се е стоварила върху орките. Виждаш ли как е вдлъбната земята и какво е станало с телата?

— Мислех, че кавалерията ги е стъпкала — процеди Змиорката.

— Няма следи от копита.

— Вече виждам, Кли-кли. Но пък е пълно с отпечатъци от подковани ботуши.

— Да. Онези, които откатът не смачкал, са били довършени от защитниците. Първите така или иначе не са можели да се съпротивляват и са се отправили в мрака. Не особено честна битка са организирали хората.

— За мен това е начинът срещу орките — Мумр се изплю в краката си. — Да си бяха стояли в тяхната Заграбия, а не да ни нападат. А колкото до войната... Точно това е войната, Кли-кли, а на война всички средства са добри. Това не ти е някакъв дуел, където можеш да покажеш благородство и да дадеш време на врага да вземе изтървания си меч. Тук ако загубиш меча си, веднага губиш и главата. Без значение защо си тръгнал на война, на колко години си и колко си благороден — или печелиш победа, или гниеш на полето. Трети вариант, драги гоблине, на война няма.

— И все пак това е нечестно — упорито заяви Кли-кли. — Те дори не са имали шаман с тях. На оръжията трябва да се отговаря с оръжия, а не с магия.

— И слава на Сагра, че не са имали! — разпали се Фенерджията. — Ако тук имаше шаман, и нашите трупове щяха да са три пъти повече. Това е война, Кли-кли. Може би ще разбереш по-късно...

— Да, разбирам — неохотно промълви гоблинката.

Докато разговаряхме, отново излязохме на пътя, водещ към Мойциг. Полуразрушеният замък, в който явно нямаше никой, и мъртвото поле останаха встрани. Градът се приближаваше все повече и повече.

— Преди колко време се е случила битката? — наруших тягостното мълчание аз.

— Съдейки по това, че телата на орките не са имали време да изгорят, а враните все още са способни да летят — не по-рано от вчера вечерта — отговори ми Змиорката.

— А портите на Мойциг са широко отворени! — изненадано възкликна Кли-кли. — Или след битката хората съвсем са престанали да се страхуват, или нещо се е случило.

— Нищо не се е случило! — присви очи Змиорката. — Виж колко хора има на стените!

Е, ако черните точки са бягащи по стените хора... Градът беше все още твърде далеч.

— Изглежда ни забелязаха! — каза Еграсса, гледайки как от градските порти изхвърча отряд конници.

— Нищо чудно — сви рамене Фенерджията. — Ние сме на открито, всеки ще ни види. Хайде, Еграсса, отстъпи назад. За всеки случай...

Фенерджията не сметна за необходимо да довърши, но и така всичко беше ясно. Момчетата, които бързаха към нас, можеше да се окажат прекалено разгорещени и бързаци да отмъщават. Като нищо можеха да объркат елфа с орк.

Еграсса реагира на подканата с гневен блясък в очите, но, слава на Сагот, не посегна за с'каша. Според мен Фенерджията така и не разбра, че е нанесъл смъртна обида на елфа.

— Не съм свикнал да се крия зад чужди гърбове!

— Не се сърди, Еграсса! — бързо се включи Змиорката. — Фенерджията е прав, стрелецът по-добре да е на втора линия.

— Смяташ да се биеш? — дясната вежда на елфа насмешливо литна нагоре.

— Не.

— Тогава това е безполезно — сложи точка на неприятния разговор Еграсса.

— Халас! — извиках към гнома, който започваше леко да се изнервя. — Не се хващай за мотиката!

Ездачите приближаваха. Четирима насочиха конете наляво и започнаха да обхождат нашата малка неподвижна група. И четиримата бяха въоръжени с лъкове. Основната група се носеше право към нас и нямаше намерение да забавя конете. На мен това все повече и повече не ми харесваше. Кората, с моя късмет, беше в Еграсса, а с кинжал срещу човек на кон, при това въоръжен с копие, не е работа. Един от ездачите заби шпори в хълбоците на коня и се откъсна от другарите си на две конски дължини. Какво смяташе да прави? И защо свали копието?

Земята под краката ни започна да трепери.

— Гарет, стой! — прошепна Кли-кли, вкопчвайки ръка в дрехата ми. — Ако побегнем, ще ни ударят с копия!... Ще стоим... Ще стоим...

Конят — огромен черен звяр, сякаш пръкнал се от самия мрак, летеше към нас. В последния момент, когато изглеждаше, че ще ни помете, ездачът дръпна юздите. Конят се изправи на задни крака и размаха предните във въздуха, като едва не улучи главата на Змиорката. Гаракецът се „плъзна“ настрана, без да откъсва поглед от ездача, но той виждаше само една цел — Еграсса. Щом конят докосна земята с предните си копита, неизвестният воин с всички сили удари с

копието, целейки се в гърдите на елфа. И сигурно щеше да го наниже на „шиш“, ако не беше Фенерджията. Слабичкият Див необяснимо как се оказа между ездача и тъмния. Биргризенът изсвистя във въздуха, удари копието, избивайки го встрани и нагоре, и продължи движението си, което трябваше да завърши с удар в незащитената страна на нападателя, но тогава пристигнаха другите ездачи.

Този, който препускаше първи, с всички сили удари с дръжката на копието си по щита на нашия нападател. Воинът не очакваше такова нещо и не се задържа на седлото. За миг пред мен се мярна бяло и удивено съвсем младо лице, след което младежът се стовари на земята точно в краката на Фенерджията.

— Съвсем ли си изгуби ума, Борик?! — извика един от ездачите. — Или си ослепял?!

Воинът, лежащ на земята, само пулеше очи и отчаяно се опитваше да си поеме дъх. Изглежда здраво се беше ударил в земята.

— Простете на моя човек, треш елф — обърна се същият ездач към Еграсса.

— Елф? — най-накрая успя да възкликне младежът, когото ездачът нарече Борик. — Мислех, че това е един от орките.

— Лошо мислиш! До края на службата ти ще те изпратя на стената да броиш врани! Една година седло няма да помиришеш! Още веднъж ви поднасям своите най-дълбоки извинения за това недоразумение, треш...

— Еграсса. Еграсса от дома на Черната луна — отвърна тъмният, изпепелявайки с поглед опитващия да стане от земята Борик.

Ако тук нямаше толкова много конници, воинът вече щеше да се запознал с елфийския с'каш. Но сега Еграсса счете за по-добре да не изостря отношенията и остави разправата с този хлапак за спокойни времена.

— Аз съм Неол Ираген, лейтенант на гвардията на Мойциг — представи се конникът.

Неол Ераген беше над четиридесет. С кози мустаци, дебели склучени вежди и крайно простовата физиономия на дребен благородник, която изобщо не се връзваше с пронизителната острота на сините очи и уверената стойка в седлото.

— Тези... хора с вас ли са, треш Еграсса? — на думата „хора“ лейтенантът от гвардията се поколеба, тъй като гоблин и гном трудно

можеха да се причислят към хората.

— Да, това са мои воители.

Не знам какво си мислеше Неол Ираген, но аз и Кли-кли си спечелихме няколко недоверчиви погледа. Но какво да се прави — ние с нея не приличахме на воители.

— Какво е довело елфа в нашия град, когато Черната гора е в пламъци? — лейтенантът се постара въпросът му да не прозвучи грубо.

— Заповедта на краля — Еграсса извади документа на Сталкон, същият, който показахме на двамата магавете от Ордена още при Вишка, и го подаде на ездача.

Воинът взе документа и внимателно разгледа кралския печат. Трябва да отбележа, че милорд Неол малко се изненада, но това на практика не се отрази на лицето му, само дебелите вежди удивено се плъзнаха нагоре.

— Когато започна войната, ни заповядаха да проверяваме случайните и нечакани пътници — предпазливо започна лейтенантът, връщайки документа на елфа. — Сега кой ли не обикаля по пътищата. Включително дезертъори и шпиони. Вашата поява е много странна, а и този документ... Нали разбирате, треш Еграсса, че не можем просто така да ви пуснем?

— Какво предлагате?

— Трябва да проверим всичко и е по-добре да ви отведем в града, при началника на гарнизона.

— Ние нямаме нищо против — Еграсса небрежно сви рамене.

— Чудесно! — въздъхна с облекчение Неол Ираген, разбирайки, че елфът няма да се противи. — Борик! Дай коня си на треш Еграсса!

Младежът вече беше дошъл на себе си и безропотно поведе черното животно към Еграсса. Още петима конници ни дадоха конете си и станаха пешаци. На мен се падна сива кобилка със спокоен нрав. Във всеки случай, докато се качвах на седлото, тя ме погледна повече или по-малко благосклонно. На Кли-кли кон не дадоха. Гоблинката беше на път да се обиди и да вдигне скандал, но аз бързо я настаних пред себе си. Изглежда малката досадница остана доволна от тази ситуация.

Придвижвайки се към Мойциг, се оказахме в центъра на отряда ездачи, които сякаш случайно ни обградиха, в случай че странните

пътници изведнъж решат, че няма какво да правят в града и решат да прегпуснат.

— А какво става с армията? Майдинг още държи ли се? — наруши продължителното мълчание Змиорката.

Един от воините отвори уста да отговори, но забеляза предупредителния поглед на Неол Ираген и преглътна подготвените думи.

— Изчакай малко, боецо — каза лейтенантът на гвардията. — Комендантът ще ви каже всичко.

Змиорката кимна и не попита нищо повече. За мен чак такива тайни бяха излишни. Нима кралският документ не ги убеди? Да ни смятат за дезертъори беше най-малкото глупаво. А и не приличахме на шпиони. Орките никога не биха използвали хора за шпиони. Или биха? Ако си спомним Първа човешка ударна армия, преминала на страната на орките по време на Пролетната война, то страховете на жителите на Мойциг не бяха напразни.

— Фенерджия! — изведнъж извика Еграсса на Дивия.

— Да?

— Благодаря.

Мумр, който не очакваше благодарност от елфа, доволно присви очи и разтегна устни в широка усмивка.

* * *

Мойциг вреше и кипеше. Градът поне тройно отстъпваше на Раненг по размер, а с Авендум изобщо и дума не можеше да става за сравнение, но това не пречеше на жителите на южния град да се чувстват най-щастливите и късметлии граждани във Вселената. На празничната атмосфера, властваща по градските площади и улици биха завидели всички градове на света. Празникът се носеше във въздуха, усещаше се в разговорите на жителите на града и стражниците на портата, звънеше в песните на веселящите се в кръчмите и таверните. Сякаш няма война. Днес жителите на града бяха победители. Те, и само те, бяха победили цели хиляда (че дори и повече!) орки и какво значение имаше по какъв начин е била изтръгната победата? Победителите не ги съдят, нали? Днес хората се

радваха и се опитваха да вземат всичко от живота, а утре отново ще дойдат суровите дни и войната за тях ще продължи.

По претъпканите с народ улици вървахме малко. Неол Ираген заведе нашия отряд в градските казарми. Войниците тук бяха не по-малко, отколкото гражданите по улиците. И сякаш се подготвяха за поход. Всички тичаха насам-натам, стотниците и десетниците крещяха заповеди, някои събираха вещи, други оседлаваха коне. Дали не се канеха да изненадат някого? Време беше.

Отведоха ни в казармата и ни оставиха в обществото на намиращите се там войници. Еграсса и Змиорката отидоха заедно с лейтенанта на гвардията при коменданта, а ние убивахме времето на масата. Слава на боговете, не се канеха да ни уморят от глад. Кли-кли не искаше да яде и когато за момент я изгубих от поглед, тя веднага изчезна. Предположих, че е хукнала след елфа или ще души за новини.

— Не ми харесва всичко това — измърмори Халас, хващайки особено вкусно парче месо от котлето със супа. — Празникът си е празник, победата трябва да се отпразнува, но и да се заблуждаваш не бива. За какъв мрак, питам ви, трябва да държат градската порта отворена? Орките винаги са се славили с бързината на своите атаки. Докато се усетят и вече ще е късно, помни ми думите, Гарет! Ако стражниците не успеят да затворят портата, какво ще правят тогава? Много по-трудно е да воюваш по улиците, отколкото по стените.

— Не се ядосвай, Халас, всичко ще е наред — философски рече Фенерджията и се оригна. — Този Неол не прилича на глупак. Щом портата е отворена, значи няма от какво да се страхуват. Мисля, че разузнавачите му в околностите на града са не по-малко от бълхите на улично куче. Ще забележат орките от цяла левга.

— Как не разбираш, Мумр! — възмути се гномът. — Във всичко трябва да има ред! Ако вратите са отворени, това принципно е грешно! Ние, гномите, никога няма да направим такава глупост.

— Ако Делер беше тук, да пребъде в светлината, той щеше да ти отговори — изръмжа Фенерджията.

Халас веднага млъкна, порови с лъжица в супата и бутна котлето от себе си.

— Нещо дълго се бавят. Надявам се, че този комендант не е някой задник и няма да ни задържа излишно.

— Че кой би ни задържал с кралския документ? — съвсем по детски се изуми Мумр.

— Кой би ни задържал? — подигра му се гномът. — Сякаш този документ ни помогна при Вишка. Маговете изобщо не го погледнаха. Да имаха желание, щяха да го унищожат. Ако не беше онази ръкачудовище, мракът знае какво щеше да се случи с нас. Кой ще ти гарантира, че този път всичко ще е наред? Мълчиш, а? И правилно! Никой няма да ти даде гаранция. А ти, Гарет, какво ще кажеш?

— Всъщност нищо — казах аз.

— Как така нищо?! — обиди се Халас. — Как така?! Ти какво, нямаш мнение ли?

— Халас, стига си приказвал — успокоих го аз. — Да не би да нямаш доверие на Еграсса и Змиорката?

На такива думи Халас само опули единственото си око и стисна по-здраво лъжицата, канейки се да я използва.

— Ето — казах примирително аз и сложих черта на разговора. — Значи няма от какво да се страхуваш. Елфът и Змиорката ще намерят начин да убедят този комендант.

Халас намръщено ме погледна изпод превръзката и отново придърпа котлето към себе си.

— Както и да е, тук всички са глупаци. Оставиха ни без охрана.

— И къде ще бягаш оттук, кажи ми? — Мумр облиза лъжицата. — Наоколо е пълно с народ и заминаването ти няма да остане незабелязано.

— Ей, чакайте! — един от минаващите покрай нас войници рязко спря.

Ние тримата го погледнахме. Войник като войник. Мога да се закълна, че никога преди не съм виждал физиономията му. Но гербът, пришит към куртката на воина, ми беше много познат — черен облак на зелено поле. Гербът на моя скъп приятел — барон Оро Хабсбург. Излиза, че този човек е един от войниците на барона. Но какъв вятър го беше довял толкова далече?

— А ние не те познаваме — доста грубо изръмжа Щастливецът.

— Грешите, уважаеми! В края на лятото в Къртичи замък. Спомнихте ли си?

— Не.

— Тогава бях в отряда на милорд Хабсбърг. Ух! Ти не си ли онзи, дето прикова Мейло Труг към земята? — последните думи на война бяха адресирани към Фенерджията.

— Ами да — неохотно призна Мумр.

— Ей! Момчета! — закрепця воинът към цялата казарма, привличайки вниманието на всички към нас. — Това е човекът, за когото ви разказвах! Той размаза по стената самия Труг в замъка на Добрата душа!

И като започна една! Изглежда всички воители на кралството бяха чували за подвизите на Фенерджията. Във всеки случай, нашата маса веднага беше наобиколена от плътна тълпа и всички искаха да потупат Мумр по рамото. Онези, които не стигаха до Мумр, се спуснаха върху мен и Халас, сякаш двамата с гнома бяхме размахвали двуръчния меч в двора на замъка на Алгерт Дали в онзи паметен двубой в съда на Сагра. Халас дори се размърда и се усмихна, озовавайки се в центъра на вниманието. Човекът с герба на Хабсбърг крещеше с всичка сила, преразказвайки сигурно за стотен път историята и хода на двубоя. Народът възхитено слушаше. През тълпата, наобиколила от всички страни нашата маса, се придвижи сивокос ветеран. На рамото на война се мъдреше огромен цвайгхандер. Върху дръжката на двуръчното оръжие ясно се виждаше златен дъбов лист. Майстор на меча. Воинът почтително се поклони, Мумр не му отстъпи и също отвърна с поклон. Воинът учтиво помоли господин Фенерджията, разбира се, когато може да му отдели време, да го научи на няколко урока. Мумр се съгласи. Халас изсумтя и небрежно намекна, че би било хубаво да можем да пийнем бира. Някои от младите воители се втурнаха към казармите и след по-малко от пет минути пред нас стояха пълни халби бира. О, мрак! С всичките тези разходки в Заграбия бях забравил вкуса на бирата. Така че се наслаждавах, оставяйки на наобиколения от благодарни слушатели Халас да разказва истории. Гномът, почти пръскащ се от гордост, разказа на целия свят как лично ме е измъкнал от лабиринта и как с ей тази мотика е избил в Златната гора деветдесет и осем орки и един Х'сан'кор. С орките Щастливецът, разбира се, доста се поизхвърли, но му повярвах. А и как да не повярваш, когато за доказателство ти показват ни повече, ни по-малко от истински рог на горското чудовище?! До края на историята всички войници в казармата бяха готови да влязат и в огъня за гнома. Сигурен бях, че

след три дни цялата армия ще знае историята на Халас. Слава на боговете, че не се сети да вкара дракон и принцеса в цялата тази каша.

Вече започнах да улавям любопитни погледи върху себе си. Навярно някои от присъстващите тук предполагаха, че след като пътувам с такива отчаяни и легендарни личности като Халас и Мумр, сигурно и аз съм легендарен герой и най-малкото с голи ръце съм извил врата на Неназовимия. Ако знаеха, че съм минал през Храд Спайн и сега в чантата ми е Рогът на дъгата, щяха да са уверени, че ние сме самата тройца велики герои от Сивата епоха.

Гномът довършваше третата бира и не млъкваше нито за миг. Улучих момента и привлякох вниманието на воина на Хабсбърг.

— А ти как се озова тук? — попитах го аз.

— Сега съм адютант и личен пратеник на милорда! — гордо отвърна човекът. — Изпратиха ме тук да помагам.

— Да помагаш? Случило ли се е нещо с барона?

— Барона? — войникът се засмя. — Той се издигна, приятелю!

Но тогава, за жалост, се появи Кли-кли и без да се церемони, прекъсна Халас, който тъкмо разказваше как е впрегнал кръвожадните виверни в сала:

— Приключвай, Еграсса ни вика!

Гномът разочаровано изсумтя и като пресуши на една глътка халбата, стана от масата:

— Прощавайте, братлета! Работа. Да сме живи, ще се видим и ще ви доразкажа историята.

Всички дружно ни пожелаха успех и за втори път минахме през потупване по рамената. Когато най-накрая успях да се измъкна от тълпата след гоблинката, раменете ме боляха, сякаш цял ден съм носил нещо тежко.

— Къде ни водиш? — попитах Кли-кли.

— На по-спокойно място. Там, където можем да поговорим нормално — отговори тя.

— Значи Еграсса не ни е викал? — намръщи се гномът.

— Разбира се, че не!

— Такава история не ме остави да разкажа! — съжали Халас.

— Ти и така ги излъга със Зам-да-Морт. Време беше някой да те спре.

— За какво искаш да говориш с нас?

— За много неща. Научих разни работи и мисля, че ще ви бъде интересно, Змиорката вече ни чака.

— А Еграсса?

— Комендантът го покани на вечеря, Гарет.

— Означаваш ли това, че всичко е свършило?

— Винаги съм казвал, че нашият Танцуващ е истински гений! — подсмихна се Кли-кли и ни поведе през двора.

— И според теб тук е по-спокойно място?

— Тук поне не ни обръщат внимание. Още въпроси ще има ли?

— Каква е тази торба, дето мъкнеш? Да не се претовариш?

— По-добре гледай себе си — изсумтя тя. — Между другото, пристигнахме.

Гоблинката ни доведе до някаква сграда, безцеремонно ритна вратата с крак и ние се озовахме в просторна стая. Зад масата седеше Змиорката и гризеше пилешко бутче. Трябва да отбележа, че храна имаше повече от достатъчно.

— Добре си се уредил! Кой плати за всичко това? — зададе Халас актуалния за всеки гном въпрос.

— Никой. Милорд комендантът беше толкова любезен, че ни снабди с храна от собствената си маса и ни даде отделна стая, докато Еграсса вечеря в обществото на негова светлост. Присъединявайте се към пиршеството.

— Всъщност ние вече ядохме в казармите — като че ли гномът искаше да откаже.

— Е, ваша работа. Така за мен ще остане повече.

Веднага Халас, потривайки ръце, тръгна към масата.

— Добре, вие яжте, а аз ще разказвам какво се е случило във Валиостр, докато ние сме били в Заграбия. Змиорката вече знае всичко. А ти дъвчи, Халас, дъвчи. Всичко е много по-добре, отколкото си мислехме.

— Колко по-добре? — предпазливо попитах аз.

— Много. На орките им скъсват задниците от бой на всички фронтове! — с доволна физиономия ни информира тя.

— Какво о-о-о?! — ококори се Халас.

— Точно така, скъпи ми гноме. Оказва се, че не сме лесни за побеждаване. Разбрали сме за инвазията на орките два дни преди

войната да започне. По-голямата част от пограничните гарнизони успели да се подготвят и да отстъпят.

— Да отстъпят? — нещо не улових съответствието между думите „подготвят“ и „отстъпят“.

— Ами да. Онези от Пограничието изобщо нямали намерение да отстъпват, но нашите тръгнаха назад. А насреща им доблестната армия на Валиостр. Бездушните егери, Кучетата на късмета, Косматите, Бродягите, Клоуните на Гимо, Идиотите на съдбата и много други. При Горни видри влезли в бой и така ударили Първите, че онези се окопитили чак след два дни. Дотогава нашата армия вече била изчезнала. Отново отстъпили, сега вече зад Иселина. Орките буквално обезумели, тръгнаха напред и отново си го получили. Тогава пристигнала и северната армия. При Раненг сме дали генерално сражение и армията на орките била разчленена на три части. Първата, най-многобройната, сме я гонили чак до Пограничното кралство, а какво се е случило там, засега не знам. Втората някак си успяла да допълзи до любимата си Златна гора, а третата част била обкръжена в графство Маргенд, което е на една крачка отук. Не можете да си представите колко се радвам! Основната армия на орките е направена на пух и прах!

— М-да... — проточих аз, не вярвайки на ушите си. — А това сигурно ли е?

— Разбира се, че е сигурно, глупава главо! Самият комендант го каза на Еграсса! Веднага щом видя документа с кралския печат, направо се размекна. Ако не ми вярваш, питай Змиорката.

Доблестната армия на Валиостр този път наистина се оказа доблестна и кошмарът от Пролетната война този път не се случи. Спряна и отблъсната назад. Ха-ха! Ето какво означава навременната информация и четиридесет хилядната северна армия, която кралят беше събрал за тържественото посрещане на Неназовимия.

— А как стоят нещата с първа и трета оркска армия?

— Пограничното кралство изглежда се държи и ще се държи, докато нашите не им отидат на помощ. Така че на първа армия може само да им съчувстваме. Скоро ще се изнесат в своята Златна гора и няма да се покажат оттам още триста години. Такова съкрушително поражение ще го помнят мно-ого дълго. Що се отнася до третата им армия, там всичко е просто. Елфите се справили и като че ли

ситуацията в Черната гора е спокойна, по последна информация. Що се отнася до онези, които тръгнали към Майдинг... — Кли-кли се ухили заговорнически. — Чакала ги не по-малко неприятна изненада, отколкото онези, които тръгнали към Раненг и се сблъскали с Дивите егери и пограничните гарнизони. Нашите момчета там също ги очаквали, а след това пристигна помощ и...

— Чакай, Кли-кли! — прекъсна го мълчалият досега Фенерджия. — А там откъде се е взела помощ?

— Ти за нашите петнадесет хиляди, които постоянно обикалят по границата с Мирануех, забрави ли?

— Не съм забравил, но предполагам, че и Мирануех също не е забравил. Значи сега целият запад е оставен на милостта на „мустаците“^[1]!

— Не се притеснявай! И тук всичко е наред! Към Майдинг тръгнали двадесет хиляди Първи. Така че кралят на Мирануех се възмутил от такава несправедливост и добавил към нашите петнайсет хиляди още десет хиляди от неговите копиеносци и четири хиляди кавалерия.

— Какво о-о-о?! — този път и тримата се ококорихме.

— Да. Орките нещо много ядосали негово величество и негово величество решил да се намеси и да помогне на северния си съсед.

— Не вярвам. Всичко друго, но не и Мирануех! От колко века се хапем за Спорните земи, а сега това!

— Нима жреците не ни учат да бъдем по-щедри, Гарет? — ухили се гоблинката. — Мракът знае какво е накарало краля на Мирануех да предприеме такъв щедър и навременен ход, но и моят скъп Сталкон се размърдал и подарил Спорните земи на Мирануех.

Халас се задави с вино и се закашля. Змиорката го удари по гърба.

— Не е кой знае каква загуба. Толкова много години да се карате за двайсет левги безполезна блатиста земя... Само северняците са способни на това.

— Е, при вас в Гарак земя колкото искаш, но при нас е много ценна — защити родното кралство Фенерджията. — Но стореното, сторено. Значи са отблъснали орките от Майдинг?

— Не само са ги отблъснали, но са ги обкръжили и са ги избили до крак! — пропя гоблинката. — Победа на всички фронтове! А след

това съюзената армия не се успокоила и влязла в Черната гора, за да помогне на братята елфи. Ако нашите военачалници имат поне малко мозък, ще прочистят Златната гора от Първите.

— Ето защо — ура! — вдигна бокала Халас.

— Значи излиза, че тези, които са нападнали Мойциг, са остатъците на основната армия?

— Всъщност не, Мумр. Тези са дошли от Заграбия. На нашите им провървяло и докопали клановия вожд на Груунските ухорези, когато той с хората си се промъквал към родната гора. И го обесили на градските порти, така да се каже, за предупреждение към онези, които не могат да си стоят в Златната гора. А тези паленца нищо не схванали и пропъзтели под окото на Сагра. Решили да откраднат тялото. Е, и ги посекли... Така, Гарет. Сега с теб. Докато ти се разхлаждаше в казармата, аз успях да се поразгледам и да намеря някои неща — с тези думи гоблинката бръкна в торбата и сложи на масата арбалет, а после и двадесет къси болта. — Ето... че ти съвсем без нормално желязо остана.

Взех арбалета в ръка. Разбира се, не беше моето бебче, оставено в залите на Храд Спайн, но също не беше лош. Преди имах точно същия. „Оса“ — леко и много надеждно оръжие.

— Откъде го намери?

— Откраднах го, разбира се! От тяхната оръжейна — тя гордо се изпъчи.

— А ако ме хванат с него? — подсмяхнах се аз, изненадан от наглостта на Кли-кли, посмяла да измъкне оръжие изпод носа на войниците.

— Ако теб те хванат, Танцуващ, тогава теб и ще накажат. Аз моята работа си я свърших, нататък вече си е твой проблем.

— Благодаря ти, Кли-кли — саркастично благодарих аз на моята „благодетелка“.

— Няма за какво — отвърна в тон Кли-кли и ехидно се усмихна. — Между другото, хапвайте по-бързо. Ще трябва да ви намерим топли дрехи. Зимата идва, а вие се разхождате полуголи.

— Цялата тълпа ще отидем да крадем? — гневно сви вежди Халас.

— Много ти е лошо мнението за гоблините, Щастливецо — разстрои се гоблинката. — Защо си мислиш, че ще крадем? Еграсса се

договори за всичко с коменданта. Остава само да вземем нещо по-топло и да изчезваме от Мойциг. Когато стигнем до Авендум, вече ще са ударили истинските студове и всички вие, да, да, точно вие, ще кажете на малкия гоблин благодаря за топлите дрехи, защото ако не съм аз, всички ще умрете от студ.

— Ти нали току-що каза, че Еграсса се е погрижил за дрехите, а не ти — невинно отбеляза Змиорката.

— А кой според теб му е казал?! — веднага се озлоби Кли-кли.

— Ти — отвърна Еграсса, влизайки в стаята. — Пригответе се, след час от Мойциг излиза въоръжен отряд. Ще тръгнем с тях.

— Защо с тях? — намръщи се Халас. — Ами ако се заблудим?

— Забравяш, че макар и орките да са разбити, шансът да се натъкнем на някой техен отряд все още е много висок. Да не искаш да загубиш и второто си око?

На тези думи гномът самохвално отговори, че нека орките само да опитат да го докопат. Ако все пак се случи — нечия мотика ще пробие нечий череп.

— Отрядът от Мойциг към Раненг ли отива, Еграсса?

— Не, Змиорка. Те бързат към графство Маргенд. Част от основната армия на Първите е обградена само на ден път оттук. Отрядът на Неол Ираген бърза да вземе участие в предстоящата битка.

— А орките много ли са? — поинтересува се Щастливецът, поглаждайки брада.

— Около пет хиляди и петстотин.

— На мен ми стигат — решително тръсна глава гномът и шапката на Делер се плъзна пред очите му. — Какво стоите?! Хайде по-бързо, че ще избият всички орки преди да сме пристигнали!

Исках да кажа, че така ще е и най-добре, но замълчах. Защо да разстройвам гнома? Халас толкова се радваше, буквално като хлапе, на което са обещали дълго бленувана играчка.

* * *

Час и половина по-късно напуснахме Мойциг под приветствените възгласи на жителите на града, изпращащи своите воители в победен (никой не се съмняваше в това) поход. Комендантът

беше толкова любезен, че ни предостави не само нови дрехи, но и коне. На мен се падна тъмнокафяв жребец с ясно изразена склонност към убийство на своя господар. Във всеки случай, животното през цялото време се опитваше да препусне в галоп и да изпрати своя нещастен ездач направо в гроба. По някаква шега на боговете, това беше кавалерийски кон, който имаше само една цел — да се носи с главата напред, за предпочитане под звуците на рог. След кротката „бойна кобила“ Пчеличка този представител на конската порода ме изпълваше с тъга и тих ужас. Трябваше да положа много усилия, за да удържам буйния жребец и да не падна от седлото. Змиорката кротко наблюдаваше опитите ми да усмиря демонът на безумието, обзел коня, но накрая не издържа и ми предложи да си разменим конете. Преди да е размислил, аз бързо се смъкнах от седлото и се прехвърлих на кроткия, доста рошав и охранен кон от неизвестна порода. Ето това беше кон за мен! Ще хукне само ако аз поискам или го подгоня огр със зъбобол.

— Какво е името на този кон, Змиорка? — попитах аз.

— Кон — гаракецът се усмихна с крайчеца на устните си.

Някои от воините, които язدهа зад нас и чуха разговора, откровено се захилиха. Не знам какво му беше смешното.

— Е, щом е Кон, нека е Кон — подсмяхнах се аз и потупах животното по шията. — Това име много му подхожда.

След като смених коня, аз най-накрая се успокоих малко и с любопитство хвърлях погледи към Змиорката. Конят се държеше изненадващо тихо, сякаш е Кли-кли, когато е замислил поредната пакост. Времето минаваше, а пакост не се случваше. Изглежда беше признал новия ездач и беше решил да кротува. Оставаше ми само да завиждам на майсторството на Змиорката, на умението му да се справя с конете.

— Гледай, Гарет. Виждаш ли онези младоци там?

— Какви младоци, Кли-кли?

— Ей онези, със сивите плащове.

— Да не са от Ордена?

— Точно така. Именно тази шесторка е спряла Първите пред Мойциг.

— Браво на тях — лично мен маговете не ме интересуваха.

Интересно, какво ли биха казали, ако разберяха за Рога на дъгата. За миг изпитах желание да им дам магическия артефакт и да се сбогувам с магията завинаги. Трябваше да положа усилие над себе си, за да не се отърва от Рога още сега.

Пътят вървеше на север и, съдейки по думите на всезнайката Кли-кли, по него щяхме да стигнем директно в Раненг, просто трябвало да минем през малкото графство Маргенд, чиято земя се простирала по протежение на западния бряг на Иселина едва ли не до самия Болтник.

От Мойциг потеглихме с отряд конници, наброяващ шестстотин воители. А още по-рано, преди два дни, от града в посока Маргенд бяха тръгнали хиляда и петстотин души тежка пехота — Котешките алебарди и Гуляйджиите на Рого. Първите с бърз марш бяха дошли в града от Майдинг, веднага щом орките били разбити в този участък на фронта и се наложило спешно прехвърляне на сили на изток, към Иселина. Що се отнася до Гуляйджиите, тези момчета били разквартирувани в Мойциг и бяха просто нетърпеливи да се бият.

Всички воински клюки ми бяха казани от човека на Хабсбург, яздец в нашата стотица. Той не спираше да приказва, но още щом се намерих да го питам за делата на барона, го викаха някъде напред, при Неол Ираген, и въпросите трябваше да ги отлагам за по-късно.

Съдейки по всичко, скоро нашият многоброен конен отряд би трябвало да настигне пехотата и големия обоз, пълзящи към Втора южна армия, която беше обкръжила оцелелите Първи. От разговорите на воините разбрах, че до утре на обяд ще пристигнем на мястото и ще помогнем за изтласкването на орките в реката. Най-много от всички напираше Халас, без изобщо да се замисля, че най-вероятно никой няма да го покани да се присъедини към битката с орките. Мумр му го каза, но гномът само гневно вирна брада и каза, че ще престане да бъде гном, ако не убие в предстоящата битка поне десетина жалки орки.

Еграсса яздеше някъде в челото на отряда заедно с Неол Ираген, така че бяхме оставени на самите себе си. По-точно не на себе си, а на гоблинката. Кли-кли, лишена от елфийския надзор, реши отново да поеме ролята на най-любимия и най-гениалния кралски шут. След час от шегичките-песничките-стихчетата и прочие номера на гоблинката се кискаха поне двеста воители.

Десет минути по-късно вече целият отряд знаеше за малкия и остър език на гоблина, пътуващ в първата стотица. Естествено, веднага другите пет стотици започнаха една през друга да канят Кли-кли при себе си. Малката пакостница беше ужасно доволна. За пореден път се беше превърнала в душата на цялата компания и забавляваше войните чак до смрачаване, когато отрядът спря за нощувка до голямо и недокоснато от войната село. Оказа се, че местните вече ни чакаха и въпреки че не разполагаха с достатъчно легла за нас, местният барон, който беше дошъл от близкия замък с малката си дружина, беше успял да подготви всичко за посрещането на скъпите гости и победители. Благодарение на Еграсса дори ни беше дадена къща, където да прекараме нощта.

Докато със Змиорката и елфа се установявахме на новото място, Кли-кли изчезна някъде. Халас и Фенерджията също не се задържаха дълго. Тях едва ли не на ръце ги отнесоха до центъра на селото, където всеки момент щеше да започне тържеството по случай пристигането на славните воители. Мисля, че сега гномът ще има много слушатели. Войниците викаха и нас, но аз веднага отказах, след кратко замисляне Змиорката също поклати отрицателно глава. Баронът покани Еграсса на празничната маса и елфът, решил да прояви учтивост, прие.

— Хей, Змиорка. А къде са собствениците?

— Махнали са се. Днес къщата е на наше разположение. Дори ако Халас се напие и разбие няколко глинени гърнета — никой няма да ни каже нито дума, можеш да не се притесняваш.

— Защо си мислиш, че се притеснявам? Не за пръв път се намирам в чужди домове в отсъствие на собствениците.

— Вярвам ти — ухили се воинът. — А колкото до къщата... Селяните дори се радват, че могат да ни окажат такава услуга. Първо, така съвсем неочаквано им се удава възможност да участват в съвсем истинско празненство. Второ, нас ни храни баронът, а не те...

— А кой храни барона? — попитах злъчно, но гаракецът пропусна въпроса ми покрай ушите си.

— И трето — невъзмутимо продължи Змиорката, — да ни предоставят дома си за една нощ е абсолютна дреболия. Ако войните не бяха победили орките, тази къща най-вероятно вече нямаше да съществува.

— Добре, стига с тази къща! Дали да не излезем на улицата? Защо да стоим сами тук?

В двора по това време вече беше тъмно. Вдишах студения, вече съвсем зимен въздух.

— Мирише на първи сняг — Змиорката сякаш четеше мислите ми.

— Студено е — съгласих се аз. — Ноември тази година на юг е доста студен.

— Нима това е студ? Само леко хладно — подсмихна се моят събеседник. — Виждаш ли какви са бледи звездите? Когато е наистина студено, те горят като камъните в кралската корона.

— Нашият Сталкон няма чак толкова много камъни в короната си.

— Говорех за короната на Гарак.

— О! — казах аз, осъзнавайки, че съм изтърсил глупост.

Замълчахме и се заслушахме във веселите викове и смехът, разнасящи се в нощта.

— Веселят се, сякаш няма никаква война — промърморих аз.

— Защо да не се повеселят? Войната и битката ще са утре, а днес имат шанс да забравят за всичко. Нима е лошо?

— Не — смутих се аз. — Предполагам, че е хубаво.

— Какво те притеснява, Гарет?

Замълчах, подбирайки думите си. Естествено, правилните думи не ми идваха на ум.

— Не мога да го обясня просто така. Думите на Сивия, Господаря, Рога на дъгата и, разбира се, равновесието с всички произтичащи последствия. Много е неприятно да мисля, че аз, без дори да го желая, мъкна на кръста си най-отровната от всички змии.

— Просто не мисли за това.

— Какво?

— Погледни това. Какво виждаш? — Той извади „сестрата“ от ножницата си.

— Оръжие — тъпо отвърнах аз.

— Точно така, оръжие. Сега опасно ли е?

— Не — отговорих след кратко замисляне.

— Точно така. „Сестрата“ е в ръцете ми. Всичко зависи от това кой държи оръжието и какви цели преследва. Рогът на дъгата е също

такова оръжие като „сестрата“ и е в твоите ръце. Не мисля, че ти искаш да изпратиш нашия свят в небитието.

— Но той невинаги ще бъде в мен.

— Орденът ще се погрижи за Рога. Или вече и на маговете си спрял да се доверяваш?

— Не, но думите на Сивия...

— Думите на Сивия са просто думи — и нищо повече. Моята стара баба, да пребъде в светлината, винаги казваше, че едно пророчество никога няма да се сбъдне, ако ние не го пожелаем.

— Успокой ме — кисело се усмихнах аз, но не мисля, че в тъмното воинът видя жалката ми усмивка. — Дали да не отидем при другите? Може и да са ни оставили вино.

— Едва ли лейтенантът ще позволи на войниците да се напият. А и те самите не са глупаци: да влезеш в битка с махмурлук не е голямо удоволствие. Така че на повече от чаша бира ние с теб не можем да разчитаме. Хайде да побързаме, докато Халас не е изпил и нашите порции.

С нашия късмет най-късно се прибра Фенерджията. И когато реши да поспи, хъркането му събуди всички останали. Халас, постлал одеялото си на пода точно под масата, изруга и хвърли обувка към Дивия. Изненадващо, но още от първия опит този способ подежда.

Конният отряд напусна селото, когато хоризонтът на изток се обagri от жълто-червената ивица на зората.

— Денят ще бъде ясен — каза Фенерджията и от устата му излезе облаче пара.

— И много, много студен — разстроено изграчи незнайно кога успялата да се простуди Кли-кли. — Кой от вас, умници, се е изхитрил да докара снега? Мълчите? Е-ех...

Първият за тази година сняг едва беше покрил земята, превръщайки я в кафяво-бяло одеяло. Кли-кли не беше права, само сега беше студено, до обяд слънцето щеше без проблем да разтопи снега и да превърне пътя в рядка кал.

От самото тръгване отрядът се придвижваше или в галоп, или в тръс. Няколко пъти спирахме или принуждавахме конете да минават на ходом, за да им дадем почивка. В лъчите на издигащото се в небето слънце Иселина, която беше от дясната ни страна, проблясваше в ярки цветове. Според Кли-кли вече се намирахме в графство Маргенд.

Скоро предположението на гоблинката се потвърди — натъкнахме се на село с изгорели, но в по-голямата си част напуснати къщи. За разлика от селото, където бяхме ноцували, тук войната беше сложила своя отпечатък. След известно време бяхме забелязани от патрул лека кавалерия, който претърсваше околностите в търсене на изплъзнали се от обкръжението орки. Командирът на разузнавачите каза, че Гуляйджиите на Рого и Котешките алебарди заедно с обоза вече са пристигнали в Маргендската подкова и битката всеки момент ще започне. Някои от нашите воители изразиха дълбокото си съчувствие към нещастните разузнавачи, които трябва да претърсват храстите по полето, когато другите след няколко часа ще влязат в битка. За мен да се носиш из графството в търсене на евентуална опасност беше много по-добре, отколкото да се промъкваш при орките на „чай със сладки“. Естествено, запазих тези мисли за себе си, че като нищо можеха да ме разберат погрешно.

* * *

Представете си за момент, че Иселина е пръчка, чиято средна част се състои от мек метал. Представихте ли си? А сега си представете, че някой от боговете от нямане какво да прави е взел тази пръчка и я е сложил на мощния си врат, след което е натиснал краищата надолу. От такова усилие мекият метал ще се извие и пръчката ще придобие формата на подкова. Именно тази речна извивка, обърната с вдлъбнатата си част на запад, а с изпъкналата — на изток, е получила името Маргендската подкова. И точно извивката на идеално правата Иселина беше мястото, където орките бяха попаднали в заложения капан.

Втора южна армия вкарала Първите в тази речна подкова и блокирала всички пътища за отстъпление. Първите имаха само два изхода — или да се опитат да преплуват Черната река (което по принцип е невъзможно поради ширината на реката и студеното време), или да се опитат да пробият блокадата.

Ние стигнахме до Маргендската подкова в ранния следобед. Навсякъде беше пълно с народ. Цялата Втора южна армия. На четвърт левга от нас, точно от другата страна на голямо и напълно оголено

поле, се виждаше реката и тъмната стена на оркските щитове. Потръпнах, виждайки толкова много врагове.

— Какво чакат? — нервно облизах устни аз. Много се изкушавах да подхвърля за обсъждане идеята да се изнесем оттук възможно най-скоро.

— Чакат да ги нападнат. Те самите няма да тръгнат на пробив — виждаш ли колко стрелци има тук? — обясни ми Змиорката. — Ще претърпят такива загуби, че атаката ще се провали преди още да е започнала.

— Вече са претърпели — въпреки липсата на едното си око Халас прекрасно виждаше, че полето е обсипано с трупове.

Около триста-четиристотин тела. Играещите с вятъра бяха взели сериозен дан от орките при опита им да пробият.

— А ти какво би направил на тяхно място?

— Бих чакал.

— Какво?

— Бих чакал командирът на хората да допусне грешка.

— А ако той не допусне?

— Тогава орките са покойници — безмилостно завърши Еграсса вместо гаракеца. — Те при всички случаи са покойници. Който и да командва армията ви, Гарет, той е умен като самия мрак. Просто няма по-добро място да се разправиш с Първите.

— Тогава какво чакат всички тези хора?

— Чакат да станат още повече. Или не знаеш, че трима на един е най-доброто съотношение? Първите просто ще бъдат смачкани от бройката.

Елфът, както винаги, беше прав, въпреки че това не е много приятна, а още повече изобщо не е героична истина. Трима да атакуват един е много по-удобно, отколкото да излязат един на един.

Нашият отряд беше посрещнат с приветствени викове и въпроси за новини от Майдинг и Черната гора. Войниците (тези, които не стояха на пост) се занимаваха с ежедневната си дейност (топлека се край огъня, поправяха оръжия, приготвяха храна, играеха на зарове) и сякаш нямаха намерение да участват в предстоящата битка. Знаех, че това впечатление е измамно и в рамките на пет минути след прозвучаването на бойните рогове всички воители щяха да бъдат в строя.

Неол Ераген приближи към нас заедно с двама ездача.

— Треш Еграсса, мисля, че трябва да дойдете с мен при командира на армията. Ако му покажете документа с кралския печат, херцогът ще ви отдели отряд, който да ви придружи до Раненг.

— Благодаря ви, милорд, но нататък ще продължим сами.

— Разбирам ви, треш Еграсса, но въпреки това продължавам да настоявам на предложението си. Пътищата са опасни, струва ли си риска, когато има възможност да не се дразнят демоните?

Еграсса се поколеба, но накрая разумът взе връх над гордостта и елфът кимна:

— Добре, водете ни.

— Мисля, че за приятелите ви ще е по-добре да изчакат тук — предпазливо предложи лейтенантът от гвардията на Мойциг.

— Ще дойдат с мен — процеди елфът.

— Както желаете — бързо се съгласи воинът.

В това време засвириха роговете, войниците грабнаха оръжия и се разтичаха из лагера.

— Орките атакуват?! — ужасено ахнах аз.

— Какво? Не, просто обичайна готовност. Скоро ще се почне — отговори ми Фенерджията.

— Ех! Да бях сега с тях! — Халас с тъжен поглед изпроводи разменящите си вулгарни шеги Бездушни егери.

— Изобщо не си и помисляй да участваш в тази месомелачка, Халас — предупреди го Змиорката.

— И какво ще стане, ако си помисля?

— Познаваш ме добре.

Халас наистина познаваше гаракеца много добре и разбираше кога се шегува и кога е сериозен. Така че гномът само въздъхна и се нацупи.

Междувременно се приближихме до огромна шатра, която, без съмнение, беше главното място в този набързо построен лагер. Около шатрата се развяваха знамена. На най-високия стълб се вееше знамето с герба на Хабсбъргите. Усмихнах се — баронът се оказа доста тщеславен. Моят приятел можеше здраво да загази, ако командващият армията види, че флагът на някакъв си мижав барон от Пограничието стои над знамената на разни там графове и прочие важни клечки.

Бездушни егери в бяло-червени туники, надянати над доспехите, охраняваха знамената. На входа на шатрата имаше многобройна

стража, всички бяха облечени в оранжеви панталони (единият крачол широк и къс, а другият — тесен и дълъг) и яркочервени туники. Косите и мустаците на тези оригинали бяха боядисани в отровназелен цвят, а носовете — в червен. Оръжията им също бяха малко странни: на коланите имаха навити бойни камшици от лами, в ръцете си държаха гизарми, а на гърба — много широки мечове в ножници, покрити с кожа, която също не беше избягнала участието да бъде боядисана в ужасния зелен цвят. Такива мечове сами се бият в боя. Ще са по-добри дори от секири.

— Какви са тези градински плашила? — полюбопитствах аз.

— Това са Клоуните на Гимо, Гарет. Сериозно те съветвам да не се забъркваш с тях. И не си и помисляй да се хилиш като идиот! Нямам намерение да се бия с тях заради глупавата ти муцуна! — отговори Фенерджията.

За Клоуните на Гимо се носеха различни истории, най-вече лоши. Говореше се, че тези момчета не са много наред в главата, особено ако ги дразнят. Не разбирали от шеги, затова никой не искаше да ги ядосва. Те обаче бяха отлични воители. Често можете да чуете риторичния въпрос: кой е по-добър — Дивите сърца, Бобровите шапки, Веселите обесници или Клоуните на Гимо? Но въпросът така и си остава неизяснен, защото тези отряди никога не са излизали един срещу друг на бойното поле.

— Къде? — попита един от Клоуните, когато слязохме от конете и приближихме до шатрата.

Неол Ираген мълчаливо му показва някакъв документ. Онзи недовошно изкриви устни, явно съжалявайки, че няма повод да се сбие, и свали гизармата, позволявайки ни да минем.

— Дръжте гоблина по-далеч от ценните вещи — подхвърли зеленокосият Клоун след нас.

Кли-кли се възмути и отвори уста да разясни на воина какво мисли за идиотите, облечени в такива дрехи, но Халас бързо я придърпа със себе си.

— ... Не съм съгласен, графе! На мен ми е поверен живота на хората и ако можем с малко кръв да смачкаме тези гниди, без да влизаме в продължителна битка, така ще бъде! Не бива, милорд! Знаем какво искате да ми кажете. Оставете честта и доблестта за следващата война. Доколкото ви познавам, вие няма да излезете отпред, а ще

наблюдавате битката отзад, яхнал белия си кон. Аз командвам армията и това е мое решение! Войниците ще влязат в битка само ако нямам друг избор! Ваше магичество, какво е положението с бойните заклинания?

— Не можем да направим нищо, милорд. При тях има десетина шамана и те блокират всяко наше заклинание, както впрочем, и ние техните. Тази битка ще бъде без помощта на магия.

— А! Всички демони на бездната! Колко ненавреме! Добре, но ако техните шамани покажат слабост, надявам се, че Орденът ще знае какво трябва да прави?! Не, не, ваше магичество! Имам абсолютна вяра във вас, простете за въпроса ми. Грено! Грено!! А! Ще ти дам аз на тебе едно „а“! Ей сега ще ти дам! Баржите пуснати ли са?! Отлично! Мастер Кун, колко от вашите хора сте качили на тях?

— Четиристотин, милорд. По двеста стрелци на всяка баржа.

— Добре. Тогава не смей да ви задържам, отивайте при вашата хилядарка и надъхайте момчетата си така, че днес колчаните им да се изпразнят. Господин Щургел! Колко хора имате? Малко са! Дяволски малко! Какво казвате? Вече са тук? Чудесно! Кой командва Котешките алебарди и Гуляйджиите на Рого? Аха, моите уважения, господа. Ако не греша, имате около хиляда и петстотин до две хиляди воина? Отлично! Благодаря на Мойциг за толкова щедрия подарък! Господа, минавате под командването на господин Щургел! Мисля, че две хиляди са достатъчно, за да прикрият стрелците в случай на внезапна атака. Господин Щургел, поемете десния фланг. Пазете мастер Кун и Играещите като зеницата на окоето си. А вие, господа, дръжте вашите Гуляйджи и Алебарди на къси каишки! Днес е денят на лъковете, а не на мечовете и алебардите. Ако стане напечено, осемстотин кавалеристи от резерва ще ви помогнат. Свободни сте!

Оказа се, че в шатрата има повече хора, отколкото кисели ябълки тъпчат в някои бъчви. Тук бяха всички командири на отряди, хилядници и дори стотници. Без да броя многобройните благородници. Някой получаваше заповед и с бърз поклон се отдалечаваше, друг се втурваше в шатрата да докладва. Беше задушно и тясно и ни изтикаха до самия вход. Не веднага успях да видя раздаващия заповеди командир, но когато го видях, ахнах. Главнокомандващият се оказа моят добър приятел барон Оро Хабсбург в цялото си великолепиe! Едва не си прехапах езика от изненада. Милорд Оро раздаваше

заповеди с такава скорост, че едва успяваха да ги изпълняват. Беше си все същият огромен и брадат гигант, какъвто го бях видял при милорд Алгерт Дали. Но сега милорд Хабсбърг не се притесняваше да казва на благородните контета всичко, което мисли. Най-удивителното беше, че господа благородниците, по чиито лица си личеше цялото им благородно родословие чак до Епохата на постиженията, бледнееха, изчервяваха се, но търпяха баронската безцеремонност и начин на изказ.

— Да ме пази Сагра, милорд! Вие сте луди като хората на Гимо! Не! Не позволявам! Нямам излишна кавалерия. Шестстотин конници, дори и тежковъоръжени, няма да ги пратя към оркските копия. Поне докато момчетата на мастер Кун не се наиграят с лъковете си. Вие сте смел, милорд, но трябва да се научите на предпазливост от милорд Белия кон. Кавалерията ще остане в резерв. Разбрахте ли ме, милорд? Това е чудесно! Грено! Какво става с центъра?

— Бездушните са готови, милорд.

— Както и Косматите, милорд.

— Както и Гнилите жребци, милорд.

— Общо три хиляди — Оро Хабсбърг замислено дръпна долната си устна. — Ще издържите ли челен удар?

— Разбира се, милорд!

— Е, така да бъде, макар че... Грено!

— Да, милорд.

— Премести всички арбалетчици от левия фланг.

— Разумно ли е, милорд?

— Знам, че не е разумно — изръмжа баронът намръщено. — Но ако центърът се провали, можеш да си копаеш гроба. Всички арбалетчици! Чии момчета са?

— Моите, милорд. Трепачите! — отзова се възрастният воин, застанал до Халас. На гърба му беше метнат склот.

— Действай според ситуацията, приятел. Така, че жълтооките гниди да не могат и носа си да покажат извън щитовете! Милорд Лакстърски! Окажете ми честта — поемете командването на центъра.

Високият и далеч не възрастен благородник трепна от изненада, но веднага се разплу в благодарна усмивка и сдържано се поклони:

— Честта ми я оказвате вие, милорд. С ваше разрешение ще отида при войниците.

— Успех, милорд. Каквото и да се случи, не отстъпвайте центъра твърде много. Действаме по плана.

Командирът на центъра още веднъж се поклони и бързо напусна шатрата. Милорд Белият кон и Плешивият храбрец останаха много недоволни от това назначение. Във всеки случай лицата на господата благородниците бяха такива, все едно са им сложили кактус в гащите.

— И така, какво имаме? Хиляда стрелци и две хиляди пехотинци на десния фланг. Три хиляди линейни и двеста и петдесет арбалетчици в центъра. Да се надяваме, че пиките ще удържат Първите от изкушението да ни пуснат кръв. Левият фланг... Баронските дружини и Клоуните. Гимо, нека твоите момчета са нащрек. Ще взема левия под свое командване. Ще устоим ли, барони?!

— Ще устоим — дружно изреваха няколко воина.

— Хиляда и четиристотин кавалеристи в резерв. Милорд Бял кон! Надявам се на вашия разум! Докато не дам сигнал, резервът остава на място. Днес кавалерията няма работа на полето!

Благородникът кимна.

— Милорд — в шатрата влетя запъхтян воин. — Орките забелязаха баржите и се подреждат в боен ред!

— Как?

— Два отряда.

— Кълна се в Сагра, единият от тях ще тръгне на пробив! Грено! Обща готовност! И ми докарай коня, некадърнико! Господа, не смее да ви задържам. Вече знаете всичко по-добре и от мен. Планът за кампанията вече три пъти го дъвчем. И помнете! Не тръгвайте напред! Ще имам нужда от войници в Приграничието! И още! Пазете господата маговете! Те са тези, които пазят задниците ви от зъбите на оркското шаманство. Свободни сте!

Хората започнаха бързо да напуснат шатрата. Надвесен над масата, Оро Хабсбург започна да плъзга дебелия си пръст по картата и да обяснява нещо на зеленокосия командир на Клоуните. После баронът вдигна поглед от картата и малките му черни очички се спряха точно в мен. За миг нищо не се случи, а после червеното лице на милорда се разтегна в доволна усмивка.

— Кълна се във Фарахол, ако пред мен не е крадецът с цялата честна компания! — изрева баронът. — Наистина не мислех, че ще се върнете живи от Загребия!

Въпреки огромната си фигура, баронът някак си се оказа до мен и приятелски ме тупна по рамото с огромната си ръка. Аз като по чудо останах на крака.

— Познавате ли се?! — объркано изломоти Неол Ираген.

— Представете си, лейтенант! Гимо, бъди така добър, въведи милорда в нещата, докато аз разговарям със старите си познати. Грено! Грено!! Къде ми е конят?! Донеси вино! Бързо! Влезте, господа, влезте! Не стойте на входа. Треш Еграсса, ако не греша? Радвам се да ви видя в шатрата си. Мастер Фенерджия, славата на вашето изкуство се разнесе по цялото Погранично кралство. Но не виждам милорд Плъх и другите...

— Те загинаха, милорд.

— Жалко — опечали се баронът. — Казах на Алистан Маркауз, че Заграбия е опасно място... Да пребъде в светлината. Но поне изпълнихте ли заповедта на краля?

— Да, бароне — отговорих сдържано.

— Бароне? — удиви се Хабсбург, а после избухна в смях и отново ме удари по рамото. — Ама разбира се, че не знаете нищо! В Заграбия няма клюкари и тъпоумни парвенюта! Къде е... А, ето я!

Баронът протегна ръка в купчината карти и извади тежка златна верига.

— Как сте успели да станете херцог, милорд? — шокира се Кликли.

— Какво, малък, мислиш, че баронът от Пограничието не може един ден да стане херцог и командир на близо десет хиляди воина? — усмихна се в брадата си Оро Хабсбург. — Грено! Ще донесеш ли това проклето вино или трябва да те прасна по муцуната, за да се размърдаш?! Проблем е с тези адютанти, господа. Спомням си, веднъж го изпратих за гъска, аз, знаете ли, много обичам печена гъска, да е с ябълки и... А, ето го най-накрая и виното! Налей на моите гости, глупако! И дай тези пършиви доспехи! Сам няма да мога да се напъхам в тях. Според мен с ризница е много по-добре, отколкото с такъв панцер. Гремо, затегни по-здраво! Точно така! И за какво говорех? А, да!

Докато Халас се справяше с виното, Оро Хабсбург ни разказа как е получил херцогството. Всичко започнало с това, че още в началото на септември хората на барона хванали разузнавачи на Първите. Орките,

разбира се, не сметнали за необходимо да обясняват защо са влезли в семейните земи на барона. Убили ги, но без един, на когото „провървяло“ да остане в плен. По волята на боговете в дружината на Хабсбург се намерил човек, способен да развърже езика на този орк. Така разбрали за плановете на Ръката и предстоящата война. Баронът повярвал и се задействал. Мобилизирал всички селяни, а всички неспособни да държат оръжие изпратил във Фарахол. Дори успял да разбуди няколко гранични гарнизона, командвани от стари негови приятели. В крайна сметка събрал около четиристотин мъже разнородна компания. С това баронът не се успокоил и изпратил пратеници до съседните баронства, както и до Раненг, Шамар, Ордена и разбира се, до краля. Някои повярвали, но болшинството се присмели на провинциалния благородник. Милорд Алгерт Дали, верен на своето обещание, изпратил на барона триста воина. А после Първите излезли от Заграбия. Помощ от Пограничното кралство не можело да се очаква, самите те били заети в битки с орките. Хиляда човека срещу трийсет и пет хиляди орки от основната армия — това дори не било смешно. Оро Хабсбург не бил глупак и започнал да отстъпва към Иселина. Но отстъпвали организирано и без паника, с едnodневна преднина пред настъпващата армия на орките. Баронът не се успокоил и пращал депеша след депеша. Към отстъпващата армия се присъединявали все нови и нови баронски дружини и скоро армията на Хабсбург наброявала десет хиляди воина (въпреки че четвърт от нея се състояла от опълченци, които през живота си не били държали нищо по-заплашително от вили в ръцете си). Някъде по върховете все пак обърнали внимание на депешите на барона, а и маговете, получили предупреждението, за всеки случай хвърляли по едно око към Заграбия и Пограничието. Така че за нахлуването на орките разбрали веднага, даже преди поредните депеша на барона да стигнат до Раненг. Първа южна армия успяла да пристигне навреме и като се обединила със силите на барона, посрещнала орките в пустошта на Пограничието. Двадесет и три хиляди се срещнали с тридесет и пет и устояли на удара. Теренът предразполагал към добра отбрана и хората устояли, не позволявайки на орките да се промъкнат към Иселина. Кралят по това време вече прехвърлял две армии от север. Оставало само да дочакат помощта и да се надяват, че Майдинг ще издържи и няма да отвори пътя на Първите към западния бряг на Черната река. Случило се така,

че по време на поредната атака на орките командирът на Първа южна армия бил убит и само благодарение на действията на Оро Хабсбург армията не побягнала. В средата на нощта изтощените и уморени войници, от които били останали не повече от четиринайсет хиляди, се оттеглили зад Иселина, като предварително унищожили фериботите и всичко, което можело да плава в радиус от няколко левги. Докато орките извършвали прехвърлянето на реката, пристигнала Първа северна армия. На брега на Иселина обединените сили отново добре отупали орките, но не влезли в решително сражение, а се оттеглили под стените на Раненг. И тук хората се изправили за решителна битка. Два дни никой не можел да вземе превес, а след това пристигнали свежите сили на Втора северна и осем хиляди в наемни отряди, и армията на орките била направена на пух и прах. Точно тогава от столицата пристигнал пакет. Сталкон бил чул за заслугите на никому неизвестния дотогава барон и сега се отплащал. От сега нататък и за вечни времена Оро Хабсбург и неговите наследници стават херцози, макар и без право на короната. Към владенията на барона се добавят част от земите в Пограничието и бившето графство Маргенд с всички произтичащи от това привилегии. Също така за бойни заслуги и героични подвизи херцогът се назначава за командир на Втора южна армия.

— Ето така станах херцог. На мнозина това не се хареса, но никой не ги пита. След поражението при Раненг оркската армия се разцепи. Около дванадесет хиляди успяха да пресекат Иселина, основните ни сили тръгнаха след тях да ги преследват. Нищо, нашите момчета ще ги подгонят право към Пограничното кралство, всички южни пътища са блокирани и Първите ще попаднат между чука и наковалнята. Друга част от орките успяха да избягат в тяхната Златна гора, мракът да ги отнесе дано! А тези, които сега са в Подковата, просто не успяха да пресекат реката с останалите. Е, и аз с момчетата ги подгоних на юг. Настигнахме ги по-предния ден сутринта и имахме късмет, че орките се оказаха точно тук... На мен ми оставаше само да затворя обръча. Сега вече не могат да се измъкнат! Вчера се опитаха да пробият, но стрелците ни свършиха добра работа. А щом се разправим с гадовете, отиваме в Пограничието, имаме да си отвоюваме собствените земи, а и Първа обединена ще се нуждае от помощ. Приключи ли, Грено? Тогава ми подай секирата и да вървим да

разбиваме черепи. Треш Еграсса, трябва ли ви помощ? Ще се разпоредя, а ако искате, останете и вижте как ще издавим тези кучи синове!

— Разбира се, че ще останем! — светна погледът на Халас. — Нали ще останем, Еграсса? Два часа не са от голямо значение!

— Колко са Първите? — без да отговаря, се обърна елфът към слагащия шлема си херцог.

— Шест хиляди и петстотин срещу моите девет.

— Това може да бъде опасно. Численият превес не е толкова голям.

— Знам и затова не искам да ги атакувам директно. Ако влезем в битка — ще загубим три-четири хиляди. Първите разбират, че нямат никакъв шанс, така че ще се бият до последния. Кавалерията също няма да я пусна, заповядано ми е да пазя конниците за войната в равнините на Пограничието.

— Простете, милорд, но кавалерията в тила е опасна за вашите войници. Ако онзи благородник реши, че е дошло времето да се присъедини към битката, той ще помете вашата пехота.

— Няма да я помете, мастер Фенерджия. До него съм сложил човек с арбалет — баронът хитро се подсмихна. — Ако реши да прави глупости, графовете във Валиостр ще станат с един по-малко. Политика, разбирате ли! Е, време е за битка!

* * *

Стояхме на самия край на набързо укрепения лагер и наблюдавахме как армията на Хабсбург се приближава към орките. Първите бяха разделили силите си на два равни квадрата от по три хиляди всеки и с насочени копия чакаха напредващия стоманен вал на хората. Гледката оттук беше лоша — бяхме в низина, а не на хълм, освен това разстоянието до реката и орките беше доста голямо, така че силите на Първите ни изглеждаха като два тъмни правоъгълника.

— Кр-расота! — изръмжа Халас. — Усещаш ли, Гарет?

— Усещам. Вони на конски фъшкии.

— Пфу, и ти!

Ако бях гледал битката от облаците, то Втора южна армия от въздуха би изглеждала като идеално права линия. Десният и левият флангове вървяха наравно с центъра, а зад основните сили настъпваше кавалерията, която днес беше резерв.

— Според мен трябва да пуснат конете напред — изръмжах нервно аз.

— Много крадци разбират от битки — каза Халас. — Тук сме съвсем до реката. В низина. Почвата е блатиста. Кавалерията не може да се засили както трябва и най-естественото е да се надене на копията на орките!

— Халас! Имай страх от боговете! Каква блатиста почва?! Сняг има! Земята е замръзнала на цял ярд!

— Махни се от мен, Гарет! Какво си се лепнал за мен с тази кавалерия? Щом са казали, че тук не трябва да се използва, значи, не трябва! Виж полето какво е! Конете, докато се разгърнат, ще стъпчат нашите! Такова мазало ще стане, че да ти се доплаче!

Междувременно армията спря на около четиристотин ярда от оркските щитове. Минутите минаваха, но и от двете страни никой не помръдваше. Най-накрая до нас достигнаха ритмични удари и виковете. Орките блъскаха по барабани и щитове.

— Призовават за битка — криво се усмихна Еграсса и праметна качулката над главата си. — Сами си го просят.

От левия и десния фронт на армията на Хабсбърг засвириха рогове и веднага от баржите, намиращи се в средата на реката, точно зад орките, излетяха стотици огнени точки. Четиристотин стрелци започнаха да обстрелват орките с огнени стрели. Десният фланг, на който имаше хиляда Играещи с вятъра, обсипа със стрели по-близкия оркски „правоъгълник“. Орките попаднаха под кръстосан огън. Отрядите на Първите се залюляха — правоъгълните щитове се вдигнаха над главите им, за да ги предпазят от стрелите. Вълни от стрели падаха върху враговете ни една след друга, като не му даваха да се опомни. Накрая орките не издържаха и се юрнаха напред. Командирите извеждаха войниците си по-далеч от обстрела на баржите.

— Ще се опитат да преодолеят празното пространство възможно най-бързо — Мумр, без дори да забележи, беше стиснал дръжката на меч си. — Единственият шанс да избегнат стрелите е да влязат в бой.

Четиристотинте ярда, които ги разделяха от хората, Първите преодоляха за не повече от минута и половина. Воините бягаха в плътен строй, като се стараеха да не разместват щитовете, за не да дават на стрелите шанс да намерят мишена. Орките игнорираха десния фланг — да се разгърнат към него означаваше време, тоест да загубят още стотина от стрелите. Първите се стремяха да ударят в центъра, да го пробият и така да се измъкнат на свобода. Вторият оркски отряд се втурна към най-слабия (на пръв поглед) ляв фланг, състоящ се от баронските дружини и Клоуните на Гимо.

— Вече загубиха осем стотици — процеди Еграсса, за когото на фона на побелялото от пресния сняг поле черните точки на труповете се виждаха като на длан.

Лично аз от такова разстояние не можех да видя почти нищо и повече се ориентирах по коментарите на Халас и Фенерджията. Преди орките да се сблъскат с хората, Играещите с вятъра успяха да дадат още няколко залпа. Стрелите се забиваха в откритата лява страна на правоъгълника, бързащ към центъра, и орките дори тичайки търпяха значителни загуби.

— Минимум още три стотици — удовлетворено заключи елфът.

Двеста ярда...

Сто...

Първият ред орки, въпреки щитовете, внезапно рухна — в боя се включиха склотовете на Трепачите, застанали зад гърбовете на пехотата. Войниците организирано отстъпиха назад и започнаха да презареждат оръжията си.

Сблъсък! Центърът и левият фланг поеха удара на оркската армия. Дори оттук чувахме грохота и рева на битката. Сякаш самата земя се тресеше. Вееха се и падаха знамена, но падаха само за да се издигнат секунда по-късно към небето. Барабаните на орките ревяха. Над реката се разнасяха ниски, проникващи до костите звуци на бойни рогове. Стана абсолютно неясно. Както казах, беше твърде далеч, за да се видят подробности, оттук хората бяха не по-големи от оловни войници. А и освен това воините от двете армии се смесиха помежду си и започна истинска сеч. Десният фланг на нашите започна да се обръща с лице към центъра, но без да се включва в битката (или изчакваше нещо). Левият беше прекалено зает с нахвърлилите се върху

него непълни три хиляди пришълци от Златната гора. Битката се разгаряше все по-силно и по-силно.

— За какъв мрак спи десният фланг?! — изкрещя Халас. — Помогнете на центъра, идиоти!

Но, разбира се, никой не го чу. Кавалерията също стоеше като вкопана, конниците дори не мислеха да помагат.

— Изглежда нещата не вървят по план! — тъничко изписка Кликли.

— Всичко се обърка! Първите не искаха да умират от стрелите, но се хвърлиха не към десния фланг, където са стрелците, а към левия, където не очакваха това!

— Дай им малко време, Змиорка.

— Какво ти време, Еграсса?! — простена гномът, пляскайки с ръце. — Та те отстъпват!

Халас беше прав. Центърът на армията, неспособен да издържи на орския натиск, бавно отстъпваше. Хората все още можеха да удържат, да се вкопчат със зъби и нокти в земята, да запазят редиците, но малодушието е унищожавало и по-големи армии. Отначало не издържаха стоящите отзад Трепачи. Те се обърнаха и хукнаха към лагера. После се отдръпнаха и останалите отряди и центърът започна стремително да се огъва все повече и повече. Орките, окрилени от победата и виждащи пред себе си само отстъпващи хора, напълно забравиха за тихо и мирно стоящият през цялото това време десен фланг. Центърът вече доста беше отстъпил назад и орките, унесени в преследването на хората, оголиха лявата си страна и тила. Внезапно прозвуча рог и центърът прекрати бягството. Трепачите спряха, бързо се прегрупираха и се хвърлиха назад. Орките така и не разбраха нищо, а когато на един от тях му стигна ума да се обърне, вече беше твърде късно. Гуляйджиите на Рого и Котешките алебарди, които досега не бяха взели участие в битката, буквално като таран удариха в гръб прекалено увлеклите се в преследване орки. Първите се оказаха в клещи. Над полето се разнесе многогласен стон, след което започна откровено изстребване. Тътенът на битката беше такъв, че го усещах с костите. Звучите на роговете приличаха на ревовете на смъртно ранени мамути. Дори небесата тътнеха в унисон с ударите на оръжията върху щитовете. Центърът и десният флаг все повече се сближаваха, а орките ставаха все по-малко и по-малко.

— Сега ще се започне! — извика гоблинката. — Убиха шаманите! Орките останаха без магическа подкрепа!

— Откъде знаеш?

— Почувствах го! Гледай!

Ослепителна синя нишка се спусна с трясък от небето и удари право в центъра на притиснатите Първи. Последваха още няколко бързи удара. Маговете от Ордена се включиха в играта. Докато наблюдавахме какво се случва в центъра, на полето настъпиха промени. Петте стотици на господин Щургел и хилядата стрелци — другата част от десния фланг, се втурнаха през полето на помощ на като по чудо задържащия левия фланг Оро Хабсбург. Но този път орките внимаваха и като оставиха доста пострадалия ляв фланг на хората, започнаха организирано да отстъпват към Иселина.

Пропуснах момента, в който милорд Белият кон реши да вкара резерва в битката. Той рискува и спечели, а победителите не ги съдят. Ако орките бяха останали на място, конниците едва ли щяха да рискуват да се включат, за да не пометат своите, но сега Сагра даде шанс на хората и кавалерията, почти закачайки собствените си стрелци, се стовари като чук върху орките, които нямаха време дори да вдигнат копията си. Ездачите за нула време разпръснаха оцелелите врагове по полето. Малко по-късно прозвуча рог, за да отзове кавалерията обратно. Обръщайки се, кавалерията стъпка това, което по-рано представляваше оркски войници, последно атакували оцелелите от лявото крило. И се оттегли през широкия коридор, който бяха създали отстъпилите встрани воини от левия фланг.

Междувременно центърът и десният фланг приключиха със своята част от работата и сега, тъпчейки на място, се обръщаха към реката. Но помощта им не беше нужна. Оцелелите не повече от шестстотин орки се бяха пръснали по целия бряг и Играещите с вятъра на мастер Кун ги поеха. Първите не бяха успели да се възстановят от удара на кавалерията и да направят плътен строй, така че сега загиваха с десетки от стрелите, мятайки се безпомощно по брега на Черната река.

— Днес Валиостр се заплати за поражението при Болтник — очите на Фенерджията горяха.

Дори и за най-тъпия от всички доралиски вождове щеше да е ясно, че това е победа.

Пристигнаха Трепачите и тежките им склотовете внесоха своята лепта в унищожаването на армията на Първите. После маговете от Ордена също решиха да си заслужат късче слава в тази битка и се задействаха, при което черната вода на Иселина до самите баржи се надигна и като се превърна в огромна змия-камшик, удари по брега, повличайки останалите живи орки във водата. След няколко секунди всичко свърши и дружният победен рев от хиляди гърла заля Маргендската подкова.

* * *

Една седмица след битката при Маргендската подкова се озовахме в Раненг. Преди армията му да започне да форсира Иселина, херцог Хабсбург ни отдели четиридесет конника, които да ни придружат. Предпазливостта се оказа излишна — през целия път до южната столица не се сблъскахме с никаква, дори и най-малка опасност. Едва ли не на всеки кръстопът и във всяко незасегнато от войната селце можеха да се видят войници в бяло-червени туники, нахлузени над броните и топлите куртки. Бездушните егери бдяха за реда и хващаха онези, които се опитваха да ловят риба в мътни води след приключването на войната. Няколко пъти се натъквахме на обесени край пътя хора. Бездушните затова бяха Бездушни, за да бесят без съд и присъда мародери, дезертъори, изнасилвачи, спекуланти и прочие дребни риби. Може да беше малко жестоко, затова пък ефективно.

Докато пътувахме към Раненг, настъпи истинска зима. И то въпреки че беше средата на ноември. Натрупа много сняг, а студът беше такъв, че сложих и втори чифт ръкавици. На всеки е ясно, че да седиш на кон в такова време не е голямо удоволствие, защото след няколко часа яздене вече не усещаш ръцете и краката си. Следвайки примера на Фенерджията, аз омотах лицето си с шал и това малко ме предпази от студения вятър, както и да не плюя в лицето си. За себе си реших, че ако някога се накая да пътувам пак, то ще е само през лятото. По-добре слънцето да напича главата и врата, отколкото студът да изгаря ръцете и краката.

Конниците на Хабсбург ни съпроводиха до Раненг и без изобщо да се бавят, препуснаха да догонят Втора южна армия. Има в Сиала луди хора, които нямат търпение да влязат в битка по собствено желание!

Честно казано, след летните приключения тук не изпитвах особена любов към Раненг. Това, което видях сега, още повече засили убеждението ми, че нямаме никаква работа в южната перла на Валиостр. Градът се задъхваше от наплива на бежанци, които войната беше изгонила от родните им места. По някаква причина всички бяха решили, че градските стени са надеждна защита срещу орките и е по-лесно да се оцелее тук, отколкото в която и да е селска провинция. Ето защо хората тук бяха повече, отколкото и в най-зловещия кошмар. Естествено, градската стража беше престанала да пуска в Раненг всички желаещи и под стените му със страшна скорост се бяха появили палатки, шатри, землянки и всичко, което можеше да мине за жилище. Около града горяха огънове, за гориво се ползваше не само забележимо оредялата близка гора, но и всичко, което попаднеше под ръка. Навсякъде беше такава мръсотия, че започнах да се притеснявам, че въпреки студа в най-скоро време в Раненг ще избухне някаква особено гадна зараза. Само медена чума за пълно щастие ни липсваше.

— И сега какво, Еграсса? — със скептичен глас попита Кли-кли.
— Наистина ли искаш да оставаме в тази помийна яма?

— Не. Ще опитаме да се промъкнем зад градските стени.

— Братата си залагам, че няма да успеем! Нищо няма да се получи. Там е такава тълпа, че и да опитваме не си струва. Просто трябва да пренощуваме, нали? Може да намерим някоя кръчма извън градските стени? Преди имаше много.

— Не съм сигурен, че ще намерим свободни места, Халас. Но нека да опитаме.

Конете се промъкнаха през мръсната многолюдна тълпа, наводнила пътя. Миришеше на дим от множеството огънове и на боклуци. До близката землянка някой приготвяше вечеря. Не можах да видя добре, но като че ли печеше плъх. От време на време погледът се натъкваше на стражници. Момчетата предпочитаха да не рискуват и следяха за спазването на закона в отряди, наброяващи по десет и повече човека.

Както и предполагаше Еграсса, всички места в кръчмите се оказаха заети. Само в шестата поред ни предложиха да пренощуваме в конюшната срещу само три златни монети. Халас едва не глътна собствената си брада, но Еграсса плати без да се замисля. Сега не ни беше до икономии. Същата сума трябваше да платим за оскъдната и мизерна вечеря. Халас се разхождаше из конюшната по-мрачен от облак и бленуваше какво би направил с кръчмаря, ако го оставеха да се развихри. Гномът го преживяваше така, сякаш бе извадил парите от собствения си джоб. Щастливецът не можа да се успокои, докато всички не легнахме да спим.

Сънувах, че върху главата ми бавно пада меч. Опитах се да избягам от дълбокия сън, но нищо не се получаваше и мечът се спускаше все по-близо и по-близо. После мечът падна и аз се събудих. Оказа се, че Змиорката отчаяно раздруска рамото ми. Беше още късна нощ, но никой не спеше. В оскъдната светлина на масления фенер Фенерджията и Еграсса бързо оседлаваха конете, а Кли-кли и Халас прибираха багажа.

— Гарет, ставай! — отново каза Змиорката.

— Какво се е случило? — аз нищо не разбирах. — Защо е това бързане?

Бузата на Змиорката потръпна.

— Ставай! Самотният великан е паднал!

[1] „мустаци“ — презрително название на жителите на Мирануех. ↑

ГЛАВА 19

ПОЛЕТО НА ФЕИТЕ

Това звучеше като истинско безумие. Като продължение на съня. Кошмар, който внезапно се е превърнал в реалност. Кошмар, от който е невъзможно да се отървеш. Дори два дни след като излетяхме от Раненг и поехме към Авендум по Новия тракт, аз и моите другари все още не можехме да повярваме, че Самотният великан, най-известната и непревземаема крепост на Северните земи, е паднала. Разрушена. Унищожена. Изтрита от лицето на земята от армията на Неназовимия. Всички вярваха, че докато Рогът на дъгата не загуби и последните си сили, Неназовимият и носа си няма да покаже от Ледени игли. Всички вярваха, че преди средата на пролетта няма смисъл да мислим за магьосника. Кой ще рискува да пресича Безлюдните земи през зимата? Това си е истинска лудост! Но Неназовимият рискува и нанесе ужасен удар. Ордентът проспа това нападение, всички бяха прекалено заети с юга и с орките и армията на магьосника без проблем стигнала до Самотния великан. Дивите не очаквали атака, но въпреки това удържали врага под стените на крепостта цели четири дни. Удържали го, докато имали сили. Из страната се носеха слухове един от друг по лоши. Някои казваха, че всички Диви са загинали. Някои, че част от воините са успели да напуснат крепостта и да се оттеглят. Едни дрънкаха, че стените на бастиона са унищожени от Кронк-а-Мор, а други, че сред Дивите е имало привърженици на Неназовимия, които са му отворили портите. Аз веднага си спомних думите на Гръмогласния, че сред воините на крепостта има и такива, които са избрали да служат на отровния бръшлян. Явно и Змиорката си спомни тези думи. И сега се винеше, че не е изпратил новината в Самотния великан още през лятото. Но имаше ли смисъл да съжاليا сега?

Препускахме към Авендум, препускахме, без да щадим конете. Все още имаше възможност нещата да се оправят, просто трябва да стигнем до Арцивус и съвета на Ордена, а те да наляят сила в Рога на дъгата. Неназовимият без своята магия не е опасен, а с армията му ние

все някак ще се справим. Длъжни сме да се справим. Аз все още не можех да повярвам, че магьосникът толкова точно беше улучил времето да нападне Валиостр. Именно сега, когато нашите сили са прехвърлени към Иселина, северът беше особено уязвим. Ако кралят реши да даде генерално сражение... Ще успее ли да събере необходимото количество войници? Естествено, не всички воители бяха отишли на юг. Някои би трябвало да са останали на северните граници. Все някои...

Новият тракт беше пълен с народ. Ако след новината за нахлуването на орките всички бягаха на север, то сега стотици бежанци отиваха на юг или на запад, надявайки се, че там Неназовимият няма да ги достигне. Пеша, на кон, на каруци, талиги, шейни и дори в карети, хората мечтаеха само за едно — да стигнат възможно най-далече от мястото, където скоро ще започне война. На всяко лице, като маска, беше изписан печатът на страха.

Въпреки писъците и проклятията Еграсса безмилостно пришпорваше коня право през тълпата и изобщо не се притесняваше, че може да смаже някого. Ние се стараехме да не изоставаме. Това си беше надбягване. Съвсем истинско надбягване, наградата в което беше победата във войната. Безумно препускане, в което се тестваше издръжливостта на хора и коне. Кой ще се предаде пръв? Кой ще поиска милост?

Първият кон падна на втория ден. Изненадващо, но това се оказа конят на Змиорката, който бях заменил за моя Кон. Гаракецът навреме успя да скочи от падащото животно и така самият той се спаси от травми. Воинът продължи с коня на Кли-кли, слагайки гоблинката зад себе си. Но такова състезание не можеше да продължи дълго време и привечер нашите коне едва се държаха на краката си. Още съвсем малко и до Авендум щеше да се наложи да вървим пеша.

В покрайнините на някакво голямо и богато село Еграсса спря отряда:

— За нощувка ще останем тук. Надявам се в хана да има свободни места.

— Готов съм да спя и на улицата, само да намеря отпочинали коне — каза Змиорката. — В тази дупка само един хан ли има?

— Изглежда, да.

Без да кажем нито дума, ние тръгнахме към едноетажна дървена сграда. На нея висеше знак на гилдията на ханджиите и името на кръчмата, изписано на ламаринен лист — „Ъ“.

— Оригинално име, дума да няма! — презрително изсумтя Кли-кли. — Ако и собственикът е като името на кръчмата, направо се притеснявам за стомаха си.

— Можеш да подремнеш в снега, а на сутринта ние ще те събудим — предложих ѝ аз.

— Добър човек си, Гарет. Направо ме разчувства — не остана длъжна гоблинката.

Кръчмата се оказа не чак толкова лоша. Най-малкото беше чиста. И най-важното — с не много хора. Преброих единадесет души заедно с дебелия ханджия. Виждайки ни, кръчмарят малко се притесни. Защо ли? Не приличахме на разбойници. Освен Халас, но гномът по-скоро приличаше на по-дребен пират или на Весел обесник, а не на представител на съмнителните типове, които дебнеха по пътищата на нашето кралство. Останалите присъстващи в залата не реагираха на появата ни и продължиха да си пият бирата.

— Имате ли места? — подходи директно Фенерджията.

На ханджията му се искаше да излъже, но хвърли поглед към мрачния елф и промени решението си.

— Да, благородни господа.

— Добре, тогава ще останем.

Ханджията ни погледна умолително, незнайно защо се изпоти, но замълча и тръгна напред да ни покаже стаите. Аз, както винаги, трябваше да споделям стая с Фенерджията и Кли-кли. След като се настанихме, се върнахме обратно. Все още никой от нашите не беше дошъл, а и в кръчмата нищо не се беше променило. Както ги оставихме, така и ги намерихме десетте пияндета. Ние се настанихме на бара и докато чакахме Халас, Змиорката и Еграсса да се присъединят към нас и вечерята да стане готова, си поръчахме бира. Кли-кли, естествено, поиска мляко и за наша изненада веднага ѝ дадоха. Кръчмарят продължаваше усилено да се поти. Кое то си беше странно, защото тук, разбира се, беше отоплено, и то добре отоплено, но не чак толкова! Когато този странен чичо ни наливаше бира на нас с Мумр, ръцете му така силно трепереха, че разля между чашите.

— В селото могат ли да се купят коне? — небрежно се обърна към домакина Фенерджията.

— Може би, господине. Честно казано, не знам.

— Как така не знаеш? Нали живееш тук!

— Да, така е, но не се интересувам от коне. Е, мога да кажа кой продава месо. Наденица, например...

— За какво ни е твоята наденица! — изсумтя Фенерджията. — А собствени коне продаваш ли?

— Аз нямам коне.

— Защо лъжеш? Когато закарах коня си в конюшната, с очите си видях десет животни! Или ще кажеш, че не са твои?

— Не са, милорд. Те са на гостите.

— Ясно — разочаровано промълви Фенерджията и зарови нос в халбата бира.

— Има ли новини от север? — дойде моят ред да задавам въпроси.

— Хората бягат — въздъхна ханджията и нервно погледна зад мен. — Бедата дойде, когато не я очаквахме.

— А кралят?

— Събира армия. До ден-два ще има битка. Така говорят.

— А Ордена?

— Маговете? Чакат нещо. Именно тях обвиняват за идването на Неназовимия.

— Кой ги обвинява?

— Всички.

С тези думи ханджията се отдръпна, оставяйки ни сами.

— Странна ситуация, не мислиш ли, Гарет? — замислено процеди Кли-кли. — Нашият домакин е нещо твърде нервен, сякаш са му допрели нож до гърлото.

— Може би не му харесва твоята физиономия.

— Може би — сериозно кимна с глава малката гоблинка. — А може да има и нещо друго.

— Какво, например?

— Не забеляза ли още една странност? В конюшната има десет коне, в залата са десет души. Седнали са по двойки и заемат пет маси. При това седят така, че да затварят изхода от кръчмата.

В главата ми тревожно заби камбана.

— Съвпадение — казах аз, вече осъзнал какво не ми харесва в тази кръчма.

— Да бе — тя незабележимо сложи лявата ръка на дръжката на метателния нож. — Сигурно е съвпадение. Мумр, слушаш ли ни?

— И още как! — присвил очи, Фенерджията гледеше металното блюдо, облегло на стената. То беше полирано до блясък и цялата зала на кръчмата се отразяваше в него като в огледало.

— И още една странност е, че въпреки че седят по двойки, изобщо не разговарят. Истинска гробна тишина.

— Разбрахме те, Кли-кли. Ти изпей песен, и то по-силно — предложих й аз.

Кли-кли послушно запя непретенциозна песничка.

— Какво ще правим, Фенерджия?

— Ще си пием бирата и ще чакаме нашите да слязат.

— Изглежда, че и те чакат това.

— Знам. Решили са да ни убият всички наведнъж. Арбалетът ти зареден ли е?

— Както винаги. Кой са тези?

— Има ли значение кой ще ти пререже гърлото? — Мумр не откъсваше поглед от блюдото.

Кли-кли продължаваше да пее и да плете с пръсти невидимо за мен заклинание.

— Не се опитвай! — процедих аз, обръщайки се към нея.

Тя сякаш не чу. Гръмки стъпки, раздали се от коридора, водещ към кръчмата, известиха нас и странните непознати за приближаването на поне двама гости. Лично аз лесно разпознах влачещите се стъпки на Халас. Собственикът на кръчмата бързо се мушна под тезгяха. Това послужи като сигнал за действие.

Кли-кли небрежно щракна с пръсти и зад нас за миг избухна ярка светкавица. Раздадох се вопли на болка и ярост. Двама от гадовете закриха очи с ръце, още един продължи да креци и да се търкаля по пода. Останалите, макар и зашеметени от неочакваната магия, се втурнаха към нас. Всеки стискаше в ръце нещо остро и опасно за живота. Без да се церемони, Кли-кли хвърли първата двойка ножове, аз стрелях с арбалета и веднага започнах да презареждам оръжието, гоблинката метна втора двойка ножове. Мумр препречи пътя на нападателите, размахвайки биргризена наляво и надясно. Заплахата от

разфасоване накара момчетата да забавят ход и да бъдат по-предпазливи, а после Халас и Змиорката нахълтаха в залата. Дивите изобщо не полюбопитстваха защо е цялата тази работа. За да започнат да действат им беше напълно достатъчно да ни видят притиснати към тезгяха от петима злобни и въоръжени до зъби мъже. Веднага се включиха в схватката, Мумр не остана по-назад. Падаха маси и пейки. Аз не посмях да стрелям, за да не улуча някой от нашите. Но Кли-кли, без да се замисля, хвърли моята халба и улучи един от нападателите точно в главата. Халас безмилостно довърши падналия и последният останал жив разбойник, осъзнавайки, че работата не върви на добре, се втурна към вратата. Стрелях, но за съжаление пропуснах. Човекът изскочи на улицата, а Змиорката се хвърли след него. Раздаде се писък и след миг в кръчмата влезе навъсения Еграсса с окървавен кинжал в ръка.

— Само не ми казвайте, че този е бил последният и не сте се сетили да оставите поне един жив.

— Този беше последният, Еграсса. Ти през прозореца ли излезе? Елфът не отговори на Кли-кли, само изруга.

— Всичко беше малко неочаквано. Изобщо не се сетихме за „език“.

— Сам съм си виновен, Змиорка. Не трябваше да убивам беглеца. Но вече нищо не може да се направи.

— Какво искаха тези нещастници? — Халас изгледа смръщено търкалящите се по пода трупове. — Голяма бъркотия стана тук!

— А къде е ханджията?! — сетих се аз.

— Тук съм, благородни господа — чу се треперещ глас изпод бара.

Мумр бръкна с ръка отдолу и измъкна уплашения ханджия.

— Сега ще ни кажеш какво искаха твоите приятели!

— Те не са мои приятели! Не! — с ужас проблея уплашения човек.

Ако Фенерджията не спре да прави такива страховити физиономии, този чичо със сигурност ще припадне.

— Не са ли? Тогава кои са?! Казвай!

И ханджията, стенийки и кършейки ръце, разказа. Били пристигнали в кръчмата привечер на предния ден, уплашили го до смърт с нож и го посъветвали да бъде по-тих от водата и по-нисък от

тревата, тоест да се държи така, сякаш нищо не се е случило. Постоянните посетители на кръчмата не били глупаци и избягали от опасното място, без дори да платят. Наблизо нямало нито стражници, нито егери, така че му оставало само да се моли на боговете и да се надява, че всичко ще свърши добре. Преди това никога не бил виждал тези хора, но определено не били разбойници. Веднага се виждало, че са сериозни хора.

— Сериозни! — подсмихна се Мумр и пусна ханджията. — Може и да са сериозни, но са големи глупаци. Толкова лесно се оставиха да бъдат убити.

— Може би не са ни очаквали? — предположих аз.

— Точно нас са чакали — Змиорката спря да пребърква джобовете на убитите. — Всичко е както предполагам.

На дланта на гаракеца лежеше златен пръстен с герб — отровен бръшлян.

— Слуги на Неназовимия.

Аз и да мисля за тях бях забравил, но те не ни забравяха.

— Слуги на Неназовимия?! — ужасено повтори ханджията, пребледнявайки веднага. — Не, добри господа! Не познавам тези душегубци! Горко ми! Ако местните разберат кой лежи тук, ще ми подпалят кръчмата! Още първата нощ ще ми драснат клечката!

— Стига си мрънкал! — грубо прекъсна оплакванията на нещастния ханджия гномът. — Ако искаш кръчмата да я има още сто години, отърви се от мъртвите. И пооправи тук! А ние утре ще забравим мутрата ти и няма да кажем нищо нито на Бездушните, нито на Кралските пясъчници.

Ханджията на висок глас благодари на боговете и добрите господа, след което се втурна да изпълнява заповедта на гнома.

— Как са ни намерили, бих искал да знам.

— Има ли значение? Главното е, че са ни намерили, Гарет. Неназовимият не се е отказал да получи твоята пищялка.

— Тя не е моя, Фенерджия. Какво ще правим сега?

— Какво ще правим, какво ще правим... Не знам за вас, но аз отивам да спя — каза Халас и слезе от пейката. — Времето напредва.

— А вечеря? — изуми се Кли-кли.

— Нещо ми мина апетита. Битката ме насити.

— Има и нещо хубаво — усмихна се Еграсса. — Няма да се налага да търсим и купуваме коне.

* * *

Този път знаех, че спя. Знаех, че въпреки очевидната реалност, този кошмар може да бъде прекратен като просто отворя очи — и нищо няма да се случи. Можех да се събудя, можех, но не исках. Тихият шепот в главата ми, шепотът на Валдер, безспирно твърдеше, че този сън е много важен. Опитах да се възмутя, опитах да отхвърля от себе си този шепот, но архимагът можеше да бъде убедителен. Предадох се. Оставаше ми само да гледам и да запомням, като ежесекундно си повтарям, че всичко, което се случва с мен, вече се е случило, макар и съвсем наскоро. Всичко това не се случва с мен... Не с мен... Това е само сън...

Денят обещавахе да бъде ясен въпреки факта, че предната нощ отново валя сняг и цялото небе беше покрито с облаци. Дори студът, който от седмица беше стиснал целия север в студената си прегръдка, беше отстъпил за известно време и войниците спряха да се притесняват, че оръжието ще замръзне в ръцете им.

От ранна утрин армията на Сталкон очакваше появата на армията на Неназовимия. Конното разузнаване беше докладвало, че до предните отряди на противника има не повече от два часа път. Казаха също, че срещу непълните двайсет и осем хиляди от армията на Валиостр Неназовимият ще изправи минимум шестдесет. Страшна, колосална цифра!

Лейтенантът на кралската гвардия Изми Маркауз вдъхна с пълни гърди свежия сутрешен въздух. Днес ще им бъде трудно. Кралят и неговите командващи успяха да направят чудо и дори при отсъствието на двете северни армии бяха събрали осемнайсет хиляди редовни войници, три хиляди наемника и седем хиляди опълченци. Кралят чакаше още петнайсет хиляди, които в бърз марш се придвижваха към Авендум от границата с Исилия, но дори на глупаците беше ясно, че

тези хиляди няма да успеят и ще пристигнат чак когато битката ще е спечелена или загубена.

— Какво мислите, лейтенант? Напечено ли ще е?

— Напечено ще е, Вартек. Ще трябва да се постараем.

— Мястото е наистина лошо.

— Не намерихме нищо по-добро. Нали не искаме да посрещаме гостите в Авендум? Стените няма да ни спасят, а тук самата земя е на наша страна. Как са момчетата?

— Спорят кой първи ще убие вражески воин.

— Те много добре знаят, че кралската гвардия няма да влезе в битка, докато не стане съвсем зле. Нашата задача е да пазим краля.

— А Бобровите шапки за какво са? — недоволено измърмори Вартек. — Чух, че ще сложат всички ни в левия резерв на центъра.

— Аз също го чух — сви рамене Изми. — Ще имаме време да развъртим секирите. Или не могат да чакат?

— Вие да бяхте сложили бронята, графе — вместо отговор го посъветва Вартек.

— Има време, маркизе.

— Леката кавалерия вече влезе в битка с авангарда им, зад онази горичка. Така че може и да няма време.

— Графе! — притича воин с някакъв документ. — От командващия центъра.

Изми плъзна поглед по редовете и с кимване показа на пратеника, че е свободен.

— Вартек, да вървим при нашите. Оставете с краля сто, не, по-добре сто и петдесет гвардейци, а всички останали — на левия склон.

— Значи все пак ни забиха в резерва! — намръщи се Вартек.

— Изпълнявайте, гвардеец! — гласът на Изми Маркауз стана твърд.

— Да, лейтенант! — Вартек взе от земята покрития със сняг шлем и хукна да изпълни заповедта.

Преди да отиде при краля за последни указания, Изми още веднъж огледа полето. Някой от глупост беше нарекъл огромното, дълго почти левга поле Полето на феите. Откъде му беше хрумнало да го нарече така лейтенантът на кралската гвардия не знаеше и не искаше да знае. Полето на феите. Щеше ли де е по-лесно да се сражават, ако се наричаше, например, Полето на калинките или Полето

на Великото пророчество? Именно. Нямахте да е по-лесно. Така че какво значение има всъщност? Неслучайно точно това поле беше избрано на военния съвет за генералната битка. Намираше се на четири дни път от Авендум, точно на мястото, откъдето трябваше да премине армията на Неназовимия. На южния му край се извисяваше Пъпката — висок хълм с полегати склонове. Именно на неговия връх се намираше надеждата на краля. Гномите бяха инсталирали две далекобойни оръдия и едно невиждано досега чудовище — мортира. Втората мортира заедно с гномските разчети, за съжаление, така и не бяха успели да прехвърлят от Исилия. Огромният хълм беше в основата на цялата отбрана и именно на него се намираше центърът на армията на Сталкон. Две хиляди пехотинци, пет хиляди кавалерия и шест хиляди Играещи с вятъра. Мощна сила, особено ако се отчете, че врагът ще трябва да се изкачва под обстрела на стрелците, които се намираха на високото, а и ударът на кавалерията надолу по хълма щеше да е много по-съкрушителен. За центъра Изми почти не се притесняваше. Шест хиляди стрелци могат да спрат всеки. А в левия и десния фланг на центъра имаше и по хиляда души лека кавалерия. На левия склон на хълма — той със своите хора, на десния — Лунните жребци, буйни момчета, които при нужда можеха да помогнат както на стрелците, така и на армията, защитаваща десния фланг. Зад хълма бяха разположени обоза и лечителите.

На половин левга през полето, точно срещу Пъпката, тъмнееше Регската гора. От север, заобикаляйки гората, отдясно и отляво на полето излизаха два пътя. Те вървяха успоредно един на друг през цялото поле.

Левият път пресичаше Винения ручей и минаваше между Пъпката и другата гора — Лузската. Десният също минаваше между хълма и умерено широката и доста бърза река Кизевка. На пътя между хълма и реката имаше малко селце — Перфектни лъкове. Точно това селце послужи за щаб на дясната армия. Решението да се поставят войниците в Перфектни лъкове се оказа гениално. Ако противникът поеме по десния път, той задължително ще трябва да мине през селото, в противен случай ще трябва или да пълзи по хълма под огъня на стрелците, или да плува по Кизевка. За фланговете на дясната армия човек можеше да бъде спокоен — бяха надеждно защитени. За седмица армията беше превърнала Перфектни лъкове в малка крепост.

Изкопали бяха ров и го бяха напълнили с вода от реката, издигнали бяха и крепостен вал, след което бяха забили в него толкова заострени колове, че всеки таралеж в Сиала би завидял. Почти всички къщи бяха разглобени, а материала от тях беше използван за изграждане на стени и кули за стрелци. Стените бяха цели две, за да може ако врагът превземе първата, защитниците да имат време да се оттеглят зад втората. Сега в селото имаше две хиляди арбалетчици и три хиляди мечоносци, набрани от различни отряди. На първата стена гномите бяха поставили три оръдия. На около деветстотин ярда зад Перфектни лъкове беше застинала черната стена на двехилядния резерв.

Къде-къде по-големи опасения възникваха във Вартек по повод лявата армия. Девет хиляди пехота, една четвърт от които бяха опълченци и стражници от Авендум, стоеше на пътя между Пъпката и Лузската гора. Войниците бяха разделени на карета, така че да покрият изцяло пространството между хълма и гората. Каретата стояха на петдесет метра от Винения ручей. Въпреки малката си ширина — някакъв си жалък ярд — ручейт беше дълбок и не мислеше да замръзва. Преди тук беше мостът за левия път, но войниците го бяха демонтирали и сега вражеската кавалерия ще трябва много да се постарее, за да пресече потока. Във всеки случай няма да имат място за набиране на скорост. А и вражеската пехота, преодолявайки ручей, ще развали строя, което означава, че преди да успеят да съберат щитовете, ще получат тежък болт в качеството му на първи подарък. Между лявото каре (за чието ядро послужиха Веселите обесници, докарани с дванадесет кораба) и Лузската гора поставиха триста елфийски стрелци. Елфите сами настояваха да бъдат поставени точно на това място. Изми се надяваше, че лъковете на тъмните ще помогнат на лявата армия да издържи. Тази армия беше най-уязвимото място в цялата отбрана на Сталкон. Затова и двухилядният резерв беше поставен тук.

Изми погледна в далечината, където се издигаше едва различимата стена на Регската гора. На самия бряг на Кизевка, точно до пътя, над гората като раздразнена змия се издигаше замъкът Нуад. Високите двадесет и пет ярда стени и четири кръгли кули заплашително се извисяваха над десния път. Гарнизонът на замъка — четиристотин човека — беше попълнен с петстотин Играещи с вятъра. Врагът или ще трябва да превземе замъка с щурм и да закъснее с

нападението върху дясната армия, или да мине през този участък от пътя под непрекъснатия обстрел на защитниците на Ноад. Също така Неназовимия го чакаше неприятна изненада под формата на две гномски оръдия. И ако врагът все пак премине, в тил ще го ударят триста конници, които се криеха зад стените на замъка. Не кой знае каква сила, но все пак способни да осигурят множество неприятности на врага.

Преди Изми се появи оръженосецът му:

— Милорд?

— Подготви ми доспехите.

Младежът кимна с глава и Изми тръгна към кралската шатра. Кралските гвардейци и Бобровите шапки бяха обградили шатрата на Сталкон. Още няколко воители, въоръжени със страшните фламберги, охраняваха кралското знаме.

В шатрата освен краля и по-малкия му син — Сталкон Пролетния жасмин, който сега командваше кавалерията на центъра, беше главата на Ордена на маговете Арцивус и още двама непознати на Изми магьосника. Мъж и жена. Тоягите и на двамата бяха маркирани с по три ивици. Важни клечки, макар и не чак архимагове. Кралят забеляза лейтенанта, кимна приветливо и му даде знак да почака разговорът да приключи.

— Това е реален изход от ситуацията, ваше величество — продължи Арцивус, увивайки се в топлото одеяло.

— А ако вятърът задуха в грешната посока? Към нас?! Ще загубим армията още преди началото на битката! — отривисто подхвърли кралският син.

— Уверявам ви — изръмжа непознатият на Изми маг. — Това заклинание не действа на хора и...

— Напомнете ми, господин Балшин — прекъсна го кралят. — Говорим за точно същото заклинание, което през лятото напълно унищожи всички жители на онова село южно оттук? Как се казваше?

— Вишка, ваше величество — неохотно каза жената.

— Благодаря ви, госпожо Клена. Много сте любезна. Точно Вишка. Същото село, където вие едва не пленихте хората, изпълняващи специалната ми заповед?

— Това беше досадно недоразумение — опита се да защити маговете главата на Ордена. — Крадецът и елфите нищо не ги

заплашваше.

— Наистина ви вярвам — съгласи се кралят, въпреки че в гласа му нямаше и капка доверие. — Разбира се, тях нищо друго не ги заплашваше освен вашите експерименти, които ми струваха цялото село. Когато през пролетта дадох разрешение, ваше магичество, за този безумен експеримент, изобщо не предполагах, че ще има жертви сред мирното население.

— Повярвайте ми, ваше величество, ние също — заговори Клена. — Онези книги на огрите, които бяха в нас, съдържаха грешка в себе си. Грешката вече е коригирана и историята с Вишка няма да се повтори.

— Трябва да дадете разрешение, ваше величество — продължи да убеждава краля старият магьосник.

— Не, Арцивус! Нима не разбирате какъв риск представлява това?

— Разбирам — като птица наклони глава магьосникът. — Но вие нали знаете моята квалификация... гарантирам, че заклинанието ще сработи както трябва.

Кралят мълчаливо забарабани с пръсти по масата.

— Разузнавачите докладват, че Неназовимият има петнадесет хиляди огри. Петнадесет хиляди! Още с първия опит ще отнесат левия ни фланг, без дори да се забавят. След Неназовимия това е най-голямата опасност, която заплашва Валиостр. За да убием един огр трябва минимум осем наши войници. А ние нямаме такива сили. Ние можем... — Арцивус специално подчерта последната дума. — Можем да спасим кралството, ако унищожим огрите. Точно поради тази причина толкова години изучавам древните книги на тази раса, точно поради тази причина госпожа Клена и господин Балшин толкова дълго експериментират с това заклинание и постигнаха успех, макар и по метода проба — грешка.

— Ама че грешка! — отбеляза принцът. — Няколкостотин човека загинаха за няколко секунди и вие го наричате грешка.

— Само трябва да дадете заповедта и след две минути във Валиостр няма да остане нито един огр. Това много силно ще отслаби армията на Неназовимия, ваше величество — продължи, без да обръща внимание на по-младия Сталкон, магистърът на Ордена. — Уверявам ви, ще пострадат само огри.

— Добре! — реши се най-накрая кралят. — Действайте и Сагра да ни е на помощ!

Арцивус кимна и след като набързо се поклониха, Балшин и Клена излязоха от шатрата.

— Разчитам на вашия опит, ваше магичество. Кога да чакаме резултата?

— След две-три минути — тънките устни на архимагът трепнаха насмешливо.

— Толкова бързо?! — изненада се кралят. — Но не ми ли казахте, че заради равновесието на силите на магьосника и на Ордена такива силни заклинания са невъзможни?

— Това е най-простото от всички известни ми заклинания, ваше величество. Трудно беше да се подбере, но сега с него ще се справи и ученик от първа степен. Колкото до равновесието, за съжаление или за щастие, всичко е точно така. Докато има сила в Рога на дъгата, съветът на Ордена е в състояние да поглъща силата на Неназовимия. По-лоша е ситуацията със свободните му шамани. Ние нямаме възможност да им отделяме време.

— И какво? На моите войници е съдено да бъдат изпържени от някакви си шамани?

— В Ордена имаме пет свободни бойни магове. Това са тези, които не са нужни за създаването на кръга. Ако ваше величество позволи, ще ги изпратя при войската.

— Разбира се.

Арцивус със стон се надигна от стола си, облягайки се на тоягата, и като повика своя ученик — Родерик, напусна шатрата.

— Надявам се, че знаеш какво правиш, татко.

— Знам. Арцивус никога не ме е разочаровал. Как са твоите хора?

— Кавалерията е готова за битка.

— Заповядай им да се спешат. А конете пратете в обоза.

— Но...

— Слушай какво ти говоря. Всички да слязат от конете. От кавалерия в центъра полза няма. Когато заговорят гномските оръдия, конете ще обезумеят и в най-добрия случай ще развалят строя, а в най-лошия ще се разбягат по цялата линия на отбраната. По-добре пет хиляди спешени кавалеристи да подсилят пехотата и да спрат онези,

които ще пробият до Играещите с вятъра, отколкото да унищожат собствените си другари по оръжие. Спешете се. Знам какво говоря.

— А ако срещу нас излезе тежката кавалерия на Рачешкото херцогство?

— Тогава ще заповядаш на стрелците да стрелят по конете. Не е рицарско, но пък е ефективно.

— Добре, татко, така и ще направя.

— Изми, момчето ми, вземи всичките си хора от моята шатра. Ще мина с „бобрите“.

— Задължение на кралската гвардия е да охранява своя крал.

— В мирно време. По време на война за това си има Боброви шапки. Вземи всички свои хора, скоро ще е нужен всеки човек.

— Жалко, че баща ми не е тук — каза с горчивина Изми. — Той би могъл да убеди ваше величество.

— Аз също съжалявам, че граф Алистан сега е далеч.

— Ваше величество! — в шатрата влетя поредният адютант. — Конните стрелци на барон Тога се сблъскали с авангарда на Неназовимия и след кратка схватка отстъпили в Регската гора под прикритието на Нуад!

— Започна се. Командващите армиите — при мен!

— По-плътно се дръжте! По-плътно, казах! Мамка ти мръсна, ти момиче ли галиш или прашка опъваш?! Прашка?! Тогава защо, мракът да те отнесе, гледаш в небето?! Да не пропуснеш някое врабче ли?! Наклони я, тъпоглавецо! Точно така! А сега дръж здраво! Здраво дръж, така че нито един кон да не стигне до нас! Изобщо не разчитай на ручея, той от кавалерията няма да те спаси, докато добрата прашка и още повече пиката ще ни измъкне задниците от тази помийна яма! Ох, защо Сагра ми е изпратила такива тъпи маймуни като вас?!

Джиг с интерес слушаше как някакъв стотник от неговото каре кастри опълченците. Последно развлечение преди битката. Стражникът притисна алебардата към себе си с лявата си ръка, извади нова глава чесън от джоба, почисти я, пъкна я в уста и с наслада започна да дъвче.

— Пак ли ядеш тази гадост? — намръщи се стоящият вдясно от Джиг.

— Не ти ли харесва, Клоп? — ухили се воинът.

— На никой не би му харесало, ти вониш като целия Чеснов ред от Пазарния площад! С това ухание не само мен ще побъркаш, но и Неназовимия.

— Би било хубаво.

— Наистина, Джиг! Стига вече! Вече половин ден само чесън ядеш!

— Ако не ти харесва, можеш да си тръгнеш. На милорд Лантен сега всеки стражник му е ценен в Авендум. Пробият ли нас, цялата отбрана ще легне върху барона. Още не е късно да се върнеш.

— Не говори глупости! — раздразнено реагира Клоп. — Не съм се мъкнал четири дни до тук, за да се прибера обратно в последния момент.

— Тогава не мрънкай.

— Не мрънкам. Просто вече се изнервям. От час и половина стърчим като идиоти, и никой! Краката ми измръзнаха.

— Ей, някой знае ли дали скоро ще ни хранят? — попита някой от воините от първата редица.

— За това питай нашия хилядник! — посъветваха го някъде отзад. Явно някой арбалетчик.

— Ще ви нахраня аз вас ето с това, ако не млъкнете! — гракна минаващият пред първата редица на карето стотник и показа юмрук. — Като малки деца сте! Не може да търпите!

— Постой ти тук с нас с алебардата, да те видим тогава! Казваме, че краката ни измръзнаха!

— Краката не са задника, ще поизмръзнат малко и ще свикнеш! А ако си толкова умен, върни се у дома, при мама, а не да ми объркваш хората! Опълченците всичките и така са позеленели и корема ги свива! А ти си тръгнал и да ги плашиш!

— Кой е позеленял, а? — отново се чу от задните редове — Ние не сме позеленели, ние сме посинели! От студ!

По редиците на централното каре на лявата армия се понесе кикот.

Джиг също се усмихна. Може би и от опълченците ще има полза, макар че в тази битка едва ли ще потрябват, освен ако, разбира се, врагът не разкъса строя. Карето е силно, докато представлява един-единствен цялостен организъм. Джиг и Клоп бяха попаднали в третата

челна редица на карето в центъра. Първите две редици бяха съставени от копиеносци. Момчетата бяха облечени в желязо от глава до пети и вместо обикновени пики държаха в ръце истински пикища, на които без проблем можеха и мамут да нанижат. Сега пиките гледаха към небето, но веднага щом битката започнеше, щяха да влязат в употреба. За тежката броня на копиеносците обяснението беше просто — те държаха пиката с две ръце и не можеше и дума да става за каквито и да са щитове, и тъй като първият и най-мощен удар го поемат първите две редици, се налагаше да носят цялото това желязо. В третата редица бяха воините с алебардите. Те имаха една-единствена и много проста задача — да бият по главите онези, които някак си са успели да стигнат до първата редица. Непосредствено зад редицата на Джиг имаше три реда арбалетчици. Тяхната роля беше още по-проста — да стрелят и възможно най-бързо да се оттеглят в празния център на карето, като така освободят място за четвъртата и петата редица копиеносци, въоръжени със седемјардови пики. Тези момчета ги наричаха „рибари“. В момента всички, които стояха зад арбалетчиците, бяха направили пътечки, за да имат стрелците място за отстъпление след залпа. Веднага след „рибарите“ следваха няколко редици съвсем разнородни бойци, чиято основна задача бе да създават натиск върху първите редове в случай на стълкновение на карето с пехотен строй. И разбира се, ако редиците се разкъсат, да затворят временно пролуките, дори и със собствените си тела. С тази работа спокойно можеха да се справят дори и необучени за битка в каре воители и опълченци. В самия център на карето се намираха командирът, знаменосецът, няколко Боброви шапки, тръбачите и барабанистите, които подаваха сигнали за маневра. От центъра назад отново започваха редици, но вече в обратен ред. По този начин карето само по себе си представляваше огромна сила и беше добре защитено от атаки по фланговете.

— Ей, приятел! — извика на Джиг стоящият пред него копиеносец. — Направи едно добро дело, оправи ми меча, че се измества, гадината.

— Разбира се — стражникът отново притисна алебардата към себе си и нагласи късия широк меч на копиеносеца така, че да е точно отпред на корема му. Такава на пръв поглед нелепа позиция на оръжието се обясняваше с факта, че при сражение копиеносецът не трябва да закача задния край на своето оръжие в дръжката на меча.

— Благодаря. Да ти се намира малко излишен чесън?

Джиг мълчаливо протегна ръка. Копиеносецът за миг пусна пиката с едната ръка и грабна главата чесън.

— Благодаря.

— Не ми благодари, а работи по-добре с пиката, когато му дойде времето.

— Ще го направя.

— Това е добре. Клоп, къде си се заяпал?

— Ей там, към съседите — изсумтя стражникът. — Късметлии са онези момчета, дума да няма. Точно като в пазвата на Сагра. Казах ти, че трябваше да отидем при тях.

Вляво от карето на Джиг имаше още едно. То беше най-крайното и най-близо до Лузската гора.

— Защо в пазвата? — не разбра Джиг, облъхвайки Клоп с миризма на чесън.

— Защото при тях е пълно с Боброви шапки и Весели обесници. А и триста елфийски стрелци има до тях!

— Колкото до Обесниците, те всички не са наред с главата. Що се отнася до „бобрите“, те са поставени чак в третата редица, а и в цялото каре няма алебарди. А глигестите... Само Сагра може да ги разбере тези елфи. Според мен по-добре да вървят в мрака. Уж са добри, любезни, а после хоп, и ти вкарат кинжал под реброто!

— По-добре те кинжал да ти вкарат, отколкото Неназовимият с магията си да те изпрати в мрака. Освен това елфите имат лъкове, а съм чувал, че тъмните ги владеят къде-къде по-добре от Играещите.

— Няма за какво да се тревожиш, момче — включи се в разговора копиеносецът. — От нас до жълтооките са не повече от триста стъпки. Така че ако се наложи, ще стрелят и по нашите нападатели.

— Няма да се тревожа, чак когато всичко това свърши — нищо не можеше да подобри настроението на Клоп.

— Направете път! Хайде, направете път!

Всички погледи се обърнаха към хилядника на карето. С него имаше още двама души. Очевидно не бяха воини.

— Вие, господине, тук. Точно зад него и сте готов.

Младият мъж в ризница и лек шлем, въоръжен с къс меч, застана точно зад Джиг.

— Хей! Командире! — извика някой от „рибарите“. — Това как да го разбираме?! Не виждате ли, че разрушавате строя? Защо ни е притрябвал тук мечоносец? Или ще скача над главите ни?!

— По-добре замълчи, безмозъчна кратуно! Това не е мечоносец! Това е милорд маг! Ако искаш, мога да го сложа на другата страна на карето.

— Е, ако е маг... тогава не... извинявам се, добри ми господине.

— Пазете негово магичесство, момчета. Той ще ви спаси кожата, ако шаманите на Неназовимия се задействат.

— Ще го пазим! — дружно изреваха редиците.

На лицата на много войници се изписа облекчение. Никой не го казваше, но всички си мислеха: какво ще стане, ако по карето ударят с магия? Войниците могат да се бият с войници, но как да воюваш с шамани? Сагра чу техните молитви и им изпрати магове.

— Сега вече ще повоюваме! — Клоп хвана по-здрави алебардата. Настроението му очевидно се подобри.

Хилядникът отведе втория маг към центъра на карето.

— Ей, съседи! Съ-се-ди! Как сте там?! Не замръзнахте ли?! — извикаха от карето вдясно на тях.

— Защо, искате да дойдете да се посгреете ли?! — отговори им развеселен глас. Изглежда отново някой от опълченците.

По редиците отново се разнесе смях.

— Стойте си тогава, галоши! Просто ако ви стане студено, сте добре дошли при нас! — не се разстроиха съседите.

— А ако при нас стане горещо, тогава вие елате при нас! Не ни се свиди! Винаги сме готови да споделим жега и врагове! — неочаквано за себе си извиха Джиг.

Редиците подкрепиха думите му с дружен рев.

— Хей, виж тук — Клоп неловко сръга Джиг с лакът в ребрата. — Вземи, може да ти помогне.

— Какво е това? — Джиг погледна към подадената му топка. Изглеждаше като някакви водорасли или сухи треви, вързани с избеляла от времето тънка синя панделка.

— Ами... — почуди се Клоп. — Помниш ли, веднъж ти казах в караулното, че баба ми е магьосница?

— Е, и?

— Това е нейна изработка. Амулет. Каза ми, че отблъсква заклинанията.

— Е, и?

— Какво само ми екаш! — ядоса се Клоп. — Вземаш ли го или не?

— А за теб?

— Имам същия.

Джиг сви рамене, взе топката трева и я пъкна в колана си. Не вярваше на приказките на Клоп, но предпазливия и Сагра го пази. От това нещо по-лошо със сигурност няма да стане, а и Клоп ще се успокои.

— Ей! Ездачът! Какво става?! Ще има ли битка или може да се прибираме по домовете?! — извика един от копиеносците към вестносеца, който тъкмо беше прескочил Винения ручей и насочи коня си между двете карета към хълма.

Ездачът спря.

— Няма да чакате дълго! — куриерът трябваше да вика, за да го чуят задните редици. — Конните отряди вече са напуснали Регската гора. Разузнавачите са влезли в битка на десния път, съвсем близо до Нуад!

— Кой е срещу тях?!

— Предимно жители на севера! Племена, които живеят на Брега на огрите! Е, и варвари, разбира се!

— От тези няма смисъл да се притесняваме — измърмори Клоп. — Тълпа.

— А кой идва към нас?

— Раци! Идват по левия път, на половин час от вас!

— Колко са?

— Много! Осем хиляди кавалерия и около петнайсет хиляди пехота!

Някои подсвирнаха, други изругаха, трети споменаха Сагра.

— Шамани забеляза ли? — попита стоящият зад Джиг маг.

— Което не видях, не видях, момчета! Това е! Да даде Сагра, пак ще се видим!

— И на теб късмет!

— Пази се!

Но ездачът вече препускаше към хълма и не чу пожеланията на войниците.

— Е, дочакахме най-накрая, Джиг. Почва се.

— Ти май се разтрепери.

— Винаги ставаше така, когато вземах подкупи като стражник. Нерви. Ще ми мине. Осем хиляди кавалерия!

— Ще удържим. Няма да стигнат до нас през гората от пики, не се притеснявай. Макар че ще е по-добре да се притесняваш.

Пред карето тръгнаха жреци на Сагра, които наставляваха воините преди битката. Джиг, както и всички други, замърмори молитва, посветена на богинята на войната.

Някъде от север се чува два едва доловими пукота.

— Магия! — възкликна копиеносецът, с когото Джиг сподели чesъна.

— Каква, да те отнесе Неназовимият, магия?! — успокои развълнувания войник стотникът. — Това са онези малките оръдия на Нуад. Изглежда там веселбата вече е започнала!

Воините запротяха вратове, опитвайки се да видят какво става на противоположната страна на Полето на феите, но дългият тъмен „език“ на Регската гора закриваше замъка и пречеше да се види какво се случва там.

— Гледайте! — извика някой.

Джиг премести поглед от гората към левия път. От другата страна на полето се бяха появили първите сили на армията на Неназовимия.

— И тя има ли си име? — попита гномът, докато разпалваше лулата си.

— Всъщност е той.

— Добре де, той има ли си име?

— Непобедимия.

— Какво пък, напълно му подхожда — одобрително кимна артилеристът, гледайки с интерес рунтавия плъх, кротко настанил се на лявото рамо на Медения. — А аз съм Одзан, но момчетата ми викат Чушка.

— Медения.

— Да, знам. Хилядникът ми каза. От Дивите, ако не бъркам?

— Да.

— Чух какво е станало с вас при Самотния великан. Горещо ли беше?

— Не знам, по това време бях на друго място.

— А... Чух също, че петдесет от вас са успели да оцелеят и да се измъкнат?

— Четиридесет и седем.

— А... Те в твоята стотица ли са?

— Не, в центъра, доколкото знам.

— Хм? — гномът пусна кръгче дим. — А тогава теб какво чудо те е домъкнало в дясната армия?

— Казаха, че им трябва стотник.

— Значи ти с твоите момчета сега ще пазиш нашите бради?

— Така излиза.

— Нещо си доста немногословен, братле — оплака се гномът.

— Такъв съм си.

В далечината отново се раздаде: „Бум! Бум!“. Гномът се изправи в целия си ръст, извади малък телескоп, явно джуджешка изработка, и го насочи към замъка, към който имаше чудесна видимост от Перфектни лъкове.

— Там е горещо. Вече четиридесет минути стрелят. И врагът нещо не бърза към нас. Нима Лепзан ще свърши цялата работа? А беше глупак на глупаците. По-рано не можеше фитил нормално да запали, а сега виж само как действа! Спомням си една история, която се случи при нас в Стоманените шахти...

Медения не чу по-нататък словоохотливия гном и като се облегна на стената, затвори очи. На Полето на феите той се оказа доста неочаквано. Откакто магът в Кукувица каза, че Дивият е здрав и напълно възстановен от последиците на оркското шаманство не беше минало чак толкова много време. Не повече от месец и половина. Напускайки Пограничното кралство, Медения първо се добра до Раненг, а оттам и до столицата. Тук трябваше да предаде писмото, което му остави Алистан Маркауз. Когато приключи с всичко и решаваше какво да прави по-нататък — да изчака връщането на отряда в Авендум или веднага да тръгне към Самотния великан — се случи катастрофата: Неназовимият нахлу в кралството. Кралят започна да

събира армия и Медения без колебание се записа доброволец. Случаят го срещна с Изми Маркауз, който помнеше жълтокосия воин от схватката с огра в кралския дворец. Лейтенантът на гвардията веднага предложи на Дивия да поеме командването на една стотица. Първоначално Медения отказа, казваше, че неговото място е при другарите му, с онези, които бяха оцелели след падането на Самотния великан, но милорд Изми умееше да убеждава. Сега под командването на Медения имаше шест десетици отчаяни воители, набрани в Перфектни лъкове от всички отряди, и четиридесет арбалетчици от отряда на северняците на Шег. Прекалено много хора. Медения, който досега не беше командвал повече от десет, първоначално се изплаши, но след седмица общуване осъзна, че практически няма разлика между десет и сто. Раздавай заповеди и гледай момчетата да не си изливат гнева, когато не трябва.

Сега неговата стотица беше получила заповед да охранява едно от трите оръдия, разположени в Перфектни лъкове. Защо точно на неговата стотица бе поверена защитата на гномите, а не на останалите пет хиляди войника, разположени в укрепеното село, Медения не знаеше.

— Виж само! На тези късметлии им провървя, кълна се в планината на дядо ми!

Възгласът на гнома върна Медения в настоящето. Дивият стана, вдигна огролама от земята и погледна наляво. Към хълма в бърз галоп се носеше кавалерия. Друг подобен отряд се насочваше към лявата армия като червено-зелена линия.

— По четири хиляди в отряд! — присвил очи, определи Рот — командирът на арбалетчиците в отряда на Медения. — Изглежда „раците“ са изкарали цялата си кавалерия. На левия ще им бъде трудно!

— Вдигни момчетата, Рот! — заповяда Медения, гледайки червено-зеления вал, който се търкаляше по хълма. — Ако се спънат на хълма, ще се стоварят върху нас.

Бам! — потрепериха небесата и от изненада Медения сви глава в раменете.

— Мортирата от хълма стреля! — засмя се Чушката, обърнал глава към небето.

Медения също погледна нагоре и видя как една димна следа се издига към слънцето, замръзва за миг в най-високата си точка, сякаш се чуди дали да падне, а после с писък се втурва към земята. Но гномите на хълма бяха сбъркали изчисленията, кавалерията вече беше минала през зоната, където трябваше да падне снаряда, и мощната експлозия само изхвърли купища земя към небето. Единственото положително нещо от този изстрел беше, че конете в задните редици, които не очакваха нищо подобно, се уплашиха и за известно време имаше пълен хаос в редиците на врага.

— Къде стреляте, мерзавци?! — закрещя Чушката, разтърсвайки юмруци, сякаш можеха да го чуят. — Много встрани биете, джуджешко племе! Сега половин час ще презареждате! Късоръки! Кой им прави изчисленията?! Жиргзан! Обръщай оръдието! Дано боговете дадат да улучим кавалерията в левия фланг! Кога пак ще ни се падне да постреляме?!

След изстрела на мортирата конят продължаваше да нервничи и Изми Маркауз отново го потупа по шията. На животните не им харесваше непознат шум, но нищо не можеше да се направи. На левия фланг на центъра все още беше спокойно, резервът не бе нужен, основната част от битката все още предстоеше, и на воините от кралската гвардия им оставаше само да наблюдават как кавалерията на „раците“, идваща по левия път, се разделя на две равни части и, набирайки скорост, се насочва към центъра на пехотата и каретата на лявата армия.

Бум!

Бум!

Зад гърба на принца гръмна и два снаряда изсвистяха над главите на пехотата, насочвайки се към приближаващата кавалерия. Първият снаряд не причини никаква вреда на нападателите, прелетя над тях и падна далеч в полето. Но вторият се стовари право в препускащите войници-кавалеристи, свали няколко човека и избухна в центъра на атакуващите. Дори оттук се чува виковете на хората и цвиленето на ранените и уплашени коне. Атакуващият строй на „рачешката“ кавалерия отново се развали и започна истинско безумие. Ездачите едва се справяха с пощурелите коне и за никаква атака и дума

не можеше да става. Сталкон Пролетния жасмин дори съжали, че гномите не изчакаха още, а стреляха толкова рано. Кавалерията не успя да приближи достатъчно до неговата армия и стрелите от двурядовите лъкове на Играещите с вятъра сега просто не биха стигнали до конниците. А какъв погром би могъл да се получи, ако паниката беше обхванала конете малко по-близо до позициите, на които се намираха сега!

— Браво, гноми! — извика някой от застаналите зад пехотата стрелци.

Принцът се обърна. Стрелците, намиращи се само на десетина ярда от тях, не си бяха губили времето напразно. Всеки беше донесъл на хълма по два дълги заострени пръта. Сега около стрелците се извисяваше цяла гора. Преди да стигне до облечените в лека броня Играещи, врагът ще трябва да се промъкне през тази преграда. Под стрелите. А ако все пак успее да стигне до тях, то войните ще метнат лъковете на гръб и ще хванат мечовете.

Бум!

Сталкон помисли, че не е чул добре, но това наистина беше оръдеен изстрел. Левият фланг на кавалерията се взриви и на всички страни се разхвърчаха остатъци от човешки и конски тела.

— Това дойде от Перфектни лъкове, милорд! — обърна се към принца неговият оръженосец.

— Виждам. И гномите нямат търпение да повоюват.

Междувременно в редиците на кавалерията се появи някакво подобие на ред и „раците“ се оттеглиха навътре в Полето на феите под дюдюканията на стоящите на хълма. Принцът разчиташе, че врагът ще се възстанови от преживяното не по-рано от петнадесет минути. Точно толкова време им трябваше на гномите, за да охладят и презаредят оръдието. Освен това Сталкон се надяваше, че следващия път гномите ще улучат и с двата изстрела.

Засвири рог и стотниците започнаха да раздават заповеди.

— Алебардистите! В четвърта редица!

— В четвърта редица! Разменете се с копиеносците!

— Арбалетчици, пригответе се! Пета и шеста линия копиеносци, не дремете!

— Арбалетчици, гото-о-ови!

Джиг, сякаш това се случваше на учение, а не на война, без суетене се престоори в четвърта редица и леко се извърна, за да позволи на арбалетчиците свободно да минават покрай него. Клоп повтори всички действия на партньора си. Единствената издънка се оказа магът, който не знаеше какво да прави, но оказалният се наблизодесетник го набуто в пустееща пролука.

— Алебардисти, в четвърта редица! — чу се заповедта от съседното каре.

Всички командири бяха избрали стандартния вариант на защита срещу кавалерия. Именно от четвъртия ред, когато атакуват конници, алебардистите могат свободно да работят с оръжието, като нанасят посичащи удари отгоре или пронизващи — през раменете на стоящите отпред копиеносци. От четвъртата редица алебардистите не можеха да пречат на първи и на втори ред, и алебардите не закачаха копията. Бившите четвърта и пета редици „рибари“ съответно станаха пета и шеста.

И отново прозвуча рог и по каретата се разнесе:

— Пър-рвите редици, на коля-но! Копията — гото-о-ви!

Първите редици на копиеносците от всяка страна на всичките три карета се отпуснаха на коляно, забиха „петите“ на копията в замръзналата земя и ги наклониха така, че ако кавалерията се опита да превземе карето с щурм, да трябва да премине през гора от копия.

— Втор-рите редици! Копия долу!

Вторите редици отпуснаха копията над раменете на коленичилият първи ред, на нивото на бедрото си.

— Тре-ети редици! Копия долу!

Гората от копия на третите редици падна и се присъедини към тези на първа и втора редици. Воините, които стояха пред алебардистите, държаха оръжията си на нивото на гърдите, за да не пречат на втората редица да се сражават.

Кавалерията вече беше близо, на някакви си сто и петдесет ярда от Винения ручей. Конниците спуснаха копията, подготвяйки се да разкъсат карето, като му нанесат таранен удар, все едно са чук. Джиг наблюдаваше един ездач от предната линия, който сякаш се носеше право към него. Носеше шлем с рога и зелен шлейф, с червено-зелена туника, покриваща масивна броня, а дългото му, украсено с множество лентички копие беше отпуснато надолу. Джиг задържа вниманието си

на върха на копието, но поради постоянната игра на лентичките нищо не успяваше да различи.

Във въздуха засвириха стрели — отрядът на елфите, застанал до Лузската гора, беше започнал да обстрелва десния фланг на кавалеристите. Но дори и благословени от боговете стрелци, елфите бяха едва триста срещу няколко хиляди нападатели. Щяха да нанесат прилични щети, но нямаше да спрат кавалерията.

Грохотът стана неописуем. Земята се тресеше под ударите на хиляди копита. Изсвири рог и стотниците с всички сили завикаха.

— Пър-рва линия арбалети! Огън!

До ухото на Джиг сухо изщрака склот. На мястото на първата линия арбалетчици веднага застана втората.

— Огън!

И отново смяна на редиците.

— Огън!

Третата редица стрелци бързо се оттегли в центъра на карето, на мястото, където техните другари вече презареждаха арбалетите.

— Пе-ета и ше-еста редици-и-и! Едновременно! Копия в готовност!

Петата и шеста редици „рибари“ вече бяха успели да застанат на местата, където преди стояха арбалетчиците, и като прехвърлиха копията на лявата страна, за да не пречат на втора и трета редица, замръзнаха.

Сега всичките три карета на левия път изглеждаха като много големи, много ядосани и много опасни таралежи, към които е невъзможно да се доближиш.

Между залповете на арбалетчиците и промяната на строя минаха не повече от осем секунди. В този промеждутък Джиг изгуби от поглед кавалерията. Арбалетчиците сериозно бяха разрешили предните редици, а и елфите продължаваха да обсипват врага със стрели, така че сега конете от задните редици трябваше да газят през тела на мъртви хора и коне, което забави придвижването им напред. Виненият ручей също изигра своята роля — ако първите редове (които в голямата си част сега бяха мъртви) успяваха да прескочат препятствието, задните забелязваха ручея твърде късно и няколко десетки коне и ездаци бяха паднали и образували купчина, което доведе до още по-голямо объркване в редиците им. Трябваше да успокояват конете, да излязат от

ритъма на атакуващия строй и така да притъпят силата на прословутия удар на тежката кавалерия. Но не по цялата дължина на Винения ручей имаше паднали. Много ездачи продължаваха да се носят към каретата, сякаш искаха да смачкат омразните стрелци в центъра.

— Дръжте строя, маймуни!

— Стоим! Не бягаме! Ко-опия!

— Държим се!

— С-т-о-о-о-о-о-о-и-и-и-и-и-м!

Кавалерията се приближаваше все повече, и повече, и повече...

— А-а-а-а-аа-аа-аа-ааа-ааа-ааа-ааа-ааа! — всички карета издаваха един и същ рев. Ревът на войници, очакващи удар. Ревът на войници, готови за този удар! В ниския рев имаше и очакването на битката, и проклетия, и страх, и желание да изплашат конете и техните ездачи.

Но ездачите не бяха глупаци и нямаха намерение сами да се нанижат на копията. Кавалерията винаги плаши и винаги счита, че пехотата е длъжна да бяга. И много често пехотата наистина бяга, бяга, въпреки че спасението за нея не е в бягството, а в плътния строй. Болшинството „раци“ навреме обърнаха конете и сега част от кавалерията се носеше успоредно на каретата, а друга част се втурна в промеждутъците между защитените с копия квадрати пехота. Арбалетчиците от двете страни не се осмеляваха да стрелят по врага, страхувайки се да не улучат другарите си в отсрещното каре, затова пък стрелците на задните страни нямаха такива притеснения и веднага щом кавалерията влетя в тила, те откриха съкрушителен огън. Към тях се присъединиха и стрелците от предната част на карето, които вече бяха презаредили оръжията си.

Въпреки това сред ездачите, нападнали лявата армия, имаше и такива, които без страх насочиха окованите си в броня коне към копията. Част от тях бяха глупаци, друга част — отчаяни смелчаци (тоест безнадеждни глупаци), трети бяха изпаднали в бойна ярост и безразсъдство, а някои просто не бяха успели да спрат навреме или да овладеят коня си. Челната част на карето пое удара на няколкостотин ездача.

Грохот! Викове! Отчаян писък на болка от хора и животни! Звън! Удар на метал в метал.

От удара на кавалерията редиците се олюляха назад. Някои едва не паднаха.

— А-а-а-а! — един от ездачите не се удържа на седлото и като изстрелян от катапулт камък полетя над пехотата и падна някъде в задните редове.

Джиг се надяваше, че там гадината ще го посрещнат с отворени обятия. Отпред започна истинската битка. Копиеносците стръвно мушкаха всеки, осмелил се да се доближи на близко разстояние. Един от ездачите изправи коня си на задни крака и го подкара право към карето. Конят веднага бе промушен в корема от четири копия и падна, смачквайки с тялото си двама копиеносци от първата редица, а ездачът ловко скочи от нещастното животно и веднага замахна с меч в опит да се задържи, докато дойде помощ, но Клоп не спеше и тежката му алебарда улучи смелчагата точно между роговете на шлема му. Джиг, без да се замисля, се включи, като мушна с алебардата под шлема на човека.

Докато на техния участък няколко войника освобождаваха копията си от тялото на коня, друг конник направи същата маневра и конят му помете част от втора редица. В образувалата се пролука се вклиниха още двама ездачи, а след това и още един. И още. Кавалеристите жертваха конете си, но постигнаха своята цел — участък от фронталния строй на централното каре беше разкъсан и намиращите се наблизо „раци“ не губиха време.

Джиг се втурна напред. Задачата на алебардиста е да запуши пробива на нападателите и той, без да разбере как, се оказа в касапницата. „Раците“ бяха около петнадесет души и само трима от тях бяха на кон. Копиеносците спряха с опитите да освободят копията си и извадиха мечове. Джиг удари един в гърба с дръжката на алебардата, подсече крака на друг, после с всички сили замахна и проби с шипа на алебардата масивната броня на някакъв благороден воин. Клоп, незнайно как оказал се наблизо, отрязва крак на кон и ездачът падна директно върху находчиво поставеното копие на друг воин. Клоп не успя да се изправи — друг кавалерист, който беше наблизо, удари от горе на долу с копието си и прикова стражника към земята. Джиг изкрещя и удари с алебардата. Ездачът се прикри с щит. Джиг удари още веднъж, закачи с куката на алебардата врага по шията, дръпна към себе си и го свали от коня. Отново някой от копиеносците

се появи навреме и се справи със зашеметения от падането и безпомощно лежащ на земята човек.

— В строя! — изреваха на Джиг и някакъв воин просто го набута в карето.

Той се подчини — Клоп вече го нямаше. Пробивът на кавалерията беше спрял, копиеносците възстановиха редиците. Мястото на Клоп зае съседът му в редицата.

— Арбалети-и-и, огън!

Отново запяха арбалетите. Сега към фронталните редици на арбалетчиците се присъединиха и стрелците от задните редове, които вече бяха успели да избият ездачите, промъкнали се в тила на каретата.

Понасяйки съкрушителни загуби под стоманения дъжд на арбалетните болтове, остатъците от кавалерията на Рачешкото херцогство благоразумно отстъпиха.

— Първа редица, на коляно! Алебардисти! В трета редица сега! Сво-ободно-о! Копия във въздуха! Рогатки — от земята! На десет стъпки! Под барабанен ритъм! На-зад!

Джиг послушно закричи, отдръпвайки се заедно с цялото каре. Отпред остана участък, покрит с тела на хора и коне.

— Ей, приятел!

Джиг не веднага осъзна, че се обръщат към него. Беше копиеносецът, с когото сподели Chesna.

— Радвам се, че си останал жив.

— И аз.

— Страхотно свали от коня онази гадина, точно по шията! Браво!

— Малко му беше! Той уби Клоп.

— Видях. Жалко за приятеля ти, но и ние добре ги подредихме.

— А те нас?

— Тридесетина паднаха.

— Стой! — раздаде се заповед и карето спря.

Дясното и лявото каре, следвайки примера на централното, също се отдръпнаха назад, запазвайки линията на отбраната.

— Почивай! — последва нова заповед по редиците.

Едва сега Джиг осъзна колко много се е изпотил по време на тази скоротечна битка.

Изми облекчено въздъхна. Въпреки опасенията му, лявата армия издържа на удара на кавалерията, при това не само издържа, но и нанесе значителни щети. На земята останаха повече от хиляда „раци“, предимно загинали от обстрела на арбалетчиците и лъковете на елфите. В момента отстъпващите части на Неназовимия се събираха с кавалерията, която преди няколко минути се опита да тества центъра. Сега оцелелите след първата атака на лявата армия и центъра ездачи се престрояваха в широка атакуваща линия. Според преценката на Изми бяха малко по-малко от седем хиляди.

— Да не греша, милорд? Сякаш са решили да се качат на хълма? — присвил очи, попита Вартек. — Гномите така и не успяха да презаредят оръдията.

— Пусни забралото и бъди готов да поведеш хората на помощ, ако „раците“ смажат пехотата.

— Работете, мамини синчета! Работете! — кастреше гномите Чушката. — Виждате ли какво става на полето?! Центърът не ви е лявата армия, те нямат толкова много копия! Трябва да им се помогне!

— Ние и така не спираме, Чушка! Сам виждаш! — пъхтейки, избоботи Жиргзан изпод рижата си брада.

— Значи бавно работите! По-бързо презареждайте!

— Чакай, Чушка! — Медения временно беше взел далекогледа от гнома и сега наблюдаваше какво се случва при Нуад. — Обърни оръдието.

— Какво?! Това пък защо?!

Дивият мълчаливо му подаде тръбата. Чушката погледна в посочената посока и закрещя:

— Ах, мамицата им! Изглежда, сега се насочват към нас! Обърни го! Обърни! И го натъпчи това гюле в задника си! Картеч зареждай!

— Боя се, принце мой, че гномите няма да успеят да дадат втори залп — обади се застаналият до Сталкон телохранител. На тази длъжност към Пролетен жасмин бяха прикрепени двойка „бобри“.

— Свирете готовност!

Той видя как кавалерията направи опит да пробие през лявата армия, но не им се получи. Сега обединените сили на „раците“ щяха да пробват да пробият през центъра. Това беше съвсем разумно решение,

особено като се има предвид, че тук почти няма копия, а и в сравнение с каретата линейната пехота изглежда абсолютно незащитена.

— Предайте на стрелците да се целят в конете! — без да сваля поглед от приближаващия противник, заповяда командващият центъра.

— Вече е направено!

— Ваше магичество! Можете ли да ни помогнете с този проблем?

— Не владее атакуващи заклинания с такава сила, ваше височество — каза магът, изпратен от Арцивус. — Едва ли бих могъл да унищожа наведнъж повече от петдесетина.

— А ако не е наведнъж, а на пет пъти?!

— Тогавата се боя, че няма да мога да защита войниците от магията на шаманите.

Принцът сви устни.

— Но мисля, че мога да направя нещо друго полезно за вас.

— И какво е то?

— Ледена пързалка — каза магът и се усмихна.

Изми Маркауз прокле минутата, в която той и хората му бяха изпратени в резерв. Центърът сега се нуждаеше от помощ. Голяма помощ. Толкова много ездачи — ще минат като лавина по хълма и ще спрат чак в Авендум. Изглежда напразно кралят спеша кавалерията. Така поне щяха да имат шанс. А сега всичко беше оставено в ръцете на Сагра и на късмета. На левия път вече се появи пехотата на „раците“ и се оказа безобразно многочислена. Нападателят се разпръснаха покрай Регската гора с ясното намерение едновременно да атакуват и трите армии на Валиостр. При такова огромно количество бяха напълно способни да го направят. А и от Нуад към Перфектни лъкове вече бързаха няколкостотин воители от северните племена. Замъкът продължаваше да жили и убива всеки, който се движеше по десния път, и противникът, съдейки по това, което виждаше Изми, не спираше с опитите да превземе най-северната крепост на армията на Валиостр. Но по-голяма част от войските на Неназовимия минаваха покрай Нуад, без да обръщат никакво внимание на дъжда от стрели. Изглежда армията на магьосника влизаше в битката директно от похода, и това беше единственото предимство на отбраняващите се. Ако врагът беше

изчакал да събере всичките си сили и тогава да атакува, отбраната щеше да бъде смачкана като презрял домати. А така на Валиостр му оставаше шанс — просто трябваше да избива първо тези, които вървяха най-отпред, след това следващите, и така до безкрайност, стига да им стигнат силите. Слава на Сагра, че врагът се лиши от огрите.

— Гледай! Гледай! Какви сили идват само! Изглежда на момчетата в центъра ще им бъде трудно! — извика някой от копиеносците.

— Не бързай да ги погребваш, момче — изръмжа съседът на Джиг. — Да видим как тези конници ще използват копията си на хълма.

Кавалерията напредваше, конниците бяха пуснали конете в галоп, с отпуснати копия. Ето врагът мина през участъка, където лежаха телата на загиналите от изстрелите на гномските оръдия, и започна да се изкачва по хълма. От центъра на Полето на феите изкачването не изглеждаше толкова стръмно. Но действителността обикновено се оказва много по-лоша, отколкото предполагаме. За конете, обременени с брони и ездачи, не беше толкова лесно да преодолеят това изкачване.

— Дъга три пръста! Фокусирайте се върху стотниците! Огън!

Облак стрели се отдели от шестте хиляди стрелци, прелетя над пехотата и се стовари върху първите редици на рачешката конница. Веднага последва още един залп. И още. Въпреки тежките доспехи, хората загиваха, защото при толкова много стрели все някои проникваха в процепите на броните. Но основните загуби бяха понесени от конете. Без надеждна защита конете загиваха, оставяйки ездачите без възможност да избягат от смъртоносния обстрел. Изглежда командирът на кавалерията не беше очаквал да се натъкне на толкова много стрелци. Рог подаде сигнал за отбой и тогава се случи нещо невероятно: земята под копитата на конете и под краката на хората се превърна в лед и започна класическо избиване. Стрелците стреляха без прекъсване, изпращайки по врага стрела след стрела. Стотниците не спираха да крещат команди, променяйки ъгъла на огъня и вкарвайки поправка според вятъра. Стрелите така пищяха във

въздуха, че понякога дори заглушаваха виковете на умиращите хора и коне. Хладнокръвната екзекуция продължаваше. Първите редици на пехотата и спешените рицари не издържаха и започнаха да стрелят по „раците“ с арбалети.

— Те ги разгромиха, милорд! Кълна се в Сагра, разгромиха ги!
— извика Вартек.

— Виждам, милорд — отвърна Изми Маркауз, докато наблюдаваше как около шестстотин спешени вражески конници се хвърлят в отчаяна атака към линията на пехотата.

Битката беше кратка и кървава. „Рациите“ не ги обичаха и те отвърщаха със същото на валиострци. Когато всичко приключи, от кавалерията на Рачия херцог, която той беше събирал и обучавал не една година, беше останал само спомен. Хората на Сталкон пленници не вземаха.

— Ах, да ме отнесе мракът! — от изблика на чувства Вартек удари с юмрук по крака си. — Бих дал всичко, за да съм на мястото и на най-миризливия пехотинец от центъра!

— Не само вие, маркизе! Не само вие!

— Изчакай!

— За кога да чакам? — възмути се червенобрадият гном. — Трябва да се стреля!

— Теб ще застрелям! Изчакай, на кого говоря?!

— Защо да чакам?! Ей сега ще минат по главите ни, Чушка!

— Ако ще и по главите! Казано ни е да чакаме, значи ще чакаме!
— вбеси се командирът на оръдието.

— Рот! — провикна се към командира на арбалетчиците Медения.

— Да, стотник?

— Момчетата готови ли са?

— И още как!

— Действайте, когато сметнете за добре!

Арбалетчикът кимна и подготви стоящият на стената мощен армейски арбалет. Такива използваша за отбрана на замъци и крепости.

В това чудовище можеха да се заредят наведнъж цели шест дълги и тежки стоманени болта. Естествено, това чудо на военната мисъл тежеше подобаващо и да го мъкнеш със себе си представляваше реален риск за кръста, но да стреляш от стената по врага — за това е било създадено. В допълнение към съкрушителната пробивна сила, на която биха завидели дори склотовете на линейната пехота, „градушката“ притежаваше и толкова необходимо и безценно качество като скорострелност.

Медения се удари по шлема, спусна наочника и погледна над стената. По десния път към тях се носеше кафяво-сива, напълно неорганизирана тълпа от варвари и северни племена. Благодарение на излизанията от Самотния великан Медения разпознаваше и едните, и другите. Варварите се обличаха само с кожи на мамути, бели мечки и варена тюленска кожа с пришити кости, а вместо шлемове използваша черепи на животни от Безлюдните земи и затова изглеждаха доста стряскащо. Бяха въоръжени с топори и тояги, на практика не признаваха лъковете. По време на схватка често изпадаха в боен бяс. Медения не можеше да си изкриви душата — варварите от Безлюдните земи бяха добри бойци, но далеч отстъпваха на воините от северните племена. Ако попитаха Дивия с кого би искал да се бие, ако има избор: с хиляда варвари или с петстотин воители от северните племена, Медения без колебание би избрал варварите. С тях би имал шанс да приключи боя с малко кръв. Със северните племена не би се получило. Ниските, чернокоси и теснооки хора бяха великолепно ловци и още по-добри воители. Владееха до съвършенство късите копия и с тяхна помощ можеха да свалят не само тюлен, но и главата на врага. От малки обучавани за ловци и воители, тези хора също така бяха много издръжливи и живеяха там, където не би живял никой друг човек — на Брега на огрите.

И сега същите тези воители, които не познаваха думи като „стратегия“ и „тактика“, „резерв“ и „обход по фланга“, крачеха към Перфектни лъкове с явното намерение да превземат укрепеното село. Най-страшното беше, че можеха и да сполучат.

Катапултите, монтирани зад втората стена, започнаха да обстрелват нападателите със запалителна смес и камъни. Към катапултите се присъединиха немногочислените отряди от Играещи с вятъра.

— По-о-о врага! — изрева Рот — Свободен огън!

Другите командири на арбалетчици последваха примера на Рот и от Перфектни лъкове се изля стоманена градушка. След като изстреля всичките шест болта, Рот свали арбалета от стената, предаде го на зареждащия и веднага получи нов. Медения използваше обикновен склот. Прицели се във висок брадат варварин с нашарено със синя боя лице, затаи дъх и натисна спусъка. Болтът без никакво затруднение проби черепа-шлем.

— Не е зле! — кимна одобрително Чушката и веднага извика: — Стрелци!

Воините на северните племена започнаха да обстрелват стената с късите си съставни лъкове. Една от стрелите попадна в шията на заяпалия се гном, който държеше тлеещия фитил. Друга стрела отскочи от бронята на воина, който презареждаше „градушката“ на Рот. Още една проби крака на един от мечоносците, застанали зад арбалетчиците.

— Доктор! — извика Медения. — Рот! Усилете огъня!

— Къде повече?! — командирът на арбалетчиците хвана склота. — Точно стрелят гадините.

— Ах, мамка им! Сега ще им дам аз на тях! — Чушката сграбчи изпуснатия от убития гном фитил и го поднесе към оръдието.

Медения навреме си запуши ушите с ръце. Оръдието изрева, стената потъна в дим. Веднага след това стреляха и другите две оръдия, намиращи се по-нататък по стената.

— Гномите вечно разни чудесии измислят! — закашля се един от арбалетчиците.

Сивосинкавият смрадлив дим дразнеше очите. Чушката, противно на всички очаквания, вече крещеше на своите подчинени да се размърдат и по-бързо да презаредят оръдието. Когато димът се разсея, стана видима и картината на разрушението, причинено на нападателите. Картечът беше прогризал широка кървава просека в редиците на противника. Воините от северните племена панически отстъпваха, но шестстотин варвари, дали от глупост или от мерак за битка, бяха продължили напред и вече преодоляваха рова.

— Мечоносци! Гото-о-ви! — изкрещя Медения. — Чушка! Остави засега оръдието и се скрий с твоите момчета зад щитовете!

— Как пък не! — изруга гномът и като хвърли настрана това, което държеше (с него гномите почистваха цевта на оръдието), хвана бойната мотика. — Гноми да се крият зад гърба на други! Никога не е било! Жиргзан! Подай ми шлема!

При Нуад битката кипеше, врагът явно беше решил по всякакъв начин да се справи с непокорния замък. До карето, стоящо на левия път, отново долетя далечната канонада на оръдията.

— Там имам племенник — неочаквано каза копиеносецът.

— Как се казваш, братле?

— Банс.

— Аз съм Джиг.

— Ръцете ми измръзнаха, скоро дори през ръкавиците ще замръзнат — оплака се Банс.

— Искаш ли чесън?

— Той ще ме сгрее ли?

— Ето кой скоро ще те сгрее — Джиг кимна към приближаващата пехота на „раците“. — След две минути тук ще е погорещо и от гномска пещ.

— Колко ли са тези негодници?

— Колкото сме и ние. Ако не и повече.

От хълма Изми Маркуз прекрасно виждаше как пехотата на врага се разделя на три неравни части и се насочва към позициите на армията на Валиостр. Най-малкият отряд, който беше и най-отдалечен, едва ли не на бегом приближаваше към Перфектни лъкове. Около десет хиляди „раци“, разделени на пет отряда, настъпваха към лявата армия. Останалите „раци“ и безброй варвари се насочи към центъра.

— Защо нашите магове нищо не предприемат, милорд? — възмути се Вартек — В края на краищата целият Съвет на Ордена се намира на хълма!

— Целият Съвет, любезни маркизе, трогателно хванати за ръце, стои в кръга — изръмжа един от гвардейците изпод шлема си. — Благодарение на тях Неназовимият все още нищо не ни е направил.

— Командире! — приближи запъхтян гвардеец. — Кралят заповяда да следите лявата армия и ако се нуждаят от помощ, да се включите в битката!

— Най-накрая! — възторжено възкликна Вартек.

— Нещо друго? — обърна се Изми Маркауз към гвардееца.

— Казват, че всички огри са мъртви!

По редиците на гвардейците се разнесе изненадано и радостно мърморене.

— Кой го казва?

— Всички. Аз лично го чух от един от разузнавачите.

— Отлично. Можеш да се върнеш в строя.

— Отблъснахме ги, мамка им. Упорити копелета се оказаха! — от изблика на чувства Чушката размаха кървавата си мотика.

Атаката на варварите се провали. Двете хиляди арбалетчици по целия фронт на лявата армия бяха направили истинска скотобойна в нестройните редици на нападателите. Малцината, които все пак успяха да преодолеят рова и насипа, бяха довършени от мечоносците. Никой от варварите не помисли за отстъпление. И сега под стената се търкаляха купчини тела. Медения започваше да се притеснява, че след няколко подобни атаки противникът ще се изкачи на стената по телата на своите другари все едно са стълба.

— Жиргзан! Хвърли най-последно тази гадост! — обърна се Чушката към червенобрадия гном, който с интерес изучаваше трофейния шлем-череп. — Започвай да зареждаш! Нали видя как тези теснооките побягнаха?!

— Втори път няма да бягат.

— Защо реши така, стотник?

— Те са добри бойци, макар и суеверни. Следващия път ще осъзнаят, че когато гръмне гръм, не всички умират, и ще продължат атаката.

— Меден! — приближи се хилядникът.

— Да, командире?

— Загуби?

— Осем загинали и седем ранени.

— Ето, вземай го в твоя отряд — хилядникът посочи към мълчалив бледен момък. — Това е негово магичество Родерик. Ще помогне на твоите момчета в случай на нужда.

Родерик кимна малко нервно и уплашено погледна към двамата мечоносци, които тъкмо прехвърляха труп на варварин през стената.

— Имате ли ризница, ваше магичество? — колкото се може поучтиво попита Медения.

На Дивия не му се вярваше, че младежът е маг. Беше сигурен, че дори Кли-кли ще сложи този маг в джоба си.

— Да — младият маг бързо кимна. — Още преди два дни учителят ми каза да я нося.

— И кой е този учител? — пафкайки с лулата, любопитства Чушката.

— Негово магичество Арцивус — с достойнство произнесе Родерик.

— А кой е той? — невинно попита гномът.

От такъв въпрос Родерик едва не се задави от възмущение. Тъкмо се нагани да скастри гнома, когато зад стената прозвучаха рогове. Врагът отново тръгваше в атака.

Зад гърбовете им гръмна, небесата отвърнаха с ехо, и димната комета, изстреляна от мортирата, падна право в средата на предното каре на пехотата, атакуваща центъра. Ударът беше страшен. Всички, попаднали в обсега на взрива, се разлетяха настрани, сякаш бяха направени от хартия. Гюлето напомни на Изми на крака на бог, който случайно е стъпил върху хората.

— Да имах тук още десетина мортири, щях да им покажа аз на тези привърженици на Неназовимия! — войнствено разтърси секира Сталкон Пролетния жасмин.

— Защо оръдията не стрелят, милорд? — попита един от „бобрите“.

— Прекалено са далеч. Гномите искат да стрелят на сигурно.

Пехотата атакуваше с пет отряда. В първата линия бяха три, като всеки се беше насочил към съответното каре. Зад тези три, на разстояние около хиляда ярда, се придвижваха още два.

През редовете на хората и редиците издигнати копия Джиг със странно безразличие наблюдаваше напредващата към тяхното каре стоманена костенурка. Само единият от първите три отряда имаше копия, които не отстъпваха по дължина на копията на техните карета. С този отряд трябваше да се бие лявото каре, където бяха „бобрите“ и Веселите обесници. Момчетата щяха да се справят, не за пръв път се сблъскваха с враг, който по нищо не им отстъпва. В първите редици на отрядите, пристъпващи към централното и дясното карета, имаше високи правоъгълни щитове и къси копия.

— Имат арбалетчици! — извика някой от копиеносците.

Джиг изстина. Ако пехотата имат склотовете, то на първите редици, въпреки броните, лошо им се пишеше. От близко разстояние болтът минава през бронята, все едно е от хартия, а не от прочутата исилийска стомана. Добре, че поне нямаха стандартни лъкове — при стрелба по падаща траектория карето ставаше още по-уязвимо. За да се противопоставят на вражеските стрели, беше нужно прикритие от арбалетчици и стрелци. Дуелът-престрелка никога не минаваше без кръв.

Елфите започнаха да обстрелват отряда, придвижващ се към карето на Обесниците.

— Пуснете ме да мина! Пуснете ме, ви казвам!

Магът, който през цялото време мълчаливо беше стоял зад Джиг, сега се опитваше да се промъкне напред. Копиеносците, изглежда, уплашени от перспективата да ги целят с арбалетни болтове, не схващаха много добре кой се опитва да мине през тях към първата редица.

Джиг пронизително изсвири и извика:

— Пропуснете мага напред, кучи синове! И побързайте, иначе с вашите тела ще трябва да ловим болтовете!

Той подежда и копиеносците бързо отстъпиха встрани, освобождавайки път за мага. Той се втурна напред, застана пред първата редица и протегна ръце, насочвайки разтворените си длани към настъпващата пехота, която почти беше стигнала до Винения ручей. От дланите му излетя ослепителен огнен лъч. Той удари първия ред щитове, мигновено ги изпари заедно с хората, после стигна до втората редица, до третата, до четвъртата, до арбалетчиците...

Враговете запищяха! Чуха се виковете на изгарящите живи хора. Някой крещеше от ужас. Мнозина от стоящите в карето изругаха със задоволство, виждайки какви щети нанася на врага само един човек.

Междувременно магът измести лъча надясно, после наляво, продължавайки да изгаря десетки хора. И пехотата не издържа. Потрепери за миг и се пръсна, панически мятайки се насам-натам по брега на Винения ручей. Дори тук се усети миризмата на изгоряло месо.

Лъчът, излъчван от дланите на магьосника, внезапно угасна и магът като празен чувал се свлече в снега. Някой от първата редица се втурна към падналия, вдигна го и го завлече в карето.

Неуморните стотници закрепяха:

— Арбалетчиците — готови! Пър-рва редица! Залп! Втор-ра редица! Залп! Тр-рета — залп!

Арбалетчиците стреляха и отстъпиха назад. На тяхно място застанаха още девет редици стрелци, дошли от тила и фланговете на карето.

— Залп! Залп! Алп! Алп!

Стоманен дъжд покри мятащата се вражеска пехота.

— Уха! Маговете се задействаха!

Изми не слушаше — той, както и всички други, наблюдаваше битката на лявата армия. Неизвестният маг с лекота разпиля централния отряд на нападателите, но десният и левият продължаваха да се придвижват напред и вече бяха прекосили Винения ручей. А и двата задни отряда на Неназовимия бяха близо.

— Милорд!

Изми Маркауз откъсна поглед от битката и се обърна към приближилия войник с огромен двуръчен меч. Боброва шапка, без съмнение.

— Милорд, негово величество изпрати моя отряд на ваше разположение.

— Колко хора имате?

— Двеста души.

Не е зле. Двеста „бобри“ беше повече, отколкото очакваше да получи. За резерв.

— Добре. Придвижете се до онази горичка зад лявата армия. Но засега не влизайте в сражение.

— Да, милорд.

Нещо подсказваше на Изми, че лявата армия много скоро ще се нуждае от помощ.

— Там имат арбалетчици, командире.

— Ах, кур-рви! — командващият шест хиляди Играещи с вятъра, които сега стояха непосредствено зад пехотата и спешените рицари, размаха юмрук към небето. — Колко са?

— Не знам.

— Ами тогава разбери! И то по-бързо! Че току-виж са ни избили цялата пехота! Нарк!

— Да, командире?

— Вземи твоите хиляда и давай напред! Постави момчетата сред мечоносците. Нека стрелят оттам! Ако някой от пехотата не е съгласен, ще кажеш, че аз съм заповядал! Действай!

— Около три хиляди! — притича запъхтян войникът. — Разузнаването казва, че са три хиляди! Идват пред пехотата.

— Да, виждам как идват, не съм сляп.

Зад гърбовете им гръмнаха оръдия и войникът подскочи, докато командирът на Играещите с вятъра дори не трепна.

— Значи са два пъти по-малко от нас — замислено процеди старият войник, гледайки как гюлетата падат в задните редици на атакуващата пехота. — Още по-добре. Няма да ни направят нищо, момче. Лъковете са къде-къде по-далекобойни, а ние можем да стреляме. Слушай моята команда! Дъга два пръста! Корекция за вятъра четвърт пръст надясно! Ще постреляме по тези кур-рвински потомци до момента, в който започнат да стрелят! Огън!

Воинът с лекота прескочи стената и Медения едва успя да отскочи настрани. Нисичкият чернокос противник се оказа майстор на късото копие с широк назъбен връх. Оръжието описваше кръгове и зигзаги и Дивият трябваше да се размърда. На този участък от стената, въпреки непрекъснатия огън на арбалетчиците, врагът все пак беше

успял да се промъкне в Перфектни лъкове. Сега по цялата стена кипеше битка. Трябваше да издържат до пристигането на подкрепления.

Тесноокият воин внезапно се изви във въздуха с явното намерение да удари Медения с копието отгоре. Дивият се завъртя настрани, огроломът направи широка дъга и топката с шипове се заби в гърдите на врага, който не си беше направил труда да се защити с никаква броня.

На стената се появи варварин, сложил череп от бяла мечка на главата си. Страховитият му топор удари в гърба червенобрадия гном, който се сражаваше с воин, облечен в цветовете на Рачешкото херцогство. Миг по-късно огроломът се стовари върху мечия череп и го разби на парчета, смачквайки и главата на варварина.

— М-мамка му! — Чушката тикна факлата в лицето на друг воин и едновременно с това заби мотика в слабините му.

— Стотник! Прикривай моите момчета! — Рот и двадесет арбалетчика наобиколиха презаредените „градушки“.

Седем от тях започнаха методично да избиват онези, които се прехвърляха през стената, а останалите откриха огън по прескачащите плиткия ров. Пристигна подкрепление от петдесет мечоносци и с общи усилия успяха да изтласкат врага зад стената. Незнайно как оцелелият в тази месомелачка маг хвърли за прощаване няколко огромни огнени топки в тълпата врагове.

— Откъде е този огън?! — закрещя Чушката. — Откъде е огънят?! Тук има барут!

— Рот! По отстъпващите! Чушка! Стреляй с оръдието! Ваше магичество, слезте от стената, иначе може да ви удари някоя заблудена стрела!

Първата и втората редици на лявото каре се раздалечиха за няколко секунди, пропускайки Бобровите шапки напред. Воините, въоръжени с двуръчни мечове, използваха образувалите се пътечки и се втурнаха напред, право към насочените копия на враговете. Зад „бобрите“ бавно се придвижваше карето. С широки кастрещи движения „бобрите“ отсякоха копията и се врязаха в редиците на противника, разбивайки строя им. Разбира се, не всички успяха да

избегнат срещата с вражеските копия, но основната маса „бобри“ се справиха със задачата и унищожиха опасността, която заплашваше тяхното каре. Проникнали дълбоко в редиците на атакуващите, те започнаха да размахват мечовете си като коси, нанасяйки ужасни щети на уплашената и ошашавена пехота, а отзад вече напираше карето. То с трясък се заби в пехотата, удари с копията и като мамут в стъкларски магазин се плъзна напред. Бавно и неотвратимо карето следваше оформилите клин „бобри“.

Дясното каре също се сблъска с пехотата на „раците“, но Джиг вече не можеше да види как се развиват нещата там. По редиците дойде заповед:

— Алебардистите, в шеста редица!

Карето се подготвяше да нанесе таранен удар, а по време на такъв удар алебардите не са необходими и войниците ги прехвърлят назад, заменяйки тяхната редица с копиеносци.

— От първа до шеста ре-едици! Копия, напред!

— Под ритъма на барабаните! Бего-ом марш!

В центъра на отряда задумка барабан и карето, насочило копия напред, се олюля.

Бум... бум... бум... бум... бум... бум-бум... бум-бум-бум-бум! Барабаните засилваха темпото и карето, засилвайки се все повече и повече, се носеше напред, там, където на мястото на изгорената от мага и избитата от арбалетчиците пехота пристъпваше двухилядният отряд от втората линия нападатели. Джиг съвестно подпираше в гърба копиеносеца пред себе си и викаше „а-а-а“, настръхнал в очакване на скорошния сблъсък.

Неспособни да издържат на обстрела на застаналите на хълма стрелци, оцелелите арбалетчици на противника, без да успеят да отправят нито един изстрел, се втурнаха назад и в по-голямата си част бяха стъпкани от собствената си пехота. Със самата пехота беше по-сложно — въпреки нагорницето, те продължаваха да крачат напред, опитвайки се възможно най-бързо да преодолеят участъка, обстрелван от стрелците. Мнозина се прикриваха от стрелите с щитове. Един от вражеските отряди дори успя да създаде напълно прилична

„костенурка“, но излезе на ледения участък от хълма, където строят се разпадна и стрелците веднага свалиха нещастните воители.

— Събери щитовете! Копия! Арбалетчиците да стрелят по своя преценка! — заповяда Сталкон.

Принцът беше наясно, че въпреки нанесените от стрелците загуби, този път врагът щеше да стигне до тях. Задните редици стрелци вече бяха прекратили станалия неефективен обстрел и с извадени мечове се присъединиха към редиците на пехотата. Сега стреляха само хилядата на Нарк и малобройните арбалетчици, но и те скоро бяха принудени да прекратят огъня. Неравномерният залп на стрелците „раци“ беше спрял от мага, който накара повечето стрели да изгорят във въздуха. После от вражеската пехота напред пристъпиха няколко войници, въоръжени с двуръчни мечове, с явното намерение да разбият прецизния строй на пехотата в центъра.

— „Бобри“, ваш ред е!

И „Бобровите шапки“ се включиха. За секунди щитовете се разместиха, пропускайки войниците на легендарния отряд напред. Когато врагът има чук, ти също се нуждаеш от чук — безспорно правило на войната. По целия фронт се завързаха единични дуели и групови схватки между двуръчни остриета. „Раците“ бяха добри, но въпреки това бяха далеч от „Бобровите шапки“. Превъзходството беше на страната на Валиостр, но това не промени решението на кралския син и той заповяда на тръбача:

— Свири отбой!

Рогът няколко пъти свири сигнал за отбой и мечоносците отстъпиха зад щитовете, преди разярената от смъртта на другарите си вражеска пехота да успее да стигне до тях. Преди щитовете да се затворят и битката да започне отново, един от стрелците успя да стреля още веднъж.

— А ти не си лош маг, момче — изпуктя Чушката на Родерик. — Да можеше по-често да правиш тези огнени топки, цена нямаше да имаш.

— Правя каквото мога, господин гном — криво се усмихна младият маг.

Беше очевидно, че магията, която беше използвал върху настъпващата към Перфектни лъкове пехота, му коства много усилия. На Медения също не му беше лесно. Последствията от шаманството на орките все още напомняха за себе си и сега Дивият се чувстваше ужасно уморен, все едно е въртял огролама поне седмица без прекъсване.

— Стотник, изглеждаш малко задъхан! А едва е минало обед — ухили се гномът към Медения. — Жив ли си?

— Жив. Вземи, подръж Непобедимия.

— За какъв мрак ми е твоят изперкал плъх? Да не мислиш, че не видях как се вкопчи в лицето на варварина?

— Хайде, подръж го! Трябва да отида при хилядника!

Гномът с недоволно мърморене сложи линга на рамото си:

— Надявам се да не ми отхапе брадата. И по-бързо се връщай!

— Рот! Докато ме няма, ти командваш.

— Разбрах — невъзмутимо отвърна командирът на арбалетчиците.

Медения намери хилядника в центъра на селото, където се намираще временния лазарет. Някой бе срязал лицето му и сега лекарите се грижеха за него. Медения трябваше да изчака, докато си свършат работата.

— Кого си ми докарал?! Кого си ми докарал?! — крещеше междувременно човекът, носещ знака на гилдията на лекарите.

— Целите му дрехи бяха в кръв! — опита да се оправдае мъжът с бяла лента на ръкава си — санитар.

— Той има порязване! Разбираш ли, тъпоглавецо! Най-обикновено дълбоко порязване!

— Но той крещеше, сякаш го режат!

— Колко пъти съм казвал на вашата пасмина, че на операционната маса пръв отива този, който мълчи! Щом крещи и иска помощ — значи ще оживее! Нищо няма да му се случи! А ако лежи, мълчи и е бледен като мъртвец — тогава работата е лоша! И ако още веднъж ми докарате леко ранен, не знам какво ще направя с вас! Всички на каруците и в главната болница, зад хълма! Нека там да си ги сортират и да умуват какво да ги правят! При мен само тежките случаи, с наранявания в корема или със загуба на крайници. Ще можеш ли да го набиеш в главите на твоите подчинени?

— Ти при мен ли идваш, стотник? — обърна се хилядникът към зазяпалия се Меден.

— Да, командире. Трябва да прехвърлим до брега на Кизевска двеста мечоносци и поне сто арбалетчици. Имаме ли още резерви?

— Резерви все ще намерим — превързаният хилядник внимателно погледна Медения. — Но не разбрах защо трябва да прехвърля хората там?

— Не мисля, че северните племена ще пробват за трети път през стената.

— Че какъв друг избор имат? Няма по реката да плуват, я?

— Точно по реката.

— Разбирам, ако беше лято, но сега е почти зима. Виж какъв студ е! Кой ще влезе във водата, когато тя всеки момент ще замръзне?

— Те са свикнали да плуват в ледена вода. В крайна сметка живеят в Безлюдните земи.

— Ама че го измисли!

— Просто не бих искал стотина от тези момчета да се появят внезапно в тила ни.

Хилядникът погледна внимателно Медения, след което кимна:

— Добре. Ще се разпоредя. А ти отивай при твоите хора, всеки момент се очаква нова атака. Между другото, чу ли, че Орденът е избил всички огри?

Битката изглеждаше безкрайна. Секирата в ръцете на принца натежа, но той продължи да сече и да сече като магически механизъм на джуджета. Отдавна вече нямаше права фронтова линия, по цялата дължина на сблъсъка кипяха отделни схватки. Четири пъти успяваха да отблъснат нападателите и четири пъти те се връщаха с явното желание този път да смажат проклетата пехота. Цветът на северното дворянство на Валиостр, тези, които преди бяха в тежката кавалерия, послужиха за песъчинки, около които се бяха оформили перлите на отрядите. Почти всички стрелци се бяха включили в ръкопашния бой (въпреки че момчетата се опитваха да не стоят близо до тежката пехота), и само малка група от най-опитните Играещи с вятъра, не повече от шестстотин, се беше отдалечила от кипящата битка и водеше избирателен огън по врага.

Сталкон го пазеха и го защитаваха, прикриваха гърба му и не позволяваха на противника да стреля по кралския син. Но въпреки всички усилия, на два пъти наследникът на короната се озоваваше на земята. Първият път бе съборен от удар на боен чук, който попадна в щита му. За щастие, единият от двамата зачислени му „бобри“ беше оцелял в сблъсъка и широко размахвайки цвайгхандера си пред налитащите нападатели, осигури време на Пролетен жасмин да се изправи на крака. Вторият път беше, когато в шлема го улучи арбалетен болт. За щастие ударът беше под ъгъл и болтът отскочи, без да причини вреда на принца. Но въпреки това зашеметеният Сталкон падна на колене и за миг загуби всякаква ориентация. От това се възползва един от варварите и ако не беше Пепел — командирът на оцелелите Диви сърца, Пролетен жасмин нямаше да преживее тази битка.

Оръдията и мортирата мълчаха. Да се стреля сега беше безполезно — повече щяха да пострадат собствените им хора. Оставаше само да стискат зъби и да се сражават. Сталкон пое с порядъчно очукания си щит поредния удар на варварина, удари отдолу нагоре, после още веднъж, вече в обратна посока, след което бутна с щита брадатия дивак в лицето и разсече кожа и плът със секирата. Време беше да приключат с този бой, и то възможно най-бързо. Сякаш чул тези думи, кралят изпрати в подкрепа на пехотата десния кавалерийски резерв на центъра, който удари противника във фланга.

Нуад се държеше, положението в центъра изглеждаше добре, неочакваната поява на кавалерията беше разстроила редиците на Неназовимия. Лунните жребци се появиха точно навреме. В Перфектни лъкове засега имаше затишие — отблъснатите варвари, северни племена и част от леката пехота на „раците“ се бяха оттеглили, за да се прегрупират. Но при лявата армия положението не беше толкова добро. Лявото каре беше заето с разгрома на противника, централното тъкмо се беше врязало в отряда пехота от втората линия, а дясното все още се държеше някак си, но противникът им беше упорит и всеки момент равните редици на карето щяха да поддадат.

— Вартек! Препусни до двестата „бобри“! Кажете им да заобиколят и да атакуват в тил пехотата, която е нападнала дясното

каре! Изпълнявай! — заповяда Изми.

— Командире! Изглежда, че на елфите ще им стане много трудно!

— Виждам! Изпълнявай каквото ти казах! Тръбач! Свири атака!

Пурпурните топки, внезапно появили се в редиците на дясното каре, започнаха методично да унищожават войниците, и хората трепнаха.

— Дясното каре отстъпва, ваше величество!

— Виждам. Отиди при резерва, нека затворят дупката. Интересно ми е: как маговете са допуснали шамана толкова близо?

Преди Джиг да разбере какво става, първите две линии загинаха. А отначало всичко се развиваше толкова добре! Карето успешно беше пробил отряда пехота на втората линия, а Джиг, следвайки заповедта, отново се беше оказал в третата редица и започна здраво сечене. Тези, които успяваха да стигнат до копиеносците, ги чакаха тежки алебарди. После внезапно изпод броните на предните редици се появи тъмнолилав дим и броните паднаха на земята, а собствениците им като с магия се разтвориха в разрежения въздух. Един от първите загинали беше копиеносецът Банс. После дойде ред на редицата на Джиг. Оръжията и броните на съседните му воители звъннаха и паднаха на земята. След секунда Джиг остана единственият оцелял от цялата редица. Карето все още крачеше напред, без да е осъзнало какво се е случило с първите редици. Точно пред себе си Джиг видя трима души, облечени в черни плащове. Без брони, без оръжия. Единият мъж вдигна ръце и в гърдите на Джиг удари сребърна стрела. Удари и веднага изчезна, без да причини никаква вреда на стражника.

— Шамани! — уплашеният вик от задната редица заглуши дори грохота на сражението.

— А-а-а-а! — с изцъклен поглед закрепця Джиг, осъзнавайки, че това е краят.

Той вдигна алебардата и с всички сили удари по-близкия магьосник. За миг пред Джиг се мярна бледото и донякъде изненадано лице на шамана, след което физиономията на стражника бе оплискана

от струя кръв. Магьосникът с отрязана глава се свлече в краката на обезумелия воин.

— Могат да бъдат убити!!! — изрева Джиг. — Магьосниците могат да бъдат убити!!! Убийте ги, момчета!!!

С този вик стражникът замахна с алебардата и веднага опиянените от собствената си смелост хора развалиха строя и се втурнаха напред, за да се доберат първи до омразните шамани. Джиг закачи с куката на алебардата крака на започналия да прави заклинание магьосник, рязко дръпна към себе си, завъртя го и го прониза в корема. Воините до него довършиха ранения и с рев се втурнаха към стреснатата пехота, пред чийто погледи толкова жестоко се бяха разправили с явно могъщите магьосници.

— Заклинанията спряха, ваше величество! Сигурно са убили магьосниците!

— Какво значение има сега? — горчиво поклати глава кралят.

Дясното каре вече не съществуваше. Врагът сечеше в гръб побягналите и след няколко минути от карето бяха останали не повече от деветстотин души. За щастие, навреме пристигна двухилядният резерв заедно с двестата „Боброви шапки“, които беше дал на младия Маркауз. От младока имаше полза. Баща му ще се гордее с него. Оставаше само да се надява, че гвардейците ще успеят да спасят елфите. Макар че беше малко вероятно.

Епилорсса от дома на Черната луна изруга и се пресегна към колчана за нова стрела. Хората прекалено се бяха увлекли в битката и напълно изпуснаха от поглед втория отряд от втората линия. Около две хиляди човека се разгърнаха при Винения ручей с явното намерение да избият шепата елфи до Лузската гора.

— Дулле! Дулле!

Нямаше откъде да чакат помощ. Съседите отляво довършваха оцелелите врагове, централното каре, въпреки шаманите на Неназовимия (а Епилорсса беше почувствал магията), продължаваха да сечат, а дясното поради магьосничеството и паниката беше почти напълно унищожено. Елфите можеха да се скрият в гората, но тя не беше чак толкова близо, а и да покажат гръб на врага, докато все още можеха да се бият, не беше за тях. И те продължиха, изпращайки

стрела след стрела към врага. Нападателят преминаха в бяг, като се окуражаваха с викове. Мнозина, получили стрела в лицето или в незащитените места между броните, падаха, но елфите бяха твърде малко, а участъкът, който ги разделяше от враговете, беше още по-малък. Не можеха да избият всички.

Елфите стояха в четири линии. Първата стреляше от коляно, а на десет стъпки зад тях бяха разположени елфи, стрелящи от позиция „прав“. След още десет стъпки елфите отново стреляха от коляно, но стрелите бяха изместени два корпуса надясно, за да не улучат случайно тези пред тях. Зад тази линия имаше още една, последна. Тук елфите отново бяха прави.

Епилорсса издаде нова заповед и първата линия скочи, втурна се назад, застана зад четвъртата и отново откри огън. После дойде редът на втората линия да отстъпи. После третата. После четвъртата. После отново зад гърба на другарите си се оттегли първата. Елфите отстъпваха, като непрекъснато изстрелваха стрели. Почти всеки изстрел намираще целта си, но линията на щитовете вече беше на една ръка разстояние.

Защракаха арбалети. Елфите от първа и втора линия започнаха да падат, улучени с болтове. Нещо удари Епилорсса в гърдите и той се свлече. Елфът не можеше да разбере защо толкова го боли, защо не се сражава и защо лицето му изгаря толкова силно от снега. От червения сняг.

— По отстъпващите кур-рви! Право в задниците им! Свободен огън!

Стрелците, които отново бяха застанали зад гърба на отблъснатата врага пехота на центъра, започнаха да обсипват отстъпващите врагове със стрели.

— Картеч, огън! — изрева Чушката и запуши ушите си с пръсти.

Оръдието гръмна, стената при Перфектни лъкове отново бе обгърната от сив дим, а няколко секунди по-късно в подкрепа на трите оръдия гръмна и мортирата на хълма, изпращайки големия си огнен подарък.

От лявото каре, почти напълно разправило се със своите нападатели, внезапно се отдели клин, състоящ се от хиляди Весели обесници. Хората в черни дрехи огласиха Полето на феите с яростния рев „Па-а-ал-л-лунд-д-дра!“ и нападнаха десния фланг на отряда на Неназовимия, които тъкмо се приготвяха да избият оцелелите елфи.

— Ето ги! Ето ги! Ах, мамка им! — един от мечоносците посочи към Кизевка. — Леле, колко са много!

— Стреляйте! — заповяда командирът и арбалетните болтове развълнуваха речната вода.

— Дъга един пръст! Едновременно! Готови! Огън!
Бум! Бум! — отговориха оръдията.

Клинът морска пехота в движение се заби в незащитения фланг на вражеския отряд и като не срещна никаква съпротива, започна да се придвижва към центъра, сеейки по пътя си ужас и смърт. На помощ на Веселите обесници вече бързаше тяхното каре, а в тила на врага захождаше централното каре, което окончателно се беше справило с първия отряд на втората линия. Врагът напълно забрави за елфите и премина в защита.

— Ей, Меден! — усмивката на лицето на Рот изглеждаше повече от глупава. — Беше прав! Тези момчета наистина решиха да се изкъпят!

— Ти по-добре стреляй! — изсумтя Медения. — Чушка! Какво правиш?!

— Помогни ми! — изпръхтя гномът, държейки в ръце тежко гюле. — Колко далече можеш да го хвърлиш?

— Какво си замислил? — Медения взе гюлето от ръцете на гнома.

— Ти си здрав като бик, стотник. Можеш ли да го хвърлиш през рова?

— Ако се засиля.

— Тогава хвърляй — каза гномът и запали фитила му.

Ако не бяха Обесниците, елфите нямаше да видят своята Заграбия. Изми Маркауз спря коня си пред редиците на тъмните и извика:

— На конете! Зад ездачите, момчета! Бързо!

Елфите не се поколебаха и скочиха на конете зад гвардейците. Някои и тогава продължиха да стрелят. Вражеските арбалетчици реагираха веднага. Няколко гвардейци паднаха, но болшинството се отдалечиха в галоп, отнасяйки елфите на безопасно разстояние. Изми остана последен. Сега трябваше да свалят елфите и да нападнат онези, които бяха притиснали дясното каре. Отстъпващите още не бяха успели да пресекат Винения ручей и лейтенантът на гвардията се надяваше да довърши останалите. Вартек се появи, приведен към шията на коня си. В гърба му Изми забеляза арбалетен болт. Бронята го беше подвела.

— Жив ли си?!

Маркизът едва забележимо кимна. Изми Маркауз сграбчи юздата на коня му. Трябваше по най-бързия начин да закара ранения при лекарите.

Въпреки непрекъснатите масирани атаки Перфектни лъкове се справи превъзходно. Добре, че кралят не се поскъпи и плати на гномите. Без оръдията битката щеше да е много по-трудна. Лявата армия напълно възстанови фронта и отново зае позицията си. Вярно, сега нямаше резерв, а и централното ѝ каре доста пострада.

— Каква изненада ни готви Неназовимия, принце мой? — попита Пепел, докато прибираше красиво острие от черна стомана в ножницата.

— Какво ще кажеш за тях, Див?

Пепел присви очи и се загледа към Регската гора. По полето, метнали сопи на раменете, крачеха тридесетина огромни фигури.

— Така си и мислех — подсмихна се командирът на Дивите сърца. — Ако няма огри, ще се появят великани.

— Пригответе се! — заповяда принцът. — Стрелците! В първите редове!

ТОВА го чуха всички, които бяха на Полето на феите в онзи ден. Сякаш звънна струна в мразовития въздух. Тихият напевен звук отекна над полето, а след няколко секунди върху Нуад падна пурпурен огън.

— М-мамка му! — Чушката хвана телескопа. — Да не им се взриви барута?!

— Боя се, че не — Медения, все още не вярвайки на случилото се, поклати глава.

Целият Нуад беше обхванат от огън.

— Това е Неназовимия! Това е Неназовимия! — Родерик, бял като сняг, гледаше с разширени очи към воините.

— Какви ги дрънкаш?! — избухна Рот.

— Това е работа на самия Неназовим! Ордена се провали! Нещо е нарушило равновесието!

— Принце мой! Ордена напуска хълма!

— Какво става с тях?! — избухна младият Сталкон.

— Вижда ли се нещо?

— Не. Отначало земята се разтресе, а после падна дим — отвърна Джиг.

— Това и сам го виждам! — изръмжа стоящият до него стотник.

Зад езика, оформен от Регската гора, отвъд който се намираше Нуад, се издигна синьо-черен димен стълб.

Внезапно небето над възстановеното с помощта на резерва дясно каре замига. Всички вдигаха глави, дивейки се на това чудо. След минута мигането спря и върху карето се изсипа гигантска огнена топка, която на мига изгори няколко хиляди души.

Земята се разтресе и редиците от карето на Джиг изпопадаха една върху друга. Чуха се изплашени викове.

— Спокойно! Всички — стани! Стани, казах!!! — изкрещя някакъв стотник.

Уплашените хора се изправиха. Всички гледаха към мястото, където преди се намираще дясното каре. Сега там нямаше нищо друго освен черна яма. Изглеждаше, сякаш самата земя е горяла.

— Какво е това?!

— Козел да ме одере дано!

— Трябва да бягаме!

— Магия!

— Всички да млъкнат!

— Да пребъдат в светлината!

Джиг вдигна глава нагоре и видя, че небето над него започва да мига.

— Там! — извика Джиг, посочвайки с ръка.

— Всички назад! — извика опомнилият се маг. — Имаме време! Назад! Стотници, дайте заповед!

— Назад! Под барабанен ритъм! Бегом! Пазете строя, маймуни, ако не искате да се стъпчете един друг! Напред!

Централното каре се хвърли назад. След нея тръгна и тази, която стоеше до Лузската гора. Хората бягаха с всички сили, но никой не хвърли оръжията си и не се опита да блъсне другаря си в гръб. Всички разбираха, че тълпата е най-прекият път към гроба.

Минута по-късно на мястото, където стоеше лявата армия, паднаха две огнени капки.

— Лявата армия бяга, ваше височество!

— Виждам, но... о, мрак!

Принцът видя как две огнени топки паднаха върху мястото, където би трябвало да се намира отстъпващата армия. Грохотът зад гърба му едва не го оглуши. Той се обърна и с невярващ поглед се взря в мястото, което допреди миг представляваше връх на хълм. Сега там имаше само равна димяща площадка. Ни оръдия, ни мортира, ни кралска шатра.

— Кралят е убит! — разнесе се по редиците на войните.

— Проклятие! — изруга през зъби младият Сталкон и като се взе в ръце, извика: — Пепел! Спри ги! Ако побегнат, всичко е загубено! Трябва да се оттеглим през Перфектни лъкове! — дори глупак би разбрал, че битката на Полето на феите е загубена.

— Ще направя всичко по силите си, кралю мой!

Роговете в Перфектни лъкове безспирно сигнализираха за отстъпление. Армията бързо, но все още без паника се оттегляше през хълма, в посока към Авендум. Всички видяха как ударът отнесе върха на хълма. Всички знаеха, че там беше кралят. И всички разбираха, че след подобно нещо никой не би могъл да оцелее.

Медения беше видял как два пурпурни огъня се стоварват върху позициите на лявата армия, но дали някой беше оцелял, не знаеше. Твърде далеч се беше случило, а и хълмът пречеше.

— Хората са строени, командире! — докладва Рот.

— Хвърляйте „градушките“, момчета. В противен случай няма да успеем да се оттеглим бързо, ако ни ударят пак.

— Няма да ни ударят — Родерик беше преодолял паниката и сега гласът му беше спокоен.

— А ти откъде си сигурен?

— Ако Неназовимият можеше, отдавна щеше да го е направил. Дори и той не е всесилен.

— Така или иначе трябва да се отдалечим. Скоро врагът отново ще започне щурм. Пепел! Тръгваме!

— А оръдието?! С оръдието какво ще правим?!

— Тръгваме! Нямаме време да го влачим! Ще ти купя ново!

— Да бе! — изръмжа гномът и започна да изсипва барут от бъчвичката. — Щял да ми купи! Във всеки случай врагът няма да го получи! Ще го взривя!

Медения вече мислеше за това как армията да се противопостави при Авендум. Загубиха тази битка, но не и войната.

ГЛАВА 20

ИГРАЧЪТ

Смехът ми събуди всички, а аз изобщо не можех да спра. Толкова сили хвърлихме, толкова много животи загубихме, и всичко се оказа напразно! Провалихме се.

Изглежда, от всички най-много за мен се притесни Кли-кли. Мисля, че и вие бихте се уплашили, ако някакъв идиот без видима причина внезапно започне да се смее посред нощ. „Лекарството“ ми го даде Змиорката. Просто ми удари няколко силни шамара и смехът ми секна мигновено.

— Добре съм — задъхано казах на гаракеца. — Престани с шамарите. Съжалявам, момчета, но това наистина беше много смешно.

— Какво стана, Танцуващ? Добре ли си? — разтревожено попита Кли-кли.

— Всичко е наред, малката — и сам не се усетих как се обърнах към гоблинката. За щастие, никой не обърна внимание на дрънканиците на Гарет, включително и Кли-кли. — Просто още един лош сън.

— Нещо не си спомням след лоши сънища да си се смял — изръмжа Халас. — По-скоро крещеше. Казвай веднага какво сънува този път.

Така че им разказах за битката. Естествено, не всичко, а само това, че загубихме.

— Ако кралят е загинал, тогава работата е лоша. Това няма да вдъхнови армията — замислено каза Мумр, който веднага повярва на съня ми.

Това не само няма да вдъхнови армията, но и ще анулира Поръчката ми. Клиентът е мъртъв, тоест сделката е разтрогната. Така че можех да не нося Рога на дъгата в Авендум, под чиито стени всеки момент щеше да започне клане. Също така можех завинаги да забравя за помилването и за онези петдесет хиляди златни, които ми бяха обещани от краля.

— Ако битката се е случила вчера, тогава все още имаме малко време. До Авендум не е толкова далече. Може и да успеем.

— Със сигурност ще успеем, Халас! Кълна се в дома си, че ще успеем! Змиорка, Мумр! Оседлайте конете! Халас, плати на ханджията!

Дивите се втурнаха да изпълняват заповедите.

— Хей, Гарет, можеш ли да ми дадеш Рога на дъгата за минутка?

— Защо ти е притрябвал, Кли-кли? — попитах аз, но извадих Рога от чантата си и й го подадох.

Тя взе Рога в ръце, повъртя го, подуши, измърмори над него някаква глупост, извади някакъв прах от джоба си и го посипа отгоре.

— Еграсса? Виждаш ли?

— Аз съм слаб в шаманството, Кли-кли. Не, не виждам нищо.

— Аз също не виждам нищо — въздъхна тя. — Дръж, Гарет. Сега разбрах съня ти.

— И?

— Нали каза, че си чул звук, все едно се е скъсала струна. Всъщност тогава Рогът е загубил Силата.

— Искаш да кажеш, че...

— Точно така. Сега това е просто рог. Залъгалка. Във всеки случай, поне докато Орденът не се заеме с него. Рогът е загубил Силата и равновесието е нарушено. Сега Неназовимия може да използва магията си на наша територия.

— Значи трябва да побързаме! Пригответе се, тръгваме! — сухо подхвърли елфът.

— Валдер! — повиках го аз. — Валдер! Вярно ли е това?

— Да — минута по-късно реши да ми отговори мъртвият маг. — Рогът на дъгата е загубил своята сила.

— Но това означава, че Падналите са излезли от Костните дворци!

— Не е толкова просто, приятелю. Да, Рогът е загубил силата си и Падналите могат да се качат до най-горните нива на Храд Спайн, но не и да излязат. Рогът е Ключ. Докато Ключът не се обърне и не унищожи връзките на равновесието, Падналите няма да залееят Сиала. А да обърне Ключа може само Господарят. Или друг Господар, или... Играчът.

— Знаеш ли името на Играча?

Мълчание.

— Гарет, за какво се замисли?

— За нищо, Кли-кли. Хайде, конете сигурно вече са готови.

* * *

Всички следващи дни запомних с бясното препускане и студът, който постоянно се опитваше да се промъкне под дрехите ми. По време на пътуването на три пъти сменяхме изтощените си коне. Наложих се да си купуваме нови. Заради разразилата се катастрофа цените на всички стоки, включително и на конете, бяха скочили до небето, но Еграсса не се колебаеше да плаща в злато.

Новините бяха една от друга по-лоши. За съжаление, моят сън се оказа истина — бяхме загубили битката на Полето на феите. Въпреки това не можеше да се каже, че армията е разбита — повечето войници, оцелели след атаката на Неназовимия, бяха успели безпрепятствено да отстъпят към Авендум. Кралят, да пребъде в светлината, беше загинал. Заедно с него беше загинал почти целият военен щаб и поне двама архимага. Сега страната имаше нов крал — по-младият син на Сталкон Девети Стаклон Пролетния жасмин. Ордена правеше всичко възможно и невъзможно да спре Неназовимия, но очевидно на нашите магове не им се получаваше.

Част от населението спешно беше напуснало столицата и околностите. Бягаха всички, които можеха и не възнамеряваха да защитават стените на столицата. Лично аз не можех да ги виня, за мен наистина е пълна лудост да воюваш със стомана срещу магия. Ако не беше Рогът на дъгата, предполагам, че и аз също щях да съм на половината път до Исилия или Низините. Какво ме възпираше от това разумно бягство — не знаех.

* * *

— Пак ще ни горят! Слушай, Еграсса! Всичко разбирам, но това! Това е все едно мравка да пресече поляна, по която препуска цялата кралска кавалерия! Дори няма да забележат, че са ни стъпкали!

— Млъкни, Халас! Ние мислим! — изключително грубо го срязва Змиорката.

До Авендум стигнахме в едно късно утро, точно преди началото на битката. Войската на Неназовимия се канеше да щурмува стените. Засега имаше дуел между магове и шамани. От време на време въздухът се раздираше от свистене на камъни, трясък на мълнии, рев на пламъци и крясъци на неznайни магически създания. Към това се прибавяше и далечната канонада на оръдията, поставени на градските стени. В тази игра на мускули Неназовимият засега не участваше. Или още не беше допълзъл до Авендум, или беше решил да види на какво е способна армията му.

Ние съвсем разумно се бяхме скрили в малка горичка, разположена между Авендум и пътя на юг. Гледката оттук беше отлична. Но и на глупака беше ясно, че просто така няма как да се доберем до толкова близките и в същото време толкова далечни градски стени. Около нас гъмжеше от хора на Неназовимия и веднага щяха да ни забележат.

Нашата армия се беше строила по протежение на градските стени. Съвсем прилична като брой, но в сравнение със силите на Неназовимия — капка в морето. Предградията бяха изцяло унищожени. От тях беше останало само тъмно петно на снежното поле. Точно пред нашата горичка, за съжаление, стояха няколкостотин варвари и ние трябваше да чакаме да тръгнат в атака, за да можем да излезем оттук.

— Малко вероятно е да се вмъкнем в града през портите, Еграсса — разсъждаваше Змиорката. — А и нашите могат да ни надупчат по погрешка.

— Едва ли изобщо ще се доберем до тези порти — раздразнено подхвърли гномът. — Не понасям маговете! Ето! Отново! Да ги отнесе мракът дано!

Хиляди ледени висулки се забиха в пречещия ни отряд варвари. За няколко секунди хората се превърнаха в кървава каша. Веднага под градските стени цъфна огнено цвете. Шаманите на врага бяха решили да не останат по-назад. Противниците систематично унищожаваша пехотата на опонентите си. Ако продължаваха така, скоро тук нямаше да има никой друг освен магьосници. Изглежда, че командирите на

двете армии стигнаха до същото заключение. Проехтяха рогове, забиха барабани и тъмните маси трепнаха и тръгнаха една срещу друга.

— Време е!

— Не бързай още, Мумр! — Халас продължаваше да лежи в снега и да гледа бойното поле. — Нека повоюват малко, за да не ни обръщат внимание!

— Гарет, ти си живял в този град — обърна се към мен Еграсса. — Има ли и друг начин да се влезе в Авендум, освен през градските порти?

— Има — след кратко замисляне отвърнах аз. — Но няма да ни свърши работа.

— Защо?

— Едва ли ще ни позволят да се изкатерим по стената с въже. Освен това нямаме толкова дълго въже.

— Това ли е единственият начин?

— Ами... Може да опитаме и през градската канализация, но там...

Наложи се да направя пауза, тъй като един огнен метеорит удари по близката горичка и изгори отряд кавалерия на противника.

— Но там долу всичко е преградено с решетки. А и отново ще трябва преди това да се приближим до стените. Макар че имам една идея... Градските стени продължават в Студено море. Мисля, че рибарите, които живеят близо до града, отдавна са избягали или са се скрили в града. Ако се огледаме, можем да намерим някоя лодка.

— Нищо няма да се получи! В Бастиона, който охранява входа на градското пристанище, има гноми с оръдия. Веднага ще направят на трески всяка лодка. И ще станем храна за рибите!

— Няма да ни направят, Халас! — успокои го Кли-кли. — Ще те сложим в лодката, така че от Бастиона да те видят и да не стрелят.

— Аз?! В лодката?! Няма начин! Няма да се кача!

— Ще се качиш и още как! Ако искаш Неназовимия да се върне обратно в Ледени игли, ще се качиш! И ще викаш на собствения си език с всички сили, за да те чуят гномите в Бастиона. Че иначе като нищо ще ни гръмнат — Еграсса изобщо не обръщаше внимание на мрънкането на гнома. — Вземи мотиката и счупи ето това.

И елфът му подаде някакъв кристал.

— Какво е това? — любопитства Кли-кли.

— Това нещо ми го даде Маркауз още в Загребия. А на него му го е дал Арцивус. Казал когато наближим, да го счупим — и Орденът ще узнае.

— Действително, накъде по-близо? — изръмжа Халас и замахна с мотиката.

Гномът успя да счупи кристала на втория опит. Камъкът се пръсна като обикновено стъкло и... И нищо не се случи.

— А сега какво? — глупаво казах аз.

— Откъде да знам? — Еграсса вече беше на седлото. — Наредиха ми да го счупя, когато настъпи момента. Направихме го, сега на ход е Орденът. Далеч ли е от тук до Студено море, Гарет?

— Не е близо. Трябва да пресечем полето, после ей онази гора, а след това има още около петстотин ярда до брега.

— Ще се промъкнем! Дръжте се плътно един до друг и не изоставайте! Ако някой загуби коня си или просто падне, да вика с всички сили.

Тук елфът беше прав — наоколо бушуваше битка и този, който изостане, просто можеше да не го чуем.

Излетяхме от горичката и се насочихме към тъмнеещата гора. Пази ни, Сагот! Колко далече беше само! Пространството пред нас беше празно, но не за дълго. Забихах пети в хълбоците на коня и само се молах да не падна. Изкачихме малък хълм, спуснахме се надолу и се озовахме в празен (относително) военен лагер на Неназовимия. „Раците“ изглеждаха много изненадани от нашата поява. На пътя ни се изпречи само един, но Змиорката стъпка смелчагата с коня си и ние като вихър полетяхме точно в тила на вражески копиеносци. Те не ни забелязаха, бяха прекалено заети да избягват сипещите се от небето изумрудени искри. Падайки на земята, искрите се превръщаха в огромни змии, които започваха да плюят зелени сфери. Бързо завихме наляво, като едва не стигнахме до градските стени, и изведнъж в задницата на коня на Халас се заби стрела, изстреляна от някакъв нетърпелив стрелец. Без да забавя (чудя се как изобщо успя?!), Мумр сграбчи гнома от обезумялото от болка животно и го метна напречно пред себе си.

— Нашите ни обстрелват! Бързо към полето! — извика Змиорката към елфа.

Карето вдясно от нас се вряза в разредените редици на варвари и северни племена. Отново трябваше да спираме конете и да се втурваме в противоположната посока. В крайна сметка се добрахме до гората, но това не ни донесе облекчение. Веднага бяхме заобиколени от конници. Отначало се уплаших, че това са хора на Неназовимия, но после видях, че момчетата са облечени в сиво-синята униформа на кралски гвардейци.

— Кой сте вие?! — изрева един от ездачите.

Други воители благоразумно държаха ръцете си на копията.

— Свои! — изпухтя Халас и се смъкна от кобилата на Мумр.

Естествено, не ни повярваха. За щастие, не бързаха и да ни убиват, присъствието на елфа и гнома, незнайно как оказали се сред тези дезертьори, скитници или дори шпиони на Неназовимия, ги въздържаха от прибързани заключения. Еграсса без никаква суета отново представи доста измачкания от пътуването документ с кралски печат. Това вече предизвика някаква реакция.

— Какво правите тук?! — попита гвардеецът.

— Трябва да влезем в града, милорд. Можете ли да ни помогнете?

— Съмнявам се. Отварят се само портите на северната стена. Всички останали са затрупани. А и преминаването през цялото бойно поле до другата страна на града е прекалено сложно.

— Вижте! — ахна някой.

Имаше какво да се види. Над кипящата битка и сражаващите се хора две огромни пурпурни сфери бавно летяха към града. Тези сфери бяха значително по-големи от онези, които Лафреса беше метнала по ферибота, когато пресичахме Иселина. Първата сфера докосна стената и гръмна така, че едва се задържах на крака. Огън, дим, камъни и хора полетяха към небето, а в стената се появи отвор с големина около сто и петдесет ярда. Около втората сфера се появи облак синя светлина и с всички сили се блъсна в творението на Неназовимия. Пурпурната сфера полетя в обратна посока и експлодира при сблъсъка с група великани.

— Могат маговете, когато поискат! — засмя се гномът, потривайки доволно ръце.

— Тръбач! Време е! Свири атака! — извика командирът на гвардейците — Не знам кои сте, господа, но ви пожелавам късмет!

— Един въпрос, милорд! На брега има ли лодки?!

— Не знам, елфе!

И стоте конници излязоха от гората и под звуците на рога препуснаха в атака.

Гората, дори не гората, а просто голямата горичка, изведнъж стана тиха. Повече не срещнахме никакви „изненади“. Но още щом излязохме от нея и почти бяхме стигнали до морето (вече подушвах солената миризма), най-неочаквано се натресохме на два великана. Мракът само знае какво правеха толкова далеч от битката тези синьокожи побойници, но когато ни видяха, веднага вдигнаха тоягите си и с бодър тръс се насочиха към нас.

— Назад! — извика Змиорката. — Не можем да се справим с тях! В гората! В гората!

Кълна се в Сагот, но носещите се към нас момчета бяха високи поне осем ярда. Синята космата кожа определено не придаваше никакво очарование на тези чудеса на природата. А като хвърлиш поглед и на тоягите, които стискаха в лапи, цялото ти желание да се запознаеш и да се повеселиш с тези създания напълно изчезваше. Така че отрядът без колебание обърна конете и препусна обратно към гората. Вече под дърветата аз се обърнах и видях, че Кли-кли изобщо няма намерение да бяга. Кобилата на гоблинката панически препускаше нанякъде, а Кли-кли стоеше на колене и рисуваше нещо в снега, едва ли не под краката на великаните. О, да ме отнесе демон! Намерила време да рисува!

Изругах и отчаяно дръпнах юзди. Трябваше да спася тази зелена глупачка! Насочих коня си към гоблинката, игнорирайки предупредителните викове, които се разнесоха зад гърба ми. Осъзнах, че няма да успея. Великаните вече бяха до Кли-кли и единият замахваше с огромната си тояга. Закресях ѝ да се маха. Кли-кли приключи с рисунката и насочи пръсти към великаните. Във въздуха се появи нещо като димен чук. Той с огромна сила се стовари в гърдите на великаните. Синьокожите момчета отлетяха на поне сто ярда, сякаш изобщо не тежаха. Изглежда нещото, сътворено от гоблинката, беше нокаутирало чудовищата.

— Да не си изгуби ума?! — закрепях на Кли-кли, спирайки коня. Тя ми се усмихна с една от най-глупавите си усмивки.

— Това, братле, не ти е като да ядеш боб! Това е Прахов чул, а не някакво си тинтири-минтири! — каза с треперещ глас и припадна.

Проклинайки всички богове, скочих от коня.

— Какво му стана? — Еграсса и компания пристигнаха.

— Добре е! Сигурно заради заклинанието.

Халас скочи от коня на Фенерджията и делово започна да разтрива лицето на гоблинката със сняг. Тя веднага се свести и помоли гнома да отложи масажа за по-късно.

— В състояние ли си да стоиш на седлото? — попита я Змиорката.

— Само ако споделиш коня си. Тези великани уплашиха моя и сега няма хващане.

Зад гората се разнесе грохот. Маговете пак се забавляваха.

— Морето е близо. Ако все още искаме да влезем в града, трябва да побързаме.

Морето наистина беше близо. Рибарското селище, подобно на Предградията, се оказа изгорено, за да не може врагът да го използва за строителни материали за направа на обсадни машини. Затова пък на брега лежеше съвсем прилична рибарска лодка. Когато видя морето и вълните, Халас веднага някак се сви и заяви, че лодката, която умните хора наричат корито, ще потъне веднага щом се озове в морето.

Брегът се оказа твърде стръмен и трябваше да оставим конете. И през ум не ни мина да търсим пътека до долу, защото така можехме и на десет великана да се натъкнем!

До лодката не стигнахме с никакви си нещастни десет ярда. Три фигури ни преградиха пътя. Единият беше орк, другите двама се оказаха хора. Всички имаха оръжия, всички имаха сиви плащове и опушени кристали на сребърни верижки. Сивите намериха най-неподходящото време да се появят.

„Братът“ и „сестрата“ шумно излязоха от ножниците си. Еграсса направи предупредителен жест с ръка към гаракеца и поклати глава. При цялото си желание срещу трима Сиви нямахме никакъв шанс. Ние ги гледахме, а те гледаха нас. Оловното зимно море затрепери наблизо.

— Дайте ни Рога — каза един от хората. — Той не ви принадлежи.

— Не принадлежи и на вас. Той не принадлежи на никого — отвърна Кли-кли. — Но сега ние имаме нужда от него.

— Ако Рогът остане с вас, равновесието може да бъде нарушено.

— За какво равновесие става дума?! — избухна винаги спокойният Змиорка. — Видяхте ли какво става пред града?!

— За последен път ви молим да ни дадете Рога.

— А ако откажем? Тогава какво, орк?! — Еграсса се усмихна заплашително и стисна кората.

— Също така ви съветвам да ни върнете кристала и оръжието на нашия брат — все така невъзмутимо продължи Сивия.

И тогава се случи. Чу се оглушително бум и от нищото в разредения въздух се появиха четирима, стиснали в ръце тояги на архимагове на Съвета. Единият от Сивите загина веднага. Другите двама ловко отскочиха настрана. Оркът се нахвърли към най-близкия маг, а останалият жив човек извади чифт саби. Преди да умре, оркът отнесе един от маговете със себе си.

Двама магьосника се заеха с оцелелия Сив. Той се втурна към близкия архимаг, размахвайки сабите. Магът едва успя да се предпази с тоягата си. Тоягата и сабята се срещнаха, за миг нещо проблесна и Сивият отлетя назад чак до самата вода. Еграсса стреля с лъка и улучи надигация се от морския бряг човек в гърба. Сивият се обърна към новата заплаха и архимаговете веднага го покриха с пламтяща в изумрудено зелено магическа мрежа. Оказа се, че заклинанието не само оплете човека, но и го нарязва на десетки парчета. Аз се извърнах.

— Имахме късмет, че това бяха войници, а не магьосници — промърмори Кли-кли. — Като знам магията на Сивите, на маговете от Ордена щеше да им се стъжни.

Един от архимаговете, достатъчно млад и външно някак приличащ на Валдер, хвърли тоягата си настрана и хукна към нас:

— Донесохте ли Рога?!

— Да, ваше магичество — поклони се Еграсса.

— Сега няма време за етикет, тъмен! — рязко отвърна магът. — Получихме вашето съобщение и целият Съвет вече е събран! Къде е артефактът?!

Бръкнах в чантата. Серия от взривове се разнесоха откъм града.

— Още час и няма да има какво да се спасява! По-бързо!

Архимагът грабна Рога от ръцете ми. Бум, и тримата магьосници изчезнаха, без дори да си направят труда да вземат тялото на мъртвия си другар. Нас, естествено, архимаговете не ни поканиха със себе си.

— И какво ще правим сега? — ядосано попита Халас.

— Сега? — Еграсса замислено погледна към морето. — Сега ще чакаме.

И ние останахме на студения и брулен от ветровете морски бряг. Да чакаме.

* * *

Войната с Неназовимия приключи също така неочаквано, както и започна. Оцелелият Съвет на Ордена не разочарова и напълни Рога на дъгата със сила догоре. Магьосникът веднага загуби способността си да прави магии, а без магия армията на Неназовимия се превърна просто в армия, докато на наша страна беше Ордена. Великаните, усетили, че техният господар е загубил силите си, панически побягнаха. Огрите, дошли във Валиостр, бяха загинали от заклинанията на маговете много по-рано. Така че основно срещу нас имаше хора — варвари, северни племена, остатъци от воители на Рачешкото херцогство и всякакви други незнайни отрепки. Те все още бяха много повече от нашите войници, но дори въпреки дупките в стената, обстрела на града с катапулти и продължаващите страховити атаки на шаманите на магьосника, които не бяха загубили силите си, Авендум устоя. Битката продължи още пет дни, ту затихвайки, ту разгаряйки се с нова сила. На втория ден младият крал оттегли цялата войска в града, решавайки да не дава решително сражение и да не излиза на полето. Гномите свалиха всички оръдия от бастiona и ги пренесоха на стените. Започна отбрана.

Имаше дни, когато една или друга част от стената по шест-седем пъти преминаваше от едни ръце в други. Нас ни отблъскваха, ние отново изтласквахме врага от стените, а той отново се качваше. И така продължаваше до безкрайност. В един момент едва отново не загубихме всичко, когато поддръжниците на Неназовимия от градските жители едва не откраднаха Рога на дъгата. Но Арцивус пазеше артефакта като зеницата на окото си и предателите ги посрещна стомана и магия. Онези от привържениците на Неназовимия, които от глупост решиха да се предадат, бяха разчекнати на четири или просто бяха обесени на градските стени за назидание на агресорите.

Въпреки загубите, ние устояхме. В една от най-прекрасните декемврийски утрини се раздаде рев на рогове и пристигналата на помощ Втора южна армия, а също така Първа западна и Трета ударна, подсилена с воители от Мирануех и доброволци от Исилия, удари в тил нищо не подозирация ни противник. Сталкон събра всички сили и ги изведе пред стените, атакувайки агресорите фронтално. Врагът все още имаше числено превъзходство, но трепна и побягна. Неназовимият също нямаше намерение да изчака Ордена да поговори с него и така хукна, че само петите му се виждаха. Армията подгони отстъпващия противник на север и го гони чак до Самотния великан. Всички бяха съгласни за едно: Неназовимият скоро няма да се възстанови от такъв удар и ще се реши да нападне кралството след не по-малко от петстотин-шестстотин години. Да се надяваме, че ако магьосникът все пак реши да се върне и да пробва отново да ухапе Валиостр, Ордена няма да зяпа и навреме ще извади Рогът на дъгата от стария, покрит с паяжини сандък.

Докато армията беше заета с войната на север и довършването на онези, които изобщо не искаха да ги довършат, столицата бавно се връщаше към нормален живот. Работа имаше за всички, но всеки ходеше радостен и доволен, сякаш той собственоръчно беше пхнал Рога на дъгата в задника на проклетия магьосник. Но победата си е победа, а някак трябва да се живее. Армия да се издържа, също. Така че данъците плъзнаха нагоре. Изненадващо, но сега, давайки трудно спечелените си пари на кралските бирници, народът почти не мърмореше. Всички разбираха, че по-добре да издържаш силна и сита армия, отколкото да ти скочи Неназовимия. Спомням си как веднъж Фор каза една прекрасна мисъл: „Понякога едно кралство се нуждае от война, за да се събуди и да изтръска праха от себе си“. Вероятно старият ми учител, който сега живееше в далечния Гарак, беше прав. Войната е нещо страшно, но след нея на много неща гледаш по различен начин. Например, на спекулантите. Тези хора, въпреки че складовете на града изобщо не бяха празни, а корабите и караваните от Исилия и Мирануех редовно доставяха продукти, решили да надуют цените и да спечелят от своите съграждани. За разправа със спекулантите нямаше нужда нито от кралски указ, нито от Кралски пясъчници, нито от Бездушни егери. Славните, добри и мили жители на Авендум сами хванали най-отявлените търгаши, забили им пирони

по всички части на тялото, а след това ги увесили на градската стена редом до поддръжниците на Неназовимия. Както разсъждавали жителите — между слугите на Неназовимия и спекулантите, които изкуствено създават недостиг на продукти, няма никаква разлика. По принцип бяха прави. Във всеки случай, в това кралят не се намеси, въпреки че някои хора говорят, че именно Сталкон (или неговите хора, не е толкова важно) изпратил пирони на любителите-палачи. Разправата бе в полза на всички, освен за убитите спекуланти. Повече никой не посмя да повишава цените и да краде храна.

Постепенно хората се завръщаха в града, слушаха по площадите глашатаите, които съобщаваха за победите на армията на север и за тези на обединените сили на Валиостр, Пограничното кралство и тъмните елфи на юг над орките, а след това възстановяваха разрушените от войната къщи и подреждаха живота си. Постепенно всичко се нормализираше.

Що се отнася до нашата малка компания, тук всичко тръгна наопаки. Веднага след като маговете приключиха с делата си (разбирайте с Неназовимия), те ме взеха на мушка. Прикрепиха към мен стария ми приятел Родерик и той ме следваше като сянка. А вече сериозно — цялата ни компания за цял месец бяхме затворени в кралския дворец. Не знам какво правеха с другите, но лично мен по три пъти на ден ме разпитваше някой от архимаговете. Въпросите бяха основно за Храд Спайн. Архимаговете задаваха въпроси, аз отговарях, а Родерик записваше. И така до безкрайност. Два пъти имах щастието да видя Арцивус.

За времето на моето отсъствие старецът още повече се беше влошил. Станал бе по-мършав, а и кашляше по-силно. Изглежда студът го убиваше. Непрекъснато се увиваше в топло одеяло и трепереше. Родерик ежечасно му носеше лекарство. Беше ми много жал за магистъра на Ордена — и сляп щеше да види колко усилия му костваха всички тези разговори. Архимагът също ми задаваше въпроси, но много по-щекотливи, и ми се налагаше да играя и да лъжа. Не исках да разказвам на Ордена за Господаря, света на Хаоса и тем подобни непонятни неща.

Бях казал на Ордена всичко, което можех, но маговете продължаваха да питат и да питат. И трябваше да разказвам за втори път, после за трети и дори за четвърти. Измъкнаха от мен и най-

малките подробности, но въпреки това продължаваха да питат и краят му не се виждаше.

Практически не виждах приятелите си. Само Кли-кли, поела опека над младия крал (тя се изрази така), понякога изтичваше при мен и споделяше новините. Халас, Змиорката и Фенерджията били при Дивите, оцелели от Самотния великан и Полето на феите. Медения и Непобедимия, слава на Сагот, били оцелели в битката при Авендум и сега също били с приятелите си. Кралят засега не пускал Дивите и ги държал до себе си. Колкото до Еграсса, той съвсем неочаквано станал глава на дома на Черната роза, тъй като треш Епилорсса бил убит в битката при Полето на феите и листната корона преминала към братовчедата на Миралисса. Сега Еграсса бил заедно с елфите, дошли да се бият за Валиостр, но според Кли-кли след няколко седмици тъмните щели да поемат към Загравия.

Накрая, след като разказах за мрака знае кой път историята си на маговете, те вдигнаха ръце от мен и обявиха, че съм свободен и мога да вървя, накъдето ми видят очите.

* * *

— Пи-и-рожки! Пи-и-рожки!

— Накъде си тръгнал, да те отнесе мракът?! Не виждаш ли, че идвам?!

— Каква пък сте вие? Дърта видра!

— Казала видрата!

— Доблестната армия на Валиостр!

— Чухте ли?! Вчера в Пристанищния град ограбили карета, пълна със злато!

— Лъжеш ли? Какво ще прави карета със злато в Пристанищния град?

— Казват, че корабите от Исилия ще идват три пъти по-често.

— Слава на краля, ако не беше той...

— Да живее кралят!

— Вярно ли е, че тъмните избили всички орки и сега воюват с джуджетата?!

— Голям глупак си, братле, щом разправяш такива глупости!

— Пи-и-рожки!

Нищо в нашия свят не се променя. Бяха минали едва месец и половина от началото на войната, а народът вече се занимаваше с ежедневните си дейности. С клюките, например.

Средата на януари беше доста студена и снежна, но това изобщо не притесняваше гражданите и улиците бяха пълни с празнуващи хора. Отбелязваха поредната победа: армията беше изтласкала и последните врагове зад Самотния великан.

По-късно тази вечер имах планирана среща с цялата компания в една от кръчмите във Вътрешния град. Най-накрая щяхме да се видим. Но това беше чак вечерта, а сега няхах абсолютно нищо за правене. И за да убия някак времето, реших да отида на едно място и да проверя това, което напоследък много занимаваше мислите ми. Докато крачех към улица Спящото куче, си мислех какво ми предстои да направя през следващите седмици. Нищо полезно не ми идваше на ум. Пътуването до далечните земи доста ме беше откъснало от градските събития и дела и сега трябваше да наваксам изпуснатото. А и нова бърлога ще трябва да си потърся.

Удовлетворих любопитството си. „Нож и брадва“, въпреки всичко, си стоеше на старото място. Въпреки погрома, който понесе миналото лято по време на паметната битка за Коня на сенките, кръчмата беше като нова. Дупките, които демоните бяха пробили в стените, се оказаха майсторски зазидани, всъщност цялата кръчма изглеждаше така, сякаш Вухджааз и Шдуъйрук никога не са се приближавали на по-малко от сто ярда от нея. Дори табелата си беше старата. Бутнах вратата на заведението и влязох.

Главорезите, стоящи на входа, ми бяха непознати, но те явно много добре знаеха кой съм аз и ме пуснаха без никакви въпроси, малко остана да ми козируват. Залата се оказа ремонтирана и сега беше, както винаги, шумна и претъпкана. Братството на крадците и най-различни други мошеници бяха заели всички маси. Прислужничките сновяха между масите и разносяха храна и бира. Разбира се, бях забелязан и, разбира се, не дадох вид, че са ме познали, въпреки че по лицата на мнозина познати и непознати видях изненада и дори известен страх. Това пък за какво? Кимнах на двамата-трима познати и се насочих право към бара.

Старият Гозмо, както винаги, стоеше на бойния си пост. Когато ме видя, едва не получи удар. Удължената му физиономия стана мрачна до невъзможност. Бившият крадец ту пребледняваше, ту се изчервяваше. Накрая намери в себе си сили да промълви:

— Гарет?!

— Радвам се, че не си ме забравил, Гозмо.

— Какво?! Откъде се взе?

— Не разбрах — изглежда, тук не бяха много щастливи да ме видят.

— Ами — смути се Гозмо. — Казаха, че си напуснал Авендум завинаги. Както и Фор.

— Кой го казва?

— Всички го казват. Радвам се, че не е така.

Да бе, повярвах ти.

— Виждам, че бизнесът ти е добре, както и преди.

— Не благодарение на теб — изсумтя кръчмарят. Изглежда вече се беше съвзел от изненадата. — Мисля, че видя какво направиха тук момчетата на Маркун заедно с доралисците и онези две чудовища? Знаеш ли колко пари трябваше да похарча, за да възстановя всичко както си е било?! Не се ли притесняваш, че ще ти представя сметката?!

— Не се притеснявам — сладко му се усмигнах аз.

От тази усмивка Гозмо си прехапа езика.

— Съгласи се, че разрушена кръчма е къде по-добре от загубена репутация, Маркун на врата и прощаване с живота?

— Гангрена си ти, Гарет, гангрена.

— Старая се. Масата ми свободна ли е?

— Аха.

— Бира. Тъмна.

И аз с усмивка на уста се отправих към масата. Гозмо, честно казано, онази нощ си получи заслуженото. Въпреки това се радвах, че старият мошеник и неговото заведение са живи и здрави.

Донесоха ми поръчаната бира, така че през следващите няколко минути не правех нищо и просто се наслаждавах. Изведнъж някой седна на свободния стол. Откъснах поглед от халбата и погледнах неканения гост. Малък, чернокос, с дебели слети вежди и каменно лице. Уау! Какви хора бяха решили да ме почетат с присъствието си! Самият Ургез, главата на гилдията на наемните убийци!

— Бира? — предложих му аз.

— Благодаря, следващия път — усмихна се той.

Интересно, какво ли му е притрябвало от мен?

— Тръгна слух, че си се върнал в града и реших да проверя.

— Слуховете се разпространяват много бързо — съгласих се аз.

Не минаха и десет минути от появата ми в „Нож и брадва“ и вече цялата утайка на града знае за това.

— Всъщност точно за слуховете дойдох да поговорим. Нали не възразяваш, майстор-крадецо?

— Изобщо, майстор-убиецо — с хора като Ургез винаги трябва да си учтив.

— Носи се слух, че един наемен убиец много искал да получи главата ти. Също така се говори, че обителта на Сагот била нападната. Няколко луди глави искали да се доберат до стария Фор. Искам да кажа, че тези хора нямат никаква връзка с гилдията. Моите момчета нямат намерение да развалят дружбата с крадците, а още повече със служителите на Сагот.

— Знам, че това не са твои хора.

— Е, това е хубаво. От себе си искам да кажа, че гилдията има няколко въпроса към този отцепник. Той, както чух, се криел зад моето име, а това не го обичам. Така че го търсим.

— Няма нужда, Ургез. Той повече няма да ви създава неприятности.

— Още по-добре — главата на гилдията изобщо не се изненада. — Всичко хубаво, Гарет.

— Всичко хубаво, Ургез.

Работата беше свършена и главата на гилдията на убийците си тръгна. Ами да, неприятностите са уредени. Честно казано, радвах се, че момчетата на Ургез нямат нищо общо с онези няколко покушения, които едва не ме изпратиха в светлината миналото лято. Да воюваш с Ургез беше опасно за здравето.

— Ще ми позволиш ли да седна?

Изглежда днес имам непланирана приемна вечер. Този път до масата беше застинал Шелоз. Зад него се виждаха шестима масивни бодигарда.

— Сядай.

Шелоз седна, охранителите му останаха прави.

— Тръгна слух, че си се върнал в града и реших да проверя.

Те да не се бяха наговорили? Шелоз, ако някой не знае, беше същият човек, който воюваше с Маркун за правото да управлява гилдията на крадците.

— Върнах се.

— Винаги съм те уважавал, Гарет...

— Взаимно е.

Шелоз наистина беше нелош човек и крадец. Мисля, че под неговото управление гилдията ще е много по-добре, отколкото при Маркун.

— Знам, че преди си имал проблеми с гилдията, както, впрочем, и всички ние. Онази дебела свиня Маркун само крадеше пари за себе си. Сега всичко се промени. Затова искам да ти кажа, че ако имаш желание да се върнеш в лоното на родната гилдия, всички много ще се радваме. Естествено, ще те приемем без никакви встъпителни такси и проценти от Поръчки.

— Почетен член? — усмихнах се аз.

— А защо не? Уважаемите майстори не са длъжни да плащат пари за своята работа. Достатъчно е това, че са в гилдията и й правят име.

— Защо такава щедрост, Шелоз?

— Ами... — той се поколеба. — Честно казано, Гарет, аз лично съм ти задължен за това, че ни отърва от Маркун. Да, и много момчета също, повярвай ми. Без тази тлъста пиявица всичко върви гладко. Приеми, че това е моята малка благодарност. Не обичам да бъда длъжник. Така че помисли за завръщането.

— Добре, Шелоз. Ще помисля.

— Чудесно. Ще се видим, майсторе.

— Ще се видим, майсторе.

Шелоз излезе заедно с хората си, а аз сериозно се замислих заслужава ли си да се върна в гилдията или да продължи да работя като волна птичка. И единият, и другият вариант си имаха своите плюсове и минуси, така че имаше за какво да се мисли. Времето мина неусетно и стана време да тръгвам. Кимнах за прощаване на Гозмо, помолих да запише бирата на сметката ми и излязох на улицата.

* * *

Вече беше тъмно и хората по улиците бяха намалели. Заваля сняг и при пълното безветрие снежинките падаха плавно и абсолютно безшумно по улицата. О, мрак! Изглежда се бях задържал в заведението на Гозмо малко повече, отколкото планирах. Трябваше да побързам.

Тръгнах направо да съкратя пътя. Така беше много по-бързо, въпреки че за неопитен човек разходките през задните дворове на Пристанищния град в доста голям процент от случаите завършваха със загубата на портфейла, че дори и живота. Затова, докато се промъквах из полутъмните и пусти улички, аз запазих бдителността си и държах арбалета под ръка. Винаги ще се намери идиот, алчен за чуждите пари.

Сагот бе милостив, по пътя не срещнах нито един човек. Вярно, веднъж имах късмета да се натъкна на десетина стражника. Момчетата ме изпратиха с крайно подозрителни погледи, но този път не задаваха въпроси. Свърнах по улица Вонящи дървеници, от нея излязох на улица Ябълка, после по Малка кисела, завих в тъмна арка и...

И тук някой бързо и много здраво ме сграби отзад за рамото. Дръпнах се и посегнах за оръжието и неизвестният с едната си ръка веднага ме блокира, а с другата така ме стисна за врата, че едва можех да дишам, камо ли да се дърпам. Човекът зад мен беше зверски силен. Дали да не закрещя?

— Това едва ли ще ти помогне, Гарет — произнесе насмешлив глас и аз трепнах и прекратих всякаква съпротива.

Посланикът! Да го отнесе мракът!

— М-м-м? Виждам, че ме позна, крадецо. Е, толкова по-добре. Сега ще те пусна, но не се опитвай да правиш глупости. В края на краищата си интелигентен човек, нали?

Не казах нищо.

— Така вече е добре — подсмихна се най-главният слуга на Господаря. — Както виждам, успял си да вземеш Рога.

— Представи си — казах аз, отчаяно мислейки какво може да иска от мен. — Нали ти и твоят Господар не предполагате, че ще успея да се добера до Рога на дъгата?

Тих смях.

— Не се ласкай, Гарет. Да не мислиш, че Господарят не знаеше как ще се развие Играта? Рогът беше в теб само защото Господарят го пожела.

Той разтвори ръце и аз, като направих крачка от него, се обърнах. Той пак стоеше в полумрака и аз виждах само тъмната сянка и златистите очи.

— Защо си дошъл?

— Струва ли ми се, или не се радваш да ме видиш?

Аз замълчах.

— Добре, Гарет — въздъхна Посланикът и очите му светнаха. — Време е да си платиш дълговете.

— Дългове?!

— Нима забрави за договора?

— Помня нашия договор, Джок — и сам не забелязах как използвах истинското име на Посланика.

— Много добре, Гарет — той изглежда не обърна никакво внимание на гафа ми. — Господарят те моли да изпълниш Поръчка.

Въздъхнах. Наистина не исках да правя каквото и да е за някакъв Господар, но сделката си е сделка. А и от Посланика, способен да се появи навсякъде и по всяко време, не можеш просто така да се отървеш. С моя късмет в уличката нямаше никой освен нас.

— Какви са условията на Поръчката?

— О! Много е просто, крадецо. Днес до полунощ трябва да откраднеш Рога на дъгата от кулата на Ордена.

Някога удряли ли са ви с чук по главата?

— КАКВО-О-О?! Твоят Господар подиграва ли се?! Няма да направя това!

— Защо?

— Защо?! Защото е невъзможно! Не само че иска да се промъкна в КУЛАТА НА ОРДЕНА, но и да открадна Рога на дъгата! Та там на всеки ярд има по един магьосник!

— Ето какво ще ти кажа, Гарет. Ти ще вземеш този рог. Ще го вземеш днес до полунощ. И не само защото се съгласи на сделката. Ти сам ще поискаш да вземеш артефакта в най-кратки срокове, веднага щом ти кажа какво се случи.

— И какво се случи? — за мен ако ще луната да падне, не бих откраднал Рога на дъгата по собствено желание.

— Играчът предаде Господаря.

— Не долавям връзката.

— Играчът предаде моя Господар и сега служи на друг Господар. Днес е велика нощ, Гарет. Дори не можеш да си представиш колко е велика. Днес се решава изходът от Играта. Ако Играчът последва заповедите на противника на моя Господар, тогава равновесието ще рухне и нашите общи познати ще излязат от Костните дворци. А ако това се случи, Сиала ще се върне в началото на Тъмната епоха. На моя Господар никак не му се иска да създава всичко наново. Рогът на дъгата е нещото, което може да разклати везните на равновесието.

— Добре, добре. Давай поред. Какво общо имат Рога и този Играч?

— Ако Играчът използва Рога, тогава Играта ще бъде загубена.

— Тогава направете така, че този ваш Играч да не се добере до Рога.

— Рогът вече е в него.

— О! — възкликнах многозначително аз, съобразявайки бързо.
— Тогава убийте Играча.

— Той затова е Играча, за да нямат право Господарите да го убиват.

— Счу ли ми се или ти каза, че Господарят знае как ще се развие Играта? Нима не е могъл да предвиди, че Рогът ще попадне в неподходящи ръце?... Стоп! Кой е Играчът?

— Правилно разсъждаваш, Гарет. Правилно. Господарят е изчислил всичко, но няма такива, които не грешат, особено ако трябва да разчитат на хора. Хората са слаби и Играчът не е изключение. Господарят знаеше, че Рогът ще попадне в Играча, но не предполагаше, че старата лисица ще се скрие в чужда дупка.

— Старата лисица?! Ама разбира се! — осени ме чак сега. — Арцивус!

— Браво! — той се ухили.

— Не. Не може да бъде!

— Защо? Ти разгада всичко правилно, макар да се притеснявах, че ще се досетиш много по-рано, отколкото би трябвало. Господарят знаеше, че задължително ще предадеш Рога на дъгата на Ордена, а значи и на Арцивус.

— Но защо Арцивус? — можех да повярвам на всичко друго, но славният старец Арцивус да се окаже Влиятелния...

— Какво толкова те изненадва? Играч може да стане само маг. За службата Господарят му обеща знание и власт.

— А какво му е обещал другият?

— Младост и безсмъртие.

— Тогава всичко е ясно.

А после Посланикът започна да разказва. Именно Арцивус избрал моята кандидатура за похода за Рога. Той мислел, че няма да се справя и Рогът ще остане в Храд Спайн. После, когато звездите казали друго, той решил да ме убие. Но тук се намесил Господарят и забранил на мага да ме докосва лично. Затова Арцивус намерил Бледния. Именно пръстена на архимага показали двамата майстори-крадци в кралската библиотека и именно затова убиха стария Болт. Хората на Арцивус откраднали Коня на сенките. Магическата вещ, способна да командва демоните, била нужна на архимага за други цели (по това време Господарят от другия свят вече бил успял да съблазни стария маг) и той не искал да го сподели с Ордена. Но станало така, че на сцената отново се появил вездесъщият Гарет и Арцивус трябвало да спаси Коня на сенките, за да не предизвика подозрението на Танцуващия на Сиала. Когато след вземането на Коня на сенките аз пътувах в каретата на магистъра на Ордена, животът ми висял на косъм. Старият Арцивус изобщо нямал намерение да ме води при краля, той слушал моя разказ, за да разбере дали съм се досетил, че магистърът на Ордена е замесен в историята с картите на Храд Спайн и Коня на сенките, и ме е карал в „нежните ръце“ на банда убийци. Спасили ме думите, че в себе си не нося документите за Храд Спайн. Арцивус ме пуснал и изпратил убийците при Фор, логично предполагайки, че документите може да са при него.

— Мога да продължа, крадецо, но времето е ценно. Трябва да откраднеш Рога от Играча.

— И все пак има твърде много несъответствия в твоя разказ, Посланик — казах аз. — Рогът е бил в ръцете на Арцивус повече от месец. Защо точно тази нощ? Той можеше да се измъкне веднага след като Рогът беше зареден със сила. По време на щурма на града, когато всички са заети, без никакъв проблем.

— Да, той би могъл да се възползва от Рога още в самото начало, но не би постигнал резултата, който очаква новият му Господар. Само тази нощ е възможно да се съединят Конят на сенките и Рогът на дъгата.

— Обзалагам се на каквото пожелаеш, че твоят Господар е знаел за предателството на Играча отдавна. И със сигурност се досеща какво ще се случи тази вечер. Така ли е?

— Да предположим.

— Тогава, в името на Сагот, защо не можеше да се открадне Рога по-рано?! Защо днес?! Защо не ми каза за това преди седмица?! Или преди месец?!

Стори ми се, че той се ухили.

— Тогава не би имало риск. Тръпка от Играта. Интерес. Ти си козът на Господаря. Той иска да види как ще се справиш в най-последния момент.

Само си помислете! Светът стои на ръба на пропаст, а Господарят все още си играе игрички!

— Тогава защо Арцивус ме пусна? Защо ми развърза ръцете?

— Не се ласкай, Гарет. Да, той знае, че ти си Танцуващ със сенки, но не знае за твоята сделка с Господаря и мисли, че не знаеш абсолютно нищо. Така че ще вземеш ли Рога?

— Нямам избор, нали? — усмихнах се горчиво.

— Страхувам се, че да. Или ще вземеш Рога на дъгата от ръцете на Играча, или... Просто нямаш представа какво може да направи Рогът, ако го свържат с Коня на сенките в такава нощ! Везните ще рухнат, Домовете на силата ще паднат, а от вашия... от нашия свят ще остане много малко. Играта ще бъде загубена. Съвсем. Ти не искаш това, нали?

— Не ме интересува вашата Игра. Но ще се постарая да взема Рога. Какво е капарото?

— Твоят живот. Как ти харесва? Добро ли е?

— Напълно. А заплащането?

— Взemi Рога и никога повече няма да ме видиш.

Лично на мен такава заплащане ме устройваше повече от всяко друго.

— Моля Гарет-сянката да приеме моята Поръчка.

— Приемам Поръчката.

— Чуто е, крадецо. И последният ми съвет е — да се справиш до полунощ. В полунощ Играчът ще започне ритуала и тогава едва ли ще успееш да откраднеш артефакта под носа му.

— Аз се съмнявам дали изобщо ще успея да проникна в кулата на Ордена. Не очаквам, че като ме забележат, магьосниците няма да задават въпроси.

— В кулата няма никакви магове. Арцивус ги отпрати всичките.

— Не ми стана по-добре. Първо трябва да попадна в кулата.

— За това не мога да ти помогна. В кулата на Ордена нямам достъп.

— Защо? Какъв е смисълът? Защо магистърът не разбира, че след това, което ще направи, ще дойде краят на всичко?

— Защо не разбира ли? Всъщност много добре разбира. Но има още много светове, ще има къде да отиде.

— Когато Играта свърши, какво ще стане?

— Какво ще стане? О! Победителят ще получи награда, а Играта ще започне наново.

— Награда? Каква награда?

— Ти нали беше в света на Хаоса и сенките?

— Да.

— Този, който спечели Играта, за награда ще получи една от сенките на Първичния свят. Представи си — с нейна помощ може да се създаде абсолютно нов, идеален свят. Свят, в който ще бъдат взети под внимание грешките, допуснати в други светове. Победата е реален шанс да създадеш съвършенство и да го покажеш в следващата Игра.

Казвайки тези думи, Посланикът най-накрая излезе под лунната светлина. Аз трепнах. Като цяло не се беше променил много от времето на моя сън-реалност. С изключение на това, че сега беше черен като смола, имаше крила на гърба и златисти очи, външно той все още си оставаше Джок Имарго. Във всеки случай, лицето му не беше претърпяло никакви явни изменения.

Мракът да ги отнесе всички Господари и техните глупави Игри! За тях световите не са нищо повече от козови карти! Те играят, а аз опирам пешкира!

— Какво трябва да направя, когато взема Рога? — въздъхнах аз.

— Просто го вземи. Така ще предотвратиш ритуала, Играта ще приключи, Играчът ще стане уязвим, Господарят ще го убие, Рогът ще

остане в Ордена и всичко ще свърши.

Каза, размаха крила и изчезна, сякаш никога не го е имало.

* * *

Мина повече от час, откакто се разделих с Посланика. И все още нямах абсолютно никаква представа как да проникна в кулата на Ордена. Дори плановете ѝ нямах. На външен вид не изглеждаше много голяма, но като помня изоставената кула в Закритата територия, и от тази можеше да се очаква всичко. Например, шеги с измеренията и пространствата. Вътре кулата можеше да се окаже много по-голяма, отколкото отвън. Не бих искал да се загубя в нея.

Тук боговете, за мой късмет, ме принудиха да си спомня, че Кли-кли веднъж ми се хвалеше, че е била в новата кула на Ордена и със затворени очи ще намери всяко помещение в нея. Лъжеше! Кълна се в зениците на Посланика — лъжеше! Но сега нямах избор.

Успях да хвана гоблинката тъкмо когато влизаше в кръчмата, където беше срещата ни. Дръпнах я настрани и започнах да ѝ задавам въпроси. Разбира се, тя веднага усети, че нещо не е наред, и се вкопчи в мен така, че аз волю-неволю ѝ разказах всичко. Когато чу за Арцивус, тя само кимна, а след като разбра какво иска Господарят, веднага заяви, че ще ме придружи.

Уговарях я. Убеждавах я. Заплашвах я. Ударих го на съвест, молах я да се вслуша в разума — нищо не помогна. Кли-кли застана в поза на оскърбена невинност и декларира, че или ще дойде с мен, или аз ще трябва сам да се оправям с тази ситуация. Окончателно ме довърши с думите, че знае как да влезе в кулата, без да привлича внимание. Съгласих се. Честно казано, ако на нея самата не ѝ е скъп живота, защо аз да трябва да се притеснявам за нея?! Решихме да не викаме другите, оставяйки ги в кръчмата в неведение. В този случай нямаше нужда да рискуваме живота на нашите приятели, тук мечове едва ли щяха да помогнат.

Площадът, на който се издигаше бледосинята грамада на Ордена, се оказа абсолютно пуст и покрит със сняг. Потръпнах. Толкова неподходящо си спомних съня, в който разговарях със Сивия. Пророчески сън. Равновесието наистина можеше да рухне. В

светлината на луната и магическите фенери кулата изглеждаше изсечена от ледени блокове. Зловеща картина. Само на най-високите етажи горяха светлини.

— Е, и как да влезем в кулата, без да привличаме внимание? — обърнах се аз към гоблинката.

— Сега ще ти покажа.

Тя пристъпи към изкусно покритата с резба врата и спря.

— Ето.

— И как да го разбирам това? — изсумтях ядосано.

— Ти ми каза да ти покажа пътя до кулата и ето че ти го показах — без да мигне, отвърна Кли-кли.

— Кли-кли — изръмжах аз, опитвайки се да не избухна. — Кли-кли, да не ми се подиграваш?

— Изобщо не се подигравам! Единственият път към кулата на Ордена е през вратата, или мислиш, че маговете не са се погрижили да блокират всички други изходи?

Можеше и сам да се досетя! Почувствах се като глупак!

— Всъщност ти била ли си в кулата?

— Била съм. Заедно с краля. Само че по някаква причина ме пуснаха само до първия етаж.

— Тогава защо си ми?

— За да ти спася главата. А и от магия малко разбирам.

— Кли-кли! Не се прави на по-глупава, отколкото си! Много добре знаеш, че не можеш да се справиш с магистъра на Ордена.

— Слушай, Гарет, заеми се с твоята работа. Ние с теб сега стърчим като двама глупаци пред вратата на кулата на Ордена. Заеми се е ключалките, преди някой да ни е видял, защото не е чак толкова късно.

— Страхувам се, че вратата на маговете едва ли ще е с ключалки. По-вероятно е да има нещо друго.

— Ами провери! Аз ли съм крадеца или ти?!

Всъщност да стърчим пред вратата наистина беше глупаво. Ще си поговоря с гоблинката по-късно (ако изобщо го има това по-късно).

Протегнах ръка към дръжката на вратата. Леко дръпнах към себе си. Вратата дори не помръдна. Дръпнах по-силно. Същият ефект. М-да.

— Отвори се — прошепна Валдер и вратата на кулата внезапно поддаде.

— Уау! — хлъцна от възхищение Кли-кли. — Как го направи?!

— Късмет — изсумтях аз, докато за пореден път благодарях мислено на съдбата, че ме е срещнала с мъртвия архимаг. — Чакай ме на края на площада. Ако не изляза до час, отиди при краля.

— Да бе... — каза гоблинката и като се шмугна през вратата, се озова в кулата. — Направо хукнах да бягам, Гарет-барет. Наистина ли мислиш, че ще оставя всички велики подвизи за теб?

— Кли-кли...

— Знам, че съм Кли-кли. Зарежи този тон. Няма да се отървеш от мен.

— А ако те вържа?

— Пр-редупр-реждавам те! Ще хапя!

Изплюх се. Мракът да я отнесе! Щом иска неприятности, нека върви!

— Добре! Но гледай да не ми се пречкаш в краката!

— Кога съм ти се пречкала в краката? — невинно попита Кли-кли и веднага си прехапа езика.

Намирахме се в ярко осветена зала на първия етаж на кулата. Залата водеше към три коридора и стълбище.

— Не вдигай шум — предупредих за всеки случай спътницата си.

— Кулата е много по-голяма, отколкото изглежда — сега беше ред на Кли-кли да ме предупреждава.

— Знам — отвърнах аз и повиках Валдер: — Валдер!

— Да?

— Знаеш ли накъде трябва да вървим?

— За пръв път съм в тази кула, но всички ги строят по едни и същи чертежи. Мисля, че трябва да се качите по стълбите.

— А после?

— Ако магистърът се кани да прави ритуал, то това ще се случи в залата на Съвета. Магическото огледало ще усили заклинанието му.

— Разбрах.

— Знаеш ли, тази история с Рога и кулата ми напомня нещо. Както виждам, Земел не е единственият, решил да поиграе в Играта на великите. Бъди внимателен — каза и млъкна.

— Колко дълго ще стоиш втренчен в една точка? — осведоми се Кли-кли. Разбира се, тя не чуваше разговора ми с архимага.

— Качваме се по стълбите.

Стълбището от тъмновиолетов мрамор се виеше нагоре в кулата. Отначало вървахме предпазливо, страхувайки се, че освен Арцивус в кулата ще има и някой друг, но след три етажа тръгнахме по-уверено.

— Колко остава до полунощ?

— Повече от час — изпухтя тя. — Ще успеем. Най-важното е да не се сблъскаме с Арцивус.

Пети етаж. Шести. На седмия хвърлих бърз поглед в ярко осветения коридор и видях в дъното седнал мъж, облегнал гръб на стената. За миг изстинах, мислейки, че това е Арцивус. Но не, Сагот ме пазеше. А и човекът седеше някак странно.

— Кли-кли — прошепнах към гоблинката, която вече се качваше нагоре.

— Да?

Мълчаливо посочих с поглед неизвестния.

— Трябва да проверим!

— Нямах ли си друга работа?

— Трябва да проверим, Танцуващ. Не бива да оставяме в тила си незнайно кой.

— Добре, но по-внимателно — аз извадих арбалета.

Тръгнахме по коридора. Човекът не помръдна. После познах кой е и се втурнах напред.

Някой много лош беше разбил главата на Родерик. Целият под и стената, на която се беше облегнал, бяха покрити с кръв.

— О, мрак! — изругах аз. — Кой го е направил?

— Ясно кой. Не се туткай, Гарет. Момчето е мъртво. Вероятно е разбрал нещо и старият му учител е решил да се отърве от своя ученик. Сигурно го е праснал по врата с тоягата, и край.

— Веднъж ми спаси живота. Съжалявам за младежа.

— Скоро всички ще трябва да ни съжаляват, ако не побързаме. Хайде, Гарет. Вече с нищо не можем да му помогнем. Хей, а защо тази врата е отворена?

Едва сега забелязах, че най-близката до нас врата е открената. Кли-кли веднага пъкна любопитния си нос там, където не трябва.

— Уау! Виж, Гарет, какво има тук!

Погледнах. Огромната по размер зала беше пълна догоре с кутии и всякакви странни неща. Няма да се учудя, ако това беше склад за магически дрънкулки.

— Склад с артефакти! — Кли-кли мислеше същото като мен. — Може би и Рогът е все още тук?

— Хайде да проверим — веднага се съгласих аз. — Но бързо!

В склада имаше всичко, започвайки с рафтовете, на които лежах свитъци със заклинания, и завършвайки с напълно неразбираеми светещи предмети. Нямахте ги само Рогът на дъгата и Конят на сенките.

— Изглежда ровим тук без полза — предаде се първа Кли-кли.

— Изглежда — въздъхна аз и се загледах в рафта, пълен с разноцветни сияещи сфери.

Една от сферите привлече вниманието ми. Беше сива, прозрачна и в нея можеха да се различат силуетите на две фигури. Тръгнах към рафта, но изведнъж кулата леко се разтресе.

— Какво беше това? — уплашено се огледа Кли-кли.

— Не знам — озадачено отвърнах аз.

— Започна! — прошепна Валдер. — Ритуалът започна!

— Как започна?! — изкрещях на глас аз. — Нали още не е полунощ!!!

— Гарет, за какво говориш? — изумено попита Кли-кли.

— Лоша работа, Кли-кли. Арцивус няма търпение!

— И какво ще правим?

— Нека гоблинката да си тръгне!

— Какво?!

— Нека да си тръгне, Гарет. Тя е прекалено силен шаман, аз и така съм слаб. Когато е наоколо, става съвсем зле. Днес ще имам нужда от всичките си сили.

— И как да ѝ го кажа? Разбираш ли, че тя няма да повярва на нито една моя дума?!

— Гарет, какво става?

— Дай аз да поговоря с нея.

Отпуснах се, позволявайки на Валдер да действа.

— Хей, какво ти ста... ой!

Тя изумено се втренчи в мен, явно слушаше думите на Валдер. Аз не чувах какво ѝ говори, но Кли-кли бързо кимна.

— Дръж се, Танцуващ! — каза най-накрая тя. — Ще доведе помощ.

И гоблинката се втурна надолу. Кулата отново се разтнесе.

— Къде хукна тя?

— Така ще е по-добре. Ние с теб трябва да спрем магистъра.

— И как ще го направим?

— Засега още не знам. Вземи я.

— Какво?

— Тази сфера. Ще потрябва.

— А ако тези се измъкнат?

— Това ще разсее Играча за известно време.

Хванах сферата, в която бяха затворени двата демона. Студена беше. Какво пък, може би Посланикът беше прав — демоните ще изиграят своята роля в тази история.

— Остави арбалета. Чантата също. Всичко това ще е излишно — продължи да нарежда Валдер. — Добре. А сега напред, приятелю!

Изскочих в коридора и, стиснал сферата в ръце, се втурнах към стълбите.

— Как да ги освободя? — попитах, докато тичах.

— Това е магически затвор. Чувствам, че в момента горе на върха се вихрят такива сили, че стига само сферата да се поднесе към тях — и затворот ще се разпадне! Довери ми се.

И аз се доверих. Всъщност не ми оставаше нищо друго.

Сега кулата вече се тресеше непрекъснато. Малките тласъци разтърсваха стълбите и стените и аз започнах да се притеснявам, че, да не дава Сагот, цялата постройка ще се разпадне.

Вратата на залата на Съвета беше широко отворена, така че само за миг успях да оценя всичко, което се случваше. Сигурно сега гледах всичко случващо се в залата с очите на Валдер.

Залата на Съвета, подобно на залата в старата кула, имаше кръгла форма. Подът в центъра ѝ представляваше огромно магическо огледало. То отразяваше съзвездия, които не се виждаха в Сиала, и някъде в най-дълбокото на огледалото се мяркаха пурпурни отблясъци. На огледалния под, на разстояние пет ярда един от друг, лежаха Рогът на дъгата и Конят на сенките. Около Рога вече се лееше постоянно променящо цвета си сияние. От Коня на сенките от време на време излитаха пурпурни искри. Те политаха към прозрачния таван и

изгасваха. Към Рога и артефакта на доралисците се протягаха дебелите пипала на Силата. Между магическите предмети бавно и неотвратимо се разрастваше черно петно. А до петното, вдигнал ръце към тавана, беше застинала крехката фигура на мага. Арцивус стоеше с гръб към нас и аз веднага съжалих, че бях оставил арбалета долу.

— Безполезно — отговори ми Валдер. — Сега обикновеното оръжие е абсолютно безполезно.

— И какво ще правим?

— Ще чакаме. Още не е време.

Арцивус продължаваше да реди заклинания на груб език, а кулата продължаваше да се тресе. В огледалото пурпурните пламъци нарастваха все повече и повече. Черното петно, разположено точно срещу Играча, вече беше успяло да стане с размера на прилична карета. Вярно, сега беше черно само по краищата, а в средата — прозрачно. И през това петно се виждаше съвсем различен, странен свят. Светът на другия Господар. Изглежда Арцивус се канеше да отвори проход за новия си повелител. Рогът на дъгата сега сияеше с непоносим блясък и беше невъзможно да го гледаш без болка. От Коня на сенките към стъкления купол на кулата прелиташе постоянен сноп искри. Наистина ли никой от архимаговете и обикновените магове в столицата не чувстваше какво се случва в кулата на Ордена? Никога няма да го повярвам! Дори аз (или все пак Валдер?) усещах силата на случващото се вълшебство.

Песента на магистъра на Ордена се извиси и аз почувствах как Везните на равновесието затрепериха. Още малко и магията на Арцивус ще унищожи всичко на десетки левги в диаметър, да не говорим, че, неспособни да издържат на такива магически колебания, Везните на равновесието просто ще се преобърнат.

О, мрак! Пак мисля като Валдер!

— Време е! — неочаквано каза мъртвият архимаг. — Хвърляй!

Хвърлих сивата сфера толкова силно, колкото можех. Тя прелетя почти през цялата зала на Съвета и падна точно зад Арцивус. Магистърът на Ордена беше прекалено зает със заклинанието и не забеляза нищо. Сферата се пръсна и изчезна.

— Напред! Вземи Рога! — заповяда Валдер. — Освободи ме!

Аз за миг се поколебах, не смеех да вляза в залата, и тогава архимагът без колебание пое контрола над тялото ми. Втурнах се към

ярко сияещия Рог. Само Арцивус да не ме види преждевременно! Само да не ме види!

В това време на мястото на малката сфера се появиха два здрави демона. Единият сив, а другият — черен с червено петно. Тези момчета магистърът на Ордена нямаше как да не забележи. Твърде забележителна компания бяха. Арцивус прекъсна заклинанието на половината дума и между дланите му се появи стремително нарастващата тюркоазена сфера на атакуващо заклинание.

— Вухджааз умен — съобщи на всички присъстващи сивият демон и се хвърли към Арцивус.

Тюркоазената сфера се откъсна от дланите на мага и удари Вухджааз в гърдите. Никакъв ефект. Бойната магия не действаше на демоните. Арцивус бързо изкрещя няколко думи: Конят на сенките пламна, а демонът изпищя и отлетя настрана, падна и остана да лежи на пода, потръпвайки конвулсивно. Изглежда в битката със създанията на мрака артефактът на доралисците даваше далеч по-голям ефект от всякакви видове магически сфери.

Шдуъйрук изруга и протегна ноктестите си лапи към Коня на сенките с явното желание да грабне желанието от всеки демон предмет. Моят овчеглав приятел явно беше забравил, че демон може да вземе могъщия артефакт единствено ако някой човек или доралисец по собствена воля му го предаде в лапите. Конят на сенките изплю в нахалника искри, при което Шдуъйрук изпищя като хиляда грешници и отстъпи назад, тресейки изгорялата си и тук-там овъглена ръка.

Всичко описано по-горе отне не повече от три секунди. Аз бях преодолял по-голямата част от пътя към Рога. Изглежда Арцивус ме беше забелязал, но реши да не се разсейва с дреболии и като насочи пръст към Шдуъйрук, започна да произнася някакво заклинание. Демонът изобщо нямаше намерение да споделя съдбата на своя „умен“ брат, затова, като изруга повторно, се метна встрани и пробих с рогатата си глава един от огромните прозорци, след което изчезна. Надявах се да се размаже долу.

Междувременно цялото внимание на Арцивус се насочи към мен. Рогът на Дъгата беше съвсем близо, на една ръка разстояние. И аз посегнах към него. Многоцветното сияние изгори кожата ми даже през ръкавиците, но успях да докосна Рога, след което се случиха няколко събития наведнъж. Щом го докоснах, сякаш ме удари мълния.

— Свободен съм! — прошепна Валдер.

Арцивус изкрещя и аз бях отхвърлен право към тялото на мъртвия Вухджааз. Опитах се да стана, но главата ми се въртеше, гърдите ме боляха и можех само да лежа на пода и да наблюдавам как съвсем реалният Валдер влиза в магически дуел с Арцивус. Архимагът отпрати поредица от магически удари към магистъра на Ордена и Арцивус нямаше време да се чуди откъде се е появил в залата на Съвета този странен и изкусен в магическото изкуство човек. Играчът удари, Валдер отрази, контраатакува и сега старият маг трябваше да се защитава. Кулата се разтресе и аз, плюейки незнайно как появилата се в устата ми кръв, помислих, че този път това ще е краят. Ще рухне. Но не, боговете се смелиха!

Двубоят продължи. Валдер е усилие отрази пурпурната сфера, която Арцивус метна към него. Сферата се издигна до тавана и стъкленият купол на кулата на Ордена с оглушителен трясък се пръсна. Безброй остри стъклени парченца се посипаха в залата. Истински смъртоносен дъжд. И двамата магьосника незабавно се прикриха със сияещи куполи. Валдер трябваше да прикрие и мен. След това битката се възобнови и маговете продължиха да обикалят из залата на Съвета, разменяйки си удари. Всеки път кулата се тресеше като по време на земетресение. Изглеждаше, че самият въздух вие и стене от магията, но никой от противниците не можеше да надделее.

С огромни усилия успях да застана на четири крака и бавно запълзях към Рога на дъгата. Зачудих се с какво ли ме беше ударил Арцивус и как изобщо успях да оцелея? Изглежда засега не ми обръщаха внимание и аз, след като за пореден път изплюх кръв, запълзях малко по-бързо.

Междувременно Валдер изкрещя някаква фраза и с всички сили отблъсна Арцивус от себе си. Арцивус направи крачка назад, докосна с гръб черната дупка и с писък изчезна.

— Затвори портала, Гарет! — изкрещя Валдер. — Вземи Рога и затвори портала! Затвори го, докато не е станало прекалено късно!

След което архимагът се хвърли в черната дупка след Арцивус.

Пълзях. Кулата се тресеше. Везните на равновесието се колебаеха. Светът замръзна в очакване. Пълзях. Кулата продължаваше да се тресе. Дори ми се стори, че магическото огледало се пропуква. До Рога оставаше съвсем малко.

Този път многоцветното сияние ме посрещна с болка. Изкрещях, от очите ми бликнаха сълзи, но въпреки това сграбчих Рога. Сграбчих го за миг и веднага го хвърлих колкото се може по-далеч от себе си. Рогът на дъгата излезе от границите на магическото огледало и сиянието му веднага угасна. Порталът се затвори с оглушителен трясък.

Грохот. Светкавица. Цялото ми тяло бе пронизано от студ. Отворих уста в ням вик и нощта ме погълна.

ЕПИЛОГ

Пчеличка ме позна и като изпръхтя радостно, се протегна за лакомство. Дадох ѝ предварително подготвената ябълка и я потупах по шията. Аз също се радвах да я видя. Оказа се, че когато Медения тръгвал от Кукувица към Авендум, беше взел именно моя кон, за което не спирах да го превъзнасям. Конярят вече я беше оседлал и на мен ми оставаше само да напълня чантите по седлото и да поема на път.

След случилото се в кулата на Ордена останах на легло до средата на пролетта. Не знам какво ме беше спасило в онази ужасна нощ — силата на Валдер или просто късмета — но пристигналите „на пожар“ магове били много изненадани, когато намерили проснат до разрушената кула мъж, стиснал в ръце Рога на дъгата.

През цялото време, което прекарах в безсъзнание, бях заобиколен от грижи и внимание. Като цяло, когато се събудих в началото на пролетта, маговете, оказали се до леглото ми, първо ме попитаха какво се е случило в кулата и как е здравето ми. Именно в тази последователност. Слава на Сагот, Кли-кли беше разказала на Ордена почти всичко, което знаеше, и мен не ме притесняваха много. Маговете бяха прекалено заети да спасяват репутацията на Ордена и да възстановяват кулата, за да разпитват някакъв крадец. Така че почти повярвах в моето предположение, че Арцивус е сгрешил заклинанието и поради това се е получила магическата експлозия. Що се отнася до Рога, то аз наистина не знаех как се е озовал в моите ръце. Много добре си спомнях, че преди да загубя съзнание, го хвърлих надалеч.

Оставиха ме на мира. Във всеки случай, поне засега.

Да лежа през цялото време в леглото беше ужасно скучно. В допълнение, няхах и посещения, дори Кли-кли, която в началото не се отделяше от леглото ми, във връзка с някакви дворцови неуредици на практика престана да идва при мен. А ако случайно все пак дойдеше, беше само за миг и веднага изчезваше, без дори да сподели новините с мен.

— Все пак се реши, а?

Обърнах се. Незнайно как оказалата се в конюшната Кли-кли гризеше морков, облеgnата на стената. На рамото ѝ седеше Непобедимия.

— Аха — смутих се аз. — Време е. Стига съм отлагал.

— Значи възнамеряваше да се измъкнеш от града, без дори да се сбогуваш? — намръщи се тя.

— Опитах се да те намеря.

Това беше вярно, но в двореца не ме пускаха и в течение на цяла седмица не можех да се свържа с гоблинката. Сякаш беше потънала вдън земя.

— Знам — въздъхна тя. — Прощавай, но доста неща се случиха. Чу ли, че имаме нов крал?

— Да, целият град говори за това — усмихнах се аз.

Сталкон Лишения от короната внезапно беше възвърнал разсъдъка си и тъй като той беше най-големият син на Сталкон Девети, правата му за короната бяха по-големи от тези на Пролетен жасмин.

— И как гледа на това Пролетен жасмин?

— Дори се радва. Той никога не се е стремил към властта и с радост предаде короната на брат си. Знаеш ли, мисля, че Арцивус е виновен за това, че принцът беше изгубил ума си.

— И аз си мисля същото, Кли-кли. Целият въпрос е защо му е трябвало на магистъра да го прави?

— Кой може да разбере Играча? Макар да си мисля, че принцът някак е узнал, че Арцивус не е чак толкова добър, за колкото се представя. И на мага му се е наложило... Не е посмял да убие човек с кралска кръв, затова го е превърнал в глупак. А когато умря, заклинанието се е разпаднало.

Замълчахме. Проверих чантите, а Кли-кли гризеше моркова. Непобедимият размърда розовия си нос.

— Виждам, че си се сприятелила с линга.

— Аха. Медения реши, че за мишката ще е по-добре да е на кралска трапеза. А аз нямам нищо против зверчето.

— Дълго ли ще се задържиш в Авендум?

— Не знам. Все още съм нужна тук. Във всеки случай ще остана, докато не се успокои всичко. След това ще се върна у дома. Трябва да помагам на дядо.

— Да шаманстваш? — усмигнах се аз.

— Да шаманствам — усмигна се тя в отговор. — Може би и ти не трябва да заминаваш?

— Трябва — въздъгнах аз. — Сега нищо не ме задържа в Авендум. Вече приключих с всичките си дела, а и маговете... Струва си да тръгна, докато не са си спомнили за мен и за Рога на дъгата. Господарят, въпреки всичко, спечели тази Игра.

— Ще има и други Игри. Дори да е след триста години, ако маговете отново заровят Рога, Валиостр го очакват неприятности.

— Няма да живея толкова много. Ще трябва да си търсят друг глупак, който да им вади Рога — подсмихнах се аз.

— Ще живееш и още как — тя ме погледна сериозно. — Нали си Танцуващ.

— Какво се чува за Шдуъйрук? — попитах аз, сменяйки темата на разговора.

— Изчезна вдън земя. Мисля, че ще създаде много проблеми на Ордена. Демонолозите са нащрек, но засега не са открили никаква следа.

М-да. Шдуъйрук си е проблем. Да се надяваме, че няма да си спомни за мен.

— Как са нашите?

За голямо съжаление така и не бях успял да ги видя.

— Еграсса е в Загребия. Той сега е глава на дом. Мисля, че при нашия елф всичко е наред, орките бяха доста посмачкани от тъмните. А и се планира женитба с наследницата на Черния пламък. Говорят за обединение на тъмните домове. Току-виж Еграсса стане най-главния в Черната гора! — тя изсумтя от възторг. — Момчетата се върнаха в Самотния великан. Наредиха ми да ти предам поздравите им, просто не можеха да стоят повече тук. Преди да напусне, Халас продаде рога на Х'сан'кор на Ордена за цяла планина злато. Купи си, както се канеха с Делер, цял керван с вино и каквото друго се сетиш, докато изхарчи всичкото злато. Чу ли, че вече възстановяват Самотния великан?

— Жалко, че не можах да се сбoguвам с тях — огорчих се аз.

— Жалко. Между другото, Змиорката ме помоли да ти го предам — тя ми подаде дълъг вързоп.

— Какво е това?

— Откъде да знам? Да не мислиш, че ще ровя в чужди вещи?
Аз учтиво премълчах и разгънах вързопа. Както и предполагах
— „братът“ и „сестрата“ на Змиорката.

— Гаракецът каза, че знаеш какво да правиш с остриетата.

— Знам. А как ще кара без тях?

— Кралят подари на всички нови оръжия. По-добри от предишните.

Завих остриетата обратно и ги закрепих на седлото до чантите.

— Ако видиш Змиорката, кажи му, че ще направя всичко, както той поиска.

— Добре. Слушай, по повод Поръчката...

— Да?

— Ами, нали разбираш, че няма да ти платят петдесет хиляди?
Поръчката е анулирана.

— Не се притеснявай, Кли-кли, разбирам.

— Но кралят, след като узна какво се е случило, реши, че това не е много справедливо, особено по отношение на кралското семейство.

— И? — подканих я аз.

— Ами ето ти кралско помилване — тя ми подаде свита на тръба грамота. — Короната ти прощава всички прегрешения. Така че Фраго Лантен сега може да си ухапе лактите. А ето и парите ти. Доколкото могат...

— И колко могат? — попитах аз, вземайки от ръцете на гоблинката тежка чанта.

— Нали разбираш, че след края на войната хазната е съвсем празна — предпазливо започна Кли-кли.

— Хей, не може ли просто да кажеш, а?

— Сто и петдесет златни. Ще ти стигнат на първо време.

— Какво пък — кимнах аз. — Изобщо не е зле.

Прибирайки парите си помислих, че освен тези сто и петдесет имах още около двеста от тези, които взех от тайника на Фор. Старият учител беше оставил този резерв специално за мен. Така че разполагах със съвсем прилично състояние.

— Има и още нещо. Еграсса ме помоли да ти дам това.

Кли-кли сложи в ръката ми наниз от опушено-жълти топази. Същите, които бяха на Миралисса по време на приема при Балистан

Паргайд. Поех си шумно въздух. Тези камъни бяха скъпи. МНОГО скъпи.

— Страхувам се, че никога няма да се реша да ги продам, Кли-кли.

— Знам — усмихна се тя. — Мисля, че и Еграсса го знае. Между другото, той каза, че вратите на дома на Черната луна за теб са винаги отворени.

— Едва ли отново ще отида в Заграбия. Но за поканата благодаря.

Ние отново млъкнахме. Време беше да тръгвам и всеки от нас го разбираше.

— И накъде сега?

— Първо до Исилия, оттам с кораб до Гарак. Ще потърся Фор — той сега е в Хозг, а и молбата на Змиорката трябва да изпълня. А там... Там ще видим. Може би към Низините.

Тя едва забележимо кимна.

— Време ли е?

— Да.

— Наведи се.

— Какво?

— Наведи се, глупчо!

Аз послушно се наведох и тя ме целуна по бузата:

— Сега вече можеш да тръгваш.

Аз скочих на седлото.

— Довиждане, Кли-кли.

— Не — тъжно поклати глава тя. — Не довиждане. Едва ли някога ще се срещнем пак, а мисля, че и ти го разбираш не по-зле от мен.

— Е, може би някога — промълвих неловко.

— „Някога“ и „никога“ са много сходни. Светът е твърде голям, за да се срещнем, а и ти все някога ще отидеш при сенките. Знам това. Така че не довиждане. Сбогом, Танцуващ със сенки.

— Сбогом — въздъхнах аз. — Ще ми липсваш.

— И ти на мен — тя прочисти гърлото си. — Само когато тръгнеш, не се обръщай чак до градските порти. При нас, гоблините, това е лоша поличба.

Кимнах, погледнах я за последен път и сръгах с пети Пчеличка. Спазих думата си и нито веднъж не се обърнах. Макар че много ми се искаше.

* * *

Въпреки ранната сутрин, Пилешката порта, водеща от града на запад, беше широко отворена. Стражите играеха на зарове и не обърнаха никакво внимание на самотния пътник, скимнало му да напуска Авендум толкова рано сутрин. Впрочем, нашите славни служители на закона не обръщаха внимание и на просяка, застанал с глиненна чаша за милостиня до самата порта. Скитникът беше увит в опърпан плащ с качулка. Седеше право на земята, с кръстосани крака в мръсни обувки и, забелязвайки ме, протегна празната си чаша. Спрях Пчеличка, бръкнах в чантичката и хвърлих на просяка цяла златна, заслужаваше си я. Получил монетата, просякът ми кимна с достойнство, аз му кимнах в отговор и продължих.

След като се отдалечих на четвърт левга от Авендум, аз изхвърлих грамотата с кралското помилване в крайпътната канавка. Живял съм толкова години без нея и още толкова ще живея. Обърнах се. Стените на Авендум бяха покрити с лека сутрешна мъгла. Вдъхнах с пълни гърди хладния въздух. Сагот да ме отнесе, колко хубаво беше! Пролет е все пак!

— Напред, Пчеличке — казах аз и повече не се обърнах.

Септември 2002 — март 2003 г.

РЕЧНИК

Авендум — столица на северното царство Валиостр. Най-големият и най-богатият град в Северните земи.

Аналите на Крон — най-подробната и най-древната историческа хроника, която елфите водят от момента на появата си в света на Сиала.

Бездушните егери — част от армията на Валиостр, в мирно време изпълняват функции на полиция. Използват се в битки и в потушаване на бунтове и заговори. Залавят и унищожават опасни банди и престъпници.

Безлюдните земи — гори, тундри и ледени полета, обитавани от най-различни същества. Някои от тях се опитват да проникнат в северните земи на Сиала и само непристъпността на Планината на отчаянието, Самотния великан и Дивите сърца ги възпират от нахлуване в света на хората. Огри, великани, свени, х'вари, снежни орки и десетки други раси и същества обитават тази огромна северна територия. Тук също така живеят хора — диваци и варвари, подчиняващи се на Неназовимия. В Безлюдните земи, на полуостров Рачешка лапа, съществува единствената човешка държава — Рачешкото херцогство. Далеч на север в Безлюдните земи, отвъд Ледени игли, се намира домът на Неназовимия, за когото с благоговееен шепот разказват пленените от разузнавачите на Дивите сърца диваци.

„Бобровите шапки“ или *„бобрите“* — воители на Валиостр, въоръжени с тежки двуръчни мечове. Всеки воин носи званието „майстор на дългия меч“ и отличителния си знак — шапка от боброва кожа. „Бобровите шапки“ се използват като дълбок резерв за спасяване на някоя битка в една или друга ситуация. Също така по време на сражение „бобрите“ се удостояват с честта да охраняват знамето и краля, заменяйки Кралската гвардия.

Вампир — същество-легенда. И до ден-днешен не е известно дали съществува или всичко това са само приказки на пияни селяни. Според легендите само хора и тъмни елфи могат да станат вампири. На вампирите приписват магически свойства, като например превръщане в прилеп или в мъгла. Ордена на маговете поставя под съмнение съществуването на вампирите.

Вастарска сделка — Вастар, кралят на Гарак, през 223 година от Е.С. сключил съюз с дракон, за да му помогне да нападне съседните кралства. Но намеренията на краля се провалили, драконът не влязъл в бой с хората и армията на Вастар била разбита.

Великани — една от расите, обитаващи Безлюдните земи. Огромни, около три човешки ръста, свирепи същества със синя кожа.

Веселите обесници — войници, набирани в армията от бивши каторжници, престъпници и пирати. При встъпването им в редиците на армията на Валиостр им се опрощават всички предишни прегрешения. Изпълняват функцията на морска пехота.

Вълшебство — вълшебниците хора и светли елфи владеят висша магия, основана на ранната магия или шаманството на орките и тъмните елфи.

Гарак — кралство в южната част на Северните земи на Сиала.

Гаринч (гном.; в буквален превод *Пазител на сандъци*) — същество, обитаващо степите на Унгава. Дресираният гаринч е страхотен пазач за съкровищници.

Гвардията на краля на Валиостр — личната гвардия на краля. В нея служат само благородници. Гвардейците носят цветовете на краля — сиво и синьо. Гвардията се командва от Капитан.

Гноми — дребни брадати същества със свадлив характер. Както и техните по-едри събратя, джуджетата, се появили в света на Сиала веднага след орките и елфите. Заселили се в Планините на джуджетата, където заедно с джуджетата се заровили дълбоко в недрата на планината. Там те живеели като по-малките братя. Гномите не стават за занаятчии и никога не успяват да направят такива красиви и изкусни неща като джуджетата. Гномите са много добри в обработката на стомана, добива на руда и всякакви други подземни богатства. Също така са добри строители и земекопачи. След няколко хиляди години живот в Планините на джуджетата гномите напуснали

стария си дом, след като се скарали завинаги с роднините си — джуджетата. Племето на гномите си намерило ново пристанище в Стоманените шахти на Исилия. За да живеят там, те плащат на кралството ежегоден данък — Лита, а също така доставят стомана. Гномите изобретили печатната преса, а после открили и тайната за производство на барут. Джуджетата твърдели, че гномите са откраднали тайната от техен сънародник, който се връщал от Хребета на света. Избухналата между бившите роднини битка на Полето на плевелите (1100 г. от Е.С.) завършила без победител. Страните претърпели огромни загуби и накрая се прибрали у дома. Гномите много старателно пазят тайната за производство на барут и продават оръдия. Гномите нямат своя магия, последният им маг загинал на Полето на плевелите, а книгите им са скрити дълбоко в Планините на джуджетата в сигурно скривалище, до което не могат да се доберат заради враждата си с джуджетата.

Гоблини — малки същества, живеещи в най-дълбоките дебри на горите на Заграбия. Шаманството на гоблините се счита за най-мощното след шаманството на огрите, но в него на практика няма атакуващи заклинания.

Горите на Заграбия — заемат огромна територия. На места прекрасни, а на места страшни и опасни, вечнозелените гори крият много загадки и тайнствени същества. В горите на Заграбия живеят тъмните елфи, орките, гоблините, дриадите.

Горите на И'аляла — разположени са до Хребета на света. В тях живеят светлите елфи.

Грок — 1) легендарен пълководец на Валиостр, задържал армията на орките при Авендум през последната година от Тихите времена (640 г. от Е.С.) до пристигането на тъмните елфи. На един от централните площади на града има паметник в негова чест; 2) по-малкият брат-близък на пълководеца Грок, носещ същото име. Маг, получил името Неназовимия.

Гхоли — мършояди-трупояди. Храната си намират основно на бойни полета или на стари гробища. Ако по някаква причина храната изчезне, гхолите могат да спят зимен сън няколко месеца.

Джанга — бърз ритмичен танц, много популярен в Загория.

Джашла — планинско кралство, близо до Хребета на света.

Джуджета — нискорасла раса, живееща в Планините на джуджетата. Те изобщо не приличат на своите братя — гномите. Силните им ръце с дебели пръсти творят невероятни неща, които се ценят високо във всички краища на Сиала. Без значение какво — оръжия, инструменти или произведения на изкуството.

Дивите сърца — отрядът воители, служещи в Самотния великан.

Доралисци — расата на козлохората, обитаваща степите на Унгава.

Дългата зима — така елфите наричат отрязък от сто и четиридесет години — времето между 501 и 640 г. от Е.С. Дългата зима настъпила след нелепата смърт на елфийски принц от дома на Черната роза в Авендум по време на градски празненства. Приключва през последната година на Тихите времена (640 г. от Е.С.), по време на Пролетната война, когато елфите се притекли на помощ на Грок и неговите хора в битката с армията на орките. В потвърждение на края на Дългата зима на Грок бил подарен Рогът на дългата.

„*Драконите*“ на Гарак — гвардията на краля на Гарак.

Д’сан-дор (орк.) или *Дремецата гора* — гора, намираща се в Безлюдните земи, близо до Планината на отчаянието.

Езиците на Сиала — съществуват три групи езици в Сиала. Първата група — оркски. На нея говорят орки и елфи. Втората група — гномски, на нея разговарят гноми и джуджета. Третата група — човешки, или всеобщ. Също това има и други езици и диалекти. Така например, езикът на огрите или на гоблините.

Елфи — втората млада раса в Сиала, появила се почти веднага след своите роднини — орките. След няколко хиляди години живот в горите на Заграбия елфите се разделили на светли и тъмни. Светлите елфи не били удовлетворени от това, което им давало шаманството. Те започнали да изучават вълшебството, използвайки за основа магията на хората. Тъмните елфи, за разлика от светлите, предали паметта на предците си, продължават да използват първоначалната магия на тази раса — шаманството. Имената на всички жени при тъмните започват с „М“, а на мъжете — с „Е“. Ако елфът е от управляваща фамилия на даден Тъмен дом, към името се добавя окончанието „-сса“.

Е.С. — епохата на сънищата. Последната епоха на Сиала (1123 г.). Събитията в книгата са от последната година на Е.С. До този

момент е имало: Съзидателната епоха (епохата на сътворенията, по време на която в Сиала са се появили хората — преди около 7000 години); Сивата епоха (епоха, започнала с появата на орките и елфите в Сиала); Тъмната епоха (не е известно кой освен огрите е съществувал в толкова далечни времена в Сиала и какво е ставало тогава).

Загоре, или *Свободните земи* — земи в южното подножие на Планините на джуджетата. Тук бягат всички, които са недоволни от властите или от законите на кралството. Селяни, непървородни синове, опозорени благородници, авантюристи и престъпници. За такива хора в Загоре винаги ще се намери земя и работа.

Закритата (Забранената) територия — район в Авендум, появил се в резултат на опита с помощта на Рога на дъгата да се неутрализира Кронк-а-Мор през 872 г. Е.С. Закритата територия е обградена с магическа стена и почти никой не се осмелява да влезе в нея. Казват, че там обитава злото.

Зам-да-Морт (гном.) или *Замъкът на смъртта* — най-високият и величествен връх в Планините на джуджетата.

Звено на Борг — наречено на името на пълководец от древността, създал защитния строй Верига, където всеки воин (звено) е незаменим по време на отблъскване на нападение.

Зеления лист — едно от най-страшните изтезания на тъмните елфи, което те прилагат само върху орки (единственото изключение е Джок Имарго). За него не се знае почти нищо, има само слухове, в които се говори за нечовешки мъки за измъчвания. Изтезанието може да продължи с години, и то без прекъсване.

Играещи с вятъра — така в армията наричат опитните стрелци, без значение към коя част принадлежат. Играещите, въпреки силния вятър, който пречи на полета на стрелата, почти винаги улучват целта.

Империята — страна, разположена между Загоре и степите на Унгава. След раждането на двама синове-близнаци в императорското семейство Империята се разпаднала на две държави — Крайезерната и Задезерната империя. Двете кралства са постоянно във война помежду си за правото на едната династия да властва над обединената Империя.

Имперско куче — порода стражеви кучета, развъждана в Империята.

Ирилла (орк.) или *Мъгливият паяк* — продукт на шаманството на огрите. И до ден-днешен не се знае какво точно представлява — нематериална субстанция или живо същество.

Иселина (орк.) или *Черната река* — извира от Планините на джуджета, минава през източната част на горите на Заграбия, пресича Валиостр, накрая се разделя на ляв и десен ръкав и се влива в Източния океан.

Исилия — кралство, граничецо с Валиостр и Мирануех.

И'аляла — гора в Северните земи на Сиала, граничи с Хребета на света. Тук са се преселили светлите елфи от горите на Заграбия след разкола на елфийските домове.

Канийска ковка — за оръжие, изработено от стомана, добита в Стоманените шахти на Исилия. Стоманата се обработва в прочутите ковачници на Кания — столицата на кралството. След специална обработка и коване тя придобива рубинен цвят и специфично свойство — при среща с друг вид стомана издава мелодичен звън на камбанки или яростен писък, затова канийската стомана я наричат също така Пееща стомана, Пищяща стомана или Рубинова кръв.

Кралски пясъчници — тайната полиция на краля, която защитава интересите на държавата и самодържеца. Наричат ги така заради емблемата им — пясъчен часовник.

Кронк-а-Мор — шаманството на огрите.

К'лиссанг (орк.) — буквално *Изпълнен с вярност*. Елф, положил родова клетва и постъпил като телохранител при елф с по-знатен произход за срок от девет години. Ако Изпълнения с вярност умре по време на своята служба, цялото му семейство влиза в рода на елфа, когото к'лиссангът е охранявал.

Лабиринта — древно съоръжение на орките, разположено в горите на Заграбия. В лабиринта орките пускат пленници и правят залози кой от нещастниците ще живее по-дълго.

Ледени игли — ледени планини далеч навътре в Безлюдните земи.

Майстор на дългия меч — звание, което получава воин, владеещ до съвършенство трите техники за бой с двуръчен меч (класически

хват, хват на един от предпазителите, хват тояга). На ръкохватката на меча на такъв воин има златна щампа във формата на дъбов лист.

Мирануех — кралство, граничещо с Гарак, Исилия и Валиоостр. Постоянно е във война с Валиоостр заради Спорните земи.

Молилнята на Ръцете — събранието на върховните жреци на Сагот.

Неназовимия — името, с което нарекли маг от Валиоостр, след като извършил предателство в последната година на Тихите времена (640 Е.С.).

Низина — кралство в близост до горите на И'аляла.

Обур — гигантска мечка от горите на Заграбия.

Огри — раса от Безлюдните земи. Единствената стара раса в Сиала, останала в този свят. От самото начало огрите получили много силна и разрушителна магия — Кронк-а-Мор. Смята се, че те са далечни роднини на орки и елфи. Елфите казват, че боговете са отнели разума на огрите — ако били останали толкова умни, колкото били в началото, щели да превземат и унищожат целия свят на Сиала.

Орденът на маговете — има го във всяко кралство. Само Загоре и Джашла нямат такъв Орден. В състава на Съвета на всеки Орден влизат архимагове. Главата на Ордена е магистър.

Орденът на Сивите — орден на воините, пазители на равновесието в света. Орденът се намира на Сивия остров, далеч навътре в Студено море. Сивите са великолепно и непобедими воители, които излизат от техния остров, когато светът залива към тъмната или светлата страна.

Орки — първата нова раса в Сиала. Елфите ги считат за свои смъртни врагове, въпреки че са техни преки роднини. Орките казват, че те са Първите и трябва да господстват над целия свят, а всички останали раси са просто досадна грешка на боговете. Освен в горите на Заграбия, орки живеят и в Безлюдните земи (снежните орки).

Пазарния площад — известен площад в Авендум, където постоянно има театрални представления.

Планините на джуджетата — огромната планинска верига, чиято височина може да се сравни единствено с тази на Хребета на

света, която пресича Северните земи от изток на запад, като ги разделя на две части. Зам-да-Мор, или Замъкът на смъртта, е най-високият и най-величественият връх там.

Планината на отчаянието — ниски, но непристъпни скали, разделящи Валиостр от Безлюдните земи. В тях има само един проход, на който е разположен Самотния великан.

Пограничното кралство или *Пограничие* — кралство в близост до северните склонове на Планините на джуджетата и горите на Заграбия.

Полето на плевелите — поле, на което се е провела станалата вече легендарна битка (1100 г. Е.С.) между гноми и джуджета. Оръдия и бойни мотики се срещнали с брадви и мечове. Никой не победил. В тази битка загинали всички магове на гномите.

Поръчка — договор, сключен между майстор-крадец и клиент. Крадецът се задължава да достави исканата вещ, а в случай на неуспех — да върне капарото и процент от общата сума на сделката. Клиентът се задължава да плати след получаването на интересувания го предмет. Поръчката може да се анулира само по взаимно съгласие на двете страни.

Пролетната война — война, започнала през последната година на Тихите времена (640 г. Е.С.). В нея хора и тъмни елфи се сражавали срещу орките от Заграбия. Войната на срама е оркското име на Пролетната война.

Пурпурните години — интервал от време, през който джуджета и гноми водили редица жестоки войни помежду си, в резултат на които гномите напуснали Планините на джуджетата.

Рачешкото херцогство — единствената държава на територията на Безлюдните земи.

Рогът на дъгата — легендарен артефакт, създаден от огрите за противодействие на собствената им магия — Кронк-а-Мор, ако тя излезе от контрол. Рогът бил придобит от тъмните елфи, а по-късно те го дали на хората (на Грок) като потвърждение за добрите си намерения и при сключването на вечен съюз между тъмните елфи и Валиостр. На всеки двеста-триста години Рогът трябва да се насища с магия, за да не губи своите свойства. След появата на Закритата

територия Рогът бил погребан заедно с Грок в Храд Спайн. Неговата магия задържа Неназовимия в Безлюдните земи.

Ръката — военният вожд на орките.

Сагот — един от дванайсетте бога в света на Сиала. Покровител на крадците, мошениците и измамниците.

Сагра — една от богините в света на Сиала. Богиня на войната, справедливостта и смъртта. Покровителка на воините.

Самотният великан — крепост, която охранява единствения проход в Планината на отчаянието, свързващ Безлюдните земи и Валиостр.

Свени, или *Пеещите* — същества в Безлюдните земи, приличащи на космати летящи топки. Появяват се в просторите на Безлюдните земи в най-лютите студове. Пеят песен, убиваща всичко живо.

Сиала — светът, в който се развиват събитията в тази книга.

Сивите камъни — най-надеждната и страшна крепост-затвор във Валиостр, от която, откакто съществува, никой не е успял да избяга.

Силна — богинята на любовта, красотата и природата.

Спорните земи — земи между Мирануех и Валиостр, в близост до горите на Заграбия.

Сталкони — управляващата династия на кралство Валиостр.

Степите на Унгава — степи в най-южната част на Северните земи.

Стоманените чела — тежковъоръжената пехота на Дивите.

Стоманените шахти — планини и рудници в Исилия, където се добива най-добрата стомана на Северните земи. Тук живее расата на гномите.

Студено море — северно море в Западния океан, миешо бреговете на Валиостр и Безлюдните земи.

Султанат — държава, разположена далеч отвъд степите на Унгава.

С'у-дар (огр.), или *Ледения превал* — единственият път в Безлюдните земи, водещ към цитаделата на Неназовимия, минава през Ледени игли.

Тихите времена — годините от 423 до 640 Е.С., по време на които Валиостр не е водил нито една война. Това са времена на благоденствие и разцвет на кралството. Приключили, когато огромна армия орки от горите на Заграбия нахлула във Валиостр.

Треш (орк.) — учтиво обръщение на елфите към елф от благородно семейство. Понякога се използва и от други раси по време на разговор със знатни елфи.

Филанд — кралство близо до южните склонове на Планините на джуджетата.

Флини — малки същества, живеещи в горите на Заграбия. Понякога правят услуги на елфите, разнасят новини и клюки.

Храд Спайн (огр.) или *Костните дворци* — огромни подземни катакомби и дворци, където огри, орки, а след това и хора и елфи погребвали загиналите си воители.

Хребетът на света — най-високата планинска верига в Сиала. Минава от север на юг през почти целия континент. Хребетът е трудно проходим, земите зад него почти не са изследвани.

Х'варри или *Снежни чистачи* — обитават Безлюдните земи.

Х'сан'кор (орк.) или *Ужасната флейта* — чудовище-людоед, обитаващо горите на Заграбия. Много трудно за убиване.

Шаманство — първоначалната магия на Сиала. Първи започнали да я използват огрите, после орките, тъмните елфи, гоблините. Именно от шаманството произлиза магията на хората и на светлите елфи.

Шипове — воините в този отряд се занимават с разузнаване и рейдове дълбоко в територията на Дивите земи. На Шиповете им се носи славата на луди глави и смелчаци.

Издание:

Автор: Алексей Пехов

Заглавие: Виелица на сенките

Преводач: Пламен Панайотов

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: руски

Издател: Читанка

Тип: роман

Националност: руска

Коректор: proffessore

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7997>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.